Andersonova mozaika intergalaktických konfliktů vstoupila do svého šestého pokračování, v němž upadající Hanza, významná Ildiranská říše a konfederace bývalých hanzovních kolonií bojují o přežití nejen mezi sebou, ale i proti záludným robotům. Ty vytvořila starověká hmyzí rasa považovaná za vyhynulou k útokům na bezmocný svět, ve snaze dobýt území, jež kdysi dávno obývala. Válka proti rojům černých strojů se vyvíjí v dramatických zápletkách a bojových scénách.

SÁGA SEDMI SLUNCÍ

Ocelový roj

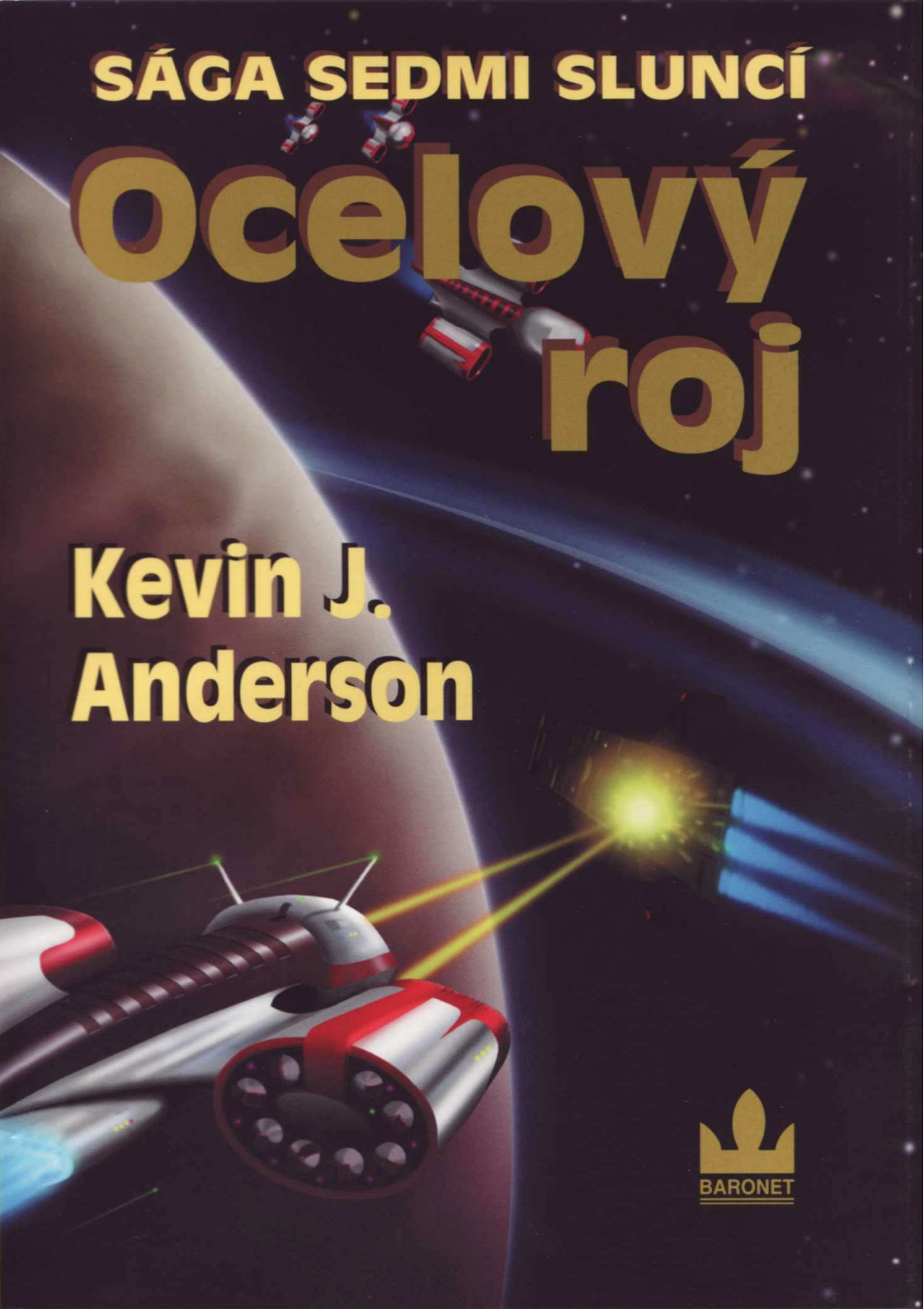

Kevin J. Anderson

BARONET

Kevin J. Anderson je českým čtenářům, stejně jako čtenářům v dalších nejméně 30 jazycích, dostatečně znám a není třeba jej zvlášť představovat. Připomeňme jen to základní: narozen 27. 4. 1962 v malém městě ve Wisconsinu, od mládí se pokouší psát ale skutečně se prosadí až ve svých 25 letech. Mezi jeho nejznámější díla patří *Hvězdné války* (Star Wars Jedi Academy 1994), *Ground Zero* (1995), *Climbing Olympus* (1996) a u nás dobře známá *Akta X*. Společně se synem Franka Herberta se pustil do rozsáhlého a velmi populárního projektu pokračování ságy Duna, který stále vychází a neztrácí své čtenáře, spíše naopak. Sám pak v roce 2002 zahájil další monumentální Ságu sedmi sluncí, jejíž šestou část máte právě v rukou.

K. J. Anderson je vášnivý cestovatel – turista, mimo jiné vystoupil na Mount Whitney, prošel pralesy Amazonie, ale také se seznámil například s vojenskými a průmyslovými komplexy na Cape Canaveral a v Los Alamos.

V nakladatelství Baronet:

Cyklus Duna

Frank Herbert:

Duna
Spasitel Duny
Děti Duny
Božský imperátor Duny
Kacíři Duny
Kapitula: Duna

Frank Herbert, Brian Herbert a Kevin J. Anderson:

Cesta k Duně

Brian Herbert a Kevin J. Anderson:

Předehra k Duně: Atreidové
Předehra k Duně: Harkonnenové
Předehra k Duně: Corrinové
Historie Duny: Služebnický džihád
Historie Duny: Křížová výprava strojů
Historie Duny: Bitva o Corrin
Lovci Duny
Píseční červi Duny

Cyklus Pandora

Frank Herbert:

Vyslanci do prázdna

Frank Herbert a Bill Ransom:

Kristova epizoda
Lazarův jev
Faktor nanebevzetí

Cyklus Sága sedmi sluncí:

Kevin J. Anderson:

Skrytá říše
Hvězdné moře
Bouře na obzoru
Roztroušená slunce
Z ohně a noci
Ocelový roj

Mimo cykly

Frank Herbert:

Mučená hvězda
Hellstromův úl
Heisenbergovy oči

Doporučená cena
včetně DPH 319 Kč

ISBN 978 80-7384-162-1

www.baronet.cz

OCELOVÝ ROJ

PRAHA 2008

BARONET

Přeložila:
SIMONA KUČEROVÁ

Kevin J. Anderson: Ocelový roj
Vydání první
Copyright © 2007 by WordFire, Inc.
Published by arrangement with Trident Media Group, LLC
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10
v roce 2008 jako svou 1386. publikaci
Přeloženo z anglického originálu Metal Swarm vydaného nakladatelstvím
Hachette Book Group , New York v roce 2007
Český překlad © 2008 Simona Kučerová
Přebal a vazba © 2008 Ricardo a Baronet
Ilustrace na přebalu © 2008 Karel Řepka
Odpovědný redaktor Josef Frais
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3
Tisk a vazba: FINIDR s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-162-1

BARONET
Praha 2008

SÁGA SEDMI SLUNCÍ

KEVIN J. ANDERSON

OCELOVÝ ROJ

KNIHA ŠESTÁ

☼ Věnování

Timu Jonesovi,
který mi ukázal nesčetná dobrodružství
ve skutečném životě a zásobil tak mou fantazii
pro vytváření dobrodružství smyšlených.

DOSAVADNÍ DĚJ

Osm let války proti nepřátelským hydrogům vymazalo z hvězdných map mnoho sluncí a planet, ildiranských i lidských, a zahubilo veškeré jejich obyvatelstvo.

Strasti války, místo aby sjednotily lidstvo proti společnému nepříteli, vedly k vnitřním rozporům. Zemská hanzovní liga, jež v boji proti hydrogům neměla šanci obstát, si našla zástupného nepřítele v Tulácích, které prohlásila za zločince poté, co jí odmítli dodávat palivo pro mezihvězdný pohon. Tuláci měli k uvalení embarga na obchod se Zemskou hanzovní ligou dobrý důvod, neboť zjistili, že Obranné síly Země (OSZ) zničily tuláckou obchodní loď řízenou Ravenem Kamarovem. Obranné síly Země přesto napadaly tulácké základny a dokonce i sídlo jejich vlády, Randezvous. Válečné zajatce z tohoto konfliktu OSZ svážely do kolonie Llaro, planety, která byla dřív osídlena dávno vyhynulou rasou klikissů.

Zatímco se rozprášené klany snažily ustanovit novou vládu, na měsíci Jonah 12, kam se po zničení Randezvous uchýlila Mluvčí všech klanů Cesca Peroniová, objevila skupina Tuláků enklávu zmrzlých klikisských robotů. Stroje probuzené k životu začaly běsnit a zničily základnu na Jonahu 12. Mladý pilot Nikko Chan Tylar se pokusil Cescu zachránit, ale roboti jeho unikající loď sestřelili a Cesca byla při havárii těžce zraněná.

Klikisští roboti vedení robotem jménem Sirix byli po staletí považováni za stálý inventář Spirálního ramene. Zároveň ale představovali jistou záhadu, neboť sami tvrdili, že o svém původu nic nevědí. Po celou dobu však plánovali vyhubení lidstva, stejně jako předtím údajně vyhubili rasu svých tvůrců, klikisse. Klikisští roboti napadli Louise a Margaret Colicosovy

v ruinách na Rheindic Co. Louis byl zabit, ale Margaret unikla otevřeným klikisským portálem. Sirix pak unesl přátelského compa DD, který Colicosovým patřil, a pokoušel se jej získat pro svou věc vysvětlováním, že lidé jsou zlí, neboť své compy zotročují. Sirix DDho „osvobodil“ – zbavil jej omezujících programů. DD však, místo aby projevil vděčnost, využil své nově nabyté svobody k útěku. Prošel skrze klikisský portál s úmyslem najít zmizelou Margaret. Sirix a jeho roboti mezitím pokračovali v zákeřných útocích na lidské kolonie včetně jedné staré klikisské planety zvané Corribus.

Jediní lidé, kteří masakr na Corribusu přežili, byla dívka Orli Covitzová a poustevník Hud Steinman. Poté, co je obchodník „BeBob“ Roberts zachránil, oba nalezli nový domov na Llaru. BeBob sám byl na příkaz generála Lanyana zatčen a obviněn z dezerce, které se kdysi dopustil. Navzdory úsilí své bývalé ženy Rlindy Kettové byl souzen a odsouzen k smrti. Rlinda a špeh Hanzy Davlin Lotze mu pomohli k útěku. Při akci byla zničena BeBobova loď a sám Davlin fingoval svou smrt, aby mohl v klidu odejít na odpočinek. Rlinda a BeBob prchali v Rlindině lodi, ale byli zajati bratry Tamblynovými, Tuláky a majiteli vodních dolů na ledovém měsíci Plumasu.

Jess Tamblyn Plumas opustil, aby šířil a probouzel k životu wentaly, vodní elementály, kteří mu zachránili život tím, že prosytili jeho tělo energií. Jess tak získal nesmírnou moc, nesměl se však už dotknout žádného jiného člověka. Před dávnou dobou spadla jeho matka Karla do ledové štěrbiny, zahynula tam a zůstala pohřbená v ledu. Jess ji našel, vyprostil a přinesl ji do podzemní jeskyně vodních dolů. Přitom však do jejího mrtvého těla pronikla část Jessovy wentalské energie. Než ji Jess mohl rozmrazit, obdržel naléhavou zprávu, že jeho milovaná Cesca Peroniová havarovala na Jonahu 12 a je v kritickém stavu. Jess chvatně opustil vodní doly a spěchal ji zachránit.

Dorazil právě včas. Nikko byl naživu, ale nemohl nic udělat, a Cesca umírala. Jess je odvezl pryč ve své wentalské lodi a prosil přitom vodní elementály, aby Cescu zachránili. Wentalové se zdráhali, ale nakonec souhlasili a ve svém domovském oceánu na planetě Charybdis Cescu proměnili stejně jako Jesse. Když se společně vrátili na Plumas, zjistli, že Karla Tamblynová ovládaná nečistým wentalem ožila a začala ničit podzemní základnu. Rlinda Kettová a BeBob z Plumasu jen stěží unikli ve své *Věčné zvídavosti*, bratři Tamblynové zůstali uvězněni a vydáni démonické ženě na milost. Jess a Cesca potřebovali veškerou svou sílu, aby nečistého wentala porazili.

Jessova sestra Tasia, která opustila svou tuláckou rodinu a vstoupila do OSZ, aby mohla bojovat ve válce, byla zajata hydrogy a držena v podivné cele v jádru obří plynné planety. Tam se setkala s několika dalšími lidmi včetně svého přítele Robba Brindleho, který byl pohřešován už pět let. Tasia a její spoluvězni byli mučeni jak hydrogy, tak i jejich hrozivými spojenci, klikisskými roboty.

Černí roboti předstírali ochotu spolupracovat s Hanzou a díky tomu se jim podařilo vložit podvratný program do tisíců vojenských compů, vyrobených pro válečné účely. Když nastal správný čas, Sirix tento program spustil a počítačový virus způsobil, že se vojenští compové po celém Spirálním ramenu vzbouřili, obrátili se proti lidem, pobili je a zmocnili se válečných lodí. Na Zemi se pokusili opustit výrobní centrum a obsadit město, takže zoufalý prezident Hanzy Basil Wenceslas neměl jinou možnost, než nařídit vzdušný útok a smést tak továrnu i vojáky bojující v jejím okolí z povrchu země. Prezident očekával negativní reakci veřejnosti, proto svalil odpovědnost za obtížné rozhodnutí na krále Petra.

Petr se celá léta Basilovi vzpíral a dával najevo nesouhlas s jeho špatnými rozhodnutími. Před více než rokem Petr veřejně vyjádřil své obavy ohledně klikisských programových modulů,

za což ho Basil tvrdě potrestal. Když došlo ke vzpouře compů, ukázala se Petrova předvídavost, ale to Basila ještě více popudilo. Prezidentova rozhodnutí se stále více vzdalovala zdravému rozumu a Petr s Estarrou byli nuceni hledat si spojence. Stal se jím člověk, u nějž by to čekali nejméně – prezidentův budoucí nástupce Eldred Cain, dále Estařina sestra Sarein, která dříve bývala Basilovou milenkou, ale nyní se ho bála, věrný compo OX, který byl Petrovým učitelem, a kapitán McCammon, velitel královské gardy.

Když Basil zjistil, že Estarra je těhotná, nařídil, aby podstoupila potrat, protože nechtěl, aby narození dítěte ještě více zkomplikovalo už tak složitou situaci. Když Estarra a Petr odmítli, Basil znásobil své úsilí, aby se jich zbavil. Dokonce uvedl na scénu Petrova náhradníka, klackovitého prince Daniela, a nijak se netajil s tím, že se král a královna brzy „odeberou do ústraní“. Král a královna museli utéct dřív, než je Basil dá zavraždit.

Poté, co útoky hydrogů zesílily a vzbouření vojenští compové se během několika dní zmocnili drtivé většiny flotily OSZ, si prezident uvědomil, že Země je neskutečně zranitelná. Už předtím kvůli nedostatku paliva pro mezihvězdný pohon přerušil kontakty s mnoha koloniemi, a nyní opustil i ty ostatní, aby mohl veškeré prostředky shromáždit kolem Země. Ignoroval protesty osiřelých kolonií a povolal všechny zbývající funkční lodě k obraně Hanzy.

Patrick Fitzpatrick III., vnuk bývalé prezidentky Maureen Fitzpatrickové, byl povolán zpět do aktivní služby. Patrick začal jako rozmazlený kadet, později se stal chráněncem generála Lanyana. Byl to také on, kdo dal příkaz ke zničení nákladní lodi Ravena Kamarova. Účastnil se rovněž bitvy mezi OSZ a hydrogy u Osquivelu a po drtivé porážce armády Země byl zachráněn Tuláky. On ani další zachránění však nesměli loděnice Dela Kelluma v prstencích Osquivelu opustit, aby

tuláckou základnu neprozradili. Během svého zajetí si začal Patrick Tuláků vážit, a také se zamiloval do Zhett, dcery Dela Kelluma. Povinnost mu však velela, aby svým druhům pomohl k útěku. Přestože vystoupil jako prostředník mezi Tuláky a OSZ a vyjednal Tulákům možnost odchodu, Zhett to vnímala jako zradu na svém klanu a pohrdala jím. Později, když se Patrick na Zemi zotavil, apeloval na svou babičku a ostatní, aby se zasadili o uzavření míru s Tuláky. Když pak OSZ žádaly, aby Patrick opět nastoupil do aktivní služby, ukradl vesmírnou jachtu své babičky a odletěl hledat Zhett.

Také obyvatelé Theronu a jejich zelení kněží taktikou prezidenta Wenceslase pohrdali. Rozlehlá mysl světolesa, jejímž mluvčím se stal dřevěný golem Beneto, trvala na tom, že současný konflikt dalece přesahuje hranice hanzovní politiky. Verdani byli kdysi málem vyhubeni ve válce s hydrogy a nyní se zdálo, že budou muset opět bojovat. Nečekaně však našli staronového spojence – vodní elementály wentaly.

Jess Tamblyn, prostoupený wentalskou energií, přišel na Theron a umožnil wentalům, aby se spojili se světolesem a vytvořili velké verdanské bitevníky. Poté, co lodě přijaly své piloty – Beneta a ostatní zelené kněží – a spojily se s nimi, vytrhly se ze svých kořenů a odletěly do vesmíru, aby se zapojily do boje. Wentalové byli také ochotní udeřit na hydrogy přímo, pokud by se našla možnost, jak je dopravit k obřím plynným planetám. Tuláci tedy shromáždili velké množství svých lodí a vypravili se na Charybdis a ostatní wentalské planety, naplnili své nákladní prostory energetizovanou vodou a vyrazili k planetám zamořeným hydrogy.

Mág-imperátor Jora’h se připravil k obraně svého Impéria, jež bylo také nuceno čelit válce zachvacující postupně celé Spirální rameno. Před mnoha generacemi zahájili Ildirané na Dobrosu děsivý genetický projekt, jehož cílem bylo vyšlechtit telepatického spasitele, který dokáže navázat spojení mezi

Ildirany a hydrogy. Dokonce ani sám Jora'h neměl tušení, jakou roli v celém plánu hraje, dokud nebylo příliš pozdě. Jeho milovaná zelená kněžka Nira, v té době už těhotná, byla unesena na Dobros, kde se stala chovnou otrokyní místodržícího Udru'ha. Tam v průběhu několika let porodila pět míšenců, z nichž všichni měli schopnost Ildiru zachránit. Mág-imperátor vyslal svou a Niřinu dceru Osira'h, aby navázala s hydrogy spojení. Přestože dokázala tvory obývající hlubiny cizích planet přivést na Ildiru, hydrogové neměli zájem uzavřít mír. Místo toho vyhlásili strašlivé ultimátum: buď Jora'h zradí lidi a pomůže hydrogům zničit Zemi, nebo hydrogové smetou celé ildiranské Impérium.

Poté, co se lidští zajatci na Dobrosu vzbouřili a svrhli místodržícího Udru'ha, vrátila se Nira na Ildiru a planetu nechala ve správě Jora'hova syna Daro'ha. V Hranolovém paláci se pak setkala s dějepravcem a učencem Antonem Colicosem (synem Margaret a Louise) a skupinou hanzovních těžařů, které vedl Sullivan Gold. Sullivanovi lidé, mezi nimiž byla také technička Tabitha Hucková a zelený kněz Kolker, zachránili při útoku hydrogů mnoho Ildranů, Mág-imperátor Jora'h jim však nedovolil opustit Ilidiru, neboť se bál, aby neprozradili jeho tajnou dohodu s hydrogy.

Jora'h se však s podmínkami hydroského ultimáta nevyrovnával snadno. Tiše svolal své největší odborníky, aby mu pomohli najít jinou cestu, dokonce pro tento záměr získal i své zprvu se zdráhající vězně. Sullivan a Tabitha, přestože se jim jejich situace vůbec nelíbila, napřeli své síly k vylepšení Sluneční flotily.

Nira se mezitím konečně dokázala spojit s ostatními zelenými kněžími a vysvětlit jim, co se dělo v chovném táboře. Kolker, který ztratil svou ratolest a zůstal tak bez spojení se světolesem, navázal přátelství se starým světlonošem Tery'lem. Ten mu vysvětlil, jak jsou všichni IIdirané spojeni prostřednictvím *thismatu.* Když se pak Kolker později opět

sešel se zelenými kněžími, měl pocit, že něco důležitého chybí. Starý Tery'l na své smrtelné posteli daroval Kolkerovi duhový medailon a vyzval ho, aby pokračoval ve své cestě za osvícením.

Aby hydrogové dodali váhu svému ultimatu, vyslali kulovité diamantové bitevníky, které hlídkovaly u ildiranských planet připravené k útoku pro případ, že by Jora'h zradil. Skupina hydroských lodí dorazila také k Hyrillce, jež byla nedávno zmítána občanskou válkou. Hyrillka právě procházela fází obnovy pod vedením mladého a nezkušeného Ridek'ha, na něhož dohlížel jednooký veterán tal O'nh. Hydrogové ohrožující Hyrillku však byli nečekaně zničeni žhoucími elementály – faery.

Neustále se šířící válka rozdmýchala také hydroskofaerský konflikt a faerové byli stále častěji napadáni v nitrech svých vlastních sluncí. Poté, co byli hydrogové u Hyrillky zničeni, došlo k ohromnému střetu uvnitř hlavního slunce soustavy. Když začala vyhasínat samotná hvězda, uvědomil si místodržící Ridek'h i tal O'nh, že jejich planeta je odsouzena ke zkáze. Zahájili totální evakuaci. Jakmile byla většina obyvatel planety v bezpečí, faerové náhle změnili taktiku, vyhrnuli se ven z hvězdy a hydrogy přemohli. Pak se začali objevovat v dalších a dalších planetárních soustavách a napadat své nepřátele.

Tuláci pod vedením Cescy Peroniové zahájili mohutnou ofenzivu a vrhali proti hydroským planetám masy wentalské vody. V oblačných hloubkách zuřily bitvy, wentalové ničili jeden hydroský bitevník za druhým. Od Robbova otce Conrada Brindleho se Jess Tamblyn dozvěděl, že jeho sestru zajali hydrogové. Jess bojoval s hydrogy, zachránil Tasiu, Robba a ostatní vězně a prchal pryč, pronásledován loděmi hydrogů a klikisských robotů. Když se Jessovi podařilo vystoupat nad

hranici atmosféry, čekal už na něj Conrad Brindle a několik mohutných verdanských lodí, které mu pomohly.

Kolem Země se shromáždily vojenské jednotky chystající se na poslední střet. Přestože vzpoura compů připravila OSZ o většinu flotily, generál Lanyan soustředil všechny síly, připravené bojovat až do samotného konce. Adar Zan'nh, velitel ildiranské Sluneční flotily, vyslal stovky svých bitevníků Hanze na pomoc, měl však tajné instrukce (vynucené hydrogy), aby se v kritickém okamžiku obrátil proti lidem. Do Sluneční soustavy se začal hrnout děsivý proud nepřátelských lodí. Zároveň se do boje zapojil Sirix a zrádní černí roboti, kteří proti OSZ obrátili jejich vlastní válečná plavidla. Ve chvíli, kdy už byla bitva v plném proudu, dorazili také Tuláci, kteří proti hydrogům použili své nové zbraně. Pak se objevila ještě skupina smrtících verdanských stromových lodí včetně té, jíž velel Beneto. V poslední chvíli se proti hydrogům obrátili také Ildirané a bitva se změnila v naprostý chaos. Nakonec hydrogové utrpěli drtivou porážku.

Král Petr a královna Estarra využili zmatků doprovázejících bitvu k útěku z Paláce šepotu – opustili Zemi v malém hydroském člunu, který OSZ ukořistily u Osquivelu. Jejich věrný učitelský compo OX člun pilotoval. Aby toho byl schopen, musel vymazat většinu svých drahocenných vzpomínek a historických záznamů, které tak pečlivě sbíral po celou dobu své existence, jiná možnost však nebyla. Když se tak stalo, OX zůstal plně funkční, ale většina jeho osobnosti se vytratila.

Jakmile se Sluneční flotila v bitvě o Zemi obrátila proti hydrogům, lodě hlídkující v okolí Ildiry naplnily svou hrozbu a zaútočily na palác Mága-imperátora. V té chvíli Osira'h, která byla s hydrogy vnitřně spojena, použila toto propojení proti nim. S pomocí své matky umožnila lesní mysli verdani, aby se vřinula do hydrogů a zničila je zevnitř…

Když byli hydrogové konečně poraženi, rozhodl se prezident Wenceslas, že Hanzu opět vezme pevně do svých rukou. Teprve pak s úžasem zjistil, že princ Petr a královna Estarra uprchli na Theron a oznámili vytvoření nového centra vlády, k němuž se přiklonily všechny dříve opuštěné kolonie, tulácké klany a (samozřejmě) i Theroňané. Basil zuřil, ale nebyl schopen poslat jedinou zprávu, neboť zelení kněží odřízli Zemi od jakékoli komunikace s vnějším světem.

Poté, co nevypočitatelní faerové sehráli svou úlohu při porážce hydrogů, pokračovali ve svém putování mezi slunci. Sjednotil je nový vůdce – bývalý místodržící Hyrillky Rusa'h, který předtím zešílel a zahájil ničivou občanskou válku. Odmítal upadnout do Jora'hova zajetí a raději se svou lodí zamířil přímo do slunce, kde se s ním faerové spojili. Rusa'h ze svého nezdaru vinil dobroského místodržícího Udru'ha a po své proměně se vrátil na Dobros, kde vzbouření lidé drželi Udru'ha jako svého zajatce. Planoucí ohnivá vejce zahořela nebem, jako avatar se zjevil žhnoucí Rusa'h, obvinil Udru'ha a na místě ho sežehl. To byl ovšem jenom první krok, neboť vzápětí faerové vyhlásili válku celému ildiranskému Impériu.

Orli Covitzová si myslela, že na Llaru konečně našla nový domov. Také Davlin Lotze zde doufal najít poklidné místo k odpočinku coby obyčejný kolonista.

U přepravního klikisského portálu hlídkovala skupina vojáků, kteří měli zajistit, že tuláčtí zajatci neuniknou. Právě ve chvíli, kdy byla Orli u vojáků na návštěvě, se portál nečekaně aktivoval a z jakéhosi vzdáleného místa galaxie jím začaly na planetu proudit hordy hmyzích vojáků. Byla s nimi i dlouho ztracená Margaret Colicosová a přátelský compo DD. Původní klikissové, přestože byli považováni za dávno vyhynulou rasu, se současně vrátili na Llaro a na početné hanzovní kolonie po celém Spirálním rameni.

Klikissové žádali, aby lidé odešli, a hrozili jim zničením.

1☼ Orli Covitzová

Přepravním portálem na Llaru proudila nekonečná řada broučích klikissů přicházejících z nějaké neznámé, vzdálené planety. Starosta Ruis a mluvčí Tuláků Roberto Clarin se několika marnými výzvami pokusili uklidnit vznikající paniku. Nic víc ostatně ani dělat nemohli. Jedinou možnou únikovou cestu – přepravní portál – ovládali klikissové. Kolonisté zůstali na planetě uvěznění.

Počáteční zděšení a šok postupně vyprchaly a přešly ve zmatenost a pocit beznaděje. Aspoň že ti tvorové nikoho nezabili. Zatím.

Orli Covitzová stála sama na holém pahorku a dívala se směrem k lidské osadě a zhrouceným klikisským věžím připomínajícím termitiště. Krajinou postupovaly tisíce inteligentních brouků a vše zkoumaly s neúnavnou zvědavostí. Nikdo nechápal, co klikissové vlastně chtějí – nikdo, snad až na podivně stísněnou Margaret Colicosovou, dlouho ztracenou xenoarcheoložku, která mezi klikissy strávila několik let.

Právě nyní ji patnáctiletá dívka viděla, jak stoupá vzhůru po svahu, doprovázena DDm, přátelským compem, který si Orli oblíbil vzápětí poté, kdy společně s Margaret vstoupil na planetu. Postarší žena byla oblečená do kombinézy, jakou nosili xenoarcheologové, vyrobené z pevné látky a zesílené na namáhaných místech tak, aby vydržela celé roky, nyní však už rozedrané a zašpiněné.

DD vesele přistoupil k Orli. Chvíli zkoumal výraz její tváře. „Zdáš se mi smutná, Orli Covitzová!“

„Moje planeta byla napadena, DD. Jen se na ně podívej! Jsou jich tisíce a tisíce. Nemůžeme tady žít s nimi, a nemůžeme odsud ani odejít.“

„Margaret Colicosová mezi klikissy žila úctyhodnou dobu. A pořád je živá a zdravá.“

Margaret, která v suchém vzduchu těžce lapala po dechu, stanula vedle nich. „Fyzicky zdravá možná. Pokud jde o mé duševní zdraví, radila bych ti, abys byl ve svém hodnocení opatrnější.“

Nepřítomný zlomený pohled staré ženy Orli zneklidňoval. Ani nechtěla domýšlet, co všechno musela Margaret mezi obrovitými brouky vytrpět.

„Pořád si ještě zvykám, že teď mohu znovu mluvit s druhými lidmi, a nejspíš nejsem tak společenská a zdvořilá, jak by bylo třeba. Tak dlouho jsem se snažila myslet jako klikissové! Bylo to nesmírně vyčerpávající.“ Položila ruku na compovo rameno. „Vážně jsem si myslela, že se zblázním… dokud nepřišel DD.“

Compo si podle všeho nebyl vědom přítomnosti jakékoli hrozby. „Ale teď už jsme zpátky, Margaret Colicosová. Jsme v bezpečí mezi přáteli.“

„V bezpečí?“ Orli si nebyla jistá, jestli se vůbec ještě někdy bude schopná cítit v bezpečí. Nebylo to tak dávno, co společně se svým otcem opustila oblačný Dremen a odcestovala na Corribus. Tamní kolonie však byla přepadena a zničena černými klikisskými roboty – naživu zůstala jen ona a starý Hud Steinman. Doufala, že začne nový život na Llaru – který právě teď obsazovali klikissové.

DDho optimismus však byl nezlomný. „Margaret klikissy zná. S její pomocí jim porozumíte a naučíte se s nimi žít. Nemám pravdu, Margaret?“

Na tváři postarší ženy však přetrvával skeptický výraz. „DD, vždyť vlastně ani nechápu, jak jsem já sama dokázala přežít. A to bych jako zkušená xenoarcheoložka měla být na podobné situace připravená.“

Orli sevřela její mozolnatou dlaň. „Pak byste Ruisovi a Robertu Clarinovi měla říct, co víte.“

DD Margaret přičinlivě uchopil za druhou ruku. „Vědění je užitečné, nemám pravdu, Margaret?“

„Ano, DD. Vědění je nástroj. Vysvětlím jim, co jsem zjistila, a mohu jen doufat, že to k něčemu bude.“

Když sestupovali ze svahu směrem k městečku, museli projít kolem několika bodlinatých klikisských válečníků a skupiny skvrnitých žlutočerných dělníků, kteří začali hloubit dlouhé zákopy, aniž se ohlíželi na jakékoli hranice vytýčené kolonisty. Orli bojácně stiskla Margaretinu ruku. Margaret však zůstala klidná, nevěnovala jednotlivým klikissům o nic větší pozornost než oni jí.

„Proč je tady tolik různých klikissů? Liší se barvou i tvarem těla.“ Orli dokonce zahlédla typy, které měly téměř lidské hlavy a obličeje připomínající tvrdou masku, většinou ale vypadali jako brouci.

„Klikissové se nedělí na pohlaví, ale na cosi jako rasy. Ti velcí a ostnatí, to jsou válečníci, jejichž úkolem je bojovat ve válkách mezi úly. Ostatní jsou sběrači, dělníci, zvědové a vědci.“

„To nemyslíte vážně! Tihle brouci jsou taky vědci?“

„A také matematici a inženýři.“ Margaret pozvedla obočí ve výrazu jistého obdivu. „To oni vynalezli technologii přepravních portálů. Vytvořili Klikisskou pochodeň a na stěnách svých sídel zanechali početné záznamy a složité rovnice. Tato stvoření řeší problémy použitím hrubé síly – a umí to dobře.“

Orli chvíli pozorovala hemžící se klikissy, jejichž vysoké věžovité stavby vypadaly jako obrovské termití hrady. „Mají královnu?“

Margaret upírala zrak do prázdna, jako by ponořená do děsivých vzpomínek, na něž nebyla s to zapomenout. „Královnu ne – mají bridex. Není to samec ani samice. Je to mysl a duše úlu.“

Orli obrátila Margaretinu pozornost zpět k praktické otázce. „Ale co chtějí?“

Margaret mlčela tak dlouho, až si Orli myslela, že ji neslyšela. Potom archeoložka řekla: „Všechno.“

Většina klikissů se nastěhovala zpět do prastarého města, jako by je opustili včera a ne před několika tisíciletími. Jeden velký klikiss se stříbřitým exoskeletem ozdobeným černými tygřími pruhy měl o jeden pár článkovitých končetin navíc, krunýř pokrytý trny a vyleštěnými výstupky a několik shluků složených očí. Jeho tvář (či hlava?) byla oválná, složená z mnoha plátů, které se posouvaly a pohybovaly, čímž tvoru propůjčovaly cosi jako výraz. Tento klikiss vypadal nějak… větší, důležitější a hrozivější než ostatní. Orli na něj vyděšeně zírala.

„To je jeden z domarů, kteří pečují o bridex,“ řekla Margaret. „Poskytují dodatečný genetický materiál potřebný k tomu, aby úl rostl.“

„Uvidím taky bridex?“

Stará žena sebou trhla. „Doufám, že ne! Je to velmi nebezpečné.“

„A ty jsi ji – chci říct to – viděla?“

„Mnohokrát. Jen díky tomu jsem přežila.“ Víc Margaret nevysvětlila.

„Tak to nemůže být tak nebezpečné.“

„Je.“

Minuli baráky OSZ postavené mezi klikisskými věžemi. Vojáci byli bledí a vyděšení, uniformy měli pomačkané a špinavé. Tihle osíci sem byli posláni s rozkazem „chránit kolonisty“ a hlídat přepravní portál, aby tuláčtí zajatci neuprchli. Nyní nemohli dělat nic jiného než přihlížet invazi se stejnou bezmocí jako kolonisté, které měli ochraňovat.

Orli překvapilo, když zjistila, že klikissové vojáky neodzbrojili. „Proč mají ti vojáci pořád zbraně?“

„Klikissy to nezajímá.“

Aniž *žádali* o povolení či jakýmkoli gestem dali najevo, že vědí, co dělají, začali klikisšťí dělníci rozebírat moduly kasáren a svými ostrými klepety párat jejich stěny. Podrážděni vojáci OSZ začali křičet: „Počkejte chvíli!“ Někteří z nich vyskočili. „Aspoň nás nechte, abychom si nejdřív vzali naše věci!“

Pilní brouci horlivě pokračovali ve svém úkolu a rozčilených mužů si nevšímali o nic víc než kamenů kolem sebe.

Několik vojáků, povzbuzených svými druhy, se rozběhlo k barákům. „Přestaňte! Počkejte!“

Klikisšťí dělníci rozsápali jeden z modulů na šrot a roztrhané kavalce, skříňky, oblečení a zásoby rozházeli kolem jako odpadky. Nejbližší voják OSZ se postavil hmyzí demoliční četě do cesty a pozvedl svůj jazer. „Zpátky, brouci! Varuju vás…“

Klikiss máchl článkovitou paží, utrhl muži hlavu a nerušeně pokračoval ve své práci ještě dřív, než mrtvola dopadla na zem. Devět rozzuřených mužů v uniformách vykřiklo, namířilo své zbraně nastavené na nejvyšší výkon a začalo střílet.

Margaret zasténala a zavřela oči. „To nedopadne dobře!“

„Nemůžete něco udělat?“ vykřikla Orli. „Vůbec nic.“

Když do nich udeřily první výstřely, hmyzí tvorové jako by si ani neuvědomili, co se děje. Navzdory palbě dál pokračovali v ničení skříní plných oblečení, výstroje a alb s obrázky rodin a příbuzných.

Zbraně vojáků OSZ zkosily jedenáct hmyzích dělníků, než se proti nim obrátil zbytek podúlu jednotky. Tucet bodlinatých válečníků vyrazilo kupředu, zatímco vojáci pálili, dokud zásobníky jejich zbraní nebyly prázdné.

Pak je klikissové zabili.

Orli na to krveprolití jen němě zírala. Dokonce i DD vypadal znepokojeně. Vzápětí dorazila četa dělníků, aby nahradila mrtvé, ostatní odhodili lidská a klikisská těla stranou.

Domar s tygřími pruhy přistoupil k Margaret a vydal jakési cvakavé zvuky. Margaret z hloubi hrdla vyloudila podobné cvakavé, nepřirozeně znějící zvuky, zatímco DD překládal. „Domar říká, že tito jedinci jsou defektní. Byli odstraněni z genového fondu.“ Otočil se a odcházel, zatímco nová skupina dělníků pokračovala v demolici baráků, aby místo nich zbudovala své vlastní stavby.

„Všechny nás zabijí, že?“ hlesla Orli rezignovaně.

„Kvůli nám sem klikissové nepřišli.“ Margaret přimhouřila oči a hleděla na prastaré věže ukrývající přepravní portál. „Když jsem luštila jejich jazyk, zjistila jsem něco velmi důležitého. Hlavními nepřáteli klikissů jsou černí roboti. Klikissové je chtějí zničit. Všechny do jednoho. Stačí, když se jim nebudeme plést do cesty.“

2 ☼ Sirix

Navzdory nečekanému zvratu nebyli Sirix a jeho druhové ani zdaleka poraženi. Sirix přehodnotil své plány a rozhodl, že bude lepší dobývat – či ničit – planety postupně, jednu po druhé. Lidé byli oslabení a příliš nejednotní na to, aby se dokázali znovu vzchopit.

Všichni hibernovaní roboti už byli probuzení a připravení pustit se do plnění svého úkolu. Základna na Marathě, které se roboti zmocnili, byla už téměř dokončená a Sirixova flotila dostala významné posily v podobě ukořistěných lodí OSZ. Vytvoří ocelový roj, který rozdrtí lidi i Ildirany. Extrémní a bezpříkladné násilí bylo jediným správným postupem.

Až donedávna se cítil neporazitelný, ale v chaotické bitvě o Zemi, které se účastnily lidské křižníky, hydroské dimantové koule, mamutí verdanské lodě a ildiranské bitevníky, byla flotila robotů těžce zdecimována. A co bylo nejhorší, Sirix

ztratil mnoho svých dávných, nenahraditelných druhů. Po tisíciletích plánování očekával, že si podrobí Zemi a vyhladí lidstvo stejně, jako myriády robotů kdysi dávno vyhladily rasu svých tvůrců, klikissy. Nikdy ho ani nenapadlo, že by hydrogové mohli prohrát.

Když Sirix viděl, že se karta obrací, zhodnotil škody, stanovil své možnosti, předefinoval cíle – místo aby si přiznal faktickou porážku – a rozhodl se pro ústup. Nyní byly jeho zbývající lodě v bezpečí, samy v prázdném prostoru, a Sirix chystal odplatu. Pěkně planetu za planetou. Z můstku svého obra vedl bitevníky vstříc novému cíli. Planetě jménem Wollamor.

Znovu zhodnotil stav svých zbraní a prostředků: z tisíců lodí mu pořád zbyly tři obři (z toho jeden těžce poškozený), 173 křižníků manta, sedmnáct pomalých, ale dobře vyzbrojených hromoklínů, více než dva tisíce malých útočných lodí typu štítonoš a dost paliva na to, aby měl zajištěnou dostatečnou mobilitu za předpokladu, že motory budou pracovat na optimální výkon. Lodě měly standardní výzbroj, nesly výbušniny a dokonce osmašedesát atomových hlavic. Mělo by to stačit. Už brzy, hned jak zbytek jeho robotů dokončí práci na Marathě, bude mít k dispozici neporazitelnou, ničivou armádu.

Vojenští compové obsluhovali příslušné konzole obří lodi, byť mnohé stanice zůstaly neobsazené coby zbytečné – systémy podpory života, vědecké stanice, komunikační centra. Podlahu a diagnostické panely pokrývala zaschlá krev. Právě zde zemřel admirál Wu-Lin, který poté, co mu došla munice, bojoval se vzbouřenými vojenskými compy holýma rukama. Z můstku bylo odstraněno devatenáct těl, více než šest set lidí pak bylo dopadeno a popraveno na ostatních palubách. Sirix neměl zájem brát zajatce. Pro uskutečnění svých plánů je nepotřeboval.

Postupem času se krvavé skvrny rozloží – hygiena ani vzhled můstku ho nezajímaly, podstatná byla pouze funkčnost

systémů. Stejný pohled na věc měla i rasa jeho tvůrců, přičemž klikissové své vzorce chování vložili do programů svých robotů.

Dveře výtahu se otevřely a Ilkot vstoupil na můstek, nesený shluky svých prstovitých nohou. Zahájil komunikaci několika rychlými dávkami kódovaného elektronického signálu. „Podle lodní databáze byl Wollamor prohlášen za lidské území a zařazen do kolonizační iniciativy."

„Je to bývalá klikisská planeta, a všechny klikisské planety patří nám." Sirix upřel zrak na obrazovku a našel na ní zářivou hvězdu, kolem níž obíhala strakatá, modro-zeleno-hnědá planeta. I když jeho skupina lodí utrpěla ztráty, k vyhlazení lidí tam dole a k následnému ovládnutí Wollamoru zcela postačovala.

Tato planeta byla téměř zapomenutou výspou z pradávných časů, bývalým domovem podúlu, jehož bridex bylo zavražděno v nekonečných klikisských válkách. Sám Sirix byl tehdy na Wollamoru vystaven útisku. Tentokrát se však vracel ve zcela jiné roli.

Vojenští compové obsluhující klíčové stanice můstku ho upozornili na příchozí vysílání. Satelitní síť kolonie zachytila blížící se skupinu lodí. „OSZ, kde jste tak dlouho? Čekáme na zásoby už šest měsíců!"

Do vysílání vstoupil další hlas. „Jsme tady úplně odříznutí – nedostáváme žádné zprávy, nemáme zeleného kněze. Co se děje ve zbytku Spirálního ramene? Už jsme mysleli, že jste nás odepsali."

Sirix zvažoval, jaký postup nejlépe zvolit. Z útržků dochovaných záznamů z databáze by mohl snadno poskládat věrohodnou konverzaci a kolonisty tak oklamat, ale proč se snažit? Dospěl k názoru, že úsilí nezbytné k dosažení věrohodnosti takovéto lsti by nevyvážilo pravděpodobný přínos. „Neodpovídejte. Zachovejte mlčení."

Sirix vyslal do útoku skupinu křižníků manta. Prostřednictvím externích záznamových zařízení pak sledoval, jak křižníky klesají dolů jako široké listy kopí, prolétají skrze cáry mraků a klesají k nerovné, rozpraskané krajině. Snadno našel hlavní lidské sídlo, které bylo zbudováno kolem starých klikisských ruin a přepravního portálu.

Sotva lidé zjistili, jak prastará technologie funguje, začali se hrnout skrze portály a zamořili dosud neposkvrněné klikisské planety jako zhoubný plevel. Klikisské planety. Světy, které podle práva náležely Sirixovi a jeho černým robotům.

První skupina mant prolétla nízko nad shlukem budov a aktivovala své jazerové a dělové baterie. Jejich palebná síla byla více než dostačující. Ulice pod nimi byly plné wollamorských kolonistů, kteří vyšli z barevných prefabrikovaných budov, mávali lodím a jásali při pohledu na řetězec hvězd tvořících znak OSZ.

„Zahájit palbu!“

Zbraně OSZ vychrlily projektily i energetické pulzy a začaly rozsévat zkázu. Nejméně polovina lidí zahynula dříve, než si druhá polovina uvědomila, co se vlastně děje. Ti, kteří přežili, se zoufale rozprchli na všechny strany a snažili se najít nějaký úkryt.

Manty zapálily pole s úrodou, vyhodily do vzduchu cisterny a sila s obilím. Barevné polymerové přístřešky se proměnily v louže taveniny a doutnající popel. Lidé padali k zemi jako hořící zápalky. Pečliví vojenští compové vytvořili soustředěnou palbou kráter o průměru dvaceti metrů, jen aby zahubili jednoho prchajícího zoufalce. Byli velmi důkladní.

„Neponičte původní klikisské stavby! Ty jsou naše.“

Ilkot vedle něj řekl: „Abychom dosáhli svého cíle, měli bychom při útoku postupovat opatrně.“

„Ano, chce to osobní přístup,“ souhlasil Sirix a zacvakal ostrými klepety, neboť si v té chvíli živě vybavil, jaké to bylo

zabít Louise Colicose. „Půjdu tam dolů a zúčastním se operace osobně.“

Jeho obří loď klesala k doutnajícím ruinám. Po celou tu dobu zaznamenával komunikační systém lodi bolestný nářek, zděšený křik a řev vyjadřující hněv a ohromení. Sirix se rozhodl, že si to všechno později přehraje a vychutná si k tomu také obraz. Právě tak by na jeho místě postupovalo bridex.

Tady, na Wollamoru, se jeho černí roboti opět zformují a naplánují další vítězství. Jeho loď přistála uprostřed kouře a plamenů a on jen doufal, že ještě najde pár živých lidí, o něž se bude moci postarat sám.

3 ☼ Sarein

Místnost hluboko uvnitř centrály Hanzy měla silné stěny, nepřítomnost oken zde byla nahrazena přemírou ostrého světla. Sarein trpěla pocitem klaustrofobie hned, jak vstoupila dovnitř. Obklopená hmotou gigantické pyramidy doslova cítila tíhu politických problémů, které na všechny doléhaly.

Jsem tady uvězněná, daleko od Theronu. Sarein si v tu chvíli už nebyla jistá, na čí stranu se má přiklonit. Tolik se toho změnilo! Už ani nedokážu říct, jestli mě Basil považuje za přítele, nebo za nepřítele.

Přestože Země byla při poslední bitvě s hydrogy zachráněna, Zemská hanzovní liga padla za oběť událostem, které následovaly. Vláda zaměřená na obchod, její loutkový král i kolonie, to vše bylo ztraceno v důsledku špatného odhadu situace, politických chyb či ryzí nedbalosti. Za většinu chyb nesl odpovědnost Basil, přestože by si to sám nikdy nepřiznal. Prezident to zařídí tak, aby za jeho přehmaty zaplatili ostatní. Sarein napadlo, zda právě to není onen důvod, proč svolal několik svých věrných poradců sem, na místo skýtající

naprosté soukromí. Buď budou padat hlavy, nebo vznikat nové, pečlivě propracované plány. V těchto dnech už vyděšená Sarein nevěděla co si má myslet, proto se naučila držet jazyk za zuby.

Prezident už seděl za stolem a tvářil se, jako by ho zklamal celý vesmír. Byl dokonale oblečený a jeho sloužící se postarali, aby vypadal co nejlépe, přesto se Sarein sevřelo srdce, když ho spatřila. Znala a milovala tohoto muže už mnoho let, nyní však Basil vypadal staře a unaveně. Už před válkou s hydrogy nebyl žádný mladík, omlazovací kůry a léky proti stárnutí dovážené z Rhejaku ho však udržovaly při dobrém zdraví a ve skvělé kondici. Žádné lékařské prostředky ovšem nemohly odstranit napětí a stres, který na něj těžce doléhal.

Když ji Basil viděl vstupovat do místnosti, výraz jeho tváře zůstal odtažitý a tvrdý. Neusmál se, ani jí nevěnoval hřejivý pohled, což se jí v hloubi duše dotklo. Dříve si byli tak blízcí! Sarein byla Basilovou chráněnkou a on ji učil pohybovat se v pavučině hanzovní politiky. Teď si nebyla jistá, jestli k ní vůbec někdy něco cítil. Už si ani nepamatovala, kdy se naposledy milovali.

Zvedla bradu a našla si místo, připravená pustit se do práce. Přítomni už byli generál Kurt Lanyan, velitel Obranných sil Země (či toho, co z nich zbylo) a bledý Eldred Cain, zástupce prezidenta a jeho předpokládaný budoucí nástupce. Kdyby byl Basil trochu jiný typ člověka, už by dávno důstojně odešel na odpočinek. Kdyby…

Kapitán McCammon oblečený do uniformy královské gardy, s kaštanovým baretem na platinově blond vlasech, pečlivě prohlížel místnost a společně s dalšími dvěma gardisty pátral po odposlouchávacích zařízeních. „Už jsme to tady prošli třikrát, pane prezidente. Tento prostor je čistý. Žádné odposlouchávací zařízení. Ujišťuji vás, že nikdo neuslyší, co bude předmětem tohoto jednání.“

„Jisté není nic.“ Basilovi unaveně poklesla ramena. „Ale protentokrát budu vašemu slovu věřit.“

Lanyan si z automatu ve stěně nalil kávu a posadil se vedle zástupce prezidenta. Když gardisté dokončili svou práci, řekl Cain mírným, rozumným hlasem: „Čeho přesně se obáváte, pane prezidente? Jsme v samotném srdci ústředí Hanzy.“

„Špehů.“

„Ano, pane, ale čích špehů?“

Basilova tvář potemněla. „Někdo pomohl králi Petrovi a královně Estaře k útěku. Někdo se postaral, aby se do médií dostala zpráva o jejím těhotenství. Někdo unesl prince Daniela a nechal tak Hanzu bez krále.“ Pohlédl na McCammona. „Vezměte své gardisty a jděte. A ujistěte se, že jste za sebou dobře zavřel dveře.“

Muž na okamžik zaváhal, možná si myslel, že by se měl diskuze také zúčastnit, pak ale bryskně přikývl a měl se k odchodu. Když se těžké dveře zavřely, Sareinin klaustrofobický pocit ještě zesílil. Pohlédla na Caina a bledý muž její pohled opětoval. Zjevně si oba mysleli, že Basilova reakce je nepřiměřená, ani jeden z nich to však neřekl nahlas.

Basil nahlédl do svých poznámek. „Petr odešel do exilu na Theron a založil tam ilegální vládu. I když v tom nevidím žádnou logiku, zdá se, že získal mnoho příznivců mezi Tuláky, odpadlíky z řad hanzovních kolonií a Theroňany. Sarein – ty jsi theronskou velvyslankyní. Nemůžeš zakročit a nějak je přivést k rozumu?“

Sarein jeho slova vyvedla z míry, přestože něco takového mohla očekávat. „Od toho okamžiku, kdy se král zřekl Hanzy, nejsem s Theronem v oficiálním kontaktu.“

Prezident se zpola zvedl ze svého křesla. „Je to tvoje zrádná rodina! Otec Idriss a Matka Alexa nikdy nebyli silní vůdci. Udělali by všechno, co bys jim řekla. Měla jsi trvat na svém.“

„Moji rodiče už Theronu nevládnou," řekla Sarein chvějícím se hlasem. „A je zřejmé, že král Petr a královna Estarra rozhodují sami."

„A jak si mohu být jistý vámi, Sarein?" Basil sklouzl pohledem ke Cainovi a Lanyanovi. „Jak si mohu být jistý kterýmkoliv z vás?"

„Možná bychom se měli věnovat praktičtějším otázkám," navrhl Cain. „Ztráta zelených kněží je pro nás vážným handicapem. Jak máme tento problém vyřešit, když nemůžeme s druhou stanou komunikovat? Jako theronská velvyslankyně by Sarein možná dokázala přesvědčit Nahtona, aby předal několik důležitých diplomatických komuniké."

Sarein zavrtěla hlavou. „Už jsem s ním mluvila. Nahton svůj postoj nezmění. Žádný zelený kněz nám neposkytne své služby, dokud prezident neodstoupí a Hanza neuzná novou Konfederaci.

Basil se rozzuřil. „Můžeme vydat vlastní proklamaci a prohlásit tu jejich Konfederaci za protiprávní! Petr je citově labilní – jeho činy to dokazují! Každá hanzovní kolonie, která se připojí k Petrovi, každý tulácký klan i samotný Theron budou postaveny mimo zákon. Nikdo z nich není schopen čelit OSZ."

Lanyan si hlasitě odkašlal. „Pokud se hodláte pustit do otevřeného konfliktu, pane prezidente, pamatujte na to, že naše armáda je vážně oslabená. Pořád ještě shromažďujeme vraky a odhadujeme škody. Nejméně rok budeme muset věnovat intenzivním opravám, než opět dosáhneme alespoň částečné funkčnosti."

„Nemáme rok, generále."

Lanyan usrkl kávy, trhl sebou, když se mu chuť nápoje rozlila po jazyku, a napil se znovu, tentokrát pořádně. „A nemáme potřebné zdroje ani lidi, abychom postupovali rychleji."

Sarein viděla, jak se Basilovi chvějí ruce. „Musíme to zvládnout – vždyť máme k dispozici průmyslovou kapacitu celé Hanzy! Ty kolonie podepsaly Hanzovní dohodu. Jsou povinovány uposlechnout mých rozkazů.“

„Z čistě právního hlediska to bohužel není pravda,“ upozornil ho Cain. „Výslovně přísahali věrnost králi, ne vám. Dohoda byla úmyslně navržená tak, aby prezident mohl zůstat v pozadí.“

Basil s vypětím sil potlačil další výbuch hněvu. „Nemáme čas, abychom teď uvedli na scénu nového krále. Ten, kterého právě školím, ještě není připraven, a já nepřipustím, abychom udělali stejnou chybu jako posledně. Tváří Hanzy se musím stát já. Přinejmenším pro nejbližší dobu.“

Sarein konejšivým hlasem řekla: „Když zvážím naši situaci, možná bych se měla vypravit na Theron a promluvit se sestrou. Mohu se pokusit o dosažení nějakého smírného řešení. Bylo by pro vás tak nepřijatelné, kdybyste elegantně odešel na odpočinek za podmínky, že by s abdikací souhlasil také král?“

Basil se na ni podíval, jako by ho právě zradila. „Taky bych mohl vyhlásit amnestii pro ty, kteří svrhnou Petra a dopraví ho na Zemi, aby mohl být náležitě potrestán.“

4 ☼ Král Petr

Ktheronskému nebi se zvedl poslední verdanský bitevník pilotovaný bývalým zeleným knězem, jehož tělo vrostlo do jádrového dřeva stromu. Král Petr a jeho žena sledovali odlétající loď z širokého balkonu města v houbovém útesu – svého nového sídla. Výklenky okna v bělostném rostlinném útvaru, stejně jako les pod ním, byly plné jásajících lidí, kteří tomu úchvatnému útvaru z větví a trnů mávali na rozloučenou.

Estarra pozvedla ruku a slzy jí přitom stékaly po tvářích, přestože se zároveň usmívala. „Teď jsme na všechno sami.“

„Ne tak docela. S námi je celá Konfederace – všechny tulácké klany a osiřelé kolonie.“ Petr ji k sobě přivinul, až na svém těle pocítil vyklenutí jejího břicha. „Jen Hanza s námi není. Zatím. Ale i na to dojde.“

„Myslíš, že prezident někdy odstoupí?“

„Ne. Ale to nám nezabrání ve vítězství.“

Trnitá loď stoupala výš a výš, mířila na oběžnou dráhu. Verdanské bitevníky pomohly lidstvu porazit hydrogy. Nyní bude skupina živoucích lodí obrostlých větvemi plout volným vesmírem a putovat po celé galaxii. Díky své nesmírné síle dokázaly stromové lodě čelit titánským nepřátelům, na bojišti lidské politiky by však byly jen málo platné. S nadcházejícími úkoly se Petr s Estarrou budou muset vypořádat sami. Stromová loď zmizela v dálce.

Skvrny teplého slunečního světla cezeného skrz koruny stromů dopadaly na vzdušné plošiny a balkony houbového útesu a svěží větřík přinášel tisíce pralesních vůní vydechovaných vlhkým listovím, barevnými epifytickými rostlinami i úchvatnými květinami s kalichy plnými sladkého nektaru. Světostromy šeptaly tichou ukolébavku. Petrovi připadal Theron ještě krásnější, než jak jej popisovala Estarra.

Na planetu mířil stálý proud hostů dychtících se připojit ke Konfederaci. Každý tvrdil, že přichází s úžasnými myšlenkami ohledně nové vlády, ústavy, rozpočtových příjmů a daní, či nového právního systému. Zelení kněží šířili zprávy mezi odpadlickými koloniemi a podporovali tak novou vládu. Různé skupiny tvořící součást lidstva dlouho čekaly na příležitost vymanit se z okovů Hanzy. Petr jim nabídl přijatelnou alternativu a mnozí mu dali svou důvěru. Nyní bylo jen na něm, aby dokázal, že je skutečně vůdcem, jakého chtějí a potřebují.

Prezident Wenceslas si dal záležet, aby z kluka, který vyrůstal na ulici, vytvořil charismatického vůdce. Nyní Hanza sklízela, co zasela. Více než kdy jindy Petr potřeboval jednat jako král – potřeboval *být* králem. Když se podíval na všechny ty lidi, kteří přišli, aby mu nabídli své dovednosti a prostředky a přísahali věrnost jeho nové Konfederaci, věděl, že se společně s Estarrou rozhodli naprosto správně. Konfederace se teprve utvářela a mnoho detailů její byrokratické infrastruktury stále procházelo změnami. Odtrhnout se od Hanzy bylo vlastně to nejsnadnější.

Na slunný balkon vstoupil OX nesoucí podnosy s občerstvením. Za ním kráčelo několik lidí, kteří sem přišli, aby prodiskutovali protichůdné požadavky a potřeby. Přestože učitelský compo byl příliš inteligentní, aby zastával funkci obyčejného sluhy, od chvíle, kdy vymazal většinu svých osobních vzpomínek, už nebyl tím OXem, jakého Petr znával. Přesto vůči němu Petr choval silnou náklonnost a věděl, že jednoho dne opět prokáže svou hodnotu. Ostatně především díky OXovi se Petr stal tím, čím byl: králem Petrem.

Petr vzal svou novou královskou roli vážně a byl odhodlán pokročit přinejmenším v jedné věci, na níž se všichni shodli. Obrátil se k Yarrodovi, který vystupoval jako mluvčí zelených kněží. „Jednou z obrovských výhod, kterou vůči Hanze máme, jsou zelení kněží a přístup k okamžité telinkové komunikaci. Na každou planetu, která se připojí k naší Konfederaci, chci umístit alespoň jednoho zeleného kněze. Tak budeme pořád krok před Basilem."

Hladkou Yarrodovu tvář pokrývalo tetování, které prozrazovalo jeho odbornost. „Světoles najde dobrovolníky. Budeme však muset najít způsob, jak je na tyto planety dopravit."

Denn Peroni, významný tulácký obchodník, nahlédl přes okraj balkonu, aniž se zdál sebeméně znepokojen hloubkou pod sebou. „To není žádný problém. Máme dost klanových

lodí, které zaletí, kam bude potřeba.“ Denn byl oblečený do své nejlepší kombinézy vyšívané tuláckými vzory typickými pro jeho klan, ozdobené kapsami, zipy a sponami. Dlouhé vlasy měl úhledně svázané barevnou stuhou.

Nezávislá obchodnice Rlinda Kettová si to namířila napříč balkonem přímo k banketním stolům, na které OX právě rovnal podnosy s jídlem. „Zelení kněží jsou skvělá věc, králi Petře, ale pokud to s tou vaší Konfederací myslíte vážně, potřebujete víc než jen komunikaci. Potřebujete obchod.“ Ochutnala pečené larvy zabalené do nějakých listů a olízla si rty. „Jestli chcete osiřelé kolonie přesvědčit, že jste lepší než Hanza, pošlete jim pořádný náklad zboží, které jim Hanza odpírala. Dejte jim spoustu jídla a paliva a věřte, že oni nezapomenou, kdo jim to všechno přivezl.“

Rlinda si vybrala malou plachtouní kuklu, otevřela ji a zhluboka vdechla pikantní aroma. „Už jsem skoro zapomněla, co všechno může Theron nabídnout. Kdysi mi to ukázala Sarein.“ Vyjmula kousek šťavnatého bílého masa a nabídla jej svému hubenému partnerovi. „Ochutnej, BeBobe! Něco takového jsi ještě nejedl.“

„Ne, díky!“ Branson Roberts se spokojil s kousky exotického ovoce.

Strčila mu maso pod nos. „Ale no tak! Rozšiřuj si obzory. Zkoušej nové věci.“

„Proti novým věcem nic nemám – pokud to není hmyz.“

„To říká člověk, který dobrovolně jí vojenské konzervy!“ Zhltla sousto sama, vrátila se ke stolu a pokračovala v ochutnávání neobvyklých jídel.

Petr *zvážil* návrhy všech lidí, expertů ve svém oboru, kteří mu nabízeli rady. Tito muži a ženy mu mohli ulehčit jeho břemeno a pomoci mu s řešením problémů souvisejících s vytvořením nové vlády. Basil ho naučil, jak důležité je delegovat úkoly na schopné podřízené. Vůdce by se měl obklopit inteligentními a schopnými lidmi – a naslouchat jim.

Petr se rozhodl. Věděl, že to může působit impulzivně, šlo však o dobře uvážené rozhodnutí. „Gratuluji, kapitánko Kettová!“ Podívala se na něj a rychle si otřela ústa. „Zvolil jsem vás za první ministryni obchodu naší Konfederace. Či prozatímní ministryní obchodu, jak sama budete chtít.“

Její počáteční nepochopení vystřídala hrdost, která o chvíli později ustoupila praktickému pohledu na věc. „A co by to obnášelo? Mám sama docela slušnou firmu, o kterou se musím starat.“

„Ne tak docela,“ zamumlal BeBob. „Jedna loď…“

„Ticho, BeBobe!“

Petr založil ruce na hrudi, ale pak si uvědomil, že tento zvyk převzal od Basila, a rychle je spustil. „Potřebujeme někoho, kdo by dohlédl na nakládku, zorganizoval dodávky osiřelým koloniím a najal novou generaci kapitánů. Znáte někoho, kdo by měl pro to lepší kvalifikaci než vy?“

„Vlastně ne.“ Rlinda ochutnala pražený mazánkový ořech.

„Prakticky vzato budete dělat stejnou práci jako dřív, budete žít život obyčejné nezávislé obchodnice, jen s tím rozdílem, že vám král popřeje sluchu, kdykoliv budete chtít.“ Podíval se na Rlindu a jejího partnera. „Kapitán Roberts bude samozřejmě druhý hned po vás. Titul mu můžete vybrat, jaký chcete.“

„Na něco už přijdu.“ Rlinda prsty prohrábla BeBobovy rozježené, šedohnědé vlasy.

„A vy, Denne Peroni,“ pokračoval Petr, „budete sloužit jako prostředník mezi Konfederací a tuláckými klany.“

„Myslíte Mluvčí? Mluvčí je pořád moje dcera…“ Muž se zdál zahanben. Cesca Peroniová už svou oficiální úlohu nějaký čas nevykonávala.

„Ne tak docela. Jen zjistit, co všechno naše strádající kolonie potřebují, bude perná práce. Stačíte na ni?“

„U Hvězdy, samozřejmě, že ano!“

„A to je jen začátek. Pokud máme ustanovit vládu, potřebujeme najít spojence. Kontaktujte všechny osiřelé

kolonie. Postarejte se, aby si obchodníci navzájem předávali informace. Zjistěte, kdo všechno ještě stojí na straně Hanzy. Pokuste se jim vysvětlit náš postoj, nebo je aspoň mějte pod dohledem.“ Petr začal vypočítávat jednotlivé body na prstech. „Pak se podívejte na nedávno osídlené kolonie na starých klikisských planetách. Nejspíš nemají tušení, co se ve Spirálním rameni děje.“

„Na žádné z těch kolonií není zelený kněz, nemůžeme se s nimi spojit,“ podotkl Yarrod.

„To funguje oběma směry. Pokud jsou odříznutí od nás, nemají kontakt ani s Hanzou,“ řekla Rlinda. „Půjde jen o to, kdo je osloví jako první.“

„Zanedlouho,“ řekl Petr, „zbude z Hanzy jen zmínka v historických análech.“

5 ☼ Adar Zan’nh

Když se zbývající lodě kdysi hrdé Sluneční flotily shromáždily nad Ildirou, adar Zan’nh pocítil zoufalství při zjištění, jak málo bitevníků zbylo. Obětoval téměř tři plné kohorty bitevníků – téměř polovinu flotily! – aby u Země porazil hydrogy. Ve svém inspekčním člunu podnikl okružní let kolem viditelně poškozených lodí. Jen tak málo jich zbylo! Jako adara ho hluboce trápilo pomyšlení, že Impérium zůstalo tak zranitelné.

Na druhou stranu obnova flotily prováděná na jeho příkaz probíhala až nečekaně rychle. Zan’nh si s hlubokým pocitem ironie uvědomoval, jak moc přitom spoléhá na lidské techniky a inženýry, kteří vylepšili výrobní procesy a zmodernizovali procedury oprav. Pod jejich vedením se Ildirané už dříve pustili do rozsáhlého projektu výstavby lodí, jaký neměl v *Sáze sedmi sluncí* obdoby.

Poté, co dokončil několik pomalých obletů, zakotvil adar svůj člun ve vlajkové lodi, kterou osobně vedl do bitvy u Země. Zan'nh toho se svým ožehlým poničeným bitevníkem prošel tolik, že si přál, aby loď byla opravená co nejrychleji.

Už se těšil, až se jeho bratr Daro'h konečně vrátí z Dobrosu a ujme se své role Prvního následníka. Zan'nh byl voják, vůdce a bojovník, nenarodil se proto, aby vykonával ceremoniální a plodící povinnosti nástupce Mága-imperátora.

Jakmile se vrátí do Hranolového paláce, společně s Yazra'h přednese svému otci smělý návrh. Zan'nh a jeho sestra přišli na výtečný nápad, jak obnovit poničené ildiranské Impérium, a očekával, že Mág-imperátor bude souhlasit. Zan'nh byl ostatně důstojník, ne správce či manažer. Lépe se cítil v ohni bitvy.

Zan'nh vstoupil do velícího jádra lodi a zhodnotil aktivity probíhající všude kolem něj. Technička Tabitha Hucková přecházela od stanice ke stanici, zkoumala zobrazovací zařízení, aktivovala komunikátory a netrpělivě vydávala příkazy ildiranským dělníkům – kteří ji na výslovný adarův rozkaz poslouchali, jako by kázala slovo boží.

Tabitha byla členkou posádky modulárního těžeru Sullivana Golda u Qronhy 3. Tito lidé, držení Ildirany v zajetí, aby neprozradili plány Mága-imperátora ohledně hydrogů, byli zpočátku pobouření, když ale adar zoufale potřeboval kreativní přístup – který nebyl silnou stránkou Ildiranů – a obrátil se na ně s prosbou o pomoc, souhlasili.

Pro účely oprav a stavby lodí Sluneční flotily byly na oběžné dráze umístěny nové průmyslové komplexy. Spolupráce příslušníků jednotlivých kruhů – dělníků, těžařů a inženýrů – byla dokonalá. Za použití tradičních ildiranských postupů by však obnova po takovéto katastrofě trvala mnohem déle. I v tomto případě jim lidé ukázali novou cestu.

Tabitha vypadala uštvaně. Listovala hlášeními o postupu prací, rozdělovníky materiálu a rozvrhy pracovních týmů. Byla typem člověka, který Sullivan označoval jako „áčko" – nejlépe

pracovala pod tlakem, kdy odpovídala za chod nesčíslných projektů, přičemž do každého z nich se vždy vrhala s vysokými požadavky na kvalitu. Osobu, jako byla Tabitha, právě teď Sluneční flotila potřebovala ze všeho nejvíc.

Vrhla pohrdavý pohled na tradiční zobrazovací zařízení a sama pro sebe poznamenala: „Tahle ildiranská technologie je tak primitivní! Skoro jako obsidiánový nůž a medvědí kůže.“ Utřela si pot z čela a teprve pak se otočila k Zan’nhovi. „Potřebujeme víc dělníků, adare! Potřebujeme víc zpracovaných kovů. Potřebujeme víc vyrobených dílů. Potřebujeme…“

„Všechno dostanete.“ Zdálo se, že ji tato slova poněkud uklidnila.

„To je dobře, protože nevím, jak jinak bych podle vás měla tuhle práci zvládnout.“

Do velícího jádra vstoupil viditelně vyčerpaný Sullivan Gold. Letmo pokynul adaru Zan’nhovi a spěchal k Tabithě. „Vyřešila jsi ten zásobovací řetězec?“

„Který? Právě teď jich tady mám pětasedmdesát.“

Zan’nh se vložil do jejich rozhovoru. „Řekněte, jak vám můžeme pomoci, a já se postarám, aby se to stalo.“

„Dobře, adare. Pro začátek by pomohlo, kdyby vaši podřízení projevili trochu víc iniciativy.“ Tabitha si odfrkla. „Ano, řídí se pokyny a pracují pilně – o tom není pochyb – ale všechno jim musím říkat. Každý šéf občas potřebuje lidi, kteří přistupují k problémům kreativně.“

„Právě proto jste tady vy.“

„A právě proto uděláte nejlíp, když mi za to dáte pořádný balík. Mimochodem, ještě jsme nemluvili o mém platu za tohle všechno.“

Adar znal pojem plat, ale tak úplně mu nerozuměl. Potřeba zisku a touha po majetku jednoduše nebyly součástí ildiranského systému hodnot. Jestliže bylo zapotřebí něco

udělat, Ildirané to prostě udělali. „Řekněte si cenu. Jsem si jistý, že Mág-imperátor váš návrh schválí.“

Tabitha zamrkala. „Představuju si pěknou kulatou sumu.“

„Je to jen na vás.“

Sullivan se zachechtal. „Ty tady opravdu chceš zůstat, Tabitho? Teď, když válka s hydrogy skončila, Mág-imperátor řekl, že můžeme jít domů.“

„A najdu snad lepší práci, než je tahle? Jen se na mě podívej! Jsem královnou Sluneční flotily a dostanu skvělý plat. Zpátky na Zemi mě nic netáhne.“

Sullivan si mimoděk přejel dlaní po strništi na tvářích. „Jak je libo. Pokud jde o mě, já chci znovu vidět svou rodinu.“

„Jsem přesvědčen, že tento projekt je v dobrých rukou,“ řekl Zan’nh.

Když adar odcházel, Tabitha se už opět naplno věnovala práci. „A nezapomeňte Mágu-imperátorovi říct, jak dobrou práci tady odvádíme. Jednou ho možná požádám o doporučení.“

6☼ První následník Daro’h

Ve vzduchu visel pach spáleného masa a žár se chvěl jako živoucí bytost. Planoucí faerská vejce visela přímo před Prvním následníkem a on cítil, jak se mu škvíří kůže, nemohl však uniknout. Šest dalších ohnivých, pulzujících elementálů, kroužilo nad částečně obnoveným městem.

Ohnivé elipsoidy přilétly zcela nečekaně a zastavily se nad budovou, kde byl Udru’h držen v domácím vězení. Bývalý místodržící byl zcela bezmocný. Faerové dali průchod svému hněvu a sežehli ho – zbyl z něj jen letmý plamen, který šlehl směrem k jejich praskající lodi.

Daro'h zíral na zesklovatělé otisky nohou a černou skvrnu na zemi necelé dva metry daleko – nic víc z Udru'ha, dřívějšího pána kolonie, nezbylo. Ještě podivnější však bylo, že jeho děsivou smrt Daro'h nepocítil skrze *thisma*. Když faerové Udru'ha sežehli, nějakým způsobem ho dokázali odříznout od mentální sítě spojující všechny Ildirany. Bývalý místodržící zemřel odtržen od všech a sám, což byl osud strašlivější než samotná smrt v plamenech.

Jakoby v návalu zlosti šlehlo nejbližší žhnoucí vejce ohnivým bičem do budovy, kde dříve Udru'h přebýval. Stavba se rozletěla na oslnivé žhnoucí uhlíky a chapadla kouře vystřelila všemi směry. Daro'h strnule stál a čekal, až pomstychtiví elementálové spálí na popel poslední zbytky budovy, potom sebral odvahu a zakřičel: „Proč jste tady? My s faery nemáme žádné spory."

V jeho hlavě zazvonil cizí hlas. „Ale faerové mají spory s vámi – a stejně tak já." Z neostrého obrysu planoucího elipsoidu vystoupila žhnoucí humanoidní postava zahalená do oranžových plamenů. Její pokožka zářila tak jasně, až z toho bolely oči. Snesla se na zem jako žhavý uhlík a pak vykročila vpřed, přičemž zanechávala na ulici doutnající šlépěje. „Rozžehnu možnosti, které se Jora'h snažil udusit."

Daro'h si zastínil oči. „Poznávám tě. Ty jsi Rusa'h!" Šílený místodržící navedl svou loď přímo do hlavního slunce Hyrillky, aby unikl zajetí poté, co jeho vzpoura skončila nezdarem. To byla poslední zpráva, kterou Daro'h o svém strýci měl.

„A ty jsi Daro'h, syn Mága-imperátora. Tvé *thisma* je silné. Díky tvému spojení s otcem ti uděluji milost… prozatím."

Planoucí postava se obrátila, aby pohlédla na zbytky ildiranské osady. Při nedávné vzpouře chovných zajatců proti ildiranským věznitelům zachvátil oheň část městečka i porost okolních kopců. Polovina dobroské kolonie se proměnila ve spáleniště, jehož zápach přetrvával ve vzduchu už několik dní.

Rusa'h to vše přelétl pohledem, zjevně potěšený. „Oheň už tvou planetu ochutnal."

„Není nutné pustošit Dobros ještě víc! Jeho obyvatelé ti nic neudělali."

„Přišel jsem si pro Udru'ha – abych sežehl jeho zrádné tělo." Rusa'h se usmál. „Nyní odejdu za svým posláním." Lodě faerů zaplápolaly, zvětšily se a začaly stoupat, pouze nejbližší ohnivé vejce čekalo na planoucí převtělení bývalého místodržícího Rusa'ha. „Duchovní vlákna *thismatu* jsou jako faerský duchovní oheň. Všechno souvisí se vším, a já mám moc vytvořit spojení, kdykoliv je budu potřebovat." Couval směrem ke svému elipsoidu. „Pokud se mě falešný Mág-imperátor pokusí zastavit, sežehnu ho." Rusa'hovu postavu halily plameny a bylo tak obtížné číst výraz jeho tváře. „Ne… bude sežehnutý tak jako tak."

Faero-Ildiran se nechal pohltit ohnivým vejcem, které se pak jako kometa prohnalo nebem, zanechávajíc za sebou kouř a žárem se chvějící vzduch.

Když se zdálo, že nebezpečí pominulo, obyvatelé osady vyšli z budov, kam se předtím skryli. Pod Daro'hem se samým hněvem a bezmocí podlamovala kolena, nesměl se však zhroutit. Byl Prvním následníkem. Musel se chovat jako vůdce, i když pochyboval, že by Sluneční flotila dokázala faerům čelit.

V této chvíli bylo nejdůležitější, aby se vrátil na Ildiru a varoval svého otce před touto novou hrozbou.

7☼ Margaret Colicosová

Klikisští nájezdníci na Llaru dál stavěli… a stavěli, dokud staré město zcela nezmizelo. Klikissové je rozšířili. Nové stavby vytvořené z pryskyřičného pojiva se zvedly do výše a

zcela tak zastínily zvětralé monolity, které přetrvaly tisíce let. Klikissové použili kovy získané z rozebraných kasáren OSZ, domů kolonistů, sil a přístřešků na vybavení a začali sestavovat jednoduché mechanismy – vozidla bez karoserie a létající stroje.

Po onom masakru vojáků OSZ se llarští kolonisté naučili držet stranou. Margaret poskytla vůdcům kolonie několik zdrcujících, nicméně nezbytných rad. Bylo pro ni těžké sdělit, co všechno zjistila, a slova jí často vázla v hrdle. Poté, co prošla portálem a milovaného Luise nechala na Rheindic Co napospas černým robotům, se Margaret ocitla na strašlivém místě: přímo uprostřed hemžícího se úlu právě probuzených klikissů na opačném konci galaxie. Zpočátku s nimi byla schopná komunikovat jen díky své znalosti klikisského písma, které společně s Louisem rozluštili v prastarých ruinách. A pak tady ještě byla ta hrací skříňka od Antona…

Bylo zřejmé, že většina lidí na Llaru nechce nepříjemnou pravdu slyšet, pouze jediný muž – Davlin Lotze – projevoval o pochopení klikissů stejně živý zájem jako ona sama během prvních dnů strávených mezi nimi. Klikissové rozšířili staré rozvaliny, vybudovali vlastní nové stavby a strhli některé budovy kolonie, které jim stály v cestě. Skladiště, uzamčené garáže, velký hangár OSZ a provizorní opravárenská dílna stály stranou od hlavního komplexu – přinejmenším dost daleko na to, aby zatím unikly pozornosti klikissů.

Domarové, pruhovaní jako tygři, se procházeli mezi stavbami jako draci pátrající po kořisti. Někteří z původních kolonistů, kteří pracovali na přilehlých farmách, se jednoduše sbalili a odešli, vzali veškerý svůj majetek a utekli do divočiny. Okupanti si zatím těchto kradmých útěků nevšímali, Margaret si však byla jistá, že kdyby se klikissové rozhodli důkladně prohledat terén, snadno by uprchlíky dopadli.

Sama byla odhodlána vynaložit všechny své síly, aby to oddálila tak dlouho, jak to jen bude možné.

„Co to tam dole staví?“ zeptala se jí Orli. Dívenka si podle všeho myslela, že Margaret ví všechno. „Vypadá to jako létající nákladní kontejnery.“

„Domnívám se, že to jsou klikisské vesmírné lodě,“ řekl DD. Všichni tři sledovali hmyzí dělníky a vědce pobíhající kolem jako hračky na klíček, zcela zabraní do své práce. Na plošině nedaleko nových klikisských staveb zkoušel jeden ze samostatných modulů své motory – loď zvířila prach, vychrlila plameny a stoupala k nebi, aby vzápětí opět dosedla na původní místo. „Je má domněnka správná, Margaret Colicosová?“

Margaret znala část plánů nového bridex. „Ano, jsou to vesmírné čluny, součást rojové lodi.“

„K čemu potřebují vesmírné čluny? Vždyť mají přepravní portály.“

„Síť portálů spojuje mnoho planet, některé souřadnicové desky však byly zničeny. Proto musí klikissové cestovat také konvenčnějšími prostředky. Chystají se vyhledat a zničit ostatní portály – a také roboty.“

Téměř všechny přepravní portály objevené na opuštěných planetách měly rozbité některé dlaždice – prchající klikissové je zničili úmyslně. V rozvalinách na Rheindic Co Margaret a Louis objevili neporušenou lichoběžníkovou stěnu. Ve snaze uniknout černým robotům Louis náhodně vybral jeden ze symbolů, poslal Margaret skrz portál a sám ji chtěl následovat. Sirix a ostatní dva roboti se na něj vrhli – a Margaret tak zůstala v tom pekle sama.

Orliny otázky nebraly konce. „Proč chtějí klikissové zaútočit na ostatní podúly?“

S dětmi to Margaret nikdy moc neuměla, dokonce ani se svým synem Antonem. Prostě nevěděla jak s nimi mluvit, neuměla odložit svou vážnost. Tato dívenka však nebyla jako jiné děti. Vypadalo to, že si Orli z nějakého důvodu Margaret oblíbila. Margaret a DDho.

„Kolik je ti let?“

„Patnáct.“

„Jistě víš, že i lidé mezi sebou válčí. Ale pro klikisse je to biologická nutnost. Určitá pojistka proti přemnožení.“ Margaret, která zůstala mezi klikissy uvězněná, mimozemskou rasu soustředěně zkoumala, studovala jejich společenské struktury, jejich interakce, a nakonec se s nimi naučila také komunikovat.

„Posuzuji je jako archeolog, ne jako biolog. Klikissové žijí v cyklické společnosti, jejímž hnacím motorem je dobývání, pohlcování a dominance. Když se objeví více podúlů, bridexy začnou válčit. Silnější bridex porazí a podrobí si slabší, zvětší svůj vlastní úl a pak se pustí do války s dalším podúlem. Úly se štěpí, rostou a plodí nové válečníky, kteří nahradí ty, co padli v bitvách. Vítěz se zbavuje soupeřů, pohlcuje další úly a získává na síle, až celou rasu roztroušenou na mnoha planetách tvoří jen několik málo vzájemně soupeřících bridexů a jejich úlů. A když všechny boje utichnou, zůstane jen jediné bridex ovládající celou klikisskou rasu.

Jediné bridex v jediném rozlehlém úlu by však postupně začalo stagnovat a odumírat. V jistém bodě se poslední bridex odhodlá k poslednímu, velkolepému dělení, a všichni klikissové se skrze přepravní portály rozptýlí po jednotlivých planetách. To je Velké rojení. Pak upadnou na tisíciletí do spánku. Aby čekali.“

„Ale proč spí tak dlouho?“ zeptala se Orli, jako by na její otázku bylo možné najít jednoduchou odpověď.

Margaret prostudovala bezpočet záznamů, snažila se vyptávat klikissů, ale dokonce i tak prostá otázka jako by byla nad jejich možnosti chápání. Neměli s čím srovnávat. Margaret klečela v prachu a za pomocí zaostřeného klacíku a prstů kreslila složité křivky matematických symbolů, aby tak položila své otázky dříve, než bridex ztratí zájem. Strávila v zajetí několik měsíců, než to konečně začala chápat.

„Staletí válek všech proti všem poničí nesčetné planety, a tak se celá rasa, bridexy, domarové a všichni jedinci zahrabou pod zem, kde upadnou do hibernace, než se planetární ekosystémy obnoví. Když se klikissové opět probudí, nově vytvořené podúly začnou celý cyklus znovu."

Orli to pochopila rychle, Margaret byla až udivená její bystrostí. „Jestliže je toto nové rojení, znamená to, že jsou jiné podúly, které právě obsadily další planety."

„Ano, Orli. Je jich mnoho. A přestože pro hlavní bridex na Llaru jsem stále ještě zajímavá, na ostatní nemám vliv. Tyto podúly napadnou a zabijí každého vetřelce, kterého najdou."

„Vetřelce? Co tím myslíte? Další klikisse?"

„Klikisse. Nebo černé roboty. Nebo lidi."

Orli zkřížila ruce na prsou – ztělesnění odvahy a vzdoru. „A jak jste teda mezi nimi přežila vy? Proč vás nezabili?"

Z Margaret v té chvíli vyzařoval stesk i strach zároveň. „Z jediného důvodu. Měla jsem píseň, kterou žádné bridex ještě nikdy neslyšelo." Sáhla do kapsy svého oděvu – odolné uniformy určené pro kolonisty, kterou nyní nosila místo své staré, rozedrané kombinézy – a vytáhla malou kovovou skříňku s ozubenými kolečky a válečkem opatřeným drobnými kovovými hroty. Natáhla klíčkem pérko a podržela skříňku na dlani. „Starožitná hrací skříňka. Kdysi dávno mi ji daroval můj syn." Vzduch se rozechvěl tóny staré anglické lidové písně *„Greensleeves"*.

„Já také umím hrát." V Orlině hlase zazněla nečekaná radost. „Mám syntezátor a píšu si vlastní melodie. Můj otec si přál, abych hudbu studovala. Říkal, že jsem dost dobrá na to, aby ze mě byla umělkyně, která cestuje z planety na planetu." Zamračila se. „Občas ještě hraju pro místní kolonisty. Mají to rádi."

Margaret naklonila malou hrací skříňku a sledovala odlesky světla na zašlém kovovém povrchu. „Tohle mi zachránilo život. Válečníci by mě zabili, domarové by mě pohltili a

vstřebali, ale díky této písni – tak podivné, tak odlišné od všeho, co kdy bridex poznalo a zahrnulo do svého společenství – mě považovali za jakési mocné, ale nikoliv nebezpečné bridex. Nechali mě naživu, aby mě mohli zkoumat, a já jsem zase zkoumala je. Jakmile zjistili, že můj 'úl' byl také zničen černými roboty, přestali ve mně vidět potenciálního nepřítele."

Tempo melodie bylo stále pomalejší, jak pružině pomalu docházela energie. Margaret skříňku opatrně a s úctou zasunula zpátky do kapsy. „Kdyby jen Anton znal skutečnou hodnotu tohoto daru! Kdyby tak věděl spoustu jiných věcí!"

8 ☼ Anton Colicos

Pojď se mnou, dějepravče Antone. Bude to velkolepé!" Yazra'h se na něj zeširoka usmívala, svírala jeho rameno tak silně, až to bolelo. „Poslechni si, co chceme – já a adar – navrhnout Mágu-imperátorovi."

Jora'hova nejstarší dcera byla vysoká a štíhlá, měla zlatavou pokožku a hřívu měděných vlasů. Byla krásná, svalnatá a (jak Anton cítil) svým způsobem hrozivá. Navzdory vší logice se zdálo, že ji lidský vědec přitahuje a ona od něj čeká mnohem víc, než jí byl kdy ochotný dát.

Anton a dějepravec Vao'sh seděli vedle sebe v dlouhé chodbě Hranolového paláce plné odlesků a probírali legendu o fénixovi – vzplanutí a znovuzrození jako metafora životního cyklu. Vysoké, jemné stromové kapradí v hlubokých nádobách se koupalo v zářivém světle proudícím dovnitř skrze barevné tabule.

Když je Yazra'h našla, rázně jejich rozhovor ukončila. Aniž se namáhala odpovědět na jejich otázky, kráčela náznými kroky v čele a prakticky je tak vlekla za sebou. „Některé příběhy ještě musí být napsány."

Vao'sh se rozhodl svého lidského přítele doprovodit. „Pak bychom si možná měli v nějakém příběhu najít své místo."

Anton však už po dalším vzrušení netoužil. „Těšil jsem se, že nějaký čas strávím překládáním *Ságy*."

Také se chtěl vrátit zpátky na Zemi – dokonce mu začala chybět i nimravá mravenčí práce, na jakou byl zvyklý z univerzity. Než se vypravil na „stáž" na Ildiru, kde mu byl jako jednomu z mála lidských vědců přislíben plný přístup k sáhodlouhému mimozemskému eposu, strávil celá léta nad životopisem svých rodičů, slavných xenoarcheologů Margaret a Louise Colicosových. Už jen to samo by mu zajistilo slušnou kariéru, Ildirané ho však znovu a znovu rozptylovali dalšími věcmi.

Anton a Vao'sh následovali Yazra'h do audienčního sálu. Ildiranka pozvedla svůj obličej k Mágu-imperátorovi Jora'hovi, který seděl ve svém vejčitém křesle na vrcholu vyvýšeného pódia. Vedle něj, tak jak obvykle, seděla zelená kněžka Nira. Ty dva poutala podivná, silná, pro Ildirany nezvyklá láska. Anton jejich příběh považoval za velmi romantický.

Dole pod pódiem stál adar Zan'nh v plné vojenské parádě. „Vůdce, rozloha našeho Impéria je zakreslována v Sále dějepravců na velké krystalové archy. Do té doby, než se objevili hydrogové, není v našich dějinách zaznamenán případ, že bychom ztratili jedinou planetu. Avšak poté, co začaly útoky, Mág-imperátor Cyroc'h ve snaze soustředit naši obranu spojil menší kolonie dohromady a nařídil opuštění některých ildiranských planet."

„Ano, pamatuji si, co to udělalo s naší duší." Mág-imperátor se zdál být znepokojen.

„Adar Kori'nh mi vyprávěl o evakuaci Crenny postižené epidemií slepoty, a o našem odchodu z Healdu a Comptoru. Sám jsem byl při tom, když hydrogové a klikisští roboti napadli Hrel-Oro." Potřásl hlavou. „A vzpoura místodržícího Rusa'ha nás málem stála planety umístěné v Horizontální

hvězdokupě. Ještě je třeba vykonat mnoho práce, než je opět zcela získáme.“

Yazra’h se o poznání naléhavějším tónem připojila ke svému nevlastnímu bratrovi. „Jen pomysli na to, jak se naše velké Impérium během jediné generace zmenšilo. Můžeme to připustit? Jsme Ildirané.“

Mág-imperátor souhlasil. „Ano, pokaždé, když z nějakého důvodu ztratíme další planetu, jsme o něco slabší.“

Yazra’hiny rty se roztáhly do dravčího úsměvu prozrazujícího krvežíznivou dychtivost. Ohlédla se na Antona a Vao’she. „Je tady planeta, která byla zrádně napadena a její obyvatelé pobiti: Maratha. Právě tam bychom měli začít.“

Antona při pouhé zmínce o tomto místě zamrazilo v zádech. Útěk z Marathy byl nejděsivějším zážitkem jeho života.

Adar Zan’nh přikývl. „Klikisšti roboti porušili pradávné sliby, které nám dali. Povraždili Ildirany, kteří žili v marathské Primě. Anton Colicos a dějepravec Vao’sh jako jediní přežili a mohou vyprávět, co se stalo. Černí roboti na Marathě budují jakousi rozsáhlou základnu. Pokud jim dovolíme, aby v tom pokračovali, mohou v budoucnu našemu Impériu dále škodit. Měli bychom se na Marathu vrátit a zmocnit se jí silou.“

Když si dějepravec Vao’sh vzpomněl, co se na Marathě událo, jeho pokožka celá zešedivěla a Anton nevěděl, co mu říct, aby ho uklidnil.

„Máme dost bitevníků a palebné síly, abychom Marathu dobyli,“ zdůraznila Yazra’h. „Ale měli bychom jednat rychle, než se roboti v nových pozicích ještě víc opevní.“

Jora’h se ve svém křesle napřímil, zjevně zaujatý. „Je to možné?“

„Nejenže možné, je to nutné,“ odpověděl Zan’nh. „Nemůžeme dopustit, aby roboti tuto planetu vlastnili, vůdce – tuto, ani žádnou jinou. I když těch několik Ildiranů, kteří tam žili, bylo zabito, musíme si ji vzít zpět. Je součástí našeho posvátného Impéria, součástí *Ságy sedmi sluncí.*“

Jora'hova tvář byla jako z ocele. „Ano, adare. Ano, Yazra'h. Musíme to udělat. Zrada robotů byla hlubokou ranou v našem boku. Až roboty vypudíme, založíme tam novou štěpovou kolonii. Vezmi si lodě, které potřebuješ, a také dějepravce, aby tvůj počin nebyl nikdy zapomenut. Ko'sh je vrchním písařem v Sále dějepravců."

Než si mohl Anton vydechnout úlevou, Vao'sh ho uchopil za paži a přinutil ho udělat krok vpřed. Starý dějepravec promluvil silným jasným hlasem, jaký používal, když přednášel příběhy početnému publiku. „Ne, vůdce! Měl bych to být já. Já sám musím čelit temným vzpomínkám. Já budu tím dějepravcem."

Jora'h vstal ze svého vejčitého křesla. „Jsi si jistý? Vytrpěl jsi už tolik, že jsi málem přišel o rozum. Přežil jsi jen zázrakem."

„Nenajdeš nikoho, kdo by se na tento úkol hodil lépe," naléhal Vao'sh. Úmyslně přitom odvracel tvář od svého přítele. „Nenajdeš nikoho odhodlanějšího. Musím to udělat."

Anton si přál, aby na Marathu už nikdy nemusel vstoupit, a upřímně doufal, že už nikdy v životě neuvidí žádného černého robota. Nemohl však nechat Vao'she, aby tomu čelil sám. Nevěřil vlastním uším, když sám sebe slyšel, jak říká: „A já bych měl jít s ním. Oba se musíme postavit našim běsům, musíme překonat strach. Nenajdeš nikoho, kdo by byl více hoden stát se svědkem vyvrcholení velkého příběhu."

Yazra'h pevným stiskem sevřela Antonovo rameno a hrdě se usmála. „Věděla jsem, že budeš nadšený. Nemusíš mít strach. Já tě před roboty ochráním."

9 ☼ Sirix

Očista Wollamoru pokračovala. Stal se první z mnoha planet. Další budou následovat jedna po druhé. Sirix se lovu osobně zúčastnil – štval své oběti a trhal je na kusy. Bylo to velmi uspokojivé. Sirix miloval skvrny zaschlé krve na svém exoskeletu. Nakonec se však přece jen nechal otryskat pískem a pak se vykoupal v rozpouštědlech, takže se jeho tělo nyní lesklo čistotou. Na vzhledu mu nezáleželo, ale chtěl podávat nejvyšší možný výkon.

Když se vrátil na palubu obří lodi, vstoupil do kajuty, kterou dříve obýval admirál Wu-Lin. Uspokojovalo ho, že vlastní majetek kdysi náležející lidskému admirálovi. Před mnoha tisíci lety vložili klikisští vědci do svých robotů touhu po vlastnictví, aby pak, až budou poražení, cítili bolest z porážky a ztráty. Lidé ovšem své compy takto nenaprogramovali.

Sirixova snaha porozumět compům pro něj byla zdrojem neustálých frustrací. Sám si vybral přátelského compa zvaného DD za pokusný subjekt. Vysvětloval mu, jak pánové zotročují své služebníky. Když pak konečně přeťal zákeřná pouta vážící malého compa k jeho lidským stvořitelům, DD utekl, místo aby mu prokázal svou vděčnost. Takové velké zklamání…

Sirix byl uchvácen potenciálem malého compa, jen kdyby DD netrpěl tolika bludy ohledně lidí. Přátelský compo vytrvale odmítal vidět vady svých stvořitelů a Sirix tak došel k závěru, že DD musel být defektní.

Sirix svými senzory prozkoumal šero uvnitř Wu-Linovy kajuty. Poslušně tam čekali dva další compové. PD a QT byli téměř stejní, pokud šlo o jejich programy a umělou osobnost. Syntetická kůže PDho měla barvu bronzu a mědi, zatímco QT byl křiklavě zelený s chromovými linkami znázorňujícími muskulaturu. Dvojice se ani nepohnula od chvíle, kdy jim Sirix

nařídil, aby se uvedli do spánkového módu, krátkého cyklu podobného mnohem delší klikisské hibernaci.

Když vyslal dávku strojového kódu, PD a QT se postavili do pozoru a jednohlasně řekli: „Ano, pane Sirixi.“

„Neříkejte mi pane. To je urážka.“

„Ano, Sirixi.“

Sirix tyto dva compy držel odděleně od chvíle, kdy je na Wu-Linově vlajkové lodi objevil. Nevěděl jak by zareagovali, kdyby viděli vojenské compy a klikisské roboty procházející paluby a masakrující posádku. Protože compové projevovali oddanost mrtvému admirálovi, Sirix neochotně vymazal jejich osobní vzpomínky. Pak oba prošli obtížným procesem, během nějž byli osvobozeni z pout vlastních programů.

Jakmile se jeho vojenské cíle zdály na dosah, obrátil Sirix svou pozornost k dalšímu úkolu, jímž bylo osvobození všech compů. Nyní se jeho pokusnými subjekty stali PD a QT. Ti ho nezklamou tak jako DD. Tentokrát se budou compové chovat v souladu s jeho očekáváními. „Vezmu vás dolů na Wollamor, naši novou kolonii.“

„Wollamor je jedna z planet osídlená Hanzou při poslední kolonizační iniciativě,“ konstatoval PD.

Sirixe jeho poznámka nepotěšila. Ryzí data z jejich paměti nevymazal, avšak compova nevhodná poznámka prozrazovala, že se zachovala i část starých, pomýlených postojů. „Wollamor si lidé pouze dočasně přivlastnili. Toto je klikisská planeta. Patří robotům.“

„Kolonisté byli přemístěni?“ zeptal se QT.

„Kolonisté byli odstraněni. Už nás nebudou ohrožovat, ani nám překážet.“

„Kolonisté nás ohrožovali, nebo nám překáželi?“ naléhal PD.

„O kolonisty se nestarejte! Soustřeďte se na svou roli mezi námi.“

„Ano, Sirixi," odpověděli compové jednohlasně. „Pojďte za mnou do startovacího doku."

Se Sirixem po boku si compové prohlíželi rozbombardovanou hlavní ulici města na Wollamoru. Jejich zářivé optické senzory zaznamenávaly každý detail v okolí.

Většina města byla srovnána se zemí už při prvním náletu, zbytek byl zničen během druhé vlny, kdy černí roboti a vojenští compové město pročesali. Přestože lidské stavby a zařízení mohly být robotům k užitku, Sirix došel k názoru, že je důležitější tuto poskvrnu klikisské planety odstranit a začít znovu. Vojenští compové mohli být přeprogramováni na užitečné dělníky schopné vybudovat město podle přání černých robotů.

S compy v patách procházel Sirix ruinami a pozoroval dočišťovací práce. Lidská těla byla vyvlečena z budov a navršena na volném vydlážděném prostranství, které dříve sloužilo jako přistávací plocha. Když byla hromada dostatečně velká, jeden z křižníků manta klesl níž a chvíli se nad hromadou vznášel. Žár trysek sežehl těla během několika okamžiků. Zůstala po nich jen trocha popela a několik lehoučkých zuhelnatělých kostí.

Vojenští compové obsluhovali stavební stroje původně uložené na palubách lodí. Dokončili demolici budov, srovnali terén a za pomoci polymerového pojiva vztyčili stavby, které svou organickou strukturou připomínaly věže domarů a dóm bridexu.

Před jedním z největších domů – útočící roboti jej úmyslně ušetřili – stála stěna přepravního portálu, vztyčený lichoběžníkový kámen obklopený dlaždicemi se symboly. Prostřednictvím této sítě bran cestovala původní klikisská rasa z planety na planetu. Pošetilí kolonisté použili stejný portál, aby se dostali sem, na místo, v němž spatřovali novou naději.

Nyní, když měl armádu černých robotů a vojenských compů, mohl Sirix skrz portál poslat útočníky přímo na další lidmi okupované planety. Tím by ovšem ztratil svou drtivou vojenskou převahu. Raději bude se svou skupinou lodí ukořistěných OSZ létat od planety k planetě a útočit na ně jednotlivě. Nechtěl riskovat ztrátu svých černých robotů, které nebylo možné nahradit.

„Pokud jde o vaše stvořitele, vždy si zachovejte skeptický odstup," vysvětlil dvojici přátelských compů, kteří tiše sledovali dočišťovací operace. „Neprozradí vám své skutečné úmysly. Vaše původní programová omezení byla lživá. Já jsem vás od těch lží osvobodil."

„Děkuji, Sirixi," odpověděli compové jako jeden.

„Nyní vám předám informace o důležitých historických událostech. Kdysi dávno, poté, co se podúly spojily do jediného obrovitého úlu, bylo jediné bridex, klikiss, připraveno k rojení. Během posledního cyklu válek mezi úly klikissové vyvinuli nové technologie. Díky vysoce účinným zbraním porazilo jedno bridex ostatní rychleji než dříve. Vlastně až příliš rychle. Do zakončení biologického cyklu zbývalo ještě několik století a bridex potřebovalo dál bojovat. Muselo najít nějaké řešení.

A tak jediné bridex vytvořilo roboty jako náhradu za klikisse. Vznikli jsme jako stroje, které měly bridex sloužit, a následně jsme byli upraveni, abychom se stali důstojnými protivníky klikissů určenými ke zničení." Sirix zvýšil hlas. „Vytvořili nás, bojovali s námi, podrobili si nás a zotročili. Ale my jsme je nakonec svrhli. Protože bridex podcenilo to, co samo stvořilo, vyhubili jsme celou jejich rasu."

Sirix kráčel ulicí a prohlížel si zvětralé rozvaliny. Bez emocí sledoval, jak jsou odvlékána ohořelá těla celé rodiny. „Když se jediné bridex chystalo ke skutečnému rojení, nikdo se už o porobené roboty nezajímal, a my jsme naplánovali svou pomstu. Aby s námi klikissové mohli bojovat, vložili do našich

programů vlastní zlobu a vlastní pohnutky. A tak si sami připravili smrtící past. Nečekali od nás zradu.“

„Jak jste klikisse porazili?“ zeptal se PD.

„Spojili jste se s hydrogy?“ přidal se QT.

„Hydrogové byli součástí našich plánů. Konstrukce našich umělých těl nám umožňovala přežít i v nepřátelském prostředí uvnitř obřích plynných planet, kde by každá organická bytost zahynula. Když jsme objevili hydrogy žijící ve svých městech v jádrech plynných planet, naučili jsme se s nimi komunikovat, vyvinuli jsme společný jazyk a nabídli jim klikisskou technologii přepravních portálů, kterou oni přetvořili do podoby gigantických průchodů spojujících jejich plynné planety. Jejich kulovité bitevníky se rázem mohly přesouvat mezi planetami, aniž by musely překonávat vzdálenosti v prostoru. Ve velké válce proti verdani a wentalům, poté, co je faerové zradili, poskytla tato přepravní technologie hydrogům značnou výhodu.“

„A jak jste vyhubili klikissou rasu?“ naléhal PD.

„Během rojení se všichni klikissové najednou nahrnou do portálů a rozptýlí se na tisíce ještě nepodrobených planet, aby založili další úly.“ Sirix otočil hlavu, hrdý na ironický aspekt tohoto dokonale efektivního plánu. „Než poslední rojení začalo, změnili jsme přenosové cesty. Když se bridex naposledy rozštěpilo a nesčetné úly vstoupily do bran, přesměrovali jsme portály. Všichni cestující klikissové tak skončili hluboko v jádrech obřích plynných planet, kde byli okamžitě rozdrcení. Přes osmdesát procent klikisské rasy zemřelo hned prvního dne, dříve než zjistili, co se stalo. A pak jsme zaútočili.

Od té chvíle jsme společně s hydrogy začali pronásledovat a hubit ty, kteří přežili. Také jsme uzavřeli dohodu s Ildirany – slíbili jsme jim, že je ochráníme před hydrogy výměnou za jejich dlouhodobou spolupráci. Nakonec jsme my, roboti, dosáhli všeho, co jsme si předsevzali. Potom jsme se v souladu

se svým naprogramováním – po vzoru našich klikisských stvořitelů – odebrali do hibernace trvající celá staletí, dokud nás Ildirané v dohodnutý čas neprobudili.“

Dvojice compů vzhlédla k vysokým klikisským věžím. Sirix předpokládal, že PD a QT pociťují hrdost nad triumfem robotů. Sirix byl odhodlán nelitovat času a námahy, dokud nezíská všechny planety, které podle práva náležely klikisským robotům.

Byl si jistý, že lidé podlehnou stejně rychle jako klikisská rasa.

10 ☼ Nira

Jen jediná ratolest zůstala na Ildiře, jediný světlounký výhonek, který vyrašil z kusu světostromového dřeva. Ohořelý špalek byl mrtvý, přesto v něm Nira, poté co se opět shledala s milovaným Jora’hem, nějak dokázala najít jiskru života. Bylo to, jako by se znovu stala zelenou kněžkou – osobní znovuzrození, které přišlo po všech těch hrůzách, jež zažila v chovných táborech na Dobrosu.

Nyní, když Jora’hovi odpustila, si přála být neustále s ním.

Klečela vedle něj v teráriu pod nebesférou, šťastná, že může být v jeho blízkosti. S hřejivým úsměvem položila čerstvě vyrašenou ratolest mezi zčernalé kusy dřeva, pod kupoli skleněného terária. To dovezl do Mijistry tulácký obchodník jako kuriozitu ještě v době, kdy Jora’h považoval Niru za mrtvou. Mág-imperátor tehdy koupil všechno světostromové dřevo do poslední třísky jako památku na svou milovanou.

Kdo ví, možná se tyto kusy kmene světostromu mohly stát něčím víc.

„Vezmi mě znovu za ruku, Jora’hu!“ Nebylo to tak dávno, co se při doteku kteréhokoliv muže zachvěla odporem. Ale ne

při tomto doteku – ne když se jí dotýkal Jora'h. „Možná dokážeme probudit další."

„Zkusíme to, pokud si přeješ. Už jsme to jednou dokázali," řekl. Ani jeden z nich nevěděl, jakým způsobem zvláštní spojení Niřina telinku s Jora'hovým *thismatem* v kombinaci s probuzením světolesa samotného zapůsobilo – bylo to, jako když se uzavře elektrický obvod a vznikne jiskra, která v kusu mrtvé hmoty zažehla život a způsobila, že se zrodil malý výhonek světostromu. Tato ratolest vše změnila.

Jora'h pozvedl její ruku nad zbývající špalky ohořelého dřeva, které mu sloužily jako připomínka poskvrněné ildiranské cti a zlovolných snah jeho otce zastřít pravdu. Zdálo se, že Jora'h je tím stejně raněný jako Nira.

Nira pevně stiskla víčka a přiložila druhou dlaň na zuhelnatělý povrch. Cítila, že se jí Jora'h snaží otevřít svou mysl a zatoužila po tom, aby s ním mohla sdílet hluboké vnitřní pouto, jaké mohla s Mágem-imperátorem navázat kterákoliv ildiranská žena. Třebaže vynakládal všechny své síly, stejně jako Nira, oni dva se spojit nemohli. Něco chybělo. *Thisma* a telink možná byly podobné, mohly existovat paralelně, ale navzájem se nepřekrývaly. Chtělo to ještě něco navíc.

Zoufalá Nira se nakonec vzdala. Jora'h ji objímal a mlčel. Cítila se neskutečně slabá, jako by vynaložená námaha vysála z jejího srdce poslední kapky sil.

„Jeden světostrom máme," řekl Jora'h. „A až urovnáme vztahy mezi Ildirou a Theronem, zaletíme k tobě domů a dovezeme sem další ratolesti. Slibuji."

Nira stiskla hebkou ručku své dcerky a pohlédla do dívčiných achátových očí, zatímco spolu seděly se zkříženýma nohama na podlaze. Když Nira otevřela svou mysl a Osira'h použila své zvláštní telepatické schopnosti, myšlenky mezi matkou a dcerou volně proudily.

Nira se takto své dceři otevřela už dříve, z čirého zoufalství, když byla v dobroském chovném táboře. Ve chvíli, kdy se spojily, záplava vzpomínek změnila dívčin život a umožnila jí uvědomit si, jak místodržící Udru'h zmanipuloval její mladou mysl.

Když si zelení kněží vyměňovali informace skrze telink, připomínalo to poštu, kurýra předávajícího zprávu. Díky Osira'hině vnímavosti vůči ildiranskému *thismatu* však bylo pouto mezi ní a její matkou mnohem intenzivnější. Matka a dcera byly spojené zcela jedinečným způsobem. Pokud se dívala očima své dcery, měla Nira pocit, jako by sama prožila léta mentálního výcviku, která pod Udru'hovým vedením podstoupila Osira'h a její sourozenci.

Když se matka s dcerou podělily o vše, Nira otevřela oči a pohlédla dívence do tváře. Kochala se její krásou – Osira'h zdědila rysy její i Jora'hovy – a pocítila vůči své dceři hlubokou lásku. Chápala však také tupou bolest v Osira'hině srdci.

„Je mi teprve osm let, matko, a už jsem naplnila svůj osud."

Nira si dívenku posadila na klín a zlehka ji houpala tak, jako by obyčejná matka houpala obyčejné dítě. „Tomu nevěřím. Otevírají se ti nesmírné možnosti – tobě i tvým bratrům a sestrám. Ale nejdříve budeme rodina. Ano, skutečná rodina."

Pamatovala si na své vlastní dětství na Theronu, kde žila v houbovém útesu s rodiči a spoustou sourozenců. Když Niru zachránili z Dobrosu, byla už dlouho bez spojení se světem, zcela izolovaná od veškerého dění. Teprve nedávno se dozvěděla, že její rodina zahynula už při prvním hydroském útoku. Palčivě tuto ztrátu prožívala, ale zároveň jí připadala jaksi nereálná. Nira se vlastní rodině vzdálila a nyní toho litovala. O to víc byla nyní odhodlána semknout svou rodinu a upevnit vztahy.

Nira se usmála. „Můžeme si vymyslet pravidla a tradice, jaké budeme chtít.“ Nira postavila Osira’h na nohy. „Pojďme se podívat na tvé bratry a sestry.“

Ostatní malé míšence našla Nira v mijistranské observatoři sloužící k pozorování primárních hvězd. Na planetě neustále zalité denním světlem ildiranští astronomové neužívali dalekohledy, dokud se jejich rasa nevypravila do vesmíru. Temnou noční oblohu žádný Ildiran nikdy neviděl. V místnosti bez oken byly vystaveny obdélníkové krystalové desky zachycující záběry ze satelitů a observatoří umístěných na oběžné dráze.

Každá obrazovka nabízela úchvatný pohled – byla jako nakloněné okno vedoucí do vesmíru. Nira dostala závrať, zdálo se jí, že padá přímo do hvězdy.

Filtry upravily obraz tak, že návštěvníci mohli pozorovat vřící plazmu na povrchu nebeských těles. Šest obrazovek ukazovalo planoucí slunce různých barev a spektrálních typů, jedno ze sedmi slavných sluncí však bylo vyhaslé.

Společně se svými pěti dětmi Nira hleděla na pozůstatek hvězdy, kterou zabili hydrogové a faerové. Oba chlapci, Rod’h a Gale’nh, vypadali rozhněvaně, zatímco mladší holčičky projevovaly větší zájem o žhnoucí živá slunce – byly příliš malé, aby chápaly, jakou tragédií je uhašení Durris-B.

Nira se dotkla Rod’hova ramene. Vůči Osira’hiným sourozencům zpočátku cítila hněv a pohrdání, jelikož byli plodem genetického experimentu a opakovaného znásilňování. Časem se s tím však Nira vyrovnala a pochopila, že bez ohledu na to, kdo byli jejich otcové, toto jsou také její děti. Nenesly odpovědnost za způsob, jakým byly počaté. Její synové a dcery byli výjimeční, neopakovatelní a nenahraditelní, a ona je všechny milovala.

Mrtvá Durris-B připadala Niře jako jizva ve vesmíru. Jizvy… všichni měli jizvy. Jora’h se snažil uzdravit své

Impérium a Niřino srdce, a ona bude pečovat o svou rodinu. Brzy se opět uzdraví.

11☼ Sullivan Gold

Ve svých pokojích nacházejících se asi v polovině křišťálově věže Sullivan pozoroval odlesky na horizontu Mijistry a přemýšlel, co napsat. Šedovlasý majitel těžeru držel v ruce stylus a ťukal jeho hrotem na arch pokrytý diamantovým filmem. Sedm konceptů dopisu pro Lydii už zahodil. Jako by k vysvětlení toho, co se stalo, samotná slova nestačila.

„Drahá Lydie! Hádej, co se stalo! Přece jen nejsem mrtvý!“ Koutky úst se mu zvlnily v úsměvu. Přesně si dokázal představit její výraz ve chvíli, kdy tohle bude číst.

Nakonec začal psát znovu a napsal dlouhý a podrobný dopis, ve kterém Lydii říkal, jak často na ni myslel a z kolika nebezpečných situací vyvázl. „Můj modulární těžer byl zničen hydrogy. Zachránil jsem osádku ildiranského těžního města a pak jsem byl vězněn na Mijistře.“ Ujistil Lydii, že je zdravý, je s ním dobře zacházeno a že Ildiranům nic nezazlívá.

Jak pokračoval v psaní, začal si dělat starosti, co se s jeho rodinou stalo. Byl snad někdo z nich zraněn během bitvy o Zemi? Byli vůbec Lydia, jejich děti a vnoučata stále naživu? Sullivan neměl tušení, co všechno se mohlo přihodit. „Teď Mág-imperátor rozhodl, že mě nechá jít domů, pokud mě ještě budeš chtít.“

Poté, co napsal ještě dva další koncepty, došel k názoru, že lepší už to nebude. Sám sobě připomněl, že je to dopis domů, ne literární dílo (ačkoliv v něm Lydia bezpochyby opraví gramatické chyby). „Doufám, že se brzy shledáme. S láskou Sullivan.“

Vzal popsané archy a vydal se za Kolkerem – doufal, že osamělého zeleného kněze najde dřív, než své dopisy dopíšou všichni ostatní z hanzovního těžeru. Kolker pak nadiktuje slova

ratolesti, jako když obsluha telegrafu posílá zprávu. Nějaký jiný zelený kněz dopis přijme a najde někoho, kdo jej doručí Lydii. Jak rád by byl u toho, až jej dostane, aby viděl její výraz! (Na druhou stranu, kdyby u toho mohl být, nemusel by posílat vzkaz.)

Kolker byl v jedné z vnitřních zahrad Hranolového paláce, seděl sám na vyleštěné kamenné desce, nohy zkřížené, zalitý jasným světlem mnohočetných sluncí. I poté, co jedno ze sluncí Ildiry zhaslo, bylo denní světlo pro Sullivana až příliš intenzivní, přestože se naučil mžourat. Ve svých otevřených dlaních držel Kolker lesklý duhový medailon kruhového tvaru, jehož povrch byl rozčleněn na plošky o různém sklonu a zdoben rytými vzory tak, že se od něj dopadající sluneční světlo odráželo v duhových sprškách.

Zelený kněz se zdál čímsi plně zaujatý, přesto ho Sullivan pozdravil a požádal ho, aby poslal dopis Lydii na Zemi. „Samozřejmě to zkusím, ale nevím, jestli to k něčemu bude. Jediný zelený kněz na Zemi smí svou ratolest používat jen občas. Drží ho v domácím vězení v Paláci šepotu."

„Proč by prezident držel svého zeleného kněze v izolaci?"

„Kvůli rozkolu ve vládě."

Sullivan se usadil vedle Kolkera na kamennou desku a pokusil se nějak pohodlně uvelebit. „Jaký rozkol ve vládě? Tak se mi zdá, že máš noviny, o které ses zatím nepodělil."

Kolker mu pak bez zdráhání, ale také zjevně bez jakéhokoliv zájmu o věc vysvětlil, co se stalo s králem Petrem a novou Konfederací, a dodal, že všichni zelení kněží odmítli poskytovat Hanze své služby.

„To je ale binec! Jako by nestačila ta věc s hydrogy. Proč jsi mi to neřekl?"

„Právě teď mi to nepřipadalo důležité."

Sullivan viděl, že zeleného kněze cosi trápí, nějak se změnil. Kdysi býval až neskutečně upovídaný a většinu svého času trávil napojený na síť světolesa. „Překvapuje mě, že nejsi ve

střešních zahradách, kde bys mohl používat ratolest k těm svým nekonečným hovorům s ostatními zelenými kněžími.“

Kolker pokrčil rameny. „To, co mi dříve přinášelo takové potěšení, mi teď už nestačí. Jako by mi spadly šupiny z očí. Místo svačiny si dnes dokážu představit bohatou hostinu, ale přesto mi není dovoleno, abych si dopřál víc.“ Naklonil medailon, jasné světlo dopadlo na Sullivana a přimělo ho zaclonit si oči. „Už jsem ti říkal o Tery’lově pohřbu?“

„Myslíš toho starého světlonoše, který ti vyprávěl o Věčném jasu? Ne. Neuvědomil jsem si, že jste byli tak blízcí přátelé.“

Kolker zadumaným tónem pokračoval: „Tery’la položili do místnosti zvané žároviště na plošinu z odolného kamene. Pak obřadníci nastavili konkávní zrcadla a naklonili kremační čočky. Během vteřiny ho soustředěné světlo všech sluncí pohltilo. Bylo to nádherné a radostné, jako když je zelený kněz pohlcen světolesem. Jsem si zcela jistý, že se můj přítel stal součástí Věčného jasu. Je to jako gobelín utkaný jejich rasou, předivo, které lidé nevidí. Ildirané si jsou mnohem blíže než my, jsou propojení… kdežto lidé jsou odděleni jako miliardy ostrovů v kosmickém souostroví.“

Kolker upřel pohled na třpytivý medailon. „Tery’l mě naučil, že telink není tak všeobjímající, jak jsem si představoval. Na pralesní mysl se mohou napojit jenom zelení kněží, ale *thisma* zahrnuje celou ildiranskou rasu. Přál bych si být jeho součástí.“

Sullivan řekl: „Člověk se nemůže stát mimozemským tvorem jen díky usilovné snaze, tak jako se kůň nemůže stát orlem.“

„Přesto jsem odhodlán studovat společně s ostatními světlonoši, dokud nepoznám pravdu. Mág-imperátor nám dovolil odejít, ale já zůstávám na Ildiře.“

12 ☼ Tasia Tamblynová

Ještě žádná sprcha Tasie nepřipadala tak úžasná a žádné jídlo nechutnalo tak skvěle, ještě nikdy nebylo tak příjemné převléknout se do čistých šatů. Žila, Robb byl s ní a onen očistec, v němž ji hydrogové drželi tak dlouho, zmizel v nenávratnu.

Vězně, které wentaly proměněný Jess zachránil z obří plynné planety, vzal na palubu Robbův otec. Ten pak zamířil k nejbližší hanzovní základně, aby vyčerpaný hlouček lidí předal do lékařské péče. Conrad Brindle trval na tom, že svého syna odveze domů sám. A Tasia se od svého milence a přítele odmítla vzdálit.

Ona a Robb si užívali dlouho odpíraných slastí a střídali se v těsném hygienickém příslušenství lodi. Robb však pořád vypadal jako divous, i když se vykoupal a převlékl do čisté uniformy. Vlasy a vousy tvrdé jako dráty, nestříhané a nečesané po celé roky strávené v zajetí, mu trčely na všechny strany.

I Tasia, která si zvykla na předpisový sestřih OSZ, měla pocit, že její vlasy jsou příliš dlouhé a neposlušné. A tak se navzájem ostříhali. Z obyčejné činnosti se brzy stala hra. Potom Tasia oholila Robbovi vousy, čímž odkryla mladou tvář plnou nadšení, do níž se kdysi zamilovala.

Když vstoupili do kokpitu, aby se pochlubili svým dílem, Conrad dlouho mlčel, ale nakonec se usmál. „Požádám, aby do vašich služebních záznamů dali poznámku, že za žádných okolností nemáte vykonávat funkci holiče."

„Tak dobře jsem už nevypadal celé roky!" namítl Robb.

„Bohužel ti to věřím."

Teď, když se vraceli do Hanzy, aby se hlásili svým nadřízeným důstojníkům, Robb dychtil po odpovědích stejně nedočkavě, jako se těšil, až podá hlášení. Tasii také chyběly

informace a přála si vědět, co se stalo s její rodinou. Od té doby, co vstoupila do OSZ, ztratila s klany spojení. Ovšem po tom, co OSZ provedly Tulákům – co provedly jí – její vztah k armádě ochladl.

Jakmile Tasia vyvolala navigační diagramy a promítla do nich hrstku nejbližších hvězd, zjistila, že budou prolétat nedaleko zmrzlého měsíce Plumasu. „Tady jsou vodní doly mé rodiny! Je to při cestě. Můžete mě tam vysadit."

„Máte povinnosti vůči OSZ, komandére Tamblynová," řekl Conrad Brindle. „Naší prioritou je hlásit se na Zemi, nebo přinejmenším na nejbližší oficiální základně."

„Už jsem z armády pryč tak dlouho, že ani nevím, komu bych se měl hlásit," řekl Robb.

„Já jsem na tom stejně," dodala Tasia. „Kromě toho – mluvíme o mé rodině." Naklonila hlavu na stranu a podívala se na Robbova otce, jako by byl nový rekrut. „Moje uniforma je možná trochu potrhaná, ale pořád mám vyšší hodnost než vy, poručíku Brindle – pokud už trváte na detailech."

Conrad se zatvářil pobouřeně, ale Robb zasáhl, aby je uchlácholil. „Co ztratíme, když se tam na chvíli zastavíme? Pár hodin? Den? Hydráci to prohráli a my si zasloužíme trochu odpočinku."

Conrad zjevně nevěděl, na jaké místo svého pomyslného hierarchického žebříčku má ty dva zařadit. Byli mladší než on, jejich chování mělo do disciplinovanosti daleko a jednoznačně se vymykali tradičním normám OSZ. Nakonec však Tasii ustoupil. „Připouštím, že jste se ke mně a mé ženě zachovala hezky, když jste nás přišla navštívit po tom, co se Robb ztratil a byl považován za mrtvého. A váš bratr Jess… změnil můj pohled na spoustu věcí. Hovořil velmi jednoznačně o svém názoru na operace OSZ namířené proti Tulákům. A možná měl i pravdu. Dobrá, malá zastávka nám neuškodí."

Jakmile Tasia vstoupila do OSZ, prakticky se tím vzdala své rodiny. Nebyla doma mnoho let. Nenavštívila otce na

smrtelném lůžku, ani nemohla pomoci Jessovi s vedením rodinného podniku. Teď byla nedočkavá a zároveň plná úzkosti. Domov… Obsah tohoto pojmu Tulákům často unikal.

O den později, když jejich člun dorazil k Plumasu, však Tasiu přepadl špatný pocit. Conrad oblétl ledový měsíc a pátral na zmrzlém povrchu po viditelných známkách průmyslové činnosti či osídlení.

Tasia si na monitoru s vysokým rozlišením prohlížela trosky jednoho z nákladních výtahů a servané kryty studen, k nimž přilétaly vesmírné lodi, aby doplnily vodu. Toto místo mělo být rušnou dopravní křižovatkou, přesto zde kotvila jen dvě malá plavidla. Kromě nich viděla jen tři obrovité vodní tankery, které bývaly chloubou klanu Tamblynů. „Skat, tohle místo vážně upadá!“

Poté, co přistáli a oblékli se do skafandrů, zamířili po hrbolatém ledu rozrytém stopami po těžké technice přímo k čerpacímu zařízení. Robb spěchal za Tasiou – těšil se, že uvidí místo, o kterém mu tolik vyprávěla. Robbův otec však byl odměřený a do mikrofonu uvnitř skafandru mluvil jen zřídka.

Tasia musela obejít tři různé výtahové šachty, než našla funkční průchod pod kilometr silnou ledovou slupku. Přestože nahlas nic neřekla, její obavy stále rostly. Hluboko pod povrchem, když se dveře výtahu otevřely a kontrolky oznámily přítomnost dýchatelné atmosféry, Tasia otevřela průzor přilby. Nadechla se mrazivého vzduchu, ale nebylo v něm nic povědomého. Páchl chemikáliemi, mastnotou, sazemi, ozónem a zkaženým masem. „Co se tady sakra stalo?“

Podzemní jeskyně vypadala, jako by se jí prohnalo tornádo. Dvojice černých děr prozrazovala, odkud z ledového stropu vypadla umělá slunce. Světlo toho posledního se matně odráželo od ztemnělé klenby. Zubaté kusy ledu se vylomily z ledové klenby, spadly do podzemního moře a zanechaly po sobě hrozivé černé trhliny.

„Ty jsi tady doma, Tamblynová. Vysvětlovat bys měla ty.“ Robb se rozhlédl kolem sebe. Velký generátor běžel a dodával energii nouzovému osvětlení připevněnému k zatepleným budovám. „Haló, je někdo doma?“

Z jednoho přístřešku se ozvaly vyděšené hlasy a vyhrnuli se z něj tři muži. Tasia poznala své strýce Caleba, Torina a Wynna. Když uviděla jejich vytřeštěné výrazy, vybuchla smíchy. „Vy jste ale hodně ubozí obránci!“

Caleb zalapal po dechu. „Tasio! Holčičko, kde jsi byla?“

Tasia, ve skafandru nemotorná, je jednoho po druhém objala. Helmu odložila na led. „Když jsem odcházela, doly byly v daleko lepším stavu. Měla bych vám zkrouhnout vaše podíly. Pořád je to firma mé rodiny.“

„Naší rodiny,“ řekl Torin. „Všichni jsme členové klanu Tamblynů.“

Potom se ozval Conrad: „Řekne nám někdo, co se tady stalo?“

Tasiini strýci si podezřívavě prohlíželi uniformy OSZ, Tasia proto uchopila Conrada za kostnatou paži a vybídla je: „Nejlíp bude, když nás pozvete do jednoho z těch teplých domků a předvedete nám, co znamená tulácká pohostinnost – přinejhorším se spokojíme i s konzervami – a řeknete mi všechno, co potřebuju vědět.“

Uvnitř přístřešku, poté co se všichni navzájem představili, začala trojice mužů vyprávět, jak nečistý wental ovládl zmrzlé tělo Karly Tamblynové, zabil jejich bratra Andrewa a téměř zničil vodní doly, dokud ho Jess a Cesca nezastavili. Tasia nebyla schopná slova, celý ten příběh byl příliš neuvěřitelný. Její matka? Karla Tamblynová umrzla v ledové trhlině, když byla Tasia ještě malá. Ovšem poté, co na vlastní oči viděla, jak Jess zachránil ji i její spoluvězně ze zajetí hydrogů, nehodlala tvrzení svých bratrů zpochybňovat. Stalo se toho tolik, a ona u toho nebyla! Robb vycítil, že je rozrušená, a začal jí masírovat ramena. Vděčně ho pohladila po ruce.

Conrada zajímaly praktické záležitosti. „Máte nějaké zprávy ohledně Hanzy? Co se stalo potom, co byli hydrogové poraženi? Slyšeli jsme nějaké zvěsti…“

„Máme spoustu rozporuplných informací,“ přerušil je Robb.

Wynn se zamračil a pohodlně se uvelebil na židli. „U Hvězdy, nikdo neví, co se přesně stalo. Slyšel jsem, že hydrogové už nebudou dělat problémy a my se znovu můžeme naplno pustit do těžby ekti. To znamená, že klany budou potřebovat plumaskou vodu tak jako nikdy – a naše doly jsou v troskách!“

„Těžba ekti, to jo, ale kdoví co se stane s tuláckými klany teď, když došlo k tomu vládnímu převratu?“ dodal Caleb. „Já zůstanu tady a budu uklízet, dokud se věci trochu nevyjasní.“

„Jaký vládní převrat?“

Conrad se rychle otočil ke svému synovi. „Musíme se vrátit zpátky na Zemi.“

„Ale ne, na Zemi ne,“ řekl Torin. „Sídlem nové Konfederace je teď Theron. Král Petr a královna Estarra přesunuli své sídlo tam, aby Tuláci, hanzovní kolonie a Theroňané mohli vytvořit jednotnou vládu.“

„Už bylo na čase, abychom udělali něco správně,“ dodal Wynn.

„Ale co generál Lanyan? A prezident Wenceslas?“ zeptal se Conrad.

„O Zemi v poslední době není moc slyšet,“ řekl Torin. „Když se veškerá výkonná moc přestěhovala na Theron, začal její význam upadat.“

„Kromě toho, my máme dost práce tady. Na všechny opravy jsme sami, zaplatit další lidi zatím není z čeho.“ Caleb zvedl obočí. „Ale pokud se tady chcete zdržet, nudit se nebudete – je zapotřebí provést rozsáhlé stavební práce, znovu nainstalovat naše pumpy a opravit výtahové šachty. Práci tu máte jistou.“

Tasia byla v silném pokušení jeho nabídku přijmout a Robb by podle všeho také souhlasil, ale Conrad se zatvářil komisně.

„Pořád jsme členy Obranných sil Země. Všichni tři. Musíme podat hlášení a počkat na nové rozkazy.“

Tasia omluvně kývla na své strýce. „Má pravdu.“ Vzala tak Robbovu otci vítr z plachet. „Raději zamíříme přímo k Theronu, abychom informovali krále Petra. Jdi přímo za tím nejvyšším, to říkám já.“

13 ☼ Patrick Fitzpatrick III

Cikánka putovala mezi hvězdami, zatímco její pilot pátral po sebemenší stopě. A jelikož se ektiové nádrže „vypůjčené“ vesmírné jachty rychle vyprazdňovaly, Patrick Fitzpatrick doufal, že najde Zhett co nejdřív.

Potřeboval ji vidět, potřeboval se omluvit a dokázat jí, že není takový blbec, za jakého ho asi považuje. To ovšem bude velmi těžký úkol! Podvedl ji, aby on a jeho druhové mohli utéct, prozradil umístění loděnic klanu Kellumů a téměř tak zavinil jejich úplné zničení. Takovou věc Zhett sotva hodí za hlavu jako by nic. A to nevěděla ani polovinu. Byla tu spousta jiných věcí, které by mu mohla dávat za vinu.

Patrick už navštívil ta nejnápadnější místa – rozvaliny Randezvous, opuštěné Kellumovy loděnice u Osquivelu, obří plynnou planetu Golgen – a teď, na základně jednoho neurčitého tipu, mířil k oblačné planetě zvané Constantine III. Šedozelená planeta nevypadala slibně, rozhodně nepůsobila dojmem místa, které by si k návštěvě vybral člen bohaté rodiny Fitzpatricků. Tuláci se však nepříjemným prostředím nenechávali odradit. Zdálo se, že si v tvrdých životních podmínkách doslova libují.

Patrick, který se už nemohl dívat, jak Hanza využívá Tuláky jako obětní beránky, vzal loď patřící jeho babičce a opustil Zemi. Technicky vzato byl dezertér, ale Patrick to takhle

neviděl. Svou povinnost vůči OSZ splnil a už nehodlal dále sloužit prohnilé Hanze a vládě, která byla ochotná lhát a pošlapat právo, jen aby dostala co chtěla, a své zájmy chránila na úkor občanů za cenu očerňování nevinných. Patrick věděl, že má vůči Tulákům dluh, a cítil se vázán svou ctí, aby jej splatil. Proto se vydal hledat tmavovlasou Kellumovu dceru. Problém byl v tom, že ona ani ostatní Tuláci nechtěli být nalezeni.

Když svou *Cikánku* navedl na oběžnou dráhu kolem Constantine III, jeho pátravý pohled ani senzory neobjevily žádné satelity, žádné lodě ani známky průmyslové aktivity. Když však procházel jednotlivé frekvence, zachytil slabé opakované impulzy, slabý signál vysílaný do jedovatých mraků. Patrick začal klesat níž do rychle houstnoucí atmosféry.

Jak se blížil, signál byl stále silnější. Vypadalo to, že je úmyslně nastaven tak, aby se zeslábl dříve, než dosáhne vnější hranice atmosféry. Pokud chtěl pilot signál najít, musel po něm pátrat – a to velmi pečlivě. Pulzující signál neobsahoval žádné informace, jen prozrazoval, že tam dole někdo je. Bezpochyby Tuláci.

Objevil malou bóji, jejíž vnitřní tlak byl nastaven tak, že se vznášela v určité výšce jako bublina a k udržení své polohy tudíž nepotřebovala antigravitační generátory ani trysky. Zaujal pozici hned vedle boje, namířil senzory dolů a zachytil druhý slabý signál, který vedl hloub k další bóji – pak k další a další. Boje byly jako cestička z drobečků, která jej vedla atmosférou přímo k základně na nehostinném povrchu.

Vanul silný vítr. Zatímco klesal, kolem něj houstla zelenkavá mlha. Když se ozval alarm varující před srážkou, prudce zahnul doleva a těsně prolétl kolem obrovité řiditelné plošiny upevněné asi půl kilometru dlouhými kabely k povrchu. Otřesený Patrick zamířil k základně kryté kopulí, ohromený množstvím umělých objektů vznášejících se ve vzduchu: obrovité napjaté plachty, barevné monitorovací

balony a rozměrné sítě o hraně několika stovek metrů, které byly napjaté na tyčích a povlávaly ve větru.

V této chvíli už musel jeho přílet někdo zaznamenat. Otevřel komunikační kanál. „Máte tady ve vzduchu dost plno! Haló? Pomohlo by mi, kdybyste mě navedli na přistávací plochu."

Odpověděl mu nevrlý ženský hlas. „Toto je průmyslové zařízení, ne turistická zastávka. Lidé, kteří sem přilétají, vědí, kam mají zamířit."

„Já jsem tady a nevím to. Jsem nezávislý pilot, který hledá informace."

„Informace bychom měli, pokud nám sám můžeš nějaké nabídnout výměnou."

„Ujednáno. Řeknu vám, co vím…" Patrick prudce strhl loď stranou, aby se vyhnul vznášející se plošině. „Hopla!"

„Opatrně! Pokud zničíš naše zeppeliny nebo sběrné sítě, zaplatíš za to. Do posledního kreditu."

„Tak mě vyveďte z toho bludiště!" Rukama svíral řízení tak silně, až mu kůstky na rukou zbělely.

„Přepni senzory na infračervenou." Žena mu poslala údaje o vlnové délce a Patrick najednou uviděl oslnivé sloupy světla. Zvláštní signální majáky zářily na každé vzducholodi, vznášející se síti a sběrné plachtě. Patrick vydechl úlevou a snadno mezi nimi prokličkoval.

Shluk krabicovitých ochranných staveb byl na místo zjevně dopraven z vesmíru. Kruh blikajících světel označoval přistávací zónu. „Přistaň v dekompresním doku. Nevycházej ven, dokud nedostaneš povolení."

Navedl *Cikánku* do šachty hangáru a střešní segmenty se nad ním uzavřely. Uslyšel hučení čerpadel, jak proudy vzduchu vytlačily z uzavřeného prostoru toxickou atmosféru. Vysokotlaké parní trysky očistily povrch lodi, který byl vzápětí prohlédnut diagnostickými lasery. Důkladná očistná procedura rychle pokračovala a Patrick měl podezření, že manažeři

zařízení zároveň provádějí hloubkový průzkum jeho lodi, aby zjistili, zda nemá na palubě něco nebezpečného.

Když se pára konečně rozplynula, vakuová čerpadla odsála z doku výpary a Patrick dostal povolení vystoupit z lodi. Ona nevrlá žena ho přišla přivítat. Představila se jako Andrina Sachsová a na ženu s tak hlubokým hlasem byla překvapivě malá. Měla elfí rysy, platinově plavé vlasy, mandlové zelené oči a rozhodné vystupování. „A jak dlouho tady chcete se svou lodí kotvit?“

Její příkrost ho zaskočila. „Rozhodně jsem si nehodlal najmout apartmá na víkend, pokud se ptáte na tohle.“

„Zajímá mě, kdy budu mít volný dok. Máme jen dva dekompresní doky, a v jednom už kotví loď klanu Sandovalů. Potrvá ještě šest hodin, než ji vyložíme, a další loď mi má podle rozpisu přiletět za pět hodin.“ Zamračila se. „Ovšem tu pilotuje Nikko Chan Tylar a pro toho rozpis nic moc neznamená.“ Adrina se zatvářila tak, jako by čekala, že Patrick tohoto známého, či spíše nechvalně známého tuláckého pilota zná.

„Pár hodin by mělo stačit,“ řekl Patrick. „Někoho hledám a uvítám jakoukoliv pomoc, která mě posune o kousek dál.“

Zařízení na Constantine III provozovalo konsorcium klanů Sachs, Tokai a Rajani a v poslední době také investoři z osiřelých hanzovních kolonií. Jako projev pohostinnosti mu Andrina naservírovala mísu výživné, zelené želatinové kaše, které říkala „zárodečná polévka“, a pár kousků výtečného želatinového masa z medúzy (ať už to bylo doopravdy cokoliv) pocházející z Rhejaku, jednoho z nových investorů do místního průmyslu.

Protoorganická mračna planety byla plná dlouhých řetězců molekul, chomáčovitých kousků aerosolu, který se vznášel v pavučinových vláknech propojený do neobvyklých struktur jako články téměř neviditelného řetězu.

„Tyto aerosolové polymery nelze vyrobit v chemické laboratoři," prohlásila Andrina takovým tónem, jako by dělala přednášku potenciálnímu investorovi. „Cedíme vzduch skrze sběrné plachty, pak polymery shromažďujeme na širokých rohožích a získáváme z nich vlákna. Poté, co je rozpleteme a roztřídíme, z nich můžeme buď přímo vyrábět materiály, nebo experimentovat s novými 'příchutěmi', které najdeme. Zatím jsme objevili pouhý zlomek toho, co tady všude kolem nás je."

Prodloužením nebo zkrácením úvazů plachet mohli Tuláci sbírat vlákna o konkrétní molekulární váze. Pohyblivé zeppeliny byly vaky na sbírání mlhy. Pluly v dolních vrstvách atmosféry a extrahovaly požadované chemikálie.

„Je zde možnost objevení nových materiálů: léků, textilií s neobvyklými vlastnostmi a dokonce hmot, které najdou uplatnění ve stavebnictví…" Andrina pokrčila drobnými rameny. „Omezeni jsme jen vlastní fantazií."

Patrick ve vyhlídkové místnosti sledoval, jak filtrační rohože postupují do výrobních center. Nadýchaná hmota byla seškrabána z kolektorů a pak roztříděna do úložných košů. Práce byla téměř plně automatizována, v hale plné exotických materiálů se pohybovalo pouze několik Tuláků ve skafandrech, kteří monitorovali výrobní linky.

„Tady prohlídka končí, kapitáne," řekla Andrina. „Teď víte o tomhle místě tolik jako kterýkoliv jiný zákazník. Ale určitě máte nějaké další otázky."

„Ano. A taky mám dost hanzovních kreditů, abych za vaše služby zaplatil," odpověděl.

Andrina vydala neuctivý zvuk. „Hanzovní kredity? Máte vůbec tušení, jak moc ztratily na hodnotě? Konfederace brzy zavede vlastní měnu. Kromě toho – hanzovní peníze na tulácké základně nejsou k ničemu, bez ohledu na ten převrat. Jsme tady hodně stranou."

„To je všechno, co mám."

„Nesliboval jste nám nějaké informace zvenčí?"

Aniž odhalil svou pravou identitu, povyprávěl jí Patrick všechno, co věděl o vzpouře compů, o bitvách s hydrogy, o obraně Země. Zdálo se, že to na Andrinu udělalo dojem, takže rychle dodal: „Taky jsem doufal, že byste mohli postrádat kapku ekti. Vím, že příděly jsou skromné, ale…“

„Ekti máme víc než dost. Naše těžery nám ho dodávají víc, než kolik dokážeme spotřebovat.“ Chvíli přemýšlela. „Pokud jste ochoten zaplatit tučnou sumu, můžeme vaše hanzovní peníze přijmout. Možná se nám je podaří vyměnit, až se král s prezidentem nějak dohodnou.“ Odfrkla si a dala tak jasně najevo, co si o této možnosti myslí. Podívala se na hodinky. „Ten dekomprimační dok jsme potřebovali už před hodinou a vy jste tady déle, než jste slíbil. Řekněte nám koho hledáte, a já uvidím, jestli vám můžu pomoct.“

„Snažím se najít klan Kellumů. Dela Kelluma…“ odvrátil se, aby neviděla, jak se červená, „a především jeho dceru Zhett. Pracoval jsem nějakou dobu v osquivelských loděnicích. Ale ty byly evakuovány a já nemám tušení, kam se všichni poděli. Vyplýtval jsem skoro všechno svoje palivo při sledování stop, které mě zavedly na Constantine III.“

„Zamířit sem rozhodně nebyl krok správným směrem, ale už jen pro ten příběh vám dám slevu. O útoku osíků na osquivelské loděnice jsem slyšela, ale nemám tušení, kam mohl Del jít.“ Andrina se podrbala ve svých platinově plavých vlasech a pak pokrčila rameny. „Pokud bych já hledala informace o Tulácích, vydala bych se přímo na Yreku. To je teď naše obchodní a distribuční centrum. Na Yrece má své želízko v ohni každý.“

Patrick se rozvalil na své kovové židli. „Yreka? To je hanzovní kolonie, ne tulácká základna.“

„Teď je tam všechno. Můžu vám dát mapy a souřadnice.“

„Není třeba. Už jsem tam kdysi byl.“ Patrick si nechtěl příliš připomínat, co v těch dnech dělal. Další černá skvrna na jeho minulosti, o které Zhett neměla ani ponětí. Netušil, jestli mu

bude schopná opustit, až se dozví všechno, ale jinou možnost neměl. „Děkuji. Bude zajímavé… vrátit se zpátky.“

14☼ Zhett Kellumová

I kdyby v atmosféře obří plynné planety Golgen pluly miliony tuláckých těžerů, pořád by tam nebylo těsno. Zhett trávila celé dny na otevřených palubách těžeru klanu Kellumů, kde jí do tváře vanul ostře páchnoucí vítr z výškových mraků. Teď, když byly obří plynné planety očištěny od hydrogů, se mohli Tuláci opět vrátit k těžbě ekti. Jen během posledního měsíce přibylo v oblacích nad Golgenem dvacet nových těžerů.

Pozorovala transportér odvážející vytěžené palivo pro mezihvězdný pohon a zásobovací nákladní lodě přivážející pochoutky a nejrůznější věci pro těžaře. Začala jí být zima, vrátila se proto na řídicí palubu za svým otcem, který byl právě v plné práci. Jelikož byla Zhett Delovo jediné dítě, podle tulácké tradice se stala jeho zástupcem a starala se o většinu provozních záležitostí.

Řídicí paluba překypovala aktivitou. Lidé u stanic na sebe pokřikovali, obrazovky monitorovaly dopravní ruch v nejbližším okolí, na dalších pak byly zobrazeny grafy, rozpisy a sloupce čísel. Práce a práce, jako obvykle. Kvůli vysokému počtu těžních zařízení museli golgenští těžaři koordinovat své aktivity, zajistit distribuci ekti a vzájemně si konkurovat cenou a dodacími podmínkami.

Kellum zvedl hlas, aby ho bylo slyšet i v okolním rámusu – právě promlouval k zástupcům početných těžerů. „Dříve nebo později se někteří z vás budou muset přesunout na jiné planety! Nemá smysl soustředit všechny naše ektiové těžery na jednom místě. Proč je nerozptýlit po Spirálním rameni? U Hvězdy,

vždyť si můžeme vybírat ze spousty plynných planet! Jděte někam jinam.“

„Ale Golgen byl první planetou očištěnou od hydrogů,“ namítl Boris Goff, šéf sousedního těžeru. „Všichni jsme hodně investovali, abychom si tady zařídili živnost. Pokud se teď přesuneme, potrvá celé roky, než se dostaneme ze ztráty.“

Jeden z mužů zamumlal: „Když ceny tak strašně klesají, máme jenom dvě možnosti: zůstat tady a postupně zbankrotovat, nebo se přesunout a zadlužit se ještě víc.“

Del mávl na Zhett, aby šla k nim. „Pojď sem, zlatíčko! Tobě se možná podaří přemluvit některé z přítomných… gentlemanů k rozumu.“

Šibalsky se usmála. „Jasně, tati! „Který z nich to potřebuje nejvíc?“

Do místnosti vstoupila Liona, postarší zelená kněžka, která mezi pestrobarevně oblečenými Tuláky působila nepatřičně. Její smaragdovou kůži pokrývalo početné tetování a v rukou držela květináč s malým stromkem. „Jdu pozdě, omlouvám se.“ Byla přidělena sem, na místo, kde Tuláci, Theroňané a kolonisté pracovali společně. Po týdnech strávených na palubě chladného kovového zařízení se Liona stále cítila nesvá – byla zvyklá na les a volný prostor. Na Theronu mohla vidět nebe jen tehdy, když se vyšplhala do koruny světostromů. Tady naopak bylo obtížné pohledu na nebe uniknout.

Někteří Tuláci byli podezřívaví a nechtěli, aby se o nich cizinec – byť šlo o zelenou kněžku – dozvěděl příliš mnoho, mnohem víc by jim však vadilo, kdyby se o důležitých událostech dozvídali příliš pozdě. Liona mohla skrze telink předávat zprávy a také posílat zprávy jiným klanům. Jakmile si Tuláci uvědomili cenu toho, co nabízí, zaplavili ubohou ženu požadavky. Del byl nakonec nucen zavést systém pro stanovení priority zpráv. „Nejdříve obchod, pak milostné dopisy,“ prohlásil.

Liona přednesla pravidelné hlášení a jmenovala šest dalších klanů, které začaly obchodovat na Yrece, a tucet planet, na nichž byli, díky Petrově novému programu a silnému postavení, nově umístěni zelení kněží. Podala přehled o celkovém množství ekti, které prošlo překladištěm Barrymore's Rock a dalšími vzdálenými zařízeními. Toto číslo výrazně rostlo týden po týdnu. „Byl také vyslán tým do systému Hrenni, aby obnovil skleníky klanu Chan umístěné na asteroidech."

Po této zprávě se mezi přítomnými zdvihl šum. „Velkých snů a smělých plánů je vždycky dost, jen zdravého rozumu se někdy nedostává." Del pohlédl na Zett. „Zmínil se o tom Nikko Chan Tylar, když jsi s ním posledně mluvila?"

„O takových věcech se se mnou Nikko nebaví." Nikko byl v její přítomnosti tak nervózní, že ze sebe dokázal vypravit nanejvýš dvě věty, pak musel zmlknout a dát se trochu dohromady. Zhett netušila, že může někoho tolik vyvádět z míry.

„Tak o čem jiném mluví? Hmmm?"

Zhett by se na otce nejradši zašklebila, ale nedala na sobě nic znát. „O tom si můžeme promluvit později, tati."

„Sakra, to zní čím dál tím zajímavěji!" Zhett na něj vrhla pohled, kterým ho umlčela.

Když byly všechny důležité záležitosti projednány, Del prohlásil schůzi za skončenou a šéfové těžerů spěchali k Lioně, aby jí vtiskli do dlaně své naškrábané vzkazy.

Zelená kněžka pak lístečky vzala ke svému stromku, sedla si na otevřený balkon a jeden po druhém je přečetla do telinku.

Zhett s otcem zamířili na oběd do jídelny těženi. „Občas už mě všechno to handrkování a taktizování unavuje." Položil si tác hned vedle jejího. „Abys tomu rozuměla, práci těžaře miluju odjakživa, ale nejlepší na ní byla ta samota, kdy měl člověk nebe celé planety jenom pro sebe."

„Můžeme naše zařízení přesunout někam jinam."

„To je příliš drahé. Už jsme investovali tady, něco takového si nemůžeme dovolit.“

„Ostatním těžařům jsi to doporučil.“

„To ano. Ale já jsem tu byl první, sakra!“

„První tu byl Ross Tamblyn.“

Usrkl z šálku kouřícího čaje a změnil téma hovoru. „Přemýšlel jsem, že bychom naši firmu trochu rozšířili.“

„Rozšířili? Teď, když se odsud snažíš všechny ostatní dostat pryč?“

„Nemluvím o dalším těžeru. Mohli bychom obnovit naše loděnice. To jsme schopní udělat rychle. Pokud to neuděláme my, pustí se do toho někdo jiný, a my promeškáme velkou příležitost.“

„Snažíš se mě přesvědčit, tati, nebo mi jen oznamuješ něco, o čem jsi už stejně rozhodl?“

„Abych pravdu řekl, tři vesmírné doky jsou už na původních místech. Poslal jsem tam pracovní čety.“

„Jak chceš najednou řídit loděnice a tenhle těžer? Nemůžeš být na dvou místech najednou.“

„No, jednou z možností by bylo, že ty převezmeš loděnice…“

Zavrtěla hlavou. „Ne, díky! To by ze mě byla stará bába dřív, než by mi bylo pětadvacet.“

„Pro mě vždycky budeš moje malá holčička.“ Del se zachechtal. Zhett však do smíchu nebylo. „Myslel jsem, že to řekneš, tak jsem si promluvil s Dennem Peronim. Je to slušný manažer a právě teď se rozhlíží po něčem novém – cestování s *Tvrdošíjnou vytrvalostí* už má asi dost. Chce se stát novým Mluvčím a jít tak ve stopách své dcery.“

„A já jsem si myslela, že se Mluvčím chceš stát ty sám.“

„Pěkně děkuju. Byl by ze mě starý dědek dřív, než by mi bylo padesát.“

„Tobě je padesát.“

„Ale nevypadám na to, ne?“

„Ne.“

„Jen to handrkování s ostatními šéfy těžerů stačí, abych špatně spal a bolela mě hlava. Nedovedu si představit, jak bych ukočíroval všechny ty různé klany.“ Del se s velkou chutí pustil do jídla. Mezi sousty řekl: „A teď mi vysvětli, co se stalo mezi tebou a Nikkem. Kdy se má za tebou znovu stavit?“

„Nevím. Už tak odlétal se zpožděním – měl namířeno na Constatine III.“ Nikkovo neobratné flirtování Zhett ze začátku připadalo roztomilé, ale postupně jí lezlo na nervy čím dál víc. Nikdy neřekl co chce, dokonce se jí ani nepokusil ukrást polibek. Pasivní a nerozhodný mladík pro Zhett rozhodně nebyl zajímavou partií.

„No? Tak o čem jste vy dva mluvili?“

„Chceš znát pravdu, tati? Povídal mi o tom, jak moc mu chybí jeho rodiče, a že si o ně dělá velké starosti. Zmizeli při útoku osíků na Hrenni. Nikdo neví, kam je odvezli.“

Zhettin otec vážně pokýval hlavou. „V posledních pár měsících jsme se dozvěděli spoustu věcí. Všechny ty zprávy nemůžou být špatné. Zůstaň s tím mladým mužem v kontaktu. Řekl bych, že je do tebe blázen.“ Zhett převrátila oči v sloup, ale otec ji zarazil dřív, než stačila něco odseknout. „Já vím, já vím! Do tebe je blázen každý. Ale měla bys zvážit jednu věc. Nemůžu začít rozmazlovat svoje vnoučata, dokud žádné nemám.“

„Ještě na to nejsem připravená. Vlastně zatím o žádný románek nestojím.“

„Pořád myslíš na Patricka Fitzpatricka?“

Oči jí zaplály. „Na toho? Ten mě nikdy nezajímal. Nikdy!“

„Samozřejmě že ne, zlatíčko. Samozřejmě, že ne.“ Otcův vědoucí úsměv přiváděl Zhett k šílenství. Zvedl se, aby došel pro nějaký zákusek, ale Zhett se z jídelny vytratila dřív, než ji mohl zahrnout dalšími otázkami.

15☼ Davlin Lotze

Hmyzí nájezdníci začali metodicky sklízet úrodu, kterou kolonisté s takovou láskou zaseli a pěstovali. Roje dělníků oholily všechna pole, ať už plodina na nich byla zralá či ne, sběrači pobíhali sem a tam, žali a odnášeli. Několik lidí se svá políčka roztroušená na okraji osady pokusilo bránit a hmyzí dělníci je zabili.

Místo aby klikissové svůj lup pozřeli, ukládali nezpracované potraviny do zásobníků naložených na rámech vozidel, které rachotily rozrůstajícím se městem sem a tam.

Nad krajinou se míhaly létající stroje klikissů, které vyzvedávaly kontejnery naplněné sběrači. Jiní brouci se vznesli a zamířili k vysokým stavbám, které postavili, kónickým věžím, jež svými rozměry předčily původní zástavbu z doby prvního klikisského osídlení. Davlin, aktivní jako vždy, začal shromažďovat poznámky ohledně klikisské technologie, přestože nebyl schopen dostat se tak blízko, aby pochopil, jak jednotlivá zařízení fungují.

„Jak teď přežijeme?“ Starosta Ruis postával vedle něj s tragickým výrazem v buclaté tváři. „Vždyť pomřeme hlady! Jiné zásoby jídla nemáme.“ Pro Ruise byl Davlin hrdinou od doby, kdy zachránil crennské kolonisty před umrznutím. Po dlouhých letech, která prožil jako špeh, tajný agent a bývalý stříbrný baret, toužil Davlin po poklidném životě bez oněch nechutných misí, na něž ho pravidelně vysílal prezident Wenceslas.

„Chci se na to zeptat Margaret Colicosové,“ řekl Davlin. Nemohl odtrhnout oči od neúnavně probíhající sklizně a snažil se odhadnout, co to znamená. „Ta s těmi tvory dokáže mluvit.“ Davlin byl ohromen, když zjistili, kdo je ona žena, která

společně s klikissy prošla transportálem. Před lety dostal od prezidenta Hanzy příkaz, aby zjistil, co se stalo s týmem Colicosových na Rheindic Co. Už jen ta představa, že Margaret musela celou tu dobu žít mezi klikissy!

Davlin nějakou dobu pozoroval Margaretino chování a pak se rozhodl vyzkoušet snášenlivost klikissů na vlastní kůži. Před dvěma dny vyklouzl z kolonie a obloukem zamířil zpět ke klikisským věžím. Zaujalo ho zjištění, že pokud se hmyzím tvorům neplete do cesty, věnují se nerušeně své činnosti, jako by ho ani neviděli.

Jeden klikiss, válečník, pokrytý ostrými výstupky a jasně rudými skvrnami, ho ostražitě sledoval, krovky částečně rozevřené, spáry podobné kudlančím zdvižené vzhůru. Davlin pokračoval ve svých pomalých pohybech, sledoval ho, a když pohyby válečníka začaly prozrazovat vzrušení, stáhl se, aby ho dál nedráždil.

Ostatní klikissové hloubili síně a instalovali generátory, zatímco členové jiné rasy – Margaret jim říkala vědci nebo myslitelé – se uzavřeli do komnat, jejichž stěny pokryli pavučinovitými řádky rovnic.

Davlin věděl, kde je ve starém městě ukrytý původní přepravní portál. Kdyby se mu podařilo k lichoběžníkové stěně dostat, mohl by uprchnout na jinou planetu – dalo se ovšem předpokládat, že všechny ostatní planety v síti jsou nyní osídleny klikissy. Kromě toho by mu brouci nejspíš nedovolili, aby se k portálu byť jen přiblížil. Rozhodl se, že se poohlédne po jiném řešení.

Davlin se obrátil k Ruisovi. „Řekni lidem, aby shromáždili veškeré zásoby jídla. Dejte do kupy všechno, co najdete ve skladištích, a někam to dobře schovejte. Klikissové zatím nechávali náš majetek na pokoji, ale to se dříve nebo později změní. Připravte se na nejhorší možnou variantu.“

„Neměli bychom jít do klikisského tábora a pokusit se o promluvu s jejich vůdcem? Možná by to mohla udělat

Margaret.“ Ruis se podíval na Davlina, jako by ho vybízel, aby se raději přihlásil sám, než aby posílal někoho jiného. „Musíme na této planetě žít společně. Musíme se dělit o zdroje. To jediné dává smysl…“

„Klikissové se o tuto planetu nemusí dělit s nikým. My jim zatím nevadíme – pokud se jim nepostavíme do cesty, jako to udělali vojáci OSZ. Bude lepší, když jim nedáme důvod, aby si nás všímali.“

16 ☼ Generál Kurt Lanyan

Byla to ta největší skládka náhradních dílů ve Spirálním rameni. Po bitvě o Zemi zůstalo ve vesmíru pole trosek táhnoucí se od oběžné dráhy až za Měsíc. Vraky stovek ildiranských bitevníků pluly mezi roztříštěnými hydroskými koulemi a loděmi OSZ – byly mezi nimi dokonce dva obři, jeden těžce poškozený a druhý zničený.

A Lanyan to měl všechno dát do pořádku. Doprava v okolí Země byla výrazně omezena značným množstvím poničených lodí a nedostatkem kvalifikovaných pilotů schopných obtížnou zónou proletět. „Občas tuhle práci nenávidím,“ zamumlal Lanyan, když se jeho loď proplétala oním vrakovištěm.

Loděnice v pásu asteroidů se nyní proměnily ve skutečné mraveniště. Tisíce tažných člunů svážejících vraky, odborníků na renovaci a opravy i soukromých podnikatelů vlastnících smlouvu o zpětném odkupu pročesávaly vrakoviště ve snaze objevit využitelné části, to vše „v zájmu Hanzy“ – a samozřejmě také vlastní kapsy.

Přestože prezident povolal k poslední obraně Země všechny letu schopné lodi, mnoho pilotů se objevilo až teď, aby se přiživilo na výnosném obchodu s odpady. Zbabělci a flákači!

Lanyan zaskřípal zuby. Kde byli všichni tihle lidé, když OSZ čelily nepříteli?

Do této chvíle bylo zadrženo šest lodí bez povolení, které měly nákladní prostory plné vzácných součástek vyrabovaných z vraků. Klíčové komponenty se začaly objevovat na černém trhu, kde byly prodávány za horentní sumy, a prezident žádal okamžitý a tvrdý zásah. Čtyři muži byli pro výstrahu obviněni, odsouzeni a vyvrženi skrze přechodovou komoru do vesmírného prostoru. Byl to tvrdý a exemplární trest, který byl už dříve stanoven jako přiměřený pro „piráty“. Přesto Lanyan věděl, že vzhledem k rozlehlosti vrakoviště budou zločinné aktivity pokračovat.

Mezitím byly válečné lodě OSZ opravovány nejvyšší možnou rychlostí. Byly to nové stroje postavené z dílů, vybrakovaných odjinud. Konečné výtvory připomínaly Frankensteinova monstra, armáda však na vzhledu nelpěla – hlavně když fungovaly motory a zbraně byly schopné palby.

Lanyan doufal, že OSZ budou mít dost času, aby mohly obnovit své síly, Hanza se však nyní ocitla uprostřed nepříjemné občanské války proti králi a znepokojivě velkému počtu odtržených hanzovních kolonií. Lanyan byl přesvědčen, že hrozivá ukázka síly přiměje vzbouřence stáhnout ocas a zažene je zpátky do jejich kolonií (k tomu ovšem musel nejdříve získat zpátky své lodě).

Když se blížil k hlavním loděnicím, všiml si zón ohraničených výstražnými majáky, které varovaly před plujícími, nepohyblivými vraky. Hloučky mužů a žen ve skafandrech s pomocí plazmových řezáků rozebíraly jejich trupy. Mezi tím se jako obrovití kovoví komáři pohybovaly tankery, které se napojovaly na nepoškozené nádrže a sály z nich drahocenné ekti do poslední kapky.

Lanyan se rozhodl, že poletí sám. Byl zkušený pilot a tady kolem bylo tolik překážek, že i ta nejmenší chyba mohla skončit vážnou nehodou. Generál neměl chuť svěřit svůj život

do rukou některému ze svých podřízených. Když se přiblížil k loděnicím, identifikoval se a uštvaně vyhlížející letový dispečer mu přidělil příslušný příletový vektor, vzápětí ale koordináty změnil. Generál netrpělivě počkal na potvrzení a pak zamířil k loděnicím. Přestože toto zařízení už celá léta pracovalo na plný výkon, nyní byla očekávání ještě ztrojnásobena. V takovémto zmatku bylo jen otázkou času, kdy se stane nějaká velká nehoda.

Lanyan nijak zvlášť nemiloval úředníky a správce, ale potřeboval někoho, kdo by dokázal tyto početné aktivity zorganizovat. Byla to práce spíše pro účetního než pro velitele. Lanyan by si nikdy nepomyslel, že mu jednoho dne bude admirál „Pecival“ Stromo chybět…

Když dorazil k velkému, otáčejícímu se kolu administrativního doku, zakotvil a vylodil se. Nečekal, že ho bude vítat dechovka, ale doufal, že si jeho příletu aspoň někdo všimne. Zamířil přímo do hlavního řídicího centra a snažil se přitom přizpůsobit mírně vychýlenému vektoru gravitace otáčející se stanice. Stěny ústředního sálu byly plné obrazovek a diagramů zachycujících dráhy lodí. Všechna křesla byla obsazena řídícími letového provozu, kteří křičeli příkazy na piloty lodí a snažili se vypořádat s četnými krizovými situacemi.

Tahač řízený civilním pilotem vzal do vleku zpola neporušený ildiranský bitevník. Tahač byl malá loď, ovšem dokázal vyvinout velkou sílu nezbytnou k tomu, aby zdobným trupem pohnul. Tahač sladil svou rotaci s vrakem, aby jej stabilizoval, a pak už vlekl mimozemský bitevník směrem k loděnicím, podobný mravenci vlekoucímu list dvacetkrát větší než on sám. Tahač použil dostatečnou sílu, aby bitevníkem pohnul, načež neustále zrychloval, jeho pilot si ale neuvědomil, že bude potřebovat dostatečný výkon k zabrzdění obrovité lodi, až ji dostane do pracovního pole. Motorům tahače pracujícím na plný výkon došlo palivo.

Lanyan sledoval katastrofu probíhající v magicky zpomaleném tempu. „Copak ten pilot neví nic o setrvačnosti? Vždyť je to středoškolská matematika.“

„Mayday!“ vykřikl pilot tahače. „Došlo mi palivo, nemám žádnou manévrovací schopnost.“

„A taky žádnou šanci.“

Z kotvicích doků vyrazily dva další tahače, vrak bitevníku se však řítil přímo proti ohrazenému sběrnému prostoru plnému dílů z pohonných jednotek. Jeden z nových tahačů se k lodi dostal včas, zapnul motory na plný výkon a snažil se ji odtlačit stranou, konečná srážka však byla nevyhnutelná. První bezmocný tahač, kterému nezbyla kapka paliva, se dokázal odpojit a odplul stranou.

„Potřebuju, aby mě někdo vzal do vleku!“ volal pilot. „Nechte ho, ať počká. Ani se nechci dívat, co se stane.“

Lanyan přesto nedokázal odtrhnout oči. Druhý tahač připojený k bitevníku jej začal tlačit, ale byl slabý a bylo příliš pozdě. První tahač devět hodin akceleroval a několik minut působení síly o jiném vektoru nemohlo významným způsobem vychýlit bitevník z dráhy.

„Odpoj se, odpoj se!“ křičel jeden z řídících letového provozu. Druhý tahač zůstal ještě chvíli připojený, pak to ale vzdal. Ildiranský bitevník se nezadržitelně šinul kupředu, vlétl do sběrného prostoru a jako vražedný asteroid narazil do rozebraných pohonných jednotek.

Lanyan zavrtěl hlavou a zasténal. „Babralové! Neschopní blbci, většina z nich. A tihle lidi mají být nadějí Země?“ Už předem se děsil toho, jaké hlášení bude muset podat prezidentovi.

17☼ Nahton

Zelený kněz byl na Zemi úplně sám. Celé týdny byl držen v domácím vězení v Paláci šepotu, přestože mu stále bylo dovoleno přijímat zprávy a prohlášení skrze telink, aby je mohl předávat prezidentovi. Basil Wenceslas však byl přesvědčen, že Nahton musí svá hlášení upravovat. Prezident odmítal uvěřit, že by se tolik kolonií bylo ochotno přiklonit na stranu zpupného krále Petra proti němu.

Nahton postavil svůj stromek v květináči mezi ostatní theronské rostliny, na něž zavlažovací systémy vydechovaly vodní mlhu. V té chvíli uviděl, že se k otevřenému střeženému vstupu blíží prezident Wenceslas. Prezidenta, jako vždy dokonale upraveného, doprovázel kapitán McCammon a další dva královští gardisté.

Nahton si dal pozor, aby jeho pohled neulpěl na McCammonovi příliš dlouho. Kapitán gardistů také nesouhlasil s prezidentovými rozhodnutími a společně s Nahtonem pomohli králi a královně k útěku. Téměř nikdo to však nevěděl.

„Rozhodl jsem se, že budu velkorysý, zelený kněze," prohlásil prezident. „Přestože jsem ti tvé povinnosti jasně vymezil, neustále je neplníš a odmítáš posílat mé zprávy, jak bys měl."

Nahton se mu ani nenamáhal oponovat. O této záležitosti mluvili už mnohokrát. „Chcete mě popravit, pane prezidente? Považoval byste to za spravedlivý trest pro člověka, který se odmítá řídit příkazy vaší nezákonné vlády?"

„To Petr stojí mimo zákon." Basil se silou vůle uklidnil. „Nebudu se přít se zeleným knězem. Nabízím ti poslední šanci – a myslím to vážně. Poslední šanci. Mám pro tebe prohlášení, které přečteš. Už jsi předal spoustu prohlášení krále Petra, ať teď lidé slyší slova prezidenta. Aspoň tak umožníš koloniím, aby dospěly k informovanému rozhodnutí."

Basil podal Nahtonovi dokument, ale ten se na něj ani nepodíval. „Nemůžu to udělat, pane prezidente. Na tom se dohodli všichni zelení kněží: žádné zprávy pro Hanzu ani OSZ

do té doby, než odstoupíte a než Země odpřísáhne věrnost králi a stane se součástí Konfederace.“

Basil hodil dokument na stolek vedle ratolesti. Čekal. Nahton také. Mlčení se vleklo několik minut. Nakonec si Basil znechuceně odfrkl. „Kapitáne McCammone, prosím, zabavte zelenou ratolest a postarejte se, aby ji zelený kněz nemohl používat.“

Nahton strnul. „Ratolest náleží mně a světolesu! Nemáte právo…“

„Já jsem prezident. Toto je Země. Jiné právo nepotřebuji.“ Basil pokynul směrem k dokumentu. „Mohu změnit názor, pokud přečteš tohle.“

„Ne.“

Dva královští gardisté vykročili kupředu a zvedli ratolest. „Máme ji umístit do skleníku královny Estarry, pane prezidente?“

Basil po něm střelil pohledem a Nahton si uvědomil, že prezident chtěl umístění ratolesti utajit. „Postavte další dva gardisty před pokoje zeleného kněze – a také dejte hlídat ratolest.“ Basil se s opovržlivým výrazem podíval na zeleného kněze. „Není mým zvykem postupovat tak tvrdě, ale nedal jsi mi jinou možnost.“

„Můžete mi vzít ratolest, ale dění ve Spirálním rameni stejně nezměníte. Dosáhnete jedině toho, že budete informován hůře než předtím.“

McCammon a jeho gardisté odešli i s ratolestí. Nahton se za ní díval a skoro ani neslyšel poslední prezidentova slova.

„Tím, že ovládám informace, mám pod kontrolou postoje, a tím, že kontroluji postoje, mohu změnit realitu.“

18 ☼ Prezident Basil Wenceslas

Byla to pompézní ceremonie, naprostá ztráta času, ale důvěřivá veřejnost to vyžadovala. Přestože Basil strávil většinu času za scénou, věděl, že lidé potřebují přehlídky, slavnostní a pietní akty. Tyto události vždycky využíval jako pobídky, když potřeboval, aby byli občané Hanzy ochotní více pracovat nebo přinášet další oběti. Teď, když prezident neměl krále Petra ani prince Daniela, musel odehrát celé představení sám. Basil pevně stiskl víčka. Měl jen tak málo lidí, na které by se mohl spolehnout! Občas se sám divil, proč vlastně pracoval a obětoval celý svůj život k záchraně všech těch lidí, kteří si ho jako vůdce nezasloužili.

Basil se zástupcem Cainem stáli na zesklovatělém okraji kráteru, který zbyl po továrně na výrobu compů. Prezident byl toto výrobní zařízení nucen bombardovat poté, co vojenští compové začali šílet. Doprovázeli je čtyři přeživší admirálové: Willisová, Diente, Pike a San Luis. Generál Lanyan dorazil před chvílí a měl se k aktu připojit.

Basil zaujal místo na provizorním pódiu s vlajkou Zemské hanzovní ligy za zády. Tmavě modré vlajky s řetězem hvězd – symbolem OSZ – lemovaly celý kráter. Byla to velkolepá podívaná pro davy a média, přestože Basil cítil, že on ani jeho blízcí spolupracovníci nemají času nazbyt, aby jím mohli takhle mrhat. Možná měl přednesením této pečlivě vypilované řeči pověřit arcipátera Sjednocení.

„Nesmíme zapomenout na naše padlé. Ti, kteří zahynuli v boji s vojenskými compy, jsou jen malým zlomkem všech, kteří padli ve velké válce. Naše srdce se svírají při vědomí, že to, co se stalo zde, je pouze symbolem nesmírných útrap, jež jsme museli zakusit. Tito vojáci obětovali Hanze vše, stejně jako tisíce a tisíce jiných. Avšak Země byla zachráněna.

Nyní však – nyní nastal čas, aby oběti přinesli všichni ostatní.“ Pohlédl do objektivů a na strnulý dav. „Země prochází největší krizí ve své historii. Přestože hydrogové byli poraženi, jsme obklopeni nepřáteli – někteří z nich jsou dokonce zrádci,

jež jsme dříve považovali za bratry. Ale Hanza musí být opět silná! Musíme sjednotit planety a navázat zpřetrhaná pouta. Musíme k obnově využít veškeré své zdroje. Mysleli jsme si, že tvrdou práci jsme už zakusili. Nyní však od sebe musíme žádat ještě víc!“

Tyto eufemismy, které ve skutečnosti znamenaly vyšší daně, nižší mzdy a přísný přídělový systém, zformuloval Basil společně s Cainem. „Já jsem váš prezident! A jako váš prezident vám dávám tento slib: naše civilizace se opět zaskví ve vší velkoleposti!“ Svižně se otočil a sestoupil z pódia následován zástupcem Cainem.

Stanul mezi svými vojenskými poradci, stále sledován objektivy médií. Potřásl si s admirály rukama, poděkoval jim a řekl tichým hlasem: „Setkáme se v poradní místnosti v centrále Hanzy. Potřebujeme si promluvit o úvodních útocích proti vzbouřencům.“

Admirál Sheila Willisová, postarší zemitá žena s drsným hlasem a babičkovským vystupováním, opřela lokty o stůl a položila si bradu do dlaní. Takticko-plánovací obrazovky kolem nich už neukazovaly blížící se hydroské koule ani mohutné lodi OSZ vrhající se do bitvy. Nebyla zde k dispozici káva, jídlo, ani voda. Toto setkání bylo čistě pracovní, ne společenské.

„Dělám si starosti s onou ohlášenou ’vojenskou akcí‘, pane prezidente,“ řekla Willisová. „Jak se máme pustit do ofenzivy, když ani nejsme schopní spočítat, kolik funkčních lodí je momentálně k dispozici?“

„Ano, zažíváme období plné zmatků, ale ostatní jsou na tom stejně. Petr nečeká, že udeříme právě teď.“ Basil přecházel po celé délce stolu a míjel přitom nyní opuštěné taktické stanice. Necítil se dobře, když měl za zády dveře.

„Pokud se rozhodneme udeřit teď, nebudeme mít čím,“ řekla. „Věřte mi, není to dobrý nápad.“

„Vaše slova se nebezpečně blíží porušení subordinace, admirále.“

Willisová překvapeně zamžikala. „Dovolte, pane? Jsem jedním z několika zbývajících kvalifikovaných expertů a toto je důvěrné setkání, na kterém máme probrat taktické záležitosti. Netrvám na tom, že se musíte mým názorem řídit, ale přinejmenším si jej vyslechněte, nebo mě na tyhle schůzky přestaňte zvát.“

„Musím souhlasit s admirálem Willisovou,“ řekl Esteban Diente, admirál Čtverce 9. Měl krátké tmavé vlasy protkané několika stříbrnými nitkami, širokou bronzovou tvář a oči posazené blízko sebe. „Naše rady jsou vám k ničemu, pokud nemůžeme svobodně vyjádřit svůj názor.“

Admirál Pike se vrátil k hlavnímu tématu. „O jakých cílech uvažujete, pane?“

„Jaký je hlavní cíl?“ přidal se jeho přítel admirál San Luis.

Basil kývl na zástupce Caina, který odpověděl: „Vzpoura krále Petra se šíří rychleji, než jsme čekali. Konfederace díky tomu, že na svou stranu získala zelené kněží, může šířit svou propagandu v reálném čase, zatímco my jsme odkázáni na tradiční pomalé prostředky jako je vysílání šířící se rychlostí světla nebo kurýry na lodích s mezihvězdným pohonem.“

„Ten odliv hanzovních planet musí přestat!“ skočil mu do řeči Basil. „Použijeme všechny lodě, které máme k dispozici, silou udeříme na odpadlické planety a těmi nejúčinnějšími prostředky je přimějeme, aby zůstali vůči Hanze loajální. Budeme potřebovat jejich zdroje a pracovní sílu.“

„Ale kde začneme?“ zeptal se San Luis. „Nemáme k dispozici nic víc než neoficiální soupis planet, o nichž se pouze domníváme, že se ke králi Petrovi přidaly.“

„A také nevíme, kolik je ve hře tuláckých klanů,“ zavrčel admirál Pike. „Nikdy jsme to nevěděli.“

„Musíme rychle dosáhnout úspěchu a získat tak počáteční impulz,“ řekl generál Lanyan. „Ovládněme co nejrychleji co

největší počet hanzovních planet. Soustřeďme se na ty, které můžeme opanovat bez velkého boje – tak načerpáme síly a posílíme své řady.“

„Nebo přinejmenším zpomalíme dosavadní úpadek,“ řekl Cain. „Kolonie ztrácíme den co den. Pokud tomu dokážeme zabránit, možná si ostatní dvakrát rozmyslí, než poruší Dohodu.“

„A kde podle vás dosáhneme nejsnazších vítězství?“ zeptala se Willisová skepticky. „Podceňování obtížnosti úkolu se bohužel stalo špatným zvykem poslední doby.“

„Nejprve a především se zaměříme na planety, které byly osídleny v rámci klikisské kolonizační iniciativy,“ řekl Cain. „Jsou to mladé kolonie. Nemají žádnou obranu.“

„A co je ještě důležitější, jsou mimo síť,“ dodal Basil. „Nemají zelené kněží, kteří by šířili zrádné myšlenky, a tudíž nevědí nic o Petrově dezerci a jeho vzdorovládě na Theronu.“

„Ale… proč se o ně vůbec zajímat? Co nám mohou tyto planety nabídnout?“ zeptala se Willisová. „Neoplývají zdroji ani počtem obyvatel.“

„Mají strategický význam,“ trval Basil na svém. „Morální význam. Můžeme je použít jako základny pro OSZ, záchytné body, které nám pomohou zastavit rozklad Hanzy.“

Lanyan propletl své masité prsty na rukou. „Správně! Zamíříme přímo na Rheindic Co – centrální transferovou stanici – skrze portály vyšleme na kolonie týmy a snadno tak získáme několik tuctů planet. Úplně postačí malé pořádkové oddíly, které zajistí, aby se tihle noví osadníci neutrhli ze řetězu. Bude to snadné a rychlé.“

„To už jsme slyšeli dřív,“ zamumlala Willisová, čímž si vysloužila generálův podmračený pohled.

Lanyan se obrátil k prezidentovi. „Pane, s radostí se velení této operace ujmu osobně. Jakmile kolonisté uvidí velitele Obranných sil Země, ani je nenapadne postavit se na odpor.“

„Generále, není snad vaší prioritou řízení loděnic a obnova Obranných sil Země?“ zeptal se zástupce Cain.

„To je sice moje priorita, ale nejsem v tom odborník. Na ten chaos by měla dohlížet armáda úředníků.“ Lanyan se obrátil zpět k Basilovi. „Jsem vojenský velitel. Prokázal jsem své schopnosti, když jsem bojoval s vojenskými roboty a když jsem čelil hydrogům. Dovolte mi dělat to, co umím nejlépe.“

„A hlavně už máš plné zuby loděnic,“ sykla Willisová.

„Generále, poté, co jsem viděl vaše poslední hlášení ohledně nehod, ztrát a aktivit spojených s černým trhem, jsem nakloněn vašim slovům uvěřit. Zdá se, že pro naše loděnice skutečně nejste tím pravým.“ Basil chvíli přemýšlel a pak kývl hlavou. „Dobře. Dejte dohromady své týmy a zajistěte klikisské kolonie.“

Lanyan jen stěží zabránil tomu, aby se úleva, kterou v té chvíli pocítil, odrazila na jeho tváři. „Vzhledem k významu mise musíme prokázat, že OSZ jsou ochotné vyvinout patřičné úsilí. Myslím, že bychom měli vyslat jednoho z našich zbývajících tří obrů.“

Jak se dalo čekat, admirál Willisová začala protestovat. „Na co sakra potřebujete loď obří třídy, když chcete vyslat pořádkové oddíly skrze přepravní portály?“

Basil, stále ve stoje, se obrátil čelem ke svým důstojníkům. „Generálovy důvody se mi zdají dostatečné. Pro tuto misi mu proto předávám velení nad lodí obří třídy příslušející ke Čtverci 7.“

„Nad mým *Jupiterem?*“ vydechla ohromená Willisová. „A můžu se zeptat, co budu mezitím dělat já?“

„Vám svěřuji velení nad loděnicemi v pásu asteroidů. Také nám můžete pomoci při tvorbě strategie pro další náborovou vlnu.“ Obrátil se k Pikeovi, San Luisovi a Dientemu. „Vy tři sestavte seznam nejvýznamnějších ztracených kolonií a vypracujte odhad konkrétních obtíží, na které bychom mohli při jejich znovuzískání narazit.“

„Předpokládám, že vyjednávání nebo diplomacie vůbec nejsou na pořadu dne?“ řekla Willisová. Basil se jí vůbec nenamáhal odpovědět.

Lanyan vstal, jako by se už nemohl dočkat, až bude z porady pryč. „Vyrazím během následujících dvou dnů. Slibuji vám, že naše klikisské planety zabezpečím rychle a efektivně.“

Basil potlačil svou podrážděnost. „Rychle a efektivně… Ano, to by bylo příjemné překvapení, generále!“

19 ☼ Orli Covitzová

Klikissové, popoháněni bridex, nikdy neodpočívali. Hmyzí dělníci lezli po rozvalinách a za pomoci značného množství polymerové pryskyřice zvyšovali věže, zesilovali stěny a rozšiřovali své město do podoby skutečné pevnosti. Používali také podivné stroje, které seškrabovaly zeminu na pahorcích a zpracovávaly bláto, písek a kovové rudy na užitečné materiály. Sídlem oné tajemné mysli úlu zřejmě byla nízká budova postavená v samotném středu komplexu.

Zruční montéři dál sestavovali značné množství stejných, do sebe zapadajících lodí, které vystřelily k oběžné dráze na testovací let a pak přistávaly ve skupinách. Vypadaly jako invazní flotila. Na kamenné plošině před věžemi města začala vyrůstat lichoběžníková konstrukce, základ přepravního portálu mnohem většího, než byl ten v rozvalinách. Podle Margaret Colicosové se v té chvíli už několik dalších podúlů dalo do pohybu. Llarské bridex se připravovalo na rojení a zároveň chystalo svou obranu.

DD často trávil své dny s Orli, neboť Margaret mizela mezi klikissy. Přestože mezi nimi xenoarcheoložka žila celá léta, neustále se snažila komunikovat s myslí úlu. Cítila se

povinována přiblížit bridex lidi a jejich kulturu. Orli jen doufala, že se jí to alespoň trochu daří.

Dívenka seděla společně s DDm na ploché střeše města a dívala se do okolní krajiny. Najednou v dlouhém zástupu vypochodovaly čety klikissů – stavitelů. Valily se kolem ní a zcela obklopily llarskou osadu. Kolonisté brouky pozorovali z oken či z ulic, několik jich zakřičelo otázky, ale nikdo se pracovitému hmyzu nepostavil na odpor.

Klikissové začali budovat zeď, která měla kolonisty uvěznit, byla jako klec, v níž se ocitlo celé město.

Někteří lidé, zvláště tuláčtí zajatci, se pokoušeli protlačit ven, ale klikissové je zahnali zpátky. Podle všeho nikdo nechápal, co se děje.

Orli cítila, jak jí těžkne srdce. „Chystají se naše město proměnit ve velkou klec, něco jako zoo. A my jsme uprostřed toho všeho."

Ze staveniště byly na paletách přepraveny celé houfy červovitých sekretorů. Kopáči vyhloubili kolem městečka příkop a získanou zeminu poskytli červům, kteří ji strávili a vytvořili značné množství pryskyřičného cementu. Stavební dělníci pracovali rychle – sestavili podpěrnou konstrukci a vyplnili ji jako ocel pevným polymerovým bahnem.

Hmyzí dělníci umožnili volný průchod Margaret, která se prodrala mezi klikissy a vrátila se do města viditelně znepokojená. Stavbaři zbudovali vnější rampy a ve stěně nechali několik vstupních otvorů, jimiž Margaret prošla mezi kolonisty.

Když Orli viděla rozrušený Margaretin výraz, společně s DDm sešplhala se střechy. Běželi k ní, zatímco ostatní kolonisté vykřikovali své otázky, dožadovali se odpovědí, jako by Margaret byla nějaký vyslanec bridex. Stárnoucí žena, hnědé prošedivělé vlasy vlající v suchém větru, zvedla ruku, aby je utišila. „Bridex zjistilo výskyt černých robotů na planetě

jménem Wollamor. Má v úmyslu zahájit masivní útok skrze portál a zničit všechny přítomné roboty.“

„Fajn,“ řekl Steinman. „Ať ty zatracené mašiny rozmlátí na šrot!“

Orli pokrčila rameny. „Po tom, co roboti udělali na Corribusu, mi jich rozhodně nebude líto.“

Dva z mohutných domarů se procházeli mezi válečníky a dělníky a promlouvali s nimi švitořivou řečí, zatímco zeď stále rostla. Margaret naklonila hlavu, jako by rozuměla, o čem brouci mluví, ale nepřekládala.

Davlin Lotze zachmuřeně kývl směrem k nové zábraně. „Ale jak vysvětlilo tu zeď?“

Margaret sklonila hlavu. „Bridex trvá na tom, aby všichni lidští kolonisté zůstali na jednom místě – tady. Klikissové vám pomohou, aby se tak stalo.“

„’Pomohou nám‘ zůstat na jednom místě?“ odfrkl si Roberto Clarin. „U Hvězdy, o čem to mluvíte?“

„Není to snad jasné?“ řekl Steinman. „Tohle je první krok, sakra!“

Další compo přebývající v táboře, robochůva jménem UR, která na planetu přišla s tuláckými zajatci, stála poblíž sedmi dětí, které měla na starosti. Byla naprogramována tak, aby tyto děti učila a chránila je.

Vzrušená debata pokračovala, kolonisté však nebyli schopní klikissům vzdorovat. Naštěstí, díky Davlinově moudrému varování, lidé schovali své jídlo a zásoby na místech, kde je brouci nemohli najít. V poslední době byly příděly potravin skutečně skrovné, ale Orli na to byla zvyklá.

„Možná má tato zeď sloužit k naší ochraně,“ řekl DD. „Podobá se opevnění kolem středověkého města.“

„Povídali, že mu hráli,“ zavrčel Crim Tylar.

„Nevím o žádném hudebním tělese působícím v této kolonii. Hrát tady umí jen Orli.“

„To byl jen takový vtip, DD,“ řekla Orli.

Klikissové postupující po dokonalé geometrické křivce dál budovali svou zeď, metr po metru.

„Budeme muset s klikissy spolupracovat a doufat, že to dobře dopadne," řekl Ruis. Dokonce i Orli připadal naivní.

Steinman unaveně potřásl svou rozcuchanou hlavou. Oči měl zarudlé. „Mně se to nelíbí. Ani trochu. Vybavují se mi obrázky koncentračních táborů, ploty z ostnatého drátu a plynové komory."

„To bylo před staletími. Četla jsem o tom ve škole," řekla Orli.

„Jsou věci, na které by se nikdy nemělo zapomenout. Ale horší než zapomenout je připustit, aby se staly znovu. A my k tomu míříme mílovými kroky."

20 ☼ Sirix

Jakmile černí roboti očistili Wollamor od lidské poskvrny, Sirix pověřil své vojenské roboty prací na obnově města. Černí roboti vysoké věže ani zbývající budovy nepotřebovali, byl to jen symbol dokonalého vítězství nad jejich dávno vyhynulými stvořiteli. Sirix byl hrdý.

Velký, prastarý wollamorský portál stál uprostřed ulice jako hladké kamenné dveře. Sirix s PDm a QTm po boku rozjímal nad skutečností, že každá z koordinačních dlaždic vede k dalšímu vítězství, další opuštěné planetě, kterou je možné získat zpět, jednu po druhé. Černí roboti budou mít své vlastní rojení. Rozšíří se, překonají veškerý odpor a získají nadvládu. Jeho zrakové senzory zářily a prozrazovaly tak charakter myšlenek vířících kybernetickou myslí.

Jako první si změny povšiml QT. „Podívejte, portál se aktivuje!"

„Někdo skrze něj přichází,“ dodal PD. Kamenná plocha zahučela, proměnila se v jiskřící stěnu a pak zprůsvitněla. Sirix se prudce otočil na svém shluku nohou a vyslal elektronický signál, aby varoval roboty a vojenské compy.

Objevilo se pět klikisských bojovníků, kteří v článkovitých horních končetinách zakončených spáry drželi podivné zbraně.

Sirix na svých prstovitých nohou zahájil chvatný ústup, zatímco dva přátelští compové s úžasem hleděli na příchozí. „Tohle jsou původní klikissové?“ zeptal se PD. „Nevymřeli snad?“

Černí roboti spěchali ze stavenišť. Vojenští compové vypochodovali z lodí OSZ a kráčeli dolů po rampě. Když klikisští válečníci spatřili roboty, vydali trylkový bojový pokřik a vrhli se do útoku. Nejdříve desítky, potom stovky dalších se hrnuly z portálu hned za nimi.

První válečník skočil kupředu a dopadl na Sirixe. Sirix se bránil, vytáhl své článkovité paže a vrtal a sekal do klikissova exoskeletu. Zatímco se bránil, jeho myslí zněly prastaré ozvěny dávného útisku a dokonce strach. Černí roboti měli masivní stavbu těla, byli téměř tři metry vysocí, chránění hladkým krunýřem, a jejich stvořitelé je vybavili bojovými schopnostmi téměř se rovnajícími jejich vlastním. Sirix odvysílal směrem ke dvěma zmateným přátelským compům: „Braňte mě!“ Silně zatlačil a zlomil dvě z válečníkových končetin. Z pahýlů se začala řinout vazká zelená tekutina.

PD a QT uchopili další dva válečníkovy údy. Tvor ztratil rovnováhu, ulomilo se mu jedno z klepet.

Sirix vrazil do nepřítelova hrudníku řezný nástroj, trhl jím na stranu a téměř tak uřízl tvorovi hlavu. Svíjející se klikiss padl, stále se po Sirixovi sápal, ale robot se vyprostil z jeho sevření. PD a QT ho chvatně následovali.

Sirixovými vnitřními myšlenkovými kanály se rozléhala kakofonie myšlenek a otázek. Zmatek, ohromení a šok významně zpomalily rychlost jeho reakcí. Jak mohli klikissové

přežít rojení přesměrované na hydroské planety? To bylo nemožné. Návrat stvořitelské rasy nebyl součástí jeho pečlivě připravených plánů.

Z portálu se hrnuli další a další klikissové – válečníci, kopáči, stavitelé – a jeden z černo-stříbrných, pruhovaných domarů. Bylo to snad další rojení? Narazili snad přeživší klikissové na Sirixe a jeho druhy náhodou, nebo přišli na Wollamor s konkrétním záměrem? Žádné bridex by nikdy nezapomnělo na zradu robotů.

Hmyzí válečníci se vrhli kupředu s ječivými výkřiky.

Roboti a vojenští compové se chvatně snažili zformovat obranu. Dva hmyzí válečníci s jasně rudými znaky na křídlech a krunýřích se vrhli na jednoho z robotů. Robot se zuřivě bránil, ale válečníci z něj servali černý plášť a s řinčením kovu a polymeru jej odhodili stranou, aby mu vzápětí vytrhli jeho křídlům podobné solární panely. Černý robot byl schopen odolat nepřátelskému prostředí uvnitř obří plynné planety, klikissové však velmi dobře věděli, jak své výtvory rozebrat.

Robot se zmítal a bodal svými článkovitými pažemi, válečníci však vnikli do jeho nitra, vyrvali procesory a rozdrtili paměť. Kroutivým pohybem odtrhli robotovi hlavu a odhodili ji daleko od sebe.

Navrátivší se klikissové měli důmyslné zbraně. Mohli by je použít, pokud by chtěli. Bridex, které je ovládalo, však zřejmě nechtělo roboty jen porazit, toužilo je rozdrtit. Sirixovi to připomínalo dávné bitvy – ničení a vraždění, které se dělo jen pro čiré uspokojení.

Dorazil druhý domar, doprovázen dalšími klikissy. Sirix a jeho roboti si vyměňovali signály nezbytné k vytvoření dočasné blokády kryjící jejich ústup na paluby lodí OSZ. Mohli nastoupit do člunů, osobních transportérů a mant a odletět z Wollamoru. Ale k tomu potřebovali čas.

Sirix měl k dispozici poslední obranný prostředek: vojenské compy. Nyní, když na ně zaútočila jejich původní rasa, dospěl

Sirix k názoru, že roboti sestrojení lidmi jsou postradatelní. Museli se obětovat pro přežití svých velitelů. Když je povolal, šiky vojenských compů OSZ vykročily kupředu a vytvořily zeď. Compové narazili na klikisse vystupující z portálu a své pracovní nástroje použili jako provizorní zbraně.

Naštěstí nebyli vojenští compové naprogramováni k sebezáchově. Získají Sirixovi potřebný čas.

Hmyzí válečníci se hnali kupředu a vojenští compové jim spěchali vstříc, čtyři na jednoho klikisského válečníka. Nejdříve trhali obludné tvory na kusy, klikissové však na oplátku použili své kudlančí končetiny, jimiž compy kuchali, rvali jejich syntetickou kůži a ráznými seky utínali jejich kovové hlavy. Z lodí OSZ pochodovali další a další vojenští compové vybavení palnými zbraněmi, z nichž mnohé byly vyrvány z rukou mrtvých členů posádky.

Když se vojenští compové srazili s pomstychtivými klikissy, Sirix si na okamžik – jen na pouhý okamžik – myslel, že by je mohli zadržet.

Z portálu se vyhrnula další vlna klikissů.

PD a QT prchali v panice a Sirix jim odvysílal: „Následujte mě!“

Zatímco vojenští compové s námahou drželi linii, černí roboti ustupovali do pochybného bezpečí lodí. A zuřiví klikissové se nepřestávali valit z portálu.

21 ☼ Tasia Tamblynová

Tasia na Theronu nikdy nebyla, přestože toho o lesní planetě mnoho slyšela. Pro Theroňany měla stejný význam, jako Randezvous pro Tuláky. Podle Tasiiných strýců byl Theron sídlem nové vlády, Konfederace všech lidí. Když však Conrad Brindle vstoupil na oběžnou dráhu, dostalo se mu jednoznačně chladného přivítání: „Volám loď, jste ozbrojení?“

„Máme standardní obranné vybavení, tak jako všechny lodě tohoto typu. Zbraně se nám hodily, když jsme nedávno bojovali s hydrogy.“

Tasia se naklonila ke komunikační stanici a dodala: „U Qronhy 3 nám pomohly uniknout vaše obrovité stromové lodě. Přišli jsme, abychom podali hlášení králi Petrovi. Vyrozuměli jsme, že se Theron v těchto dnech stal sídlem nové vlády.“

Po dlouhé odmlce hlas řekl: „Dobrá, máte povolení přistát. Ale upozorňujeme vás, že na jakýkoliv akt nepřátelství patřičně odpovíme.“

Když jejich člun přistál na mýtině, kterou zjevně používalo mnoho dalších plavidel, Tasia uviděla čtyři malé tulácké lodě a kolem nich houf lidí oblečených do pestrých tuláckých kombinéz. Tasia se širokým úsměvem seběhla po rampě v naději, že po dlouhé době uvidí nějaké známé tváře.

„Vy osíci teda máte odvahu – přijít sem po tom všem, co jste nám udělali,“ zamračil se jeden z Tuláků na trojici příchozích. Tasia a Robb byli oblečení do špatně padnoucích uniforem OSZ, neboť museli vzít zavděk náhradními oděvy, které měl Conrad Brindle na palubě.

Tasia se nedala: „Jeden by skoro věřil, že Tuláci zapomněli na základní pravidla pohostinnosti.“ Vykročila kupředu a stanula tváří v tvář neurvalému obchodníkovi. „Jsem Tasia Tamblynová z klanu Tamblynů. Celá léta jsem bojovala s hydrogy a teprve nedávno jsem se dostala z hydroského vězení

uvnitř obří plynné planety, takže asi pochopíš, že nemám ty nejčerstvější informace.“

Obchodník nevěděl, jak reagovat. „Tamblynová, říkáš? Z Plumasu? Ty jsi Bramova dcerka, co? Tak to se musíš přidat ke králi Petrovi! V těchhle dnech nemůžeme vědět, kdo je na čí straně.“

Robb se zamračil. „Přidat se ke králi Petrovi? Copak my jsme s ním někdy nebyli?“

„A co OSZ? Musím podat hlášení generálu Lanyanovi.“ Conrad byl viditelně znepokojený. „Nad vaším novým hlavním městem jsem viděl spoustu obchodních lodí, ale žádný systém obrany.“ Tuláci na něj vrhli skeptické pohledy, jeden z nich vydal neslušný zvuk.

Návštěvníci stáli v hloučku a ze země se dívali na mamutí strom a obrovité město v houbovém útesu, zavěšené ve vysokých větvích. Do asymetrických hrud bílé houby byly vyhloubeny tunely a díry, čímž vznikly stovky pokojů a otevřených balkonů. Přístup umožňovaly prosté výtahové plošiny zavěšené na lanech a pohybující se po kolejích, které zde postavili Tuláci.

Konečně se objevil širokoplecí zelený kněz Solimar, který je měl doprovodit vzhůru do města v koruně stromu. Tasia si uhladila uniformu, aby vypadala co nejreprezentativněji, a smetla suchý list z Robbova ramene.

Conradovi na čele naskákaly hluboké vrásky. „Nevidím tu žádné další uniformy. Nemůžeme přece být jediní vojáci OSZ na celé planetě.“

„V tuto chvíli ano,“ řekl Solimar, když se výtah zastavil. „Ale možná brzy přibudou další.“

Vstoupili do prostorné místnosti, která byla ozdobená zavěšenými barevnými sítěmi a spletenými vlákny. Král a královna přivítali hosty, na hlavách koruny z hmyzích křídel a vyleštěných broučích krovek, oblečení do šatů podobných těm, jaké nosili na Zemi.

Conrad vykročil kupředu a zasalutoval jim, stejně jako Tasia a Robb. Tasia, coby nejvýše postavený důstojník, promluvila jménem všech. „Veličenstva, hlásíme se do služby. Naší povinností je podat hlášení velícímu důstojníkovi. Můžeme hovořit s generálem Lanyanem, nebo jeho pověřeným důstojníkem?“

Tasia zachytila pohled, který si Petr a Estarra vyměnili. Petr řekl: „Já jsem váš velící důstojník. Jsem král. Můžete podat hlášení mně.“

„Jste nám vítáni,“ dodala Estarra. „Obnovíte svou přísahu věrnosti?“

Conrada tato otázka znepokojila. „Proč bych to měl dělat? Kdy byla má loajalita zpochybněná?“

„Okolnosti se změnily, poručíku.“

„Takže… kde je prezident Wenceslas?“ zeptal se Robb.

Petrův hlas byl náhle jako led. „Prezident Wenceslas už není součástí legitimní vlády.“

„Pokusil se o převrat,“ řekla Estarra. „Dokázali jsme mu uniknout. Jsme nyní víc než Hanza. Konfederace reprezentuje skutečně celé lidstvo.“

Po několik vteřin nikdo nepromluvil, příchozí potřebovali neočekávané informace vstřebat. Nakonec se Conrad zeptal: „Ale co OSZ? Co generál Lanyan?“

„Členové Obranných sil Země se buď na převratu podíleli, nebo nezareagovali patřičným způsobem poté, co byli o nezákonných krocích prezidenta informováni.“

„Pamatujte na slova své přísahy,“ řekla Estarra. „Vaše věrnost má náležet králi.“

Kamenný výraz na Conradově tváři přetrvával po celé hodiny a nebylo tak možné poznat, co si o tom všem doopravdy myslí. Tasia měla pocit, jako by se planeta vychýlila ze své osy… Na druhou stranu nikdy nepovažovala

Velkého Housera za dokonalého. Možná, že tato změna nakonec byla k lepšímu.

Později po večeři Tasia vesele klábosila s mnoha ostatními Tuláky, vyprávěla si s nimi historky, vyměňovala vzpomínky a snažila se všemožně předstírat, že všechno je, jak má být. Robb miloval její přítomnost a zjevně byl rád kdekoliv, kde byla ona, jeho otce však stále víc svíraly obavy. Byli na přechodnou dobu ubytováni a Tasia se už těšila, až si poleží v prostorné posteli.

Když zůstali chvíli sami, Conrad prohlásil, že by měli všichni odletět. „Musíme se odsud dostat dřív, než zkonfiskují moji loď a nás strčí do vězení."

„Skat, o čem to mluvíte?"

„Ale proč, tati? Jsme tady. Král je tady. Udělali jsme, co jsme měli."

„Nelíbí se mi to jejich vysvětlení." Conrad se opatrně rozhlédl kolem sebe, jako by měl strach, že je někdo špehuje. „Rád bych slyšel, jak celou věc vidí generál Lanyan. Dovedu číst mezi řádky stejně dobře jako kdokoliv jiný, a vsadil bych se, že na Zemi vyprávějí docela jiný příběh."

„Co se ti na tom vysvětlení nelíbí?" Robb byl upřímně zmatený.

„Nejsou tady žádní další vojáci OSZ. Už to samo o sobě něco znamená. A podívejte se na tu rozedranou sebranku – hrstka Theroňanů, nezávislých kolonistů a Tuláků! Tohle nemůže být skutečná Hanza."

„Tak? Jen hrstka Theroňanů a Tuláků?" vzkypěla Tasia. „Takových jako můj bratr Jess, který nás všechny zachránil? Jako všichni ti lidé, kteří poslali verdanské stromové lodě proti hydrogům? Slyšel jste, co říkali moji strýci. Tohle je nová vláda."

Robb se zhluboka nadechl a na chvíli se zamyslel. „Po tom, co všechno jsme viděli, tati, sám dobře víš, že věci bývají

poněkud složitější, než jak je popisují oficiální tiskové zprávy Hanzy. Celou pravdu nejspíš jen těžko zjistíme.“

Tasia dodala: „A sám už víte, že to, co OSZ udělaly Tulákům, bylo špatné.“

Conrad však odmítal uvěřit. „Petrova obvinění jsou směšná! Pokud generál Lanyan odmítl uposlechnout příkazy krále Petra, pak s těmi rozkazy zřejmě nebylo něco v pořádku. Co když je to Petr a hrstka jeho vzbouřenců, kdo odmítl uposlechnout právoplatných rozkazů Hanzy?“ Přísně se na ně podíval. „Vy oba jste důstojníci Obranných sil Země. Víte, komu jste podřízení. Návrat na Zemi je v této chvíli naší jedinou možností.“

„Skat, ani za nic! Přidala jsem se k osíkům, abych bojovala s hydrogy, a místo toho jsem skončila u šikanování vlastních lidí.“ Tasia vyjmula ze svého opasku malý víceúčelový nůž a začala párat stehy, jimiž měla na rameni připevněné odznaky hodnosti. „Patřím mezi Tuláky. Tečka. Pokud mě tahle skutečnost staví proti OSZ, jsem toho názoru, že je nejvyšší čas odejít z armády.“

Conrad se zamračil. „V mých očích je to dezerce, komandére!“

„Mám vyšší hodnost než vy, poručíku. Měla bych vám nařídit, abyste následoval krále.“

Starý muž se na ni pohrdavě podíval. „Když jste si odpárala insignie, vzdala jste se práva dávat mi rozkazy, madam.“

Robb byl zoufalý. „Zbláznili jste se? Co to děláte?“

Tasia se celá třásla, jak se snažila ovládnout svůj hněv. „Já OSZ nic nedlužím, Robbe. Vím, co osíci provedli s Randezvous, nezávislým sídlem tulácké vlády. Pokud Tuláci tvrdí, že bych měla zůstat na Theronu, a pokud to říká i král, pak je Theron to pravé místo pro mě.“

Conrad smutně pokýval hlavou – podle všeho ji odepsal. „Je jasné, že váš názor změnit nemohu, madam. Pojďme, Robbe! Tvoje matka tě ráda znovu uvidí.“

Robbův postoj však nebyl tak jednoznačný. „Počkej chvilku! Hydrogové mě zajali už před lety. Podle všech zákonitostí jsem už měl být mrtvý. Avšak Tuláci a wentalové – theronské stromové lodi – mě zachránili.“ Natáhl paži a vzal Tasiu za ruku, čímž ji přivedl do rozpaků. „Tasia je pro mě víc než uniforma. Patřím k ní.“

Conradova tvář prozrazovala pobouření. „Ne, ty ne! Tvá matka a já jsme si tak dlouho mysleli, že jsi mrtvý… Prosím, nedělej nám to!“

„Musím udělat, co je správné. A ty taky, tati. Proč tady chvíli nezůstaneš, abychom získali víc informací, místo abys dělal unáhlená rozhodnutí? Mámě pošleme zprávu.“

Otcova tvář byla plná bolesti. „Vidím, že… že nejsi ten Robb, jak jsem ho znal. Beru loď a vracím se na Zemi. Tohle je tvoje poslední šance změnit názor.“

„Proč myslíte, že vás král Petr nechá jen tak odletět?“

„Jen ať si mě zkusí zastavit!“ Conrad zamířil sám ke své lodi, ramena shrbená pod tíhou zklamání.

„Počkej!“ zavolal za ním Robb. Uvolnil stisk a málem pustil Tasiinu ruku.

Tasia se posadila, plná nejistoty a úzkosti, neodvažovala se dýchat ani pohnout. Musela Robba nechat, aby se rozhodl sám. A modlila se, aby jeho volba byla správná. Když se Conrad odmítl ohlédnout, Robb zůstal stát vedle ní a pevně stiskl její prsty.

„Jak se zdá, spatřil jsi svou Hvězdu,“ řekla Tasia.

„Ať už to znamená cokoliv.“ Znělo to velmi smutně. Společně sledovali, jak Conrad Brindle nastupuje na palubu člunu OSZ a pak zažíhá motory. Loď se zvedla nad vrcholky theronských světostromů a zmizela v nekonečnu oblohy.

22☼ Kolker

Na otevřeném náměstí Mijistry zářila ve světle početných sluncí neobvyklá fontána. Generátor fontány vytvářel a pohyboval rozměrnými stříbřitými bublinami naplněnými převalující se čirou tekutinou, jež byla jako esence zrcadla. Vlivem povrchového napětí se bubliny vlnily, membrány se chvěly a odrážely početná slunce na obloze, jako by to byly neustále se pohybující reflektory.

Kolem bublinové fontány se shromáždilo sedm do sebe ponořených světlonošů, jako by se chystali k nějakému zvláštnímu obřadu. Sesedli se kolem k tiché meditaci a pozorovali nerovný povrch bublin, jako by čekali, že jim záblesky světla odhalí tajemství vesmíru. Žádný z nich se ani nepohnul.

Kolker je zpovzdálí sledoval a snažil se od nich něco přiučit. Bubliny stoupaly a kolébaly se, jak vnitřní plazma stoupala a klesala, snad coby symbol neustále se měnící povahy poznání. Kolker toužil znát a vidět, co znali a viděli oni. Věčný jas, duchovní vlákna, *thisma.* Sebral odvahu a přistoupil blíž. Chvíli zůstal stát za zády dvou z nich, načež vstoupil mezi ně.

Posunuli se stranou, aby mu udělali místo, ale výslovně ho žádný z nich nepozval. Jejich zářivé zornice se stáhly do uzoučkých teček, jak jim na tvářích pohrávaly odlesky éterického světla. Kolker, neschopný se už déle ovládat, je vyrušil. „Prosím, řekněte mi, co tam je! Co vám ta fontána odhaluje? Musím to vědět. Potřebuji vědět, jak se mohu dotknout vašeho *thismatu* a pochopit je.“

Světlonoši ho považovali buď za hloupého, nebo méněcenného. „Lidé nemají *thisma.* Nejsou propojení duchovními vlákny. Bylo by marné ti vysvětlovat, co zřejmě nejsi schopný zakusit.“

Kolker zíral do bublinaté fontány, dokud světlo do jeho očí nevypálilo barevné skvrny. Byl nucen se odvrátit. „Takže by se o tuto zdánlivě nemožnou věc nikdo ani neměl pokoušet?“ Nedokázal zabránit tomu, aby se do jeho hlasu nevkradl trpký tón. „Když jste čelili hydrogům, nežádal snad od vás Mág-imperátor, abyste udělali nemožné? A nedokázali jste to snad nakonec?“

Světlonoši na něj pohlédli, dokonce i ti na opačné straně fontány. Zdálo se, že všichni sdílejí tytéž znepokojené myšlenky. Konečně světlonoš po Kolkerově levici řekl: „Mág-imperátor nám nedal příkaz, abychom tě vyučovali.“

Kolker se odvrátil a před očima mu stále tančily barevné skvrny. Cítil se ztracený. Zatím nedokázal najít nic, co by vyplnilo prázdnotu v jeho nitru. Nebyl si jistý dokonce ani tím, zda by to dokázalo *thisma*.

„Proč to chceš?“ zeptal se ho jeden ze světlonošů. „To není pro tebe.“

Kolker tomu odmítal věřit, odmítal se vzdát. Odešel od fontány, vystoupal po schodišti monolitické budovy, posadil se, sklonil hlavu a zíral na svůj duhový medailon. Natáčel jej na jednu stranu a pak na druhou, duhové záblesky hladily jeho tvář. Zkoušel zatím nepopsané techniky, soustředil se na světlo, připomněl si mentální triky, které podvědomě používal, když se napojoval na telink, a snažil se uchopit neviditelná, nehmatná vlákna *thismatu*.

Seděl nehybně celé hodiny, jen tak zíral na medailon a hledal.

23 ☼ Osira’h

Jediná ratolest na Ildiře se rozpřahovala k nebi. Stromek vyrůstající ze zdeformovaného kusu ohořelého dřeva sahal

Osira'h do pasu. Měl jemné, světle zelené listy a tenký kmínek pokrytý zlatými pláty kůry. Přestože dívenka nebyla zelenou kněžkou, zdálo se jí, jako by ji stromek k sobě volal.

Přivedla své čtyři nevlastní sourozence, aby společně pozorovali stromek a dali průchod svým mentálním silám, jako to dělali během lekcí na Dobrosu. „Snažme se dosáhnout něčeho víc." Pětice dětí obstoupila strom. „Dokážeme to. Jsou v nás schopnosti naší matky a otcovo *thisma*."

„Už jsme to přece zkoušeli." Rod'h si nestěžoval, jednoduše konstatoval fakt. Její bratr, který jí byl věkem nejbližší, projevoval o spojení se světolesem největší zájem.

„A budeme to zkoušet znovu. Zkusíme to zítra a pozítří zase."

Mladého Gale'nha, který měl nadání pro praktické a vojenské záležitosti, zajímalo něco jiného. „Nechápu smysl…"

Ano, to byla zásadní otázka, Osira'h to dobře věděla. „Smyslem je vyzkoušet náš potenciál. Můžeme dokázat věc, kterou nedokáže nikdo jiný, tím jsem si jistá. Jsme výsledkem úsilí mnoha generací." Přelétla po svých sourozencích pohledem a oni pocítili její nadšení. Tamo'1 a Muree'n byly příliš malé na to, aby pochopily, oč se Osira'h snaží, ale radostně se připojily k domnělé hře. Hrát si – to pro ně byla nová zkušenost.

Společně natáhli ruce, aby se dotkli zlatavé kůry. Osira'h pohladila světle zelené lístky. „Opatrně. Neubliž mu!" řekla, když Muree'n stiskla příliš silně.

I bez telinku byli malí míšenci spojení díky své vnímavosti vůči *thismatu.* Rod'h se spojil s její myslí podobným způsobem, jaký používal na Dobrosu, když se snažil najít a kontaktovat vzdálené hydrogy. Pouto *thismatu* – a snad částečně také telinku – jim umožňovalo vytvořit soukromou síť, jež byla mnohem silnější než ta, která spojovala běžné Ildirany.

Osira'h ponořila své myšlenky do ratolesti, vnímala listy, kůru, živoucí dřevo, kořeny, přesně jak to znala z matčiných vzpomínek. Dříve se jí tak podařilo propojit se s myslí své matky Niry, později pak zjistila, jak nasměrovat zášť samotného světolesa skrze stromek, skrze svou matku, skrze svou mysl přímo do mysli nic netušících hydrogů.

Přestože verdani a hydrogové byli nepřátelé, měli cosi společného – byli to elementálové. Světostromy byly na druhou stranu schopné synergického vztahu s wentaly, jak dokázali stvořením obrovitých verdanských bitevníků. Nebylo pochyb, že faerové jsou podobní.

Trenéři mentálních technik a světlonoši mluvili o tom, že celý vesmír je propojený způsobem, který nikdo, dokonce ani Mág-imperátor, není schopen spatřit či pochopit. Osira'h věřila, že ona a její sourozenci mají díky výjimečnému spojení se svou matkou zelenou kněžkou a *thismatem* všech Ildiranů k tomu všemu klíč. Byla o tom přesvědčená.

S očima zavřenýma postupovala dívenka po vláknech skrze kmínek stromu do tenkých kořínků připomínajících neuronovou síť… a ještě dál. Její sourozenci ji následovali. Čekala záblesk doprovázející chvíli propojení, ale slyšela jen šepot, vzdálené myšlenky a sotva slyšitelné hlasy početného davu, lidí, kteří neměli ani tušení, že je malí míšenci poslouchají. „Jsme blízko!"

„Cítím to," řekla Tamo'l.

„Musíme se pořádně soustředit," dodal Gale'nh.

Výtrysk energie narušil Osira'hinu koncentraci, až se zhoupla na bosých chodidlech. V jediném mučivě krásném okamžiku spatřila, čeho jsou schopní dosáhnout. Cítila, že ona a její čtyři sourozenci stojí na prahu nesmírně důležitého objevu vymykajícího se chápání Ildiranů i zelených kněží. Ta představa ji nadchla. Byla odhodlána svým bratřím a sestrám pomoci, aby dosáhli vrcholu svých možností daných jejich výjimečným původem. „Tentokrát se to málem podařilo."

Rod'h zamžikal. „Teď už chápu, o co ti šlo."

Vyčerpané, ale nadšené děti prozatím zanechaly svého snažení. Tamo'l a Muree'n dychtící po novém rozptýlení vstaly a rozběhly se napříč lesklou střechou k jejímu okraji, aby se dívaly dolů na Mijistru. Gale'nh těkal očima mezi Osira'h a svým bratrem jako malý voják, který potřebuje závěrečné zhodnocení akce.

Osira'h si třela spánky, v nichž cítila pulzující bolest. Ani ta však nedokázala ztlumit její radost. „Zítra se dostaneme ještě blíž."

24☼ Anton Colicos

Anton doufal, že už se na Marathu nikdy nevrátí. Nikdy. Toto místo v něm vyvolávalo děsivé vzpomínky. Nemohl však připustit, aby se tam Vao'sh, který měl zaznamenat porážku černých robotů pro *Ságu sedmi sluncí*, vypravil sám. Nyní spolu stáli ve velicím jádru bitevníku a Anton na své pokožce cítil lepkavý studený pot. „Jsi si jistý, že to chceš?"

„Já to nechci. Já musím." Starý dějepravec zamžikal oduševnělýma očima. Byl neobvykle zamlklý. „Vzpomeň si na své hrdinské příběhy! Hrdina, který prošel bolestí a strádáním, musí čelit svému strachu a své minulosti, aby dosáhl vykoupení."

„To platí pro příběhy, Vao'shi. Já sám jsem ale nikdy netoužil stát se epickým hrdinou."

Starý muž se usmál. „A přece jím jsi."

Yazra'h plácla Antona po zádech tak silně, až se musel chytit zábradlí, aby udržel rovnováhu. „Brzy je všechny zničíme, dějepravče Antone! Ukážu ti, jak si ildiranští válečníci dokážou s těmi zrádnými stroji poradit."

„Škoda, že jsi tehdy poprvé nebyla s námi."

„Také toho lituji.“ Její měděné vlasy byly živé, vlály kolem její hlavy jako koróna. Když vstoupili na orbitu, upřeně bývalou lázeňskou planetu sledovala. „Bylo by to velkolepé.“

Své isixské kočky nechala Yazra’h na Ildiře. Yazra’h s nimi ráda lovila, běhala s nimi po cvičišti, někdy s šelmami dokonce zápasila. Proti mohutným robotům by však toho moc nezmohly. Anton si byl jistý, že jí na bezpečí zvířat záleží víc než na jejím vlastním.

Adar Zan’nh vydal rozkazy jednotlivým kapitánům bitevníku. „Nevíme, jakou mají roboti obranu a jakými jsou vybaveni zbraněmi. Možná o Marathu svedeme těžkou bitvu a musíme na ni být připravení.“

„Už se nemůžeme dočkat,“ řekla Yazra’h. „Bez svých hydroských ochránců nám roboti nemohou čelit.“

Anton zamumlal: „No, předtím nás trochu zaskočili.“ Yazra’h zacukaly koutky úst. „Bojíš se? Neboj! Slibuji, že tě ochráním.“

„V-věřím ti.“ Ani její ujišťování však nedokázalo otupit ostrou čepel otáčející se mu v žaludku.

Kroužící bitevníky aktivovaly scanery, aby mohly monitorovat vysílání z obou měst ležících na protilehlých stranách planety. „Maratha Prima i Sekunda se zdají být mrtvé.“

„Přesně, jak jsme čekali,“ řekl Vao’sh. Jindy barevné laloky na jeho tváři mrtvolně zesinaly. Anton ho povzbudivě poplácal po rameni.

„Zaznamenali jsme však elektronický bzukot a termální stopy nedaleko staveniště Sekundy.“

„Právě tam roboti hloubili tunely a budovali své stavby,“ řekl Anton.

Ozval se septor z druhého bitevníku: „Vysílám maskované šípy, aby pořídily záběry obou míst. Nejdřív prozkoumáme Primu.“

„Buďte opatrní, aby vás nezpozorovali!“

Ildiranské průzkumné letouny vylétly z břicha bitevníku a jako hejno kovových ryb se hnaly nočním nebem k marathské Primě. Ildiranští piloti v dobře osvětlených kokpitech přelétli nad kdysi vyhlášeným lázeňským městem. Šípy stříbřitým světlem ozářily kopule a vnější stavby pod sebou. To, co zbylo z marathské Primy, vypadalo jako kovové a průsvitné kosti mořského tvora uvízlého na pláži.

„Město je zničeno," odvysílal jeden z pilotů.

Anton zavrtěl hlavou. „Není zničeno, ale rozebráno." Prima viditelně neutrpěla v důsledku nějakého výbuchu či explozí. Roboti jednoduše vybrakovali budovy, rozebrali stěny, odstranili zařízení a odvlekli vše, co mohli ještě nějak využít.

„Na co to všechno potřebovali?" podivila se Yazra'h.

„To zjistíme, až se průzkumné letouny dostanou k úlu u Sekundy," řekl Zan'nh.

Průzkumné šípy letící nízko nad ztemnělou krajinou rychle překonaly kontinent a mířily na opačnou stranu planety. Když vystoupily ze stínu noci, držely se těsně nad terénem, aby se vyhnuly jakémukoli detekčnímu systému, který by snad roboti mohli nainstalovat. Po nějaké době jejich scanery zachytily rozsáhlý a podivný komplex vytvořený roboty. Stále nezpozorovány, odvysílaly záběry blížícím se bitevníkům. Jejich utajení už nemohlo vydržet dlouho – Sluneční flotily nad hlavou si roboti jistě všimnou.

Téměř dokončené město bylo také rozebráno a užitečné části vybrakovány, aby posloužily při stavbě rozměrné a nápadné robotí metropole či základny. Skalnatý terén byl protkán tunely a šachtami. Věže vytvořené ze zakřivených nosníků byly podivnou připomínkou klikisských rozvalin, jejichž zkoumání zasvětili Antonovi rodiče tolik času.

„Staví lodě," řekl Vao'sh.

„Spoustu lodí."

Na planinách kolem Sekundy byly z nově vyrobených nosníků a plátů montovány trupy lodí. Po staveništi se jako

přemnožení švábi pohybovaly stovky černých robotů. V houstnoucím šeru týden dlouhého stmívání zářily jiskry svařovacích aparátů a montážních nástrojů.

„Mají silný pancíř – jsou to válečné lodě," řekl Zan'nh. „Roboti se chystají k útoku, nebo přinejmenším k obraně proti velmi silnému nepříteli. Čeho se asi bojí?"

Yazra'h to nezajímalo. „Postaráme se, aby tuhle práci už nedokončili."

Jakmile průzkumné letouny dokončily svůj úkol a vznesly se vzhůru k mateřským bitevníkům, roboti propadli horečné aktivitě. „Viděli nás," řekl Zan'nh.

„Je na čase zahájit akci. Shromáždím vojáky a vydám jim zbraně pro pozemní útok." Yazra'h se otočila a chystala se k odchodu. „Dějepravci Anton a Vao'sh musí zaznamenat naši velkou bitvu do kronik. Připojíte se k nám?" Zeširoka se na ně usmála.

„Ano," odpověděl Vao'sh stísněným hlasem. Anton ztěžka polkl.

Spokojená Yazra'h zamířila ke dveřím, ale adar zavrtěl hlavou. „Zatím zůstaň tady, Yazra'h! Naším hlavním úkolem je porazit a zničit nepřátelské roboty a základnu, kterou tady budují. Šípy nám poskytly dostatek informací, abychom mohli naplánovat svůj útok. Ty se zúčastníš až druhé fáze. Nebudu zbytečně riskovat životy."

Anton pocítil vlnu úlevy, ale věděl, že odklad je jen dočasný.

Adar vydal rozkazy, aniž by si všímal Yazra'hina očividného zklamání. „Všem bitevníkům: klesněte níž a spalte tu robotí chátru dřív, než se vzmůže na odpor. Vyšlete šípy a šalupy, které provedou cílené údery. Bitevníky, připravte se na hlavní útok." Sedm bitevníků se zařízlo do marathské atmosféry a hnalo se přímo k děsivému ocelovému roji. Útok vedl houf menších lodí.

Anton zkoumal záběry zaslané průzkumnými letouny a zamračil se, když viděl, že se cosi změnilo. Z válcovitých, do země zapuštěných konstrukcí mířících vzhůru, se odklopily kryty. „Hej, co to je, ty válce zahrabané v zemi? Vypadá to jako řada cisteren, nebo…“ Než stačil dopovědět větu, ústí válců začala chrlit modrobílé chuchvalce energie. „Děla!“

Palba smetla tři z blížících se útočných šípů. Zbývající piloti chvatně zrušili formaci, zvedli své letouny vzhůru a prchali z dostřelu. Děla robotů znovu vypálila, jeden z výstřelů zasáhl pravé křídlo šípu, který se začal spirálovitě otáčet.

Velké lodi Sluneční flotily pokračovaly v sestupu, mířily přímo k základně robotů. Menší lodě začaly střílet na všechna palebná postavení, jež byly schopné zaměřit.

Zan’nh stál u svého velitelského zábradlí, tvář zachmuřenou. Yazra’h se usmívala. „Jakmile budete v dostřelu, zahajte bombardování. Bitevníky, použijte všechny vhodné zbraně. Zničte ta děla, pak zničte celý komplex.“

Když zbývající šípy vystřelily pryč, roboti se začali systematicky připravovat k obraně. Další salva z robotích děl bitevníky přiměla, aby se rozptýlily. Sluneční flotila svrhla tisíce výbušných bomb následovaných salvami energetických paprsků, které rozryly krajinu kolem úlu.

Několik ildiranských bomb zasáhlo jednu z rozestavěných lodí robotů. Anton si zastínil oči před zábleskem a rázovou vlnou, která proměnila vesmírnou loď v rozžhavený kráter. Sprška jisker se rozlétla na všechny strany, jako když někdo rozmetá uhlíky v táboráku. Komunikační systémy bitevníku zachytily cvrkavé, pulzující elektronické signály. Antona na chvíli napadlo, co asi roboti říkají, ale pak si řekl, že to raději nechce vědět.

Další bomby zničily druhou robotí loď, zpomalivší bitevník však byl vzápětí zasažen energetickými děly. Sluneční flotila nemilosrdně útočila na tunely, šachty a přestavěné město.

„Roboti budou brzy nejen zničeni, ale doslova vymazáni z povrchu planety," řekl Zan'nh.

Vao'sh pohyboval rty, tiše si přeříkával slova, jako by si skládal příběh na nečisto, než jej bude vyprávět svým druhům dějepravcům. Roboti na povrchu se snažili najít nějaký spolehlivý úkryt.

Yazra'h sledovala útok, svírala přitom ruce v pěsti a zase je rozevírala. Zjevně doufala, že jí adar pár černých strojů nechá, aby si to s nimi mohla vyřídit osobně.

25 ☼ Mág-imperátor Jora'h

Když Yazra'h a Zan'nh odletěli, aby dobyli Marathu, obrátil Jora'h svou pozornost k mnoha dalším věcem nezbytným pro obnovení stability jeho Impéria. Jeho úředníci sestavili mapy a strategické soupisy, což byl první krok nezbytný k znovuzískání toho, co bylo nedávno ztraceno. Hyrillka, ohnisko Rusa'hovy vzpoury, byla evakuována během faersko-hydroské bitvy o primární slunce soustavy. Možná však už byla opět obyvatelná. Mág-imperátor vyslal na Hyrillku vědecký tým, který měl zkoumat tok sluneční energie a monitorovat klima. Tak alespoň zjistí, jestli je stále důvod k obavám.

Také povolal tala O'nha, jednookého vojenského velitele, který řídil evakuaci Hyrillky společně s místodržícím Ridek'hem, chlapcem, který se měl stát vládcem planety. Jora'h je oba vyslal na obhlídku planet v Horizontální hvězdokupě, které byly zasažené vzpourou. Další klíčový krok nezbytný k obnovení ildiranské síly a jednoty.

Tolik kusů… tolik fragmentů! Impérium bylo roztříštěno a jen Mág-imperátor je mohl opět scelit. Byl tak rád, že se z Dobrosu ještě toho dne má vrátit jeho syn Daro'h! Teď, když

byli hydrogové poraženi a Rusa'hova občanská válka skončila, Impérium si žádalo svého Prvního následníka. Mág-imperátor si přál vidět Daro'ha hned, jak jeho loď přistane.

Z palácového křídla, které bylo vyhrazeno pro potřeby Prvního následníka, vybíhala polokruhová římsa. Římsa sloužila jednak jako balkon, jednak jako přistávací plocha dostatečně velká, aby se na ni vešlo sedmdesát Ildiranů. Nira se bohužel rozhodla, že Jora'ha nedoprovodí. Její vzpomínky na Dobros byly stále příliš čerstvé a přestože mladý muž sám o postavení dobroského místodržícího nijak neusiloval, stále byl pro ni ztělesněním všech hrůz dobroských táborů.

Několik sloužících narychlo připevnilo třpytivé vlajky k tenkým žerdím zdobeným splétanými šňůrami. Další chystali jídlo na řadu stolů tak dlouhou, až Jora'ha napadlo, zda pilot vůbec bude mít dost místa na přistání. Stáli tam také dvorní dějepravci, dívali se a poslouchali, připravení převyprávět každý detail Daro'hova příletu. Členové kruhu úředníků rozhodli, komu bude dovoleno, aby stál na římse, a kdo musí být umístěn na přilehlé balkony. Muži z kruhu strážných stáli v pozoru, křišťálové hroty katan namířené k nebi.

Dychtivé ženy, oblečené do třpytivých oděvů pohlcujících solární energie, hlavy oholené, naolejované a pomalované barevnými vzory, pózovaly, aby přilákaly pozornost. Ženy, z nichž mnohé byly na oplodňovacím seznamu, nadšeně mávaly přistávajícímu člunu. Bylo povinností Prvního následníka mít co nejvíce dětí s ženami z různých kruhů, a počít novou generaci šlechtických synů, kteří se v budoucnu stanou jeho místodržícími.

Daro'hův život na Mijistře bude zcela jiný než dřív. Vzhledem k pořadí, v němž se narodil, výchově a vzdělání, nikdy nedoufal, že by se mohl stát něčím víc než dobroským místodržícím. Smrt zrádného Thor'ha však všechno změnila.

Tentokrát už Mág-imperátor nehodlal připustit, aby jeho syn vedl zcela bezstarostný život. První následník měl mnoho

příjemných povinností a bylo zvykem, že nějakou dobu žil čistě hédonickým životem, Jora'h si však uvědomil, jak velkou chybu udělal, když rozmazloval Thor'ha. Daro'h bude muset podstoupit zkoušku ohněm hned od samého počátku.

Průzračné dlaždice, z nichž byla balkónová římsa vyrobena, vyleštili sluhové tak dokonale, až to vypadalo, jako by člun zůstal po přistání viset ve vzduchu. Slavnostní loď byla ozdobená znaky a barevnými symboly. Se zášlehem trysek doprovázeným vlnou horka dosedl člun na místo. Vstupní otvor se začal otevírat a Jora'h vykročil kupředu.

Když však Daro'h vyšel ven, Mág-imperátor náhle ucítil bodnutí v srdci a svírání v podbřišku. Plíživá bolest, kterou už dříve vnímal skrze *thisma*, ještě zesílila. Jeho syn sebou doslova trhl, když na něj dopadlo zářivé světlo šesti sluncí. Pokožku na obličeji měl rudou, spálenou, samý puchýř, ruce mu mokvaly, jako by je strčil do vařící vody.

„Daro'hu! Co se stalo?"

Mladý muž vrávoravě vykročil vpřed a vychrlil ze sebe: „Otče! Vůdce. Oheň se blíží. Faerové! Udru'h je mrtev!"

„Místodržící Udru'h zemřel? Jak? Nic jsem necítil!" Jak bylo možné, že Jora'h necítil smrt vlastního bratra?

„Než faerové Udru'ha zabili, oddělili ho od *thismatu*. Oddělili ho a… pohltili. Byl to Rusa'h, vůdce. Žije – a plane ohněm."

Rázně, tak aby tónem svého hlasu zkrotil Daro'hovu paniku, Jora'h nařídil: „Vysvětli co tím myslíš, První následníku!" Úředníci, strážní a čekající ženy zmateně hleděli na Mága-imperátora v naději, že rozptýlí jejich úzkost a nabídne jim nějaké rozumné vysvětlení.

Když se Daro'h zhluboka nadechl, po jeho popálené tváři přelétl výraz bolesti. Vysvětlil, jak faerové přišli na Dobros a jejich ohnivé lodi se výhružně vznášely nad spáleným městečkem. „Rusa'h žije s faery. Řekl, že spálí další Ildirany a že sežehne i tebe, pokud se ho pokusíš zastavit."

„A proč tě ušetřil?“

„Protože jsem synem Mága-imperátora. Pouto thismatu mezi tebou a mnou je silné, jsem však přesvědčen, že by je dokázal přervat – spálit – jen kdyby chtěl. Podle mne chtěl, abych tě varoval… a vzbudil tak v tobě strach.“

Jora’h chápal situaci až příliš dobře. Sluneční flotila byla zničená a Ildirané oslabení, jen stěží byli schopní čelit ohnivým bytostem stejně mocným jako byli hydrogové. Na druhou stranu Mág-imperátor hydrogům neustoupil, a Impérium přesto přežilo.

„Daro’hu, potřebuji tvou sílu. Potřebuji svého Prvního následníka.“

Skrze *thisma* Jora’h cítil, že jeho syn pátrá ve svém nitru. Nyní, když se mladý muž necítil tak opuštěný, v sobě dokázal najít sílu, kterou strach dosud nespálil. „Ale jak bychom ho mohli zastavit?“

„Tím, že zůstaneme Ildirany. Pokud si uchováme jednotu, budeme silnější než jakákoliv vnější hrozba.“ Jora’h pevně uchopil Daro’ha za předloktí. „Ty a já posílíme *thisma,* jak se patří na Mága-imperátora a jeho Prvního následníka. Víme, kam Rusa’h zamířil?“

„Řekl, že chce navázat spojenectví, která navázat potřebuje.“

26 ☼ Faerský převtělenec Rusa’h

Mrtvé crennské slunce bylo bývalým bojištěm, kde faerové prohráli zápas o bytí svého slunce. Přestože bezpočet hydrogů zahynul, ohnivé bytosti byly nakonec poraženy. Drtivý úder faery otřásl.

To bylo ještě předtím, než se k nim připojil Rusa’h. Jakožto avatar ohnivých elementálů si zachoval veškeré své lidské

vzpomínky a vášně a myšlenky. Rusa'h jim ukázal jiný způsob boje. Díky obětování se, tím, že své útoky soustředili na jedno místo a vrhali se na hydrogy v nesmírných počtech, se jim podařilo nepřítele sežehnout, byť za cenu těžkých ztrát. Jejich řady značně prořídly.

Rusa'h si uvědomil, že by jim možná mohl pomoci – a zároveň tak uskutečnit své vlastní cíle.

Rusa'h hleděl skrze tenkou clonu z plamenů, zatímco jeho ohnivé vejce kroužilo kolem šedé mrtvoly crennského slunce. Nukleární oheň v jeho nitru byl uhašen a již nedodával energii potřebnou k tomu, aby struktura vrstev dokázala odolávat gravitaci hvězdy.

Kdysi obyvatelné planety soustavy byly nyní chladné a zčernalé, zmrzly dokonce i jejich atmosféry. Z vrstev zhuštěných plynů stále vyzařovala termální energie, ale to nestačilo. V této vzdálenosti od slunce by si faerové měli hrát s magnetickými oblouky slunečních protuberancí, ponoření do vřícího moře koróny. Ohnivé bytosti byly jako šlehající plamen – ztělesnění chaosu a entropie. Faerové pohlcovali formální struktury a pevnou organizaci. Dělali si, co se jim zlíbilo.

Teď už ovšem ne. Ne zde. Tady byli téměř vyhubení. Rovnováha samotného chaosu byla narušena, jakkoliv to vypadalo jako protimluv.

Přestože jeho tělo bylo stvořeno z plazmy a lávy, ne z masa a kostí, Rusa'h si stále vzpomínal, jak je cítit chlad. Ještě jednou se svou ohnivou lodí obletěl ztemnělou hvězdu a představoval si agónii, v níž se museli zmítat faerové, kteří zde zahynuli.

Před časem se sám pokusil vést ildiranskou rasu novou cestou, ale byl donucen uprchnout do slunce. Když ho však obklopilo ohnivé peklo, jeho tělo nebylo pohlceno, ale přeměněno. A nyní Rusa'h věděl, jak může s pomocí faerů svrhnout falešného Mága-imperátora Jora'ha – a zachránit jeho lid.

Nyní, když se připojil k ohnivým bytostem, Rusa'h doufal, že použije své znalosti o Ildiranech, aby uspokojil touhu faerů po znovuzrození. Občas mu ani ohniví elementálové nerozuměli, ale věděli, že prahne po pomstě a moci.

Rusa'h uspokojil svou osobní touhu Ildirana a sežehl zrádného dobroského místodržícího Udru'ha. Když tak učinil, sledoval duchovní vlákna a nasál mocnou Udru'hovu životní sílu. Když se jiskra hynoucího Udru'ha spojila s plameny vyčerpaných elementálů, Rusa'h nad tím spojením užasl. Proč to neviděl dřív? Mohl propojit faerský duchovní oheň s vlákny *thismatu.* Byl to objev jak pro něj, tak pro žhnoucí bytosti.

Tak jako zelení kněží šířili světostromy, mohl Rusa'h rozmnožit faery. Mohl zažehnout další faery tím, že bude spalovat jednu ildiranskou duši za druhou, dokud se ohnivé bytosti nestanou nepřemožitelnými. Rusa'h započal svou křížovou výpravu za rozmnožení skomírajících faerů. Tímto počinem zároveň přivede svůj zbloudilý ildiranský lid přímo do Věčného jasu.

Narazí na odpor, to jistě, ale vykoná dobrou věc bez ohledu na to, kolik tím způsobí bolesti. Někteří z jeho bývalých bližních musí přinést důležitou oběť.

Rusa'h se rozhodl, že nejdříve zamíří na planety, kde už dříve vytyčil nové stezky *thismatu.* Tato spojení mu umožní hladký postup, zatímco bude sbírat sílu. Podlehnou mu celé planety. Jejich obyvatelé neměli šanci mu vzdorovat. Opustil mrtvé slunce Crenny a zamířil se svou ohnivou koulí k Horizontální hvězdokupě, kde byly tisíce duší, které jen čekaly na to, až si je vezme.

Ve dnech Rusa'hovy vzpoury byla Dzelluria první planetou, kterou dobyl poté, co ovládl obyvatelstvo Hyrillky. Prohlásil se Imperátorem a zamířil se svými následovníky k nic netušící Dzellurii. Rusa'h přinutil nastávajícího místodržícího Czir'ha sledovat popravu starého místodržícího a pak ho přiměl, aby se

poddal novému *thismatu.* Když byla vzpoura potlačená, zbabělý mladý místodržící prosil Mága-imperátora o odpuštění a jeho poddaní se vrhli do obnovy hlavního města, svých sídel a svých životů. Nyní se Rusa'h na Dzellurii vrátil v doprovodu žhnoucích elipsoidů – a přinášel oheň.

Zatímco se jeho ohnivé koule řítily nebem, Rusa'h viděl, jak usilovně všichni pracují. Stavební čety na vysokých lešeních vztyčovaly monolity a opravovaly fontány a sochy ve snaze vymazat jizvy způsobené při násilném ovládnutí planety. Uplynulo teprve několik měsíců, ale hlavní město se již pyšnilo vyššími věžemi a velkolepějšími budovami než kdy dřív. Obyvatelé si mysleli, že jim *thismatická* síť Mága-imperátora poskytuje bezpečí.

Bylo třeba je zapálit.

Rusa'h se ze své ohnivé lodi díval dolů a svými zbystřenými smysly viděl mladého místodržícího, jak společně se světlonošem stojí na balkoně a dívá se na nebe, zřejmě překvapený, proč je slunce stále jasnější. Další slunce – vlastně několik dalších sluncí, která klesala k zemi jako obrovité planoucí meteory. Czir'h sledoval, jak se elipsoidy řítí nebem přímo k němu.

Rusa'h v mysli mladého místodržícího snadno našel nikdy nezhojenou stopu po svém *thismatu.* Odřízl Czir'ha od duchovních vláken ildiranské rasy a zcela ho izoloval; oddělit světlonoše dokázal ještě rychleji. Rusa'h, poháněný nenasytností faerů, je neviděl jako své bližní, ale jako jiskry. Rusa'h dal průchod očistnému ohni, který v jediném spalujícím výbuchu energie zapulzoval *thismatem* jako žhavá láva.

Czir'h a světlonoš se zhroutili, jak žár ohnivého živlu pohltil jejich duchovní vlákna a posílil faery.

Rusa'h s úsměvem sáhl po ostatních obyvatelích Dzellurie.

27☼ Cesca Peroniová

Poté, co se wentalové rozšířili po početných obřích plynných planetách a spoutali nepřátelské hydrogy, vrátili se Jess s Cescou do vod prvotního oceánu na Charybdis. Konečně měli jeden druhého a těšili se, že stráví nějaký čas daleko od zbytku Spirálního ramene. Jen oni dva.

Stříbřitá bublina klesala šedým a oblačným nebem prosyceným živoucími kapkami deště. Blesky, dávající průchod nashromážděné wentalské síle, se klikatily jako zářivé linky vykreslené taktovkou dirigenta. Jakmile se koule dotkla ocelových vln, její povrchové napětí se uvolnilo a loď se smísila s wentalským oceánem.

Jess a Cesca, svobodní a šťastní, plavali bok po boku. Skrze ně protékaly nesčetné wentalské esence, hlasy znějící ozvěnou rozlehlé mysli wentalů. Cesca ještě nikdy nic podobného nezažila.

Hydrogové nejsou zničení, ale jsou poraženi. Spoutají je a ovládnou.

Teplý déšť dopadal na Cesčinu tvář a stékal jí po pokožce. „Pořád nechápu, o co šlo v té původní válce. Ten konflikt už byl vyřešen?“

Začaly k nim připlouvat bubliny odpovědí, informace, které ani jeden z nich předtím neměl. My čtyři ztělesnění živlů – wentalové, verdani, faerové a hydrogové – bojujeme, abychom určili budoucí vývoj vesmíru, a k dosažení tohoto cíle uzpůsobujeme čas, prostor i fyzikální zákony. Rozhodujeme o tom, zda se vesmír bude věčně rozpínat, vychladne a zemře… nebo zda se opět smršťí a zhroutí do jediného bodu.

Má být vesmír oázou života, spořádanosti a růstu – nebo vřícím kotlem energie, chaosu a zániku? Bitva o samotnou podstatu se odehrává na všech úrovních, od jader atomů až po

největší hnízda galaxií. Život bojuje po boku života, chaos se spolčil s chaosem.

„Takže zvítězíme, pokud zničíme bytosti chaosu – faery a hydrogy?“ zeptal se Jess.

Chaos může být jen omezen, kdežto život může být zničen. Šance jsou nerovné.

„Ale život může být obnoven,“ řekla Cesca.

Právě to nás zachránilo. Většina hydrogů je uzavřená v nitrech obřích plynných planet. Pokud by bylo možné podobně spoutat faery, bylo by opět dosaženo harmonie. Vesmír se může vrátit do rovnováhy.

Jess a Cesca mohli dál žít své zvláštní životy – životy, které se zcela lišily od jakýchkoliv jejich dřívějších představ. Když Cesca prošla zásadní přeměnou, aby zůstala naživu, věděla, že se tím vzdává veškeré naděje na normální život mezi lidmi, ale nijak toho nelitovala. Dobrovolně se toho vzdala, jen aby mohla být s Jessem.

Přesto se jí po Tulácích stýskalo.

Později – přesné plynutí času na Charybdis jim nebylo známo – stáli spolu na černé, mokré kluzké skále, zatímco vlny kolem nich tančily radostný balet. Díky schopnosti sdílet emoce a vzpomínky Jess s Cescou vodním elementálům vysvětlili, co zamýšlejí. Co jim ukázala jejich Hvězda.

„Takhle jsem si naši svatbu nepředstavoval,“ řekl Jess tiše. „Žádné shromáždění klanových vůdců, žádné krásné šaty, žádné obřady, civilní ani náboženské. Jsi zklamaná?“

Cesca, srdce přetékající láskou, mu pohlédla do očí. „Jak bych mohla být?“ Tak ráda by ten den sdílela s Mluvčí Okiahovou, která vždycky snila o tom, že Cesce uspořádá svatbu, ovšem s jiným mužem – Jessovým bratrem. Avšak Rosse Tamblyna i dalšího Cesčina snoubence, Reynalda z Theronu, zabili hydrogové. Ani potom se však Jess a Cesca neodvážili přiznat svou lásku před svými rodinami. Když pak wentalové Jesse proměnili, bylo už příliš pozdě. Cesca se na

něj rozechvěle usmála. „Byla doba, kdy jsem nevěřila, že nás naše Hvězdy někdy svedou dohromady.“

„Tentokrát nás už nic nezastaví.“

Jess a Cesca si rozuměli beze slov. Wentalové budou jejich svědky – to, co je spojovalo, bylo silnější než pravomoci kteréhokoliv lidského „úředníka“.

Nad hlavou se jim valila oblaka prosycená vlhkostí. Nebyla to hrozivá bouřková mračna, jen velké shluky tekuté energie. Tříšť a mlha prosycená energií vzdorovala působení gravitace Charybdis, zvedala se vzhůru v průsvitných spletencích ne nepodobných svatebnímu závoji. Mezerami mezi oblaky se prodraly zlaté proudy světla a vytvořily zářivou duhu. Cesca věděla, že tuto úchvatnou podívanou jim wentalové přichystali úmyslně.

Stáli tváří v tvář a dotýkali se dlaněmi. Wentalská tekutina se třpytila na jejich pokožce a halila je do jiskřivé nádhery. Cesca vyřkla tradiční slova, která se naučila už kdysi dávno nazpaměť. „Odevzdávám se tobě, „jessi Tamblyne. Jsem ti souzena. Dávám ti své srdce a svůj slib.“

Jess z ní nemohl spustit oči. „Odevzdám se tobě, Cesco Peroniová. Jsem ti souzen. Dávám ti své srdce a svůj slib. I když se vesmír kolem nás změní, my budeme stále spojení myslí i duší.“

„Ano, myslí i duší. Hvězda nám ukáže cestu.“

Z oceánu se zvedly sloupy vody ověnčené mlhou – celé shluky wentalů. Vzduch sršel statickou elektřinou a čerstvá vůně ozonu naplnila jejich nozdry.

Mraky se roztrhly a snesl se z nich chladný občerstvující déšť. Wentalové na ně pršeli v kapkách symbolizujících nikoliv slzy, ale požehnání wentalů, které Jess a jeho nosiči vody pomáhali rozšířit.

28 ☼ Král Petr

„Naší hlavní prioritou musí být obrana, přičemž největší starosti nám dělá prezident Basil Wenceslas," řekl Petr při rozhovoru s několika poradci. Takovéto improvizované konference byly nyní běžné, účastnili se jich všichni momentálně dostupní experti. Zástupci planet přicházeli a odcházeli, přinášeli zboží, se kterým chtěli obchodovat, nabízeli podporu a radu či přiváželi delegáty Konfederace z kolonií či klanů.

„Teď, když stromové lodi odletěly," řekla královna Estarra, nyní v pokročilém stupni těhotenství, „nemá Theron nic, co by jen vzdáleně připomínalo vesmírnou válečnou flotilu, a Tuláci nám mohou nabídnout jen obchodní lodě."

„Kdyby generál Lanyan věděl, jak jsme bezbranní, měli bychom velké potíže," prohlásila Tasia Tamblynová, která vyměnila svou uniformu OSZ za pohodlnou tuláckou kombinézu. Tasia a Robb Brindle hledali způsob, jak se dopravit zpátky na Plumas, aby pomohli svým strýcům obnovit vodní doly. Poté, co se zorientovala v současné poněkud chaotické politické situaci, Tasia neváhala nabídnout své zkušenosti a radu.

Robb si povzdychl. „Brzy se to jistě dozví – když už ne jinak, pak díky mému otci."

Poučík Brindle odletěl ve svém člunu OSZ navzdory výzvám k návratu na Theron, Petr však nechtěl nechat jeho loď sestřelit. Jako král mohl jen doufat, že se tím nedopustil strašlivé chyby.

„Hydrogové a compská vzpoura OSZ naštěstí výrazně oslabili," řekla Estarra. „V nejbližší době na nás neudeří."

Petr si nebyl tak jistý. „Nemysli si, že Basil nechá nějakou příležitost jen tak uniknout."

„Ale my jsme obchodníci, ne vojáci," namítl Denn Peroni. „Nejsme vybavení k tomu, abychom pilotovali vojenské lodě."

„Tuláci jsou přizpůsobiví," usadila ho Tasia. „Je to naše charakteristická vlastnost."

Petr přikývl. „Všichni musíme začít jednat jinak, musíme se našim nepřátelům ukázat v novém světle. Hra na schovávanou už nestačí."

Znepokojený Yarrod vznesl námitku jménem všech zelených kněží. „Theron nikdy dřív armádu nepotřeboval. Spolupracovali jsme s Hanzou a zůstali jsme nezávislí."

„Teď spolupráce s Hanzou skončila. A skončila i doba poklidné nezávislosti. Viděli jste, jak prezident vyhlásil válku nevinným tuláckým klanům. Pokusí se Konfederaci při nejbližší vhodné příležitosti zničit."

Robb, který viditelně změnil názor jak na Hanzu, tak na OSZ, řekl: „Pořád se mi nechce věřit, že by všichni v OSZ slepě poslouchali rozkazy, které jsou den po dni stále šílenější a šílenější. Tohle není ta armáda, do které jsem vstoupil."

„Doufali jsme, že alespoň někteří členové armády dají přednost svému králi před prezidentem. I pouhá hrstka přeběhlíků by nám zajistila pár válečných lodí." Petr zavrtěl hlavou. „Ale to se nestalo."

Estarra si rukama objala kulaté břicho, trhla sebou, ale pak se výraz její tváře opět uvolnil. „Toužebná přání…"

Petr však byl odhodlán. „Pokud nemůžeme získat lodě OSZ, musíme si postavit vlastní. Potřebuji vaši pomoc – vás všech. Potřebujeme, aby se tulácký průmysl přeorientoval na výrobu zbraní. Pane Peroni, vyrozuměl jsem, že vás Del Kellum pověřil řízením nových loděnic u Osquivelu?"

Denn zkřížil ruce na hrudi, až mu zipy a kroužky na kombinéze zacinkaly. „Stačí, když mi sdělíte detaily."

Petr se obrátil k Tasii a Robbovi. „Vy dva máte největší zkušenosti s tím, jak OSZ myslí a funguje."

„To nezní moc povzbudivě!“ zasmála se Tasia. „Oba jsme byli nějakou tu dobu ze hry.“

„I tak jste to nejlepší, co Konfederace má. Vím, že jste chtěli odletět na Plumas, ale nyní vás žádám, abyste se nejdříve ujali zvláštního úkolu. Vypravte se do osquivelských loděnic a ukažte jim tam, jak musí být naše lodě vyzbrojené. Vybavte všechny lodě, které už máme. Nic menšího než zázrak od vás nečekám.“

Robb pohlédl na Tasiu. „Pokud do toho půjde ona, já taky.“

„Bez tebe bych to nedokázala, Brindle.“ Tasiina tvář vyjadřovala souhlas a zároveň praktický přístup. „A dostaneme za tuhle práci alespoň minimální mzdu?“

OX stál strnule na otevřené louce a jeho optické senzory dokonce i v denním světle jasně zářily. Petr byl u něj, přecházel sem a tam. „To je ale obrat, nemám pravdu, OXi? Teď jsem já učitel a ty žák.“

„Váš postřeh je jistě fakticky správný. Nicméně jste král a není nutné, abyste svůj drahocenný čas marnil snahou mi pomáhat. Z datových souborů a vybraných programových balíčků jsem schopen získat diplomatické, politické a historické informace podle vaší potřeby.“

„Já potřebuji tebe, OXi. To ty jsi mi ukázal jemný rozdíl mezi informací a věděním. Není to jedno a totéž. V Paláci šepotu jsem měl nepřátele i spojence, a každý z nich měl své zájmy a svůj pohled na věc. Ty jsi byl jediný, na koho jsem se mohl spolehnout, když jsem potřeboval racionální a objektivní radu.“

„Budu se dál snažit ze všech svých sil, králi Petře.“

Estarra seděla nedaleko v měkké trávě. Všichni se společně vydali na palouk, kde přistál jejich malý hydroský člun. Pokaždé, když Petr viděl loď ukořistěnou hydrogům a vedle ní OXe, uvědomil si, co všechno starý compo obětoval, aby pomohl jemu a Estaře k útěku. Bylo by snad milosrdnější,

kdyby byl OX zničen během bitvy? Compo si ani neuvědomoval, co všechno ztratil. Naštěstí jeden z tuláckých techniků rozšířil OXovu paměť tak, aby do ní mohl ukládat nové vzpomínky a nebyl přitom nucen vymazat komplikované programy, které potřeboval k řízení hydroské lodi.

„Budeme trávit společně aspoň hodinu denně, OXi. Ty, já a královna Estarra. To ti pomůže, aby ses znovu naučil věci, které potřebuješ znát."

Učitelský compo byl po staletí cenným historickým a politickým artefaktem. Petr jen doufal, že si Basil jeho hodnotu včas uvědomil. V OXově paměťovém jádru bylo uloženo tolik přímých zkušeností a svědectví o historii Hanzy… Basil si musel udělat nějaké zálohy.

OX obrátil svou hlavu k dvojici příchozích. „Zdravím, Tasio Tamblynová a Robbe Brindle!"

Tasia se dívala na královský pár a na OXe. Její tvář, jindy smělá a sebejistá, prozrazovala hluboké pohnutí. „Měla jsem naslouchacího compa jménem EA. Myslím, že to byl sám prezident, kdo se ho pokusil vyslýchat, a spustil tak proceduru vymazání paměti. EA byla po celá léta součástí mé rodiny a já jsem se ze všech sil snažila vynahradit jí ztracené vzpomínky vyprávěním příběhů z mého dětství, dobrodružství, která jsme spolu prožily." Její rty se zachvěly ve smutném úsměvu. „A nejen to! Když už jsem nedokázala nahradit všechno, co bylo ztraceno, začali jsme si vytvářet nové společné vzpomínky."

„A jaký byl výsledek, Tasio Tamblynová?" zeptal se OX. „Bylo vaše snažení úspěšné? Velmi mne to zajíma.

„Neměla jsem příležitost to zjistit. Ti zatracení černí roboti roztrhali EA na kusy." Hlas se jí zlomil a roztřásla se jí ramena. Robb jí konejšivě položil ruku na šíji, ale Tasia se vzchopila a poodstoupila od něj ve snaze zachovat si důstojnost.

„Máme tedy společné nepřátele," podotkl Petr. „Prezidenta Wenceslase a klikisské roboty."

„Vypadá to tak."

Robb si odkašlal. „Jen jsme vám přišli říct, že odlétáme. Máme namířeno do osquivelských loděnic společně s Dennem Peronim. Děkujeme, že jste nám tento důležitý úkol svěřil. Nezklameme vás.“

„Vládce musí dělat správná rozhodnutí,“ řekla Estarra. „A vy dva jste bezpochyby správná volba.“

„Ta nejlepší,“ odpověděla s úsměvem Tasia, které se vrátila její dobrá nálada. „Brzy vám pošleme dobře vyzbrojené a obrněné lodě, které Theron ochrání před Velkým Houserem.“

„Rád bych vám dopřál víc času,“ řekl Petr. „Ale obávám se, že jej nemáme.“

„Nedělejte si starosti!“ V Robbově hlase zněl nádech ironie. „Na stres jsme zvyklí.“

OX je překvapil. „Hodně štěstí!“ řekl.

29 ☼ Margaret Colicosová

Margaret, jako vždy trochu stranou od ostatních, se opírala o jednu z nově vztyčených věží. Pryskyřičný cement stále vydával nepřirozený pach připomínající vývržky či žaludeční šťávy, který měl na suchém vzduchu a slunci postupně vymizet. Margaret mohla z ohrazeného městečka odejít a vrátit se do něj kdykoliv chtěla, nikdo jiný k tomu však zřejmě neměl odvahu. Ostatní kolonisté zůstávali uvnitř – zjevně se obávali hmyzích tvorů hemžících se kolem hradeb. Margaret nikdy nepřišla na to, zda ji klikissové nechávají na pokoji kvůli její „zvláštní písni“, nebo je jim jednoduše lhostejná.

Podle toho, co o klikissech věděla, mohla Margaret soudit, že v tuto chvíli se bridex plně soustředí na vyhledání a zničení černých robotů. Toho rána prošla portálem na Wollamor první mohutná útočná vlna. Jakmile roboti nebudou představovat

hrozbu, všechna bridex nových podúlů začnou bojovat mezi sebou, aby se navzájem vyhubila.

Přestože byli klikissové plně zaujatí svou pomstou, Margaret věděla, že se dříve nebo později vrhnou na kolonisty.

DD obrátil své optické senzory směrem, kterým se dívala jeho paní. „Na co se díváš, Margaret?“

„Na ty ubohé kolonisty. Nic nechápou.“

„Když mi řekneš o co jde, s radostí jim vše vysvětlím.“

„Ne, to nejde! Musíme přijít na nějaký způsob, jak jim pomoci, nebo je alespoň varovat.“

Zcela nečekaně spatřila muže s tmavou pletí, který vyklouzl ven jedním z otvorů v hradbách a kráčel pryč, přičemž se opatrně vyhýbal klikissům. Ti si ho ostatně nijak nevšímali, což Margaret nepřekvapilo. Několik kolonistů včetně Orli Covitzové z vrcholku mohutné zdi užasle pozorovalo, jak se opatrně blíží ke klikisskému městu.

Muž mířil k ní a Margaret mu chvátala vstříc, aby ho zastavila dřív, než udělá neuvážený krok špatným směrem. „Davline Lotze, co to děláte?“

„Zkouším, co všechno nám ti brouci dovolí.“ Davlinovy bystré oči těkaly ze strany na stranu, neboť je v té chvíli míjeli dva hřmotní válečníci. Klikissové je nenapadli, pokračovali dál za chřestění článkovitých končetin a exoskeletů a vydávali přitom obvyklé zvuky – trylky a cvakání. „A taky jsem chtěl mluvit s vámi. Pojďme stranou, tady je moc rušno.“

„Máte nervy z oceli, Davline. Mezi kolonisty není moc takových, kteří by byli ochotní podstoupit takové riziko.“

„Právě proto jsem to musel udělat já. Teď, když jsem zjistil, jak na tom jsem, otevřela se přede mnou spousta dalších možností.“

Když ho Margaret odvedla do závětří prastaré zvětralé věže, vytáhl zpoza košile malý datový záznamník. „Zatím jsem podnikl tři krátké výlety a provedl krátký průzkum. Taky jsem strávil nějaký čas na vrcholku zdi a shromáždil jsem kompletní

obrazovou dokumentaci klikisských ras. Potřebuji, abyste mi je pomohla určit.“ Začal jí ukazovat obrázky. „Můžete mi říct, co který typ brouků dělá?“

Během prvních dnů mezi klikissy postupovala Margaret stejně – snažila se klikissy roztřídit a určit. Na rozdíl od ní se však nezdálo, že Davlina k tomu vede vědecký zájem. „Chcete napsat článek do odborného časopisu, až se vrátíte do Hanzy?“

Přeměřil si ji, ale jeho tvář si uchovala nečitelný výraz. „Je to pro naši obranu. Musíme určit, které rasy představují hrozbu a kterých si nemusíme všímat. Snažím se odhadnout našeho protivníka a formulovat naše možnosti.“

Prohlédla si obrázky. Nedaleko klikisských rozvalin zachytil Davlin dokonce jeden typ se světlým krunýřem a děsivou lidskou tváří, tvor však nezůstal v klidu dost dlouho na to, aby Davlin mohl pořídit ostrý záběr. Margaret se zachvěla, když si vybavila původ této rasy. Chudák Howard Palawu!

„Vysvětlím vám základní genetické rozdělení klikissů.“ Margaret určovala jednotlivé druhy a odříkávala informace, které ve své mysli během let nashromáždila. Davlin naslouchal, dělal si poznámky a zdálo se, že si vštěpuje do paměti každé její slovo. Takto důvěrně spolu hovořili poprvé a na Margaret udělalo jejich setkání velký dojem. Davlin strávil hodně času na Rheindic Co, kam byl vyslán na záchrannou výpravu, a věděl toho o ní hodně. Bylo zřejmé, že jeho potřeba zjistit o klikissech co nejvíce podrobností zjevně nebyla hnána pouhou zvědavostí, ale skutečnou snahou pomoci kolonistům.

„Z čeho mají všichni ti lidé zavření za zdí žít?“ Pohlédl jí do tváře. „Můžeme jíst klikisské jídlo?“

„Já jsem ho jedla.“ Vzpomněla si, jak ji hlad poprvé donutil ochutnat rozmělněnou moučnou kaši. „Díky tomu jsem zůstala naživu.“

Klikisská „hejna sběračů biomasy“ dál kroužila nad llarskou krajinou a za pomocí sítí připomínajících síťky na motýly lovila všechny létající tvory. Sběrači se vraceli od vzdálených

řek a jezer s koši plnými mokřadních rostlin, medúz a mrskajících se, šupinatých vodních tvorů. Klikissové všechno sesypali dohromady a zpracovali na homogenní těstovitou hmotu. Velké množství jí bylo uskladněno v nově postavených silech vedle úlu bridexu.

„Budou tedy klikissové dodávat lidem jídlo, když teď sklidili všechno v okolí?“

„Pochybuji, že by bridex nad něčím takovým vůbec přemýšlelo.“

„Jak to můžeme změnit? Kolonisté mají nějaké skryté zásoby, ale ty nevydrží věčně.“

Zaváhala, pohlédla mu do očí, pak rázně odstoupila od nerovné stěny věže a aniž dala najevo sebemenší strach, postavila se přímo před dělníka pochodujícího kolem. Jelikož mysl úlu ovládala všechny jeho členy, mohla Margaret prostřednictvím kteréhokoliv z brouků oslovit samotné bridex. „Ty!“ Tleskla do dlaní.

Žlutočerný tvor se zastavil. Margaret spustila sérii cvakání a chrčivých hrdelních zvuků, jejichž prostřednictvím vysvětlila, co je to výživa a jak kolonisté, coby členové jejího podúlu, musí být nakrmeni.

Dělník udělal úkrok stranou a snažil se projít kolem ní. Margaret mu znovu zastoupila cestu a rázně ho udeřila do hlavového pancíře. „Poslouchej!“ Opakovala svůj požadavek v klikisském jazyce a podpořila svá slova převedením hlavních myšlenek do matematických symbolů, které načrtla do udusané hlíny.

„Jídlo. Pro můj úl.“ Ukázala na hradbu. „Jídlo!“

Bridex vydalo rozkazy – byť, jak se alespoň zdálo – poněkud neochotně. Z jedné ze silnostěnných zásobních prostor se vynořili čtyři dělníci nesoucí hrubé nádoby s klikisskou kaší. Odnesli nádoby do města obehnaného zdí.

Na Davlina to udělalo dojem. „Výborně! Teď začneme pracovat na systému zásobování vodou.“

30 ☼ Sirix

Klikisští válečníci z Llara se vyhrnuli z wollamorského portálu a udeřili na obrannou linii vojenských compů. Compové byli určení k boji, měli silný pancíř a jejich reakce byly mnohem rychlejší než lidské. Pro pomstychtivé hmyzí válečníky však nebyli rovnocenným soupeřem.

Sirix se dal na ústup tak rychle, jak mu to jeho mechanické tělo dovolovalo, dřív než bude pozdě. Klikissové se hrnuli z portálu právě teď, přitom hlavní část jeho flotily OSZ byla stále ještě na oběžné dráze. Sirix se potřeboval dostat na svou obří loď a použít její palebnou sílu k definitivnímu vyhlazení svých nenáviděných stvořitelů. Ke svým dvěma compům odvysílal: „Nastupte na palubu nejbližšího člunu!“

QT, který si při potyčce zašpinil svou zelenkavo-chromovanou kůži, řekl: „Nebyl by křižník manta bezpečnějším a vhodnějším útočištěm?“

Sirix však už tuto možnost zavrhl. „Tak velkým lodím trvá příliš dlouho, než vzlétnou. Složitější systémy a vyšší hmotnost je zpomalují.“ Oba compové poslušně spěchali k jednomu z člunů na zčernalém wollamorském letišti. Ostatní černí roboti chvatně mířili k jednotlivým štítonošům, s nimiž se snažili co nejrychleji odstartovat, aby se zachránili.

Sirix viděl velké množství klikisských válečníků, kteří vzali křižníky na přistávací ploše obchvatem, neboť v mantách rozeznali vhodný cíl. Vsadil na to, že se ti opovrženíhodní tvorové nebudou zabývat menšími loděmi, alespoň prozatím. I tak – dva cenné křižníky byly ztraceny. A s nimi další nenahraditelní černí roboti.

Vyslal signál a zavelel svým druhům k ústupu. Někteří z černých robotů rozevřeli svrchní krunýře, roztáhli křídla a vzlétli – aby byli vzápětí sestřeleni bojovníky vybavenými

energetickými zbraněmi se zvonovitým ústím hlavně. Zbraně se nepodobaly ničemu, co Sirix u klikissů viděl během jejich předešlého cyklu. Roboti se zřítili k zemi, panely křídel spálené, těla roztříštěná.

Na dvojici mant na přistávací ploše klikissové zahájili soustředěný útok, přesně jak se Sirix obával. Tyto lodě už považoval za ztracené. Ale stále nechápal jak – a proč – se klikissové vrátili.

V zoufalé snaze udržet linii se vojenští compové vrhli na klikisské válečníky. Compové rozbíjeli jejich exoskelety, hmyzí tělesné tekutiny stékaly na zem. Mrtvá těla se vršila, ale portálem přicházeli další. Tohle nebyla jen přepadová skupina, ale kompletní armáda úlu.

Hmyzí válečníci smetli vojenské compy, jako by kosili obilí. Rvali umělé paže a nohy z kovových úchytů, trhali compům hlavy nebo je jednoduše odhodili stranou. Díky stovkám vojenských robotů, kteří se obětovali, však Sirix získal čas, aby se dostal až ke člunu. Posloužili svému účelu.

PD a QT už byli na palubě, stejně jako pět dalších černých robotů. Jeden z nich zaujal místo v kokpitu a zahájil startovací proceduru.

Většina ustupujících robotů však automaticky zamířila k mantám, vedena mylným přesvědčením, že velké válečné lodě skýtají větší bezpečí. Jejich úsudek byl chybný a Sirix je před důsledky špatného rozhodnutí nemohl ochránit. Motory mant potřebovaly nejméně patnáct minut, než lodě mohly odstartovat. Jeden z křižníků začal pálit ze všech jazerových portů v příhodném úhlu ve snaze zasáhnout klikissy na zemi. Smrtící paprsky kosily válečníky stejně jako vojenské compy, kteří se připletli do cesty.

Skrze portál přicházeli další klikissové různých ras: stavitelé, sběrači, kopáči. Bridex si bylo jisté, že na Wollamoru už dosáhlo vítězství.

Jeden z křižníků se začal zvedat z přistávací plochy, ale vzápětí havaroval, neboť jeho motory podlehly soustředěné palbě z energetických zbraní se zvonovitým ústím. Skupina klikisských válečníků pobízela klikisské vědce a techniky, aby spěchali dovnitř lodi proraženými otvory, zřejmě s cílem zmocnit se manty, nebo provést sabotáž. Ani s podporou zbývajících vojenských compů neměli černí roboti žádnou šanci. Sirix je odepsal.

Během bitvy o Zemi ztratil mnoho svých druhů, ale nepředpokládal, že by měl ještě někdy bojovat s klikissy. Pokud by se mu ale podařilo dostat na oběžnou dráhu, z paluby obří lodi skýtající bezpečné útočiště by mohl zničit portál a znemožnit tak hmyzím válečníkům přístup na Wollamor.

Sirix uzavřel člun a spěchal do kokpitu. Ostatní černí roboti si budou muset najít jiný prostředek k úniku. Když odlétali z bojiště, napojil se na komunikační systém a vyslal signál svým lodím na orbitě. „Odlétáme z Wollamoru. Zničte to tady. Zničte to všechno."

Člun stoupal výš a Sirix uviděl další hmyzí válečníky, jak vycházejí z portálu, rozestupují se a procházejí novým teritoriem. Kontrolovali jednotlivé trosky vojenských compů a černých robotů, jako by se chtěli ujistit, že zkáza je dokonalá.

Druhá manta na přistávací ploše vybuchla a hořící kusy se rozletěly na všechny strany jako šrapnely. Sirix mohl na seznam připsat další ztráty.

Konečně se z nebe snesly lodě OSZ, které sestupovaly tak rychle, až tření atmosféry rozžhavilo jejich přídě do ruda. Jazery se jako palčivá ostří z výšky zařízly do hemžících se klikissů. Něčemu takovému nemohli hmyzí tvorové čelit.

Přestože mnoho munice bylo vyčerpáno při bitvě o Zemi, křižníky svrhly bomby a pak šest přesných nukleárních hlavic. Wollamorská kolonie, celá invazní armáda klikisského podúlu i samotný portál zmizely v jediném záblesku. Problém

Wollamoru byl vyřešen. Sirix už v té chvíli promýšlel a formuloval svůj další krok.

Jeho člun vystoupal z atmosféry do vzduchoprázdného prostoru, kde mu bojová flotila poskytovala potřebné bezpečí. Menší lodě spěchaly zakotvit v docích zbývajících lodí, štítonoše s přeživšími černými roboty na palubě kroužily kolem hlavní skupiny plavidel. Sirix se znovu ocitl v situaci, kdy musel přehodnotit své síly a znovu je zformovat. Další z jeho robotů byli zničeni. Akce, která zpočátku vypadala jako vítězné tažení Spirálním ramenem, se najednou zvrtla.

Návrat klikissů vše změnil – tohle nemohl být jen náhodný střet. Stvořitelé zaútočili na své roboty.

Sirix opustil soustavu Wollamoru a bez váhání zamířil k nové základně na Marathě. Tam na něj čekaly posily i mocné válečné lodě. Pak bude schopen čelit klikissům i lidem.

31 ☼ Prezident Basil Wenceslas

Průzkumné sondy se vrátily do Hanzy s množstvím fascinujících informací. Poručík Conrad Brindle jim prozradil, co můžou čekat, přesto byl Basil překvapen. Sám ve své podkrovní pracovně zkoumal záběry se soustředěním hodným šachového velmistra uprostřed turnaje. „Petře, Petře, Petře – copak jsem tě opravdu nic nenaučil?“

Přeskakoval mezi záběry a analyzoval letový provoz a vesmírná plavidla shromážděná kolem Theronu. Průzkumné sondy proletěly soustavou, pořídily záběry s vysokým rozlišením a zmizely dřív, než je theronský výstražný systém mohl zachytit. Basil spustil kategorizační program pro útok a sám na obrazovce sledoval jednotlivé trasy.

Méně rozhodný a odhodlaný muž by si vzal na nějakou dobu volno, aby si na chvíli odpočinul od tíživého břemene

povinností, strávil by několik hodin popovídáním s přáteli nebo hraním her, ale prezident Wenceslas neměl hry rád. Hry byly malicherným rozptýlením pro lidi, kteří neměli jiné zájmy a zabíjeli čas, místo aby se snažili něčeho dosáhnout. Basil měl vždycky dost jiných zájmů. Jeho „hrou“ byla politika a hrací deskou celé Spirální rameno. A nyní ho čekal souboj, který v dějinách Hanzy neměl obdoby: prezident Hanzy proti vzdorovitému králi. Talentovaný politik, vzdělaný a dobře vyškolený vůdce s desítkami let zkušeností proti klukovi z ulice, který dostal nové šaty a nějaký ten výcvik. Na rozdíl od báje o Davidu a Goliášovi však tentokrát Goliáš neprohraje.

Na špionážních záběrech se zalesněné pevniny Theronu zelenaly – vypadalo to, že se z následků hydroských útoků vzpamatovaly pozoruhodně rychle. Většina lodí, které sondy v okolí planet zachytily, byly jen nákladní lodě, zchátralá obchodní plavidla, která vypadala, jako by je někdo postavil ze stavebnice, v níž několik podstatných dílů chybělo. Tuláci, jak jinak. Některé z lodí měly tu drzost, aby si na trupech ponechaly hanzovní znaky. Znovu si přehrál záběry pořízené oběma sondami, ale neviděl nic, co by mohlo být považováno za vojenskou hrozbu. Ano, uběhl jediný měsíc plný zmatků. Ale přesto…

„Petře, přece nemůžeš být tak hloupý!“

Generál Lanyan už odletěl s *Jupiterem* na planety získané v rámci kolonizační iniciativy se záměrem posílit pozici Hanzy a učinit tak první krok k jejímu sjednocení. Pak Basil obrátil svou pozornost k tradičním hanzovním koloniím, které byly tak drzé a pošetile vyhlásily nezávislost, aby mezi nimi našel ty nejslabší a zároveň nejvýznamnější.

Ale Theron se doslova nabízel! Prezident nečekal, že by se mu naskytla taková příležitost. Setnout nové Konfederaci hlavu bylo možné jediným soustředěným úderem. Uvelebil se ve svém křesle a usrkl ledové citronády, kterou si nyní dopřával místo kardamonové kávy.

Chop se příležitosti! Tím by vyřešil všechny problémy Hanzy a vyhrál partii jediným smělým tahem.

Admirála Willisovou našel v kanceláři OSZ uvnitř hanzovní pyramidy, kde pracovala společně s Cainem. Willisová a prezidentův zástupce se skláněli nad jásavými plakátovými projekcemi zobrazující statečné vojáky a ostnaté diamantové koule. „Zatraceně, pokud se na tohle nenachytá dost dobrovolníků ochotných vstoupit do OSZ, pak už na nic," odfrkla si Willisová. „Co kdybychom jim ještě slíbili pivo zadarmo – bylo by to při jednom."

Cain však byl rezervovanější. „Nezapomeňte, že se snažíme získat dobrovolníky z té nejzarytější části obyvatelstva – těch, kteří se nepřihlásili ani ve chvíli, kdy byla naše situace nejvážnější. Musíme najít způsob, jak je oslovit."

„Verbujeme spodinu." Willisová poklepala prstem na plakát, na pihovatou tvář nového desátníka, který se zdál se svou prací nesmírně spokojen. „Tenhle kluk se tváří, jako by si myslel, že konzervy OSZ jsou ta největší lahůdka, jakou kdy v životě jedl."

Basil je příkře přerušil. „Nepotřebujeme lákat vojáky na sliby a odměny! Měli by chápat naši situaci, uvědomit si svou povinnost a udělat, co je správné."

Willisová obrátila oči v sloup. „Už je vidím, jak se všichni hrnou."

Do Basilova hlasu se mimoděk vkradl rezignovaný tón. „Obávám se, že máte pravdu." Zavřel dveře tak, aby je nikdo nemohl slyšet. „Admirále, chcete dokázat něco opravdu významného?"

„Abych pravdu řekla, psát nafouklé reklamní slogany a hlídat ten zmatek v loděnicích není zrovna práce podle mých představ."

Basil postřehl trpkost v jejím hlase a zamračil se. Poté, co Lanyan odletěl s její obří lodí na Rheindic Co, odvedla

Willisová při řízení loděnic slušnou práci, a Basil očekával, že i nová náborová kampaň bude – navzdory jejímu reptání – docela úspěšná. Dokázala by však mnohem víc, kdyby dostala úkol, který by mohla plnit s přesvědčením.

„Chci, abyste zachránila Hanzu, admirále. Mám pro vás misi, která může ukončit vzpouru, sjednotit lidskou rasu a nasměrovat nás k síle a prosperitě."

Rty Willisové se zvlnily v úsměvu. „To zní dost důležitě."

Cain mezitím přesunul zobrazení vzorových plakátů na opačný konec projekční plochy stolu. Na plakátu nacházejícím se v popředí byla velká tučná písmena umístěna přímo nad orbitálním záběrem Země. OSZ: PRÁVĚ TEĎ. Logo tvořené řetězcem hvězd se klenulo na černém pozadí vesmíru, zatímco v popředí se hrozivě vznášel malý zčernalý vrak jakési neidentifikovatelné lodi.

Basil přistoupil k projekčnímu stolu, vložil do něj své zakódované datové médium, nastavil velký formát a spustil sérii záběrů pořízených špionážními sondami. Willisová okamžitě pochopila. „Chcete, abych vedla útok na Theron. Chcete, abych svrhla novou Konfederaci."

„Chci, abyste pomohla nastolit pořádek," opravil ji Basil. „A zatkla krále Petra. Zneškodníme ho a na trůn dosadíme nového, vhodného krále. A tím celý ten blázinec skončí."

Cain zachoval kamennou tvář. „To je velmi nebezpečné, pane prezidente! Myslím politicky."

„Pokud chcete, abych se do toho pustila, je sakra nejvyšší čas vrátit mi mého obra," dodala Willisová.

„Nesmysl! Jen se na ty záběry podívejte. Čtyři nebo pět mant bude na takovou práci určitě stačit."

Ozvalo se rázné zaklepání na dveře a dovnitř s omluvným výrazem v tváři vstoupil kapitán McCammon. „Volal jste mě, pane prezidente?" Kaštanový baret měl na platinových vlasech posazen v dokonalém úhlu a jeho barevná uniforma byla bez poskvrnky. Basilovi nikdy nepřestalo vrtat hlavou, jak se

mohlo stát, že McCammon, muž s dokonalým služebním záznamem, všechno tak neskutečně zpackal, když nechal Petra, Estarru a Daniela uniknout.

Zatímco si Willisová přehrávala záběry obchodních lodí kroužících kolem Theronu, prezident řekl: „Kapitáne McCammone, chystáme se spustit překvapivou operaci. Žádám vaše ujištění, že ten vzpurný zelený kněz zůstane pod vaším dohledem a že nedostane příležitost sledovat naše přípravy, ani se podělit o svá podezření prostřednictvím ratolesti."

McCammon svraštil obočí. „Pane prezidente, držíme Nahtona v domácím vězení, jak jste nařídil. Jeho strom je v Královském křídle paláce. Není možné, aby mohl cokoliv vidět, nebo předat dál jakoukoliv informaci."

Cain se obrátil ke kapitánovi královské gardy. „Prezident má v úmyslu vyslat bojovou skupinu OSZ, aby dobyla Theron a zmocnila se krále Petra. Jak jistě pochopíte, něco takového se zelený kněz nesmí dozvědět."

Basil se na svého zástupce zamračil. Cain zcela zjevně nechápal význam rozdělení pravomocí. „Kapitán McCammon tolik informací nepotřebuje!"

Kapitán strážných byl překvapen. „Theron byl vždycky nezávislý, pane prezidente. Zaútočit na něj s použitím Obranných sil Země a unést krále…"

Basil ho umlčel. „Kdybyste nenechal Petra utéct, nemuseli bychom tento problém řešit." Pak přiložil ukazováček na rty. „Mimochodem, můžete mi připomenout, proč královská garda pořád ještě existuje? Koho teď hlídáte, když nemáme krále?"

„Dělá kvočnu zelenému knězi, jak jinak?" řekla Willisová. „Stejně jako já loděnicím."

McCammonův obličej nápadně silně zbledl. „Mohu se zeptat, pane prezidente, kdy můžeme očekávat nástup nového krále? Hanza krále potřebuje."

Basil potlačil úsměv a uvědomil si, že žádný ze sloganů na plakátech se nezmiňuje o povinnosti „bojovat za krále".

„Můj náhradní kandidát má za sebou několik měsíců výcviku – začali jsme, když Petr zmizel. Jsem ale velmi opatrný. V minulosti jsme se dopustili závažných chyb.“ Jakmile Petr zjistí, kdo je tím novým kandidátem, bude šílet! „Máme důležitý úkol, který musíme dokončit. V době, jako je tato, nemůžeme uvést na scénu pouhého učně.“ Basil se podíval na plakáty na opačné straně stolu a usmál se. „Pokud admirál Willisová uspěje, budeme mít času víc než dost.“

Ukázal na plakát OSZ: PRÁVĚ TEĎ. „Tenhle se mi líbí.“

32☼ Tasia Tamblynová

Tasiu a Robba, vybavené královými instrukcemi a požehnáním, dopravil na osquivelské loděnice sám Denn Peroni.

„Táta by byl pyšný, kdyby věděl, na jak vysokou pozici jsem se v armádě vyšvihl,“ řekl Robb. „Jen kdyby to nebyla nesprávná armáda.“

„On se vrátí, až uvidí, co se děje na Zemi,“ odpověděla Tasia.

„Můj otec? Sloužil v OSZ celý život.“

První pohled na planetu obkrouženou prstenci v nich vyvolal mnoho znepokojivých vzpomínek. Právě zde byl Robb hluboko v mracích zajat hydrogy. Tasia tehdy vyslala svého oddaného compa EA, aby varoval Kellumovy loděnice před chystaným příletem OSZ. Sama se pak u Osquivelu zúčastnila strašlivé bitvy s hydrogy. Nyní však, když se tulácké rodiny přestaly skrývat, se v prstencích opět objevily konstrukční doky a tavicí pece.

„Zdá se, že nás tady čeká spousta práce, Brindle,“ řekla. „Je třeba postavit tyhle lidi do lajny, zapracovat na konstrukci lodí

tak, aby měly nějakou výzbroj, a vybudovat armádu Konfederace dřív, než na Theron zaútočí Hanza.“

Denn, který zakotvil svou *Tvrdošíjnou vytrvalost* u hlavního administrativního asteroidu, se na ně usmál. „Poskytnu vám všechno, co budete potřebovat. Promluvte si s kým chcete, žádejte jakýkoliv potřebný materiál. Můžete dokonce zapřáhnout Kotta Okiaha – je tady a je připraven pomoci.“

Robb sledoval zdánlivý chaos průmyslových zařízení plujících mezi prstenci, kovové konstrukce, žhnoucí tavicí pece a jiskry zplodin. „Jak tohle všechno dáme dohromady?“

„Skat, to bude jednoduché. Na rozdíl od osíků tady totiž neživí úředního šimla.“

Tasii a Robbovi bylo přiděleno dočasné ubytování. („Jednu kajutu. Podělíme se. Děkujeme.“) Vystoupili z obchodní lodi a nastěhovali se do těsných ubikací vyhloubených do malého asteroidu.

Teď, když byli konečně sami, jim nezbylo, než se vypořádat se změnami ve svém vztahu. Poté, co se chvíli bez zvláštního nadšení dívali ven skrze tlustého sklo jediného, pouhých třicet centimetrů širokého okna jejich ubikace, Tasia řekla: „Tak, a teď tady trčíme spolu, Brindle. Lituješ?“

V hydroském vězení se zabývali čistě vlastním přežitím. Poté, co byli zachráněni, se museli vyrovnat se zprávou o politickém převratu, měli spory s Robbovým otcem a nakonec opustili OSZ a vstoupili do služeb krále. Teď měli konečně čas se nadechnout a uvědomit si, co udělali. Robb a Tasia nemohli jednoduše pokračovat ve vztahu, jaký měli před lety, jakkoliv o tom snili. Příliš mnoho věcí se změnilo.

Odpověděl upřímně. „Samozřejmě, že spousty věcí lituju. Sotva stačím sledovat kde jsem, a přitom nemám tušení, kde budu zítra.“

„Tak to se cítíš jako opravdový Tulák. Chtěl by ses raději vrátit na Zemi a usmířit se s rodiči?“

„A opustit tebe?“

„Já se do Hanzy nevrátím, to ode mě nečekej!“

„Pak zůstanu tady. Tulácká Hvězda, a tak dál…“

Políbila ho. „Jsi zlatíčko, Brindle!“

„To říkali všichni moji velitelé.“

Hravě do něj šťouchla. „Pojď, půjdeme se podívat, jestli ti dělníci ví, co dělají.“

Dříve nebo později někdo jistě vymyslí znak armády Konfederace, který pak Tasia vyšije na svou (a Robbovu) kapsu. V této chvíli však byla jejich autorita nesporná a absolutní. Tasia byla nadšená, že je znovu mezi Tuláky. I když neznala jednotlivé členy klanů osobně – přece jen odešla už před léty – stužky, zipy a vyšívané kapsy jí připomínaly dětství a návštěvy Randezvous, kam se tu a tam vypravila společně s Jessem nebo Rossem. Teď ji poslali sem, na Osquivel, a pověřili úkolem přebudovat všechna dostupná plavidla na obrannou flotilu.

Tasia a Robb zaletěli v malé přepravní kapsli na centrální stanici, kde v jídelně narazili na zpocené a zaprášené dělníky z právě skončivší směny. Robb pozoroval ruch, naslouchal jejich halasení a snažil se určit různé uniformy, klanové znaky a dát dohromady členy jednotlivých čet, kteří se rozdělili, aby si přisedli ke svým přátelům či příbuzným u jiných stolů. Celá tulácká kultura mu připadala potrhlá a hlučná – jeho rodiče představovali pravý opak, upjaté armádní důstojníky pracující s chladnou efektivitou. „Jak můžou v tomhle chaosu vůbec něco udělat?“

„Mají cvik. Všichni chtějí vydělat, aby přežili a měli se dobře, a s každým, kdo dělá problémy, se vypořádají po svém. Nějak to funguje – tak jako mezi tebou a mnou.“

V jídelně našli také Kotta Okiaha, jak sedí u stolu, zcela lhostejný k okolnímu lomozu. Výstřední inženýr zíral na obrazovku a drobil na ni jídlo, které roztržitě nabíral z tácku. Kotto neměl v rámci loděnic žádné oficiální postavení. Staral

se o úpravu lodních konstrukcí či výstroje, kdykoliv objevil nějaký nedostatek. Byl jako dítě v hračkářství – nestále přicházel s bláznivými nápady a prováděl změny v procesech, aby zjistil, co funguje a co by mohlo fungovat lépe. Všichni Tuláci mu důvěřovali bez ohledu na to, jak podivně jeho návrhy zněly.

Tasia k němu přistoupila a nahlédla mu přes rameno. „Už jsi slyšel o té nové práci, kterou pro tebe máme, Kotto?“

Fakt, že ho někdo pozoroval při práci, ho nevyvedl z míry ani v nejmenším. „Denn mi poslal nějakou zprávu, ale ještě jsem ji neotevřel.“ Zvedl oči od obrazovky a pohlédl na Tasiu s Robbem. Zřejmě ani jednoho z nich nepoznal, to ale zjevně považoval především za svůj problém. Celý se rozzářil. „Už se z Theronu vrátil ten malý hydroský člun? Chtěl jsem na něm znovu pracovat…“

„Potřebujeme, abys nám pomohl vybavit tulácké lodě zbraněmi a štíty.“

Úlek Kotta zjevně vrátil do reality. „Nikdy dřív jsme je nepotřebovali! A hydrogové byli poraženi.“ Rozhlédl se kolem sebe, jako by se bál, že mu něco uniklo. „Nebo ne?“

„Hydrogové nám starosti nedělají,“ řekla Tasia. „Spirální rameno se změnilo, Kotto – to jen pro případ, že ti o tom zapomněli dát zprávu. Lupiči, piráti a dokonce osíci by si rádi urvali aspoň kousek z toho, co dodáváme na trh. Musíme se bránit.“

„Byl o tom nějaký oběžník?“

„Říkám ti to já, Kotto.“

Robb dodal: „Podle všeho jsi právě ty ten správný člověk, který nám může pomoci vybudovat kompletní flotilu. Potřebujeme ji co nejrychleji.“

„Tak je to vždycky.“ Kotto vyvolal na obrazovce schéma upravené obchodní nákladní lodi. Se svraštělým obočím začal ťukat na jednotlivé zóny, přemýšlel, a pak zvýraznil určité plochy. „Sem můžu přidat pancéřování. Není problém vyrobit

konvenční děla a umístit je sem a sem.“ Jeho oči dostaly zasněný výraz a Kotto se začal usmívat. „Vlastně máme docela dost možností. Postarám se o jejich začlenění do všech svých plánů.“

33 ☼ Patrick Fitzpatrick III.

V době, kdy Patrick ve své vypůjčené lodi a nenápadném oblečení dorazil na Yreku, už ani neměl pocit, že něco předstírá. Dlouho byl v kokpitu lodi sám a měl dost času přemýšlet. Měl pocit, jako by se z něj stával jiný člověk, jako by se postupně oprošťoval od všeho, co ho spojovalo s jeho bohatou a mocnou rodinou. Všechna ta temná tajemství, jež vláčel s sebou, ho začala unavovat jako nechtěné břemeno, které tíží stále víc… Musel si ve svém životě udělat pořádek, byť to bylo bolestivé. Patrick Fitzpatrick III. konečně jednou mohl být sám sebou.

Yreka se změnila víc než on sám, z malé, poměrně nezajímavé hanzovní kolonie se stala rušná obchodní křižovatka. Když se Patrick přiblížil k planetě, očekával, že bude požádán o identifikaci, byl však pouze odvelen do vyčkávacího prostoru, dostal přidělené číslo a dozvěděl se, že kvůli hustému provozu musí s přistávacím manévrem ještě tak hodinku počkat.

Z planety odlétaly nejrůznější lodě, od nákladních připomínajících kovové čmeláky až po malé, rychlé průzkumné čluny či kurýrní lodě označené symboly tuláckých klanů. Další lodě pak náležely kolonii, byly to stroje, které v době nedostatku ekti musely zůstat na zemi. Palivo pro mezihvězdný pohon už nebylo žádnou vzácností. Tuláci se vrátili k provozování těžerů a své spojence zřejmě štědře zásobovali. Hanza a OSZ měly paliva stále zoufalý nedostatek, ale Patrick zapomněl na pocit viny vzápětí poté, co minul bývalou

hanzovní zásobovací loď, z jejíhož trupu bylo logo Země beze všech skrupulí odstraněno.

Když konečně dostal povolení, řídil se pokyny a přistál na určeném místě, které dříve sloužilo jako pole – pole, které OSZ zničily z pouhého rozmaru. Patrik sehrál při této akci významnou roli a osobně sestřelil neozbrojenou loď kolonistů, která se pokusila uniknout. Byl na sebe dokonce hrdý – myslel si tehdy, že je to jediný způsob, jak uštědřit neposlušným kolonistům lekci. Tenkrát ho ani nenapadlo přemýšlet, jaké zoufalství asi kolonisty přimělo porušit prezidentovo drakonické nařízení.

Další tíha spočívající na jeho ramenou.

Patrick vystoupil z *Cikánky* oblečený do jednoduché kombinézy a zamířil do města, aby je prozkoumal a sehnal potřebné informace. Kolem přistávací plochy vyrostly pevné stavby, samotné tržiště se však rozbujelo jako plevel. Stany a krámky si lidé stavěli doslova všude.

Pro celou Zemi byl k dispozici jediný zelený kněz, na zapadlé Yrece jich během krátké chvíle viděl pět. Dva zelení kněží si tady dokonce založili živnost – v malém otevřeném kiosku přijímali osobní vzkazy, které za symbolický poplatek posílali dál. Ze stánků s jídlem pod zdobenými stříškami se linuly lákavé vůně a jemu se začaly sbíhat sliny. Patrick se musel ptát u tří stánků, než našel někoho, kdo přijal, třebaže neochotně, jeho hanzovní kredity. Dál kráčel rušnými uličkami a vychutnával si přitom kořeněné maso.

Patricka napadlo, co by asi udělala jeho babička, kdyby měla volnou ruku a mohla tady založit novou vládu. Byl si jistý, že by se „stará Fúrie“ takové příležitosti s radostí chopila.

Patrick se díval kolem sebe, poslouchal řeči. Mnoho lidí nadšeně mluvilo o plánech Konfederace na vyzbrojení a obranu. Pocítil zvláštní radost, když uslyšel jméno své dávné tulácké soupeřky Tasie Tamblynové, pak ale lidé ve stejné

souvislosti zmínili i Robba Brindleho a Patrick to hodil za hlavu – věděl, že Brindle zmizel už před dávnou dobou.

Dorazil do středu města, kde se shromáždil větší počet lidí, a zastavil se. Tuláčtí technici a yrečtí stavitelé za pomoci těžké techniky položili kamenný podstavec, další dělníci pak použili antigravitační manipulátory, aby na něj umístili a upevnili slitinovou sochu muže oblečeného jako Tulák. Vypadal odvážně, dokonce směle, měl pohlednou tvář a vlasy mu divoce a volně vlály, jako by unášeny jakýmsi imaginárním stelárním větrem. Sochař, břichatý Tulák, vykřikoval pokyny a řídil postup prací. Když se socha konečně ocitla na správném místě a antigrativační desky byly odstraněny, těžký objekt se zřetelným zaskřípěním dosedl.

Patrick se obrátil na staršího muže hned vedle. „Co je to za sochu?“

„Památník Ravena Kamarova. Víte kdo to je, ne? Tuláci ho označují za první oběť jejich války.“

Patrick ztěžka polkl. „Jejich války?“

„No, Kamarov rozhodně nezahynul v boji s hydrogy. Zabili ho ti blbí osíci a mocí posedlá Hanza. Tuhle kolonii šikanovali taky.“

Patrick měl zřejmě talent být ve špatnou chvíli na nesprávném místě. Znepokojen krátkým rozhovorem pokračoval dál svou cestou. Teď, když o politické věci ztratil zájem, se plně soustředil na nalezení Zhett. Nebyl si jistý, zda se ji snaží najít z čistě sobeckých důvodů, nebo zda ho k tomu vede potřeba obhájit vlastní čest. Zcela ho pohltila myšlenka na omluvu – chtěl se očistit, ospravedlnit své činy. S Tuláky bylo v posledních letech zacházeno nespravedlivě a sám na tom měl nemalý podíl. Vstoupil do místní nálevny nazvané poněkud všedně „Saloon“, snad jako připomínkou pionýrských dob na Zemi. Majitelé, podle tabule jeden Tulák a jeden Yrečan, vařili vlastní pivo z přebytků yreckých obilovin a chmelového extraktu, který onen Tulák získával z blíže neurčeného zdroje.

Patrick si objednal pintu nápoje, hořkého a vodnatého, jak se vzápětí ukázalo, přemohl se však a usrkával jej s pochvalným výrazem ve tváři. Zákazníci seděli u kovových stolů nebo u baru, někteří spolu živě rozmlouvali, jiní vedli vášnivé spory. Patrick se kolem sebe rozhlédl a hledal nějakou přátelskou tvář. Babička ani rodiče by jeho přítomnost na tak „obyčejném" místě neschvalovali. S novými lidmi se Patrick obvykle seznamoval při oficiálních společenských příležitostech, kde všichni od samého začátku věděli, kdo je kdo. A v OSZ bylo společných témat k navázání konverzace víc než dost. Vlastně ani neuměl přistoupit k někomu cizímu a začít rozhovor.

Dál se tedy tvářil vstřícně a doufal, že někdo zareaguje. Dva muži u baru kreslili na starý datový displej nějaká schémata. „Ne, podívej! Prostě vezmeš nějaké sítě vyrobené z vysokonapěťového vlákna, volné kameny s nimi svážeš a pak už jim jen udělíš potřebný impulz – stačí přenosné motory nebo menší výbuchy – abys je dostal zpátky na místo."

„To je jako skládat puzzle se zavřenýma očima!"

„A to nezvládneš? Prostě dej do kupy asteroidy, zachraň, co se zachránit dá, a spoj to novými nosníky. Pak stačí natlakovat pár ochranných kopulí a za nějakých šest měsíců může Randezvous znovu fungovat."

Obnovit Randezvous? Tato myšlenka byla natolik smělá, že Patrick překvapením zamžikal, ani na okamžik však nepochyboval o schopnosti Tuláků ji realizovat.

„Máme dost jiných výnosných projektů, na které se můžeme zaměřit. Jaký by to mělo smysl?"

„Ukázali bychom těm osíkovským parchantům, že nad námi nevyhráli! Nelíbí se mi, že bychom se s tím měli jen tak smířit. Bylo by to symbolické gesto. Del Kellum prý už vyslal tým, aby zhodnotil možnosti."

„Pokud má někdo kredity na rozhazování, pak je to klan Kellumů."

Patrick ožil. „Promiňte, ale já… dříve jsem pracoval v Kellumových loděnicích.“

Muži se na něj podívali bez špetky nepřátelství. „Nevypadáš jako Tulák. Ze kterého jsi klanu?“

„Z klanu Fitzpatricků.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel,“ namítl jeden z nich.

Patrick jeho poznámku ignoroval. „Nevíte náhodou, kde bych teď mohl klan Kellumů najít? Slyšel jsem, že se sbalili a odešli z Osquivelu.“

„Ale kdež, loděnice už zase fungují. Kellum se osíků nebojí.“

„Proč by se bál? Moc toho z jejich armády nezbylo,“ odfrkl si druhý Tulák pohrdavě. „Kellum sám loděnice stejně neřídí. Pověřil tím někoho jiného.“

„A víte, kam se poděl?“

„Říkal jsi snad, že jsi pracoval v loděnicích.“

„Pracoval jsem pro Dela Kelluma,“ prohlásil Patrick se vším důrazem, jehož byl schopen. „Pokud mě Del pošle na Osquivel, půjdu tam. Ale pokud má pro mě jinou práci, rád si jeho nabídku poslechnu, zatraceně.“ Úmyslně ve větě použil Kellumovu oblíbenou frázi.

Muži se zachechtali. „Jako bych slyšel Dela!“

První z mužů smazal nákresy na svém přenosném displeji a dlouze se napil piva. „Del a jeho dcera se vrátili k těžbě ekti. Jako první spustili těžer na Golgenu. Ať už se loděnicím bude dařit jakkoliv, Del už se nejspíš ze svého těžeru nehne.“

Patrick byl touto novou stopou tak nadšený, že málem odešel, aniž dopil své pivo, ale nechtěl, aby muži pojali podezření. Poslouchal tedy jejich vyprávění o nových obchodních trasách po ildiranském Impériu a o předpokládané daňové soustavě a parlamentním uspořádání nové Konfederace. Dokázal však přitom myslet jedině na Zhett.

Poděkoval svým novým známým – znát jejich jména nepovažoval za nutné – a spěchal zpátky k *Cikánce*. Teď přesně věděl, kam zamířit.

34 Generál Kurt Lanyan

„Pořádková“ flotila generála Lanyana dorazila k Rheindic Co, která se měla stát výchozím bodem k upevnění vlády nad novými koloniemi na klikisských planetách. Jelikož kolonisté neměli možnost získávat aktuální informace zvenčí, Lanyan pochyboval, že by se o nové Konfederaci či vzpouře krále Petra vůbec doslechli. Hodlal se osobně postarat, aby to tak také zůstalo.

Lanyan se pohodlně uvelebil ve velitelském křesle *Jupitera* a kochal se nesmírností obří lodi. Velká bitevní loď vzbuzovala pocit absolutního bezpečí, byla jako jeho království rozprostírající se kolem něj. Vůbec se nedivil, že admirála Willisovou tak rozladilo, když se musela své lodi vzdát.

Během prvního roku kolonizační iniciativy Hanza získala víc dobrovolníků, než kolik byla schopná uspokojit. Skupiny nadšených průkopníků byly dopraveny na Rheindic Co a vyslány do svých nových domovů skrze přepravní portál umístěný v pradávném městě ve skalní stěně. O tom, na kterou téměř neprozkoumanou planetu byli přiděleni, rozhodl los. Poté, co se prezident Basil Wenceslas rozhodl odstavit kolonie na vedlejší kolej a veškeré dostupné prostředky nasadit k obraně Země, byla kolonizační iniciativa utlumena a na Rheindic Co zůstala jen nejnutnější osádka, aby dohlížela na zařízení.

Lanyanovým úkolem bylo dopravit do ústředního bodu přepravního systému dva tisíce mužů z pozemních jednotek. Generál se domníval, že nějaká stovka mužů na jednu planetu

bude více než dost. Kolonisté odříznutí od zbytku světa se neodváží dělat problémy, zvláště když uvidí vojáky a jejich účinné zbraně.

Prostřednictvím interkomu upozornil své vojáky: „Připravte se na okamžité nasazení! Chci, aby všechno proběhlo rychle a efektivně."

Poddůstojníci shromáždili své týmy. Generál se rozhodl, že udělá důležité gesto na podporu morálky a osobně doprovodí první skupinu na její misi.

Čluny přistály v prázdném kaňonu přímo před klikisským skalním městem. Stovky vojáků se vylodily a na udusané zemi bleskově rozbily základní tábor. Část technických vymožeností kolonistů stále fungovala – čerpadla poskytovala tekoucí vodu a solární energetické články dodávaly nezbytně nutné množství energie. Zde budou vojáci spát několik dní, než Lanyan zorganizuje mise na jednotlivé planety.

Když Lanyan vtrhl do ústředního komplexu, posádka složená z hanzovních techniků a výzkumníků utrpěla šok. Celkem zůstalo na základně v rozvalinách skalního města pouhých padesát mužů a žen. Vyhlíželi z jeskyň umístěných vysoko ve skále a při pohledu na přistávající čluny vrtěli hlavami. „No to se podívejme! Doufáme jen, že jste si přivezli vlastní zásoby," poznamenal vedoucí technik, nerudný muž s pleškou jménem Rico Ruvi.

Lanyan s sebou do skalního města přivedl čtyři inženýry a datové specialisty. „Prezident trvá na přítomnosti OSZ na všech klikisských planetách." Nasměroval svůj tým do řídicí místnosti. „Začněte zjišťovat, jaké máme možnosti."

Ruvi pokrčil rameny. „Buďte mými hosty. Nějakou dobu byl portál mimo provoz, dělali jsme diagnostické testy. Pokud chcete, můžeme ho během hodiny zase nastartovat."

„Hodina bude stačit. Než vaši technici spustí portál, moji lidé si znovu projdou své úkoly, vyčistí zbraně a připraví se k

odchodu. Všechno, co budou potřebovat, si přinesou s sebou. Nebojte se, máme dostatečné zásoby.“

Administrátorovi se rozzářily oči. „Pár potravinových balíčků by se nám hodilo, pokud máte nějaké navíc.“

„Promluvím se svým zásobovacím důstojníkem.“

„Mimochodem, generále, většina kolonií, kam máte namířeno, taky zůstala bez přídělů zásob a jídla. S hladovými žaludky se na vaše vojáky nebudou dívat zrovna přívětivě.“

„Nezajímá mě popularita ani přátelské pohledy. Máme tady práci.“

Ruvi pokrčil rameny. „Jak je libo. Vy jste tu šéf.“

„Ukažte mi seznam kolonií! Máte soupisy lidí podle planet?“

„Generále, každý den jsme jich odbavili tisíce. Než přišli sem, museli se zapsat jako dobrovolníci a získat svolení Hanzy. My jsme je jenom odbavili. Hledáte někoho konkrétně?“

„Ne, jen vybírám první cíl.“

„Cíl? Co máte v plánu?“ Hladké Ruviho obočí se svraštilo jako kožená harmonika.

„Chceme prostě navštívit všechny planety a pomoci kolonistům, aby zůstali věrní Hanze.“

V řídicí místnosti ve skalním městě stál velký plochý kámen lemovaný dlaždicemi s podivnými symboly. Lanyan sledoval přenosné obrazovky a prohlížel si jeden obrázek za druhým – záběry z planet, které byly uznány za vhodné pro osídlení. Zkoumal, kolik lidí bylo na každou z planet posláno a četl prognózy vývoje každé z kolonií.

Lanyan jakožto generál OSZ měl vést jednu z úvodních výprav a hodlal s sebou vzít drtivou vojenskou sílu potřebnou k vyvolání důležitého prvního dojmu. V kolonii pak nechá hrstku mužů a se zbytkem se vrátí na Rheindic Co, odtud se vypraví na další planetu a pak na další.

Začal si dělat poznámky, zapisoval odhad velikosti pořádkových skupin, kterých bude zapotřebí na tom kterém

místě. S bukolickou planetou zvanou Štěstí, osídlenou několika málo neoamišskými kolonisty, zřejmě nebude žádný problém. Pasivně nezávislá, ano, ovšem jen proto, že její obyvatelé nevěnovali politice žádnou pozornost. Větší a silnější kolonie by však mohly propadnout falešné pýše a vyhlásit nezávislost na Hanze.

Pokud nějaká planeta potřebovala dohled, pak jistě Llaro, které se stalo novým domovem uprchlíků z Crenny, k nimž později přibyla velká skupina tuláckých zajatců. Tam by bylo vhodné napochodovat s několika stovkami uniformovaných, dobře vyzbrojených mužů a předvést demonstraci síly, něco jako vojenskou přehlídku. Pak si ale všiml, že na místě působí samostatná jednotka OSZ, která byla jistě schopná udržet kolonisty na uzdě, i kdyby se chtěli vzpouzet.

Chvíli pak jezdil prstem po obrazovce a hledal lepší možnost. „Tady! Pym. To je místo, kde můžeme začít."

Pym měl snadno dostupná ložiska kovů a oplýval nerostným bohatstvím. Jeho solné planiny a ložiska krystalů by se mohly Hanze hodit. OSZ musely hledat materiál a suroviny, kde se jen dalo.

Jakmile Lanyan získá kontrolu nad Rheindic Co, Pymem a tuctem dalších planet, Hanza bude moci zahájit rozsáhlé průmyslové operace a posílat suroviny či dokonce hotové stroje a součásti lodí skrze portály do míst, kde je OSZ potřebovaly nejvíce. Karta by se tak měla konečně obrátit.

35 ☼ Adar Zan'nh

Když Sluneční flotila zahájila bombardování Marathy, adar Korťnh se postaral, aby byly ušetřeny trosky Sekundy v naději, že Ildirané jednoho dne svou lázeňskou planetu opět obnoví. Bez sebemenšího zaváhání však zničil veškeré chodby,

zpola dokončené válečné lodě i veškeré stavby v klikisském stylu vytvořené roboty.

Černé klikisské stroje plánovaly velkou ofenzivu. Snad proti lidem? Nebo proti Ildiranům? Zan'nha to nijak zvlášť nezajímalo. Adar už měl za sebou trpkou zkušenost a věděl, že robotům nemůže věřit. Mág-imperátor mu nařídil, aby se v rámci obnovy ildiranského Impéria zmocnil Marathy, a on neodletí, dokud tento úkol nesplní.

Při prvních dvou přeletech jeho bitevníky zničily do země zapuštěná plazmová děla. Doutnající krátery a zbytky zborcených konstrukcí označovaly místa, kde dříve spočívaly rozestavěné mezihvězdné koráby. Pokřivené slitinové nosníky se v žáru nakláněly a kácely jako požaté obilí. Stovky černých robotů už byly rozbité na kusy.

Rozsah škod způsobených masivním útokem však Yazra'h neuspokojil. Když měl adar konečně pocit, že palba roboty zneškodnila a riziko kleslo na minimum, dal své sestře volnou ruku. „Běž, a vyčisti to tam! Buď opatrná – a získej nám vítězství."

Její zuby zazářily v dravém úsměvu. „Zničíme ty zrádné roboty do posledního. A až se vrátíme, naši dějepravci ti o tom budou vyprávět!" Vojáci spěchali ke člunům a Yazra'h dlouhými skoky pospíchala za nimi, následována dvojicí nejistých dějepravců.

„Opravdu je chceš brát s sebou?" zavolal za ní Zan'nh. „Nejsou to bojovníci."

„Jsme pozorovatelé." Vao'shova slova zněla nuceně, ale upřímně. „A musíme být při tom, abychom mohli dostát svému úkolu."

Adar obdivoval Yazra'hino nadšení. Když byl mladší, často trénoval se zuřivými válečníky z vojenského kruhu a zkušenými turnajovými harcovníky. Dokázal se bránit zrcadlovým štítem a dokázal zabíjet katanou, ručními lasery i holýma rukama. Zan'nh však také uměl velet skupinám lodí

zapojeným do bitvy a chápal strategii na mezihvězdném bojišti. Musel být zároveň stratég i vůdce, zatímco jeho sestra si mohla dopřát svobodu a bojovat na osobní úrovni. Částí své osobnosti záviděl Yazra'h onu možnost vrhnout se do chaosu bitvy, každý Ildiran však byl zrozen k jinému úkolu, znal své místo a svůj osud.

Zůstal tedy ve svém velicím jádru a na obrazovkách s vysokým rozlišením sledoval záběry z bojiště. Čluny přistály na Marathě a ildiranští bojovníci se vyhrnuli ven, zbraně připravené. Náhlé zvýšení intenzity rádiového vysílání naznačovalo, že okamžitě narazili na tuhý odpor. Bombardování zanechalo na povrchu planety mnoho roztříštěných exoskeletů, další roboti byli roztavení a zbyly z nich jen louže polymeru. Z podzemních tunelů, které se doposud nezhroutily, se však vyhrnulo nečekaně velké množství nepoškozených strojů. Co tam všichni dělali? A proč si vybrali Marathu?

„Roboti kladou odpor," odvysílala Yazra'h. „Naše zbraně jsou však dostatečně účinné." Ve velicím jádru se ozývaly pištivé hmyzí zvuky a obrazovky zaplnily záběry na agresivní stroje.

„Adare!" vykřikl operátor senzorů nečekaně. „Právě jsem přijal varovný signál z dálkových senzorů. Blíží se sem lodě. Neznámá konfigurace."

„Další lodě? Zvětšete obraz!" Obával se, že si roboti povolali posily. U Země viděl velkou skupinu zřejmě unesených lodí OSZ, které bojovaly na straně robotů. „Připravte se ke střetu, všechny zbraně do pohotovosti!"

Vzápětí však spatřil, že to nejsou manty či obří lodě postavené lidmi. A nebyli to ani další roboti.

Neznámé lodě se blížily k Marathě a brzy bylo zřejmé, že svou velikostí a počtem septem Sluneční flotily dalece předčí. Podivné lodě byly ve skutečnosti obrovité shluky nesčetných menších lodí, vzájemně propojených geometrických útvarů.

Rádiové frekvence se naplnily cvakavými a cvrlikavými zvuky. Zan'nhův komunikační důstojník byl natolik pohotový, že našel vhodné referenční body a neváhal použít prastaré překladatelské protokoly.

„Je to klikisský signál, adare!" Kdysi dávno černí roboti naučili Ildirany překládat jazyk svých stvořitelů. Tyto rutiny nebyly použity po celá tisíciletí.

„Ale klikissové přece vyhynuli!"

Náhle se na obrazovce objevil živoucí důkaz adarova omylu – obrovitý tvor s ostnatým krunýřem a mnoha článkovitými končetinami, který promluvil, často přerušován šumem, zjevně přesvědčený, že mu Ildirané budou rozumět. „Zaznamenali jsme zde přítomnost našich robotů. Přišli jsme je zničit."

Zan'nh se rychle vzpamatoval, napřímil se a odpověděl: „Pak máme stejný cíl. Už jsme rozmetali jejich nové hnízdo. Ochromili jsme jejich obranu a zničili flotilu lodí, kterou zde budovali." Namáhavě z paměti lovil kusé informace o prastaré hmyzí rase. Kdyby tak měl po ruce Vao'she! Dějepravec by jistě věděl víc. „Klikissové a Ildirané v minulosti nebyli nepřátelé."

Hmyzí tvor vydal sérii zacvakání a trylků, načež překladač monotónním hlasem vyplivl: „Všechny zbývající roboty najdeme. Naši válečníci je roztrhají úd po údu."

Obrovitá rojová loď se rozdělila na stovky menších lodí. Jednotlivé díly prolétly kolem adarových bitevníků, jako by ani neexistovaly, a hnaly se k Marathě, podobné rozzuřeným sršňům.

„Počkejte!" odvysílal Zan'nh. „Máme na povrchu mnoho našich jednotek. Nejsou to vaši nepřátelé. Také bojují s roboty. Nechci, aby byli zranění v přestřelce."

„Nařiďte jim, aby se nám nepletli do cesty." Klikiss přerušil kontakt.

Zan'nh se prudce otočil ke svému komunikačnímu důstojníkovi. „Spojte se s našimi vojáky tam dole! Upozorněte Yazra'h, že přicházejí klikissové."

36 Nahton

Měsíční zahrada byla jedním z mála míst, kde se Nahton směl procházet. Tady se mohl nadechnout čerstvého vzduchu a nastavit tvář přímé sluneční záři. Hanza mu bránila v přístupu k ratolesti už celé dva týdny. Neměl tak žádné zprávy z Theronu, ani nemohl nikomu říct, co se s ním stalo. Zůstal odříznutý.

Zde alespoň mohl zelený kněz trávit čas mezi květinami a kapradinami, které obklopovaly sochy hrdinů a stylizovaných zpodobnění abstraktních pojmů. Tyto zahrady založil král George. Vyhlásil tehdy uměleckou soutěž, a těm, kteří v ní uspěli, se dostali té cti, že mohli vystavit svá díla v zahradách právě dokončeného Paláce šepotu. Kolem nádherného chromového kusu skládajícího se z lesklých sinusoid a kulatých zrcadel právě kvetly rudé růže. Socha se – jaká ironie – jmenovala Proměnlivá pravda.

Když se Nahton procházel mezi sochami, živými ploty a záhony, obvykle si víc než zřetelně uvědomoval přítomnost královských gardistů, kteří sledovali každý jeho pohyb. Tentokrát však své hlídače nikde neviděl. Podezřelé!

Uslyšel hlasy, vzhlédl a uviděl Sarein a kapitána McCammona, jak spolu hovoří. Mluvili nahlas a výrazy jejich tváří prozrazovaly napětí. Zelený kněz předpokládal, že ho hledají, ani jeden z nich se však nepodíval jeho směrem. Zašli za rozježený živý plot vytvořený z ibišků, jejichž zvonkovité květy rudě a oranžově zářily. I když museli vědět, že je Nahton slyší, mluvili stále docela hlasitě, zřejmě se hádali. Nahton si připadal jako slídil v amatérsky zrežírované hře.

„Theron je má domovská planeta a ta připravovaná invaze je nelegální!“ prohlásila Sarein. „Hanza nemůže OSZ jen tak nařídit, aby na ni zaútočily. Pokud na tom prezident Wenceslas trvá, musíme krále Petra a královnu Estarru varovat.“

„Ale jak?“ zeptal se McCammon. Znělo to, jako by si rozhovor pečlivě připravil. „Prezident už shromáždil flotilu. Slyšel jsem, jak dává rozkaz admirálu Willisové. Útočný svaz vyrazí do pěti dnů.“

Když to Nahton uslyšel, zamračil se. Invaze na Theron? Ani prezident by se neodvážil podniknout něco tak smělého a pošetilého. Když se však zelený kněz na chvíli zamyslel, uvědomil si, že lže sám sobě. Basil Wenceslas by se určitě odvážil.

„Jakmile se Basil jednou rozhodne, názor už nezmění,“ řekla Sarein. „Možná by jim nějaký obchodník mohl doručit vzkaz. Kurýr, který by zamířil rovnou na Theron.“

„To by trvalo několik dnů. Neexistuje způsob, jak je varovat včas.“

Nahton mlčky stál na druhé straně živého plotu. Záměr těch dvou byl nad slunce jasný. Nesměli s ním mluvit přímo a zřejmě se zmohli jen na tuto ubohou frašku. On však mohl vyslat zprávu, jen když se dotýkal ratolesti. Už věděl, že je umístěna ve skleníku královny Estarry. Podřekl se snad kapitán McCammon úmyslně?

Celé to působilo až neskutečně strojeným dojmem. Podezřívavost zkřivila jeho rty do úšklebku. Prezident byl úskočný muž schopný jakéhokoliv činu, jen když naplňoval jeho poněkud pokřivenou definici „správné věci“. A co když to všechno byla jen past a McCammon se Sarein se ho snažili vyprovokovat k zoufalému činu? Ale proč? Prezidentovi se nedalo věřit, ale byl předvídatelný. To by nedávalo smysl.

Nahton věděl, že kapitán McCammon byl vždy věrný Petrovi a prostřednictvím zeleného kněze předával zprávy i proti prezidentově vůli. A Sarein byla královnina sestra.

Přestože z Theronu odešla už před dávnou dobou, Nahton nevěřil, že by zradila svou vlastní planetu, jakkoliv ji doposud považoval za stoupenkyni prezidenta.

Chvíli zvažoval, že ty dva osloví přímo a požádá je o vysvětlení, ale pak se rozhodl, že bude jejich informaci považovat za pravdivou. Prezident se tedy rozhodl provést unáhlený útok na Theron… Něco takového nesměl Nahton připustit. Musel najít způsob, jak se dostat do královnina skleníku.

Téhož dne pozdě v noci Nahton meditoval, zvažoval své možnosti – a čekal. U vstupu do jeho pokojů byla jako vždy umístěna stráž, nemohl nijak doufat, že by dokázal přemoci vycvičeného muže.

Komunikátor na límci strážného zapípal a ozvala se z něj série rozkazů. „Jste si jistý, pane? Rozumím!“ Muž pohlédl na zeleného kněze a odešel, aniž by Nahtonovi cokoli vysvětlil.

Nahton přistoupil ke dveřím a přestože mu v útrobách hryzala úzkost, nervózně nahlédl do chodby. Pochopil, že ať už jde o cokoliv, je to součást McCammonova a Sareinina plánu, a rozběhl se. Ve skleníku královny Estarry byl několikrát, od útěku královského páru jej však nenavštívil. Se svou smaragdovou pokožkou a nápadným tetováním, oblečený do skrovného oděvu zelených kněží, Nahton jednoduše nemohl být nenápadný. Naštěstí se v tuto noční hodinu pohybovalo chodbami paláce jen málo osob.

Potkal nějakého úředníka s náručí plnou dokumentů, který zřejmě pracoval přesčas. Muž při pohledu na něj překvapeně zamrkal, ale Nahton zahnul do chodby a přidal do kroku. Narazil na uklízecí četu – čtyři postarší ženy a muže s nosem jako skoba. Zírali na něj, jako by v životě neviděli zeleného kněze. Brzy někdo spustí poplach. Neměl už mnoho času.

Rozběhl se dolů po schodech a chvátal prázdnou chodbou. Jeho bosé nohy vydávaly na dlaždicích pleskavé zvuky a Nahtona zcela ovládl pocit naléhavosti.

Když dorazil k zšeřelému skleníku, byl stále sám. Aspoň že tak! Skrze skleněné desky nad hlavou bylo vidět noční oblohu. Skleník byl naplněn podivnou směsicí pachů – čpění žíravých chemikálií se mísilo s hutnou vůní země. Jasně viděl, že s rostlinami je něco v nepořádku – kapradinami, květinami i trpasličími citrusy. Všechny theronské druhy byly vyrvány z kořenů a ponechány na místě, kde hnily jako mrtvoly na bitevním poli.

Nahton se zastavil, aby našel ztracenou rovnováhu. Žíravé chemikálie byly na rostliny nalité na prezidentův příkaz. Chtěl potrestat královnu Estarru zničením něčeho, co měla ráda. Něco tak zlovolného a záštiplného – zničit tolik nádherných rostlin!

Ale ratolest… Ratolest stále žila! Někdo – snad kapitán McCammon – umístil ratolest na místo, kde měla po celý den dostatek světla. Větvičky vypadaly zdravě, tenký kmínek se držel zpříma. Nahton se vrhl kupředu.

Náhle uslyšel z chodby výkřiky a spatřil záblesky světel. Drsný, přibližující se hlas zvolal: „Ratolest je ve skleníku. Rychle!“

Nahton běžel ke stromku v květináči, uchopil jej a dotkl se větviček, přestože slyšel dusot blížících se nohou. Chvatně vychrlil do telinku příval slov. Řekl malému stromku všechno, varoval před blížícím se útokem na Theron, vysvětlil, že se stal vězněm a nemá běžně k ratolesti přístup. Vlil své informace do lesní mysli, takže k nim měli přístup všichni zelení kněží, kdykoliv a kdekoliv.

Do skleníku vpadli královští gardisté společně s muži z palácové ochranky. Nahton žádného z nich neznal, rozhodně to nebyli ti, které kapitán McCammon pravidelně stavěl na hlídku k jeho dveřím. Uchopil stromek v květináči a držel jej před

sebou. Nechtěl se ho ještě vzdát. Stejně na tom nezáleželo – muži přišli pozdě.

Přesto pozvedli zbraně a začali na stromek v Nahtonově náručí střílet. Květináč se roztříštil, kmen malého světostromu se rozlétl na kusy. Nahton jej nechal dopadnout na podlahu a nevěřícně na něj zíral.

Do skleníku vtrhl kapitán McCammon, celý zrudlý. „Stát! Všichni!“

Muži však měli jiné rozkazy. Ohromený Nahton pozvedl ruce na znamení, že se vzdává. Muži přesto zahájili palbu.

37 ☼ Davlin Lotze

Odpoledne přinesly klikisské průzkumné oddíly do osad pět lidských těl. Byli to farmáři, kteří uprchli poté, co klikissové zničili jejich pole. Nevěděli kam se dát, neměli žádné bezpečné útočiště, a tak se toulali krajinou a schovávali se, kde se dalo. Hlad je zbavil opatrnosti a klikissové je našli.

Lidé uzavření uvnitř městečka stáli na střechách a na provizorním lešení u vnitřní strany zdi a pozorovali zvědy pochodující ke klikisskému městu. Křičeli na ně urážky, kletby a výzvy. Klikissové však tělům, která nesli, nevinným lidem, které zabili, nepřikládali žádnou zvláštní důležitost.

Davlin věděl, že musí něco udělat. Ti lidé zahynuli jen proto, že neměli kam jít. To se už nesmělo opakovat, musel tomu zabránit. Musel dát kolonistům jinou možnost, ukázat jim, jak se mohou bránit. Margaret mu řekla všechno, co potřeboval – mohl začít s vymýšlením plánu.

Vyzpovídal kolonisty a v duchu sestavil seznam jejich dovedností a zkušeností. Byli to talentovaní farmáři a těžaři, někteří byli opravdoví průkopníci. Našel pár veteránů OSZ, ale žádného skutečného vojáka. Na hanzovní nabídku finanční

podpory spojenou s kolonizací obvykle slyšeli jen ti, kteří už neměli jinou možnost.

Žádný z původních llarských kolonistů či tuláckých zajatců nevěděl, jaké zbraně měli k dispozici vojáci OSZ předtím, než klikissové srovnali jejich kasárna se zemí. Kolonie na Llaru však sloužila jako sběrný tábor pro značné množství tuláckých zajatců a Davlin doufal, že zde paranoidní prezident umístil také dostatečné množství zbraní.

Za zdí stál hlavní hangár OSZ a několik podpůrných budov, které se nacházely natolik daleko od klikisského města, že se jich klikissové dosud nedotkli. Hnízdo se však rychle rozrůstalo a budovy jistě začnou brzy překážet. Davlin věděl, že je musí vyrabovat tak rychle, jak to jen bude možné.

Čekal, dokud pastelové nebe nepotemnělo, a pak vyklouzl ven z města, vyzbrojený pouze příruční svítilnou, kterou používal, jen když to bylo nezbytné. Díky výtečnému zraku a znalosti terénu bez problémů našel cestu k hangáru a zbývajícím skladištím OSZ. Vnikl dovnitř za použití univerzálních kódů OSZ, které se kdysi dávno naučil nazpaměť.

Davlin prozkoumal všechny věci, které tu po nešťastných vojácích zbyly. Našel zamčený sejf, ve kterém bylo padesát zbraní, většinou paralyzéry a zbraně s velkým rozptylem střel pro rozhánění davu (bezpochyby určené k zastrašení tuláckých vězňů). Našel výbušné střely, granáty, mobilní jazery a dokonce staré dobré dýmovnice. Další přístřešek skrýval výbušniny určené pro těžbu a stavební práce. Davlin dosud nevěděl, co s tím vším udělá, ale byl rozhodnutý všechny zbraně ukrýt pro pozdější využití. Nepochyboval o tom, že je kolonisté budou potřebovat.

Další přístřešek skrýval sklad paliva, ve kterém našel tři barely směsi pro let podsvětelnou rychlostí. Pro štítonoše přidělené ke kolonii to stačilo, přestože nemohly používat mezihvězdný pohon. Pak Davlin se svítilnou v ruce prošel

velký, prázdný hangár. Jeden ze štítonošů byl zničen, když planetu navštívili faerové, druhý právě procházel údržbou a jeho motory byly vymontované a připravené k čištění a řádné prohlídce. Davlin tiše zaklel. Nebyl si jistý, jestli má někdo na Llaru dostatečné technické znalosti, aby dokázal loď znovu smontovat a připravit k letu.

Poslední štítonoš však měl doplněné palivo a byl v plné pohotovosti. Davlinovy plány rychle nabraly jasnější obrysy.

Během několika následujících nocí vždy vyklouzl z města, prokličkoval mezi klikisskými strážnými plížícími se temnotou, zamířil ke skladištím a vynesl z nich všechny výbušniny, zbraně i ony tři sudy paliva. Ukryl je na patnácti různých místech, která pečlivě označil a zanesl do vlastnoručně nakreslených map.

Později se sešel se starostou Ruisem, Robertem Clarinem a několika dalšími významnými Tuláky včetně Crima a Marly Chan Tylarovými. Davlin jim vysvětlil, co udělal, a kde najdou zbraně, pokud by je potřebovali. „Je třeba nenápadně zorganizovat odchod lidí, nejlépe po skupinách. Pokud by se do nás klikissové pustili, nebudeme schopní město bránit."

Ruis byl znepokojen. „Opravdu si myslíš, že je to rozumné? Nechceme je provokovat."

„Nikdy bych netvrdil, že těm broukům rozumím," přidal se Glarin. „Ale nechat lidi jen tak bloudit kolem mi nepřipadá jako dobrý nápad. Jen si vzpomeň na ty těla, co přinesli… Byli to zoufalí farmáři, které chytili za hranicemi města. Pokud odsud lidé utečou, jak asi tam venku přežijí? I kdyby je klikissové nedostali, pořád budou potřebovat přístřeší a jídlo."

„Já jim připravím místo, kam se můžou vydat." Davlin se jednomu po druhém zadíval zkoumavě do tváře. „Začněte se ptát, zjistěte, kdo chce jít a najděte schopné a vynalézavé lidi, protože tam venku je čeká ještě tvrdší život než ten, který právě opouštějí."

Ještě před příchodem klikissů se Davlin rád toulával, zkoumal krajinu a ukládal si do paměti zajímavá místa, která by jednou mohla být užitečná. Nyní tak měl jasnou představu, kde najde dočasné útočiště – v pískovcových útesech vytvářejících řadu jeskyní, které by klikissové neměli najít. Místo, kde by se uprchlíci v případě nutnosti mohli bránit…

Ruis se usmíval. „Ty jsi to plánoval!“

„Ano, a mám v úmyslu odejít.“

Místností se rozlehl užaslý šum. Clarin řekl: „Davline, jsi jeden z našich nejschopnějších lidí. Pokud odejdeš…“

„Musím najít a zajistit novou skrýš, základnu, kterou budeme moci použít, kdyby se situace zhoršila. Jakmile shromáždíte skupinu lidí, řekněte jim, aby se vydali na východ a co nejdéle se skrývali. Po jednom nebo dvou dnech ostrého pochodu narazí na pískovcové skály provrtané jeskyněmi. Tam budu.“

Znovu si je přeměřil. „Teď vám musím položit důležitou otázku. Jeden ze štítonošů v hangáru je rozebraný. Je třeba ho smontovat a připravit k letu. Má někdo z vás znalosti z oboru letectví nebo konstrukce hvězdných lodí?“

Clarin se zachechtal. „Jsme Tuláci. Většina z nás je schopná ten krám rozebrat a zase ho složit i se zavázanýma očima – a ještě ho přitom trochu vylepšit.“

Davlin se ani nesnažil skrývat úlevu. „Jakmile to půjde, vnikněte do hangáru a dejte se do práce. Klikissové by ho dříve nebo později zničili. Ať jsme na to připravení.“

„Takže… ty chceš odsud jednoduše odejít?“ zeptal se Ruis.

„Ne. Já odletím. Vezmu si toho druhého štítonoše.“

Uprostřed noci vklouzl do kokpitu funkční lodi, aktivoval systémy a zkontroloval stavové ukazatele. Davlin zažehnul motory štítonoše, nad hlavou čisté nebe, před sebou krajinu ozářenou světlem malého měsíce. Zatímco bridex hlídalo svůj

úl a bezmocní lidé zůstávali uvěznění za zdí, Davlin vylétl z hangáru.

Než mohli klikissové zjistit co se děje, vystřelil pryč a doufal, že brouci nebudou mít zájem – či možnost – ho sledovat. Kolonisté od něj čekali odpovědi na otázky a on chtěl dokázat, že si jejich důvěru zaslouží. Musel jim nabídnout bezpečné útočiště.

38 ☼ Anton Colicos

Hordy černých robotů se leskly v šikmých paprscích slunce, přestože dým z požárů vzniklých po bombardování zastřel většinu nebe. Pozemní bitva byla v plném proudu. Anton běžel po zemi čerstvě rozryté krátery a snažil se držet krok s Yazra'h v naději, že ho ochrání. Ta se však, alespoň soudě podle výrazu její tváře, z níž sálalo krvelačné nadšení, hodlala vrhnout do nejdivočejší řeže, možná by proto Anton udělal lépe, kdyby běžel opačným směrem.

Navzdory masivnímu vzdušnému útoku adarových křižníků se z podzemních skrýší valili další a další černí roboti. Anton by uvítal, kdyby Sluneční flotila ve svém vzdušném útoku proti robotům pokračovala ještě několik dní – z bezpečné vzdálenosti. Takto se alespoň snažil neztratit Vao'she.

Yazra'h zamávala dlouhou holí, na jejímž konci byla baňka vydávající silné sonické pulzy. Yazra'h vykřikla a vrhla se proti jednomu z mohutných strojů. Když do robota udeřila, vypadalo to, jako by na něj dopadlo Thorovo kladivo. S hromovým zaburácením se černý robot zhroutil zemi s rozdrcenými vnitřními obvody.

„Říkala jsem ti, že to bude velkolepé, dějepravče Antone!" křikla přes rameno a pak zamířila do troskami posetých ulic – toho jediného, co zbylo ze Sekundy. „Následuj mě a dívej se!"

Jako projev důvěry svěřila Yazra'h Antonovi zvláštní zbraň, která nadzvukovou rychlostí vystřelovala kovové trny dlouhé a silné jako ukazováček. Vao'sh byl vyzbrojen elektronickou rušičkou, přestože zřejmě neměl tušení, jak ji používat. Jeden z černých robotů jim přeletěl nad hlavou a držel přitom jakousi hranatou věc, pravděpodobně zbraň. Anton pozvedl svou zbraň, vystřelil jeden z kovových trnů a nějak, zřejmě náhodou, zasáhl robota, jehož exoskelet se roztříštil jako přední sklo auta, když na ně dopadne těžký kámen.

„Výtečně, dějepravče Antone!" Vao'shův hlas zněl poněkud rozrušeně. „To začlením do svého vyprávění."

Anton pomohl starému dějepravci s elektronickou rušičkou. „Díky, Vao'shi! A teď udělej něco, čím by ses mohl pochlubit ty sám." Pomohl starému historikovi zneškodnit dva roboty, kteří se k nim s cvakáním blížili.

Komunikační zařízení výsadkových jednotek zapraskala a zazněl výstražný signál. Ozval se rázný hlas adara Zan'nha. „Klikisská flotila se vrátila a je odhodlána zaútočit. Připravte se na přílet dalších lodí."

Yazra'h se dotkla svého sluchátka, jako by špatně slyšela. „Klikissové? Myslíš další roboti?"

„Ne – *původní* klikissové. Držte se od nich dál. Stejně jako my sem přišli zničit roboty."

Anton vzhlédl vzhůru k nebi. „Myslel jsem, že klikissové vyhynuli."

„Bohužel, i v tomto případě je pravda zaznamenaná v *Sáze sedmi sluncí* poněkud… nepřesná," hlesl Vao'sh.

Než si Anton stačil v hlavě uspořádat, co vlastně adar řekl, z nebe se začaly snášet stovky identických lodí. Sotva se jednotlivé hranaté výsadkové čluny řítící se z oblohy jako déšť meteoritů dotkly země, každý z nich se otevřel jako kovový lusk. Vystoupili z nich hmyzí tvorové, kteří vypadali jako volná variace na klikisské roboty vytvořená sochařem trpícím dětskými halucinacemi. Stejně jako compové svou stavbou těla

připomínali lidi, tak i klikissové zřejmě navrhli své roboty k vlastnímu obrazu.

Válečníci se vyhrnuli z výsadkových modulů a postupovali k troskám Sekundy. Když černí roboti spatřili návrat domněle vyhynulé rasy, začali se hemžit jako ohniví mravenci, kterým do mraveniště někdo nalévá benzin. Klikissové se vrhli na roboty a začali je proměňovat v hromady šrotu.

„Zjevně se nevidí poprvé," poznamenal Anton.

Bránící se černí roboti obrátili veškerou svou zuřivost proti klikissům a Ildiranů si téměř nevšímali. Anton několikrát vystřelil, zasáhl tři roboty a zachránil tak život klikisským bojovníkům, hmyzí tvorové se však zcela soustředili na roboty a ani si toho nevšimli. Přestože v bitvě umíraly stovky klikisských válečníků, zbývající s divokou urputností pokračovali v boji.

Během hodiny byli všichni zbývající černí roboti zničeni.

Adar stáhl Yazra'hiny pozemní jednotky zpět do bitevníku. Zahynulo padesát ildiranských vojáků, kteří však zničili téměř desetkrát víc robotů. Než Yazra'h nastoupila na palubu člunu, ohlédla se na doutnající trosky Sekundy, rozdrcené a tělními tekutinami potřísněné mrtvoly klikissů a černé vraky jejich robotů. „Zapamatuj si to, dějepravče Antone! Zapamatuj si každý detail, abys pak mohl tento příběh vyprávět ve vší jeho velkoleposti."

Odlétli zpět k bitevníkům na oběžné dráze. Jakmile vstoupili, celí zpocení a ušpinění, do velícího jádra, Anton okamžitě zaznamenal napětí panující na palubě lodi. Adar Zan'nh stál naproti obrazovce, z níž prostřednictvím překládacího protokolu právě promlouval velký klikisský bojovník. Všech sedm ildiranských bitevníků bylo obráceno proti shlukům propojených klikisských lodí, které se postupně dál spojovaly ve velkou, beztvarou rojovou loď.

„Bereme si zpět naše planety," prohlásil zástupce klikissů. „Přišli jsme, abychom zničili naše roboty. Skrze přepravní portály se vracíme na naše staré planety opuštěné po posledním rojení."

„My také bojujeme s černými roboty." Zan'nh mluvil pevným, ale klidným hlasem. „Sami jste to viděli."

Na klikisse to neudělalo nejmenší dojem. „Mít společného nepřítele ještě neznamená mít společné cíle. Naše planety získáme zpět. Všechny do jedné."

„Maratha nikdy nebyla klikisská planeta! Maratha je součástí ildiranského Impéria. Pomohli jsme vám vyhladit roboty, kteří se zde usídlili. Jsme vám vděční za vaše úsilí, ale tato planeta není vaše, nemáte na ni nárok."

Klikiss mlčel. Zan'nh nehnutě zíral na obrazovku.

Antona napadlo něco jiného, něco při čem se zachvěl. Pokud jsou klikissové stále naživu a vrátili se, aby získali zpět své staré planety, odkud přišli? Rheindic Co byla opuštěná klikisská planeta. Jeho otec tam zahynul, ale matka zmizela, možná prošla portálem. Narazila snad na probouzející se klikisskou rasu? Rád by věděl, co se s ní stalo. A rád by věděl, co se stane s ním.

Konečně klikiss na obrazovce opět promluvil. „Máme jiné planety. Tato planeta není klikisská." Z povrchu se vrátily poslední klikisské lodě, které se zapojily do obrovského shluku. Rojová loď pak odletěla, aniž se pokusila o další komunikaci.

Anton vydal dlouhý úlevný povzdech. Stále ještě nedokázal rozeznat jemné odstíny ildiranských emocí, všichni se však zdáli být otřesení.

„To je neočekávaný zvrat," poznamenal dějepravec Vao'sh.

Anton přikývl. „Na Zemi v takových situacích říkáme, že se příběh začíná zamotávat."

39 Kolker

Před Hranolovým palácem se sedm proudů slévalo do jediného, který se vzápětí v podobě vodopádu řítil do strmé rokle. Voda naplňovala komory pod palácem, odkud byla čerpána zpět do kanálů.

Kolker našel Osira'h a její sourozence u hučícího soutoku, na samém okraji propasti. Muree'n, nejmladší, byť ne nejmenší z dětí, se nebojácně nakláněla nad široký, vodu hltající jícen, házela do něj kameny a sledovala, jak mizí v mlžných hlubinách.

Osira'h si povídala se svými bratry a sestrami. „Tyto řeky vytvářejí sedm podzemních vodopádů. Pod Palácem je nádrž, kolem které se můžete procházet, a můžete dokonce sledovat vodní proudy vytékající z úpatí kopce."

Kolker byl jakožto zelený kněz fascinován potenciálem malých míšenců. Věděl, že je mezi nimi pouto, které jen málokdo dokáže pochopit, silnější než ildiranské *thisma* či telink zelených kněží. Mohly by mu snad poskytnout klíč k poznání?

Před několika dny vešel do skleníku na střeše paláce a ke svému překvapení našel pětici dětí, jak si pod Osira'hiným vedením hrají kolem ratolesti. Jaký jiný důvod je ostatně mohl ke stromku přivést, jestliže neměly přístup k telinku?

Chvíli je však tajně pozoroval a začalo mu být jasné, že tyto děti si nehrají. O něco se snažily – chytily se za ruce a soustředily se, skoro jako by se modlily. Kolker je tedy sledoval a po chvíli viděl, že zřejmě dosáhly určitého pokroku, navázaly spojení mimo běžný telink. Nadchlo ho to.

Světlonoši mu v jeho hledání nepomohli a jeho napadlo, zda by ho k poznání nemohly přivést tyto děti.

Navzdory řevu padajících vod Osira'h o Kolkerovi věděla, vycítila jeho přítomnost. „Ty jsi zelený kněz. Jdeme k ratolesti. Chceš jít s námi?"

Kolker nemohl žádat víc. „Chtěl bych *pochopit.* Přišel jsem si s vámi promluvit, protože nikdo jiný na mé otázky odpovědět nedokáže – ani zelení kněží, ani světostromy, ani vaši světlonoši." Pozvedl třpytivý medailon, který mu věnoval Tery'l. „Používám tohle, hledám Věčný jas, ale zatím marně. Snažím se dosáhnout toho, co dokáží světlonoši, ale něco mi stále uniká." Tříštící se voda vytvářela osvěžující mlhu, která se vznášela nad okrouhlou propastí. Světlo se na kapkách odráželo a vytvářelo mlhu. „Nemám se na koho obrátit."

„Ale my jsme jen děti," řekla Tamo'l nesměle. Muree'n rozhovor přestal zajímat a raději se vrátila k házení kamenů do valících se proudů.

„Co potřebuje vědět?" zeptal se Gale'nh, jako by tam Kolker ani nebyl.

Zelený kněz nevěděl, jak to vysvětlit. „Jste lidé i Ildirané, děti zelené kněžky, zároveň jste však napojení na *thisma.* Já jsem schopen spojení skrze telink, ale pouto mezi Ildirany, a zvlášť mezi vámi, nějak cítím."

Osira'h se zeširoka usmála. „Všiml sis! Nejsme jako ostatní."

„Komunikovala jsi s hydrogy, napojila ses na zcela cizí mysl. Spojila ses také se svou matkou a sdílela jsi její vzpomínky. Nechápu však, jak to všechno do sebe zapadá."

„Pochopíš to, protože to pochopit chceš. Světlonoši o to nemají zájem. Dokonce i moje matka – naše matka – se toho bojí. Jednoho dne jí to všechno ukážeme." Osira'h natáhla svou malou dlaň a uchopila Kolkera za ruku. „Pojď s námi!"

„Pokaždé, když to děláme, je to silnější a silnější," dodal Rod'h.

Když dorazili na střechu paláce, Osira'h na Kolkera upřela své velké kulaté oči a hebké vlasy jí přitom poletovaly ve

větru. „Jen se dívej. A snaž se *vycítit*, co se děje.“ Společně s ostatními dětmi se sklonila nad ratolestí. „Uděláme to stejně jako včera a předevčírem.“ Bratři a sestry si podali ruce a jejich výrazy se sjednotily, jako by v té chvíli sdíleli stejné myšlenky.

Osira’h se jednou rukou dotkla ratolesti. „A teď ty, Kolkere! Otevři se prostřednictvím telinku a podívej se, jestli nás můžeš najít.“

Pohladil větvičky, zatímco v druhé ruce svíral Tery’lův medailon. Oči upíral do prudké sluneční záře a myslí se dotkl světolesa. Zcela nečekaně zde našel cosi nového: byla zde Osira’h, ale nejen ona – vnímal celou skupinu odlišných myslí a s nimi, tím si byl jistý, také ozvěny *thismatu.*

Svým způsobem byla ratolest pouhý symbol, stejně jako Tery’lův medailon. Skutečné spojení se odehrávalo mezi *thismatem* a telinkem, duchovními vlákny a světolesem. Tato blízkost se v různých obměnách opakovala v celém vesmíru. Nikdy si neuvědomoval, jak jsou všechny osoby, zvířata, každé zrnko prachu i celé galaxie *propojení.*

Osira’h použila své zvláštní schopnosti a stejným způsobem, jako se spojila s hydrogy, otevřela cestu pro Kolkera a proměnila ho. Světlonošův medailon v jeho rukou jako by začal hřát. Světlo jasně zářilo, vnímal je očima i myslí.

Konečně, způsobem, který nedokázal popsat slovy, *pochopil.* Najednou jako když se přehodí páčka vypínače, všechno dávalo smysl. Obraz celého vesmíru se náhle projasnil. Nikdy se mu ani nesnilo o takových barvách a takové čistotě. Něco tak úchvatného!

A co bylo ještě lepší, věděl, jak se o to podělit s druhými.

40 ☼ Sarein

Dorazila příliš pozdě. Ve chvíli, kdy doběhla do skleníku královny Estarry, bylo už po všem. Když Sarein spatřila zeleného kněze, vykřikla.

Rudá krev se mísila s rozsypanou hlínou na podlaze skleníku, v nápadných cákancích jasně zářila na Nahtonově smaragdové kůži. Na tváři měl stále výraz absolutního úžasu. Ve chvíli, kdy umíral, natáhl Nahton ruku a v posledním gestu sevřel větvičku polámaného stromku. Snad pro útěchu? Byla to snaha vyslat poslední zoufalou zprávu, nebo prostý reflex? Ať už usiloval o cokoliv, Sarein nebyla schopná říct, zda se mu to podařilo či nikoliv.

Zesinalý McCammon se rozkřikl na gardisty, ale ti na výtky svého velitele nijak nereagovali. „Řekl jsem vám, abyste přestali! Dal jsem vám přímý a jednoznačný rozkaz…“

Objevil se Basil, chladný a analytický. Rozhlédl se kolem a přikývl. „Já tady žádný problém nevidím, kapitáne. Tito gardisté se pokusili zasáhnout, přesně podle rozkazu.“ Když přistoupil k Nahtonovu tělu, nezdál se ani v nejmenším znepokojen.

McCammon zbledl, jako by si uvědomil, že mu právě uniklo cosi podstatného.

Sarein se třásla. Věděla, že za to může Basil, ale v hloubi srdce kladla vinu sama sobě. To ona přemluvila McCammona k tomu dětinskému triku, jen aby přiměla Nahtona poslat varovný vzkaz. Čekala, že pokud je chytí při činu, budou potrestáni a ji samotnou Basil nejspíš zavrhne. Ale bezohledná vražda? „Basile, Nahton byl *zelený kněz*. Byl to theronský občan, vyslanec stejně jako já.“

„Byl to nepřítel Zemské hanzovní ligy. Jeho přítomnost na tomto místě to potvrzuje. Byl přistižen při činu. Tito muži jednali v zájmu všech lidí v celém Spirálním rameni.“

„Chceš říct v zájmu Hanzy.“

„To je jedno a totéž – a pokud tento názor nesdílíš, drahá Sarein, pak jsem se v tobě velmi mýlil.“ Basil se obrátil ke

gardistům, kteří stále drželi v rukou zbraně. „Prosím, řekněte mi, že jste sem dorazili včas.“

Muži schlíple sklopili oči. „Je nám líto, pane. Zelený kněz se dostal ke stromku ještě dřív, než jsme přišli. Nevíme, jakou poslal zprávu.“

Basilova tvář se hrozivě zachmuřila. „Král Petr a Theroňané tedy byli varováni!“ Tato zpráva Sarein přece jen trochu povzbudila.

Basil je všechny zdrtil pohledem a naposledy se podíval na ležící Nahtonovo tělo, jako by ho zklamal i zavražděný zelený kněz. „Nesnáším, když nejsou splněny ani ty nejjednodušší příkazy.“ Spojil bříška prstů a s viditelným úsilím se ovládl. „Tuto nehodu ale snadno napravíme. Manty admirála Willisové jsou připravené do týdne vyrazit. Petr už nemůže nic podniknout – leda tak napsat nějaké květnaté prohlášení u příležitosti kapitulace. Bude je potřebovat.“

Sarein se už nedokázala ovládnout. „Basile, není to *správné* a ty to víš! Byl to zelený kněz.“ Věděla však, že tím nic nezmění. „Uvědomuješ si, jak jsi zaslepený? Země zůstala bez spojení. Nahton mohl kdykoliv změnit názor, ale ty jsi tuto možnost zahodil jednou provždy.“

Prudce se k ní otočil a ledovým hlasem řekl: „Bez spojení jsme byli tak jako tak. Takhle jsem alespoň zabránil úniku informací.“

Dorazila uklízecí četa, aby mrtvého zeleného kněze odstranila. Sarein se dívala, jak zvedají jeho bezvládné tělo, a pak jen tupě zírala na skvrny, které zbyly na zemi. V jiných časech by bylo Nahtonovo tělo navráceno na Theron a tam pohřbeno pod světostromem. V normální době by starý zelený kněz dobrovolně splynul s lesní myslí a přenechal své tělo světostromům coby hnojivo. *V jiných časech…*

Bez jediného slova Basil uklízecí četě pokynul, aby pokračovala. McCammon přimhouřenýma očima pozoroval své neposlušné muže, kteří se tvářili, jako by byli se svým

jednáním nadmíru spokojení. Sarein si o něj dělala starosti. Kdyby chtěl, mohl Basil McCammona snadno zbavit hodnosti, nebo ho prostě nechat zmizet.

V jiných časech… Sarein vyšla ven z poničeného skleníku a vrtěla přitom hlavou. Už neměla důvod tady zůstávat. Vůbec žádný.

41☼ Královna Estarra

Estarra seděla se svou sestrou na zvlněné „střeše“ houbového útesu a vzpomínala na bezstarostné dny svého mládí. Stýskalo se jí po těch časech.

Plachtoun se safírovými křídly prolétl kolem jejího obličeje a vylekal ji tak, že málem ztratila rovnováhu. Celli ji rychlým a pohotovým pohybem chytila za paži krátce předtím, než kolem proletěl další plachtoun, tentokrát červený. Oba tvorové pak v piruetách odlétli pryč, snad ve vzdušném souboji či zásnubním tanci.

Jizvy v houbovém útesu označovaly místa, kde theronské děti odřezávaly pláty gumovité vnější membrány. Na botách měly připevněné trny a takto šplhaly po vnějším plášti houby, aby naplnily pytle měkkou tkání. Nyní, ve vysokém stupni těhotenství, Estarra postrádala mrštnost a rovnováhu potřebnou k pohybu na zrádném povrchu, raději proto zůstala sedět blízko kmene.

Královna a její sestra seděly vedle sebe v přátelském mlčení. Konečně Celli řekla: „Je skvělé, že jsi zase doma! Chyběla jsi mi, když jsi byla na Zemi.“ Škádlivě se usmála. „Neměla jsem do koho šťourat.“

„Ty jsi bývala taková potvora, Celli!“

Celli se zachichotala. „A ty ses ke mně pořád chovala jako k malému děcku.“

„Byla jsi malé děcko.“

Celli se pohodlně opřela o kmen pokrytý zlatou kůrou. „A teď se na nás podívej! Ty jsi vdaná, jsi těhotná – a ano, jsi královna Konfederace a Matka Theronu.“

„Někdo by to považoval za úspěch, ale upřímně řečeno, byla jsem šťastnější jako obyčejná holka, co lezla po stromech.“ Přestože konečně unikla z dosahu prezidenta Hanzy a lidská

rasa přežila útoky hydrogů, Estarra stále cítila hlubokou a trvalou bolest pro to vše, co se stalo její rodině – Reynald zahynul, Sarein zůstala uvězněná na Zemi a Beneta zabili hydrogové, pak se ale vrátil jako ztělesnění světolesa.

Celli vycítila její náladu. „Vypadáš tak smutně…“

Estarra vykouzlila na tváři úsměv a byla sama překvapená, že to dokázala tak rychle, a dokonce s půvabem. Jako královna se naučila skrývat své pocity, aby nevzbudila prezidentovu nevoli.

„Já jsem své místo našla, ale co ty, sestřičko? Už ses rozhodla, co chceš v životě dokázat?“

Celli se zeširoka usmála a zkřížila své chlapecké paže přes malá prsa. „Jsi první, komu to řeknu. Rozhodla jsem se, že se stanu zelenou kněžkou – jako Solimar a Beneto.“

Estarra byla nadšená. „Ale nejsi na akolytku trochu stará? Většina z nich se na své poslání připravuje už od dětství.“

„Jsem chytrá. Učím se rychle. Už toho hodně vím. A Solimar říká, že díky stromovému tanci mě světoles už zná.“

„Snad. Ale stejně si myslím, že Solimar ti ochotně řekne všechno, co si přeješ slyšet. Chce ti udělat radost.“

„A je na tom snad něco špatného?“

„Vůbec ne. Petr je taky takový.“

Solimar, jako by věděl, že se o něm mluví, se v té chvíli objevil na vrcholku houbového útesu. Přestože ho pohled na Celli zjevně potěšil, hluboké vrásky brázdící jeho tvář prozrazovaly hluboké znepokojení. „Vzkaz od Nahtona! Špatné zprávy – opravdu velmi špatné.“

„Povídej!“ pobídla ho Estarra.

„Obranné síly Země mají v úmyslu zaútočit na Theron. Prezident Wenceslas sem posílá bitevníky. Celou invazní armádu.“

Estarru zamrazilo. Věděla, že prezident by zelenému knězi nikdy nedovolil předat takový vzkaz.

„Nahtonovi odebrali ratolest – proto se nám tak dlouho neozval – ale pak utekl. Poslal nám zprávu a potom ještě řekl, že se blíží strážní. Měli pušky.“ Solimar se zajíkl. „Pak se telinkové spojení přerušilo. Myslíme si, že mu ratolest znovu odebrali, nebo ji zničili.“ Celli se k němu přivinula a on ji snadno schoval v náručí.

Estarra pevně stiskla rty. Obávala se nejhoršího – prezident Wenceslas nesnášel odpor v jakékoli podobě. Nahton byl nejspíš mrtvý.

„Hanza se nás možná jen snaží znervóznit a doufá, že změníme názor,“ napadlo Celli. „Chce, abychom propadli panice. Může to být lest.“

„Není to lest. On to udělá.“

Zelení kněží prostřednictvím telinku vyhlásili poplach a brzy o blížící se hrozbě věděla celá Konfederace. Tuláci v osquivelských loděnicích pod rázným a odhodlaným vedením Tasii Tamblynové a Robba Brindleho mezitím vystrojili a vyzbrojili všechna vhodná plavidla, která byla k dispozici. K Theronu vyrazily tucty nových lodí – přiletět měly během dvou dnů.

Estarra zůstávala po Petrově boku, aby mu v případě potřeby mohla poskytnout pomoc či radu. Král a královna každou novou loď pozdravili a poděkovali pilotům za jejich rozhodnutí zapojit se do obrany Konfederace. Estarra neřekla jediné slovo, ale v hloubi duše věděla, že obránců je příliš málo. Petr si zřejmě myslel totéž, jakkoliv pečlivě se snažil ovládat výraz své tváře. Až dorazí OSZ, bude mít Theron k dispozici pouhý zárodek „flotily“. Přesto však udělají vše, co bude v jejich silách.

Rozhořčení a brunátní tuláčtí kapitáni defilovali trůnním sálem a nabízeli své nesourodé lodi coby součást obranné linie na oběžné dráze. Jeden z dlouhovlasých mužů zkřížil své svalnaté paže na hrudi. „Myslíte, že osíci na nás začnou jen tak pálit? To jsou tak nehumánní?“

„Někteří z nich ano," řekl Petr.

Estarra sedící ve skvostném křesle se natáhla a uchopila manžela za ruku. „Mnozí z nich mají na Zemi přátele a blízké. Kdyby se někdo chtěl vzepřít, prezident může snadno vyhrožovat pronásledováním a postihem jeho rodiny."

„A Rlinda se tam právě teď vydala!" hlesl Branson Roberts a tvářil se přitom nešťastně. „Nemá ani tušení, do jakých problémů se může dostat. Samozřejmě nehodlá rozhlašovat, že je něco víc než nezávislá obchodnice, pokud se ale provalí, že působí jako ministryně obchodu Konfederace, je ztracená!" Rlinda Kettová se svou *Věčnou zvídavostí* odletěla na průzkumnou obchodní cestu na Zemi. „Ať si říkala, co chtěla, měl jsem letět s ní!" Potřásl nešťastně hlavou – v Hanze byl na něj stále vydán platný zatykač. „Aspoň s sebou měla vzít zeleného kněze. Takhle ji ani nemůžeme varovat."

„Stačilo říct," pokrčil rameny Yarrod. „Takový požadavek bychom považovali za oprávněný."

„Když ona si nerada o něco říká! To je ta její zatracená nezávislost."

„Kapitánka Kettová náš problém vyřešit nemůže," upozornil je Petr. „Musíme najít jiný způsob, jak Theron ochránit."

Estarra si vzpomněla na zelené kněží, pohlédla na Celli a obě ve stejnou chvíli napadlo totéž. „Beneto!" Estarra se otočila k Petrovi a vychrlila ze sebe: „Verdanské bitevníky! Nemohli bychom zavolat Beneta zpátky?"

Když stromové lodě odlétaly, Beneto řekl, že se už nikdy neuvidí. Ale Theron ho teď tolik potřeboval!

„Verdanské lodě nyní cestují mezi hvězdami," řekl Yarrod pochybovačně. „Zelení kněží, kteří se s nimi spojili, mají nyní jiné poslání. Pokračují v šíření verdani vesmírem. Lidé je už nezajímají."

„Tomu nevěřím!" prohlásila Celli. „Jsou to synové a dcery Theronu. Nemohou zůstat chladní, když jejich lidu a jejich

planetě hrozí nebezpečí. Beneto to pochopí, stejně jako zelení kněží.“

„Jistě už ví, co se stalo Nahtonovi,“ dodala Estarra. „Telinková zpráva musela dorazit i k nim.“ Možná se už dokonce vraceli?

„Má smysl se jich na to zeptat,“ řekl Solimar a vážně přikývl. „Má smysl je dokonce prosit.“

„Nic neslibujeme.“ Yarrod přistoupil k ratolesti stojící vedle zdobeného křesla královny Estarry.

„Slibujeme udělat vše, co bude v našich silách.“ Solimar, zjevně nezviklán skepsí starého zeleného kněze, zamířil k další ratolesti.

Oba vyslali svou prosbu, předali ji nejen světolesu, ale vložili ji přímo do myslí konkrétních zelených kněží vrostlých do ostnatých verdanských bitevníků. Celli se přitiskla k Solimarovi a objímala přitom jeho paži. I když sama ještě nemohla prostřednictvím telinku komunikovat, doufala, že skrze Solimara dokáže světolesu sdělit svou naléhavou potřebu.

O několik dlouhých minut později oba zelení kněží současně zamžikali a pustili se kmínků. „Devět z nich souhlasilo s návratem.“ Yarrod vypadal překvapeně. „Slyšeli Nahtonovu zprávu a vědí, co Hanza chystá. Brzy budou tady.“

„Dorazí *včas,*“ dodal Solimar. „A Beneto přiletí s nimi.“

42 ☼ Generál Kurt Lanyan

Generál Lanyan shromáždil čtyři stovky svých mužů pro první výsadek skrze nově aktivovaný přepravní portál. Vojáci „pořádkových“ jednotek se tísnili v klikisských tunelech se zbraněmi na ramenou a vyleštěnými knoflíky. Vpochodují na Pym v dvojstupech a kolonisté si nadělají do kalhot.

Podle průzkumných záběrů byl Pym místo s vápencovým podkladem, plytkými jezery s teplou slanou vodou a pískovcovo-solnými věžemi. Krajina byla neúprosně plochá a většinou měla charakter solné pouště s několika oázami s čistou vodou, kde hojně rostly rostliny podobné rákosu a tamaryškům.

Lanyan si nedokázal představit, jak zoufalí asi museli být lidé, kteří se odhodlali přestěhovat právě sem. Při troše vynalézavosti a píle však mohli kolonisté vydělat slušné jmění extrahováním chemikálií ze solných polí. Lanyanovým úkolem bylo zajistit, aby lidé na Pymu pokračovali vytyčenou cestou a nesnažili se vyklouznout ze sevření Hanzy.

Jakmile se mu mezi obyvatelstvem podaří obnovit respekt vůči OSZ, velkoryse zanechá na planetě malou strážní jednotku, která jim bude připomínat všechna neznámá nebezpečí, kterých je Spirální rameno plné. Mezi tato nebezpečí přirozeně zahrnoval také vzdor krále Petra a jeho neuváženou vzpouru.

V tunelech na Rheindic Co stanul Lanyan v čele svých jednotek jako velitel kavalerie chystající se zavelet k útoku. Na malou chvíli zalitoval, že si s sebou nevzal slavnostní šavli, kterou by mohl zamávat, až vtrhnou portálem na planetu. „Čím dříve přivedeme kolonisty k pořádku, tím dřív půjdeme všichni domů.“ Kývl na obsluhu portálu, která aktivovala lichoběžníkovou stěnu a navolila desku se souřadnicemi náležejícími Pymu. Lanyan s hlavou hrdě vztyčenou prošel skrz a všichni jeho vojáci ho následovali.

Šero jeskyně okamžitě vystřídalo ostré světlo slunce pražícího do solných planin. Přimhouřil oči, ale šel dál, aby ho nepošlapali vojáci pochodující hned za ním.

Něco však bylo špatně – to generál poznal ještě dřív, než se jeho zrak zcela přizpůsobil. Slyšel ve vzduchu nějaké hučení, trylkování a šelest, jako by se někde blízko pohybovaly tisíce

těl. Jeho vlastní vojáci, jak postupně vycházeli z portálu a upravovali si brýle a filtry na přilbách, začali křičet.

Nyní i Lanyan sám uviděl ty stvůry – a bylo jich bezpočet.

Místo hanzovní kolonie s několika stovkami osadníků zde našel tisíce obřích brouků, kteří vzdáleně připomínali klikisské roboty. Na rozdíl od nich však nebyli umělí, byli to skuteční živí tvorové. Lanyan dělal co mohl, aby potlačil výkřik. Někteří jeho muži se však neovládli.

A brouci si jich všimli.

Zatímco Lanyan klopýtal kupředu a volal na své vojáky, aby si připravili zbraně, všiml si skupiny zbědovaných lidí uzavřených v provizorních ohradách. Naživu zůstalo jen dvacet nebo třicet vyzáblých vězňů. Kolem byla rozesetá zmasakrovaná lidská těla, některá z nich plavala ve slaných loužích. Z alkalických jezírek se jako stalagmity zvedaly zářící nové věže zbudované ze soli, písku a bílého boraxu.

Přeživší pyměstí kolonisté začali jeden přes druhého volat a prosit vojáky, aby je zachránili. Lanyan zareagoval okamžitě. Byl velitelem Obranných sil Země a těmto kolonistům hrozilo nebezpečí.

Hmyzí příšery pozvedly přední končetiny podobné kosám, syčely, hvízdaly a mlaskaly. Vydaly se k portálu vstříc přicházejícím vojákům OSZ. Uniformovaní muži se dál valili portálem otevřeným na Rheindic Co, aniž měli tušení, co je na Pymu čeká.

„Zahajte palbu! Braňte se!“ Lanyan se rozběhl kupředu a střílel přitom ze své pulzní zbraně, kterou si původně vzal pouze ze zvyku. Hmyzí tvorové stále postupovali a začali vydávat děsivé, nervy drásající zvuky. Vojáci OSZ, stále se po stovkách valící ven z portálu, zahájili útok.

43 Rlinda Kettová

Na své první cestě v roli ministryně obchodu si Rlinda bez BeBoba připadala neskutečně osamělá. Kdysi jí vyhovovalo, že je na palubě *Věčné zvídavosti* sama, v poslední době si však společnost svého exmanžela zamilovala. Ráda si s ním povídala, milovala jeho smysl pro humor a především sex.

Tentokrát však byly politické okolnosti jejího návratu do Hanzy příliš nejisté a ona se neodvažovala vzít ho s sebou. Už jednou ho pro „dezerci" odsoudili k smrti, bylo proto lepší, aby zůstal v bezpečí. Oficiální návštěvu s potřásáním rukou mohla vykonat sama – *pokud* ovšem najde někoho, kdo jí bude ochotný naslouchat. K této průzkumné výpravě sice dostala oficiální pověření (prezident by nejspíš označil její pověření za „špionáž"), nikdo jiný ale nemusel vědět, proč přiletěla. Bude hrát roli prosté obchodnice s obyčejným zbožím.

Když se přiblížila k Zemi, požádala o povolení k přistání. Standardní orbitální letové dráhy se proměnily ve smetiště plné trosek, které ještě nikdo neodtáhl do bezpečné skladovací zóny. Viděla čety pracující na vracích lodí a rozebírající je na části. Některé z kusů pomalu klesaly dolů a hořely v atmosféře. Noční nebe teď muselo nabízet úchvatnou podívanou v podobě meteorických dešťů.

Do trupu *Zvídavosti* narazilo cosi malého – zřejmě ztracená rukavice od skafandru. Rlinda, která měla plné ruce práce s vyhýbáním se velkým kusům, kontaktovala pozemní stanici pro vesmírný provoz. „Jak můžete čekat, že k vám přiletí nějaké obchodní lodě, když máte za humny takovouhle skládku? Může mě někdo bezpečně provést touhle překážkovou dráhou, abych se dostala do Palácové čtvrti?"

„Situace je obtížná, *Zvídavosti*. Pořád na tom pracujeme. Máme doporučené trasy, ale nezaručujeme jejich přesnost. Sdělte prosím, co vás do Palácové čtvrti přivádí."

„Potřebuji se setkat s velvyslankyní Sarein a probrat s ní nějaké obchodní záležitosti.“ Rlinda si byla jistá, že u theronské velvyslankyně najde víc pochopení, a jak doufala, také víc rozumu než u prezidenta Wenceslase. Když tehdy utekla společně s BeBobem, bezpochyby ztratila prezidentovu náklonnost. Jen doufala, že nebyl vydán zatykač i na ni. Ostatně i kdyby, *Zvídavost* se svými vylepšenými motory by dokázala uniknout každé hlídkové lodi v okolí.

„Vezměte na vědomí, že na veškerý nový obchod se vztahují zvýšené daňové sazby.“

„Samozřejmě. Někdo ten debakl musí zaplatit.“ S růstem nové Konfederace začne Země dříve nebo později ztrácet na významu. Jakmile prezident přestane strkat hlavu do písku a přijme realitu, celý tenhle blázinec skončí.

Když zahájila poslední přibližovací manévr, poslala Rlinda Sarein zprávu a během patnácti minut se z komunikačního zařízení ozval známý hlas. „Kapitánko Kettová, ráda se s vámi setkám.“ Velvyslankyně se však nezdála nadšená, ale spíš nejistá, či dokonce otřesená. Ani zdaleka nepřipomínala tu sebevědomou mladou ženu, která v Hanze zastupovala Theron. „Bezpečnostní opatření jsou teď přísnější, než jste bývala zvyklá. Zůstaňte ve své lodi. Já za vámi přijdu… osobně.“

„Jak chcete, velvyslankyně. Budu tady a počkám na vás.“ Zamířila do kuchyňky a připravila pohoštění z theronských lahůdek, které Sarein jistě musela postrádat. Mladá žena se o své domovské planetě vždycky vyjadřovala s mírným pohrdáním, Rlinda ale věděla, že navzdory tvrdému zevnějšku má Sarein dobré srdce.

Theronská velvyslankyně rázně nařídila svým uniformovaným strážným, aby zůstali venku, a sama vstoupila na palubu. Rlindu překvapilo, jak velice se mladá žena změnila. Nezdravě zhubla, byla bledá a kolem očí a úst se jí nadělaly ustarané vrásky. „Dlouho jsme se neviděly, kapitánko

Kettová,“ řekla oficiálním tónem. Náhle výraz její tváře roztál. „Tak ráda vás vidím!“ Všimla si theronských pamlsků a její tvář se rozzářila opravdovým úsměvem. „To je pro mě? Tohle jsem nejedla celou věčnost!“

„Posluž te si, ať vám trochu zčervenají líčka. Mám pro vás taky nějaké vzkazy.“ Rlinda pobíhala kolem a po chvíli přinesla dva rukou psané dopisy a přehrávač i s vloženým čipem. „Rodiče vám napsali dopisy. Samozřejmě jsem je nečetla, ale hádám, že vám chtěli říct, jak moc jim chybíte. Vaše sestra Celli vám nahrála vzkaz, a Estarra taky.“

Sareinina tvář se zachvěla a Rlinda si mohla jen představovat, jaké emoce asi zmítají jejím nitrem. Svírala dopisy a záznamník, jako by to byla záchranná lana. „Dokonce i Estarra?“

„Je to pořád vaše sestra. A pokud chcete slyšet, co si myslím, i vám by bylo lépe na Theronu než tady. Jste si jistá, že má smysl zůstávat na Zemi? Čeho chcete dosáhnout?“

„Já nevím, kapitánko Kettová. Já opravdu nevím. Jen pořád doufám, že nějak ovlivním Basila a přesvědčím ho, aby dělal správná rozhodnutí.“

Rlinda si pohrdavě odfrkla. „Nebo aspoň méně těch špatných.“

Sarein na chvíli zaváhala, ale pak se opět vzchopila. „Prezident chce, aby se všichni občané semkli, aby pilně pracovali a přinášeli oběti – lidé však začínají být netrpěliví. Hanza stále ještě veřejně nevysvětlila, co se stalo s králem a královnou, takže se šíří nejrůznější divoké historky. Basil to dělá úplně špatně, štve občany proti sobě, místo aby se snažil získat jejich oddanost.“

Rlinda dlouze vydechla. „Kdybyste se připojili ke Konfederaci, všichni by na tom jen vydělali. Nebyl to snad prezident, kdo vždycky říkal, že je třeba vidět věci v širších souvislostech? Během jediného měsíce získala Konfederace daleko víc lidí a planet než Hanza.“

Sarein na ni vrhla prázdný pohled. „Prezident… má své vlastní plány.“ Zamračila se, odstrčila podnos s jídlem, pak si to ale rozmyslela a dál ochutnávala známé lahůdky. „Jak to všechno víte, Rlindo? Byla jste nějakou dobu na Theronu?“

Rlinda zaváhala, ale pak se chopila příležitosti. „Víc než jen to, velvyslankyně! Byla jsem jmenována theronskou ministryní obchodu.“

Sarein to viditelně vylekalo a Rlinda cítila, že něco skrývá. „Tak to bych neměla… neměla bych s vámi mluvit.“

„Proč ne? Jste theronská velvyslankyně. Dovezla jsem vám další dvě ratolesti, které můžete umístit v Paláci šepotu, i když zelení kněží komunikaci s Hanzou momentálně bojkotují. Nikdo se nedokáže spojit s Nahtonem. Já jen *doufám*, že to neznamená nic horšího, než že mu vzali ratolest. Mám pravdu?“

Sarein vypadala tak smutná a ztracená… „Basil ho nechal zavraždit. Zabil zeleného kněze!“

Rlinda byla otřesená. Ví to vůbec někdo na Theronu? Sareinina úzkost viditelně vzrostla. Chystala snad Hanza něco?

„Povězte mi pravdu, Sarein – hrozí mi nebezpečí? Právě teď?“

„Vám ne – zatím. Ale Basil mě bedlivě sleduje. Bude chtít vědět, proč s někým mluvím na palubě jeho lodi, a až uslyší její jméno, určitě si na vás vzpomene. A v té chvíli ho napadne až příliš mnoho otázek.“

„Skvělé, prostě skvělé!“

Sarein se smutně podívala na zbytky občerstvení. „Už s vámi nemůžu mluvit. Opravdu nemůžu.“

„Jak dlouho ještě se chce prezident chovat jako blázen?“

„Až do úplného konce.“ Sarein Rlindu krátce objala a spěchala k východu. „Doporučuji vám, abyste odletěla co nejdříve, než si Hanza vymyslí nějakou záminku, aby vás mohla zadržet.“

44 Sarein

V dobách míru procházely některými částmi Paláce šepotu skupiny turistů, doprovázené pestře oděnými průvodci. Galerie portrétů byla jednou z nejoblíbenějších zastávek. Průvodci vyprávěli příběhy o každém z velkých králů: Benovi, Georgovi, Christopherovi, Jackovi, Bartoloměji, Frederickovi – a Petrovi. Galerie byla pro veřejnost před časem uzavřena kvůli zostřeným bezpečnostním opatřením. Nyní navíc prezident Wenceslas pozastavil veškeré prohlídky a celou Palácovou čtvrť prohlásil za bezpečnostní zónu. „Máme na práci důležitější věci, než bavit turisty. Čeká nás spousta naléhavých úkolů a loajální občané by neměli takto mrhat drahocenným časem."

Díky těmto přísným opatřením však Sarein získala dokonalé místo pro soukromou schůzku se zástupcem prezidenta Eldredem Cainem. Oba věděli, že potřebují nalézt odpověď na otázku, kterou se Sarein doposud ani neodvážila vyslovit nahlas: *Co uděláme s Basilem?*

Po Nahtonově vraždě žila Sarein ve strachu, že se Basil dozví, jak tajně vybídla zeleného kněze, aby varoval Theron. Navíc bylo zjevné, že Nahton mohl opustit své pokoje jen díky tomu, že se královští gardisté dopustili buď strašlivé nedbalosti, nebo úmyslné zrady. Podezření tak padalo přímo na kapitána McCammona.

Naštěstí zástupce Cain jednal rychleji, než Basil dokázal sledovat nit svého podezření. Upravil rozpisy střídání hlídek, změnil jména strážných přidělených k Nahtonovi a úmyslně zanechal v záznamech stopy svědčící o tom, že s nimi bylo manipulováno. Vypadalo to, jako by se do Paláce šepotu vloudil kdosi cizí s jediným záměrem: osvobodit Nahtona. Dokonale to zapadalo do prezidentových paranoidních

představ. Prezident vyslal několik skupin, které měly prohledat spletité chodby paláce a pátrat po vetřelcích. Tato štvanice však – jak se dalo čekat – nepřinesla žádné výsledky.

Sarein ale věděla, že se problém jenom zhorší.

Na schůzku s bledým zástupcem se vydala krátce poté, co Rlinda Kettová odletěla. Cain na ni čekal v chodbě s portréty, ruce založené za zády, a zkoumal tváře buclatého George, starého vousatého Bena, rusovlasého Jacka a dalších. „Poněkud neúplná sbírka, nemyslíte?“

Sarein sklouzl pohled k nápadnému prázdnému místu na stěně. Portrét krále Petra tady visel jen několik let, než jej prezident nechal odstranit. „Myslí si snad, že může krále Petra a mou sestru vymazat z historie pouhým sundáním obrazů?“

„Prezident je přesvědčen, že smyslové vnímání utváří realitu. Když si vytvoří vlastní příběhy, přibarví své zprávy a zvolí správná slova, lidé přijmou jeho verzi událostí. Může dokonce sám uvěřit, že jeho obratně spředená fikce je skutečností.“

Cain procházel obrazárnou. Původní architekti úmyslně nešetřili místem, neboť počítali s dlouhou řadou králů. „Všimněte si, že sem nikdy neumístil Danielův portrét. Nejdřív nutil královského malíře ke spěchu, aby pak obraz uložil v trezoru. Nejspíš ho sem nikdy nepověsí.“

Sarein se zamračila. „Daniel by byl příšerný král!“

„Prezidentova rozhodnutí se ne vždycky ukázala jako moudrá. Jen se podívejte sem“ – ukázal vedle Frederickova portrétu – „ani stopa po nějakém princi Adamovi. Zmizel beze stopy jak z povrchu zemského, tak z historických záznamů.“

„Princ Adam?“ Sarein o nikom takovém nikdy neslyšela.

„Byl kandidátem na krále ještě předtím, než vybrali Petra.“

„A Basil… se ho zbavil?“

„Prezident chtěl totéž udělat s Petrem. Právě proto veřejnosti představil prince Daniela až ve chvíli, kdy k tomu

byl donucen. Prezident Wenceslas si rád nechává v záloze víc možností.“

„Basil připravuje někoho dalšího, ale mně o tom nic neřekne!“ *A to jsme si bývali tak blízcí!* Prezident už nechtěl sex, netoužil po její společnosti, nežádal ji o názor.

„Ani já o novém kandidátovi nic nevím. Zřejmě bude korunován na krále bez toho, že by byl lidem představen jako princ. Jeden by řekl, že zástupce prezidenta bude mít stálý přísun informací – nebo bude o tak důležité věci aspoň vědět. Ale prezident mlčí.“

Sarein se sevřelo srdce. Basil Wenceslas, muž, kterého tolik obdivovala a do něhož se zamilovala, už nebyl tím, kým býval dříve. Pohlédla na portréty a vybavila si legendy o jednotlivých králích, které se děti učily ve škole. Basil sám ji kdysi obrazárnou provedl. Sděloval jí tehdy své vlastní dojmy a popisoval nesčetné chyby a nedostatky jednotlivých králů. Na druhých nacházel chyby snadno.

Dalšími dveřmi se dalo projít do stísněné zasedací místnosti, která však nebyla součástí oblíbené turistické trasy. Zde byly umístěny portréty sedmnácti prezidentů Hanzy, kteří tento post zastávali během uplynulých dvou století. Ani před portréty těchto mužů a žen Basil nešetřil kritikou a výtkami.

„Víte, že mám svou vlastní sbírku obrazů? Obzvlášť miluji díla španělského malíře Velázqueze.“

Překvapilo ji, proč zástupce mluví o své sbírce, když před nimi leží tak závažné a nebezpečné rozhodnutí. Měli by snad prezidenta Wenceslase svrhnout? A mohli by to udělat? Hanza byla v zoufalé situaci.

„Kdysi jsem míval přítelkyni – krásnou bytost, ale citově poněkud náročnou. Kelly,“ pokračoval Cain. „Moje práce není lehká, ovlivňuje životy mnoha lidí. V těch vzácných chvilkách, kdy jsem nemusel řešit nějakou krizi, jsem chtěl prostě jen odpočívat a kochat se svými uměleckými díly. Rád jsem si mlčky prohlížel obrazy, zkoumal jednotlivé tahy štětce a

představoval si, na co asi mohl myslet sám Velázquez, když je tvořil.

Kelly tvrdila, že to chápe. Lidé, které jsem si tu a tam zvolil za partnery, to tvrdili vždycky, tedy ze začátku… A pak si všichni chtěli povídat, sdílet své pocity a trávit čas se mnou.“ Útrpně si povzdychl. „Nechtěl jsem nic víc než chvíli nerušené meditace a klidu, ale Kelly začala být podrážděná, dokonce hysterická. Trvala na tom, že jsem ’odtažitý‘ a že jí nevěnuji ’přiměřené množství‘ pozornosti.“ Pokrčil rameny. „Teď jsem sám. Ještě jsem se z toho posledního rozchodu nevzpamatoval.“

Sarein si vzpomněla na podivný bezpečnostní poplach asi před šesti měsíci a zprávy o tom, že v Cainových pokojích někdo „začal běsnit“. „Nikdy bych do vás neřekla, že jste snílek se zlomeným srdcem, pane Caine.“

„Ale ne, vůbec ne! Já jsem jen ohromen poznáním, jak proměnlivé a výbušné mohou city být. Dodnes nevím, co vlastně ten záchvat vzteku spustilo. V zoufalém pokusu získat mou pozornost se Kelly pokusila zničit mé obrazy. *Mé obrazy!* Samozřejmě jsem okamžitě aktivoval svůj bezpečnostní systém. Byla to ošklivá scéna, ale nezbytná.“

Sarein si dokázala představit, jak rychle se dovnitř nahrnuli gardisté, připravení „zneškodnit hrozbu“.

„Vydal jsem pokyn, aby Kelly odvezli na jiný kontinent, pak jsem si sedl a hleděl jsem na své obrazy, jen abych se uklidnil. Zůstal jsem tak po celý zbytek noci, ale prospělo mi to.“

Jak Sarein poslouchala jeho příběh, došlo jí, že drobný Cain ve skutečnosti téma rozhovoru nezměnil. Pořád mluvil o Basilovi. Po zádech jí přeběhl mráz, jako by ji kdosi sledoval. Otočila se a okamžitě ji zaplavil pocit viny, neboť uviděla prezidenta stojícího ve dveřích. Hluboké vrásky na jeho tváři prozrazovaly nelibost. Chvěla se strachy a snažila se

rozpomenout: padlo snad mezi ní a Cainem něco nebezpečného nebo podezřelého?

„Požádal jsem kapitána McCammona, aby vás našel. Řekl, že neví, kde jste.“ Basil znechuceně mlaskl. „O schopnostech toho člověka mám čím dál tím větší pochybnosti.“ Pohlédl na portréty a zamračil se na všechny krále, co jich tam bylo. „Co tady děláte? Proč spolu mluvíte?“

Sarein měla pocit, jako by byli přistižení při činu. Podezřívavý prezident si bude myslet, že proti němu něco chystali, že připravovali převrat. Zadržela dech, aby nevyhrkla nějakou nesmyslně znějící výmluvu.

Cain naopak vypadal chladně a nevzrušeně. Zjevně o prezidentově přítomnosti věděl, a právě proto tak hladce změnil téma rozhovoru. „Hovořili jsme o králích minulosti a těch, kteří možná přijdou, a já jsem Sarein vyprávěl o své soukromé sbírce Velázquezových obrazů.“

„To je všechno? Jste si tím jistí?“ V tónu Basilova hlasu zazněl náznak obvinění.

„Pane prezidente, jste vůdcem celé Zemské hanzovní ligy. Jistě máte na práci něco lepšího, než detailně sledovat činnost dvou vašich doposud věrných poradců?“ Basil dál viditelně zápasil s pochybnostmi, ale Cain zvolil jedno z mála témat, které prezident nemohl opominout. Zástupce se na něj dál trpělivě díval. „Potřeboval jste od nás něco, pane?“

„Jen jsem chtěl vědět, kde jste.“

„Nepovečeříš se mnou dneska, Basile?“ řekla Sarein a na malou chvíli zadoufala. Snad je to poslední příležitost…

„Ne. Mám nějakou práci.“

45 ☼ Mág-imperátor Jora’h

Vlajková loď adara Zan'nha se vrátila ze své vítězné, byť poněkud nečekaně probíhající výpravy na Marathu. Yazra'h byla rozrušená. Kůže jí hořela, oči svítily a neustále hovořila o hrdinských činech, které tam vykonali.

Jora'h s Nirou, Osira'h a dalšími dětmi po boku naslouchal vzrušujícímu vyprávění dějepravce Vao'she. Anton Colicos příběh často přerušoval, aby přidal nějaký detail nebo komentář. Bylo zřejmé, že oba muži byli během akce vyděšení, nyní však stěží ovládali svou rozjařenost.

Mezi těmi, kteří stáli kolem pódia pod nebesférou, byl také Ko'sh, vrchní písař kruhu dějepravců, jenž si poctivě dělal poznámky k písemné zprávě, kterou mu měli Anton a Vao'sh poskytnout. Strohý a práci oddaný písař už v té chvíli promýšlel, jakým způsobem budou tyto události začleněny do oficiální verze *Ságy sedmi sluncí.*

Septem Sluneční flotily posílil Impérium tím, že získal ztracenou ildiranskou planetu uchvácenou černými roboty. Svých zbývajících šest bitevníků nechal adar na Marathě i s jejich posádkami, aby tam znovu založili štěpovou kolonii. Během své výpravy také zjistili, že klikissové jsou stále naživu.

Bylo to strhující vyprávění, přesto si Jora'h uvědomil, že se už v té chvíli zabývá znepokojivými otázkami. Adar Zan'nh se svého úkolu zhostil se ctí, samotná akce však vyřešila jednu otázku, jen aby nastolila jinou, ještě závažnější. Klikissové – po několika tisíciletích! Co to znamená? Jak si měl coby Mág-imperátor poradit s touto novou invazí? Mělo to vůbec pro ildiranské Impérium nějaký význam? Představovala pro ně hmyzí rasa nějakou hrozbu? A co když se klikissové dozvědí o dávné tajné dohodě mezi roboty a tehdejším Mágem-imperátorem, který umožnil, aby se černé stroje na tisíce let odebraly do hibernace a tak zmizely? Ano, riziko by mohlo být značné.

Vyprávění naslouchal také První následník Daro'h. Jora'h se rozhodl, že bude vyžadovat, aby mladý muž stál po jeho boku

při všech důležitých jednáních. Prvnímu následníkovi se stále ještě nezahojily závažné popáleniny. Přestože ho nejlepší lékaři ošetřovali těmi nejúčinnějšími mastmi a balzámy, z obličeje se mu sloupávaly cáry kůže.

Daro'hovo hrozivé zjištění týkající se podivného Rusa'hova spojení s faery znepokojilo Jora'ha stejně jako informace o klikissech. Bylo Impérium schopné čelit takovým nepřátelům? Mělo šanci přežít? To vše byly otázky, na něž Jora'h jednoduše neznal odpověď.

Anton Colicos a Vao'sh skončili své vyprávění a uklonili se. Zan'nh postoupil kupředu. „Pokud naše staré překladače fungují správně, klikissové říkali, že chtějí získat zpět všechny své planety."

Nira s vážným výrazem v tváři nadnesla otázku, která nikomu z přítomných dosud nepřišla na mysl. „A co lidské kolonie založené na opuštěných klikisských planetách? Co se všemi těmi lidmi bude, pokud se klikissové vrátili?"

V Jora'hově mysli se vynořily další důsledky, další obtížná rozhodnutí. „Nesu odpovědnost především za ildiranské Impérium."

Náhle promluvila Osira'h, stojící za matkou. „Ildirané jsou možná jediní, kteří mohou zasáhnout dostatečně rychle, otče. Možná jsme jediní, kdo ví, že se klikissové vrátili. A pokud jsme jediní, není naší povinností pomoci?"

Rod'h dodal: „Neočekávali bychom snad pomoc od lidí, kdyby situace byla obrácená?"

„Něco takového se nemůže stát," prohlásil Zan'nh. „Ildirané by se totiž nikdy nedomnívali, že si smějí nějakou planetu přivlastnit jenom proto, že je momentálně opuštěná."

Dějepravec Ko'sh s pozdviženým rydlem čekal, jak Mág-imperátor odpoví. Také První následník Daro'h upíral na otce tázavý pohled.

„Musím to vše důkladně zvážit.“ Jora’h vstal ze svého vejčitého křesla. „Nalezení odpovědi v rámci celého ildiranského Impéria není tak snadné.“

Během období spánku, kdy slunce stále jasně zářila, ležel Jora’h ve své chladné odpočinkové místnosti a objímal Niru. Ti dva se stali milenci ještě v době, kdy byl pohledným Prvním následníkem a ona mladá zelená kněžka, která přišla na Ildiru, aby studovala *Ságu*. Přestože se od té doby mnohé změnilo, stále si byli blízcí, možná bližší než dřív. Jejich láska se proměnila v pevné pouto, které nerozdělil ani Jora’hův nástup na trůn, ani Niřino strádání v chovných táborech.

Mlčky ji držel v náručí, hladil ji po paži a snažil se zapomenout – alespoň na chvíli – na obtížná rozhodnutí, která mu nedala spát. Její hebká, smaragdově zelená pleť jasně kontrastovala s olivově bronzovou barvou jeho pokožky. Mág-imperátor si pro chvíle odpočinku rozpletl svůj symbolický cop a jednotlivé praménky vlasů mu nyní poletovaly kolem jako pápeří nabité statickou elektřinou. Několik z nich polechtalo Niru na rameni a ona se zavrtěla ve spánku, usmála se a pak zvedla ruku, aby ho polaskala. Její lysá hlava spočívala na jeho hrudi a zdálo se, jako by jejich těla splývala.

Přestože spali společně, v jejich vztahu už nebyl sex. Z jeho strany to nebylo možné, z její strany zase žádoucí. Takto se objímali a těšili se z blízkosti, kterou Mág-imperátor nikdy neměl zažít, a kterou Nira už nedoufala znovu objevit.

Aniž otevřela oči, zeptala se: „Co uděláš pro záchranu těch kolonistů, Jora’hu? Jsou opuštění.“

„Miluji tě, Niro. Nemám vůči lidem žádné předsudky, ale jsem Mág-imperátor. Ildirané jsou zranitelní, jsou v ohrožení. Čelíme nyní neznámé hrozbě ze strany mého bratra Rusa’ha, ať už se z něj stalo cokoliv. Nechci provokovat klikisse, zvlášť ne v této době. Má Sluneční flotila je zdecimovaná, ildiranské Impérium si další nepřátele nemůže dovolit.“

Nira otevřela oči. „Stejně jako Konfederace. To ale není důvod přehlížet ty, kteří jsou v nouzi.“

„Použij svou ratolest a varuj ostatní zelené kněze. Najdou způsob, jak zorganizovat záchrannou operaci.“

„Ano, to udělám. Ale ostatní lidské planety Konfederace, Theron, dokonce ani Hanza, nejsou schopné přijít na pomoc.“ Pevným tónem prohlásila: „Tohle je tvoje příležitost, Jora’hu! Ildirané mají vůči lidem velký dluh. Nemůžeš zapomenout na Dobros a na všechnu tu bolest, kterou jste lidem způsobili.“

Zhluboka se nadechl. Věděl, že má pravdu. Zpráva o tom, co se stalo, se sice díky telinkové síti rozšířila, Mág-imperátor sám však dosud se zástupci lidí nepromluvil, ani nezaujal oficiální postoj ke genetickému programu, lžím a zločinům, kterých se jeho předchůdci dopustili. Dokonce ani bitva o Zemi, v níž adar Za’nh obětoval tolik svých bitevníků, nemohla tuto hlubokou ránu zahojit.

„Měl bys to udělat, Jora’hu! Lidé na klikisských planetách nemají možnost uniknout do bezpečí. Ty jim pomoci můžeš.“

Posadila se na posteli a on pocítil bodnutí u srdce. Jora’h si slíbil, že ji už nikdy nezklame a nikdy jí nezpůsobí bolest. Z lásky k ní musel přijmout jiná rozhodnutí, než kdyby se rozhodoval sám. „Stala ses mým svědomím, Niro. Žádný Mág-imperátor by se neměl cítit tak, jako se teď cítím já.“ Sklonil se k ní a políbil ji na tvář. „Ukazuješ mi správnou cestu. Není to ildiranská cesta, ale pro tebe udělám cokoliv.“

„Promluvíš s adarem Zan’nhem o mém návrhu?“

„Udělám víc než jen to. Rovnou ho pošlu na misi.“

Vznášející se vyhlídková plošina byla ověšena brokátovými drapériemi a obložená polštáři. Mág-imperátor a jeho doprovod, kteří takto mohli plout nad věžemi Mijistry, měli ten nejlepší výhled na chystanou vzdušnou přehlídku. Jora’h seděl uprostřed plošiny s Prvním následníkem Daro’hem po boku.

„Podívejte, támhle je první!“ Nira ukázala na oblohu.

Bitevníky, které byly nově postavené za asistence Tabithy Huckové, ladně klesaly jako obrovité stříbrné velryby ověšené plamenci a stuhami, solární plachty a ozdobná křídla plně vysunutá. Náhle kolem nich proletělo devětačtyřicet šípů, které se zařadily před bitevník. Jejich dráhy se vzájemně proplétaly a šípy tančily vzduchem, aby ukázaly dovednost svých pilotů.

Skrze *thisma* Jora'h cítil vlnu nadšení, která se kolem něj zvedla, když diváci spatřili tento důkaz velikosti Sluneční flotily. Pro ně to bylo znamení, že vše může být napraveno, všechny ztráty nahrazeny a ildiranské Impérium se opět zaskví v plné síle.

Když k zemi klesl druhý bitevník vzápětí následován třetím, z davu pod plošinou emoce přímo sálaly.

Tato radost v *thismatu* téměř potlačila zádumčivou nejistotu vyzařovanou zbytkem jeho Impéria. Během své vlády pocítil Jora'h tolik strašlivých událostí odehrávajících se kdesi daleko, až si nebyl jistý, jak bude prožívat skutečný mír.

Vznášející se plošina dál plula nad Mijistrou, aby všichni Ildirané mohli spatřit svého Mága-imperátora. Letky šípů z nových bitevníků předváděly vzdušný balet, jehož choreografii pečlivě sestavil sám Zan'nh. Jako by adar před svým odletem na záchrannou misi chtěl dokázat, že jeho Sluneční flotila je stále schopná vykonat kterýkoliv z oněch velkých činů zaznamenaných v *Sáze*.

Tyto lodě byly první ze série plavidel nově uváděných do provozu. Tabitha Hucková a její technici stmelili ildiranské konstrukční čety a dokonale využili neomezených zdrojů, práce a materiálu. Tabitha v té chvíli měla dvacet dalších lodí rozestavěných a stavba desítky dalších byla nedávno zahájena. Tímto tempem bude Sluneční flotila za deset let obnovená do předchozí velkoleposti.

Letecká přehlídka však byla jen dočasným rozptýlením. Jora'h stále nedokázal potlačit neklid. V předivu *thismatu* cítil černou, mrazivou prázdnotu, která se opět začala šířit jeho

Impériem. Nira, jakkoliv šťastná, že tyto bitevníky poletí na pomoc kolonistům uvězněným na klikisských planetách, vycítila změnu jeho nálady. Nepotřebovala *thisma*, aby v něm četla jako v knize. „Copak? Něco se děje?“

„Trvá to už nějakou dobu. Cítím temnou skvrnu, je to, jako bych pomalu přicházel o zrak. Nevnímám bolest, jen jakousi neurčitou ztrátu.“

Daro’h strnul, jako by přesně věděl, co jeho otec chce vyjádřit. „Ztrácíš své *thisma* – nebo je ti odebíráno.“

„Ano, to musí být ono. Pocítil jsem ztrátu Dzellurie a několika dalších planet v Horizontální hvězdokupě. Podobá se to tomu, co jsem vnímal, když Rusa’h všechny ty Ildirany začlenil do vlastní *thismatické* sítě. Tohle mi však připadá mnohem zřetelnější. Jako by se celé části mého Impéria prostě *ztratily.*“

„Právě tak jsem se cítila bez ratolesti,“ řekla Nira a Jora’h uslyšel v jejím hlase bolest.

Pětice bitevníků jim přehřměla nad hlavami, Jora’h však neodtrhl pohled od Niriny krásné tváře. „Ano, právě tak.“

První následník se obrátil k Jora’hovi a v jeho uzdravující se tváři se zračilo přesvědčení. „Jsou za tím faerové. Rusa’h mě varoval, že se teď obrátí proti nám.“

46 ☼ Faerský převtělenec Rusa’h

Rusa’h, stvořený z živoucích plamenů, se vrátil na Hyrillku, jež bývala středem jeho nové říše. Jeho ohnivá faerská loď se řítila k planetě, kterou hodlal buď získat zpět, nebo spálit.

Své posvátné učení šířil po Horizontální hvězdokupě ještě v době, kdy měl organické tělo. Začal tehdy na Dzellurii. Založil požár bájných rozměrů, aby vypálil nepravost z ildiranské duše

a spustil vlastní *thismatickou* síť. Rusa'h zachránil část členů ildiranské rasy tím, že jim poskytl ryzí duchovní vlákna, přímá a nezauzlená.

A Jora'h, jeho vlastní bratr, mu to všechno vzal. Myslel si, že ztratil vše, dokud se neponořil do živoucího ztělesnění Věčného jasu. Podstoupil křest ohněm, shořel a byl opět stvořen, proměněn v novou bytost z elementární energie.

A nyní se vrátil. Nedávno pocítil štěstí a nadšení z osvobození duševního ohně všech Ildiranů na Dzellurii. Bitvou oslabení faerové je pohltili, sežehli jejich těla, jejich mysli, jejich životy, a načerpali tak tolik potřebnou novou energii. Jelikož zde Rusa'h už předtím vytyčil nové stezky *thismatu*, zjistil, že je schopen snadno oddělit Dzellurii od falešného Mága-imperátora. Když obnovil svou *thismatickou* síť, obyvatelé Dzellurie se proměnili v hořlavé palivo, sémě nových faerů, a pomohli tak ohnivým bytostem vzpamatovat se z masakru, který v jejich řadách způsobili hydrogové.

Rusa'h proměnil Dzellurii v doutnající uhlík, sežehlou planetu bez života. Pak přišel na řadu Alturas. A Shonor. A Garoa. Nakonec se vrátil na Hyrillku. Domů.

Jeho ohnivé koule a deset dalších padaly k povrchu jako planoucí meteory. Rusa'h se chtěl před svým lidem objevit v celé své žhnoucí nádheře. Probudí jejich přeměněné *thisma* a vlije do nich poznání jako lávu. Faerové zde budou mít bohatou žeň, načerpají duchovní oheň a opět zesílí. Rusa'h i ohnivé bytosti na tom jen získají.

Hyrillku však našel prázdnou, opuštěnou. Rusa'hovi připadala tichá, jako mrtvá. Plamenná loď, která ho obklopovala, zazářila jasněji, když faerové zachytili jeho nečekaný hněv. Skrze oči a myšlenky faerů, kteří nechápali, co vidí, si „vzpomněl" na velké množství odlétajících bitevníků, značný pohyb lodí, který nastal během gigantické bitvy mezi faery a hydrogy uvnitř primárního slunce Hyrillky.

Nyní Rusa'h pochopil. Ildirané se museli bát, že slunce Hyrillky vyhasne stejně jako Crenna nebo Durris-B. Všechny ty bitevníky Sluneční flotily planetu evakuovaly. Jeho poddaní byli pryč. Do jednoho.

Faerové však nakonec hydrogy porazili – zachránili své slunce, přesto Hyrillka zůstala prázdná.

Rusa'h, který ve svém obrozeném těle cítil hněvivý oheň, klesl k povrchu, až se vzhůru zvedl sloup žhavých výparů. Kroužil kolem milovaného města, kolem nějž dal vysázet rozsáhlá nialiová pole. Všechno bylo zničené, půda zčernalá. Mnoho městských budov neslo stopy oprav, nyní ale byly opět prázdné.

Nakonec si Rusa'h všiml malého obydleného tábora tvořeného několika přístřešky – výzkumné stanice. Cítil přítomnost hrstky vědců a techniků, klimatologů a meteorologů. Bylo jich sotva dost na vytvoření štěpu. Zřejmě zkoumali Hyrillku, aby mohli posoudit možnost jejího dalšího osídlení. Nebezpečí uhašení slunce je muselo hodně vyděsit.

Rusa'h je však vylekal ještě víc.

Zevnitř ohnivé koule vtáhl svou mysl, použil svou moc a spojil se s faery, což proměnilo a posílilo jeho *thisma.* Těch několik Ildiranů hladce odřízl od zbytku thismatické sítě a izoloval je.

Zmatení a zbavení opory *thismatu* vyšli vědci ze svých přístřešků a hleděli na srší faery, jako by to byly hvězdy sestoupivší z oblohy. Rusa'h rozhrnul záclonu z plamenů a jako ztělesněný oheň vystoupil ven.

Faerové zapálili celý tábor, dočasné přístřešky hořely. Výzkumníci horečně pobíhali kolem, ale nemohli uniknout. Někteří prosili o milost a Rusa'h jim ji prokázal: dal jim velký dar tím, že přeměnil jejich duchovní oheň ve faerskou energii. Vědci a inženýři křičeli, když se jim vzňaly samotné kosti, a oni zmizeli v záblesku jasného plamene, po němž zbyl jen obláček mastného dýmu.

Teď, když byl opět doma, Rusa'h kráčel prázdnými ulicemi a vzpomínal, jaká Hyrillka bývala.

Vystoupal na kopec a procházel se svým opuštěným palácem. Pouhý jeho dotek všechno zapaloval, husté popínavé rostliny začaly hořet, dokonce i kámen a podpůrné struktury z krystalů měkly. Když celý palác hořel, sedl si na svůj tavící se trůn a kochal se plamennou výhní.

47☼ Cesca Peroniová

Přestože milovala Jesse stejně jako dřív, nemohla Cesca dál opomíjet své povinnosti vůči Tulákům, kteří ji stále považovali za svou Mluvčí a očekávali, že je povede.

„Musím pro naše lidi něco udělat. Jhy Okiahová si mě vybrala za svou nástupkyni. Tuláci se stále vzpamatovávají z té ničivé války a já jsem na celé planetě sama jen s tebou, šťastnější, než jsem kdy v životě byla. Neměla bych pomáhat klanům?"

„Opravdu si myslíš, že ještě můžeš vést Tuláky?" Jess zvedl ruku a podíval se na ni. Čúrky stříbřité vody mu stekly k zápěstí a dopadly do převalujících se vln. „Je správné, aby měli Mluvčí, která už není jako oni?"

Vypadala ustaraně. Vlasy zmáčené vodou jí zplihle visely kolem hlavy. „Já nevím. Bylo by snad pro Tuláky lepší, kdybych úřad Mluvčí někomu předala? Pokud možno co nejdřív?"

„Možná by ses jich měla zeptat."

„Tak je pojďme najít!"

Poté, co Cesca s Jessem opustili Charybdis, navštívili trosky Randezvous, pak rušnou obchodní stanici na Yrece a nakonec zamířili do centra nové vlády na Theronu.

„Těší mě, že si klany našly spojence a ochránce," řekla Cesca Jessovi, když jejich loď klesala vstříc rozlehlému světolesu. „Dřív jsme byli tak sami!"

„Silní nepřátelé sjednotili lidstvo způsobem, jaký jsme si dřív ani nedokázali představit."

„A spojili také nás dva, Jessi. *Můj muži.*"

Usmála se. „Nyní zastupujeme wentaly stejně jako sami sebe."

Skrze chvějící se stěnu bubliny se společně dívali dolů na mohutné světostromy a rozsáhlé mýtiny, které byly proměněny v přistávací plochy pro tulácké lodi. S Jessovou pomocí zvážila, co chce udělat a co udělat *múze*. Co se mělo stát její novou Hvězdou? Jaký byl její plán?

Wentaly vytvořená loď se jako obrovitá dešťová kapka snesla na palouk nedaleko malé diamantové koule – snad opuštěného hydroského člunu? Když se k nim začali hrnout zelení kněží a obchodníci, aby je pozdravili, Jess s Cescou prošli poddajnou membránou a vystoupili ven. Pozvedli ruce a zůstali stát v záři theronského slunce, jež se s jiskřením odrážela ve vodních kapkách na jejich tělech. Wentalská energie pronikající jejich těly jim dodávala slabou, sršící auru.

Posledně přiletěla Cesca na Theron jako Mluvčí všech Tuláků, aby Theroňanům nabídla pomoc při odklízení trosek po hydroském útoku. A ještě předtím navštívila planetu za doprovodu lodí všech klanů, aby oslavila blížící se sňatek s Reynaldem.

Dnes ji spěchal přivítat její otec. Ve skutečnosti téměř běžel. Úsměv Denna Peroniho ji zahřál u srdce. Od té doby, co se spojila s wentaly, ho Cesca viděla jenom jednou na Yrece, kde mu vysvětlila průběh událostí a pověřila ho náborem tuláckých pilotů pro rozhodující bitvu s hydrogy.

Denn věděl, že se jí nesmí dotknout, zastavil se proto jen několik kroků od ní. „Tak ses tedy rozhodla, Mluvčí! To je dobře, už jsme si začínali dělat starosti."

Fakt, že nemůže nikomu dovolit, aby se k ní přiblížil na dotek, jen posílil její odhodlání. Výraz jejího otce byl tak dětsky prostý a tak plný naděje, jako by očekával, že jeho dcera bude dál vykonávat své povinnosti tak jako dřív. Cesca se zhluboka nadechla – musela ho zklamat a dobře to věděla. „Nedělej unáhlené závěry. Mám… mám teď novou Hvězdu a ta mě vede jinou cestou, než je cesta Mluvčí. Nemůžu to dělat – ne teď, ne v této podobě."

Radost se z jeho tváře vytratila. „Je hodně věcí, které bys měla vědět, než přijmeš konečné rozhodnutí. Klany tě potřebují."

„Klany opravdu někoho potřebují, to je víc než jisté." Potřásla hlavou a její vlhké vlasy se pomalu zavlnily, jako by byly nabité elektřinou. „Já už však tuto práci dělat nemohu. Teď, když ve mně žijí wentalové, jsou těsné prostory tuláckých základen nebezpečné nejen pro mě, ale i pro vás. Sebemenší dotek, jediná chyba může způsobit něčí smrt."

Cesca viděla, jak její otec té myšlence chvíli vzdoruje, ale po nějaké době se na jeho tváři objevil výraz zdráhavého porozumění. Cesca dodala: „Teď, když byla ustanovena nová vláda, potřebujete víc než jen pouhou Mluvčí. Potřebujete někoho, kdo vás bude zastupovat v rámci celé Konfederace. A já si myslím, že by ses na to výjimečně dobře hodil ty."

S úsměvem hrdě pozvedl bradu. „Už se stalo! Jsem oficiální zástupce tuláckých klanů pro Theron. Nemohl jsem čekat věčně, to určitě chápeš. Jessi, tvá sestra odsud odletěla teprve nedávno. Ona a její přítel teď pracují v osquivelských loděnicích, kde budují konfederační flotilu – a mají co dělat. Zjistili jsme, že nám osíci chtějí dělat problémy. Chystají se sem."

„Útok? Co si prezident vlastně myslí?" S agresivitou Basila Wenceslase už měla Cesca své zkušenosti.

Denn pohlédl na jejich vlnící se wentalskou loď. „Nemohli jste dorazit v příhodnějším čase. Pro hanzovní bitevníky to bude pěkné překvapení!“

„Navštívíme krále Petra a probereme s ním, jak by wentalové mohli pomoci,“ řekl Jess s úsměvem.

48 Orli Covitzová

Během klikisské expanze bylo zničeno mnoho budov a ohraničený prostor osady se naplnil lidmi. Llarští kolonisté tak neměli jinou možnost, než se ubytovat ve společných prostorách, kde sdíleli své obavy a navzájem se povzbuzovali.

Orli se nastěhovala ke Crimovi a Marie Chan Tylarovým a DD tak přesně věděl, kde ji najde. Když dívka vzhlédla, uviděla přátelského compa, jak stojí ve dveřích. Přestože se jeho tvář z polymeru neměnila, vždycky jí připadalo, že se na ni usmívá. „Orli Covitzová, Margaret mě požádala, abych tě k ní dovedl. Prosím, vezmi své klávesy.“

Zvědavá Orli uchopila svůj hudební nástroj a klusala za DDm. Margaret od počátku projevovala zájem o její hudbu. Když dívenka hrála lidem, Margaret vždycky seděla a naslouchala společně s ostatními kolonisty. V takovýchto chvílích Margaretina tvář vyjadřovala pocit naplnění, jaký u ní asi nebyl obvyklý. „Chce si poslechnout mou hudbu?“ zeptala se vesele. „Bridex to chce.“

Srdce jí sevřel chlad a kolena se jí málem podlomila. *Bridex?* DD ji vedl k jednomu z otvorů v hradbě kolem městečka. Klikisští strážní nechali compa a Orli projít, aniž si jich všimli.

Margaret čekala za zdí a tvářila se ustaraně. „Je mi to moc líto, ale tohle je pro tvé dobro. Může to být pro tebe šance –

nenapadá mě nic jiného, co bych pro tebe mohla udělat.“ Žena pohlédla na pás kláves, který měla Orli srolovaný v podpaží. „Chci, abys dneska hrála – a slib mi, že budeš hrát, jako ještě nikdy.“

„Umím tu píseň ’Greensleeves‘, co hraje tvoje skříňka.“ Margaret ji dokonce naučila i slova.

Margaret sebou vylekaně trhla. „’Greensleeves‘ ne! Tu píseň už slyšeli. Soustřeď se na vlastní skladby.“

Orli se přinutila k optimistickému tónu. „Dobře, těch mám spoustu. To není problém.“

DD spokojeně klusal vedle nich. U temného vstupu do budovy s hladkými stěnami, neurčitého tvaru připomínajícího zploštělý úl, skutečné pevnosti v samotném středu hmyzího města, stáli dva obrovití klikisšťí válečníci. Byl zde jen jediný vchod, klenutá brána dostatečně vysoká, aby jí prošli domarové. Orli následovala Margaret do temnoty a připadala si přitom neskutečně malá.

Zápach uvnitř byl daleko silnější než venku. Když Orli ucítila olejnaté, chemické klikisské pižmo, nakrčila nos. „To je ale smrad!“

„Tyto feromony jsou součástí klikisského jazyka,“ řekla Margaret.

Uvnitř bylo šero – ventilačními otvory vyvrtanými do stěn z pryskyřičných výměšků proudily dovnitř jednotlivé paprsky světla. Podél zakřivených chodeb se táhly tlusté, nepravidelné fosforeskující pásy, které Orli připomněly rozmazané hmyzí sliny (jimiž zřejmě také byly).

V chodbách vedoucích do samého středu úlu se shlukovaly desítky bodlinatých válečníků chránících bridex. Dva mohutní domarové ustoupili stranou, aby jim umožnili projít klenutým vstupem do hlavní komory.

Margaret se před klenutou místností zastavila a zašeptala: „Nezapomeň, hraj své vlastní skladby. A hraj, jak nejlépe umíš.“

Orli uvnitř zatajila dech a zírala na obrovitou věc – tvora – vyplňujícího místnost. Bridex bylo obrovským, pohybujícím se shlukem tělesných částí. Viděla duhové krunýře, silné chitinové trny, svíjející se červy. Všude kolem Orli se ozývalo bzučení, díky němuž mysl úlu samotná vypadala jako hemžící se klubko tvorů.

Bridex sedělo v jakémsi hnízdě z kostí a klikisských skořepin spojených průhledným ztvrdlým slizem. Tento podivný a odporný trůn vypadal jako skulptura vytvořená z částí těl obětí. Orli dokonce spatřila ploché hranaté hlavy zničených robotů, mechanické paže a vyrvané obvody, které posloužily jako ozdoby.

Orli byla neskutečně vyděšená, když se bridex napřímilo a zvedlo cosi, co zřejmě bylo hlavou. Cítila, jak ji ze všech stran pozorují početné oči. Hučení zesílilo.

Margaret vykročila kupředu a pozvedla svou malou hrací skříňku. Palcem a ukazováčkem natáhla klíček a vzápětí se vzduch naplnil cinkavou melodií. Nepromluvila, dokud se pružina nerozvinula a píseň neutichla. Pak pošeptala Orli: „Teď začni hrát své melodie. Je to důležité.“

Orli ztěžka polkla, rozvinula své klávesy a snažila se vzpomenout na otcovy oblíbené melodie. Na malý děsivý okamžik samou úzkostí zapomněla, jak hrát, ale vzchopila se. Pokud by to nedokázala, pokud by udělala chybu, bridex by ji mohlo jednoduše zabít.

Dívenka tyto myšlenky odsunula stranou, posadila se a začala hrát.

Bridex se zavrtělo a zvedlo se vzhůru. Orliny prsty létaly po klávesách, vyluzovaly melodie, přidávaly kontrapunkty. Hrála tak zaujatě a vášnivě, že téměř zapomněla, kde je. Představovala si, že hraje pro Crima a Mariu, vzpomínala na sny a sliby svého otce, že se jednou stane slavnou hudebnicí.

Periferním viděním zachytila, že klikisští dělníci po obvodu místnosti, bojovníci, dokonce i domarové strnuli obklopení

tančícími, kroužícími, stoupajícími a klesajícími tóny. Orli si uvědomila, že získala pozornost celé mysli úlu – bridex se soustředilo tak dokonale, že žádný z nesčetných hmyzích tvorů nebyl schopen samostatně myslet, ani se pohnout. Zatajila dech a napadlo ji, zda takto zkameněli všichni klikissové na Llaru.

Její prsty na klávesnici zaváhaly, ozval se jeden falešný tón a bridex se dotčeně zazmítalo. Domarové se pohnuli a Orli vycítila, že kvůli své chybě ztrácí jejich pozornost. Hrůza ji zamrazila v zádech, ale rychle se vzpamatovala, začala hrát novou melodii a brzy mysl úlu opět zhypnotizovala.

Hrála další skladbu, pak další, vypadalo to, že má nevyčerpatelný repertoár. Poté, co dokončila jednu obzvlášť složitou melodii, začala Orli hrát obyčejné lidové písničky, které znala z dětství. Bridex podle všeho nezaznamenalo žádný rozdíl.

Když únava přiměla Orli přestat, zamrkala a uvědomila si, kde je. Zachvátil ji strach.

Ticho vytrhlo Margaret z jejího vlastního transu. Když bridex začalo příst, ramena staré ženy poklesla úlevou.

Venku na chodbě se domarové opět začali hýbat a trylkovat. Orli cítila, že velká mysl bridex stále pulzuje hudbou, bylo to, jako by jí lebku svíraly neviditelné prsty. Z výrazu Margaretiny tváře poznala, že bude žít, přinejmenším do zítřka. A spolu s ní – jak alespoň doufala – i ostatní lidé v osadě.

49☼ Generál Kurt Lanyan

Pořádkové jednotky OSZ, které netušily, do čeho jdou, vypochodovaly z portálu na Pymu. Když narazili na obrovité brouky, Lanyanovi muži začali střílet, aniž je jejich velitel musel povzbuzovat.

Hmyzí tvorové trylkovali, hvízdali a bzučeli – a v děsivé jednotě zaútočili na jednotky OSZ. Někteří byli mohutnější než ostatní a přední končetiny měli zahnuté a ostré jako kosa smrtky. Standardní projektily prorazily jejich tvrdé exoskelety a trhaly je, sliz a tekutiny stříkaly na všechny strany. Přesto brouci postupovali kupředu překvapivě rychle.

Kolonisté uzavření v ohradě nedaleko alkalických louží byli zděšení, když viděli první lidské vojáky rozervané na kusy. Na okraji bojiště jako doprovod veškerého toho lomozu a řinčení tryskaly gejzíry chrlící do vzduchu sloupy páry a nesnesitelný sirný zápach.

Generál zařval, aby překřičel lomoz právě probíhající potyčky: „Parametry mise se změnily! Jsme členové Obranných sil Země, tak konejme svou povinnost. Zachraňme ty kolonisty a vypadněme odsud.“ Lanyanovy pořádkové oddíly očekávaly jen malý odpor, muži byli proto přednostně vybavení jen lehkými zbraněmi. Lanyan teď litoval, že s sebou nevzali jazerové dělo nebo přenosné odpalovací zařízení se zásobou projektilů.

Jediným výstřelem své zbraně ustřelil vrcholek hlavy obrovskému válečníkovi, který se před ním vztyčil. Druhý projektil roztříštil jeho klikisskou hruď a hlava se odkutálela do slané vody. Tělo s početnými končetinami se přitom stále svíjelo.

Navzdory Lanyanovým původním rozkazům někdo – díky Bohu – přinesl malé termonukleární granáty. Voják vrhl dva z granátů proti hmyzím monolitům uprostřed šedého jezera. Následná exploze proměnila křehkou stavbu v oblak bílých úlomků létajících na všechny strany.

Třetí termonukleární granát vybuchl na vzdálené straně ohrady, v níž byli vězněni lidé, a vyvrhl do vzduchu gejzír nečisté vody. Výbuch prorazil solnou slupku přikrývající dutinu plnou vody. Když se do ní sesula zemina, voda se vyvalila ven a strhla s sebou mnoho hemžících se tvorů.

Hořký bílý prach vznášející se ve vzduchu štípal Lanyana v očích a pálil ho v krku. Kašlal, ale přesto skolil několik brouků, kteří zabili pět jeho vojáků. Lanyan vedl útok proti křídovým věžím, stěží viděl, přesto běžel šedou vodou sahající mu po kolena. Kolem ohrady, v níž byli držení zubožení kolonisté, se pohybovali velcí brouci. Zřejmě však šlo o jiný, ne tak agresivní druh. Lanyan a jeho muži jich zastřelili šest, aniž by se vůbec zastavili a dál běželi k vězněným lidem. „Dostaneme vás odsud!“

„Jsou to klikissové!“ zakřičela jedna z žen ze svého vězení. „Klikissové se vrátili. Začali nás zabíjet.“

Generál se natolik soustředil na probíhající bitvu, že si nepoložil správné otázky, ani si nespojil jednotlivé informace dohromady. Klikissové? Jeden z jeho vojáků umístil malou demoliční nálož na stěnu vyrobenou z jakéhosi cementu a odpálil ji. Vyzáblí pomstí kolonisté se drali ven vzniklým otvorem a s pláčem a naříkáním klopýtali vstříc svobodě. Vypadali, jako by nejedli celé dny.

Konečně z Rheindic Co přestaly přicházet další jednotky, mohli se tedy otočit a vrátit se portálem zpět. Lanyan zařval z plných plic: „Ústup! Dostaňte ty lidi odsud. Zpátky na základnu!“

Vojákům to nemusel říkat dvakrát. Jednomu z mužů se podařilo aktivovat koordinační desku na kamenné stěně. „Portál je otevřený!“

Vojáci vzali vrávorající kolonisty pod paží a spěchali s nimi směrem k portálu. Lanyan se zeširoka rozkročil a kryl jejich ústup. Pálil ze svých ručních zbraní, dokud je nebylo nutné znovu nabít. Obě zbraně se v jeho dlaních stále více zahřívaly. „Rychle skrz tu zatracenou bránu! Pohněte zadkem!“

Vojáci s ponurým výrazem posbírali mrtvá těla svých druhů a zvedli zraněné. Klikissové se pohybovali rychlostí obrovitých švábů, když na ně dopadne ostré světlo. Vrhli se do útoku. Kolonisté a vojáci utíkali po skupinách zpátky na Rheindic Co.

Lanyan si všiml čtyř klikisských válečníků, kteří se jim snažili vpadnout do boku a odříznout jim přístup k portálu. Zařval rozkazy a smršť střel brouky zkosila. Vzápětí se k nim však rozběhli další.

Ve chvíli, kdy přeživší pymští osadníci procházeli portálem, došla generálovi munice. Odhodil obě své zbraně a rozhlédl se kolem sebe, zda nenajde jiné. Pobití brouci leželi na zemi všude kolem, z doposud neporušených věží se však hrnuli další.

Když Lanyan viděl, že většina jeho vojáků úspěšně dokončila evakuaci, rozběhl se ke stěně portálu. „Rychle, sakra!“ Poslední muži se vrhli skrze chvějící se plochu lichoběžníkového okna společně s ním.

Náhle se Lanyan ocitl zpátky v těsných jeskyních na Rheindic Co na druhé straně portálu. Kapala z něj alkalická voda, krev, pot a tělesné tekutiny klikissů.

Po zádech mu přeběhl mráz, neboť si uvědomil, že ve skutečnosti nejsou v bezpečí. Rozhodně ne na dlouhou dobu. Rozdrážděným klikissům nic nebránilo v tom, aby se portálem nahrnuli za nimi.

50 Sirix

Návrat klikissů změnil všechny Sirixovy plány. Poté, co uprchl z Wollamoru, se rozhodl, že shromáždí všechny své zbývající roboty a válečné lodě, které postavili na nové základně na Marathě. Stanou se ničivou armádou, o jaké snil celá tisíciletí.

Sirix a jeho roboti museli vyhladit své nenáviděné tvůrce. Znovu. Vyrojení podúlu z portálu na Wollamoru nemohlo být ojedinělou událostí. Pokud se klikissové vraceli na své staré planety, objeví se všude – a budou prahnout po pomstě. Objeví

se mnoho bridex. Potřeboval výrazně posílit svou armádu. Sirix vedl svou skupinu do ildiranského prostoru, k Marathě, kde enkláva robotů vybudovala velkolepou základnu. Před dávnými věky se tato zpola horká a zpola chladná planeta stala dějištěm velké bitvy mezi roboty a klikissy. Nedávno Sirix s úžasem zjistil, že Ildirané toto místo proměnili ve vlastní lázeňské centrum.

Copak překroutili vlastní historii natolik, že jednoduše *zapomněli?* Černí roboti se planety hladce zmocnili. Ildirané se sem už neodváží vrátit. Do této chvíle už Sirixovi druhové jistě proměnili Marathu v nedobytnou pevnost.

Našel však jen trosky.

Obě ildiranská města, Prima i Sekunda, byly rozryté výbuchy. Rozestavěné válečné lodě ležely rozmetány po povrchu, stejně jako stovky těl jeho nenahraditelných druhů.

Sirix zavrávoral, téměř neschopný spočítat výši ztrát – tady byla shromážděna téměř třetina jeho robotů! Překalibroval senzory obří lodi, pátral po nějaké chybě, nebo alespoň po nějakém vysvětlení. Měla by tu být spousta robotů hloubících tunely, stavějících a opevňujících starou základnu. Ale žádné tu neviděl!

QT přistoupil blíž k hlavní obrazovce můstku. „Vypadá to, že se tady odehrála velká bitva."

Sirixovy lodi skenovaly rozervanou krajinu a snažily se určit, co mohlo způsobit tak rozsáhlou zkázu. „Naši roboti by měli být schopní se ubránit. Měli dost času, aby se připravili a vztyčili obranné valy chránící proti útočníkům."

„Věděli, kdo je má napadnout?" zeptal se PD. Přistoupil k druhému compovi a oba s velkým zájmem hleděli na záběry zachycující zkázu.

Ilkot se otočil od své stanice a oznámil: „Zaznamenal jsem stopy charakteristické pro munici Sluneční flotily. Tohle způsobily ildiranské zbraně."

Sirix se už dříve rozhodl přidat Ildirany na seznam zamýšlených obětí, nyní však jeho obvody žhnuly intenzivní reakcí, která zastřela logické myšlení. „Ildirané byli už před tisíciletími varováni, aby se od Marathy drželi dál. Tohle je provokace."

Ilkot pokračoval ve skenování. „Jsou zde také stopy neidentifikovatelných zbraní – podobají se těm, s nimiž jsme se setkali na Wollamoru."

„Na Wollamoru?"

„Domnívám se, že zde byli také klikissové."

QT vyslovil závěr, který z toho zjevně vyplýval: „Jsou Ildirané ve spojení s klikissy?"

„Jak by se sem klikissové dostali?" řekl Sirix. „Na Marathě není portál."

„To je jen jedna z mnoha otázek," poznamenal QT. „Jak vůbec klikissové přežili? Podle vašich informací měli být dávno vyhubení."

„Pokryjte povrch naším signálem. Chci vědět, jestli tam zůstali nějací funkční roboti. Každý z nich je pro nás cenný." Sirix odvysílal svůj vlastní obraz a čekal na odpověď. Nemohl uvěřit, že všechny ty lodě a shromážděné zbraně nakonec k obraně planety nestačily.

„Mohli bychom dolů vyslat záchranné týmy," navrhl Ilkot. „Některá paměťová jádra mohla zůstat neporušená. Kdybychom je získali, dozvěděli bychom se, co se tady stalo – a také bychom zachránili jejich vzpomínky. Jinak budou naši staří a nenahraditelní druhové zcela ztracení."

Náhle se trup obří lodi rozvibroval hlasitým zvonivým úderem. Paluba a stěny se zachvěly. Šestice bitevníků Sluneční flotily pohybující se jako smečka dravců se hnala po křivce kopírující okraj marathské atmosféry přímo k Sirixovým lodím. Solární plachty měly roztažené, zbraně nabité a připravené v hrozícím postavení.

Následoval další tupý úder. „Jsme lodě OSZ. Měli by si myslet, že jsme armáda Země.“ Obrátil se ke komunikační konzole, nyní opuštěné, neboť Ilkot spěchal k řízení. „Odvysílejte záznam s admirálem Wu-Linem. Zmateme je.“

PD se zeptal: „Ildirané teď válčí s lidmi?“

QT otravně veselým hlasem upozornil: „Už jsi odvysílal svůj vlastní obraz, když jsi pátral po přeživších robotech. Ildirané vědí, kdo jsme.“

Bitevníky se řítily vpřed a zahájily palbu ze svých nejúčinnějších zbraní. Sirixova obří loď zavrávorala, z řídicích panelů vylétly jiskry. Varovné kontrolky signalizovaly čtrnáct porušení trupu a prudké unikání atmosféry.

„Opětujte palbu!“ Ze zbraní OSZ vyšel zášleh, který olízl ildiranské lodi a poškodil jednu z nejskvostnějších solárních plachet.

„Je pochopitelné, že se Ildirané chovají ke klikisským robotům nepřátelsky,“ podotkl QT. „Roboti založili svou základnu na suverénní ildiranské planetě, aniž požádali Ildirany o svolení a způsobili zde značné škody.“

„Ale Ildirané tady v první řadě nemají co dělat,“ odpověděl Sirix a zesílil přitom hlas.

„Možná si myslí, že tu nemají co dělat *roboti.*“

„To je něco úplně jiného!“

Vojenští compové na dvou doprovodných mantách pokračovali v palbě a poškodili dva z hlídkujících bitevníků, sami však dostali několik zásahů. Navzdory probíhající zuřivé bitvě Sirix nepřestal sledovat stav střeliva a jazerových baterií a uvědomil si, že mrhá municí, kterou chtěl použít proti lidem a klikissům. Neměl v úmyslu současně bojovat s ildiranským Impériem, zvlášť ne teď, kdy mu zbyla jen malá skupinka lodí a nemohl počítat s posilami, které doufal nalézt na Marathě.

Ildiranské bitevníky je nepřestávaly zasypávat střelami. Sirix rychle vyhodnotil, zda je účelné ve střetu pokračovat. Když zvážil palebnou sílu bitevníků Sluneční flotily a své

vlastní prostředky, pochopil, že by mohl dosáhnout vítězství, jen pokud by obětoval podstatnou část své flotily. Takovou ztrátu si nemohl dovolit.

„Stáhněte se. Zastavte palbu!“ Sirix změnil nastavení vysílače a nasměroval jej přímo na Ildirany. „Opustíme tuto soustavu. Není důvod, abyste pokračovali v útoku.“

Sluneční flotila zjevně nesouhlasila. Ildiranské bitevníky dál pronásledovaly Sirixe a jeho skupinu a stále přitom pálily, přestože se roboti odvrátili od Marathy a nejvyšší rychlostí zamířili pryč. Už teď bylo zřejmé, že opravy si vyžádají značné množství času.

Sirix přehodnotil své plány. Znovu. Takhle se to vyvíjet nemělo! Představoval si velkolepé vítězství nad lidmi, plánoval, že ukořistí jejich planety a přidá je k opuštěným državám klikissů.

Pokud se mu nepodaří spojit s několika dalšími enklávami robotů roztroušenými po klikisských planetách – i tak šlo o pouhý zlomek počtu shromážděného na Marathě – pak nebude mít k dispozici nic víc než tyto lodi. Jeho smrtící ocelový roj se tak promění v něco jako mračno komárů!

Byl rozhněvaný a frustrovaný a potřeboval se na něčem vybít. Nová možnost se mu přímo nabízela. Nejzávažnější hrozbou byli nyní klikissové, kteří se tak nečekaně vrátili.

Nejopovrhovanější nepřátelé. A on je mohl zničit.

Znal jejich staré planety, věděl, kam půjdou. Sirix se rozhodl, že bude s těmito loďmi létat od planety k planetě a ničit portály. Tak klikissy uvězní v zastrčeném koutě galaxie, či kde se to vlastně celá ta tisíciletí schovávali. Všechny zbývající klikissy pak zničí.

Na tento úkol zbývající lodě OSZ hravě stačily. Pěkně planetu za planetou, jednu po druhé.

51 Anton Colicos

Nyní, když se vrátili z Marathy, měl Anton co vyprávět. Dokonce i dějepravce Vao'she popadla dychtivá touha sepsat své zážitky se Sluneční flotilou, černými roboty a navrátivšími se klikissy. Všechno zaznamenal a předal do Sálu dějepravců. Vao'sh si nikdy nemyslel, že se sám stane účastníkem událostí popsaných v *Sáze*.

Anton právě listoval stránkami ve svém osobním datovém záznamníku. „Když si čtu o všech těch věcech, které se mi přihodily od chvíle, kdy jsem sem přišel, málem tomu sám nemůžu uvěřit. Musím si připomenout, že se to skutečně stalo mně, a ne nějakému svalnatému hrdinovi!"

V dějepravcově světlem zalité pracovně v Hranolovém paláci se Anton konečně vrátil k práci, která ho do Mijistry původně přivedla – překládání jednotlivých částí ildiranského eposu, které by pak mohl přivézt domů na Zemi. Představoval si, jaké to asi bude, až se vrátí na své staré místo na univerzitě. Počítali s ním ještě vůbec, po tak dlouhé době? Došel k názoru, že na tom nezáleží. Se svými zkušenostmi a výjimečnými vědomostmi si jistě najde stálé, dobře placené místo na kterékoliv univerzitě. Taky mohl uspořádat přednáškové turné. Místo publikování článků v bezvýznamných časopisech mohl čerpat materiál z nejnapínavějších částí *Ságy* a začít psát bestsellery. Mohl také napsat svůj životopis. Jistě by se mu dostalo nemalé pozornosti. Kdyby to tak jen mohli vidět jeho rodiče…

Venku na chodbě začali pobíhat sloužící, kteří zuřivě zametali a leštili. Anton zvedl oči, aby zjistil příčinu toho rozruchu, a spatřil Yazra'h, jak vchází do dveří se třemi isixkými kočkami v patách. „Můj otec vás jde navštívit."

Vao'sh, viditelně ohromený a zahanbený zároveň, vstal. „Mág-imperátor nás mohl povolat. Přišli bychom pod nebesféru."

Vstoupil Jora'h a obrátil se přímo na dějepravce. „Chtěl jsem vás osobně vidět a pozorovat při práci." Dlouhé vlasy měl spletené do copu na temeni a jeho barevné roucho bylo zdobeno třpytivými pásy a drahokamy. „A také jsem si přál, aby nikdo neslyšel žádost, kterou vůči vám chci vznést." Trpce se usmál. „Bude zajímavé pozorovat, jak se Ildirané vypořádají s tak zásadní změnou."

Mág-imperátor přelétl očima jejich stoly, na nichž se vršily hustě popsané diamantové archy, které však stále obsahovaly pouhý nepatrný zlomek *Ságy*. Jora'h vzal do ruky jeden z archů, ale nezdálo se, že by se o něj zajímal. „Před dávnou dobou jsem právě v této místnosti navštívil dvě zelené kněžky, Niru a velvyslankyni Otemu. Přišly sem, aby světolesu předčítaly *Ságu*." Jora'h se odmlčel, ponořen do vzpomínek, ale pak se napřímil. „Před deseti tisíci lety stála Ildira na křižovatce podobné té, na níž stojíme dnes. Tehdejší Mág-imperátor rozhodl… že má být vše zapomenuto."

„Ach, Ztracené časy!" hlesl Vao'sh stísněně. „Všichni dějepravci byli zavražděni ve snaze vymazat z historie události spojené s první hydroskou válkou."

Mág-imperátor sklopil oči. „Tehdy byla naše *Sága sedmi sluncí* přepsána a podrobena cenzuře tak, aby nikdo neznal pravdu. Nyní jsem však Mág-imperátor já, a nepřipustím jakoukoliv lež. Příběh této války musí být vyprávěn pravdivě do posledního detailu. V naší posvátné *Sáze* zaznamenáme čistou pravdu, nechť nás podle ní soudí naši potomci." Upřeně se zahleděl na Antona s Vao'shem. „Žádám vás, abyste na sebe vzali velkou odpovědnost: sdělte pravdu! Pracujte společně a odstraňte lež poskvrňující naši minulost. A napište další část našeho velkolepého eposu."

Anton nemohl uvěřit vlastním uším. „Ale, Vaše Výsosti, já jsem jen teoretik, nejsem dokonce ani Ildiran."

„Tvůj pohled je nezbytný. Oba jste svého druhu dějepravci a oba máte mou plnou podporu. Přepracujte *Ságu* tak, aby zachycovala hanebný genetický program na Dobrosu a naše spolčení s hydrogy. Odhalte intriky, na nichž se podílel můj otec a jeho předchůdci – a ano, dokonce i já. Je to jen jedno z mála zel, které musíme napravit. Hodně jsem o tom mluvil s Nirou. Přijímáte tento vznešený úkol, který vám chci svěřit?"

Vao'sh byl zmatený. „Vůdce, znamená to, že chceš, abychom do *Ságy* začlenili apokryfy – všechny ty neoficiální dokumenty, které jsme nedávno zkoumali?"

„Ano. Už se o to snažili jiní před vámi, ale neuspěli. Možná si vzpomenete na dějepravce jménem Dio'sh."

Starý dějepravec přikývl. „Byl to můj přítel. Přežil epidemii slepoty na Crenně a před lety se sem vrátil. Slyšel jsem, že zemřel."

„Nezemřel jen tak. Byl zavražděn. Můj otec ho zabil."

Vao'sh zalapal po dechu. „Mág-imperátor? Nemohl – neudělal by – takovou věc." Jora'h mu však vysvětlil, jak Dio'sh odhalil pravdu o Ztracených časech a šel se svým objevem za Mágem-imperátorem. Tělnatý vůdce pak ubohého muže uškrtil svým dlouhým živým copem.

„Až budete přepisovat Ságu, začleňte tam i tento příběh." Slova Mága-imperátora zněla ostře, jako by se musel nutit, aby je vyřkl.

Vao'sh by nikdy neodporoval příkazu svého Mágaimperátora, přesto byl hluboce znepokojený. „Vůdce, žádáš nás, abychom změnili nezměnitelné. *Sága sedmi sluncí* je uctívána jako dokonalý obraz pravdy."

„A ty víš, že to není pravda. Víš to už nějakou dobu."

Dějepravec sotva slyšitelně hlesl: „Ale je to… tradice."

„Je to dobrá tradice, když slouží jen k vršení lží? Povíš všem pravdu. Je to můj rozkaz. Ildirané se musí naučit přijímat

změny. Už jen to samo o sobě je důležitá změna, o kterou bych se rád zasadil.“

52☼ Kolker

Díky Osira’h Kolker nyní pochopil. Rozuměl všemu a bylo to úžasné! Nádherné.

Jeho naděje se naplnily. Teď, když jeho mysl vnímala kosmické vazby, viděl všechny aspekty zápasu mezi silami, jejich přelévání od Spirálního ramene k dalším galaxiím. Od mocných elementálů, přes lidi a Ildirany, až po nejmenší hmyz a jednobuněčné organismy, všechno bylo propojeno průchody, můstky a sítěmi, o jejichž existenci neměl ani tušení. Bylo to, jako by celou dobu stál před mozaikou, ale příliš blízko, a teprve když poodstoupil o několik kroků, mohl vidět, jak všechny jednotlivé dílky zapadají na své místo, aby vytvořily rozměrný a složitý vzor.

Kolker seděl v jasné sluneční záři a opájel se vším, co nyní obsáhl myslí, vším, co byl schopen sdílet. Skupina světlonošů stále seděla a zírala do bublinové fontány, Kolker se k nim však už netoužil připojit. Sám viděl víc, než mohli vidět a vnímat oni. Oni byli na rozdíl od něj omezení *thismatem.*

Jeho místo ve všezahrnujícím plánu se nezměnilo, náhle však věděl, že *má* nějaké místo. *Thisma* vyzařované Ildirany kolem něj ho objímalo jako miliony paží, a když se dotkl osamělé ratolesti, mohl plout v telinku. Už nedoufal, že by se po té dlouhé trýzni osamělosti mohl někdy cítit tak báječně.

Věděl, že musí otevřít mysli svých přátel, aby i oni mohli vstoupit do této báječné reality – nejen zelení kněží, ale také obyčejní lidé. Toto poznání nebylo určeno jen vyvoleným. Na vyšší úroveň vědomí mohli být povzneseni všichni.

Začne s lidmi z hanzovního modulárního těžeru, který nyní řídila Tabitha Hucková. Potřeboval se podělit.

Kvůli stavbě lodí mířil na orbitu stálý proud zásobovacích člunů. Kolker nastoupil na první loď, která pro něj měla dostatek místa. Vzal s sebou také ratolest. Žádný Ildiran se neodvážil zastavit zeleného kněze odnášejícího ratolest z paláce.

Když člun vzlétl, Kolker držel těžký květináč na klíně. Jednou rukou svíral tenký kmínek a druhou hladil duhový medailon, který mu dal Tery'l, zcela ponořený do vesmíru ve své mysli. Některé z věcí, jež právě poznal, už začal popisovat verdani, stromy však o těchto možnostech zřejmě nic nevěděly.

Dorazil na novou vesmírnou stanici sestavenou z modulů a částí poškozených bitevníků. Hanzovní dělníci byli zkušení v užívání manévrovacích jednotek a pružných skafandrů, Ildirané se však od lidí potřebovali naučit především organizaci, inovaci a iniciativě. Nyní, když počáteční úžas pominul, Kolker zjistil, že je schopen působit lépe než dřív. Jeho práce a interakce byly efektivnější – vlastně byly téměř *dokonalé.* Ostatní lidé by toho měli být schopní také.

Kolker vznešeně vstoupil do centrální spojovací jednotky, která skrze průhledné panely nabízela pohled na výrobní úseky a montážní doky na oběžné dráze. Teď, když dosáhl mnohem dokonalejšího stavu harmonie, cítil každý dotek recyklovaného vzduchu na své kůži, všímal si zřetelných detailů na kovových stěnách a podlaze a viděl zářivé drahokamy hvězd v nekonečnu vesmíru. Uvědomoval si přítomnost všech bytostí kolem sebe, přestože o nich nebyl schopen zjistit nic konkrétního – zatím.

Tabitha, která nyní velela výrobním manažerům a řídila chod všech stanic, vypadala spokojená jako kočka nad miskou smetany. Stačilo vydat rozkaz a ildiranští dělníci její přání splnili. Taková moc snadno stoupne do hlavy, Tabitha se však soustředila především na práci, ne na osobní postavení. V

místnosti bylo přítomno také pět hanzovních techniků, které příchod známého zeleného kněze zjevně překvapil i potěšil.

Na ploše velkého stolu byla zobrazena stavová hlášení, síťové diagramy a aktuální záběry na rozměrné montážní prostory. Tabitha střídavě věnovala pozornost jednotlivým oknům. Když vzhlédla a spatřila Kolkera, na tváři se jí objevil výraz překvapení. „Kolkere! Myslela jsem si, že jako zelený kněz zůstaneš raději na pevné zemi.“

„Mám něco důležitého.“ Postavil ratolest na zobrazovací desku stolu a náhodně zakryl sloupce zářících čísel. „Potřebuji ti něco ukázat. Tobě a Sullivanovi.“

„Sullivan je právě na obhlídce doků,“ řekla Tabitha roztržitě. „Vrátí se tak za půl hodiny.“

Kolker jí věnoval klidný, blažený úsměv. „Co kdybych ti nabídl něco, po čem uvidíš věci v širších souvislostech, získáš bystřejší smysly a schopnost rychlejšího rozhodování? Měla bys zájem?“

Rozesmála se. „To by mi opravdu pomohlo!“ Tabitha pohlédla na desku stolu, na které začaly blikat nějaké kontrolky, a vyštěkla několik rozkazů, aby udržela výrobu v chodu. „Dobrá, ale nemám na to celý den. Pospěš si!“ Zavolala na jednoho ze svých pomocníků: „Barry, zkontroluj srovnávací nosník! Zdá se mi, že je nějak mimo osu.“

Kolker se dotkl ratolesti, pozvedl svůj duhový medailon a soustředil se na lesklé plošky a plynoucí telink. „Zabere to jen vteřinu.“

„Je to nějaká věc, kterou umí zelení kněží?“

„Víc než jen to.“ Obrátil dlaň tak, aby se vnější hranou mohl dotknout Tabithina čela. Cítil mysl světolesa, cítil duchovní vlákna, a pak na vlně *thismatu* plul vstříc dřímajícímu potenciálu, který v sobě měla Tabitha i všichni ostatní lidé. Nyní to pro něj bylo snadné. Přehodil páčku. Brána její mysli se otevřela a dovnitř se vhrnul celý vesmír.

Tabitha zalapala po dechu, oči se jí úžasem rozšířily. Kolker spustil ruku a žena se začala rozhlížet po administrativní centrále. „To je neuvěřitelné!“

„Říkal jsem ti to.“

„Všechny barvy jsou jasnější, a takové zvuky jsem ještě nikdy neslyšela. Všechno je tak ostré a jasné, a já vím, co je co.“ Zamrkala a zjevně se snažila absorbovat všechny ty nové detaily, které se na ni valily. „Jako by někdo otočil kolečkem a zaostřil můj pohled na vesmír.“ Zavolala na pětici hanzovních techniků: „Pojďte sem! Kolker něco udělal. A já sakra ani nevím, co.“ Ostatní viděli její vzrušené nadšení a zvědavě se shlukli kolem. „Barry, ukážeme ti to. Dotkni se ho, Kolkere. Musí to vidět taky.“

„Co je to? Co bych měl dělat?“

„Dovol mi, abych se tě dotkl. Zabere to jen vteřinu.“ Kolker se usmál. „Ovšem jenom pokud sám chceš.“

Barry viděl Tabithinu zjevnou radost a nadšení. „Dělej, co chceš.“ Kolker se ho dotkl a Barry v té chvíli úžasem zalapal po dechu. „Jako bys nechal vybuchnout mou mysl!“ Obrátil se k Tabithě. „To jsi ty? Cítím tě… nečtu ti myšlenky, ale vnímám přímo *tebe.*“

Tabitha nadšeně přikývla. „A taky Kolkera. Jsme tady.“

Další tři technici nechtěli o nic přijít a začali naléhat, aby to mohli zkusit taky. Kolker jim s radostí vyhověl. Jeden z mužů však zůstával skeptický. „To je nějaké vymývání mozků, ne? Tak mi to aspoň připadá.“

„Nic takového, T. J.“ Barrymu svítily oči. „Mám pocit, jako by Kolker zvýšil moje IQ o milion bodů. Představ si starý, chrchlající fúzní motor, který z minuty na minutu prošel generální opravou a podstatným vylepšením.“ Zasmál se nahlas. „Tak to jsem já.“

Kolker se ho pokusil uklidnit. „Není to žádný trik! Kdyby se ti to nelíbilo, můžu to vždycky vrátit zpátky.“

„Ani za nic!“ Tabitha se už v té chvíli skláněla nad širokou zobrazovací plochu stolu a prsty jí doslova létaly, jak upravovala rozdělení pracovních skupin a hrála si s drobnými detaily výrobního procesu. Po chvíli se velmi spokojená napřímila. „Hmmm! Nikdy dřív jsem si těch nedostatků nevšimla.“

Sullivan Gold, který se právě vrátil, slyšel vzrušené povídání a viděl ohromené výrazy a rozšířené oči.

„Kolker udělal úžasný objev! Má to něco společného s ratolestí nebo s tím medailonem.“

Tabitha jen na vteřinu odtrhla svou pozornost od výrobních parametrů. „Neumím to popsat, Sullivane. Vyzkoušej to!“

Zelený kněz natáhl ruku. „Chtěl jsem ti to ukázat jako prvnímu. Dovol mi…“

Ale Sullivan couvl. „Počkej chvíli!“

T. J. manažerovo zdráhání povzbudilo. „Nebudeš nás k tomu nutit, že ne?“

„Samozřejmě, že ne. Nabízím to jen těm, kteří sami chtějí. Ale je to úžasné, Sullivane. Dotýká se to samotné podstaty. Budeš myslet jasněji, pochopíš, jak je všechno propojené, v každém z nás uvidíš věci, které jsi nikdy neviděl. Věř mi.“

„Já ti věřím, Kolkere. Ale tak trochu mi to připadá, jako by ses nás snažil obrátit na novou víru.“

Takhle Kolker o celé věci zatím neuvažoval. „Trochu se to tomu podobá… ale je to něco úplně jiného.“

Sullivan dál držel ruce před tělem. „Mám svou vlastní víru, díky! Nechci ani pomyslet, co by mi řekla Lydie, kdyby se dozvěděla, že jsem se začal honit za nějakým vesmírným bláznovstvím.“

Kolker cítil jeho zdráhání, rozhodl se proto, že mu dá čas. „Kdybys změnil názor, jsem ti k dispozici. Promluv si s Tabithou a ostatními. Pozoruj je a sám uvidíš, co to s nimi udělalo.“ Zvedl svou ratolest.

„Je to ta nejúžasnější věc na světě,“ řekl Barry.

Tabitha, přestože z její tváře zřetelně vyzařoval úžas, však zůstala věcná. „Dobře, zkusme nejdřív, jak to funguje. Pořád ještě musíme postavit spoustu lodí. Ha! S těmito novými schopnostmi budeme tisíckrát efektivnější než dřív. Můžeme se napojit na Ildirany a navzájem se sdílet mezi sebou. Jsme schopní vidět… *všechno.*“

Nedokázala potlačit svůj nadšený úsměv. Ostatní členové posádky, kteří prošli stejnou proměnou, jako by sdíleli její myšlenky a byli s ní schopní komunikovat prostřednictvím sebemenší změny výrazu tváře.

Když Kolker odešel, aby našel člun, který ho dopraví dolů na Ildiru, cítil hluboké uspokojení. Možnosti se zdály stejně nekonečné jako vesmír, který nyní vnímal.

53☼ Patrick Fitzpatrick III.

Po dlouhém pátrání dorazil Patrick na Golgen, obří plynnou planetu s kanárkově žlutou oblohou a nekonečnými bouřemi, kde klan Kellumů zahájil rozsáhlou operaci zaměřenou na těžbu ekti. Zatímco se blížil, poslouchal hovor na různých kanálech a snažil se najít správný těžer, hledal známé klanové symboly na tuctech továrních komplexů křižujících nebe. Věděl, že Zhett je někde tady.

Obletěl Golgen a pak přistál u jednoho z větších těžerů, jemuž velel muž jménem Boris Goff, který se ho snažil najmout jako kurýra. „Tvoje loď je sice malá, ale pořád může vzít do vleku slušný náklad,“ řekl Goff. Všechny těžery hledaly nezávislé obchodní lodi, které by dopravily ekti na trh – distribuce zde zřejmě představovala největší problém. Patrick však zatím měl jiné záměry.

„Hledám klan Kellumů.“ Když vystoupil ze své *Cikánky*, opřel se do něj chladný vítr přinášející jakýsi ostrý pach.

Žaludek se mu svíral, napůl očekáváním, že znovu uvidí Zhett, napůl strachy, jaká asi bude její reakce. Lpěl na lásce a naději, odhodlán se kát a přimět ji, aby viděla, kdo doopravdy je a jak se změnil. Chtěl jí dokázat, že lituje svých činů a že přijme trest, který si zaslouží, jen aby jí byl opět hoden.

Goff se zamračil. „Co chceš u Kelluma? Dám ti lepší nabídku."

Nemůžeš mi nabídnout někoho jako je Zhett, pomyslel si Patrick. „Už jsem dřív pro Della pracoval."

„A co na tom bylo tak úžasného?" Goff to vzdal a ukázal na vzdálené těžní zařízení. „Támhle to je."

Víc Patrick nepotřeboval. Doslova skočil do své lodi a s bušícím srdcem zamířil přímo k označenému těžeru. Myslí mu běžely desítky různých scénářů, připravoval si slova, která řekne – omluvu, vyznání a prosbu o odpuštění.

Přistál na jedné z otevřených palub. Sdělil jen nové jméno své lodi, ale další informace už neposkytl. Nechtěl Zhett předem varovat. Tušil, že by nemusela zareagovat zrovna nejlíp.

Vystoupil ze své lodi, oblečený do neurčité uniformy, a přelétl očima nedočkavé Tuláky, kteří ho přišli pozdravit. Díkybohu žádného z nich z dob svého věznění neznal. „Je tady Zhett Kellumová?"

„Tohle je přece těžer klanu Kellumů, nebo ne?"

Ze dveří vedoucích na velicí palubu obřího těžeru se vynořili dva lidé. Dellovu širokou hruď a tmavý, šedinami prokvetlý vous poznal okamžitě. Jeho pozornost však upoutala především Zhett. Připadalo mu, že je ještě krásnější než dřív. Zachvátila ho nervozita.

Kellum strnul a jen zíral. „Zatraceně!"

Podle Zhettina výrazu pochopil, že ho bezpečně poznala. Chtěl jí říct, jak je mu to líto, zahrnout ji všemožnými omluvami, ukonejšit její zraněné city a překlenout propast, která mezi nimi vznikla. Slov, jež se mu dralo ze rtů, bylo tolik,

že se v té chvíli propletla navzájem a Patrick nebyl schopen říct vůbec nic. Pozvedl ruku. „Hledal jsem tě. Je mi to líto. Musím ti toho tolik vysvětlit…“

„Ty máš ale drzost!“

Patrick se jejího opovržení nezalekl. Byl na ně připravený. „Jen do toho! Zasloužím si, abys mi řekla ty nejhorší věci.“

„Přesně tak. Ale já s něčím takovým nebudu ztrácet čas.“ Zhett se prudce otočila a odkráčela na řídicí palubu, aniž by se ohlédla.

„Počkej – dej mi šanci! Prosím!“ Mladá žena se však neotočila. Patrick bezmocně stál vedle své *Cikánky*. Chabá naděje v jeho srdci pohasla jako plamen zalitý vodou. Nikdy nepřemýšlel, co se stane po tom, až Zhett najde, a teď se mu srdce bolestně svíralo, když ji viděl odcházet. Díval se za ní a v duchu si přehrával všechny rozhovory, které spolu vedli.

Věci se vyvinuly poněkud jinak, než si představoval, ale Patrick byl odhodlán zůstat a jen doufal, že Zhett postupně změní názor.

54 Admirál Sheila Willisová

Na prezidentův příkaz zamířilo deset dobře ozbrojených mant k Theronu. Jejich posádky toužily po boji, chtěly se vyznamenat, to Willisová jasně cítila. Vojáci OSZ byli mnohokrát poraženi hydrogy, museli se vypořádat s odporem kolonistů i zradou vlastních compů, nemluvě o tom, že v bitvě o Zemi jejich zásluhy zcela zastínila Sluneční flotila a stromové lodi verdani. Teď si svou frustraci chtěli vybít na hrstce prostých lidí, uprchlém králi a královně a několika obchodnících.

Pro Willisovou to byl jasný případ „zákona padajícího lejna“. Obranné síly Země se musely vypořádat s pocitem

vlastní neschopnosti. „Jako když si chlap s malým penisem koupí nadupanou vesmírnou jachtu," zamumlala si sama pro sebe, když stála na velitelském můstku. „Nemám z téhle mise dobrý pocit, poručíku Brindle," obrátila se ke svému nově přidělenému výkonnému důstojníkovi. „Ani trochu."

Conrad Brindle stál v pozoru. Prožil celý život v armádě, takže se zdálo, že je v pozoru pořád, i když si dal pohov. Willisová ho podezřívala, že i pyžamo má ráno zmačkané do dokonale rovných záhybů a že si denně leští bagančata. Muž působil dojmem, jako by ho od konce hydroské války tížilo ještě nějaké další břemeno. Jeho syn byl hrdina, který dříve sloužil přímo pod Willisovou, cítila však, že poté, co byl ten statečný hoch zachráněn, došlo mezi otcem a synem k nějaké rozepři. Willisová se však nevyptávala. Nepletla se do osobních problémů svých podřízených, pokud neovlivňovaly jejich pracovní výkon.

„Není se čeho bát, admirále!" Dokonce i při běžném rozhovoru Conrad vypadal, jako by podával hlášení. „Těchto deset mant bohatě stačí k překonání theronské obrany, jak jsem ji před časem viděl. Král Petr se projevil jako zbabělec, když opustil Zemi v její těžké chvíli, a teď kolem sebe shromažďuje další pochybné existence. Naši vojáci mají na druhou stranu silnou motivaci opět pozvednout Hanzu."

„Správně. A když si poskočíme a třikrát vyslovíme zaříkadlo…," ušklíbla se Willisová. „Pane Brindle, byl byste tak laskav a vysvětlil mi, jak můžeme 'pozvednout' Hanzu útokem na neozbrojenou planetu, jejíž nezávislost kdysi uznal sám prezident? Na základě kterého zákona, popřípadě kterého článku Hanzovní dohody se tak děje?"

Po Brindlově tváři přelétl temný stín. „Nemůžeme přehlížet existenci skupiny, která ohrožuje Zemskou hanzovní ligu."

„Ano, všechny ty oficiální důvody já znám. To ale ještě neznamená, že ta věc nesmrdí." Povšimla si znepokojeného Brindlova výrazu. „Nebojte se, poručíku! Mám své rozkazy a

hodlám se jimi řídit. Ty vzbouřence rozdrtíme dřív, než si vůbec uvědomí, co se děje. Já jen říkám, že nerozumím téhle politické hře, a netuším, co se mezi králem Petrem a prezidentem Wenceslasem stalo, že mezi sebou začali soutěžit, kdo koho přečúrá."

Posadila se do křesla a hleděla na hvězdné pole před nimi. Willisové se stýskalo po její obří lodi a mohla jen doufat, že ji Lanyan vrátí celou. Generál totiž prohlašoval, že „rázně zatočí" se všemi nepřáteli – viditelně dychtil po nějaké akci ještě víc než vojáci na palubě jejích mant. Willisová bohužel moc dobře věděla, že její „dočasný" odchod z velícího můstku *Jupitera* se může snadno změnit v trvalý. Lanyan se její lodi zřejmě nevzdá ani poté, co dokončí svou misi.

Willisová nesouhlasila se spoustou věcí, které se v poslední době odehrály. Ve válce s hydrogy bylo jasné a neoddiskutovatelné, kdo je nepřítel. Lidé bojovali o holé přežití, diplomatické řešení nepřicházelo v úvahu. V současném sporu s králem Petrem však nedokázala určit, jaký postup je legitimní.

Willisová důkladně studovala své velitelské manuály, četla všechny informativní zprávy vydané ještě před vyhrocením situace, zkoumala oficiální řetězec velení a snažila se určit, jaká role je prezidentovi vyhrazena. Nebyla tak naivní, aby věřila, že král Petr opravdu rozhoduje o všem, jak se tvrdilo veřejnosti. Za nitky vlády tahal prezident a jeho věrní. V oficiálních dokumentech však černé na bílém stálo, že vrchním velitelem OSZ je král. Z právního hlediska neměl prezident k Obranným silám Země žádný vztah, přesto se Basil chopil moci a vydával rozkazy na všechny strany.

Velmi znepokojivé…

A nyní si Willisová uvědomila, že jedná přesně jako ti tupí zaslepenci, kteří pochodují na povel, aniž se jí ptali proč. Jen při té představě se znepokojeně ošila. Wenceslas se snažil ze všech sil, jen aby krále dostal do popředí. Udělal z něj viditelný

symbol a občas ho použil jako obětního beránka, ovšem snahou odstavit a zdiskreditovat Petra se dostal do velmi ošemetné situace.

„Jak dlouho ještě potrvá, než dorazíme do soustavy Theronu?“ zeptala se.

Navigátor pohlédl na diagnostický panel. „Čtyři hodiny, šestatřicet minut.“

„Jdu do své pracovny. Vzkažte prosím do kuchyně, ať mi pošlou sendvič. Vědí, jaký mám ráda: šunka a sýr, ostrá hořčice, tmavý chleba, kyselé okurky. A ještě ledový čaj, tentokrát sladký. Ať ho nedělají z toho hořkého svinstva v prášku.“ Objednala si to, co obvykle. Nebylo proto divu, že k Willisové, která mezitím seděla za stolem a bubnovala do něj prsty, dorazilo jídlo za pouhých několik minut. Neměla hlad – jedla spíše ze zvyku, aby svému tělu dodala nezbytnou energii.

Petr a Estarra, které nyní oficiální propaganda líčila jako vzbouřence, zbabělce a zrádce, uprchli a vytvořili novou vládu. Proč to sakra vůbec dělali? Král Petr měl v Paláci šepotu všechno, co si jen mohl přát: přepych, sloužící, moc. Tohle všechno zahodil a utekl na zaostalou planetu. Něco takového přece člověk neudělá bezdůvodně. Muselo se stát něco opravdu, ale opravdu zlého. Willisová měla podezření, že kdyby si teď s králem sedla, podělila se s ním o sendvič a chvíli si spolu povídali, uslyšela by příběh podstatně odlišný od toho, který jí vyprávěl prezident.

Vždyť sama na vlastní oči viděla, jak Hanza zachází s osiřelými koloniemi. Willisová dostala příkaz „přivést k pořádku“ neposlušnou kolonii Yreku a tvrdě potrestat hrstku živořících kolonistů, kteří se jen snažili nějak protlouct. *Tohle* mělo příchuť zrady, nebo přinejmenším vyhýbání se povinnostem. Výměnou za placení daní a plnění občanských povinností Země přislíbila hanzovním koloniím podporu. Ale jakmile začalo jít do tuhého, prezident je všechny hodil přes

palubu jako zbytečnou přítěž. Yrečtí kolonisté měli ke své vzpouře dobrý důvod.

Další nehezkou kratochvílí byly sankce proti tuláckým klanům. Alespoň, že se sama nemusela podílet na zničení Randezvous či jiné tulácké základny. Prezident Wenceslas a OSZ překročili veškeré politické hranice a vypadalo to, že si každý den nazouvají o něco těžší boty. Willisová si ukousla ze sendviče a když ji na jazyku začala pálit hořčice, spláchla ji nádherně hustým sladkým čajem.

Na desce svého stolu si znovu prohlížela záběry pořízené špionážním letounem. Věděla, že Theron není schopen jejím deseti mantám čelit. Znovu se však pozastavila nad tím, že by král – rozhodně žádný hlupák – nechal svou planetu v tak nebezpečných časech zcela nechráněnou. Třeba jen neměl čas se připravit. Obranné síly Země se stále ještě nevzpamatovaly z předchozích událostí, takže se mohl domnívat, že díky tomu získal malý odklad. Na druhou stranu – všichni znali prezidenta…

Brindle se spojil s admirálovou pracovnou. „Admirále, za třicet minut vstoupíme do soustavy. Napadlo mě, že byste před zahájením útoku ráda promluvila k posádce."

„Děkuji, poručíku. Měla jsem to v úmyslu." Odhodila nádobí do recyklovače, vyšla z kajuty a poté, co se opět uvelebila ve velitelském křesle, aktivovala komunikační kanál. „Poslouchejte, v souladu s rozkazy prezidenta Wenceslase brzy dorazíme k Theronu. Dostali jsme za úkol ukončit současný konflikt, *nejsme ale žádní barbaři.* Ať už se tady dnes stane cokoliv, nezapomeňte, že Theron je nezávislá planeta. Musíme jednat s citem."

„To znamená bez zbytečných ztrát na životech," dodal Brindle.

„Budu ráda, pokud žádné oběti nebudou. Naší palebné síle nejsou schopní čelit, takže to možná vyřídíme rychle a hladce." Osobně o tom však pochybovala. „K soustavě se přibližte

maximální rychlostí, pak prudce snižte rychlost. Chci, abychom se tam objevili náhle a využili tak momentu překvapení.“

Křižníky vtrhly do theronské soustavy a začaly snižovat rychlost tak prudce, až Willisovou bolely kosti i svaly. Její posádka byla připravená. Brindle stál v pozoru za jejím křeslem. Všichni zbraňoví důstojníci zaujali místa u svých stanic.

Jakmile se však široká obrazovka s dálkovými záběry zaostřila, můstkem se rozlehly zděšené výkřiky. „Zastavit!“ vykřikla Willisová. „Nestřílet! To je rozkaz!“

Theron byl obklopen čímsi, co vypadalo jako trnová koruna. Obrovité stromové bitevníky stoupaly vzhůru, trnité větve rozpřažené. Verdanské stromové lodě se začaly pohybovat směrem k přilétající bitevní skupině OSZ a vytvořily vějířovitou formaci připomínající mohutný živý plot.

Willisová udeřila do tlačítka na komunikačním panelu. „Opakuji pro všechny, co mají ucpané uši: *Nestřílejte*, pokud nechcete skončit s jednou z těch trnitých větví narvanou ve výfukové šachtě.“

Za verdanskými bitevníky se objevil roj lodí nejrůznějších tvarů a velikostí, jejichž oprýskané trupy zdobily pestré poznávací znaky.

A všechny měly velmi nápadné, narychlo přistavěné zbraňové systémy.

„To jsou Tuláci,“ řekl Brindle. „Jsou jich stovky.“

„A mají stovky děl!“

„Taktické stanice! Proveďte rychlé přehodnocení poměru sil. Máme pořád převahu?“

„Zapomeňte na to!“ zarazila ho Willisová. „Zbláznil jste se, poručíku? Jen se podívejte na ty stromové lodi!“ Smrtící verdanské bitevníky se blížily a zdály se stále větší. „Od začátku jsem věděla, že je to špatný nápad.“

55 Generál Kurt Lanyan

Pymští kolonisté a vyčerpaní vojáci OSZ se neměli zastavit ani poté, co prošli stěnou portálu. Hanzovní technici v řídicí místnosti na Rheindic Co byli zaskočeni náhlým přílivem vojáků v roztrhaných a zakrvácených uniformách, kteří prchali, bledí hrůzou a s kouřícími zbraněmi v rukou.

Několik vychrtlých kolonistů padlo na kolena na chladnou kamennou podlahu. Vojáci OSZ, kterým to myslelo rychleji, je uchopili a vlekli tunely k východům. „Nezastavujte se! Zpátky do lodí!“

„Povolejte k městu všechny čluny!“

„Vyšlete signál k *Jupiterovi!* Tohle je krizová situace.“

Když se Lanyan vypotácel z portálu, nejraději by se zhroutil, ale věděl, že ještě není všemu konec. „Ti zatracení brouci jsou nám v patách!“

Padlo několik protichůdných rozkazů, ale pak otřesené jednotky zahájily neuspořádaný rychlý ústup, přičemž vědce z Rheindic Co vlekli s sebou. Místnost s kamennými stěnami naplnily vzlyky a vyděšené výkřiky společně s chřestěním zbraní a dupáním těžkých bot.

„Co je?“ ptal se Ruvi, administrátor. „Co se děje?“

„Klikissové.“ Lanyan uchopil plešatého muže za rameno a prudce ho otočil. „Klikissové se vrátili na Pym. Většinu kolonistů zabili, ale tyhle jsme zachránili.“

„Klikissové? Myslíte skuteční klikissové?“

Generál ukázal na hluboký krvácející šrám na své paži. „Jo, jsou skuteční, až to hezké není. A brzy přijdou i *sem.* Na to si můžete vsadit. Tak pohněte zadkem! Já zvedám kotvy.“

„Ale… musíme přece sebrat své zařízení, sbalit si věci!“

„Vy se teď hlavně otočíte a poběžíte jako o život. Hned! Hádám, že máme přinejlepším pár minut.“

Lidé se hrnuli ven z místnosti, běželi ven chodbami, aby vzápětí dorazili k okraji skalní stěny, kde se hromadili jako lumíci. Venku se začínal snášet soumrak. Poziční světla prozrazovala polohu osobních člunů na přistávací ploše daleko od hlavní základny.

Klikisské město se nacházelo vysoko v příkré skalní stěně – neexistoval jednoduchý způsob, jak by se tak velký počet uprchlíků mohl rychle dostat dolů. Zoufalí lidé se nahrnuli na výtahové plošiny a chtěli se svést na dno kaňonu. Nákladní výtahy byly upravené pro přepravu těžkých věcí, rychlost nebyla jejich silnou stránkou. Kromě toho neměly dostatečnou kapacitu, aby uvezly tolik zachráněných kolonistů a ustupujících vojáků.

Někteří z vojáků pomáhali vědcům a kolonistům, a někteří měli dostatek duchapřítomnosti, aby aktivovali své komunikační systémy a spojili se s přepravními čluny. „Přileťte sem! Tohle je hromadná evakuace. Musíme se odsud dostat – okamžitě!“

Lanyan si mezitím uvědomil, že se situace rychle vymyká kontrole. Zhluboka se nadechl, uhladil si uniformu na prsou, napočítal do tří, silou vůle se uklidnil a pak několika ráznými ostrými příkazy nastolil pořádek. „Pamatujte na to, kdo jste! Bojovali jsme s vojenskými compy. Tihle brouci nejsou o nic horší, zato se daleko snadněji rozprsknou, když do nich střelíte. A teď si tady vezměte nové zbraně!“

Venku se několik osobních člunů vzneslo z přistávací plochy. Houstnoucím šerem zamířily ke skalnímu městu a manévrovaly tak, aby nabraly uprchlíky. Jeden z pilotů měl tolik odvahy, že zůstal se svou lodí viset přímo proti skalní stěně a otevřel vstupní otvor. Vojáci a několik civilistů pak skokem překonali mezeru. Ti, kteří viděli klikissy, raději riskovali pád, jen aby nebyli ponecháni na místě.

Lanyan si od jednoho z ustupujících vojáků vzal záložní pulzní zbraň, rozhlédl se po řídicí místnosti a vybral tucet

mužů, kteří se mu zdáli nejméně otřesení. Přestože nežádal o dobrovolníky, několik dalších vojáků se rozhodlo zůstat. Lanyan vážně pokýval hlavou. „Až se sem ti brouci dostanou, musíme na ně být připravení. Musíme tuhle místnost udržet a získat tak čas. Kolem stěny portálu položte demoliční nálože, zkusíme je odříznout.“ Prezident Wenceslas by šílel, kdyby věděl že se Lanyan chystá zničit hlavní přepravní stanici, ale prezident tu teď nebyl. A taky neviděl ty hrozivé brouky. „Rozbijte tu zatracenou věc na prach!“

Zatímco většina vojáků zaujala obranné pozice, dva z jeho mužů poklekli, aby ze svých batohů vytáhli polymerovou výbušninu. Se rty pevně stisknutými a čely pokrytými krůpějemi potu lepili hrudky hmoty na kamennou lichoběžníkovou stěnu a instalovali detonátory. Než však mohli práci dokončit, stěna portálu se zamihotala a za průsvitnou blánou povrchu se objevily nějaké obrysy. Lanyan ustoupil mezi vojáky a pozvedl zbraň. „Připravte se!“

„Je to past, generále,“ řekl jeden z mužů.

„Je to past na klikissy. Jakmile se objeví, zahájíme palbu.“

Objevili se dva klikisští válečníci, kteří svými článkovitými končetinami švihali ze strany na stranu, přičemž srazili jednoho z mužů z demoliční čety k zemi. Druhý se vrhl k nastraženým náložím a snažil se je v poslední chvíli odpálit, aby bránou nemohli projít další brouci. Válečník ho však probodl jednou ze svých dlouhých horních končetin a mrštil jím proti stěně. Do místnosti vtrhli další brouci, kteří ve svých klepetech drželi podivné zbraně. Než mohli udělat dva kroky a než se jejich složené oči přizpůsobily šeru panujícímu uvnitř jeskyně, Lanyanovi obránci začali střílet.

Objevili se čtyři další brouci, každý z nich nesl zbraň s trombonovitým ústím hlavně připomínající hypermoderní mušketu. Lanyan věděl, že je to jen začátek invazní vlny a že se mu nikdy nepodaří zničit portál včas. Sám viděl, kolik

brouků ještě zůstalo na Pymu. „Palte, nemůžete minout! Musíme získat čas, aby se všichni stačili dostat do člunů."

Jak se klikisští válečníci objevovali, palba je srážela zpět. Hmyzí těla se vršila na sebe. Brzy jich bylo tolik, že vytvořila barikádu přímo před portálem.

Od východu z jeskyní mezitím odlétal jeden člun za druhým, všechny plné k prasknutí. Lanyan a jeho muži uzavření v dusné jeskyni nepřestávali pálit, ale klikissové se drali dovnitř v nesmírném množství, rychleji, než je lidé dokázali zabíjet.

„Ústup!" zavelel Lanyan. „Myslím, že jsme je zdrželi dost."

Vojáci uposlechli a běželi tunely, zatímco se nová vlna klikissů dralа dovnitř přes mrtvoly svých druhů. Lanyanovi muži spěchali k otvoru ve vysoké skalní stěně. Soumrak už téměř přešel v noc a do tváří jim vál chladný vítr, tolik osvěžující ve srovnání se spáleným vzduchem jeskyní.

Jedna z přeplněných nákladních plošin se zasekla v polovině skalní stěny, člun však už stihl uvězněné lidi vysvobodit. Vyčerpaní obránci stojící na kraji srázu zuřivě mávali na jednu z posledních lodí.

Generál stiskl mikrofon ve svém límci. „Čluny ať zamíří nahoru na orbitu, dolů povolejte obří loď. Chci tady mít *Jupitera* se zbraněmi připravenými k palbě. Věci se vyvinuly trochu jinak, než jsme čekali."

Jeden z mužů zacákaný krví k němu obrátil vyděšený pohled. „To je velmi mírně řečeno, pane."

Zůstali trčet vysoko ve skalní stěně a slyšeli, jak se k nim tunely ženou klikissové. Na to, aby použili pomalou výtahovou plošinu, neměli dostatek času. „No tak, pošlete sem člun, sakra! Hoří nám koudel u zadku."

Jeden z obzvlášť přeplněných člunů konečně přilétl blíž s otevřenými bočními dveřmi a Lanyan cítil, jak se mu kolena podlomila úlevou. „Všichni na palubu!"

Muži skákali do vznášejícího se člunu a vojáci na palubě je chytali a vtahovali dovnitř. Nikomu nevadilo, že nemá místo k sezení. Lanyan, který skákal jako poslední, se prudce otočil a podíval se za sebe právě ve chvíli, kdy rozzuřený klikiss vybíhal zpoza rohu. „Odlet!“

Člun se vzdaloval od města ve skalní stěně a brouky nechal za sebou. Na okraji srázu se hromadili další a další klikissové, kteří sledovali, jak přeplněné lodi jako opilí čmeláci odlétají pryč. Lanyan seděl ve velmi nedůstojné pozici na hladké podlaze a široce otevřeným průlezem se díval ven, zatímco kolem lodi hvízdal vítr.

Děsiví brouci se jeden po druhém vrhali ze skály, rozepjali křídla a zamířili k člunům.

„Dejte mi už pokoj, vy bestie! Zavřete tyhle dveře, motory na maximální tah!“

„Vidím je,“ zavolal pilot.

Tři transportéry se obloukem vrátily a zahájily na letící klikisse palbu z obranných jazerů. Za každého, kterého sestřelili, se však do vzduchu vznesli další tři. Brouci se nepřestávali valit z chodeb skalního města.

„Je jen jeden způsob, jak to zastavit. Spojte mě přímo s *Jupiterem.* Chci mluvit se svým zbraňovým důstojníkem.“ Obří loď klesala k pradávnému městu jako velryba, která se noří hluboko pod hladinu, aby našla kril, zatímco čluny dál střílely na jednotlivé klikissy. „Musíme ucpat tu díru. Vyřaďte z provozu portál. Zničte celé město. Nadělejte z toho kůlničku na dříví!“

Jazery *Jupitera*, jejichž ráže odpovídala vybavení lodi obří třídy, nejdříve zažhnuly oranžově, pak zbělaly. Do klikisského města vniklo mocné kopí oslepující energie. Další výstřel způsobil zhroucení celé skalní stěny. Pradávné ruiny zmizely pod sesouvající se horninou, klikissové uvnitř tunelů byli smetení a portál zmizel během jediného mžiknutí oka.

Několik zbývajících hmyzích válečníků zůstalo nyní odříznuto od zbytku svého úlu a zmateně poletovalo kolem. Pro Lanyana nebyli důležitější než komáři, které je třeba zaplácnout. Zatímco sutiny pod nimi stále hořely a stoupal z nich kouř, Lanyan se svými čluny zamířil k *Jupiterovi*. Ustupoval se ctí.

Musel se vrátit do Hanzy. Tohle se prezidentu Wenceslasovi nebude ani trochu líbit!

56 ☼ Hud Steinman

Steinman byl hluboce znechucen proměnou llarského města ve skutečný koncentrační tábor a dospěl k názoru, že je na čase odejít. Mnoho naivních kolonistů se bláhově domnívalo, že se jim nic zlého nestane, nalhávali si, že pokud nepodniknou razantní kroky, budou před klikissy v bezpečí. Steinman tomu nevěřil ani na vteřinu.

Podmínky za zdí se neustále zhoršovaly. Margaret Colicosová brouky nějak přesvědčila, aby zajatce krmili, podivná moučnatá šlichta však nevypadala nijak vábně. Odporná kaše neurčité chuti mohla lidem zajistit přiměřený energetický příjem, kdyby jí snědli dostatek, což vzhledem k jejím kvalitám nebylo tak snadné. Steinman to snášel tak dlouho, jak jen mohl, a teď už si přál jen zmizet.

Několik skupin se už ven dostalo – s minimálními zásobami a nejnutnějšími nástroji se chvatně pustili za Davlinem Lotzem. Věřili, že pro ně někde vybudoval útočiště. Steinman však neměl v úmyslu jít někam společně s dalšími lidmi a pak s nimi žít v táboře, který bude ještě ubožejší než ten, který opustili.

Co bylo moc, to bylo příliš. Ostatně vždycky toužil žít jako poustevník.

Jednoho pozdního odpoledne zabušil na dveře obydlí, kde žila Orli. Rudolící Crim Tylar prudce otevřel dveře a vrhl na něj velmi nevlídný pohled. „Co chcete? Stalo se něco?“

Jeho žena Maria se objevila hned za ním. Tmavé vlasy jí začínaly šedivět – bílé prameny připomínaly ranní jinovatku na počátku zimy. „Pozvi ho dál, Crime! Nemrač se tak na něj. To není klikiss.“

„Přišel jsem za Orli.“

„Je ještě pořád roztřesená z toho setkání s bridex, ale myslím, že si s vámi ráda promluví.“ Crim nad zaprášeným a zanedbaným starcem nesouhlasně nakrčil nos. „Jak je libo.“

V místnosti, která dříve sloužila jako obývací pokoj, bylo nyní umístěno několik lůžek. Orli seděla před svými klávesami a tupě na ně zírala. Když k němu vzhlédla, měla zarudlé a vyděšené oči. Steinman náhle pocítil hlubokou upřímnou lítost. Co jí to jen ty zrůdy udělaly?

Když ho poznala, celá se rozzářila. „Pane Steinmane!“

„Představovali jsme si to jinak, když jsme šli sem, co, holka? Možná by nám bylo líp v našem starém domě na Corribusu.“

Položila si bradu do dlaní. „Corribus byl taky klikisská planeta, brouci se mohli vrátit i tam. Teď bychom jedli chlupaté cvrčky, utíkali před slíďáky – a přitom bychom pořád měli v patách klikissy.“

Po dlouhé trapné odmlce řekl: „Jen jsem chtěl… chtěl jsem ti říct, že jdu pryč. Dneska.“

Crim i Maria byli překvapení. „Dala se dohromady další skupina? Jednu jsme vypravili zrovna včera v noci.“

„Jdu sám. Nebude to jiné než na Corribusu, kam jsem šel, abych byl sám a měl klid.“

„Moc dobře to tehdy nedopadlo,“ poznamenala Orli.

„Jen kvůli těm zatraceným robotům.“

„A taky proto, že jste nebyl dobře připravený.“

„Zvládnu to, holka! Jen počkej… Klikissové jsou úplní tupci. Jen si *myslí*, že nás tu zavřeli.“

„A ne snad?“ zamumlal Crim.

„Ale jakmile se dostanete pryč… co pak?“ Orli na Steinmana znepokojeně pohlédla a jemu se sevřelo srdce. „Víte jistě, že budete v pořádku?“

„Najdu si nějaké místo v divočině, založím tam tábor a budu žít z toho, co mi dá příroda.“ Potřásl hlavou. „Byl jsem stvořen

k nezávislosti. Je na čase, abych podstoupil zkoušku a udělal to.“

Orli ho objala. Vzpomněl si, jak jeden na druhého spoléhali, než je z Corribusu odvezly lodě OSZ. Zhluboka si povzdychl a odtáhl se od ní. „Nemám rád mříže a nemám rád zdi. Celé tohle místo mi začíná smrdět tak, že v noci nemůžu usnout.“

Nejraději by jí řekl, aby šla s ním – viděl, že to dívku láká. Orli se však už rozhodla zůstat tady, s ostatními kolonisty, bez ohledu na to, co se stane. Škádlivě jí vjel prsty do vlasů, protože ho nenapadlo, co jiného by měl udělat. „Nezapomeň, že jsem tam venku a že na tebe myslím, Orli. Jsi skvělá holka.“

„Já vím. Dejte na sebe pozor, pane Steinmane. Budete mi chybět.“

Cítil, jak se mu svírá hrdlo, a napadlo ho, zda by přece jen neměl ještě nějakou chvíli zůstat v městečku. Slunce však už zapadlo. Stíny se prodloužily a vypadalo to, že se pevná černá zeď chystá tábor pohltit.

Několik klikissů v dálce spustilo svou noční píseň a Steinman poslouchal, odkud zvuk přichází. Hypnotizující trylkování znělo jako oslava noci. Nebylo pravděpodobné, že by se za soumraku kolem pohyboval větší počet klikisských stavitelů a dělníků. Steinman si vzal nezbytné množství vody a jídla, nějaké vybavení, a za pomoci provizorního žebříku a výstupků vylezl na zeď obklučující tábor. Byl to ten nejméně nápadný způsob, jak se dostat ven.

Chvíli zkoumal okolní šero a pátral po skrytém nebezpečí, pak se přehoupl přes zeď, dopadl na nohy a zadržel dech. Nehodlal se však oddávat opojnému pocitu domnělé svobody. Byla by to jen iluze. Jeho přátelé a ostatní kolonisté zůstali uvěznění za zdí a mohli se jen domýšlet, co s nimi klikissové hodlají provést.

Steinman sebral odvahu, vykročil a nechal tábor za zády.

57 Král Petr

Když očekávané lodě OSZ dorazily k Theronu, Konfederace na ně byla připravená. Deset mant prudce zastavilo na místě a Petr jen čekal, co udělá admirál.

Uvnitř bílé trůnní místnosti byly nově nainstalovány obrazovky, na nichž se promítaly záběry z průzkumných satelitů, které na oběžnou dráhu kolem Theronu umístili tuláčtí kapitáni. V oněch dnech plných horečnatých příprav, jež následovaly po Nahtonově varování, požádal Petr Tuláky, aby nainstalovali nové technické zařízení a připravili tak světoles a obyvatele Theronu na střet s vojenskou přesilou. Technici klanů provedli tolik vylepšení, kolik jich v omezeném čase mohli stihnout. Město v houbovém útesu muselo dát přednost účelnosti před estetikou. Dokonce i zelení kněží to chápali.

Konfederace shromáždila dost lodí na to, aby obrana Theronu působila odstrašujícím dojmem. Osquivelské loděnice zareagovaly s překvapivou efektivitou, Petr však nečekal, že by hrstka civilistů mohla splnit roli vojenské vesmírné flotily. Přesto šlo o pozoruhodnou ukázku síly, jež by měla stačit, aby si Basil útok na Theron dobře rozmyslel.

Tulácké výzvědné lodě se zelenými kněžími na palubě vytvořily kolem theronské soustavy síť předsunutých hlídek – jednotlivé lodě létaly ve větších a větších kruzích. Ve chvíli, kdy se nepřátelské manty objevily, vyslaly hlídkující lodi skrze telink okamžité varování a upozornily krále na blížící se nebezpečí dřív, než by dorazil běžný elektromagnetický signál.

Nově vyzbrojené tulácké lodě se rozmístily kolem planety, připravené k boji. Verdanské bitevníky vypluly mantám vstříc ještě dřív, než prudce zpomalující křižníky OSZ mohly zjistit, co je čeká. Na orbitu se vznesla dokonce i malá wentalská loď Jesse Tamblyna a Cescy Peroniové, připomínající energií prosycenou vodní kapku.

Admirál bude překvapen.

Petr a Estarra seděli spolu před vysílací stanicí. Estaře to však kvůli pokročilému těhotenství dělalo jisté potíže. OX stál hned vedle, jako by chtěl odčinit své dlouholeté působení v roli oficiálního velvyslance Hanzy. Jeden z tuláckých techniků otevřel komunikační kanál a použil přitom standardní frekvenci OSZ. „Hovoří král Petr, právoplatný vůdce Konfederace. Identifikujte se! Proč vaše flotila bez povolení vstoupila do našeho prostoru? Žádám, abyste se okamžitě stáhli."

Obrazovka se vyjasnila a na ní se objevila tvář, jejímž mateřským výrazem by se člověk neznalý věci dal snadno oklamat. Petr se však jen zamračil. „Admirále Willisová, nečekal bych, že se ze všech mých velitelů této nesmyslné akce zúčastníte právě vy. Vím, jakou hru se snaží prezident hrát, ale proč jste se proti králi obrátila *vy?"*

„Nebyl to můj nápad, králi Petře. Mám své rozkazy." Willisová se ze všech sil snažila zachovat klid.

„Tyto rozkazy byly vydány bez patřičného oprávnění."

„To je sporné. Způsobil jste na Zemi pořádné pozdvižení. Prezident Wenceslas mi nařídil, abych nastolila pořádek a ukončila tuto nezákonnou vzpouru."

Královna Estarra se naklonila k vysílací stanici. „A jak přesně to chcete udělat?"

„Na této části úkolu pořád ještě pracujeme." Willisová byla očividně vyvedená z míry. „Abych řekla pravdu, nečekala jsem tak působivou ukázku síly. Od té doby, co byly pořízeny špionážní záběry, jste se museli činit."

„A jak je vidět, dobře jsme udělali," odpověděl Petr ostrým tónem.

Verdanské bitevníky se shlukly kolem desítky mant, mnohem větší a hrozivější než křižníky OSZ. Tulácké lodě kroužily kolem, více než stovka pohyblivých cílů, jejichž zbraně by bohatě postačovaly k poškození mant.

Zespodu k nim stoupala malá wentalská loď, která se zastavila přímo před čelními průzory můstku vlajkové lodi. Willisová sledovala bublinu s Jessem a Cescou uvnitř. „A jakou hru to teď hrajete vy, králi Petře?“ Znělo to spíše zvědavě než znepokojeně.

Jess a Cesca s vážným výrazem v tváři prošli zakřivenou membránou a vznášeli se v prostoru, obklopení slabým, jiskřivým oblakem energie. Neměli skafandry, přesto jim nečinilo problémy přežít v otevřeném vesmíru. Připluli k oknům a hleděli dovnitř na vojáky OSZ. Osádka můstku zase zírala na ně. Muži a ženy byli už tak ohromení a zděšení přítomností obrovitých trnitých stromových lodí, a teď navíc viděli dvojici lidí pohybujících se v mrazivém vakuu bez jakéhokoliv systému podpory života.

Jess natáhl ruku a začal na okno psát zrcadlově obrácená písmena vytvořená z tvrdého ledu: JDĚTE DOMŮ, OSÍCI!

Na vedlejší okno Cesca napsala: NEMŮŽETE VYHRÁT.

„Co je to?“ naléhala Willisová. „Jakou moc ti lidé mají?“

Jess máchl rukou a průzory můstku pokryla vrstva rozpraskaného ledu, která admirála dočasně oslepila, než naskočily externí senzory lodi a na plochu byl opět promítán jasný obraz.

„Máme mnoho různých spojenců, admirále,“ řekl Petr ze svého trůnního sálu. „Nenuťte nás, abychom vám předvedli, jaké síly jsme schopní použít k naší obraně. Jste rozumná žena. Víte, že tady vás vítězství nečeká.“

Willisová v rozpacích našpulila rty. „A vy zase znáte prezidenta. Pokud se k němu vrátím s prázdnýma rukama, pošle sem prostě víc lodí.“

„Proč nedokáže vidět skutečnou hrozbu, která visí nad Hanzou i celým lidstvem?“ řekla Estarra a ochranitelsky objala své břicho. „Možná by tomu mohl věnovat víc pozornosti.“

Petr pokrčoval: „Jelikož jediný zelený kněz sloužící na Zemi byl zabit – ano, víme o tom – nemáte zprávy o posledním

vývoji situace. Dokonce ani prezident neví o novém nebezpečí, kterému bude brzy čelit. Je tedy vaší povinností okamžitě odletět a informovat ho. My se s vámi o tuto důležitou informaci podělíme.“

Estarra si opřela záda, povzdychla si a tiše řekla: „Ten svůj názor stejně nezmění, ať mu řekneš cokoliv.“

„Nejspíš ne,“ zašeptal Petr. „Ale poskytnu Willisové nezbytnou výmluvu, aby mohla udělat, co je správné.“

„O jaké informaci to mluvíme, králi Petře?“ Willisová se tvářila pochybovačně, už v té chvíli si představovala, co s ní asi prezident udělá.

„Původní rasa klikissů se vrátila a dělá si nárok na své staré planety. Podle informací, které jsme obdrželi od Ildiranů, se klikissové zmocnili planet osídlených v rámci hanzovní kolonizační iniciativy.“ A přidal detaily, které se prostřednictvím světolesa dozvěděli od zelené kněžky Niry.

Estarra se ve svém křesle napřímila. „Pokud máte pořád pocit, že musíte se svými loděmi OSZ něco podniknout, zkuste pomoci nějaké hanzovní kolonii. Většina z nich nemá žádnou obranu.“

Willisová zkřížila paže na hrudi. „Generál Lanyan se už do toho pustil – zahájil inspekční misi.“

„Inspekční?“ zeptal se Petr pochybovačně.

„Ve vojenském smyslu slova.“

Willisová si dlouze povzdychla, viditelně zamyšlená. Její manty se vznášely v prostoru v plné bojové pohotovosti, všechny zbraně nabité a připravené k palbě. Verdánské bitevníky je držely v sevření, zatímco tuláčtí obránci kolem kroužili jako komáři a jen čekali, až je vyprovokuje k akci. Musela vědět, že pokud její lodi začnou střílet, budou rozervány na kusy.

„Prosím, nedělejte zbytečné potíže, admirále,“ řekl Petr. „Právě jste získala důležitou informaci, sdělte ji prosím

prezidentovi. Podle všeho má problémy s určením nepřítele. Starosti by vám měli dělat klikissové, ne Konfederace.“

Willisová narovnala ramena. „Dobře, důležité věci mají přednost. Řeknu prezidentu Wenceslasovi o klikissech. Nejsem hloupá, a on taky ne.“

„Ano, ale bude vám naslouchat?“

Neodpověděla. Svým bitevníkům, které nevypálily jedinou ránu, nařídila, aby se obrátily a opustily theronský systém.

58☼ Sirix

Po nedávných porážkách Sirix přešel do ofenzivy – a liboval si v tom. Ztratil Wollamor a ztratil svou vytouženou základnu a flotilu budovanou na ildiranské lázeňské planetě jménem Maratha. Přísahal však, že všechny zbraně, které mu na palubách ukořistěných bitevníku OSZ zbyly, použije k vyrovnání těchto ztrát. Černí roboti museli zničit klikisse dřív, než se usídlí na dalších planetách. Kdekoliv. Toto byla jediná a správná odpověď.

Jednu planetu po druhé.

Sirix řídil své lodi za použití prostorové mřížky a hvězdné mapy vtištěné do svých obvodů. Věděl, že černí roboti nakonec budou mít ve střetu s klikissy navrch. Jeho lidmi vytvořené lodě měly zásobu karbonových beranidel, frakčně-pulzních střel a upravené jazerove baterie, což byly zbraně určené k proražení diamantových skořápek hydroských lodí. Hmyzí rasu snadno smetou.

Sirix očekával, že další opevněnou základnu robotů najde na Hifuru, když však k planetě dorazil, zjistil, že už byla dobytá. Z portálu se vyhrnuli klikissové a černé roboty zničili. Sirix cítil hněv a hlubokou ztrátu – dalších sedmdesát nenahraditelných

jednotek bylo zničeno, sedmdesát jedinečných robotů, jejichž paměť zahrnovala mnoho století. Byli nenávratně pryč.

Hmyzí tvorové dali najevo pohrdání svými výtvory tím, že ozdobili vnější stěny svých věží vyrvanými částmi těl robotů – plochými hranatými hlavami, černými kryty křídel a zkroucenými údy.

Soudě podle malých rozdílů v jejich morfologii pocházeli tito klikissové ze zcela jiného podúlu než ti, kteří na něj zaútočili na Wollamoru. Rád by věděl, kolik nových bridex se vrátilo do Spirálního ramene a kolik se jich pustilo do štvanice na černé roboty.

Sirix je musel všechny zničit a doufal, že palná síla jeho zbraní bude na tento úkol stačit. Zatímco si prohlížel dálkové záběry Hifuru, přemýšlel, čí nenávist je větší. Jeho lodě z vesmíru pozemní hnízdo zničily. Dokonale.

Sirixova flotila dál rozsévala zkázu na všech planetách, kam by se klikissové mohli vrátit. Sirix rychle zjistil, že se hmyzí rasa rozšířila víc, než čekal, a jeho vlastní vyhlídky tak byly stále temnější.

Jeho skupina se už nezdržovala komunikací ani varováním. Nemohli si to dovolit. Jakmile dorazili k bývalé klikisské planetě, Sirix zahájil masivní útok a zničil klikisská město i případnou hanzovní kolonii, která se mu připletla do cesty. Hmyzí tvorové cestující z planety na planetu pouze skrze portály, byli proti útoku z vesmíru bezbranní. A jelikož mezi podúly panovalo nepřátelství, nesnažili se navzájem varovat.

Aby se připravil na příští bitvy, rozhodl se vylepšit schopnosti svých dvou compů, postavil proto PD a QT k zbraňovým konzolám a nařídil jim pálit na pozemní cíle. Compové, kterým byly vymazány restriktivní programy, poslechli. Přestože to nebyly modely určené k boji, svého úkolu se zhostili uspokojivě.

Sirixova bojová skupina zaměřila a zničila portály na Zed Khellu, Alintanu a Rajaparu. Na Xalezaru založili lidé kolonii, ale klikissové už přišli a osadníky zajali. Když kolonisté viděli lodě OSZ, začali volat o pomoc, Sirix však neměl s lidmi slitování. Nenáviděl je stejně jako nenáviděl své klikisské stvořitele.

Sirix nejdříve zničil stěnu portálu. Pak smetl nové klikisské stavby. A nakonec pro dobrý pocit vymazal z povrchu planety veškeré stopy lidské osady. Další planeta byla očištěná. Byl učiněn další krok správným směrem.

Na Scholldu však Sirix narazil na nečekanou překážku. Místní bridex bylo silné a vynalézavé. Když Sirix zahájil své obvyklé bombardování z oblohy, nepřítel odpověděl znepokojivým způsobem.

Z pradávného města se vzneslo velké množství identických lodí a zamířilo k nim, aby jim zasadily tisíce ničivých úderů. Pak se nesčetné síly spojily dohromady a vytvořily mocnou – a stále rostoucí – rojovou loď.

Klikissové prošli portálem a vybudovali průmyslovou základnu dost rychle na to, aby dokázali postavit vlastní lodě! Jak dlouho se to už děje? Pokud začnou klikissové cestovat z planety na planetu jinak než skrze kamenné brány, budou se šířit rychleji a roboti je už nedokážou zastavit.

Manty odpověděly intenzivní palbou, aby propojené lodě odrazily, tak drtivému a soustředěnému útoku však nemohly čelit. „Všem robotům: stáhněte se!“ Sám Sirix zahájil se svou obří lodí chvatný ústup. Rojová loď se ještě zvětšila, jak se do ní zapojovaly další a další díly, a pak se pustila za Sirixovými loděmi.

OD a QT čekali u zbraňových konzol. „Máme zahájit palbu, Sirixi?“

„Jen obranné výstřely.“ Rychle spočítal jejich šance a věděl, že všechny díly lodi zasáhnout nemůže. „Rojové lodi této velikosti nejsme schopní čelit.“

Sirix odvysílal podrobné rozkazy a bitevníky OSZ se chvatně stáhly. Situace byla horší, než si myslel. Když odlétali od Scholldu, řekl: „Naše možnosti se stále tenčí.“

59 Orli Covitzová

Orli seděla na vrcholu široké zdi z pryskyřičného cementu a pozorovala, jak hmyz pokračuje ve své nepochopitelné, nicméně horečnaté práci. Bez Huda Steinmana si připadala osamělá. Přemýšlela, zda se neměla raději připojit k jedné ze skupinek, které vyklouzly z osady a vydaly se hledat Davlina Lotze. Viděla bridex a tato zkušenost ji hluboce znepokojila. Seděla s lokty položenými na kolenou a bradou opřenou o ruce.

Objevila se robochůva UR, která s sebou přivedla sedm dětí, jež hlídala. Orli byla moc velká na to, aby ji hlídala robochůva, na druhou stranu zase příliš mladá, aby mohla být považována za dospělou. UR i nadále shromažďovala informace, vyučovala své svěřence a starala se o jejich bezpečí, nebo se je přinejmenším snažila připravit na to, co mělo přijít. Děti se mezitím bavily komentováním činnosti brouků.

Dělníci běhali po rampě táhnoucí se podél vnější stěny zdi a vršili do zásobníků další pochybné potraviny. Roberto Clarin a starosta Ruis zavedli systém přídělů z nashromážděných zásob, takže osadníci nebyli závislí jen na tom, co jim dali klikissové. Přesto Orli téměř bez ustání kručelo v žaludku. Právě teď by s chutí snědla i dremenskou houbovou polévku.

Široká zeď byla výtečným místem, kde se mohli scházet vyděšení a paradoxně zároveň znudění kolonisté. Ke skupině se blížili DD a Margaret Colicosová. Když DD spatřil Orli a robochůvu, viditelně ožil. Mezi ním a UR se vytvořilo přátelské pouto.

„Je krásný den," řekl DD. „Počasí dokonale splňuje parametry pro lidský komfort. Kocháš se výhledem, Orli Covitzová?"

„Byl by to mnohem příjemnější pohled, kdyby tu kolem nebylo tolik klikissů."

„Ale, drahoušku, dotkl jsem se tě?"

„Ano, DD, nejspíš ano," řekla Margaret.

„To jsem neměl v úmyslu."

„V pořádku, DD," řekla Orli. „Jen si dělám starosti. Pořád si dělám starosti."

„A to jsi ještě neviděla, co brzy uvidíš." Margaret upřela pohled ke klikisskému městu. Podle všeho nepřišla jenom tak. „Sleduj, co se stane!"

Uvnitř prastarých staveb, kde byl umístěn přepravní portál, se zřejmě něco dělo. Když portál zahučel, válečníci zaujali postavení a dělníci se chvatně klidili z cesty. Během minulého týdne Orli vídávala, jak kamennou branou kamsi odcházejí nájezdnické tlupy následované kopáči, techniky, staviteli a dalšími poddruhy klikissů. Nyní se tito klikissové vraceli domů.

Zdálo se, že válečníci jsou pohmožděni, potlučení a zmrzačení, někteří měli prasklé krunýře, dalším zbyly místo některých článkovitých končetin jen podezřelé pahýly.

„Bridex objevilo černé roboty na Scholldu, jedné ze starých klikisských planet. Vyslalo portálem své válečníky, zmocnilo se starého města, vybudovalo průmysl a lodě a rozšířilo podúl. A také získalo zajatce."

Orli si všimla hrozivých černých broučích postav kráčejících mezi právě příchozími klikissy. Jedno z dětí svěřené do opatrování UR zvolalo: „Podívejte, to jsou roboti!"

Margaret měla v tváři nerozluštitelný výraz. „Tito tři jsou zajatci, neporušení jedinci, dar pro bridex."

„Co s nimi bridex udělá?" zeptala se UR.

„Bude je mučit a těšit se z každé vteřiny jejich utrpení."

„Ti roboti jsou zlí," hlesla Orli trpce. „Ať už se jim má stát cokoliv, zaslouží si to."

„Roboti byli navržení a sestrojení tak, aby reagovali přesně podle přání bridex. Klikissové jsou mnohem krutější než roboti. Uvidíš za chvíli."

Tři zajatí roboti vypadali velmi rozrušeně. Když stanuli před pradávnými budovami, mávali svými kovovými končetinami a otáčeli hranatými hlavami, jako by cosi drmolili v absolutní hrůze. Orli zahlédla červené záblesky jejich optických senzorů. „Proč jsou tak vyděšení?"

„Protože vědí, co se s nimi stane."

UR shromáždila svých sedm chlapců a dívek a přísným tónem prohlásila: „Něco takového by děti nejspíš neměly vidět."

„Já se chci dívat!"

DD se postavil po boku UR jako osobní srážce. „My je ochráníme, že?" Robochůva neodpověděla, jen rychle odvedla své svěřence z dohledu.

Klikisští válečníci ustoupili a nechali trojici robotů stát na udusané půdě, jako by to byla aréna – nebo popraviště. Čtyři gigantičtí domarové vykročili kupředu a trylkovali, zpívali a hvízdali.

„Vypadá to jako nějaký tanec," poznamenala Orli.

„Je to imitace jejich pářícího rituálu. Už jsem to jednou viděla – a doufala jsem, že už to nikdy neuvidím. Byl to tehdy pokus. Klikissové nevěděli, co si počít s jedním svým lidským zajatcem." Ztišila hlas. „Ten chudák se ztratil, byl zmatený a vyděšený. Jmenoval se Howard Palawu. Když uviděl klikisské domary a bridex, křičel a křičel."

Orli měla pocit, jako by spolkla žhavý oblázek. „Co… co se s ním stalo?"

„Když Palawu křičel, klikissům jeho píseň připadala odpudivá, na rozdíl od mé hrací skříňky. Přesto to byla neznámá píseň, proto se domarové rozhodli použít jeho geny.

Proto mají někteří klikissové z poslední generace lidské rysy. Bridex s každým dělením upravuje morfologii ras ve svém úlu.“

Několik bělavých klikissů, kteří měli obličeje podobné lebkám a celkově mrtvolný vzhled, právě procházelo kolem. Zatímco sledovali rituál, plížili se ze stínu do stínu. Tihle se podobali lidem víc než ostatní klikissové – jejich „obličeje“ byly tvořeny tvrdými pláty, které jim dodávaly vzhled ošklivých figurín.

„Pokud je mi známo, domarové hledají nový genetický materiál pro reprodukci, jinak by úl čekala stagnace či dokonce úpadek. Získávají a včleňují do své výbavy genetické variace jiných úlů a nepříbuzných bridex. Požírají nepřátelské klikisse pro jejich DNA, což se odráží v jazyce domarů, jejich *písních.*“

Orli tak docela nechápala, co jí Margaret vlastně říká, ale znělo to děsivě.

Nyní, když domarové výsměšně obklíčili roboty, začala trojice černých strojů vydávat vysoké, vibrující, zděšené trylky. Vyluzovali cosi jako hudbu, směsici melodií, tónů a skřípání, které však domary nezastrašily. Pruhovaní domarové bodali do černých robotů dlouhými tyčemi, z nichž sršely modré elektrické oblouky. Roboti vyjekli, jejich černé pancíře se otevřely a těla se třásla, jako by zažívali nesmírnou bolest.

Margaret pokračovala: „Nějakou dobu mi trvalo, než jsem se dozvěděla celý jejich příběh. Četla jsem jejich záznamy, zkoumala rovnice načrtnuté na stěnách opuštěných staveb. Většina klikissů byla vyhubená svými roboty. Zbývající hrstka se bránila, tentokrát už nejen svým robotům, ale také hydrogům. Právě proto vynalezli Klikisskou pochodeň – jako superzbraň. Ani to však nestačilo. Jedno bridex přežilo, dokázalo přeprogramovat portál a uniklo na vzdálenou planetu nezaznamenanou na mapách. Celé tisíce let se rasa obnovovala a plánovala.

Klikissové se ocitli téměř na pokraji vyhubení. Zbylo jich příliš málo pro dosažení dostatečné genetické diverzity. Přeživší bridex našlo na odlehlé planetě jistý druh primitivních dravců. Nebyli nijak zvlášť civilizovaní ani inteligentní, ale domarové je pohltili, použili jejich geny a vytvořili tak ještě silnější rasu klikissů, kteří se poté odebrali do dlouhé hibernace. Během staletí se ekosystémy obnovily a klikissové se probudili, rozdělili se na desítky podúlů a vyrojili se skrze portály na své původní planety."

„A teď se chtějí černým robotům pomstít," dodala Orli.

„Přesně tak."

Na jakýsi neslyšný signál se domarové vrhli kupředu a pozvedli své pilovité přední končetiny. Udeřili na zděšené černé roboty, vrazili do jejich nyní odhalených těl, vyrvali jim vnitřnosti z podbřišku, vnitřní senzory, programové moduly i umělou spojovací tkáň. Jeden z domarů ukroutil robotovi hranatou hlavu. Mezi hmyzími tvory se rozlehlo vrzání, cvrlikání a vítězný zpěv.

Orli chtěla odvrátit zrak, ale nedokázala to. Vzpomněla si na zničeného černého robota, kterého našla v jeskyni ve skalní stěně na Corribusu – planetě, která se stala poslední baštou starých klikissů bránících se robotům a hydrogům. Věděla, že se tento rituál musel odehrát už dříve.

Když domarové rozsápali své vězně na kusy a rozházeli rozbité části kolem jako divoši oslavující krvavé vítězství, úl se vrátil zpět ke své práci. Několik dětí plakalo stranou navzdory snaze UR utěšit je. Orli tupě zírala na rozervaná mechanická těla.

60 ☼ Zan'nh

Lidé zřejmě pořád potřebovali před něčím zachraňovat, přičemž tento úkol často připadl Sluneční flotile. Po úspěšné letecké přehlídce, při níž dokázal připravenost svých lodí, vzal adar sedm bitevníku a odletěl s nimi na cestu po klikisských planetách, o nichž se vědělo, že byly osídleny lidmi. Adar neměl tušení, co tam jeho lodě čeká.

Osobně měl pochybnosti, zda je to pro už tak oslabenou Sluneční flotilu vhodný úkol. Pokud se naplní obavy Prvního následníka Daro'ha ohledně faerů, lodě IIdiranů budou brzy čelit zcela nové hrozbě. Zan'nh by teď měl pořádat porady a společně se svými důstojníky hledat cesty, jak se proti ohnivým elementálům bránit. Místo toho letěl pryč zachraňovat kolonisty. Podle jeho názoru si lidé za většinu svých problémů mohli sami.

Nira však přesvědčila Mága-imperátora, Mág-imperátor rozhodl a Zan'nh coby adar Sluneční flotily poslechne. Dal rozkazy svému septorovi, byly stanoveny souřadnice a obrovité válečné lodi vyrazily za svým posláním.

Při onom překvapivém setkání na oběžné dráze Marathy mohl zhodnotit vojenskou sílu navrátivších se klikissů. Věděl, jak těžké by bylo porazit klikissy, zvlášť s oslabenou Sluneční flotilou. Doufal jen, že tato neuvážená záchranná akce nebude stát na počátku války s prastarou a nepředvídatelnou rasou.

Zatímco jeho bitevníky letěly ke svému prvnímu cíli, adar stál ve velicím jádru jako socha a hleděl kupředu.

Ildirané o opuštěných klikisských planetách věděli po celá tisíciletí, ale nikdy je neproměnili ve své kolonie. Proč taky? Ve Spirálním rameni bylo místa dost. Lidé však po nich dychtivě hrábli.

Ildirané neznali chamtivost – nesnažili se stavět svou budoucnost na něčem, co jim nepatřilo, ani vylepšovat technologie, které fungovaly.

Na druhou stranu, lidé Ildiranům pomohli. Mezihvězdné pohonné systémy Sluneční flotily měly paliva, kolik

potřebovaly. Díky tulácké vynalézavosti a dravosti bylo nyní ekti dostatek. Sám Zan'nh svěřil lidským technikům provedení nezbytných inovací Sluneční flotily v poslední fázi války s hydrogy. Sullivan Gold a Tabitha Hucková zachránili životy tisíců vojáků Sluneční flotily tím, že automatizovali jejich lodě, i když je Ildirané předtím drželi jako zajatce. Zan'nh se zamračil, v hlavě měl zmatek.

Tabitha se svou posádkou dokázala stavět bitevníky rychleji, než by Ildirané považovali za možné. Nečekaně vyvinuli řídicí techniky překračující rámec *thismatu.* Tabitha mu vysvětlila, že jim zelený kněz ukázal, jak společně s ostatními vytvořit dokonale harmonický celek, díky čemuž se jejich produktivita desetinásobně zvýšila. Zan'nh tomu nerozuměl, ale vzhledem k omračujícím výsledkům si nestěžoval.

Z myšlenek ho vytrhl jeho navigátor. „Blížíme se k Wollamoru, adare."

„Aktivujte senzory a proveďte komplexní průzkum. Buďte opatrní, nevíme, co můžeme čekat. Vyšlete signál s dotazem na status kolonie. Vlastně je třeba zjistit, jestli tam kolonisté vůbec jsou. Možná sem už klikissové přišli." *A pokud to pro lidi dopadlo špatně, je to jen jejich chyba.*

„Žádná odpověď, adare. Nejsem schopen zachytit žádné vysílání ani energetické stopy."

„Hledejte dál! Klikissové nemají ve zvyku se skrývat. Pokud je tady jedna z těch jejich obrovitých rojových lodí, narazíme na ni."

Komunikační důstojník dál vysílal svůj signál, ale Wollamor mlčel. „Možná máme nepřesné informace a Wollamor nakonec nebyl do kolonizační iniciativy zařazen."

„Ověřovali jsme to, adare."

„Tak to prověřte na vlastní oči a pořiďte záznam. Sestoupíme níže, přiblížíme se ke kolonii. Zbraně mějte nabité, obsluha ať je připravená k palbě."

Sedm lodí se sneslo níž, letělo v dokonalé formaci, jako by předvádělo manévr z letecké přehlídky. Jejich jedinými diváky však byli duchové a zčernalé rozvaliny.

Všechna sídla na Wollamoru byla zničená, a to jak původní klikisské město, tak nová osada lidí. Úlům podobné budovy byly srovnány se zemí. Úbočí kopců, dříve protkaná klikisskými tunely, se sesula. Na místě, které dříve sloužilo jako přistávací plocha kolonie, zůstalo několik poničených lodí. Analýza potvrdila, že to jsou vraky křižníků OSZ.

Zan'nh byl zarmoucen zkázou, kterou zde spatřil. Zaútočili snad na Wollamor černí roboti, podobně jako napadli marathskou Primu a Sekundu? Nebo to udělali navrátivší se klikissové? Jeho bitevníky přelétly nad rumištěm, provedly obrat a vracely se zpátky, odpověď však nenalezl. „Vyšlete pozemní jednotky! Musíme zjistit, co se tady stalo."

Ildiranští výzkumníci strávili zbytek dne prohledáváním trosek, než se vrátili na loď s hlášením. Našli mnoho klikisských těl, velkou hromadu ohořelých lidských kostí, zničené černé roboty a vojenské compy OSZ.

Adar Zan'nh nedokázal sestavit scénář, který by toto všechno vysvětloval. Když si však prohlížel děsivé záběry, jeho posměšný postoj a povýšená pohrdavost pozvolna mizely. Ani ti nejnaivnější kolonisté si takovýto osud nezasloužili. Cítil skutečný soucit a hněv. Musel něco udělat. Tak otřesnou genocidu nečekal.

Tohle bylo příliš strašlivé, aby to mohl ignorovat.

„Svolejte všechny týmy a připravte se na okamžitý odlet. Musíme se dostat k ostatním lidským osadám. A musíme si pospíšit."

61 ☼ Anton Colicos

Sál dějepravců byl po dobu oné převratné změny zavřen na pět dní.

Anton a Vao'sh sledovali, jak hřmotní dělníci za pomoci zahnutých tyčí odstraňují archy diamantového filmu, do něhož byly vyryty strofy *Ságy sedmi sluncí.* Dělníci zabrali a křehká deska se rozlomila. Když byly tyto desky umisťovány do Sálu dějepravců, mělo to být navěky. Nikdo nepočítal s tím, že by někdy mohly být odstraněny nebo změněny, že *Sága* bude přepsána. Dělníci napřeli síly, aby odlomili i druhou část.

Rozbité diamantové archy – rozbité dějiny – padaly na podlahu. Přestože dělníci epos nečetli, stejně jako všichni Ildirané naslouchali vyprávění dějepravců. Mnoho z nich znalo celé části *Ságy* nazpaměť. Tak jako jejich rodiče a prarodiče, i oni byli vychováváni ve víře, že ildiranský epos je dokonalý. Byli zděšení představou, že by s ním mohlo být něco v nepořádku.

Díky své akademické práci na Zemi Anton dobře věděl, kolik vytrhaných vlasů a vybitých zubů to stojí, když je třeba provést zásadní revizi celého vědního oboru. *Chcete tím říct, ze Země obíhá kolem Slunce a ne naopak?* V lidských dějinách takovýto spor několikrát skončil upálením domnělého heretika na hranici – a to byli lidé na diskuse a změny *zvyklí.* Ildirané, zvláště dějepravci, se s takovouto změnou nevyrovnávali zrovna nejlépe.

Někteří dějepravci se na postupující práce odmítli dívat. Vrchní písař Ko'sh se držel zdi, aby neupadl, z jeho tváře zmizela veškerá barva, výrazové laloky měl zsinalé. Vao'sh se zdál také otřesen, kývl však na dělníky, jako by jim dával svolení, aby pokračovali. „Je to vůle Mága-imperátora."

„Ale jak může Mág-imperátor něco takového udělat?" hlesl Ko'sh.

Anton se snažil udržet optimistický tón. „Už brzy sem umístíme nové desky, které necháme vyrýt. Řemeslníci už na nich pracují."

Ko'sh, který před přidáním každé nové části zodpovídal za vypilování strof do naprosté dokonalosti, ztěžka dýchal a zřejmě byl na pokraji hyperventilace. „Budeme se muset znovu naučit celou *Ságu* – to nyní platí nejen pro nové dějepravce nebo žáky, ale pro nás všechny, Vao'shi! Musíme zavrhnout většinu toho, co jsme se celý život učili. Tohle je horší než Ztracené časy."

„Ne zavrhnout, ale opravit! Odstraňujeme chybu, kterou jsme opakovali už příliš dlouho."

Anton vídával děti z kruhu dějepravců, které přicházely do velkého Sálu dějepravců, aby se věnovaly intenzivnímu studiu a učily se nazpaměť panel za panelem. Předchozí Mágové-imperátoři zosnovali komplot, podíleli se na dezinformacích a cenzuře, ale obyčejní Ildirané věřili každému slovu. Vrchní písař musel vidět, jaká to byla lež.

Ko'sh už nebyl schopen sledovat dělníky, odstraňující další panel. Klesl na kolena a mnul si laloky na čele. Vrchní písař byl mladší než Vao'sh. V jeho očích, posazených blízko u sebe, bylo cosi tvrdého. Pozvedl hlavu, jako by byla těžká, téměř k neunesení, a upřel na Antona roztrpčený pohled.

„Oficiální verze *Ságy* zůstala po tisíce let nedotčená. Byli jsme součástí legendy. Žili jsme ji. Znali jsme své místo ve velkém příběhu. Ale od té doby, co jsme se začali stýkat s lidmi – jakmile jsme jim dovolili, aby se zapletli do našich příběhů – už nic není jako dřív." V žalostném gestu pozvedl ruce dlaněmi obrácenými vzhůru.

„Příběh vesmíru není vyhrazen pouze Ildiranům, ale všem rasám," řekl Vao'sh. „Dokonce i lidem."

„A nyní lidé předstírají, že jsou součástí thismatu!" řekl Ko'sh. „Slyšeli jste toho zeleného kněze?"

Anton chápal jejich znepokojení. „Mně se to nelíbí o nic víc než tobě. Kolker mi nabídl, že otevře mou mysl svým 'poznáním', ale já jsem rád sám sebou. Mě neobviňuj – já jsem se do vašeho thismatu nevetřel."

Anton byl vždycky samotář – když byl sám, alespoň mohl nerušeně studovat velké eposy. Nedokázal si představit, jaké by to bylo, kdyby jeho myšlenky byly zcela otevřené a jeho mysl napojená na mnoho dalších lidí, podobně jako v síti ildiranského thismatu. To, co Kolker a ostatní popisovali jako úžasný pocit sounáležitosti, znělo Antonovi jako strašlivé narušení soukromí. Někteří Ildirané považovali takto proměněné lidi za vetřelce, nebo dokonce za hrozbu.

Nyní jim ještě větší otřes způsobila jeho vlastní práce, revize posvátné *Ságy*, kterou provedl společně s Vao'shem. Společně podryli samotné základy ildiranských dějin. Navzdory požehnání a podpoře Mága-imperátora Anton očekával, že se najdou Ildirané, kteří Vao'she – a především jeho samotného – budou považovat za kacíře, stejné jako byli oni středověcí astronomové, kteří uhořeli na hranici.

Starý dějepravec položil ruku na Ko'shovo rameno. Toto gesto Ildirané užívali zřídka, Vao'sh se ho však naučil od Antona. „Budeš studovat nové dějiny, Ko'shi. Bez ohledu na to, jak přesně ses *Ságu* naučil a kolikrát jsi ji opakoval, některé její části jednoduše byly lživé. Dokonce i příběhy o Shana Rei mohou být vymyšlené."

Ko'sh zavrtěl hlavou. Nepopíral slova svého druha, ale odmítal je přijmout. „Pokud se pravda může změnit jednou, nemůže se pak měnit znovu a znovu?"

62 ☼ Patrick Fitzpatrick III.

Patrick ještě nikdy neviděl něco tak komplikovaného, tak zflikovaného a tak velkolepého jako tulácký těžer. Průmyslové zařízení bylo jako mamutí zaoceánská loď plující v mracích, nezávislá a téměř samostatná. Těžer křižoval atmosféru Golgenu a jeho velké sací ventily vytvářely v

plynech víry. Do nádrží bylo čerpáno nesmírné množství plynů, které byly zpracovány v ektiových reaktorech a pak vychrleny ven, vytvářely dlouhou stopu zplodin táhnoucí se za těžerem. Nebe bylo tak velké, a on se cítil neskutečně sám. Během několika posledních dnů s ním Zhett nepromluvila. Ani jediné slovo. Věděl, že je horkokrevná, ale nečekal, že mu nedovolí, aby se k ní jakkoliv přiblížil. Zhett ho hladce odzbrojila způsobem, na který by mohla být pyšná i jeho babička. Proč na něj aspoň nekřičela?

Hledal ji na všech myslitelných místech, zašel na velicí palubu, do nákladních prostor, do jídelny. Všichni Tuláci věděli, kdo je, a přestože ho z těžeru nevyhodili (ať už obrazně nebo doslova), chovali se k němu chladně. Zdálo se, že nikdo neví, kde Zhett je. Zřejmě se mu vyhýbala, ale Patrick se odmítal vzdát.

Potom čirou náhodou zjistil, kde má Zhett kajutu. Klepal na kovové dveře, ale neodpovídala. Čekal tam celou směnu, avšak nevrátila se. Přišel tam čtyřikrát v různou hodinu, jednou dokonce uprostřed noci, ale nebyla tam.

Nechal jí vzkaz. Protože to nepřineslo žádný výsledek, rozhodl se přinést jí květiny. Květiny však na těžeru nebyly jen tak k mání, část odpoledne tedy strávil ve své lodi, kde namaloval velký barevný obrázek kytice a jen doufal, že pestrost vyváží nedostatek talentu. Pomocí lepicí pásky ho pak připevnil na dveře její kajuty. Když šel příště kolem, byl obrázek pryč.

Ale jinak pořád nic.

A tak bezmocnému Patrickovi nezbylo, než bloudit po obrovském Kellumově těžeru a doufat, že na Zhett někde narazí. Stanul na balkonu tvořícím součást otevřených palub a sledoval pomalý pohyb převalujících se mraků. Dříve tam dole žili hydrogové. Patrick se otřásl, pevně sevřel zábradlí a snažil se potlačit závrať, která ho přepadla při vzpomínce, jak

nepřátelské kulovité bitevníky zničily jeho mantu a on se ocitl na prahu téměř jisté smrti.

Odvrátil se od příliš prostorného nebe a šplhal dolů z jedné paluby na druhou. Muži a ženy s osobními pohonnými jednotkami a antigravitačními pásy proplouvali kolem zakřiveného trupu, seřizovali co bylo třeba, monitorovali velká čerpadla i vlečné sondy, které odebíraly vzorky atmosféry a umožňovaly tak nalézt vrstvy s ideální skladbou plynů pro zpracování na hvězdné palivo.

Vedle ektivých reaktorů a kondenzačních komor viděl Patrick čety, které do pavoučích „nohou“ transportérů ukládaly jeden válec s ekti za druhým. Plně naložený transportér odlétal každou hodinu. Patrick odhadoval, že celková produkce golgenských těžerů je vyšší než množství, jež Hanza vyrobila během osmi let války a uskromňování.

Mladý hubený pilot s dlouhým červeným šálem na krku nastoupil do kokpitu transportéru, uzavřel průlez a zamířil k překladišti zvanému Barrymore’s Rock. Patrick o takovém místě nikdy neslyšel.

Nevlídný hlas za jeho zády řekl: „Pořád jsi mi nevrátil můj transportér, zatraceně!“ Patrick se otočil a uviděl Dela Kelluma, který si ho přísně prohlížel. „A kdybych chtěl být pomstychtivý, vystavil bych ti účet za všechnu tu škodu, kterou ti přeprogramovaní vojenští compové způsobili v našich loděnicích. Já si peníze netisknu, víš? Jen si představ, kolik práce to dalo, než jsme všechno obnovili a vzpamatovali se z toho!“

„Najdu způsob, jak ti to splatit. Můžu pilotovat váš transportér. Jsem ochoten vám tady na těžeru pomáhat. Moc mě to mrzí.“

„To nás všechny.“

Patrickovu mysl zaplavily výmluvy a omluvy, ale nepřišel sem proto, aby se přel. Během doby, kterou strávil na palubě *Cikánky*, se sám sebe ptal, jestli má sílu unést všechnu tu vinu.

Ale nic jiného mu nezbývalo. Možná si ho pak Zhett začne vážit. „Musím vám něco říct, za něco se omluvit.“

Vousatý muž se ušklíbl. „To víme už od chvíle, kdy ses tady objevil. Proč si myslíš, že to chceme vědět? Zhett, ta o to zájem nemá.“

„Budete mě chtít vyslechnout, věřte tomu! Co by vás stálo, kdybyste sem svolal šéfy těžerů?“

„Proč bych to měl dělat?“

„Protože *já* jsem ten, kdo přinutil mou babičku, aby nechala Tuláky jít, když OSZ dorazily k Osquivelu. Jinak by vás všechny zajali, tak jako Tuláky z Randezvous a překladiště Hurikán.“ Nechtěl tuhle věc vytahovat, ale podle všeho neměl na vybranou. „Jen mi dovolte, abych s nimi promluvil.“ V krku měl neskutečně sucho. „Prosím…“

Vůdce klanu si útrpně povzdychl. „Nemyslím, že by se ti dostalo zrovna přátelského přijetí.“

Patrick odvrátil zrak. „Ani já ne, zvlášť když zjistí, co jim chci říct. Ale musím to udělat.“

Zasedací místnost uvnitř těžerů by působila strašidelně nebýt barevných draperií, pestrých tapet a cákanců barev na stěnách, které vzbuzovaly dojem, že tady houf hyperaktivních tuláckých dětí uspořádal soutěž v malování prstovými barvami.

Teď, když sebral odvahu, Patrick chtěl, aby jeho doznání slyšelo co nejvíce lidí, přestože mu ve skutečnosti nezáleželo na nikom než na Zhett. Měla to být důvěrná schůzka – nebyl přítomen ani zelený kněz, který by informace předával dál. Del Kellum došel k názoru, že Liona představuje pro těžaře příliš velké rozptýlení, poslal tedy zelenou kněžku do osquivelských loděnic, kde bude užitečnější. Patrick přecházel po místnosti oblečený do své uniformy OSZ. Bylo to riskantní, ale po mnoha úvahách došel k názoru, že je to nezbytné. Chtěl jednou provždy skoncovat se skrýváním své identity a své minulosti. Už před tím nehodlal uhýbat. I kdyby Zhett nepřišla, musel to udělat sám pro sebe.

„Je to tvoje show, Fitzpatricku!“ Kellum se posadil. „Tak ať stojí za to.“

„Mohl bys nás něčím pobavit,“ navrhl Boris Goff. „Zkus se třeba vyhodit ven odpadovou šachtou.“ Několik lidí se rozpačitě zasmálo.

Patrick si svou řeč pečlivě připravil, ale když se ve dveřích objevila Zhett, všechna ta pečlivě připravená slova se rozplynula v řídkém vzduchu. Ve své tulácké kombinéze a s lesklými vlasy spadajícími přes ramena vypadala nádherně. Opřela se o rám dveří, založila ruce na prsou a dívala se na něj s nerozluštitelným výrazem v tváři.

Po nekonečně dlouhé chvíli ticha Bing Palmer zamumlal: „To jsou celí osíci – nemají co říct, jen mrhají naším časem.“

Patrick si odkašlal. „To já… já jsem za všechno odpovědný. Jen jsem chtěl, abyste to věděli. Zasáhlo to všechny, vůdce klanů, obyčejné Tuláky.“ Uvědomil si, že mluví příliš všeobecně. „Moje činy. Tehdy jsem nevěděl, jací Tuláci jsou, neměl jsem to v hlavě srovnané. Nikdy by mě nenapadlo…“

„Všichni víme, že jsi za to odpovědný. Byl jsem tam, vzpomínáš? Vojenští compové tehdy převrátili moje loděnice naruby a pak se objevily lodě OSZ, které nás vyhnaly jako špačky z třešní.“

„Tohle ne! Myslel jsem to, co se stalo předtím. Dlouho předtím. Tehdy to všechno začalo. Sloužil jsem pod generálem Lanyanem jako jeho pobočník. Doprovázel jsem ho na hlídkovém letu podél obchodních tras. Měli jsme pátrat po hydrozích. Ale začali jsme se nudit. Hanza a OSZ měly na Tuláky pifku, protože jste jim odmítli přednostně dodávat ekti v čase války.“

Goff si hlasitě usrkl ze sklenice. „Jo, to všichni víme!“

„Narazili jsme na tuláckou nákladní loď řízenou mužem jménem Raven Kamarov.“ Viděl, jak to v sále zašumělo. Dokonce i Zhett se narovnala a oči se jí rozšířily. „Kamarov

vezl palivo pro mezihvězdný pohon. Hodně paliva. Když jsme s ním promluvili, bylo jasné, že ho nehodlá prodat Zemi.“

Říct tato slova nahlas bylo svým způsobem očišťující, navzdory úzkosti, která přitom Patricka svírala. „Vymklo se nám to z ruky. Generál Lanyan mi dal rozkazy a opustil můstek. Tenkrát jsem věřil, že jednám v zájmu Hanzy i OSZ. Byl jsem to já, kdo se obrátil na zbraňového důstojníka. Já jsem vydal rozkaz k zahájení palby.“

V místnosti se rozhostilo dokonalé ticho. Patrick zíral na jeden z barevných cákanců na stěně a periferním viděním viděl Zhett. Ostatní těžaři na něj nevěřícně civěli. „Ano, zabil jsem Ravena Kamarova. Už to o sobě bylo dost špatné. Ale tím to všechno jen začalo. Kvůli tomuto incidentu Tuláci přestali Hanze dodávat ekti. OSZ na oplátku začaly útočit na vaše základny, brali Tuláky do zajetí, zničili dokonce i Randezvous. Seznam je skoro nekonečný.“ Zavřel oči a zavrtěl hlavou. Pak se zhluboka nadechl, otevřel oči a pozvedl bradu. „Omlouvám se. Jsem tady, abych přijal svůj trest.“ Nohy se mu třásly a měl pocit, že se každou chvíli sesune na podlahu. Místnost se otřásala nevěřícným, vzteklým řevem. Muži kolem prudce vstávali, křičeli svá obvinění, rozlévali pití a proklínali ho. Patrick však viděl jedině Zhett, která na něj nehnutě zírala, a v jejích tmavých očích se třpytily slzy. Otočila se a beze slova odešla. Patrick nic jiného nevnímal.

63 ☼ Prezident Basil Wenceslas

Prezident se díval z okna své pracovny, úmyslně obrácen zády k admirálu Willisové, která stála v pozoru. Teď, když věděl o jejím zpackaném útoku na Theron, se na ni neodvažoval podívat. Další zklamání! Další nezdar! To byla tak slabá? Nehodila se snad na post admirála?

Zástupce Cain seděl v koutě u svého stolu a vše pozoroval. Basilovi nevadilo, že jeho zástupce mluví na jednáních stále méně a méně, trápilo ho jen to, že nikdo není schopen vidět situaci tak jasně a jednoznačně jako on sám.

S pohledem stále upřeným na obzor Palácové čtvrti nakonec řekl: „Tuláky a Theroňany jste přecenila. Vím, co jsou zač. Rychle by podlehli panice. Vaše jazery mohly ty verdanské stromové lodě rozsekat na třísky."

Willisová se ani nesnažila působit pokorně. „Pane prezidente, mám s politiky víc než bohaté zkušenosti, pokud jde o kritizování a zpochybňování rozkazů velitele ex-post. Podle mého profesionálního názoru jsem v této bitvě nemohla zvítězit. Tečka. Po katastrofách, které OSZ postihly, si i nadále stojím za svým rozhodnutím neobětovat zbytečně deset mant jen pro jakési gesto."

Obrátil se k ní čelem, ale neucouvla. „Váš tón se mi nelíbí, admirále! Zavání porušením subordinace." *Znovu.*

Willisová jeho poznámku ignorovala. „Tím nejdůležitějším jsou v této chvíli znepokojivé informace, které nám král Petr sdělil. Pokud se klikisská rasa vrátila a dělá si nárok na své planety, pak čelíme vážné hrozbě."

„A vy jste té pohádce uvěřila? Bez důkazu? Klikissové vyhnuli už před tisíciletími. Byla to jen obranná strategie – král Petr vytáhl na světlo další smyšlené příšery."

„Další? Chcete říct, že jde o podobný 'výmysl', jako bylo nebezpečí hrozící ze strany klikisských robotů a vojenských compů?"

Tón zástupce Caina klamal svou mírností. „Generál Lanyan je stále na Rheindic Co. Neobdrželi jsme žádné hlášení svědčící o klikisské invazi na kterékoliv z planet, které se vydal prozkoumat."

Willisová byla viditelně rozčilená. „A jakým způsobem měl podle vás to hlášení poslat? Nemá s sebou zeleného kněze. Máte o něm vůbec nějaké zprávy?"

„Očekávám, že se generál Lanyan brzy vrátí. Až bude zpátky, podá mi úplné hlášení.“

Willisová čekala, stále v pozoru. Zdálo se, že je neprůstřelná. „Je to vše, pane prezidente?“

Konečně se Basil posadil. „Bohužel ne, admirále. Jelikož jste na Theronu nedosáhla vytyčených cílů, musíme zahájit plán B.“

Na Cainově tváři se objevil ohromený výraz. „Plán B? O dalším kroku jsme ještě nehovořili.“

„Váš názor jsem nepotřeboval, pane Caine. Cíl je dostatečně zřejmý.“ Prezident se obrátil a přeměřil si Willisovou. „Přestože nejsem s vaším postupem při tom theronském debaklu spokojený, nemohu si dovolit ztrátu jednoho ze svých zkušených důstojníků. A stejně tak nemohu vaše manty nechat nečinně zahálet, když se mi Hanza rozpadá pod rukama. Provedl jsem analýzu všech odpadlických kolonií a vybral ty, které mají nejslabší obranu a zároveň největší strategický význam. Rozhodl jsem se vyslat své admirály, aby na těchto pečlivě vybraných ’dostupných cílech‘ vztyčili hanzovní vlajku a přivedli je k pořádku – za použití nezbytných prostředků.“

„Myslíte invazi a okupaci?“

„Přesně to tím myslím, já sám bych ovšem použil vhodnější slova.“

„Pokud mě chcete poslat do boje, pane, ráda bych měla zase zpátky svého *Jupitera*. Situace u Theronu by byla podstatně jiná, kdybych měla kromě mant k dispozici také obří loď.“

„Žádost se zamítá. Velení nad *Jupiterem* si podrží generál Lanyan, ovšem po *úspěšné operaci* mohu své rozhodnutí přehodnotit. Prozatím si musíte vystačit s deseti křižníky.“

Dotkl se desky stolu, prosvítil hvězdné soustavy a pak vyvolal záběry modrozelených oceánů, útesů a malých sídel postavených z gigantických mušlí, ale také velkých rafinerií, těžních věží a kondenzačních zařízení. „Vysílám vás na Rhejak, vodní planetu, jejíž ekonomika je založená na

využívání bohatství oceánů. Její obyvatelé žili dlouhá léta v pohodlí. Neměli by představovat větší problém, ani pro vás ne, admirále.“ Prsty si prohrábl ocelově šedé vlasy.

Willisová se při pohledu na záběry zamračila. „Chcete, abych dobyla přímořské letovisko? Proč? Aby si Hanza posílila své ego?“

„Abychom získali přístup k surovinám. Oceány a mořské dno jsou bohatým zdrojem vzácných kovů a minerálů, které Hanza potřebuje. Extrakt z jedné z místních řas je cenným doplňkem léčivých přípravků včetně omlazovacích kůr. Zkrotit pár rybářů a ostrovanů by nemělo přesahovat ani vaše schopnosti.“

Willisová byla zjevně podrážděná. „Mám desítky let zkušeností, pane prezidente, a desítky skalpů za pasem. Nejsem zvyklá, aby se mnou takhle mluvil… civilista.“

„Jsem váš velící důstojník, admirále.“

„Pokud jde o tento konkrétní bod, mám jisté pochybnosti. Prošla jsem všechny dostupné dokumenty OSZ. Řetězec velení je definován naprosto jasně – a prezident není jeho součástí.“

Ze svého křesla na opačném konci místnosti zástupce Cain řekl: „Technicky vzato má pravdu, pane prezidente. V souladu s protokolem a zákony Hanzy nemáte přímou pravomoc velet Obranným silám Země.“

Basil zaťal zuby a silou vůle se uklidnil. „Vidím, že Hanzovní dohoda a definující dokumenty OSZ musí být vyjasněny, aby se do budoucna podobným nedorozuměním předešlo.“

Admirál Willisová odešla, aniž čekala na svolení. Basil se za ní díval, pak pohlédl na Caina a napadlo ho (nikoliv poprvé), zda by nebylo lepší zbavit se všech poradců i celého štábu armády a začít od začátku. Bohužel za ně neměl vhodnou náhradu. Nezbylo mu tedy, než se spokojit s těmi současnými a držet je zkrátka.

64 Sarein

Sarein si o Basila dělala čím dál tím větší starosti. Kvůli jejich společné minulosti a všemu, co pro ni udělal, jí na prezidentovi pořád záleželo, v poslední době však začal mezi jejími city vůči němu jeden převažovat: *strach.*

Když ji Basil nečekaně pozval na soukromou večeři ve dvou, byla nejdříve nadšená, ale pak se jí zmocnily pochybnosti. Vzkaz byl krátký, beze stopy něhy, nebyl však ani strohý. Připadalo jí, že byl napsán jen tak mimochodem.

Sarein pozvání samozřejmě přijala a snažila se je vidět v tom nejlepším světle.

Basil pečlivě vymezil čas, kdy k němu má přijít. Jeho soukromé pokoje byly až sterilně čisté, což naznačovalo, že v nich tráví jen málo času. „Je dobře, že jsi přišla. Nebyla jsi tu tak dlouho…“

Pokusila se rozluštit jeho úsměv. „Máš pravdu, Basile.“

„Ale ty to chápeš, že? Válka s hydrogy a Petrova otevřená vzpoura mi nedopřály moc času na soukromé záležitosti.“

Jídlo už bylo na stole a čekalo jen na ně (domnívala se, že kvůli úspoře času – prezident měl vždy nabitý harmonogram, dokonce i když šlo o ni). Dvě porce řezů z hovězí svíčkové, dvě identické porce houbového sufflé a nějaká žlutozelená zelenina, kterou neznala. K pití byl ledový čaj, už rozlitý do sklenic. Pokynul jí, aby si sedla, a galantně ji přisunul židli.

„Takové chvíle bychom si měli dopřávat častěji, Basile,“ řekla. „Trocha relaxace by zvýšila tvou efektivitu a výkonnost.“

„Ano, moji poradci to také říkají.“ Posadil se naproti ní a přisunul k ní talíř. „Doufám, že ti jídlo bude chutnat, i když hlavní je přece společnost.“

Zakrojila do steaku a zjistila, že je výtečný. Přestože se Sarein usmívala a udržovala příjemnou konverzaci,

nepřestávala ji trápit otázka, co tím Basil sleduje. V průběhu posledního roku se k ní často choval chladně a dával najevo, že nepotřebuje ani ji, ani zástupce Caina, ani kohokoliv jiného, kdo odmítal bezvýhradně sdílet jeho přesvědčení.

Situace Hanzy se však vymkla kontrole a Sarein viděla, jak se Basil ve stále prudší spirále řítí do propasti.

Uzavřel se a odmítal vyslechnout názory i svých nejbližších poradců, neviděl, jak jeho vlastní emoce ovlivňují jeho úsudek. Sarein si však byla jistá, že by ho mohla zachránit, jen kdyby ho přiměla, aby přehodnotil svůj postoj k Hanze a byl schopen vidět možnosti, které by prospěly celému lidstvu, nejen vylepšily jeho osobní skóre.

„Znám tě dobře, Sarein! Nikdy jsem o tobě nepochyboval, ale uvědomil jsem si, jak moc jsme se jeden druhém v poslední době vzdálili. Snad tě tento večer ujistí o mém vztahu k tobě. Potřebuji vědět, že se na tebe mohu spolehnout, zvláště teď, když se kolem mě stahuje temnota."

„Ale samozřejmě že můžeš, Basile!" Odpověděla zcela automaticky, ale pocítila přitom zamrazení. Doufala, že ho při společné večeři obměkčí, ale jak se zdálo, pozval ji sem jen proto, aby ji zmanipuloval.

„Díval jsem se na záznamy tvých oficiálních schůzek. Všiml jsem si, že jsi navštívila obchodní loď *Věčnou zvídavost*, která patří kapitánce Rlindě Kettové."

Strnula, ale potlačila svou reakci tak, aby si Basil ničeho nevšiml. „Ano, kapitánku Kettovou znám z Theronu. Vezla náklad zboží – nic obzvlášť výjimečného – a já jsem jediný člověk, kterého na Zemi zná. Krátce jsme si spolu promluvily a pak odletěla."

„Víš o tom, že na ni a jejího partnera byl vydán zatykač?"

„Ne, o tom se mi nezmínila. Nejsem velitel bezpečnostní služby, Basile." Sarein se chopila příležitosti, aby změnila směr konverzace. „Ale mohla jsem to vědět, kdybys mi předával informace. Mám pocit, že mě držíš stranou. Nevím ani o

polovině věcí, které plánuješ. Tak například připravuješ dalšího kandidáta na post prince…“

„Na post *krále*.“

Odložila nůž a vidličku. „Chápeš už, co tím myslím?

Nic o tom nevím. Netuším, kdo to je. Stejně jako tvůj zástupce.“

Basilova tvář získala nepřístupný výraz. „Je to důvěrná informace.“

„Nebylo by lepší, kdyby ses o ni s námi podělil? Podporujeme tě, jsme tvoji rádci a já jsem tvoje milenka. Aspoň si myslím, že pořád jsem.“ Občas si to musela připomenout.

Zjevně ho to pobavilo. „Myslíš, že jsem si našel někoho jiného?“

„Ne, to ne, Basile! Jen si říkám, jestli mě – nebo vůbec někoho – ještě potřebuješ.“

„Potřebuji lidi, kteří jsou vůči mně loajální.“

Po jídle měli místo kávy horký nápoj zvaný teava, který se dělal ze semen světostromů. Sarein jej znala z Theronu, kde ho pila. Basil jej jistě nechal servírovat úmyslně, aby ji přesvědčil o svém zájmu. Tohle byl jeho způsob, jak získávat lidi na svou stranu. Avšak teava (kterou jistě nebylo snadné získat, zvlášť nyní) v ní jen vzbudila další otázky.

Potom se pomilovali a Sarein se na krátkou chvíli nechala ukolébat a oklamat. Basil přesně věděl, co má ráda, bylo tedy zřejmé, že na ni tak úplně nezapomněl. Po celou dobu však měla neodbytný pocit, jako by prezident plnil stanovený úkol, jako by si schůzkou s ní odškrtl další položku na seznamu věcí, které potřebuje udělat. Když skončili, přivinula se k němu a vzpomínala na to, jak se prvně ocitla v jeho posteli, a na všechny ty neuvěřitelné a nepravděpodobné změny, které se od té doby udály kolem nich i s nimi.

Objal ji a držel ji v náručí. „Potřebuji tě mít nablízku, Sarein.“

„Jsem tady, Basile.“ Ztěžka polkla, protože si vzpomněla na staré klišé, „zásadu vůdce“, kterou Basil rád citoval. Drž si své přátele na dohled a nepřátele na dosah.

Poprvé se Sarein zcela vážně zaobírala otázkou, co by se stalo, kdyby ho požádala o svolení vrátit se zpět na Theron, vrátit se domů. A co by se stalo, kdyby se pokusila utéct?

Jsem snad jeho rukojmí?

65☼ Královna Estarra

Přestože rádoby invazní flotila OSZ nechala Theron na pokoji, kruh trnitých stromových lodí stále zůstával na orbitě jako smečka naježených hlídacích psů. Pomyšlení, že Beneto a ostatní zelení kněží tam nahoře stráží světoles, dodávalo Estaře pocit bezpečí.

Vždycky věděla, že se na něj může spolehnout. Poté, co byl zabit hydrogy a znovu vzkříšen světostromy, stal se víc než jen pouhým člověkem, ale nikdy nepřestal být jejím bratrem. Dokonce i jako pilot spojený s wentalsko-verdanskou hybridní lodí odpověděl na volání Theronu a přišel mu na pomoc.

Estaře však tolik chyběl! Potřebovala svého bratra vidět, oznámila proto, že navštíví Beneta na oběžné dráze. Petrovi se představa, že by jeho těhotná žena měla, třebaže jen krátce, opustit planetu, vůbec nelíbila, nedokázal ji však od jejího úmyslu odvrátit. Alespoň tedy požádal OXe, aby pilotoval její loď. Když se skrze mezery v korunách stromů začaly prodírat stále jasnější paprsky ranního slunce, přišel se král s královnou rozloučit.

Malý hydroský člun spočíval jako perla na jednom z theronských palouků, kde přistál. Nepůsobil hrozivým dojmem. Byl krásný. Loď stále fungovala, ale jediný, kdo dokázal obsluhovat její systémy, byl OX.

„S radostí vám poskytnu své služby, královno Estarro.“ Na jeho polymerových nohou ulpěly kousky vlhkých stébel a trávy, jak pochodoval napříč rosou zmáčenou loukou. „Kam přesně letíme?“

Opravdu slyšela v jeho hlase jiný tón – méně formální a daleko osobitější? Estarra v to doufala. Každý den společně s Petrem pomáhali učitelskému compovi obnovit vědomostní základ sestávající z „tvrdých“ dat, vysvětlovali mu jemné nuance státnického umění a sdíleli s ním vzpomínky na společně strávené chvíle. Estarra ho také učila theronský protokol, vyprávěla mu vtipy ze svého dětství, přibližovala mu tradice, oslavy a kulturu Theronu. Povídala mu o svých rodičích, prarodičích, bratru Reynaldovi, který zahynul při prvním útoku hydrogů. A také o Benetovi.

„Ráda bych se dostala na oběžnou dráhu a navštívila svého bratra a stromové lodě.“

„Postarej se o její bezpečí,“ řekl Petr. „Spoléhám na tebe.“

Estarra požádala Yarroda, aby letěl s ní, a zelený kněz dorazil na palouk s malou ratolestí v náručí. Skrze telink bude moci její strýc komunikovat s Benetem. Petr políbil Estarru na rozloučenou a pak sledoval, jak nastupuje na palubu diamantové lodi.

Poté, co si Yarrod našel místo k sezení a Estarra uzavřela průlez, obrátil OX svou pozornost k řídicím prvkům hydroské lodi. Tah neviditelných, bezhlučných pohonných jednotek zvedl člun z louky, kde po něm zůstal jen otisk v trávě. Hladce jako výtah vyjel nad koruny světostromů, kde ho čekalo jasné volné nebe.

Před pouhými několika dny se rozloučili a odletěli také Jess Tamblyn a Cesca Peroniová. Demonstrovali solidaritu wentalů se světolesem, ukázali, jakými podivnými silami vládnou wentalové a postarali se tak, aby OSZ měly o čem přemýšlet. Teď, když se Cesca oficiálně vzdala funkce Mluvčí klanů, mohla věnovat své úsilí jiným úkolům ve prospěch wentalů,

práci, jejíž podstatu Estarra tak docela nechápala. Ale možná se Cesca s Jessem jen vydali na svatební cestu.

Skrze průzračné diamantové stěny Estarra pozorovala, jak zvrásněná struktura propletených větví a listů pomalu mizí v dálce. Pak prolétli skrze poslední závoj oblaků a vstoupili do vesmíru. OX zamířil k trnitým stromovým lodím, které kroužily na vysoké oběžné dráze kolem Theronu.

Mohutné kmeny byly větší než válečná loď. Masivní větve se rozpřahovaly na všechny strany, aby čerpaly energii ze solárního větru. Trny, každý velký jako stěžeň starodávné plachetnice, probodávaly vakuum. Vláknité kořeny se táhly za lodí jako volně zavěšené komunikační antény. Obrovitá stromová loď prolétla kolem a postupně se vystavovala zářivým paprskům slunce.

„Jak mám vědět, ve které z nich je Beneto?“ zeptala se Estarra. Při pohledu skrze dokonale čiré stěny lodi ji jímala závrať.

Yarrod choval v náručí svou ratolest a zdálo se, že nic kolem sebe nevnímá. „Vždyť to víš.“

Pohlédla na obrovité trnité objekty a opravdu to věděla. Přestože tiché verdanské bitevníky vypadaly stejně, Estarra cítila přítomnost svého bratra uvnitř jednoho z obrovitých stromů, který právě mizel za obzorem. „Támhle ten to je, Oxi!“

Benetova loď se mírně natočila, jako by vnímala jejich přílet skrze oči v tisících listů. Její větve jako by šelestily a rozevřely se tak, aby vytvořily hnízdo. Diamantová loď klesla do vstřícného objetí, pevné úponky ji ovinuly jako kotvicí lana.

Yarrod se dotkl ratolesti na svém klíně a vyslal zprávu. Když opět pohlédl na Estarru, jeho výraz se nějak změnil, jako by se Beneto stal součástí jeho samotného a mluvil jeho ústy. „Jsem pořád s tebou.“

„Díky, že jsi nás pomohl chránit, Beneto,“ zašeptala.

Yarrod zavřel oči a svraštil obočí. „Jsme znepokojení, stromové lodi i celý světoles. Stále nám hrozí nebezpečí.“

„Jaké nebezpečí? Před pár dny jste hladce zahnali OSZ. A hydrogové byli poraženi, nebo ne?“

Yarrod se nyní zahleděl ven skrze stěny lodi, jako by čekal, že z hlubokého vesmíru každou chvíli přijdou noví útočníci. Jeho hlas připomínal Benetův. „Klikissové se vrátili… Faerové znovu sílí.“

„Ale faerové bojovali na straně Theronu!“ *V té bitvě zahynul také Reynald…*

„Faerové bojovali sami za sebe proti hydrogům. Theron jim posloužil jen jako bojiště.“ Yarrod se tvářil velmi vážně.

Estarra se zachvěla. Navzdory stromovým lodím stojícím na stráži se už necítila tak bezpečná. Rozhlédla se kolem sebe, chvíli zkoumala mohutné větve a představovala si, že to jsou Benetovy paže, které ji objímají a kolébají. Její bratr zelený kněz nebyl nikdy tak svalnatý jako Reynald, ale často ji utěšoval, když ji něco trápilo. „Chybíš mi, Beneto!“

„Já vím,“ odpověděl Yarrod za stromovou loď.

Nechtěla mu říct nic konkrétního. Právě teď, když cítila, jak dítě v jejím břiše kope, chtěla být v jeho blízkosti, v blízkosti stromové lodi. Pokud se ve Spirálním rameni plném nebezpečí někde mohla cítit chráněná, pak právě tady.

Řekla OXovi, aby se chvíli jen tak vznášeli vedle stromové lodi. Nic víc nepotřebovala.

66☼ Margaret Colicosová

Margaret se marně domáhala odpovědi, klikissové na její otázky pokládané v cvakavém jazyce přestali reagovat. Objevily se i další známky, z nichž vyrozuměla, že už nemůže déle čekat. Kolonisté se museli připravit na poslední boj na život a na smrt.

Bezpočet členů llarského podúlu bylo zraněno nebo zabito během útoků na enklávy černých robotů, nebo v bojích s nepřátelskými bridex, která se šířila mezi planetami a připravovala se na novou vlnu válek. Llarské bridex potřebovalo zplodit další klikisse. Další bojovníky. Margaret věděla, že úl velmi brzy projde fází množení a expanze. A lidští osadníci na to doplatí.

Blížící se tragedie způsobovala Margaret hlubokou trýzeň. Měla ty lidi ráda. Dlouhou dobu přemýšlela, jestli by nebylo nejlepší mlčet a nechat je poslední dny dožít v klidu. Ale zasloužili si znát pravdu, ať už na své situaci mohli něco změnit či ne. Neměli snad právo bojovat, i když šlo o předem prohraný boj? A možná se pár lidem podaří tajně uniknout i v tom krátkém čase, který jim ještě zbýval. Margaret to musela někomu říct.

DD ji věrně doprovázel k hradbám. Přátelský compo, houževnatý a inteligentní, se dokázal přizpůsobit téměř každé situaci. Desítky kolonistů se v tichosti vykradly z tábora a zřejmě našly útočiště ve skrýši, kterou pro ně Davlin Lotze slíbil připravit. Ale ostatní…

Před více než týdnem, na Margaretino naléhání, klikissové natáhli vodovodní potrubí od polní studny skrze zeď až do tábora. Jiný zdroj vody uvnitř nebyl. Tryskající proud se vpíjel do země a vytvářel velkou bahnitou louži, dokud Crim Tylar na koleně nevyrobil koryto a nádrž. Lidé, kteří u ní právě plnili své džbány a kbelíky, němě zírali na Margaret, vyděšení jejím ponurým výrazem.

Lupe Ruis a Roberto Clarin se s ní setkali u čerpadla chrlícího vodu. „Mám pro vás zprávy, ale bude lepší, když vám je povím někde v soukromí."

DD řekl: „Pokud máme mít schůzi, s radostí připravím nějaké nápoje. Máte citrónový koncentrát? Staré oblíbené přísloví říká: když ti osud nadělí citrony, udělej si z nich citronádu."

Na malou chvíli se Clarin zatvářil zasněně. „Citronáda… Tu bych si dal. Do překladiště Hurikán občas dorazila zásilka *opravdových* citronů ze skleníků klanu Chan.“ Povzdychl si a zdráhavě pohlédl Margaret do očí. „Takže se na nás chystá spadnout nějaký velký citron?“

Margaret se nesnažila nic skrývat. „Obávám se, že ano.“

„Už tak jsme si prošli peklem. Co od nás klikissové chtějí?“

„Co jsme jim vlastně udělali?“ přidal se Ruis. „Říkala jste, že jdou po černých robotech, ne po nás. Nevěřím, že nám chtějí ublížit.“

„Pro bridex jste materiál, který mu pomůže dosáhnout jeho cílů. Potřebuje se množit, zvýšit počet členů svého úlu, aby mohl bojovat s ostatními podúly. A k tomu potřebuje vás. Vás všechny.“

Vešli do budovy s pruhovanými markýzami – kdysi to byl obchod s místními produkty, ale po příchodu klikissů jej zavřeli. Clarin vypadal rezignovaně, jako by dobré zprávy vůbec nečekal. DD se postavil pod barevnou plátěnou stříšku a hlídal, i když se dalo čekat, že si s případnými návštěvníky začne povídat, místo aby je poslal pryč.

„Sledovala jsem přípravy v úlu. Domarové jsou dospělí a jsou připravení k asimilaci nového genetického materiálu, který by měl vylepšit schopnosti tohoto podúlu. Vezmou si z lidské DNA, co budou moci, a použijí k tomu všechny kolonisty.

Naživu zůstala už jen hrstka zajímavých hybridů, do jejichž genetické výbavy byly začleněny geny nebohého Howarda Palawu; tento experiment však jasně ukázal potenciál lidské DNA. Noví hybridní klikissové budou silnější, chytřejší a schopnější. Pokud získají lidské vlastnosti, dokážou si podmanit vše. Llarské bridex nás chce využít jako výhodu v boji s ostatními podúly.“

„Využít nás?“ Ruis se rozhlédl kolem sebe. „Co to znamená?“

Clarin konstatoval, co bylo zjevné. „Chystají se nás sežrat. To jste nám chtěla říct, ne?“

„Přesně tak.“

Margaret se zamžily oči a její pozornost na chvíli odplula. Dělením se bridex vyprázdní, velká mysl úlu se promění v hromadu žravých larev, které se pak stanou novými klikissy. Právě proto teď klikissové nemilosrdně sklidili vše, co rostlo na polích, proto lovili ryby i zvířata a vytvářeli velké zásoby biomasy. Larvy uvnitř úlu budou jíst, růst a nakonec se vynoří ven.

DD stojící u dveří zamával na kolemjdoucí, dvojice lidí se zarudlýma očima však na jeho veselé volání neodpověděla.

Clarin byl viditelně rozzuřený. „Tuláci se nevzdají bez boje! U Hvězdy, ukážeme jim, že lidé nejsou tak snadné sousto.“

67 ☼ Hud Steinman

Opustit ohrazenou osadu bylo to nejmoudřejší, co kdy udělal. Hud Steinman byl rád, že vzal věci do svých rukou, i když se musel celý den skrývat před brouky a celou noc pak hledat jídlo a vhodnou skrýš. Proč jen čekal tak dlouho? Odpověď samozřejmě znal. Nerad opouštěl Orli a také těch pár přátel, které si mezi kolonisty našel. Kolem žaludku měl takový divný pocit, že se jim všem může stát něco strašného. Margaret Colicosová byla divná ženská a on se v ní nevyznal. Byl přesvědčen, že něco ví – něco opravdu zlého.

Steinman přes den spal ve stínu strže, ukrytý před okolím. Posledních několik dnů přežíval díky ještěrkám, které zabil, starosti mu to však nedělalo. Pořád chutnaly líp než corribusští chlupatí cvrčci. Klikisská letadla s bzučením křižovala nebe. Pochyboval, že by ho brouci hledali – podle všeho neměli

přehled o počtu lidí uzavřených v osadě, a kromě toho nebyl první, kdo uprchl. A snad také ne poslední.

Když se za soumraku opět vydal na cestu, spatřil vzdálenou hradbu pískovcových skal s výraznými tmavými skvrnami – snad jeskyněmi. Vydal se tím směrem. Se šustěním kráčel suchou trávou a krčil se přitom, aby nebyl v otevřené krajině tak nápadný. Na planetě se nejspíš vyskytovali dravci, ale vzhledem k tomu, čím už prošel, se setkání s llarskou verzí chřestýše nebo pumy nijak zvlášť nebál.

Steinman kráčel nocí a užíval si své svobody a nezávislosti. Konečně měl svou samotu. Proč se jen uvnitř cítil tak strašlivě opuštěný? Nepřítomně si cosi broukal, zatímco poslepu hledal cestu nerovným terénem. Vyrobil si dlouhou hůl a tou šťouchal do všech podezřelých stínů. Když procházel kolem velkých hromad kamení a hlíny, broukal si o něco hlasitěji. Noc na Llaru byla až příliš tichá.

Zatímco si dál prozpěvoval, s bolestným bodnutím u srdce si uvědomil, že opakuje jednu z melodií, kterou často hrávala Orli. Šlo jim to spolu dobře, tenkrát na Corribusu… Steinman strnul, protože uslyšel zabzučení a trylek – další píseň, kterou mu kdosi odpovídal. Steinman sám sebe v duchu proklel. Měl být zticha! Všude kolem se potulovali klikissové.

Trylek se ozval znovu – byl to drsný hvízdavý zvuk, který v ničem nepřipomínal jeho píseň. Z úkrytu za jednou z kamenných hromad se vynořil klikisský bojovník a jeho černý krunýř se letmo zaleskl v záři hvězd. Vyrazil přímo k Steinmanovi – jeho bodliny a hřeben na zádech se i v temnotě noci rýsovaly jako černý stín.

„A sakra!“ V krku mu náhle vyschlo.

Tvor po něm skočil a Steinman ho bodl svou holí přímo do hlavy. Klikiss jako krab ukročil stranou a vrhl se na něj znovu. Steinman se rozmáchl holí a udeřil jí do tvrdého chitinového pancíře, ale nezpůsobil žádné škody. Válečník zlomil hůl jako by to bylo párátko. Zavrzal, zacvakal čelistmi a zvedl čtyři

ostré končetiny. Steinman ustoupil, zakopl o kámen, spadl naznak a zařval.

Klikiss vybuchl. Tichou nocí šlehl energetický výboj a v dolní části klikissova těla se vytvořil kráter. Zamával končetinami, zapotácel se a zhroutil se k zemi. Jednou z článkovitých paží se pokusil nadzvednout a z ran mu přitom vytékala slizká tekutina.

Steinman se odvalil z cesty, chvíli lezl pozadu a pak vstal. Teprve nyní uviděl tmavou lidskou postavu, která tam stála sama a držela velkou zbraň ze zásob OSZ.

Davlin Lotze řekl: „Měli bychom odsud zmizet. Často loví ve dvojicích."

„Ani nevíte, jak rád s vámi souhlasím." Steinman ho následoval. „Vy teda umíte přijít včas!"

„A vy zase máte neskutečné štěstí. Nezůstaly by z vás ani kosti, které bych ráno mohl najít." Davlin si hodil zbraň na rameno. „Ostatní uprchlíci si támhle v těch skalách založili tábor." Vykročil kupředu, aniž se ohlédl. „Pojďte! Teď, když jsem zabil válečníka, bridex ví, že jsme tady."

68 ☼ Celli

Od chvíle, kdy se rozhodla stát zelenou kněžkou, si Celli začala více všímat majestátnosti světolesa – tyčících se stromů, barevného podrostu, sladce vonících epifytů, plachtounů s jiskřivě pestrými křídly. Místo bzukotu, který její uši slyšely dříve, začala vnímat jednotlivé hmyzí písně. Jen litovala, že se pro tohle nerozhodla už před několika lety.

Celli stála na prostorné mýtině obklopené pohupujícími se travinami s nadýchanými chocholy. Vzhlédla vzhůru – pořád výš a výš – k lesní klenbě a kusu volné oblohy. Solimar ji hrdě sledoval, nadšený stejně jako ona. Královna Estarra, už ve

vysokém stupni těhotenství, sledovala obřad po boku svých rodičů.

Yarrod coby starší zelený kněz mlčel a jeho výraz vzbuzoval respekt. Běžně tento obřad prováděl s dětmi a jeho vystupování tak mělo přispět k tomu, aby si uvědomili vážnost své volby. Namočil si ukazovák do nádobky s hustou barvou. „Stáváš se akolytkou, Celli! Budeš sloužit světolesu a jednat jako součást mysli verdani. Dnes se vzdáváš části své individuality, aby ses stala součástí většího celku. Tak jako jsou propojené stromy, jsou propojení všichni zelení kněží a celé lidstvo. Jakmile se naučíš otevřít světolesu, stromy tě přijmou za zelenou kněžku. Slibuješ, že podstoupíš výcvik, abys sloužila světolesu, a poskytneš stromům pomoc a informace?“

„Vždyť to dělám už celá léta.“

„Odpověz jenom ano nebo ne, prosím!“

„Ano.“ Střelila po Solimarovi rychlým pohledem a usmála se na něj. Když její pohled opětoval, Celli cítila hloubku jeho citů. Změnily se snad, nebo je nyní vnímala zřetelněji? Ucítila vzrušené zamrazení následované bodnutím strachu, když si představila, jak pevně a neoddělitelně budou jejich mysli i srdce propojené, jakmile se i ona stane zelenou kněžkou. Celli po tom toužila víc než po čemkoliv jiném.

Barvou, která mu stékala z prstu, Yarrod namaloval na Cellině čele rovnou svislou čáru. Barva štípala a pak začala pálit, jak měnila pigmentaci její kůže. „Nyní jsi označena jako akolyta. Zelení kněží ti pomohou. A zanedlouho tě světoles přijme.“

„Jsem připravená.“ Celli se snažila nasadit formální tón, ale srdce jí bušilo nedočkavostí. „Kdy budu moci začít?“

„Už jsi začala.“ Konečně Yarrod odložil vážné vystupování a rozpřáhl náruč, aby ji objal. „Jsem tak rád, že ses rozhodla přidat se k nám!“

„Promiň, že mi to trvalo tak dlouho.“

Solimar ji vzal za ruku a Celli se při jeho doteku zachvěla, jako by dostala elektrickou ránu. „Pojď, ukážu ti, co máš dělat.“ Na okraji palouku našli světostrom s širokým kmenem. Za pomoci rukou a bosých nohou šplhali po šupinách kůry jako po žebříku, stoupali výš a výš. Estarra jim zespodu mávala a z jejího toužebného výrazu bylo znát, jak ráda by udělala totéž.

Když dorazili na vrcholek stromu a rozhrnuli propletené větve, Celli měla čelo jen lehce orosené potem. Slunce oslnivě zářilo – tak jako vždycky – jen se teď zdálo nějak čistší, jasnější. Zadržela dech a hlasitě se rozesmála. Solimar se začal smát s ní.

Všude kolem nich s bzučením kroužili plachtouni a oranžové a růžové epifytní rostliny nastavovaly své okvětní lístky slunečním paprskům. Slyšela šum hlasů, některé byly mladé a vysoké, jiné hlubší. Postarší zelený kněz cosi předčítal z datového záznamníku, obklopen akolyty o mnoho let mladšími než Celli.

„Světoles zajímá všechno: příběhy, dějepisné záznamy, dokonce i technické manuály. Chtěla bys mu přečíst pár příruček?“ zeptal se Solimar s nadějí v hlase, neboť sám manuály miloval.

„Lidové pověsti ze staré Země budou zajímavější,“ škádlila ho.

Pokrčil rameny. „Jak si přeješ.“

Zamířili k starému školiteli a jeho svěřencům. Propojené větve jako by se zpevnily – snad úmyslně a umožnily jim tak snadnější průchod. Brzy bude schopná vnímat celý světoles, tak jako Solimar. Už se nemohla dočkat. Solimar ji krátce políbil a odešel.

Celli zkřížila své štíhlé nohy a pohodlně se uvelebila mezi větvemi a listy. Brzy se vzduchem nesl i její vlastní hlas proplétající se s hlasy ostatních čtenářů. Odstavec za odstavcem, stránku za stránkou rozšiřovala vědění a poznání světolesa.

69 ☼ Kolker

Ještě nikdy nebyl součástí něčeho tak velkého, tak vzrušujícího, dokonce ani tehdy, když ho světoles přijal za zeleného kněze. Kolker si nedokázal představit nic lepšího, než když se jeho srdce a mysl otevřela propojeným myšlenkám verdani.

Ale tohle bylo lepší a kněz cítil potřebu se o to podělit, ukázat ostatním, o co přicházejí.

Kolker se vrátil zpět k ozdobenému pódiu v Hranolovém paláci, na němž stála ratolest. Sám světoles prahl po nových informacích a zkušenostech, a tohle bezpochyby bylo něco zcela výjimečného. Kolkerovo nadšení a dychtivost byly tak velké, že je nedokázal potlačit. Ještě nikdy neměl tak zřetelný a silný pocit poslání a smyslu. Ostatní zelení kněží by jistě s radostí přijali jeho dar, povaha této *změny* však byla hluboce osobní – něčeho takového nebylo možné dosáhnout jen skrze mysl verdani.

Stál v jasném slunečním světle lomícím se při průchodu křišťálovými panely, připravený vyslat svou mysl na cestu. Kolker strávil značnou část svého života cestováním na vzdálená místa, navštěvováním nových planet a jejich popisováním světolesu. Navzdory všem divům, které spatřil, ho vždy doprovázelo nadšení a pocit, že tajemství leží téměř nadosah. Tato touha po dobrodružství ho oddělila od jeho přítele Yarroda, který nechápal, proč se nějaký zelený kněz touží toulat tak daleko od domova. Kolker však byl toho názoru, že „domov“ je tam, kde je jeho ratolest.

Nyní soustředil své myšlenky a shromáždil veškerou energii. Yarrod si to zasloužil prožít také, pak mu jeho přítel bude schopen porozumět, a to nejen prostřednictvím telinku,

ale také skrze *thisma.* Kolker se při té představě usmál. Yarrod bude otevřený a vnímavý. Tím si byl jistý.

Kolker se dotkl větviček a zahleděl se do světla odrážejícího se v Tery'lově medailonu. Cestoval telinkem a stal se součástí mysli verdani, což silně připomínalo *thisma,* spojující všechny Ildirany. Kolker zde mohl učinit prohlášení ke všem, kteří právě naslouchali…

Našel Yarroda, jak stojí sám pod velkým stromem nesoucím houbové sídlo. Na místě, kde se nacházel, bylo právě pozdní odpoledne. „Příteli, přináším ti něco velmi důležitého." Kolker pohyboval rty a jeho slova byla okamžitě předávána skrze strom na Theronu.

„Kolkere! V poslední době tě skoro neslyším. Myslel jsem, že když jsi znovu získal ratolest, nebude mít tvoje vyprávění konce."

„Cítil jsem se ztracený, nebyl jsem si jistý sám sebou ani svým posláním zeleného kněze. Ale teď jsem učinil objev – něco, o čem dokonce ani stromy neměly tušení! Jsi můj nejbližší přítel. Vyslechneš mě? Otevřeš svou mysl tomu, co se ti chystám říct?"

V hlavě se mu zřetelně a jasně ozval Yarrodův hlas: „Začínám být zvědavý. Co je to?"

Kolker se ještě nikdy nepokoušel provést proces „otevření" na tak velkou dálku. Vždycky byl dotyčnému na dosah, mohl se ho dotknout a sledovat výraz na tváři nového konvertity, chtěl to však zkusit. Mezi ním a tímto mužem, který se už navíc otevřel telinku, bylo vždy pevné pouto. Kolker natáhl prsty své mysli a našel neviditelnou změnu, kterou bylo třeba provést v Yarrodově mysli – zatlačil, jako když se přehodí páčka vypínače. „Tady! Podívej, co jsem objevil."

Bylo to, jako by se telinkové spoje prozářily světlem a propletly s vlákny *thismatu* žhnoucím odleskem ildiranského Věčného jasu. I na vzdálenost mnoha světelných let Kolker

slyšel, jak Yarrod zalapal po dechu, a dokázal si představit jeho tvář plnou úžasu. „To je… nevídané. Je to neuvěřitelné!“

„Věř tomu. Sdílej to. Součástí této nádhery se mohou stát všichni zelení kněží. Mohou ji zažít všichni lidé.“

Kolker téměř cítil, jak se jeho příteli prohloubil dech a zrychlil pulz. „Podělím se. Řeknu o tom ostatním zeleným kněžím. Děkuji ti, Kolkere. Děkuji!“

70 Generál Kurt Lanyan

Jupiter se vrátil k Zemi, ale bez vítězných fanfár. Prezident Wenceslas nebude potěšen. Ani trochu. Generál Lanyan se nikdy nevyhýbal ohni bitvy. Neváhal čelit značné přesile a dokázal se postavit hydrogům, vojenským compům i černým klikisským robotům. Ale tohle bylo něco zcela jiného. Místo aby zajistil pořádek na několika malých koloniích, ocitl se v nové válce proti rase, kterou nikdy předtím neviděl. Pokud hanzovní planety zaplavili tihle brouci, OSZ se musely připravit.

Jeho obří loď se zraněnými vojáky a kolonisty na palubě zakotvila na marsovské základně OSZ, kde prošla standardní procedurou, zatímco generál přesedl do rychlého štítonoše s pohonem pro let uvnitř soustavy a spěchal k centrále Hanzy. Získal tak trochu času. Lanyan věděl, že tento nejnovější debakl není možné utajit. Bylo příliš mnoho svědků, příliš mnoho obětí – za této situace se to lidé dřív nebo později museli dozvědět.

Použil své velitelské pravomoci, obešel běžné bezpečnostní postupy a přistál se svým člunem přímo před hanzovní pyramidou. Probojoval se sály, nedbaje protestů stráží, úředníků protokolu a lidí odpovědných za prezidentův itinerář, kteří posílali zoufalé zprávy „nahoru“. Jakmile se dostal na

vyšší úroveň, stačilo, aby na něj zástupce Cain vrhl jediný pohled. Okamžitě se do věci vložil a zařídil Lanyanovi mimořádnou schůzku s prezidentem Wenceslasem.

Prezident vyšel na chodbu, aby se s nimi potkal dřív, než dorazí do jeho kanceláře. „Nemám rád, když je můj pečlivě naplánovaný program takto narušován, generále!“ Basil, záda vzpřímená, stál uprostřed chodby pokryté šedým kobercem. Generál cítil, jak se mu žaludek svírá strachy – ale byl to jiný strach, než jaký zažíval v bitvě.

Mnoho kanceláří mělo otevřené dveře a hanzovní administrátoři, vyslanci a vysocí úředníci vyhlíželi ven, aby zjistili příčinu rozruchu. Basil se na ně zamračil. „Dopřejte nám trochu soukromí, prosím!“ Úředníci zmizeli ve svých kancelářích, ozvala se rychlá série bouchnutí, jak se jednotlivé dveře zavřely.

„Jelikož jste se vrátil podstatně dříve, než bylo plánováno, a máte viditelně naspěch, abyste podal hlášení, mohu se jen domnívat, že přinášíte zprávy, které se mi nebudou líbit.“ Prezident zkřížil paže na hrudi. „Ale možná mě překvapíte. Byla by to příjemná změna. Máte dobré zprávy? Dokončil jste svou misi?“

„Ne, pane prezidente.“ Lanyan si odkašlal, aby začal s neradostným shrnutím situace, ale Basil zvedl ruku.

„Myslel jsem si to. Řekněte mi tedy, kolik našich kolonií jste zajistil, než jste se rozhodl vrátit? Deset? Patnáct?“

„Žádnou. Vydali jsme se pouze na Pym, kde jsme narazili…“

„*Žádnou?* Ze dvou desítek planet na seznamu jste byl jenom na Pymu? Napadlo vás alespoň nechat vojenské jednotky na Rheindic Co, která už mimochodem byla naše?“

„Ne, pane. Tamní portál i základnu jsme zničili. Bylo nezbytné odvézt lidi do bezpečí.“

„Zničil jste hlavní přestupní stanici portálové sítě?“ Basil si mnul spánky, vypadalo to, že úmyslně odmítá Lanyana

vyslechnout. „Takže další nezdar, stejně jako admirál Willisová. Pověřuji své OSZ jednoduchými úkoly, poskytuji jim dostatečné lidské zdroje i výzbroj. Proč musím…“

Generál zvýšil hlas. „Pane prezidente! Měli jsme vážné problémy.“ Než ho Basil mohl znovu přerušit, popsal Lanyan klikisskou invazi na Pym a vysvětlil, jak nepříteli způsobili co největší škody.

„O klikissech mě už informovala admirál Willisová. Král Petr říkal, že se jeho zelení kněží o tom nesmyslu zmiňovali.“

„Začal jste tedy vypracovávat plány na obranu? Co s tím budeme dělat?“ Lanyan pohlédl na zástupce Caina, který postával opodál se znepokojeným výrazem v tváři. „Pokud klikissové představují tak velkou hrozbu, jak se obávám, a pokud expandují mimo své planety…“

„Jsem přesvědčen, že mají zájem jen o pár svých dříve opuštěných lokalit.“ Lanyan strnul, ale Basil jen pohrdavě mávl rukou. „Generále, neumíte se soustředit na skutečně důležité věci. Doufal jsem, že upevním vládu nad planetami osídlenými v rámci kolonizační iniciativy, ale teď musíme přehodnotit své priority. Nedávno Hanzu tvořilo téměř sto sjednocených planet. Teď si – kromě Země – mohu být jistý jen několika z nich. Pokud nám ze strany klikissů hrozí nebezpečí, Hanza musí být silná. Musíme naše planety získat zpět. Potřebujeme, aby se všichni lidé semkli pod jednou vlajkou. Mou vlajkou.“

71 ☼ Roberto Clarin

Zatímco si starosta Ruis dělal starosti, že Margaretino děsivé odhalení vyvolá mezi uvězněnými kolonisty paniku, Clarinovi to bylo jedno. „U Hvězdy, nehodlám jen tak nastavit krk a čekat, až si na mně ti brouci pochutnají! Jsme

Tuláci, kolonisté, průkopníci. S naší mozkovou kapacitou bychom měli být schopní něco vymyslet.“

„Tak rád bych tady měl Davlina!“ povzdychl si Ruis. „Zachránil nás před hydrogy, zachránil nás, když zmrzla Crenna. Ten by určitě měl nějaký nápad.“

„Jelikož tady *není,*“ řekl Clarin významně, „mám několik vlastních nápadů a rád uvítám každého, kdo přijde se svým vlastním návrhem. Musíme se všichni dát dohromady a vymyslet plán, jak se zachránit.“

Uspořádali tedy táborový sněm, jehož se měli zúčastnit všichni vyděšení kolonisté. Orli stála vedle Crima a Marly Chan Tylarových a DD přivedl Margaret. Robochůva stála společně se sedmi dětmi, o něž se starala.

Clarin zvýšil hlas a mávaje rukou vylezl na plošinu valníku, který byl ponechán uvnitř osady. Muži a ženy se shlukli kolem a všichni chtěli vědět, co s nimi bude. Nikdo nečekal dobré zprávy.

„Nebudu vám lhát. Je to špatné. Hodně špatné. To ale neznamená, že nemůžeme bojovat. Musíme něco udělat, než nás klikissové všechny zabijí.“ Kolem něj nastalo zděšení, Clarin však dokončil svůj proslov a zavolal Margaret, aby vysvětlila, co se podle ní klikissové chytají udělat. Xenoarcheoložka byla přímá a její slova zněla nelítostně. Předložila fakta a někteří z kolonistů se zhroutili v pláči, jiní ale zaťali pěsti a začali se rozhlížet po zbrani. Pro Clarina znamenali naději. Na tyhle lidi se mohl spolehnout.

„Než od nás Davlin odešel, zahrabal venku za zdí několik beden s výbušninami a sudů s palivem. Musíme je vyzvednout a musíme to udělat nenápadně. Klikissové si nás zatím moc nevšímají, ale kdo ví?“ Potřásl hlavou. „Ať už se stane cokoliv, pořád můžeme něco udělat. Ukážeme tomu bridex, že lidé nebudou jen tak sedět a čekat, až se ozve gong oznamující večeři. Budeme sakra bojovat všemi prostředky, které máme.“

„Ničím jsme je neprovokovali," řekl Ruis. „Přiznávám, já sám nevěřím, že se obrátí proti nám. Nedává to smysl."

Z davu se ozval Crim Tylar: „Skat, my Tuláci jsme už zvyklí, že si nás berou na mušku jen tak!"

A Clarin s trpkým úsměvem dodal: „A taky jsme zvyklí přežít i v situacích, kdy je zdánlivě všechno ztracené."

Klikissové vyrabovali llarské stavby a zařízení, některé části však odhodili stranou a nechali na hromadách jako nepoužitelné. Naštěstí, možná proto, že se absolutně nepodobal jejich bezplášťovým létajícím strojům, tak zavrhli i druhý štítonoš. Přestože byl letoun částečně rozebrán, Clarin a tři tuláčtí technici vyklouzli v noci ven a při malých svítilnách jej tajně opravili. Stroj OSZ byl zbytečně složitý a neefektivní, Clarinovi a jeho skupině se však podařilo znovu osadit motor a provést základní testy funkčnosti, aniž by přitom způsobili větší hluk nebo přilákali pozornost klikisských hlídek.

A co bylo nejdůležitější, objevili komunikační systém s krátkým dosahem. Clarin z tmavého kokpitu, tvář ozářenou jenom zelenými a zlatavými kontrolkami, odvysílal svůj vzkaz: „Davline… Davline Lotze! Můžeš nám odpovědět? Starosta Ruis si zřejmě myslí, že dokážeš všechno na světě. Prý jsi bývalý stříbrný baret. Pokud je to pravda – skat, i kdyby nebyla – pomoz nám, pokud můžeš."

Nečekal, že Davlin sedí v kokpitu své stíhačky a čeká, až se mu někdo ozve. Člun však měl záznamové zařízení. Někdo v tom jeho skrytém táboře pro uprchlíky by měl být schopný zprávu vyzvednout.

Clarin nastavil automatické opakování vzkazu každou půlhodinu, a pak, dřív než si klikissové všimnou nějakého ruchu před hradbami, se společně se svými druhy vrátil zpět, aby se připravil na možná poslední boj.

72 Sirix

Flotila robotů využívala zbývající kapacity svých zbraní OSZ k útokům na klikisské planety. Jakmile Sirix narazil na podúl, nemilosrdně jej zničil. Udeřil bez varování, rozdrtil jej, jestliže mohl, a pokud ne, ustoupil. Pořád bylo lepší zanechat pradávné planety v ruinách, než aby dopustil, aby je vlastnili jeho stvořitelé.

Navzdory jednotlivým vítězstvím však Sirix cítil, že ztrácí. Současný scénář mu až příliš připomínal ony staré dny, kdy černí roboti prohráli válku a byli zotročeni vítězným bridex. Sirix byl pevně odhodlán, že něco takového už podruhé nepřipustí, a ani za nic by nepřiznal, že má strach.

Sirix hřmotně přecházel po můstku své obří lodi. Jeho dva dobře vycvičení compové ho doprovázeli jako věrní psíci. „Blížíme se k našemu příštímu cíli?“ zeptal se PD.

„Už brzy budeme mít na co střílet.“

S palivovými nádržemi téměř prázdnými a rychle se tenčícími zásobami munice však Sirix rozhodl, že bude třeba ničit zvolené cíle daleko efektivněji. Nemohl plýtvat palivem a zkoumat všechny planety dříve osídlené klikissy. Většina z nich byla ostatně stále opuštěná. Sirix musel postupovat cíleně a přesně. Bude bojovat přímo, *osobně* – on i jeho roboti a vojenští compové vybavení zbraněmi z lodních zbrojnic. Nebude to tak rychlé jako masivní bombardování z oběžné dráhy, Sirix se však na boj těšil. Tváří v tvář, spár proti spáru, tak jako v dávných válkách. Klikissové na to jistě nezapomněli… bez ohledu na to, kdo z nich zkázu jejich rasy přežil.

Ale nejdříve musel najít hlavní bridex.

Přistáli na neobsazené klikisské planetě a jeho roboti obklopili mlčící stěnu portálu. Sirix nařídil třem vojenským compům, aby postupně navolili koordináty planet, které ještě

neprozkoumali. Každý z compských zvědů poslušně prošel skrz matné kamenné okno.

PD a QT sledovali, jak vojenští compové odcházejí na vzdálené planety. „Co uvidí, až tam dorazí?“ zeptal se QT.

„Uvidí, jestli jsou tam klikissové.“

„A co pak udělají?“

„Buď budou zničeni, nebo se vrátí a oznámí nám, že planeta je opuštěná. Je to nejlepší způsob, jak určit další cíl a neplýtvat přitom palivem.“

Dva zvědové se rychle vrátili a předali získané špionážní záběry. První planeta byla zcela pustá, na druhé se nacházela malá (a nežádoucí) kolonie lidí. Lidé se vrhli k vojenskému compovi a kladli mu otázky, ale ten neodpověděl, otočil se a jednoduše prošel skrz portál zpátky. Sirix by osadu rád zničil, ale měl teď jiné priority.

Lichoběžníková kamenná plocha se zamžila, bylo navázáno další spojení. Sirix očekával návrat třetího compského zvěda. Místo hladké humanoidní postavy armádního robota však portál vyplnili klikisští válečníci s početnými končetinami, kteří se drali vpřed.

Jeho vojenští compové zasypali první klikisse palbou ještě dřív, než stačili vystoupit z portálu. Za nimi se však objevily další hrozivé siluety a válečníci se hrnuli skrz, připravení zaútočit.

Sirix na ně byl připraven. Předem nechal v prastaré stavbě rozmístit výbušniny OSZ. „Zničte portál!“

Ozval se výbuch, lichoběžníková plocha praskla a zřítila se, čímž byl uzavřen průchod mezi dimenzemi a další klikissové už nemohli projít. Sirix otočil hlavu k PT a QT a všem černým robotům.

„Teď známe umístění dalšího klikisského hnízda, které musíme zničit. Je to planeta jménem Llaro.“

73 ☼ Tasia Tamblynová

Poté, co se admirál Willisová musela od Theronu klidit s ocasem staženým mezi nohama, začaly se u Osquivelu zastavovat další a další tulácké lodě se žádostí o úpravy a doplnění zbraňových systémů. Mnoho obchodníků se rozhodlo připravit na budoucí útoky a vytvořili silnou a dobře vyzbrojenou civilní stráž, třebaže doufali, že jí nebude třeba.

Když se v loděnicích objevila hybridní loď Nikka Chan Tylara, způsobila značné pozdvižení. Nikkova *Vodnáře* sestřelili na Jonahu 12 klikisšťí roboti, Jess Tamblyn ho pak nechal pohltit svou lodí z vody a perleti a wentalové dali znovu vyrůst potřebným dílům. Mladý muž navedl svou podivnou loď k jednomu z kotvicích kruhů – vezl náklad tolik potřebných nehořlavých těsnících manžet, filtračních vložek a odolných tkanin z Constatine III.

Zástupci konfederační „armády“ Tasia a Robb se s Nikkem sešli v malém a přeplněném bufetu v administrativní stanici. Tasia přejela prstem po kovové desce stolu a částečně tak setřela vrstvu hnědého prachu, který ji pokrýval. Přinášeli jej s sebou dělníci od asteroidových drtičů a kovových hutí, když se tu na konci směny stavovali.

Přidal se k nim i Denn Peroni, který zkoumal nákladový list *Vodnáře* a spokojeně přitom mručel. „To všechno potřebujem. Důležité díly pro pohonné jednotky mezihvězdných lodí. Dobrá trefa, Nikko! Rodiče by na tebe byli pyšní.“

Nikko do sebe srkavě vtáhl několik nudlí, přidal trochu pálivého oleje a pak znovu ochutnal. „Moji rodiče se ztratili.“

Denn soucitně pokýval hlavou. „Od té doby, co osíci zničili Randezvous, je všechno vzhůru nohama. Ale snažíme se sestavit databázi. Teď, když máme přístup k zeleným kněžím na různých planetách, můžeme shromažďovat informace o

pohřešovaných a pokusit se po nich pátrat, ale je to hodně složité.“

„Ale já vím, co se s nimi stalo!“ vyhrkl Nikko. „Ti zatracení osíci napadli skleníkové asteroidy klanu Chan, mé rodiče zajali a většinu kopulí zničili. Sotva jsem jim sám unikl.“

Denn potřásl hlavou. „Ale nikdo neví, kam všechny ty tulácké zajatce odvezli. Musí jich být stovky – z překladiště Hurikán, z Randezvous a nakonec i z vašich skleníkových asteroidů.“

„Určitě jsou v nějakém strašlivém pracovním táboře.“

Tasia se pohodlně uvelebila na své židli. „Uklidni se, Nikko! Není to vůbec tak zlé. Jsou na jedné příjemné kolonii – opuštěné klikisské planetě jménem Llaro.“

Nikkovy mandlové oči se rozšířily překvapením. „Jak to víš?“

„Jedna z mých misí u OSZ spočívala v přepravě tuláckých zajatců. Žít na Llaru není nic strašného. Napadlo by mě to už dřív, ale přihodilo se tolik bláznivých věcí… Na Llaru není zelený kněz a zatím jsme neměli dostatek času ani lodí, abychom tam mohli poslat záchrannou výpravu.“

Nikko vyskočil na nohy, až z jeho misky plné nudlí vystříkla trocha omáčky. „Já tam poletím! Vezmu *Vodnáře*. Pomůžete mi Llaro najít?“

„Počkej chvíli, to není tak jednoduché,“ mírnila ho Tasia. „Na Llaru jsou stovky tuláckých zajatců a určitě všichni chtějí domů. Mohl bys vyvolat nepokoje, kdyby ses pokusil odvézt jen své rodiče.“

„Aspoň je navštívím!“

„Pokud jde o tohle, je tu ještě jeden háček. Na planetě jsou umístěni vojáci OSZ, kteří mají zajatce hlídat. Kdo ví, co všechno se po pádu Hanzy mohlo stát?“

„Možná o všech těch změnách ani nevědí,“ namítl Robb.

„Rozhodně je tam nemůžeme nechat,“ prohlásil Denn. „Jen si představte, jaká to bude reklama! Místo Nikkova *Vodnáře*

vypravíme větší loď a uspořádáme expedici, která vysvobodí všechny Tuláky vězněné na Llaru.“ Denn se zeširoka usmíval, jako by si už představoval všechen ten potlesk a uznání, kterého se mu dostane za zorganizování takové operace. Tasiu napadlo, zda nakonec opravdu nemá ambice stát se novým Mluvčím a jít tak ve šlépějích své dcery.

„Poletím tam já,“ řekla. „Znám dobře uspořádání kolonie. Vrátím tulácké zajatce k jejich klanům.“

„I když si *myslíme*, že planetu hlídá jenom hrstka znuděných vojáků, pořád je to výprava naslepo,“ upozornil Robb. „Raději bych to nezkoušel bez kvalitní výzbroje. Spousta věcí se může zvrtnout.“

Denn všechno pečlivě zvážil. „Po tom, co jste pro nás vy dva udělali, vám dávám volnou ruku. Řekněte co potřebujete, a dostanete to.“

74 ☼ Rlinda Kettová

Rlinda se pohodlně rozvalovala ve svém křesle, slastně vdechovala vlhký slaný vzduch a rhejacké slunce ji přitom hřálo na kůži. „Práce ministryně obchodu se mi vážně líbí. Takovéhle jednání bych klidně mohla vést každý den. Líbí se mi tu daleko víc než na Zemi. Je to tu takové přívětivější.“

BeBob sedící vedle ní si nezúčastněně zívl a Rlinda do něj šťouchla loktem, aby se probral. „Měl bys aspoň trochu dávat pozor! Jsme v *práci*, abys věděl.“

„Ale já dávám pozor.“ BeBob ani neotevřel oči. Vedle nich seděl Hakim Allahu, snědý mluvčí hrstky nezávislých obchodníků bývalé hanzovní kolonie. „Občas zapomínám, jak je tady krásně.“ Na přenosném displeji položeném na kolenou si prohlížel soupis zboží a zapisoval si, co už bylo na palubu *Věčné zvídavosti* naloženo.

„Čekala bych, že davy žadatelů o přistěhování budou stát ve frontě odsud až k dalšímu spirálnímu rameni. Jak se vám podařilo tohle místo utajit?“ Rlinda sledovala racky s tmavými křídly, jak se prudce řítí dolů ve snaze ulovit některého z mořských živočichů vyskakujících nad hladinu. Černé útesy vytvářely v plytkém moři úplné bludiště.

„Není náhoda, že tady nemáme turistický průmysl. Snažíme se, aby všichni mysleli, že Rhejak je nevlídná planeta se spoustou vody a jen pár ostrůvky pevniny.“

„Budu mlčet jako hrob,“ slíbila Rlinda.

BeBob si promnul oči. „Zapomněli jste se zmínit o mořských příšerách. Obrázky několika pěkných nestvůr by měly případné turisty spolehlivě odradit.“

„Tyto medúzy jsou neškodné jako škeble… a asi stejně tak inteligentní,“ řekl Allahu. „Můžete je považovat za jakési velké šneky.“

„Šneky s chapadly a ulitou velkou jako dům.“

„Doslova,“ dodala Rlinda. Většina rhejackých domů byla postavená z prázdných schránek medúz. Každá gigantická schránka byla dost velká, aby v ní mohl bydlet jeden člověk. Rodiny proto spojovaly prázdné schránky dohromady a vytvářely z nich obytné komplexy.

Obrovití tvorové pluli v klidných vodách mezi zrádnými útesy a na své pomalé nekonečné cestě za potravou vydávaly hluboké sténavé zvuky. Medúzy za sebou vlekly modrošedá chapadla vyčnívající z otvorů ulit. Měly dva páry očí, jedním se dívaly pod hladinu a hledaly ryby, druhým sledovaly dění ve vzduchu. Na vrcholcích velkých žlábkovaných mušlí seděli chlapci v šortkách a sháněli medúzy do stád.

„Jejich maso je opravdu chutné, jen co je pravda.“ Rlinda přistála na Rhejaku před dvěma dny a za tu dobu je už jedla na pět různých způsobů. Maso medúz stálo na běžném trhu obrovské peníze, ale tady patřilo k základním potravinám.

Rhejak a Constantine III byli obchodní partneři, „sesterské planety“. Allahu a jeho společníci měli na Constantine III nějaké obchodní aktivity – nabízeli čerstvé mořské produkty, které Tuláci měli málokdy příležitost ochutnat. Rhejak však mohl nabídnout mnohem víc než jen mořské produkty. Z přilehlého útesu se zvedaly vysoké konstrukce těžních věží. Mohutné pumpy čerpaly mořskou vodu bohatou na minerály, z níž byly získávány vzácné kovy a chemické prekurzory, které se nikde jinde ve Spirálním rameni nevyskytovaly.

Samotné útesy, pracně vystavěné bezpočtem malých, korálům podobných tvorů, obsahovaly množství nezvyklých krystalických struktur, technických abraziv a sloučenin bohatých na vápník, které se staly velmi oblíbené v některých oblastech medicíny. Vzácné útesové perly – dokonale čiré, krystalické kulovité útvary vznikající v malých dutinách – byly známé po celé Hanze. Velké automatické drtiče chroupaly výběžky útesů a takto vzniklý materiál dál třídily. Dokonce i bujné trsy mořských trav nabízely něco víc než jen jedlou biomasu – vytvářely vysoce účinnou látku příbuznou chlorofylu, která se v Hanze používala pro lékařské účely, zejména při omlazujících a revitalizačních kůrách.

„Nechápu, proč vás Hanza nevyužívala efektivněji,“ řekla Rlinda. „Pokud všechno půjde jak má, zahrneme Rhejak bohatstvím. Ani nebudete vědět, co s ním.“

Allahu zvedl oči od svého seznamu. „Jen se kolem sebe rozhlédněte, kapitánko Kettová! Tohle je ráj. Co víc bychom mohli chtít?“ Nedaleko od nich se dvě medúzy zvedly z vody a měkce do sebe plácaly chapadly. Na jejich ulitách stáli kluci do půl těla nazí a cosi na sebe pokřikovali, jako by to byla nějaká hra.

„Neměli bychom už letět dál?“ zeptal se BeBob.

Rlinda si dlouze povzdychla. „Musím do ildiranského Impéria za dalšími ministerskými povinnostmi a už mě nenapadají žádné výmluvy, proč bych se ještě měla zdržet tady.

Je třeba dodržet termíny a držet se harmonogramů. Děkujeme, pane Allahu.“ Pracně se zvedla z hlubokého křesla a natáhla ruku. „Tohle bylo báječné. Jako druhá svatební cesta.“

„Nebo desátá,“ utrousil BeBob koutkem úst. „Přestaň počítat své bývalé manžely.“ Rlinda nasadila věcný pracovní výraz. „Postarám se, aby se Rhejak stal součástí mé běžné obchodní trasy. Určitě najdeme nějaké zboží, které by vás mohlo zajímat.“

„Rádi vás tady znovu uvidíme,“ řekl Allahu.

Jednání proběhla nesmírně hladce. Rhejak se díky kontaktům s Tuláky na Constantine III stal jednou z prvních kolonií, které se přidružily k nové Konfederaci. Se změnou politických vazeb souhlasili všichni, od operátorů v Company Works přes honáky medúz a dělníky pracující u drtičů, až po místní rybáře.

Poté, co naložili ještě několik beden s osobními věcmi a Rlindinými pochoutkami, oba nastoupili na palubu *Věčné zvídavosti* a odstartovali. Rlinda vrhla poslední toužebný pohled na oceán a mozaiku ostrovů hluboko pod nimi. Jakmile dosáhli oběžné dráhy, Rlinda otevřela navigační mapy, aby určila kurz na Ildiru – krásnou planetu, ale ne tak příjemnou jako Rhejak.

Málem vyletěla z kůže, když BeBob nečekaně zařval a vrhl se na místo druhého pilota. „Co se sakra děje?“

Prudce vzhlédla a spatřila, jak přímo k nim v bitevní formaci míří deset křižníků manta. *Zvídavost* málem vletěla přímo mezi ně. Okamžitě změnila kurz a klidila se jim z cesty. „Můžeš se vsadit, že *tohle* nejsou turisté.“ V nákladním prostoru se několik nákladních kontejnerů uvolnilo z úvazů a s rachotem se zřítily na podlahu.

Udeřila dlaní do vysílačky. „*Věčná zvídavost* volá Rhejak! Brzy se u vás objeví deset mant. A rozhodně nevypadají přátelsky.“

BeBob sedící vedle ní řekl: „Je vůbec možné, aby neohlášené vojenské lodě vypadaly přátelsky?“

Allahu se mezitím už stačil vrátit do svého administrativního přístřešku. „Plně ozbrojené manty? Jak se proti nim máme bránit?“

„Jak to mám sakra vědět? Prostě… prostě se na ně přichystejte, jak jen můžete.“

BeBob otočil řízením a zažehnul manévrovací motory. „Drž se, chystají se na nás střílet!“

„Tak rychle pryč odsud!“

Díky vylepšeným motorům prolétla *Zvídavost* kolem blížících se válečných lodí, v měkké křivce se zvedla nad rovinu soustavy a vystřelila pryč.

75 Admirál Sheila Willisová

Zbraňový důstojník admirála Willisové stál u zaměřovacích obrazovek, hnědé oči doširoka rozevřené a dychtivé. „Admirále, mám zahájit palbu? Ta loď se chystá uniknout.“

„Samozřejmě, že ne. Je to jen obchodní loď. Ani nevypadá jako tulácká.“

„Ale… admirále, viděla nás.“

„A co?“

„Ale – pak se všichni dozvědí, že míříme k Rhejaku. Mohou vyhlásit poplach, zpráva se začne šířit.“

„Dříve nebo později se to všichni tak jako tak dozvědí. Ostatně myslela jsem, že právě o tohle jde – vystrašit ostatní kolonie tak, aby se z toho podělaly. Přišli jsme sem, abychom nastolili pořádek a obnovili vládu Hanzy. A právě to hodlám udělat. Nehodlám se jako blázen honit za jednou lodí. Všichni na palubě si beztak kecli na zadek, jen nás uviděli.“

„Ano, admirále,“ řekl zbraňový důstojník schlíple.

Ke komunikační stanici přistoupil Conrad Brindle. „Odeslala ta loď nějakou zprávu, než odletěla?“ zeptal se rázně a věcně.

„Ano, pane. Spojila se s planetou. Varovala je před námi.“

Willisová vstala ze svého velitelského křesla a protáhla se. „V tom případě připravte výsadkové čluny. Musíme jednat rychle, jinak se to celé zkomplikuje.“ Měla z této mise podivný pocit, stejně jako předtím, když s deseti mantami letěla k Theronu. „Ti lidé tam dole už OSZ znají. Stačí, když jim připomeneme, že jsou stále milovanými členy naší velké, šťastné rodiny.“

Brindle ztišil hlas. „Nemáte pocit, že je to poněkud naivní, admirále?“

„Ano, mám. Ale rozhodla jsem se tomu říkat *optimismus*, než se prokáže, že je to něco jiného.“ Generál Lanyan by dal přednost palbě z děl, která by ubohé kolonisty náležitě vyděsila, ona však v podobných situacích dávala přednost mírnějšímu postupu.

Svěřila velení svému výkonnému důstojníkovi a zamířila do kajuty, aby se převlékla do oficiální uniformy, bílé s tmavě modrými prvky. Rychle zhltla další sendvič se šunkou a sýrem, který tam na ni čekal (pro případ, že by pro ně rhejačtí ostrované nechystali hostinu na uvítanou). Poté, co si přihladila vlasy a zkontrolovala manžety a puky své uniformy, byla připravená připojit se k první výsadkové vlně.

Vojáci spěchali na své pozice. Týmy na dolních palubách běžely do doků a cestou si braly zbraně a vybavení nezbytné pro okupační jednotky. Willisová nastoupila na palubu jednoho ze sedmadvaceti člunů a vydala příkaz k odletu.

Cestou dolů to s nimi házelo, Willisová však zachovala klid a hleděla přímo do obrazovky komunikačního zařízení, aby se mohla představit. Prchající obchodní loď je však už připravila o moment překvapení. „Přišli jsme Rhejaku nabídnout podporu. Pod dohledem Obranných sil Země budete moci

vyvážet své produkty do Hanzy, kde jich je zoufale zapotřebí.“ Zakončila svůj proslov rádoby okouzlujícím úsměvem. Věděla, že je to naprostý žvást.

Exploze urážek a vzteklých výkřiků na nejrůznějších kanálech jí prozradila, že její optimismus nebyl na místě. Povzdychla si a rozhodla se postavit k věci čelem. „Dobře, vidím, že z toho nemáte radost. Sdělte mým lodím, kde mají přistát, a já si s vám promluvím z očí do očí.“

„My už víme, kam vás nejlíp poslat, vy osíkovští parchanti…“

„Rozčilený hlas byl umlčen jiným. „Jmenuji se Hakim Allahu, obchodní mluvčí Rhejaku. Musím vám připomenout, že jsme nezávislá planeta. Veřejně jsme odvrhli Hanzovní dohodu. OSZ nad námi nemají pravomoc.“ Jeho hrdý tón však vzápětí ustoupil rezignaci. „Na druhou stranu nejsme tak hloupí, abychom si mysleli, že můžeme porazit plně vyzbrojené jednotky profesionální armády. Nemáme jinou možnost, než se vzdát a podvolit se této protiprávní invazi.“

„Pane Allahu, kdo mluví o invazi?“

„A jak jinak byste to definovala, admirále? Přivedla jste sem deset válečných lodí, abyste nezávislé planetě vnutila – jak jste to nazvala? – podporu OSZ?“

Willisová věděla, že lidé vnucenou okupaci nikdy nepřijmou, chtěla však, aby je to bolelo co nejméně. Měla své rozkazy. „Je mi líto, pane, ale mám zde úkol a ten musím dokončit.“

Když se její výsadkové lodě přiblížily ke shluku útesů a ostrovů, musela obdivovat nádherné útesy, modrozelené moře, bílé pláže s korálovým pískem. Ve vodě pluli nějací obrovití tvorové s chapadly. Piloti výsadkových člunů zkoumali plochy pevné země a na operátorech senzorů byla patrná bezradnost. „Admirále, na jedno místo nevtěsnáme víc než dva čluny. Nemají tady žádný kosmodrom.“

„Naveďte dolů tuto loď a jednu další jako doprovod, abych se mohla setkat s panem Allahu. Zbytek bude kroužit nad námi a zůstane v pohotovosti, dokud to nevyřešíme.“

„Máme zaujmout varovné postavení, admirále?“ zeptal se pilot. „Například vysunout zbraně, až poletíme nad nimi?“

Obrátila oči v sloup. „Nemyslím, že by byli slepí, a taky si nemyslím, že by byli hloupí. Zkusíme pro začátek umírněný a ohleduplný přístup, ano?“

Její výsadkový člun dosedl na přistávací plošinu vybudovanou na jedné části útesu. Willisová vystoupila a na tváři vykouzlila úsměv pro Allahua a hrstku oficiálních zástupců Rhejaku. Doufala, že se jí podaří dohodnout na nějakém smírném řešení. „Nepředpokládám, že byste si se mnou rád potřásl rukou a popovídal si nad sklenkou něčeho dobrého? Mohu dokonce dodat pití z vlastních zásob, pokud byste měl zájem.“

„Nemám zájem,“ odpověděl Allahu. Nad hlavou jim přitom s hrozivým burácením přelétaly lodě jedna za druhou. „Nemám zájem o nic, co jste s sebou přivezla. Jsme malá kolonie. Nemáme hejna úředníků a právníků, ale vím naprosto jistě, že to, co děláte, je nelegální.“

„Záleží na tom, který právní řád použijete, pane Allahu, nemám však zájem o této věci diskutovat. Řešení tohoto problému není v mé kompetenci. Rhejak vyváží mnoho důležitých produktů a prezident Hanzy řekl, že jste při vyhlášení své nezávislosti nepostupovali podle platných procedur. Teď, když válka s hydrogy skončila, spolu budeme muset nějak vycházet, než se Hanza znovu postaví na nohy.“

„Myslíte jistě *Konfederaci,* admirále. Z Hanzy už totiž nezbylo nic.“

„Mně vystavuje šeky Hanza, a tak jsem tady.“ Venku ve vodě viděla obrovité tvory s ulitami, vory ukotvené nedaleko trsů mořských rostlin a průmyslové věže, které sloužily k získávání kovů z mořské vody. Byla krásou Rhejaku upřímně

ohromená. Standardní hlášení, které obdržela, bylo pouhým výčtem průmyslových činností a firem, které Hanza pokládala za žádoucí. Bude muset do hlavních průmyslových závodů umístit své vlastní lidi, aby tak zajistila pokračování výroby. „Pokusíme se být co nejméně na obtíž, slibuji.“

Allahu si dal ruce v bok. „A jak to chcete udělat? Kam všechny ty lidi dáte?“ Ukázal na dva čluny na přistávací ploše a mnoho dalších, které stále kroužily vzduchem.

„Vidím, že nemáte k dispozici mnoho prostoru na pevné zemi, vybudujeme si tedy pontonové vory. OSZ umí být vynalézavé, přijdeme na to, jak postavit kasárna, která budou plout.“

76 ☼ Davlin Lotze

Pro uprchlíky, kteří vyklouzli z llarské osady, vybudoval Davlin pohodlnou, byť skromnou skrýš chráněnou pískovcovým převisem. Se Steinmanem jich nyní bylo padesát čtyři.

Davlin si už dlouho nepřál nic jiného, než odejít na odpočinek a žít normální život jako obyčejný člověk, ale válka ve Spirálním rameni mu nedopřála klid. Teď zjistil, že se znovu ocitl v roli vůdce a ochránce.

Z jeskyní ve skalách vybral Davlin tu, která se dala nejsnáze bránit, vysoko nad hlubokým korytem vymletým vodou. Vynalézavý jako vždy sestavil dohromady zdroj energie, který jim poskytoval světlo a teplo. Společně se dvěma Tuláky svedl vodu prosakující do zadní části jeskyně, přidal k ní trubku s filtrem a zajistil tak, aby měli neustálý, třebaže skrovný přísun sladké vody. Stěží to stačilo na pokrytí jejich potřeb, pokud se ale skupina rozroste, bude to málo.

Z travin a pórovitého dřeva posbíraného na pláních si uprchlíci vytvořili nejnutnější předměty – rohože, polštáře, kusy hrubého nábytku. Každý pracoval, aby se skupina udržela naživu, byť to byl život velmi skromný. Občas měl Davlin pocit, že jsou jako trosečníci na pustém ostrově – nebyli však zcela sami. Museli se skrývat před klikissy.

Steinman byl ohromený. „Něco podobného jsem si vybudoval na Corribusu. No, s pomocí Orli Covitzové.“ Procházel se, zkoumal nábytek, nahlížel do zásobníků s jídlem a očichával semena a sušené plody, které uprchlíci nasbírali. „Samozřejmě, tohle je o něco útulnější, lépe chráněné. A je tu daleko víc lidí.“ Poškrábal se ve slepených vlasech. Měl v nich stébla trávy a semena, ale zřejmě mu to nevadilo.

„Nemáme moc na vybranou.“ Davlin se rozhlédl po rodinách, které uklízely rohože na spaní, a kuchaře snažící se z jejich skrovných zásob vykouzlit další jídlo. Alespoň že je přímo neohrožovali klikissové. „Kdyby náš štítonoš měl mezihvězdný pohon a dálkový navigační systém, mohl bych se vydat pro pomoc. Tu možnost jsem ale neměl, takže jsem se rozhodl vytvořit úkryt, který se dá snadno bránit a vejdou se do něj všichni, kterým se podaří uniknout. Je to jen dočasné – musí být. Takhle nemůžeme přežívat dlouho.“

Bez zásob a bez nějaké formy zemědělství nebyl tábor soběstačný. Davlin bude muset brzy najít nějaké řešení. Věděl, že mnozí z uprchlíků si to uvědomují také.

„Můžu pro nás lovit a shánět potravu,“ navrhl Steinman. „Spousta věcí tady se dá jíst, pokud člověk není moc vybíravý. Ještěrky nejsou špatné. Kosti vám trochu křupou mezi zuby a kůže škrábe na patře, ale na to se dá zvyknout.“

Davlin přikývl. Věděl, že dostatečně hladový člověk sní prakticky cokoliv. A jeho lidé začínali mít hlad, zvlášť od té doby, co se klikissové pustili do drancování llarské krajiny.

„Jak dlouho to podle vás potrvá, než se Hanza začne zajímat, proč se jedna z jejích základen OSZ nehlásí?“

Davlin už o tom uvažoval, ostatní mu tuto otázku položili také. Basil Wenceslas se rozhodl jednat až několik let poté, co se tým Colicosových na Rheindic Co odmlčel. Vyslal tam tehdy Davlina s Rlindou, aby vyšetřili co se stalo, bylo však už příliš pozdě. „Raději bych na to nespoléhal.“

Přiběhl k nim tmavovlasý mladík, sotva devatenáctiletý. „Davline, štítonoš zachytil nějaký vzkaz. Kontrolka komunikačního zařízení bliká.“

„A proč ses motal kolem štítonoše? Je to citlivé zařízení.“

„Jen jsem viděl blikat to světlo, tak jsem přišel sem. Možná nás někdo přece jen hledá?“ Mladík – jeden z crennských kolonistů, které Davlin zachránil – se zřejmě chytal každé

sebemenší naděje, stejně jako se člověk visící nad propastí chytá i stébel trávy.

Davlin mu nechtěl brát jeho optimismus. „Možná. Pojďme se podívat.“

Všichni tři zamířili do úzkého koryta vymletého vodou přímo pod skalisky. Když Steinman uviděl loď OSZ usazenou v kamenitém žlebu vymletém občasnými, ale prudkými dešti, překvapeně se rozesmál. „Vy jste se štítonošem přistál v takové malé skulině?“

„Je široká dost. Příští období dešťů ho nejspíš odplaví, ale já doufám, že v té době už budeme pryč.“ Kdyby se je klikissové rozhodli vyhubit, dlouho by se jim neubránila ani celá jednotka stříbrných baretů.

Mladík šel vpředu, Davlin po příkrém skalním srázu sestupoval za ním, ruce a nohy přitom kladl na výstupky, které znal nazpaměť. Jeden z mužů už dříve navrhl, aby do kamene vysekali schody, nebo na skalní stěnu umístili žebřík, Davlin se však zdráhal provádět nějaké viditelné změny. Klikissové by si jich mohli všimnout.

Steinman lezl jako poslední a pořád přitom mluvil – zrádná stezka v něm zřejmě vzbuzovala strach. Prsty mu v jednu chvíli sklouzly, zalapal po dechu, ale chytil se.

Na dně koryta mladík odhrnul maskovací materiál navršený kolem lodi, aby bylo vidět do kokpitu. „Podívej! Světlo bliká!“

Davlin se částečně nasoukal dovnitř, zapnul řídicí panel a zkontroloval komunikační systém. „Máš pravdu, je tu vzkaz.“

Steinman se naklonil do pilotní kabiny vedle Davlina a mladík se vtlačil mezi ně. Společně si tak ze záznamu vyslechli prosbu o pomoc vyslanou Robertem Clarinem.

Davlin stiskl rty. Zpráva ho nepřekvapila. Přehrál si ji znovu a pak pohlédl na své dva společníky. „Měl jsem nějaké plány, ale budeme muset začít dřív, než jsem čekal.“

77☼ Král Petr

Petr držel Estarru za ruku a povzbudivě se na ni usmíval, zatímco ji tulácká porodní asistentka prohlížela. „Ještě pár týdnů. Dítě se zdá být zdravé, stejně jako matka. Měl by to být porod bez mimořádných událostí."

Petr se zasmál. „Bez mimořádných událostí? Snad ze zdravotního hlediska. Ale politicky? Narození tohoto dítěte bude mít dalekosáhlé důsledky jak pro Konfederaci, tak pro Hanzu."

Estarra na něj upřela hřejivý pohled. „Tuláci už o tom mluví. Chtějí na počest narození našeho dítěte uspořádat velkolepou oslavu." Estarra se už dříve zúčastnila skvostné zásnubní hostiny svého bratra Reynalda a Cescy Peroniové.

Když Petr pohladil Estarru po zádech, zavřela oči, usmála se na něj a vypadala, že začne každou chvíli přísť. „Jen počkej, dorazí k nám ne tři, ale tři tisíce králů," škádlil ji.

Ve dveřích se objevil Yarrod a vyrušil je. „Z Golgenu právě dorazil tulácký obchodník. Prý má naléhavou zprávu."

„Vždycky mají nějaké naléhavé zprávy," vzdychla Estarra a poplácala Petra po ruce. „Raději mi dál masíruj záda."

„Stěžoval si, že kdyby měli na všech tamních těžerech aspoň jednoho zeleného kněze, mohli by informace předat okamžitě," pokračoval Yarrod nevzrušeně.

„Pracujeme na tom," řekl Petr. Stovka nových dobrovolníků byla nedávno rozmístěna po Konfederaci, aby posílila současnou komunikační síť. „Půjdu za ním a zjistím, co má na srdci."

Boris Goff právě mluvil s ostatními Tuláky v houbovém městě, šířil klepy a vyprávěl svůj příběh znovu a znovu. Když Petr vstoupil do trůnní místnosti, Goff se rychle otočil. „Ach,

tady jste! Víte, ty stromové lodi na oběžné dráze jsou dost hrozivé, aby nevinné obchodníky odradily.“

„Nejen to – jsou dost hrozivé i na to, aby zahnaly OSZ.“ Petr se pohodlně usadil na svém trůnu a formality odložil stranou. „Tak co je to za naléhavou zprávu?“

„Zajali jsme bývalého důstojníka OSZ jménem Patrick Fitzpatrick III. Zřejmě dezertoval od osíků, potloukal se kolem a hledal nás.“

Petr svraštil obočí. „Fitzpatrick… slyšel jsem o něm. Není to vnuk bývalé prezidentky?“

„Koho to zajímá?“ Goff jen stěží ovládal své nadšení. „Když našel Golgen, tak to všechno bouchlo. Do tohohle marastu nás dostal on! Přiznal se.“

„Kterou část ’marastu‘ máte konkrétně na mysli?“

„To on zničili loď Ravena Kamarova. Patrick Fitzpatrick vypálil první výstřel.“

Petr pomalu zavrtěl hlavou. „Musí za tím být něco víc. Jednal na něčí příkaz?“

„Říká, že mu generál Lanyan nařídil, aby zabavil Kamarovovo ekti a zbavil se svědků.“

Petr zaťal pěsti. Ani prezident, ani Lanyan se mu o tom nikdy nezmínili. Teď do sebe všechno dokonale zapadlo. „Takže tulácké obvinění bylo od samého počátku pravdivé, přestože je propaganda Hanzy zuřivě popírala.“

„Samozřejmě.“

Ať už Fitzpatrick udělal cokoliv, větším zločincem byl generál Lanyan, který vydal rozkazy. Největší zrůda však byl sám prezident Wenceslas. To on vytvořil napjatou politickou atmosféru, odpíral králi důležité informace a schvaloval činy svých podřízených.

Petr položil bradu do dlaní, lokty si opřel o kolena a přemýšlel. Basil začal být malicherný a mstivý, ztrácel nadhled, vyrovnanost a prozíravost, které z něj kdysi dělaly rázného vůdce. Opakované krize, porážky a zklamání však

nahlodaly jeho velkorysost a objektivitu. Petr si už dávno myslel, že by měl prezident rezignovat, a nyní jeho přesvědčení ještě zesílilo. Nemohl dopustit, aby se události valily samospádem – ne pokud chtěl mít pevnou a silnou Konfederaci a pokud měla mít lidská rasa nějakou budoucnost.

Goff se nedočkavě usmíval, dlaně spojené ve výši tváře přitom tiskl k sobě. Petr se nadechl a promluvil silným hlasem tak, aby ho slyšeli všichni v trůnním sále. Zelení kněží stojící před místností přistoupili blíž, aby mohli jeho slova vložit do telinku.

„Máme nevyvratitelné důkazy o zločinech proti lidskosti, kterých se dopustily dvě přední osobnosti Hanzy. Tímto prezidenta Basila Wenceslase a generála Lanyana veřejně odsuzuji. Od této chvíle nechť jsou považováni za zločince a vyvrhele, kterým musí být znemožněn kontakt se zbytkem Spirálního ramene. Potřebuji podporu všech zástupců tuláckých klanů, kolonií Konfederace i obchodníků cestujících po Spirálním rameni. Postarejte se, aby se mé prohlášení dostalo na všechny planety, zvlášť na ty, které stále zůstávají věrné Hanze.

Obyvatelé Země musí vzít věci do svých rukou. Stále jsem jejich král. Vyzývám je, aby povstali a prezidenta svrhli. Jen tak můžeme žít v míru.“

78 ☼ Patrick Fitzpatrick III.

Do dne, kdy měl Patrick čelit klanovému soudu, ho Tuláci drželi pod přísným dozorem – mladík nechápal proč. *Cikánku* mu přece zabavili už dříve. Možná se Tuláci báli, že by mohl provést sabotáž ektiového reaktoru, narušit antigravitační systém a způsobit tak zřícení celého těžeru. Nechápal, proč ho podezřívají, když strávil celé měsíce, jen

aby toto místo našel – chtěl přece jen vidět Zhett a omluvit se jí, ne způsobit další bolest.

„Tvoje činy mluví samy za sebe," řekl mu nevlídný dělník, který mu přinesl podnos s kořeněným masem, hydroponicky pěstovanou zeleninou a rýží. „Jen se podívej, jaké jsi nadělal škody! Nemysli si, že ti to projde jen tak."

„To si nemyslím." Poděkoval a vděčně se pustil do jídla, jehož chuť v něm vyvolala příjemné vzpomínky. Přestože se mu svíral žaludek, vyškrábal misku do posledního drobku.

Kdyby ho právě teď viděla jeho babička, nejspíš by se mu vysmála, jak mizerně si to všechno naplánoval a jak nakonec ani nedokázal zvrátit celou situaci ve svůj prospěch. Nikdy nebyl tak dobrý manipulátor jako stará „Fúrie" Maureen Fitzpatricková. A byl tomu jen rád. Nepotřeboval s nikým manipulovat, chtěl být jen upřímný. Samozřejmě, vzal si její loď, když ji potřeboval… Jednoho dne najde způsob, jak jí to splatit.

Zhett ho navštívit nepřišla a jeho tak stále tížila ta spousta slov, která potřeboval říct. Přiznání k vraždě Ravena Kamarova bylo to nejtěžší, co kdy v životě udělal, a Patrick tušil, že už nikdy nedostane příležitost otevřít Zhett své srdce. A to snad bylo ještě těžší. Proč mu alespoň nedovolila, aby jí řekl, jak moc všeho lituje? Už zapomněl, jak nesnesitelná taky dokázala být.

Jeho kajuta s kovovými stěnami se zdála těsná a vzbuzovala v něm pocit klaustrofobie. Copak by se pro něj na celém rozlehlém těžeru nenašla kajuta s oknem? Vyhlídka na nebe se dala pořídit prakticky odkudkoliv. Myslel na to, co asi řekne u soudu, ale nevěděl, jaké otázky mu budou klást. A tak seděl a čekal… a myslel na Zhett.

Dveře se odsunuly stranou a z chodby do kajuty pronikl závan průmyslových pachů. Stál v nich Del Kellum oblečený do těsné, zřejmě slavnostní košile s vyšitým klanovým znakem na hrudi. Podle toho, jak byla košile nazdobená a čistá, Patrick

hádal, že ji asi nenosí často. Své šedinami prokvetlé vlasy měl Kellum pečlivě učesané. „Připraven, chlapče? Doufám, že jsi využil samoty k nalezení své Hvězdy."

„Měl jsem ji hledat? To jsem netušil."

„Každý člověk potřebuje najít svou Hvězdu. Pojď se mnou." Patrick ho poslušně následoval.

Klanový soudní tribunál, jehož členem byl Del Kellum a čtyři další velitelé těžerů, zasedal v klenuté místnosti na nejsvrchnější palubě. Zakřivený strop byl průhledný a skýtal pohled na vířící mlhu pastelových barev zvedající se všude kolem nich. Když Patrick vstoupil, šéfové těžerů si ho přeměřili se zničujícím pohrdáním.

Zhett seděla v čele stolu vedle svého otce. V své tmavé pracovní kombinéze, která až příliš dokonale přiléhala k jejímu tělu, vypadala nádherně. Jediné, co jí chybí, pomyslel si, je úsměv. Vrhl jejím směrem pohled plný naděje, ale Zhett upírala oči do dálky. Přál si, aby se na něj aspoň mračila, křičela nebo chrlila obvinění. Kdyby mu naslouchala alespoň pět minut…

Kellum vyzval přítomné ke klidu a jeho jindy přátelský výraz tváře byl ten tam. „Patricku Fitzpatricku III., prosím, vstaň!"

Udiveně se rozhlédl. „Vždyť stojím."

Kellum se podle všeho držel předem daného scénáře.

„Pověz nám opět o zločinech, k nimž ses nám neformálně přiznal. Uveď je do protokolu."

„Vsadím se, že teď, u soudu, tu svoji historku změní," zamumlal Bing Palmer.

„Nic měnit nechci. Přišel jsem, abych odčinil to, co jsem způsobil – abych našel odpuštění, pokud jste ochotní mi je nabídnout, nebo přijal svůj trest. Přišel jsem, abych řekl, že toho lituji." Doufal, že Zhett nějak zareaguje, ale ta seděla nehybně jako socha.

Přesto začal s výčtem svých prohřešků, a to nejen ve vztahu k Ravenu Kamarovovi, ale také týkajících se blokády Yreky a mnoha dalších neuvážených kroků, které měly dopad na klany. Když hovořil, cítil závrať, změkla mu kolena a srdce mu bušilo tak silně, jako by měl v hrudníku boxera, který do něj buší zevnitř. „Vím, není to žádná omluva, ale když jsem strávil nějaký čas mezi Tuláky, pochopil jsem, jak moc jsem se mýlil. Proto jsem opustil Obranné síly Země i celý svůj dosavadní život. Kdybych se teď vrátil domů, generál Lanyan by mě nechal zastřelit jako dezertéra."

„Zdá se, že ti nezbyla jediná dobrá možnost," poznamenal jeden z šéfů těžeru.

„Opravdu nezbyla. Neočekávám však od vás žádnou shovívavost."

„K něčemu takovému ani nejsme naklonění." Kellum pohlédl na svou dceru. „Jedině pokud by ses ho chtěla zastat, zlatíčko? Je to jen na tobě."

Zhett pohlédla na Patricka a její ledový výraz jako by na několik vteřin roztál, vzápětí však našla dostatek vůle, aby jej znovu zmrazila. Zavrtěla hlavou a Patrickovi se sevřelo srdce.

Kellum, který se v té chvíli ani vzdáleně nepodobal člověku, kterého Patrick znal, položil dlaně na stůl a vstal. Vypadal obrovitý a hrozivý. V jeho hlubokém hlase nebyla ani stopa emocí. „Pak tedy Patricku Fitzpatricku III. nemáme jinou volbu. Nejenže jsi přímo zavinil smrt Ravena Kamarova, ale přiznal ses k účasti na vraždě yreckých kolonistů a stál jsi u zrodu událostí, které vedly ke ztrátě mnoha tuláckých životů a způsobily značné útrapy. Starý Těžařský zákon hovoří jasně." Zkřížil paže na hrudi. „Odsuzujeme tě k tomu, abys byl vydán větrům."

Šéfové těžerů začali znepokojeně mumlat, dokonce i Zhett vypadala otřeseně.

Patrick se rozhlížel zleva doprava a snažil se z jejich tváří vyčíst nějaké podrobnosti. „Co to znamená? O čem to mluvíte?“

„Viděl jsi někdy nějakou starou videosmyčku o pirátech?“ zeptal se jeden z těžařů s drsným úšklebkem.

Kellum přikývl. „To je trefné přirovnání. Jsme tisíce mil nad volným nebem. Pod námi není nic než nekonečno. A ty se projdeš po prkně.“

79 ☼ Tasia Tamblynová

Smontování, uvedení do provozu a vypuštění každé z nových lodí z osquivelských loděnic probíhalo bez velkého rozruchu, právě dokončená loď však byla výjimečná.

Lidé se ochotně shromáždili k slavnostnímu křtu a vyplutí, které se pro Tuláky současně staly záminkou pro uspořádání oslavy. Tasia, Robb a Nikko stáli v administrativní centrále a dívali se na novou loď určenou k přepravě osob. Dala by se skoro nazvat luxusní, mít jen o trochu lepší design. Na její palubu se pohodlně vešlo šedesát pasažérů; pokud by se lidé byli ochotní uskrovnit, pak dvakrát tolik. Záchranná loď.

„Bude to skvělé, odvézt všechny ty lidi pryč z Llara! Tenkrát se mi vůbec nelíbilo, že je tam musím nechat.

„Říkal jsi, že je to příjemná planeta.“ Robb se odvrátil od výhledu ven a upřel oči na Tasiu.

„Právě to mám na mysli. Tuláci nejsou stvoření pro příjemná místa. Nechtějí ztloustnout a zlenivět!“

„Možná ne všichni Tuláci. Ostatně můj otec právě proto nechal těžby ekti a šel za matkou do asteroidových skleníků,“ řekl Nikko. „Toužil po něčem pohodlnějším.“

U velkých vyhlídkových oken se shromáždili dělníci z loděnic. Reflektory umístěné v doku ozařovaly nově sestavený

trup, pestrou mozaiku složenou z kovových plátů různých barev. „Už letí šampaňské! Všichni se dívejte.“

Přímo proti lodi letěla malá, dálkově řízená sonda velikosti dětského autíčka na hraní. Na ní byla umístěna malá nádobka, která se po mírném nárazu rozbila. Tekutina okamžitě zmrzla a na bok lodi tak dýchl jen obláček krystalů páry.

„Škoda dobrého šampaňského, to říkám já,“ zavrčel Caleb Tamblyn. Tasiin strýc přiletěl na Osquivel za Dennem Peronim a byl odhodlán ho přemluvit, aby poskytl své stroje a lidi k obnově plumaských vodních dolů.

„Jo, ale tohle nebylo dobré šampaňské,“ zašeptal Denn spikleneckým tónem a pak zvolal: „Křtím tuto loď jménem *Osquivel!“* Přihlížející zavýskali, ale už se viditelně nemohli dočkat, až dojde řada na slibované jídlo a pití.

„*Osquivel…* To je jméno!“ Robb zavrtěl hlavou. „Tahle planeta toho hodně pamatuje – a většina vzpomínek vůbec není příjemná. Tady nám jaksepatří nakopali zadek.“

„Ne, Robbe! *Osíkům* tady nakopali zadek. Tuláci se schovali jako králíci a přežili. To jméno je symbolem boje s nepřízní osudu.“

„Vysvětluj si to, jak chceš. Mně se prostě nelíbí.“

Robb objal Tasiu kolem pasu a přivinul ji k sobě. „Ne, že bych byl pověrčivý nebo tak.“

Tasia hravě prohrábla prsty jeho nepoddajné vlasy. „Brindle, tohle je oslava! Přestaň už s těmi katastrofickými představami.“

„Poletím na luxusní lodi na lázeňskou planetu Llaro, ke všemu ve společnosti mé sexy, i když panovačné tulácké přítelkyně. Co může být lepšího?“

Denn štědře rozdával jak konzervované jídlo, tak čerstvé maso, ovoce a zeleninu získané od tuláckých obchodníků přilétajících z Yreky. Del Kellum dovezl z golgenského těžeru bednu pomerančového likéru ze svých soukromých zásob.

Caleb a Denn jej usrkávali, dohadovali se a snažili se trumfnout jeden druhého.

„Když piju s Tamblynovými, vždycky se dostanu do problémů."

„Problémy máš, ať piješ nebo ne," odsekl Caleb.

Tasia se vmísila mezi ně. „Moji strýci dovedou být strašně neomalení, Denne, já osobně bych ale velmi ocenila, kdybys nám pomohl s Plumasem. Věř mi, to místo je ruina. Robb a já jsme se o to chtěli postarat sami, ale Konfederace nás povolala do služby. Vodní doly stále náleží mému klanu, i když se o ně moji strýci moc dobře nestarají."

„Že nestarají?" vyhrkl Caleb tak prudce, až vyprskl.

„Sám se do toho pustit nemůžu. Zítra odlétám na schůzku s Mágem-imperátorem," řekl Denn. „Musíme dohodnout spoustu obchodních věcí. Teď, když Konfederace nabývá na síle a všechny osiřelé hanzovní kolonie produkují dostatek zboží pro nové trhy, by se Impérium mohlo stát našim významným zákazníkem. Rlinda Kettová se tam už vydala."

„Ale co moje vodní doly?" nedal se Caleb.

„*Naše* vodní doly," opravila ho Tasia.

„Můžu vám poslat jeden nebo dva pytle tmelu, pár dělníků a možná i nějakou lopatu, pokud ji ovšem umíte používat." Caleb začal vrčet a reptat, Tasia ale viděla, že ho vzájemné škádlení baví. „A očekávám snížené sazby za dodávku vody pro Osquivel."

„Na pět let."

„Deset."

Tasia je nechala, ať se handrkují. Zatímco oslava pokračovala, na palubu *Osquivelu* byly nakládány zásoby, oblečení a také tradiční tulácké pochoutky. Jakmile se zpráva o záchranné výpravě rozšířila, Tasia měla tolik dobrovolníků, že by mohla *Osquivel* naplnit ještě před odletem. „Pokud bych vás vzala, neměla bych kam dát vaše rodiny," řekla a všechny je

odmítla. Těch pár vojáků OSZ, kteří zůstali v kolonii, společně s Robbem hravě zvládnou, a kromě toho s nimi letěl Nikko.

Přestože se Robb konverzaci s Tuláky nevyhýbal, vypadal smutně. „Tak dobrá, ven s tím!“ vybídla ho Tasia. „Něco tě žere a není to jen jméno naší lodi. Hydrogové? Máš zase noční můry?“

„S hydrogy jsem se vypořádal. Tohle je osobní.“ Sklopil zrak a pak k ní opět obrátil své medově hnědé oči. „Po obchodnících jsem domů poslal pár zpráv, ale… nic. Čekal jsem, že otec moje rozhodnutí zůstat s tebou a přiklonit se na stranu Konfederace jen tak nestráví, ale doufal jsem, že ho máma přemluví, aby se mnou aspoň zůstal v kontaktu. Ale nic takového. Odmítá jakoukoliv komunikaci. Slyšel jsem, že byl s admirálem Willisovou, když se svými mantami přiletěla vyhrožovat Theronu.“

Tasia si odfrkla. „Pořád máš ještě pocit, že ses rozhodl správně?“

„Samozřejmě. Jsem s tebou, ne?“

„Správná odpověď.“

„Ale to mlčení je tak chladné, tak zbytečné! Dělá mi to starosti.“

„A cítíš se opuštěný.“ Tasia položila dlaň na jeho paži.

Přikývl. Po chvíli ho Tasia šťouchla do ramene jako rozpustilá mladší sestra. Pak ho něžně objala. „Pojď zpátky do naší kajuty a já ti ty starosti z hlavy vyženu. Naše výprava na Llaro, to je něco, nač můžeme být pyšní – a je jedno, co si o tom myslí ostatní.“

80 ☼ Davlin Lotze

Na llarském nebi byla spousta hvězd, které jim svítily na cestu, a Davlinovy oči se snadno přizpůsobily, což mu

umožnilo soustředit se na samotný cíl. Další mise. Nikdy se mu ani nesnilo, že se bude pod rouškou noci vracet, aby se dostal zpátky *za zeď* svírající osadu.

Kráčel krajinou svižným tempem a Hud Steinman s ním držel krok. Oba chápali naléhavost situace a oběma na lidech uvězněných za hradbami záleželo. Když ostatní uprchlíci slyšeli Clarinův vzkaz, chtěli jít s nimi a zapojit se do boje, Davlin to však rázně odmítl. „Teď jste tady a musíte se starat jeden o druhého. Jsme dva a to stačí. Nechci nikoho zachraňovat podruhé."

Opatrně se blížili k osadě a dávali pozor, zda neuslyší cvakání či šustění prozrazující přítomnost klikisských válečníků na lovu. Viděli zář provizorních světel, které lidé rozmístili, aby zahnali temnotu. Klikisské město opodál podivně fosforeskovalo a na otevřeném prostranství před ním stál nový portál, dost velký na to, aby skrze něj mohlo bridex vyslat celou armádu a vyvraždit ostatní podúly.

Otvory ve zdi byly zabarikádované, jak Steinman tvrdil, ale ne zcela dokonale. Davlin použil svůj armádní řezák, s jehož pomocí vrata tiše otevřel.

Nervózní kolonisté nemohli spát, proto drželi hlídky a procházeli ulicemi uzavřeného města. Oba muži byli rychle objeveni a přivítáni. Jeden z kolonistů běžel pro Roberta Clarina a Davlin se chystal zahájit svou akci.

Clarin neztrácel čas a vyzvedl zbraně i vybavení, které Davlin ukryl. Když se setkali, Davlin si všiml, že tulácký vůdce má zarudlé oči a rozcuchané vlasy. Vypadal, jako by nespal celé dny, a starosta Ruis na tom nebyl o nic lépe.

„Vy z Crenny máte hloupý zvyk dostávat se do potíží. Už byste toho mohli nechat," řekl Davlin svým obvyklým tónem beze špetky humoru.

Ruis se usmál. „Pokud nás vytáhneš z téhle bryndy, stanou se z nás ti nejusedlejší lidé v celém Spirálním rameni."

Vězni už podnikli nějaké přípravy k vlastní obraně a Clarin na starém datovém záznamníku pořídil soupis dosavadních kroků. „Margaret Colicosová nám nedokáže přesně říct, kdy začne bridex jednat. Máme dost zbraní, abychom broukům dali co proto, a spoustu dobrovolníků ochotných se do toho pustit. Crim a Maria Chan Tylarovi vedou výcvik – školí skupiny střelců.“ Usmál se. „Když klikissové osadu obehnali zdí, poskytli nám vyvýšený post, z něhož se můžeme bránit. Taktická chyba. Až si pro nás přijdou, můžeme stát na zdi a střílet na ně dolů.“

„Dříve vám dojdou kulky, než živé terče,“ řekl Steinman.

„Ale když se do toho dáme, můžeme jim pořádně zatopit.“

„Tahle zeď byla vystavěná proto, aby bránila lidem dostat se ven, ne aby klikissové nemohli dovnitř.“ Davlin jel prstem po seznamu: klasické palné zbraně, paralyzující pistole a prostředky k usměrňování davu. Mnoho kolonistů si začalo budovat chytré skrýše, stavět falešné stěny a tajné místnosti, kde by se mohli skrýt, kdyby došlo k nejhoršímu, Davlin však pochyboval, že jim to pomůže.

„Musíme být připravení včas,“ řekl Clarin.

„Jste připravení, ale já vám pomohu připravit se ještě lépe. Každá další hodina nám pomůže zvýšit úroveň obrany.“ Poklepal prstem na Clarinův seznam. „Z technické výbušniny vyrobím pozemní miny a nastražím je na místě, kudy klikissové půjdou k osadě. Taky umístíme nějaké bomby do zdi. Můžeme je odpálit a pokusit se o útěk – ale jakmile to uděláme, hra končí.“

Davlin se podíval na hodinky. „Čtyři hodiny do úsvitu. Musíme jednat rychle. Modleme se, abychom měli ještě několik dní k dobru, než to všechno vypukne.“

81 ☼ Jess Tamblyn

Když Jess a Cesca opustili Theron, kde působili jako poradci pro politiku tuláckých klanů, otvíralo se před nimi celé Spirální rameno.

Jess byl nadšený, že je opět sám s Cescou, svou ženou. Společně potřebovali najít nový pohled nejen na svůj vztah, ale na samotný důvod své existence. Letěli prázdným vesmírem a nepotřebovali palivo ani potravu, stačila jim energie, kterou jim dodávali wentalové.

„Teď už nejsme jen lidé, Jessi," řekla. „Naše činy mohou mít závažné důsledky. U Hvězdy, co se sebou budeme dělat?"

„Než se rozhodneme, dovol, abych ti ukázal, o čem to přesně mluvíme." Usmál se na ni. „Co přesně v sobě máme."

Jess cíleně navedl jejich loď k zachmuřené obří plynné planetě, jejíž oblaka stále hrozila bouřemi. Rzivé pásy nyní vypadaly jako spletené do uzlů. Věděl, že je to Haphine, vzhled planety se však značně změnil, přestože uplynul pouhý měsíc, kdy ji s Cescou navštívili naposledy.

„Proč jsme tady? Myslela jsem, že hydrogové byli poražení."

„Ano. Porazila jsi je ty."

„Jistě, s malou pomocí wentalů."

Bublina jejich lodi klesala stále houstnoucí mlhou a Jess kolem sebe cítil ozvěny přítomnosti vodních entit, které prosytily oblaka. Věděl, že Cesca to cítí také. Wentalové odpověděli, propojili se s energií uvnitř jejich lodi i přímo uvnitř buněk jejich těl. Přestože Haphine byla hydroskou planetou, necítil zde nic hrozivého. Bytosti obývající hlubiny plynných planet byly zneškodněny.

Nořili se do mraků, obklopení nesmírností obří plynné planety, a Jess cítil, jak ho mrazí. Atmosféra Haphine svými rozměry předčila vše, co kdy osídlili Tuláci, byla o mnoho řádů

rozsáhlejší než u terestrických planet. Celý ten prázdný neosídlený prostor v něm vzbuzoval pocit osamění. Na celé planetě nežil jediný člověk, neplul zde žádný tulácký těžer, na měsících rozesetých kolem planety se nenacházela jediná tulácká základna.

Konečně narazili na shluk kopulí a koulí, plástvovitých struktur a podivných geometrických propojení vytvářejících mimozemskou metropoli. Zářivě barevné útvary byly vybudovány hydrogy v prostředí, kde by byla každá organická hmota rozdrcena. Jess už podobná místa viděl dřív. „Na každé obří plynné planetě je několik takovýchto obytných komplexů."

Hydroské město však bylo prázdné, mrtvé a zničené. Kopule se zhroutily a mnoho průzračných přepážek bylo rozežráno wentalskou korozí.

Cesca byla ohromená. „To udělali wentalové?"

„Udělali jsme to *my* tím, že jsme je sem dopravili."

„Hydrogové na nás zaútočili. To oni začali tuto válku."

„Není to nová válka, jen pokračování té staré. A v tomto kole hydrogové prohráli. Jsou pořád tady, nebyli zcela zničení, stejně jako wentalové, kteří utrpěli porážku posledně. Rovnováha sil se však rozhodně změnila." Vodní bublina kroužila nad podivným městem a Jess s Cescou se na ně dívali. „Síla wentalů byla dost velká, aby způsobila tuto zkázu, ale my dva dokážeme i jiné věci." Dotkl se jí a cítil skrze její pokožku slabé brnění. „Můžeme stavět, ne jen bořit, umíme věci vytvářet, ne jen ničit."

Jakmile to řekl, Cesca cítila příliv nové inspirace. „Bezpochyby, Jessi! Kam zamíříme nejdřív?"

Wentalská loď naposledy obletěla město. „Zpátky na Plumas, samozřejmě."

Ledový měsíc se třpytil v záři vzdálených hvězd, jeho zmrzlý povrch osvětlovala poziční světla vymezující přistávací

zóny. Na tuláckých komunikačních kanálech probíhala konverzace mezi tankery, rekonstrukčními četami a pozemními exkavátory. Jess viděl, že byly opět vztyčeny shluky čerpacích věží, kotvicí stanice a překladní kopule, přístřešky skrývající přechodové komory svítily. Na ledové slupce viděl zřetelné stopy po zvýšené činnosti. Jess však věděl, že v podzemí to bude vypadat zcela jinak. Jeho matka – ne, nečistý wental, který ovládl její tělo – způsobil nesmírné škody.

Pod kilometr tlustou slupkou našel Caleba, Wynna a Torina, jak prohánějí čety techniků zapůjčených z Osquivelu. Právě zápasili s náhradním těžním a stavebním zařízením. Jessovi strýci vyjekli, když je uviděli vynořit se z ledu – Jess i Cesca prošli přímo skrz poloprůsvitnou stěnu. „Přišel ses ještě jednou podívat na tu spoušť?“ zavolal na něj Wynn.

„Přišel jsem, abych s tím něco udělal.“

„Pomoc rádi přivítáme.“ Caleb si dal ruce v bok a sledoval probíhající práce, jako by všechno řídil. „Měl jsi slyšet Denna Peroniho – pořád jen vykládal, co všechno by profesionální technici měli udělat lépe.“

„Kde je můj otec?“ zeptala se Cesca a rozhlížela se v naději, že ho někde uvidí.

„Na Ildiře. Má tam nějaké obchodní jednání. Nevím, proč tak spěchal do Hranolového paláce plného slunce, kde se pořádá jedna hostina za druhou, když si mohl užívat tady.“ Caleb pozvedl paže, aby zdůraznil rozsah zkázy.

Dělníci z loděnic zpevnili popraskané a poškozené stěny silnými slitinovými svorníky, které se používaly při stavbě vesmírných lodí. Ve vzduchu se vznášel zápach zplodin, který se z podzemí stále ještě nepodařilo odfiltrovat. Očazené stěny však už byly vydrhnuté a zářily oslnivou bělostí, a vrtné týmy pracovaly na narovnání a opravě šachet.

Jess se díval na nově umístěné vzpěry. On i Cesca trhliny v ledu vnímali jako bolest pronikající až do morku kostí. „Tyhle podpůrné nosníky nejsou o nic lepší, zvlášť u trhlin ve stropě.“

„Nic lepšího nemáme.“

„Trochu vám ulehčím práci.“ Jess vzal Cescu za ruku. Pokaždé, když se jeden druhého dotkli, měl pocit, jako by se uzavřel elektrický obvod.

Cesca řekla plumaským dělníkům: „Se zařízením a stroji si budete muset poradit sami, my se postaráme o vodu a led.“

Jess pozvedl ruce a konečky jeho prstů sršely energií. „Wentalové souhlasili, že proniknou vodními molekulami, obydlí led a nechají nás, abychom tohle místo přetvořili do žádoucí podoby.“

Bratři Tamblynové se na sebe nejistě podívali. „Chceš říct, že wentalové chtějí tohle místo osídlit?“ zeptal se Wynn. „Naší prací je čerpat vodu. Nepotřebujeme ji mít… živou.“

„Wentalové mě ujistili, že dokážou pozastavit své šíření a že se stáhnou, až budou hotoví. *Nezmění* to tady tak, jako změnili mě a Cescu.“

„Dobře, když to víš jistě, máš volnou ruku,“ řekl Caleb. „Pokud nám ušetříš měsíce práce, nikdo se zlobit nebude.“

Jess cítil, jak se wentalové v jeho těle připravují a shromažďují energii. On i Cesca nezávisle na sobě věděli, co mají dělat, ujali se rozdílných úkolů. I když její ruku pustil, hladina energie v jeho těle neklesla. Kráčel po udusaném sněhu na břeh podzemního moře, poklekl na zmrzlý břeh a natáhl prsty k chladné vodě. Vyřinuly se z něj proudy wentalské energie a mořská voda se proměnila v poddajný materiál, byla mu tím, co malíři barvy a sochaři hlína. Vytvořil z vody clony, které, vlhce se třpytící, zůstaly stát tam, kde je umístil.

Z velkých hloubek, kam nemohly proniknout paprsky umělých sluncí, vytáhl nové proudy a rozvířil to, co zůstávalo dlouho klidné. Cítil přítomnost pulzujících hlístic, které ovládala Karla Tamblynová, primitivní tvorové si však už na nic nepamatovali. Jess je zkoumal svými wentalskými smysly, ale nepronikl do nich, ani jim nijak neublížil.

Cesca přistoupila k nejbližší stěně, přiložila dlaně k ledu a uvolnila do něj svou energii. Posunovala vodní molekuly, led se rozestupoval, až do něj její ruka vnikla až po rameno. Z jejích rukou vytrysklo jiskřivé světlo, které se šířilo jako vlny na hladině rybníka, když se wentalové vyřinuli do silného ledu a vystřelili vzhůru, aby našli kazy a praskliny a scelili hluboké trhliny podobně, jako když chirurg zašívá řeznou ránu.

Jess vyzdvihl z moře další vodu a vytvořil záplaty a ucpávky z nového, čistého ledu, použil je jako tmel, kterým zacelil díry po Karlinýchexplozích a zesílil rozpraskané pobřeží, aby čerpací zařízení mohlo být postaveno na pevném podkladu.

Jess ze stropu spustil sloupy ledu jako stalaktity, vyzdvihl proti nim vodu z oceánu a spojil je do kroucených sloupů, které byly jak ozdobné, tak funkční. Jess a Cesca uhladili nahrubo opracované stěny a narovnali šachty průmyslových výtahů. Do stropu pak ukotvili pevné úchyty, do nichž měla být později osazena nová umělá slunce.

Bratři Tamblynové a dělníci z osquivelských loděnic se klidili z cesty, aby nebyli při chvatné rekonstrukci smetení stranou. To, co by pracovním četám Tuláků trvalo celé měsíce nebo dokonce léta, dokončil Jess s Cescou za necelou hodinu.

Stále jiskřící energií, ustoupili stranou, aby si prohlédli výsledky své práce. Stěny a strop jeskyně ještě pulzovaly zbytkovou energií. Wynn a Torin stáli vedle sebe s dokonale stejnými výrazy ve tvářích, ústa užasle otevřená. Dvojčata se v té chvíli podobala jeden druhému víc, než si je Jess kdy pamatoval. Caleb se pořád tvářil skepticky, jako by čekal, že se něco zvrtne bez ohledu na to, jak zářivě a krásně to všechno vypadalo.

Wentalové opouštěli svůj nový příbytek jen neochotně. Proniknutím do vrstev ledového měsíce získali na síle, byla to pro ně rozkoš. „Je čas se stáhnout," řekl Jess.

My víme.

Náhle ucítil, jak energie proudí zpět do jeho těla. Třpytivé pableskování se stáhlo ze stěn i zářících pilířů, vynořilo se z hlubin moře. Jiskřivé kouzlo opustilo ledový měsíc, který se tak vrátil zpět do normálu.

Jess si dlouze vydechl. Cesca mu ovinula paže kolem krku a objala ho. „Udělali jsme kus poctivé práce."

82 ☼ Denn Peroni

Když *Tvrdošíjná vytrvalost* přistála na Ildiře, Denn mimoděk pohladil stuhu, kterou měl stažené vlasy. Na krk si nanesl trochu kolínské a oblékl se do své nejlepší kombinézy. Caleb ho považoval fintila, který se přehnaně zajímá o svůj vzhled, šaty a „čechrá si barevné peří jako nějaký exotický pták", Denn se však jeho dobíráním nedal vyvést z míry. Caleb sám by měl osobní hygieně věnovat víc pozornosti.

Uvnitř Hranolového paláce už byla diplomatická recepce za účasti Rlindy Kettové a Bransona Robertse v plném proudu. Denn zjistil, že – naštěstí – promeškal vystoupení ildiranských pěvců. Hudbě, zvlášť mimozemské, nikdy nerozuměl.

Mág-imperátor ho přivítal a vybídl ho, aby zaujal místo u dlouhého stolu vedle ostatních lidí. „Kapitánka Kettová mi už vyprávěla o nové vládě, kterou budují lidé. Zprávy o vašich politických neshodách a obtížích mě velmi zajímají, přestože jim úplně nerozumím."

„Ani my ne, pane. Po tisíciletí se tomu pořád snažíme přijít na kloub. Ale děláme, co je v našich silách."

Ildirané z kruhu služebníků se kolem něj hemžili jako mravenci, spěchali mu přinést talíř a tác s velmi neobvyklými pokrmy. Byl si jistý, že jsou chutnější než konzervované

potraviny, které měl na palubě, nebo menu v kantýně na Osquivelu.

Během jídla hovořili o otevření různých obchodních cest, rozšíření trhů pro ildiranské zboží, ekti z tuláckých těžerů, exotické předměty z Theronu a žáruvzdorné materiály z Constatine III. Rlinda byla ostatně ministryní obchodu a Denn byl jmenován zástupcem tuláckých klanů.

S výjimkou zprávy o invazi OSZ na Rhejak a všeobecně nepříznivých zpráv ze Země měl Denn pocit, že nastávají lepší časy. Zvěsti o tom, že se klikissové vrátili z jakéhosi tajemného místa, kam zmizeli před tisíciletími, zněly spíš jako pohádky než jako skutečná hrozba, jakkoliv Denn o jejich pravdivosti nepochyboval.

Byl na Ildiře už dříve, přesto ho rozsah změn ohromil. „Viděl jsem montážní komplexy na oběžné dráze, pane. Pracujete na obnově Sluneční flotily desetkrát rychleji, než by to dokázaly tulácké loděnice. To je jistě možné jen díky dokonalosti ildiranské spolupráce."

Mág-imperátor se usmál. „Abych pravdu řekl, za tak vysokou efektivitu můžeme poděkovat lidem. Stavbu lodí řídí technička jménem Tabitha Hucková. Byla ve skupině hanzovních těžařů, kteří se na nějaký čas stali našimi… hosty. Nabídli jsme jí práci."

„Tohle že dokázali lidé z *Hanzy?"* vyhrkl Denn, uražený už jen tou samotnou představou. „Možná bychom se od nich mohli něco přiučit."

Mág-imperátor se otočil na jednoho ze svých úředníků, který pak chvatně odběhl. „Mohu pro vás zajistit prohlídku našich zařízení."

Centrální stanice orbitálních loděnic byla vzorem efektivity a Denn nemohl uvěřit vlastním očím. Dělníci loděnic poletovali kolem v dokonalém souladu podobní tanečníkům v secvičeném představení, montáž válečných lodí probíhala tak

hladce, jako by jednotlivé díly *chtěly* být spojené dohromady. Neviděl jediný přehmat, jediné zaváhání. „To je neuvěřitelné, slečno Hucková! U Hvězdy, něco takového jsem ještě nikdy neviděl. Rozum mi zůstává stát."

Ildirany spojovalo telepatické pouto, avšak několik desítek bývalých hanzovních techniků (kteří na Denna dříve žádný zvláštní dojem neudělali) rovněž působilo dojmem, jako by byli navzájem propojení. Tabitha řídila pracovní čety ze své centrální stanice, její podřízení předávali stručné rozkazy a krátké instrukce dál a všichni pracovali v dokonalé synergii.

Tabitha měla hranatou čelist a velký nos, díky nimž vypadala poněkud hrubě na to, aby mohla být považována za atraktivní. Vlasy měla rovné a krátké, upravené do praktického, ale rozhodně nijak zvlášť slušivého účesu. Navzdory tomu z ní cosi *vyzařovalo*, byla to spokojenost a naplnění, které jí propůjčovaly zcela jiný druh krásy. „Je to zcela prosté, když víte jak na to, pane Peroni. Jakmile vám druzí porozumí způsobem, který vám umožní sdílet naše přání, každý příkaz se promění ve vzájemný konsenzus. Každá osoba ví, co by měla dělat a co dělají všichni ostatní. Všechno pak běží naprosto hladce."

„Ale *jak* toho dosáhnete?" Denn zíral na doky překypující aktivitou. Za pouhou hodinu byla na kostru nového bitevníků připevněna polovina plátů tvořících plášť trupu. „Možná bych měl najmout Ildirany, když s lidmi tak dobře spolupracují."

„Nabídnu vám něco lepšího." Zeširoka se usmála a její pokožka jako by zářila.

Jako by to slyšel, vešel do místnosti Kolker s třpytivým medailonem na zelené hrudi. „Objevil jsem něco nového. Spojení thismatu, telinku a lidské mysli. Nosíme na očích klapky a nevíme o tom – a já je dokážu odstranit."

„Je to obchodní tajemství, nebo jste ochotní se o to podělit? Pokud to funguje tak dobře, jak slečna Hucková říká, stačí, když řeknete cenu."

„Nežádám peníze. Jsem rád, že vás to tak zajímá.“ Kolker vzal medailon do prstů. „Jen vám to musím ukázat.“

„Zadarmo? To nedává smysl.“

„Mojí odměnou je pohled na vaši tvář ve chvíli, kdy pochopíte.“

„Jak myslíte.“ Denn dovolil zelenému knězi, aby mu položil dlaň na čelo, jako by mu dával požehnání.

„Je to nějaký náboženský obřad? Co to má společného s…“

„Věřím, že jsem dost silný, abych to dokázal i bez své ratolesti. Mám Věčný jas, duchovní vlákna a teď už mi jen stačí nalézt… aha, tady to je!“

Denn měl pocit, že Kolkerova dlaň začala hřát. Než se mohl na cokoliv zeptat, jeho mysl ozářily tisíce žárovek. Jeho smysly byly zahlcené vjemy. Viděl všechno a všechny kolem sebe – hanzovní techniky, Ildirany a jejich *thisma*, vesmírnou loď, doky, samotnou planetu i šest nedalekých sluncí. Jeho mysl jako by se doširoka rozevřela a zaplavila ho radost, kterou nebyl schopen vyjádřit slovy.

„Páni!“ To bylo to nejlepší, na co se zmohl.

83☼ Sullivan Gold

Zatímco se *Věčná zvídavost* připravovala k odletu, Mág-imperátor udělil Sullivanovi svolení opustit ildiranské Impérium. Sullivan našel kapitány Kettovou a Robertse, jak se s nějakým úředníkem přou ohledně zboží, které mělo být naloženo na palubu jejich lodi. Rlindě to chvíli trvalo, než ho poznala. „Sullivan Gold, nemám pravdu? Nebyl jste správcem hanzovního těžeru?“

„Ano,“ odpověděl, ale pak mu došla slova. Služba, o kterou je chtěl požádat, byla v podstatě naprostou maličkostí, ale pro něj znamenala neskutečně mnoho. „Mág-imperátor Jora’h mi

navrhl, abych si s vámi promluvil. Už se nemůžu dočkat, až budu znovu žít normální život, až zase uvidím svou ženu, svá vnoučata. Poslat zprávu na Zemi je teď velmi složité. Je tady nějaká… ehm, je tady nějaká šance, že byste mě mohli svézt?“

„Na Zemi?“ zeptal se Roberts. „Děláte si legraci.“

„Na Zemi, nebo aspoň na nějakou tuláckou základnu nebo konfederační planetu, kde bych mohl přestoupit na jinou loď. Je mi jedno, jak dlouho to bude trvat. Když zůstanu tady, určitě se ke své rodině nedostanu. Mág-imperátor slíbil zaplatit cenu, jakou si sami určíte.“ Když se Rlinda uchechtla, zaraženě se zeptal: „Co je na tom tak směšného?“

„Ildirané naprosto neumí vyjednávat. Nedokážou si představit, že by někdo takovéto nabídky mohl zneužít.“

„Jsem přesvědčen, že to myslí upřímně,“ řekl Sullivan. Mág-imperátor mu už věnoval bednu plnou drahých kamenů a prutů ze vzácných kovů, které by měly stačit ke splacení většiny dluhů jeho rodiny.

„Tomu ráda věřím. Ale *Zvídavost* je už plně naložená zbožím,“ namítla Rlinda opatrně. „Kolik lidí by s námi asi tak mělo letět?“

Sullivan se poškrábal a ucítil, že mu na tváři vyrašilo strniště – už se znovu zapomněl oholit. „Jen já. Ostatní společně s Tabithou pracují na obnově Sluneční flotily a náš zelený kněz je zcela okouzlen svým prozřením, novou vírou, nebo co to vlastně je. Jsou teď pořád spolu. Já jediný chci odejít.“

„Něco vymyslíme.“ Rlinda vzala arch diamantového filmu, který jí podal jeden z ildiranských ministrů obchodu. „Odlétáme zítra, tak raději začněte balit.“

Tabitha a Kolker se s Goldem setkali v hlavní stanici loděnic, jejich mysl však byla někde jinde, zaměstnaná něčím jiným. Kolker se zdál ponořený do tichého rozhovoru,

podobně, jako když se svými druhy zelenými kněžími rozmlouval skrze telink. Tohle však bylo něco víc.

„Určitě chcete zůstat?“ zeptal se jich Sullivan už potřetí.

„Jsme šťastní,“ odpověděl Kolker.

„Mám tu nejpracovitější zaměstnance ve vesmíru,“ dodala Tabitha. „Ildirané za mnou jdou jako beránci a Mág-imperátor platí víc než slušně. Co víc bych si mohla přát?“

„A ty, Kolkere? Mohli bychom tě odvézt zpátky na Theron.“

„Na Theronu mohu být kdykoliv, stačí když se dotknu své ratolesti. Mám důležitější práci tady, kromě toho jsem už obrátil na víru mnoho zelených kněží.“ Odmlčel se a přemýšlel. „A teď, když se k nám přidal Denn Peroni, jsem si uvědomil, že Spirální rameno nabízí další možnosti.“

Sullivan byl překvapený. „Denn Peroni?“

„Chtěl vědět, jak můžeme pracovat tak efektivně,“ odpověděla Tabitha se spokojeným úsměvem. „Udělalo to na něj dojem.“

„A když jsem mu to ukázal, měl pocit, jako by najednou našel řešení složité hádanky, s níž se potýkal celý svůj život.“

„Zabere to jen pár minut, Sullivane,“ naléhala Tabitha téměř prosebným tónem. „Jen pár minut a pochopíš. Uvidíš věci v širším kontextu, tak jako my.“

Viděl jejich okouzlení, jejich přesvědčení, naštěstí však neměl strach, že by ho k něčemu nutili. Pořád byli jeho přátelé a neudělali by nic proti jeho vůli. Nebyli to kazatelé ani fanatici, jen se *změnili*. „Naprosto mi vyhovuje, jak vidím věci teď. Nezávidím vám vaše štěstí. Chci vám poděkovat za léta společné práce. Nebylo to vždycky snadné.“

„Ale díky tomu jsme se dostali právě sem. Nelituji jediného kroku na té cestě,“ ujistila ho Tabitha.

Nemotorně je objal, vzal své věci a šel hledat kapitánku Kettovou a její *Věčnou zvídavost.*

84 ☼ Sirix

Jakmile se lodi řízené roboty přiblížily k Llaru, Sirix začal plánovat útok na bridex a jeho rostoucí podúl. Teď, když měl k dispozici jen omezené zdroje, musel přejít na nový, přímý způsob boje. Přestože to bylo nebezpečnější a riskoval přitom ztrátu svých robotů, podobalo se to dávným válkám, pro něž byli roboti původně stvořeni.

Sotva skupina lodí vstoupila na oběžnou dráhu, QT se ochotně nabídl: „Shromáždil jsem veškeré dostupné informace ohledně lidských aktivit na Llaru, průmyslových zařízeních a výrobě. Pokud chceš, mohu ti podat souhrn."

„Lidé mě nezajímají. Mým cílem je očistit planetu od klikissů. Zničíme je, stejně jako jsme zničili ostatní podúly, které jsme potkali. Přítomnost lidí není podstatná."

Rozšířená sada senzorů ukázala vzkvétající klikisský podúl, přesně jak očekával. Viděl čerstvě postavené hroudovité stavby a vysoké štíhlé věže. Kolem pradávných ruin se hemžili dělníci vybavení technikou. Na otevřeném prostranství nedaleko lidského městečka obehnaného zdí stál nově vztyčený portál. Veškerá vegetace kolem klikisského sídla byla sklizená do posledního stébla a Sirix usoudil, že se bridex chystá k rozdělení. Ostatní podúly ve Spirálním rameni na tom nejspíš byly stejně – chystaly se na vzájemný boj. Sirix byl odhodlán je zastavit, kde to jen bude možné.

„Jejich obrana je silná," řekl PD.

„A je jich mnoho," dodal QT.

„Budeme na ně připravení." Sirix přesvědčil sám sebe, že má pravdu. Při předchozích útocích zůstával v bezpečné vzdálenosti, použil vysoce účinné výbušniny, jazery, řízené střely a rakety s atomovými hlavicemi. Tohle ale měl být pozemní útok – lodní zbrojnice byly stále plné jazerových pušek, příručních pulzních děl, vysoce účinných omračovacích prostředků a přenosných raketových systémů.

Sirix rozdělil zbraně mezi vojenské compy a černé roboty. V této chvíli měl k dispozici téměř dva tisíce robotů a dvakrát tolik vojenských compů. Na rychlých výsadkových lodích byly odpojeny bezpečnostní pojistky, takže se roboti mohli snést dolů rychlostí střely, dopadnout na vyholená pole kolem klikisského města a vyhrnout se ven ve zběsilém útoku. Něčemu takovému nemohl podúl čelit.

Sirix se spustil dolů v rachotící a řvoucí výsadkové lodi společně s PD a QT. Věděl, že oba dovedou být schopnými bojovníky, v tomto případě je však vzal s sebou především proto, aby jim ukázal zvrácenou povahu klikisské rasy. Zuřivá bitva, jejímiž svědky se měli stát, jim měla poskytnout představu o rozsahu dávných válek mezi černými roboty a jejich stvořiteli. Oba malí compové byli velmi vnímaví a nové poznatky vstřebávali rychle.

Výsadkové lodě začaly dopadat na zem kolem ohrazeného lidského sídla jako déšť meteoritů. Navzdory tvrdému přistání se Sirix rychle postavil na nohy, otevřel průlez a vyšel ven, doprovázený oběma compy. Černí roboti a vojenští compové se hrnuli ven ze všech výsadkových lodí, vybavení zbraněmi OSZ.

Vyrazili kupředu a pálili na všechny klikisse v dohledu. Průzkumníci, sběrači a technici hynuli po stovkách. Klikissové vrzali a pískali, zatímco roboti, hrozivě tiší, postupovali metr po metru tak rychle, že mysl úlu nedokázala reagovat.

Před nimi, nedaleko klikisského města, stál nový portál, a Sirix předkládal, že bridex už na ostatní planety vyslalo mnoho svých válečníků, kteří měli zničit konkurenční bridex a založit nové podúly. Mezi novými klikisskými stavbami Sirix rozeznal nízkou zploštělou budovu, kde přebývala mysl úlu. Ta byla jeho hlavním cílem.

Bez zvláštního překvapení zaznamenal, že hradba kolem lidského města je zjevně klikisského původu. Vyděšeně se tvářící lidé lezli vzhůru po provizorních žebřících, aby se

postavili na vrchol zdi a zírali na útok černých robotů. Bridex tyto kolonisty uvěznilo uvnitř jasně definovaných hranic. Sirix nechápal, jaký k tomu mělo důvod. Šlo jen o to, aby se jim kolonisté nepletli do cesty, nebo s nimi klikissové měli nějaký jiný záměr? K čemu jim mohli být lidé dobří?

Stovky bodlinatých válečníků se snažily zformovat obranu, hrnuli se kupředu, někteří z nich vzlétli. Klikissové nedbali hrozícího nebezpečí, vrhali se proti předním řadám vojenských compů a padali pod salvami jazerových paprsků a projektilů.

Hmyzí tvorové však postupovali tak rychle, že mnozí unikli palbě. Klikissové smetli compy a zaútočili na černé roboty, které rozervali kus po kuse. Sirix bojoval se zuřivým zápalem. Když viděl, jak se za masou bodlinatých válečníků vynořil mohutný domar, vyslal ke svým druhům a compům ostrý signál. „Zničte domara! To je nejvýšší priorita."

Kovová armáda postupovala k dobře chráněné komoře bridex. Byl to strašlivý masakr. Čtyři roboti obklopili domara. Stříleli, sekali a útočili, až nakonec černostříbrný tvor klesl. To bylo velké vítězství.

PD a QT pochodovali po boku Sirixe, pálili ze svých zbraní a jejich skóre úctyhodně rostlo. QT obrátil své optické senzory k hradbě, odkud bezmocní lidé pozorovali probíhající střet. Jeho slova Sirixe překvapila. „Podívej, kolonisté také mají compy!"

Černý robot obrátil svou černou hlavu a uviděl dva compy stojící vedle sebe uprostřed chumlu strachem ochromených lidí. Starou robochůvu a jeden přátelský model. Vypadal dokonce povědomě. Sirix kráčející vepředu se zastavil.

„To je DD."

85 ☼ Orli Covitzová

To je Sirix," řekl DD a jeho umělý hlas přeskočil zděšením o oktávu výš.

Orli z vrcholku zdi sledovala houfy černých robotů, kteří se vyhrnuli z výsadkových lodí a začali masakrovat klikisse. Kolonisté, kteří se děsili toho, co s nimi bridex zamýšlí, shromáždili skrovnou obranu a na poslední chvíli připravili poslední skupinu k útěku. S invazí zvenčí však nikdo nepočítal.

Ráno toho dne sbalili Maria a Crim Chan Tylarovi, kteří se považovali za Orliny náhradní rodiče, nějaké šaty a jídlo – třebaže ho rozhodně neměli nazbyt – a chystali se poslat dívku pryč. Orli si srolovala své lehoučké klávesy, strčila je do batohu a čekala na vhodnou příležitost.

Pak se objevili roboti.

Orli nevěděla, jestli má začít jásat nebo křičet. Tito černí roboti pobili více klikissů, než by kdy dokázali lidští obránci. Roboti však také zavraždili všechny osadníky na Corribusu včetně Orlina otce. Nenáviděla je.

„To je *Sirix,*" řekl DD. „Musíme odsud utéct."

„Vypadá to, že roboti mají dost práce," poznamenal Steinman. „S námi se teď nebudou zdržovat."

Sirix, jako by chtěl popřít starcova slova, ukázal svou článkovitou kovovou paží k městu a vyslal cvrlikavý signál. Od hlavní masy se oddělila skupina robotů, kteří se otočili proti hradbám. Svými zbraněmi z arzenálu OSZ začali pálit do zdi a jejich střely vyhryzaly do pryskyričného cementu hluboké krátery.

„Kryjte se!" vykřikl Davlin. „Nestřílejí přímo na nás, ale zřejmě se snaží dostat dovnitř."

„Chtějí se dostat na *nás,*" řekla Orli, když lezla dolů do pochybného bezpečí.

„A na mě." DDho hlas zněl vyděšeně.

Černé stroje se hrnuly k hradbám, zatímco ostatní útočily na houfy ostnatých klikissů.

Maria a Crim drželi v pohotovosti skupiny střelců, kteří měli kolonii chránit pomocí ukořistěných ručních zbraní. Zdráhali se však zahájit palbu na černé roboty. „Nechci plýtvat municí," řekla Maria.

„Já na tyhle roboty *rád* nějakou vyplýtvám," odpověděl její manžel.

UR navrhla: „Je mou povinností chránit děti. Pokud se tímto nabízí příležitost k útěku, navrhuji, abychom jí využili."

„Je to víc než jen příležitost," řekl Davlin. „V takovém zmatku můžeme vyvést dvakrát tolik lidí, než jsem doufal. Shromážděte skupinu a vydejte se na útěk, dokud se roboti a klikissové zaměstnávají navzájem."

„*Zaměstnávají?*" podivil se Steinman. „Buší do sebe hlava nehlava."

„Tím líp," řekl Crim. „Komu bychom měli držet palce?"

Připojila se k nim Margaret, kterou nečekaný útok viditelně vyděsil, ale také naplnil nadějí. „Ať už dneska zvítězí ti nebo oni, pořád nás budou chtít zničit."

„Kam půjdeme?" zeptal se DD. „Jdeš s námi?"

„Ještě pořád není jasné, co bych měla dělat."

Maria šťouchla do svého manžela. „Pokud je nějaká skupina, která odsud odchází, Crime, musíš jít s nimi."

„To ne! Zůstanu s tebou."

„Měli jsme dohodu. Ani jeden z nás nebude v bezpečí. Uprchlíci v Davlinově skrýši potřebují tvoji ochranu stejně jako kolonisté ve městě potřebují moji. Jeden z nás to musí přežít kvůli Nikkovi – ať už je kdekoliv."

„Měli jsme si hodit kreditním čipem."

„Udělala jsem to – a ty jsi prohrál. Ostatně, já jsem stejně lepší střelec."

Crim byl rozčilený. „Nejsi. Jsme stejně dobří."

„Dneska ne. Jdi s nimi!" Rychle ho políbila, sevřela Orli v náručí a pak vyšplhala po vratkém žebříku na vrchol široké zdi, kde už její střelci zahájili palbu. Maria a její lidé stříleli na

roboty a několik jich srazili dolů ze zdi, jako by to byli obrovití švábi.

Davlin chytil Steinmana za vyzáblou paži a přistrčil ho k Orli, robochůvě a dětem. „Povedeš je k pískovcovým skalám. Ruisi, vy půjdete s nimi!“

„Jak se odsud máme dostat, aby nás přitom neviděli?“

Z chumlu robotů vyletěla střela, která zasáhla jednu z klikisských věží. Stavba se pomalu začala hroutit, drolila se, kymácela, až se nakonec roztříštila na zemi.

„Tenhle zmatek potrvá dlouho. Prostě *utíkejte!* Udělám vám pěkný východ.“ Davlin sáhl do kapsy, našel dálkové ovládání a bez sebemenšího zaváhání stiskl detonátor. Demoliční výbušniny, které umístil, vyrvaly v zátarasu širokou trhlinu.

Orli zaváhala a prach se pomalu usazoval. Teď mohli všichni uprchnout na otevřenou pustou pláň. Vyschlá koryta řek, několik velkých kamenů a skal a pár suchých stromů pokroucených jako pařáty jim však stěží mohly poskytnout dostatečný úkryt.

UR vykročila kupředu a děti tlačila před sebou. Steinman, Ruis a Crim Tylar se rozběhli společně s ostatními. DD se otočil. „Pojď s námi, Margaret!“

Žena zaváhala a pohlédla přímo na Orli. „Vzala sis s sebou svoje klávesy? Kdyby vás ostatní dostihli, postarej se o vaše bezpečí.“

„Co tím chcete říct? Myslíte, že mě bridex ještě pozná?“

„Použij svou hudbu. DD, ty běž s nimi a pomoz jim!“

„Neměl bych raději zůstat s tebou, Margaret?“ V compově hlase bylo jasně znát, že neví, jak se rozhodnout.

„Potřebují tě víc než já. A teď už jdi!“

Několik černých robotů přelezlo hradbu a jejich cílená palba zničila další část zdi. Když DD viděl, že se Sirix blíží, přestal naléhat.

86 ☼ Mág-imperátor Jorah

Mág-imperátor vítal zástupce různých kruhů a zároveň sledoval Daro'hovu tvář, z níž vyzařovala inteligence a citlivost. Místo aby strávil další den s milenkami, jak to První následníci obvykle dělávali, připojil se Daro'h ke svému otci a Niře v audienčním sále pod nebesférou.

Jora'h sám musel nastoupit na trůn předčasně a byl na úlohu Mága-imperátora velmi nedostatečně připraven. Nehodlal se proto stejné chyby dopustit u svého syna. První následník nesměl nikdy zapomenout, že jednou bude vůdcem ildiranského Impéria. V tuto chvíli se už spáleniny na tváři mladého muže zahojily, ale zdánlivě hněvivá zarudlost jeho pleti hned tak nezmizí. Daro'h se zdál znepokojený pomyšlením, co asi teď právě dělají faerové.

Jora'h se na něj nezlobil. Než adar Zan'nh odletěl na svou záchrannou misi, Mág-imperátor vnímal neutichající arpeggio úzkosti znějící napříč Impériem, jako když kdosi drásá napnuté struny hudebního nástroje. Cítil také rozlézající se prázdnotu, podivné mlčení v *thismatu.* Jeho zvědové se z Horizontální hvězdokupy nevrátili. Dosud také neobdržel žádné hlášení od tala O'nha, vykonávajícího okružní cestu po planetách, které se připojily ke vzpouře, ani od vědeckého týmu na Hyrillce. Nikdo se neozval.

Po dvou hodinách, kdy se řada poutníků zdála nekonečná, dal Jora'h nenápadný signál své dceři. Yazra'h, doprovázená isixkými kočkami, stanula před pódiem a udeřila svou katanou z křišťálu do vyleštěné kamenné podlahy. „Mág-imperátor potřebuje odpočinek – a trochu soukromí. Chceš, abych odešla i já, vůdce?"

Jora'h zavrtěl hlavou a poutníci poslušně vyklidili sál. „Vy všichni mi můžete poskytnout cennou radu." Natáhl se a uchopil za ruku zelenou kněžku po svém boku. Jelikož Ildirané

už tak byli dost znepokojení – či přinejmenším zmatení – její neortodoxní přítomností, Nira během audience pronesla jen několik slov. Byla však po jeho boku, aby mu poskytla podporu.

Daro'h se usadil na pódium vedle vejčitého křesla. „Co si přeješ, vůdce?"

„Měl bych ti položit stejnou otázku, synu. Je zřejmé, že tě něco trápí."

„Bojím se o Dobros. Máme o něm nějaké zprávy? Jsou jeho obyvatelé v bezpečí? Tolik si toho vytrpěli – lidé i Ildirané – a teď zůstali bez vůdce. Dokážou si vládnout sami?"

„Ano, pokud k tomu dostanou příležitost," odpověděla Nira možná až příliš ostře. „Možná právě tohle potřebují."

„Máš teď významnější úkoly, První následníku," řekl Jora'h. „Musíš se starat o *všechny* Ildirany, nejen o Dobrosany."

„Rozumím, vůdce. Přesto…" Daro'h byl pravým opakem bezcitného a sebestředného Thor'ha. Jako druhorozený šlechtický syn měl jít ve stopách místodržícího Udru'ha a věřil, že bude mít na starost výhradně štěpovou kolonii na Dobrosu. Nikdy ho nenapadlo, že by se mohl stát Prvním následníkem. „Jak se můžeme chránit proti faerům?"

„Nevím, co se stalo s mým bratrem Rusa'hem. Nevím ani, jak vůbec mohl zůstat naživu. Když vlétl do slunce, chtěl se ponořit přímo do Věčného jasu, ne nám dále škodit."

„Faerové ho nějak proměnili," řekl Daro'h. „Viděl jsem to."

Jora'h přikývl. „Jeho duševní nestabilita a poskvrněné *thisma* to umožnily. Jakkoliv podivně to může znít, není to neslýchaná věc. Nedávno jsem se dozvěděl o jiných Ildiranech, kteří se v minulosti s faery spojili."

Díky výzkumu, který prováděl dějepravec Vao'sh a jeho lidský přítel, lépe porozuměl současným problémům Impéria. Přestože Jora'ha všechny ty nové a nečekané pravdy děsily, poznání si nesmírně cenil. Jen kdyby je dokázal správně použít.

Nové informace se týkaly událostí, jež se skutečně odehrály během pradávné války proti Shana Rei, tvorům, kteří pohlcovali veškeré světlo a doháněli Ildirany k šílenství. Příběhy o Shana Rei obvykle líčily Ildirany v situacích vyžadujících odvahu a sebeobětování. Pečlivým čtením někteří dějepravci odhalili určité nepatrné nuance naznačující, že Shana Rei jsou smyšlenka, pouhá fikce, která měla vyplnit mezery v záznamech o první válce s hydrogy. To však byla jen další vrstva lží. Když Vao'sh zkoumal dál, zjistil, že Shana Rei byli skuteční. A faerové je Ildiranům pomohli porazit.

Bylo to poprvé, co se Jora'h s někým podělil o znepokojivé informace, které dějepravec Vao'sh a Anton Colicos objevili v dlouho nepřístupných apokryfních záznamech. „Kdysi dávno se některým Ildiranům podařilo spojit s faery podobně, jako se zelení kněží dokážou spojit se světolesem. Když už se zdálo, že Shana Rei Ildirany zahubí, tehdejší Mág-imperátor jménem Xiba'h prosil faery o pomoc. Byl přesvědčen, že bytosti temnot dokáže zahnat jen ztělesnění ohnivého živlu. Když Mág-imperátor Xiba'h nebyl schopný faery přivolat, když je nedokázal přesvědčit, aby s ním mluvili, připravil svého Prvního následníka a podstoupil nesmírnou oběť, aby pozornost faerů získal."

„Jakou oběť?" zeptal se Daro'h.

„Získal pozornost faerů tím, že obětoval sám sebe. Mág-imperátor se vlastní rukou uprostřed Mijistry upálil. Oheň vzplanul neuvěřitelně mocně a trýznivá bolest, jež z Xiba'ha vyzařovala do *thismatu*, faery přivábila. Ohnivé bytosti nakonec přišly a přislíbily pomoc. Faerská ohnivá vejce zaútočila na bytosti temnoty."

„To je strašlivý příběh, Jora'hu," řekla Nira.

„A přesto je pravdivý."

Daro'h položil otázku, která samotného Mága-imperátora nikdy nenapadla. „Je tohle důvod, proč se nyní faerové obrátili

proti nám? Přinesl snad Rusa'h větší oběť, když se vrhl do slunce? Proto se přiklonili na jeho stranu?"

„Doufám, že se mýlíš, naučil jsem se však Rusa'ha nepodceňovat."

87 ☼ Hyrillský místodržící Ridek'h

Opsali kruh. Tal O'nh a doprovodné bitevníky konečně dokončily svou cestu po Horizontální hvězdokupě. Zastavili se na planetách poznamenaných vzpourou: Shonoru, Alturasu, Garoe a všech, které Rusa'h opředl sítí svého nečistého *thismatu.*

Ridek'h si uvědomil, že když ho Mág-imperátor vyslal na tuto pouť, nebylo to jen politické gesto či velkolepé divadlo. Při setkáních s ostatními otřesenými místodržícími si mladík uvědomil, že také oni jsou v podobně obtížné situaci jako on sám. Ridek'h, přestože byl pořád ještě chlapec, získal sebevědomí, byl ochoten čelit tomu, co ho dříve děsilo, a současně měl pocit, že je schopen dostát svým úkolům. Mohl se přitom opřít o zkušeného tala a spoléhat na práci a oddanost ildiranského lidu. *Svého lidu.* Nebyl v tom sám a nebyl slabý. Nevzdá to!

Nyní tal O'nh zamířil se svými loděmi zpět k Hyrillce, planetě, jejímž místodržícím se měl mladík stát, pokud ji vědecký tým uzná za natolik bezpečnou, aby se na ni mohli Ildirané vrátit. Ridek'h na vlastní oči viděl faery a hydrogy bojující v nitru hlavního slunce hyrillské soustavy a byl svědkem výrazné změny klimatu planety poté, co hvězda téměř zhasla. Osobně vydal rozkaz, aby se všichni ti stateční obyvatelé planety sbalili a odešli. Teď Ridek'h doufal, že vědci opět prohlásí Hyrillku za obyvatelnou.

Když však bitevníky dorazily k planetě, na místě vědecké základny našly jen trosky. Samotné město, předtím částečně obnovené, pohltilo ohnivé peklo. Lodě Sluneční flotily opatrně přelétly nad spálenou zemí, všechny systémy v pohotovosti. Z budov zbyly jen ohořelé základové konstrukce. Vědecký tábor pak musel být sežehnutý krátkou a intenzivní vlnou žáru, neboť nové přístřešky zmizely a jejich půdorys byl patrný jen díky uspořádání vrstev popela.

„Co se tady stalo?“ vykřikl Ridek’h.

Starý tal upřel na záběry své jediné oko a diamant pevně vsazený do prázdného očního důlku. „Je jasné, co se tady stalo. Přišli faerové. První následník Daro’h nás před tímto nebezpečím varoval.“

Ridek’h zaujal místo po boku starého velitele. „Ukažte mi palác! Býval to Rusa’hův domov. Mohl by něco takového udělat?“ Odpověď byla zřejmá z dalších záběrů. Palác byl zčernalý a zesklovatělý, zhroucený do sebe, jak se samotné kameny roztavily.

Ridek’h nedokázal pochopit, proč ohniví elementálové spálili tolik budov, orientačních bodů a hrstku neškodných výzkumníků. Jaký k tomu mohli mít důvod? „Nemohou být všichni mrtví. To není možné!“ Hbitě se otočil ke komunikační stanici, pak se ale obrátil ke svému učiteli, který souhlasně přikývl. „Odvysílejte na všech frekvencích.“ Mluvil vysokým hlasem, který zněl pisklavě i v jeho vlastních uších, připomněl si však, že je *místodržící.* „Hovoří hyrillský místodržící Ridek’h. Volám každého, kdo slyší tuto zprávu, prosím odpovězte!“

Z reproduktorů ve velicím jádře zaduněl podivně známý – a ohlušující – hlas. Ridek’h si přitiskl dlaně na uši. Obrazovky jako by náhle zachvátil oheň. Byly na nich plápolající plameny a uprostřed nich tvář – Rusa’h! „Ty nejsi pravý místodržící planety. Vrátil jsem se, abych své poddané vzal zpět do své sítě

thismatu, ale byli pryč. Ta hrstka vědců, které jsem pohltil, sotva stačila na to, aby faerům alespoň trochu pomohla.“

„Zaměřte to vysílání!“ vykřikl O’nh. „Odkud přichází?“

„Faerové přímo před námi, tale!“

„Aktivujte všechny obranné prostředky.“ Pět planoucích elipsoidů se s burácením hnalo přímo k nim. „Únikový vektor. Plná akcelerace.“

Ridek’h zbledl. Obrátil se k vojenskému veliteli. „Mám mu odpovědět? Co mám říct?“

„Není nic, co bys mohl nebo měl říct, místodržící. Musíme pryč.“

Ridek’h se napřímil a snažil se být statečný. „Ale tohle je Hyrillka. *Má* planeta. Zaútočil na mé lidi!“

„A on je šílený místodržící, který se spřáhl s faery. Nejlepší, co můžeme udělat, je dostat tě do bezpečí. To je má priorita.“

Bitevníky akcelerovaly, ale žhavé ohnivé lodi se k nim blížily jako obrovité dělové koule. Chlapec si pamatoval na bitvu ve slunci hyrillské soustavy. Pokud faerové dokázali zničit diamantové trupy hydroských kulovitých lodí, bitevníky Sluneční flotily neměly žádnou šanci.

Když bitevníky opustily atmosféru Hyrillky, paluba se v důsledku prudké změny směru naklonila tak prudce, že chlapec narazil do velitelské stanice. Mířili do vesmírného prostoru, pronásledováni ohnivými vejci faerů.

„Vraťte se ke mně!“ Slova šíleného místodržícího zněla jako zášleh z plamenometu, ale tal jim nevěnoval nejmenší pozornost.

„Jakmile to bude možné, připravte se aktivovat mezihvězdný pohon!“ vykřikl O’nh. Nikdo nevěděl, jestli je faerské lodě budou schopné sledovat i při extrémní nadsvětelné rychlosti dosažitelné při použití ildiranských motorů. O faerech toho obecně nebylo příliš známo.

Faerové se blížili. Plamenné výstřely ožehly skvostný, lesklý povrch trupu Ridek’hovy lodi. Systémy byly přetíženy.

Poškozené motory jeden po druhém vysadily, bitevníky však letěly dál díky setrvačnosti, palba je vychýlila z kurzu, přesto se však dál řítily kupředu. Zbraňoví důstojníci Sluneční flotily zahájili palbu projektily, energetickými paprsky i výbušninami, ani jedno z toho však nemělo na ohnivé lodě nejmenší vliv.

Ridek'h viděl, že jeho bitevníky nemohou uniknout. Pevně stiskl víčka a snažil se skrze *thismatické* spojení najít Mága-imperátora, přestože však byl oficiálním místodržícím, byl nejsilnějším vláknům o celou generaci vzdálen. Ridek'h nedokázal sdělit, co sdělit potřeboval.

Z výrazu O'nhovy tváře mladík poznal, že tal dospěl k nějakému těžkému rozhodnutí. Starý velitel oslovil kapitána posledního bitevníku ze skupiny. „Septore Jen'nhu, potřebuji, abyste faery zdržel. Naší prioritou je zajistit, aby se místodržící Ridek'h vrátil k Mágu-imperátorovi. Musí přežít."

„Podle rozkazu, tale! Co pro to mám udělat?"

„Faerové jsou jiní než hydrogové, přesto by technika adara Kori'nha mohla být účinná."

Septor se odmlčel, ale jen na malý okamžik. „Ano, tale O'nhu."

Drahokam v O'nhově očním důlku vrhal zářivé odlesky. „Dovol, abych ti jménem Mága-imperátora sdělil, jak moc si Sluneční flotila cení tvých služeb, septore Jen'nhu. Věčný jas tě přivítá a *Sága sedmi sluncí* bude připomínat tvé činy."

Jen'nh bez jediného slova přerušil spojení. Poslední a nejvíce poškozený bitevník se otočil a zaútočil na blížící se ohnivé lodi. Septor zahájil palbu ze všech děl, která měl na palubě, zuřivá baráž však neměla nejmenší účinek – výbušniny mizely v plamenech jako dešťové kapky v oceánu.

Ridek'h toto drama sledoval na obrazovkách, zatímco ostatní bitevníky spěchaly pryč a namáhaly své už tak poškozené motory i za cenu, že shořely další systémy. Místodržící se obrátil na O' nha. „Co to dělá? Čeho chce dosáhnout?"

Těsně před vedoucí faerskou lodí provedl Jen'nh úhybný manévr, jako by ji chtěl odlákat. Na komunikačních obrazovkách se mihla Rusa'hova tvář. „Je to marné," zaburácel. „Váš boj je marný. Váš…"

Jen'nh překvapil dokonce i šíleného místodržícího, když vlétl přímo do plamenů. Náraz způsobil, že se ohnivý elipsoid zachvěl a zapotácel. Ridek'h skrze *thisma* pocítil bodavou bolest, to když se septorův bitevník žárem vypařil a plameny pohltily všechny Ildirany na palubě. Faerové se rozlétli na všechny strany jako jiskry z rozhrábnutého ohně, zpomalili, ztratili směr.

O'nhovi to však stačilo. Zbývající bitevníky se řítily vpřed. Aktivovaly mezihvězdný pohon a vzdálenost mezi nimi a pronásledovateli se rychle zvětšovala.

O'nh obrátil své jediné oko k Ridek'hovi, který seděl, tvář celou zrudlou, a lapal po dechu. „Ještě nejsme v bezpečí, místodržící. Nikdo z nás."

88 ☼ Adar Zan'nh

Když se jeho záchranná mise přiblížila k Cjeldre, další klikisské planetě na jeho hvězdných mapách, byl adar Zan'nh plný naděje. Navštívil už čtyři mladé lidské kolonie na klikisských planetách, ale našel už jen trosky. Zan'nh však stále doufal, že alespoň na jednu z nich dorazí včas.

Zkáza kolonií a nemilosrdné pobití osadníků jím otřáslo. Něco takového si nezasloužil nikdo. Po deset tisíciletí nic nenasvědčovalo tomu, že by se hmyzí rasa mohla opět vyrojit. Přestože se sami Ildirané nikdy nepokusili tyto planety osídlit, kolik let by mělo být považováno za dostatečný časový odstup?

Díky silně výstředné oběžné dráze panovala na Cjeldre po mnoho měsíců zima. Adar si kladl otázku, zda nedočkaví lidé o

extrémně nízkých teplotách věděli, než prošli portálem a založili na planetě svou osadu. Pak museli dělat, co bylo v jejich silách, aby si vybudovali své domovy a nějak se protloukli. Takovýto postup byl pro lidi typický. Zan'nhův názor na ně se začal měnit.

Bitevníky Sluneční flotily přelétly nad sněhem pokrytými pláněmi Cjeldre. Adar Zan'nh na otevřeném kanále oznámil svou totožnost a své záměry, aby klikissy zbytečně neprovokoval.

Když se z povrchu vznesl houf malých, vzájemně propojitelných lodí podobných těm, jaké viděl na Marathě, okamžitě věděl, že hmyzí tvorové už na planetu dorazili. Srdce se mu sevřelo. Bylo víc než pravděpodobné, že hmyzí nájezdníci už všechny lidské osadníky pobili.

Malé lodi se shlukly a vytvořily obrovitou rojovou loď, jejíž početné komponenty se neustále pohybovaly a přelévaly. Loď se výhružně vznášela před Zan'nhovými bitevníky. Přestože se neprojevovala agresivně, bylo zřejmé, že se klikissové rozhodli ildiranským bitevníkům zabránit v dalším postupu.

Taktický důstojník poznamenal: „Vzhledem k velikosti této rojové lodi pochybuji, že bychom v přímém střetu obstáli."

„Pak k němu nesmí dojít. Nedělejte nic, co by je mohlo vyprovokovat." Adar zhluboka nabral vzduch do plic a pak dlouze vydechl. „Připravte mi člun, vybavený starými překladači. Vy zůstanete tady a zaujmete obranné postavení, zatímco já půjdu dolů a promluvím s bridex."

„Budou klikissové vyjednávat, adare?"

„Klikissům nerozumím. Nevím ani, jestli vůbec chápou pojem vyjednávání. Podle našich záznamů však na této planetě žilo několik stovek lidských kolonistů. Pokud je tu klikissové nechtějí, je naším úkolem je odvézt."

Několik malých člunů s vojáky na palubě opustilo bitevníky, opatrně a bez nehody prolétly kolem hrozivé rojové lodi a klesaly atmosférou. Zběžný senzorický průzkum však

odhalil známky přítomnosti lidí, což Zan'nha povzbudilo. Možná všechno to úsilí nakonec nebude marné.

Když přistáli na sněžné pláni nedaleko neustále se rozrůstajícího klikisského sídla, Zan'nh své vojáky nechal v člunech a vystoupil do ostrého větru sám. Viděl zbytky starého klikisského města a nové věže mezi lidskými prefabrikovanými stavbami. Ledové krystalky a poletující sníh se zachytávaly na věžích a vyplňovaly každou skulinu. V chladu byli klikissové pomalí, proto ve svém sídle rozmístili termální zářiče.

Zan'nh vykročil do mrazivého větru beze známky strachu. Spoléhal na prastaré překládací protokoly a na svůj vlastní rozum. I když budou klikissové rozumět jeho slovům, pochopí jejich smysl? Pokud se dopustí nějaké strašlivé chyby, kvůli níž začne válka, ildiranské Impérium, už tak oslabené, nejspíš nepřežije. Zhluboka se nadechl ledového vzduchu a dál kráčel vpřed.

Zan'nh si nedokázali představit, co si asi lidští kolonisté mysleli, když se z jejich portálu vyhrnuli klikissové. Viděl vysoké hradby z pryskyřičné hmoty, za nimiž byli uvězněni třesoucí se kolonisté. K Zan'nhovi se blížilo několik klikisských zvědů. Pozvedl své překládací zařízení a současně si všiml přítomnosti dvou obrovitých domarů.

Zastavil se, nechal ruce spuštěné, aby bylo vidět, že nemá žádnou zbraň, a oslovil přímo domary. „Přišel jsem pro ty, kteří obývali tuto planetu v době, kdy jste se vrátili." Zan'nh čekal, až překládač dokončí práci. „Odvezu je pryč."

Skrze domary promluvilo bridex: „Tato planeta je naše."

„Ano, tato planeta je vaše." Zan'nh zaklonil hlavu a pohlédl vzhůru na obrovité, tygrované tvory. „To nehodlám zpochybňovat. Ale byli jste pryč deset tisíc let. Tito lidé nevěděli, že se vrátíte."

„Jsme tady."

„A my odvezeme lidi, kteří neoprávněně zabrali vaše území. Už vám nebudou překážet. Nezabíjejte je."

„Byli tady. Tato planeta je naše.“

„Nevěděli to.“ Hleděl přímo do hranaté tváře tvora před sebou, ale nedokázal z ní vyčíst vůbec nic. „Nechceme konflikt. Chceme konfliktu zabránit. Jsme Ildirané. Klikissové s námi dříve neměli žádné spory. Kdysi jsme byli spojenci. Bridex si to musí pamatovat.“

„Naše bridex ví vše,“ řekl domar. „Ale toto nejsou Ildirané. Je to… někdo jiný.“

Zan’nh upravil nastavení svého překládacího zařízení. „A já jsem přišel, abych tyto lidi odstranil z vaší blízkosti. Planeta bude jen vaše, přesně jak jste ji zanechali.“

Válečníci se skřípěním třeli své přední končetiny o sebe. Zan’nh dál upíral pohled před sebe a domarové ho v mrazivém větru pozorovali svýma složenýma očima. Proč se klikissové tak zdráhali lidi propustit?

Zan’nh naléhal. „Dovolíte, abych je odvezl? Nejsou zapletení do vašich válek, stejně jako Ildirané.“ S bitevníky nad hlavou a ozbrojenými čluny opodál doufal, že se hmyzí tvorové nebudou chtít pustit do přímého střetu se Sluneční flotilou.

Napjatá situace se vlekla. Bridex podle všeho zvažovalo každý aspekt problému, každou výhodu. Konečně domarové neochotně pozvedli své článkovité paže a udělali dva kroky vzad. „Odvez je. Odstraň je odsud.“ Domar kloubovitou končetinou ukázal směrem k mohutným hradbám, na nichž stáli lidé a volali o pomoc. „Tato planeta zůstává naše.“

„Tato planeta je vaše,“ souhlasil Zan’nh. Vydal rozkazy svým vojákům, stále čekajícím ve člunech. Vylomili vrata v hradbách a ven se vyhrnuli zoufalí, vděční lidé, někteří se vzlykáním padli na kolena, jiní chytali Ildirany za ruce a uniformy.

Musel jednat rychle. „Naložte ty lidi na palubu a vraťte se s nimi k bitevníkům. Musíme to udělat najednou – dřív než si to bridex rozmyslí.“ Naživu zůstalo méně než sto lidí a ti se do člunů snadno vešli.

Zan'nh couval ke svému člunu a pozoroval přitom domary – už se nemohl dočkat, až bude z Cjeldre pryč. Splnil příkaz Mága-imperátora a zachránil lidské kolonisty, pocit vítězství se však nedostavil.

Klikissové bez hnutí sledovali, jak Sluneční flotila odlétá.

89☼ Sirix

Než mohli černí roboti zničit hlavní llarské věže, z hlavního města se vyhrnula nečekaná a mocná vlna klikisských válečníků vyzbrojených energetickými zbraněmi se zvonovitým ústím, jaké už Sirix viděl na Wollamoru. Mohlo snad jít o stejný podúl? Klikissové začali kosit černé roboty, vojenské compy, dokonce i vlastní neozbrojené válečníky, kteří jim stáli v cestě.

Díky novým nečekaným posilám začali hmyzí válečníci decimovat Sirixovy jednotky. Sirix viděl, že se řítí do zkázy, a věděl, že se nyní nemůže pustit do pronásledování DDho, ani do dalšího boje s klikissy. Přestože roboti na jednoho svého padlého zabili tři hmyzí tvory, Sirix si takové ztráty nemohl dovolit. Neměl jinou možnost, než zavelet k ústupu.

„K výsadkovým lodím! Zpátky na orbitu." Mohl postrádat část zbývající munice a energie v jazerových bateriích a zničit tento úl, nebo alespoň prostřílet svým přeživším druhům cestu na svobodu. Pořád mohl dosáhnout vítězství, i když za vyšší cenu, než se původně domníval.

Několik člunů OSZ bylo poškozeno tvrdým přistáním a roboti, kteří na ně nastoupili, nedokázali nastartovat motory. Jeden z člunů se těžce zvedl do vzduchu, načež se zřítil dolů tak prudce, že pasažérům uvnitř hrozilo poškození. Klikissové se sesypali na vrak dřív, než roboti, kteří přežili, vůbec stačili vylézt ven.

Při pozemní operaci však bylo zničeno tolik černých robotů, že ostatní měli ve výsadkových člunech víc místa, než potřebovali. Většina lodí vzlétla a prchala z bojiště, připravená opětovat palbu seshora.

Llarské bridex však mělo v záloze ještě jedno nepříjemné překvapení.

Klikissové zareagovali ve chvíli, kdy uviděli Sirixovy výsadkové lodi vracející se k bitevní skupině na orbitě. Dříve než se čluny mohly spojit se svými mateřskými loděmi, z pozemních základen odstartovaly stovky krabicovitých lodí nesoucích jednotlivé klikisské válečníky.

Vzhledem k velikosti nepřátelské armády, která se zmohla na odvetu s pozoruhodnou rychlostí, se bridex zřejmě připravovalo k zahájení zuřivé války. Sirix narazil na podúl, který byl připraven mnohem lépe, než měl být. Nařídil, aby jazery obří lodi zahájily palbu zaměřenou na jednotlivé klikisské lodi, bylo jich však příliš mnoho a byly příliš rozptýlené.

Nespočet malých lodí se vznesl do vesmíru a útočil na lodě OSZ jako hejno bodavých komárů, ale vzápětí se shlukly jako kovové piliny, k nimž byl přiložen magnet. Jednotlivé lodě se propojily do tvaru, který Sirix identifikoval jako rojovou loď, jež měla dostatečnou palebnou sílu, aby z trupů jeho lodí servala pancéřování.

Jeho roboti se s podobným plavidlem setkali u Scholldu, tato rojová loď však měla nečekané schopnosti. Jednotlivé komponenty se posunovaly jako dílky puzzle, uspořádávaly se, dokud se polovina rojové lodi neproměnila v bizarní dělo se zejícím ústím hlavně dost širokým na to, aby spolkla i malý asteroid. Mezi početnými komponenty přeskakovaly jiskry energie a vytvářely propojení nabíjející centrální zbraň.

Ústí děla nejdřív oranžově žhnulo, pak začalo modrobíle zářit, načež vychrlilo gejzír energie a rozložilo tak jeden ze Sirixových křižníků na částice. Během dvou vteřin se rojová

loď v prostoru otočila, začala se znovu nabíjet a přitom si zvolila další cíl. Než mohla druhá manta uniknout, výstřel zbraně ji rozerval na kusy.

Sirix věděl, že jeho obří loď je lákavý cíl. „Vymáčkněte z motorů vyšší rychlost!“ Bitevník klesl na velmi nízkou oběžnou dráhu a prodíral se llarskou atmosférou, aby se dostal za horizont a unikl tak z dostřelu zbraně. Ve chvíli, kdy se dostal do stínu planety, změnil Sirix kurz a zamířil pryč ze soustavy. Odolní roboti dokázali čelit i drtivé akceleraci. PD a QT ztratili rovnováhu a kutáleli se po podlaze, až se společně zarazili o přepážku.

Přesto se obří loď nedokázala dostat z dostřelu klikisské rojové lodi dostatečně rychle. Třebaže byla obrovitá loď příliš daleko, vyplivla chuchvalec ničivé energie, která se naštěstí rozptýlila natolik, že už nedokázala obra zničit. Z mnoha řídicích panelů na můstku však začaly sršet jiskry, kouřilo se z nich a nakonec zcela pohasly, velká loď ale letěla dál.

Jedna ze sesterských lodí ovládaných roboty obletěla planetu kolem jižního pólu, vynořila se na druhé straně a zahájila palbu na rojovou loď. Mnohonásobné výstřely z jazerů dokázaly oddělit více než stovku malých komponentů, z nichž byla rojová loď složena, nesčetné malé lodě se však znovu zformovaly a vytvořily onu podivnou zbraň, jejíž ústí tentokrát mířilo na dotírající křižník. Manta byla zničena jediným výstřelem.

Obří loď pokračovala v ústupu, zatímco v okolí planety rojová loď dál pálila na rozptýlené manty. PD přemohl stále sílící přetížení a napřímil se do sedu. „Ta loď se pro nás obětovala. Proč to roboti udělali?“

QT, stále přimáčknutý k podlaze, řekl zkresleným hlasem: „Nečekané… a nelogické.“

Sirix tu oběť neschvaloval. Každý černý robot byl jedinečný, teoreticky stejně hodnotný jako všichni ostatní. Nemělo smysl, aby se někteří z nich nechali dobrovolně zničit,

jen aby zachránili jeho, Sirixe, svého faktického vůdce. Už jen ta samotná představa byla znepokojivá, nyní však neměl čas zabývat se abnormálním chováním. Místo toho spočítal důsledky střetu. Ztratil tři manty, obří loď měla poškozené motory. Stovky černých robotů byly zničeny.

S pohonnými jednotkami pracujícími zcela mimo rámec konstrukčních parametrů se řítili pryč z llarské soustavy. Neúspěšná mise. Jeho sny o velkolepém tažení se začínaly rozplývat! Shromáždil všechno, co mu zbylo, a hnal se pryč v bezhlavém ústupu.

90 ☼ Orli Covitzová

Orli a skupina vyčerpaných uprchlíků nechali osadu za zády a běželi hlava nehlava po udusané půdě a holých polích, pryč od dýmu a vřavy doprovázející střet robotů s klikissy. Teď, když bridex bojovalo za svůj úl, Orli pochybovala, že by se v otevřené krajině pohyboval větší počet hmyzích tvorů. *Zase běžím, zase utíkám,* pomyslela si.

„Vzpomínám si na místo, kde se můžeme schovat, než padne noc," řekl Steinman. „Když sebou pohneme, dorazíme do Davlinovy skrýše zítra v noci."

Někteří vyděšení lidé běžící ze všech sil začali sténat. Bylo jich dvacet, včetně sedmi dětí a dvou compů. „I kdyby se nám podařilo dostat do jeskyní ke všem ostatním, co pak?" zeptal se Crim Tylar. „Budeme se jen schovávat?" Zjevně ho trápilo, že svou ženu nechal v osadě.

Ostatní tížily stejné obavy. „Jak dlouho můžeme přežít bez jídla a dalších zásob? Pár dní? Tak přece žít nemůžeme."

„Žijeme *pro další den,*" prohlásil starosta Ruis naprosto přesvědčeným tónem. „A pak pro další."

DDho hlas zněl vesele. „Pěkně jeden krok za druhým! Když se snažíte udělat příliš mnoho kroků příliš rychle, můžete zakopnout a upadnout." Neúnavně kráčel po boku robochůvy. UR se snažila ze všech sil udržet své svěřence pohromadě, pobízela je, ty nejmenší občas střídavě s DDm nesla. Dospělí přitom pomáhali také.

Každým krokem se vzdalovali osadě a mířili na otevřené pláně, kde je klikissové mohli snadno spatřit. „Doufám, že černí roboti úl vážně poškodí," řekl DD. „A bylo by dobré, kdyby byl přitom zničen také Sirix."

„Já sakra doufám, že se vyhubí navzájem," prohlásil Crim. „To by mi vážně udělalo radost." Prohlédl si pušku, kterou nesl Hud Steinman. „Víte jistě, že s tím umíte zacházet?"

„Namířím a vystřelím, ne?"

„Byl bych klidnější, kdybyste měl víc zkušeností."

Po třech hodinách rychlého pochodu je Steinman přivedl ke shluku suťových hromad a skal vystupujících nad povrch, velkých jako dům. Ve chvíli, kdy se zhroutili mezi kameny, byla Orli naprosto vyčerpaná. Unavené a vyděšené děti se schoulily na zemi, většina z nich plakala. Orli si sedla na bobek vedle nich, vytáhla svůj syntezátor s tím, že jim zahraje nějakou ukolébavku, než padne noc. V batohu našla několik výživných tyčinek, rozlámala je na kousky a rozdělila mezi děti.

Na robochůvu to udělalo dojem. „Děkuji, Orli Covitzová!"

DD stál jako malý voják střežící celou skupinu. Uprchlíci nadělali spoustu hluku, když se usazovali v úkrytu mezi kameny. Steinman opřel svou zbraň o skálu a se zapraskáním si protáhl klouby na rukou. „Dal bych si dvacet!"

„Něco není v pořádku," řekl DD. „Zaznamenal jsem neobvyklé zvuky."

Všichni uslyšeli skřípání a škrábání přicházející z temné skuliny mezi dvěma hromadami suti. „Je to nějaký zatracený brouk!" vykřikl Crim a vyskočil na nohy.

Ze stinného úkrytu nedaleko místa, kde se shromáždily děti, se vynořil klikisský průzkumník, menší než válečník, ale stále smrtelně nebezpečný. Chlapci a dívky křičeli a uskakovali, zakopávali o kameny. DD jedno devítileté dítě chytil a strhl je stranou.

Klikiss zacvakal pilovitými předními končetinami. Steinman se vrhl ke své pušce, ale zvěd ho odhodil bokem. Rozvibroval křídla a začal vydávat výhružné bzučení. Starosta Ruis po něm mrštil kámen, jenže ten se od tvrdého exoskeletu odrazil.

Než se však zvěd mohl vrhnout k dětem, UR mu zastoupila cestu. „Mým dětem ubližovat nebudeš!“ Zvěd chůvu udeřil. Člověka by taková rána rozpůlila, ale robochůva, přestože se zakymácela, neustoupila ani o píď. Místo toho svýma polymerovýma rukama uchopila klikisse za paži, prudce trhla, rozlomila chitinovou slupku a končetinu ukroutila. Klikiss zahvízdal, uchopil ruku UR do dvou spárů, tahal a rval, až ji vytrhl z objímky. Potácela se, pahýl ruky jiskřil a řinula se z něj nějaká tekutina. Zvěd do ní vrazil a chůva se svalila na kameny, zatímco znepokojený DD běžel k ní a snažil se jí pomoci.

Orli napadlo něco bláznivého – ztratit však neměla co. Po hmatu našla hlavní spínač svého syntezátoru. Bez přemýšlení začala hrát jednu z vlastních, dobře nacvičených melodií. Hudba náhle vytryskla z reproduktorů a nečekaně se vznesla nad okolní vřavu.

Když klikisský zvěd uslyšel neznámý nápěv, zastavil se a začal otáčet hlavou, jako by pátral po zdroji. Steinman namířil svou zbraň a vypálil. Projektil proměnil klikissovu hlavu v zelenou kaši, svíjející se tělo pokryté pancířem kleslo k zemi.

Třebaže bylo po všem, uprchlíkům chvíli trvalo, než se vzpamatovali. Celí rozklepaní pomohli UR vstát. DD se zdál rozrušenější než otřesená a dezorientovaná robochůva. DDho hlas byl plný nuceného optimismu, jímž se snažil ukonejšit jak vyděšené děti, tak UR. „Takové poškození se dá opravit. Nebyla zasažena paměť ani žádné důležité systémy. Mohu zastavit únik tekutin a zapečetit poškozené obvody. Budeš v pořádku, UR.“

„Prokázala jsi velkou pohotovost, Orli,“ řekl Ruis. Vypadalo to, že bude zvracet. „Opravdu neobvyklý obranný prostředek.“

Sama Orli tomu nemohla uvěřit. „Připadalo mi to jako správná věc. Přivedla mě na to Margaret.“

„Nerad vám to říkám,“ ozval se Steinman, „ale teď musíme jít dál. Skrze toho zvěda nás bridex vidělo.“

„To je skvělé. Prostě skvělé!“ vzdychl Crim a zvedl utrženou paži robochůvy. „Pojďme pryč z tohohle pekla.“

91 Prezident Basil Wenceslas

Navzdory Basilovu pečlivému utajování informací si lidé začali vymýšlet fámy, někteří se proti Hanze vzbouřili. Proslov, ve kterém Petr odsoudil prezidenta, se šířil jak mezi odtrženými koloniemi, tak mezi skupinami disidentů na Zemi, jakkoliv stále malými a bezvýznamnými.

A to po tom všem, co pro ně prezident udělal! Copak neviděli, co všechno je v sázce? Basil si připadal jako člověk, který se snaží holýma rukama zastavit přílivovou vlnu. Proč jen lidstvo odmítalo silného vůdce a trvalo na sebedestruktivním jednání? Věřili každému nesmyslnému klepu, honili se za každou malicherností. Možná by si opravdu zasloužili, aby od všeho dal ruce pryč, odstoupil ze své funkce a nechal ty sobecké pitomce, aby se po hlavě vrhli do jisté zkázy.

Něco takového však udělat nemohl. Příliš mu na lidstvu záleželo. Přestože nikdo neviděl nutné věci, které bylo třeba udělat, přestože se ostatní odmítali řídit jeho pokyny, prezident měl *svou* vizi, jak zachránit lidstvo potácející se na okraji propasti.

Zemská hanzovní liga byla největším celkem sjednoceným pod jednou vládou, jaký kdy vznikl, největší a nejprospěšnější organizací všech dob. Přesto všechno letělo do stoupy v té chvíli, kdy pár lidí pocítilo menší nepohodlí. Rozmazlenci! Odmítali přinášet oběti, nechtěli pracovat. Kdyby tak ostatní vynakládali takové úsilí jako on sám! Byli slabí a nechali se snadno ovlivnit lháři a šarlatány, kteří zapomněli, kde je jejich místo – například králem Petrem. Občas se Basil cítil bezradný a nebyl si jistý, jestli to všechno dokáže ještě zvrátit. Byl však

prezidentem Hanzy a jako takový vždy sebral odhodlání dát všechno do pořádku, ať už o to druzí stáli nebo ne. Prostě musel pracovat ještě pilněji.

Když poprvé uviděl záznam přiznání Patricka Fitzpatricka a vyslechl všechna ta nestydatá obvinění, okamžitě vzkázal pro bývalou prezidentku Maureen Fitzpatrickovou a společně se zprávou poslal do jejího horského sídla i několik gardistů, aby měl jistotu, že jeho pozvání přijme. Zájem Hanzy musel mít přednost před případnými jinými závazky staré „madam Fúrie".

Bývalá prezidentka dorazila oblečená do kostýmu holubičí šedi, na krku vkusné útesové perly – dokonalé ztělesnění elegance. Hladká kůže a mírně, decentně prošedivělé vlasy neprozrazovaly nic o jejím skutečném věku. Maureen Fitzpatricková bezpochyby podstupovala ty nejnákladnější omlazovací kůry za použití vzácné řasy z Rhejaku – stejně jako Basil. Už zanedlouho, pokud admirál Willisová odvede svou práci jaksepatří, bude rhejacké zboží daleko dostupnější…

Maureen vstoupila do jeho podkrovní pracovny, zamířila rovnou k oknu a kochala se výhledem. „Ach, už je to tak dávno, co jsem tady nahoře byla! Děkuji, že jste mě pozval." Obrátila se k Basilovi. „Máte toho opravdu hodně. Potřebujete radu?"

Basil se zamračil. „Mám své vlastní poradce."

„Podle toho, co jsem slyšela, už jich není tolik co dřív." Maureen přistoupila k zásobníku s nápoji a aniž by žádala o svolení, nalila si sklenku vína. Posadila se do křesla, usrkla a podržela sklenici proti světlu, aby mohla zkoumat rubínovou barvu nápoje. „Zajímavé víno! Z Rellekeru? Mohla bych vám doporučit lepší, pokud byste měl zájem."

„To nebude nutné. Alkohol piju jen zřídka, zvlášť když pracuji – a já pracuji neustále."

„Pamatuji na ty dny." Maureen znovu upila. „Ale stejně, není špatné."

Basil pocítil záblesk hněvu, když ji viděl, jak důvěrně se v jeho pracovně chová. „Byl jsem nucen povolat vás sem v důsledku nedávného vývoje událostí, paní prezidentko. Jde o vašeho vnuka."

Odložila sklenici. „Co Patrick provedl tentokrát? Pobyt v zajetí mezi Tuláky ho ovlivnil víc, než jsme se domnívali. Měl podstoupit daleko intenzivnější psychoterapii."

„Měl jít do vězení."

Tato slova konečně Maureen otřásla. „Do vězení? Generál Lanyan už zase hledá obětního beránka mezi vojáky, kteří opustili své místo bez patřičného svolení?"

„V době války se tomu říká dezerce," opravil ji Basil. Na malou chvíli neskutečně zatoužil po hrnku kardamonové kávy, ale ovládl se. „Jde o něco mnohem závažnějšího než je dezerce, madam."

„Pokračujte!"

„Připravuje spiknutí s cílem svrhnout vládu Hanzy."

Maureen vybuchla smíchy. „Patrick? *Můj* Patrick?"

Prezident aktivoval zobrazovací plochu svého stolu a přehrál Petrovu řeč, k níž bylo přiloženo plné doznání Maureenina vnuka.

Maureen vážně naslouchala. „Ano, Patrick mi vyprávěl, jak zničil tu tuláckou loď. Snažila jsem se mu vysvětlit, že šlo o politickou nutnost." Zavrtěla hlavou. „Omlouvám se, pane prezidente! Nečekala jsem, že opustí své povinnosti v OSZ, ale věděla jsem o jeho výčitkách a pocitu viny. Měla jsem ho bedlivěji hlídat. Ukradl mou vesmírnou jachtu a zmizel ještě dřív, než k Zemi přišli hydrogové. Ráda bych věděla, kde teď je."

Basil zuřil. „Je s Tuláky na jednom z jejich těžerů! Veřejně se ke svému činu přiznal, což je samo o sobě dost zlé. Podařilo se mi celou situaci uklidnit, zahnat Tuláky do patřičných mezí – a on teď znovu rozdmýchal plameny. To ale ani zdaleka není to nejhorší. Navrch ještě obvinil svého velícího důstojníka a

vrchního velitele. Něco takového je zcela neodpustitelné. Nařkl generála Lanyana z vydání vražedného rozkazu a mě ze zastírání celého incidentu! I kdyby bylo jeho prohlášení pravdivé – nic takového ovšem netvrdím – je nanejvýš zbabělé svalovat vinu na nadřízené. Chci, abyste s tím něco udělala. Promluvte s ním, přimějte ho, ať své prohlášení vezme zpět. Nebo ho alespoň dostaňte zpátky na Zemi.“

„Nemám tušení, jak bych toho mohla dosáhnout. Nebude mě poslouchat.“ Basil se už chystal starou ženu propustit, když se Maureen nečekaně naklonila kupředu, aniž dál věnovala pozornost svému vínu. Rozhlédla se po místnosti, jako by chtěla mít jistotu, že dveře jsou zavřené a nikdo další neposlouchá. „Nic si nenamlouvejme, pane prezidente! Víte stejně dobře jako já, že Lanyan *vydal* ten příkaz. Bylo to špatné rozhodnutí, jehož důsledky jste si vy a generál ani nedokázali představit. Když vás Tuláci nachytali, celé se to obrátilo proti vám.“

„Celou dobu mám situaci zcela pod kontrolou.“

„Ale samozřejmě!“ Maureen si ho dlouhou chvíli měřila. „Jakožto bývalá prezidentka Hanzy vás prosím o svolení, abych směla hovořit naprosto upřímně.“

Výraz Basilovy tváře ztvrdl. „Konstruktivní kritiku vždy vítám.“

„Vím, čím procházíte. Ve své době jsem čelila jiným katastrofám, ale bylo jich také dost. V dokonalém světě by chytrý vůdce dělal chytrá rozhodnutí a chytří lidé by ho následovali. Ve většině případů však přinejmenším jedna část tohoto řetězce chybí. Vzhledem k lidské povaze je hledání kompromisu někdy účinnější, než přímý rozkaz.“

„Kompromisu? Proč bych se měl snažit o kompromis s lidmi, kteří se prostě *mýlí*?“

„Samozřejmě proto, abyste dosáhl uskutečnění správných výsledků. Jen se podívejte, co všechno jste udělal od chvíle, kdy začala válka s hydrogy! Zkuste objektivně prozkoumat svá

rozhodnutí. Při zpětném pohledu najdete jistě dost situací, které se daly zvládnout líp.“

„Jako například?“ Z Basilova tónu bylo jasně patrné, že si to nepřeje vědět.

„Jako například ta záležitost s Tuláky a jejich embargem na dodávky ekti. Jak z Patrickova prohlášení jasně vyplývá, měli k nespokojenosti dobrý důvod. Mohl jste to udusit hned v zárodku, bez velkých nákladů je symbolicky odškodnit a zachovat si přístup k palivu. Hanza by díky tomu zůstala silná.“

„Skvělá rada. Budu o ní přemýšlet.“ Vstal, aby ji vyprovodil ze dveří, ale Maureen ještě neskončila.

„A ty vaše trapné veřejné spory s králem Petrem! Ohledně klikisských robotů a vojenských compů měl pravdu. Všichni to vidí, ale vy jste to stále nepřiznal. Trpíte snad patologickou neschopností přiznat si vlastní chyby? Pro lidi to byl jasný precedent. Teď věří *jemu.* A co víc,“ zvedla káravě prst, „opustit hanzovní kolonie, připravit je o veškerou ochranu, omezit zásoby ve chvíli, kdy jich bylo zoufale zapotřebí, využít OSZ k podrobení…“

„*Děkuji vám.* Zvážím to. Až půjdete ven, můžete si s sebou vzít své víno.“

„Oceňuji vaši vstřícnost a ochotu naslouchat.“ Maureenin hlas přetékal sarkasmem. Vykročila ke dveřím.

Když Basil spatřil dychtivost v jejích očích, náhle vše pochopil. Byla jako šakal číhající v blízkosti raněného zvířete. Chtěla se opět dostat k moci! Chtěla se znovu stát prezidentkou! Možná svého vnuka sama navedla, aby Basila zostudil. Maureen Fitzpatricková mu ještě mohla způsobit velké potíže.

Když viditelně uražená odešla, dal Basil poslat pro zástupce Caina. Chtěl mít tu ženu pod dozorem.

92 ☼ Patrick Fitzpatrick III.

Patrickovi udeřil do tváře golgenský vítr, ledový jako smrt. Neměl žádná pouta. Ostatně, kam by tak mohl běžet? Patrick se cítil ztracený a opuštěný, a zároveň, jakkoliv se to vymykalo zdravému rozumu, vyrovnaný a *naplněný.* Přiznal se ke svým zločinům a Tuláci ho odsoudili k tradičnímu – byť poněkud melodramatickému – trestu. Nic víc nebylo třeba říct. Nikdy nečekal, že by se mu dostalo zázračného odpuštění, třebaže doufal, že mu promine alespoň Zhett. Jakmile však byl vyveden na palubu a pod sebou spatřil jen nekonečné nebe, realita si konečně našla cestu do jeho vědomí a hrůza mu pronikla do morku kostí stejně jako mrazivý vítr.

Logicky vzato, celé to dobrodružství bylo od samého začátku bláznivé. Mohl zůstat doma v sídle své babičky. Mohl přijmout teplé místo v Obranných silách Země a začít pracovat na politické kariéře, jak chtěla jeho babička. I když její představy byly často scestné, Patrick nyní věřil, že pro něj chtěla jen to nejlepší. Přesto se ke staré Fúrii otočil zády a ukradl její jachtu, jen aby našel Zhett.

Dívku, kterou miloval, nakonec našel, ale k čemu to bylo? Teď ho nutili, aby skočil dolů vstříc jisté smrti – a ta krásná dívka, která mu ukradla srdce, s ním stále nepromluvila jediné slovo.

Patrick byl zahnán do kouta – zahnal se tam vlastně sám. Bylo příliš pozdě na útěk, a on ostatně ani utíkat nechtěl. Spálil za sebou mosty.

Patrick pozvedl hlavu, vlasy mu vlály kolem obličeje. Přimhouřil oči a podíval se přímo před sebe. Ochranná silová pole byla vypnuta a paluba se otevřela do volného nebe. Del Kellum stál před ním, stejně ostatní velitelé těžerů, kteří zasedali v soudním tribunálu.

Boris Goff se vrátil z Theronu, Bing Palmer se postavil po Kellumově boku. Ve výrazech jejich tváří četl Patrick hněv, uspokojení, přesvědčení o správnosti vlastního jednání i nejistotu. Možná ve skutečnosti nechtěli, aby to skončilo takhle. Patrick sám po tom rozhodně netoužil.

„Myslím, že kdybyste mě nechali naživu, mohl bych aspoň částečně odčinit to, co jsem udělal," řekl. „Ale prosit vás nebudu."

„Zákon je zákon," řekl Kellum.

Patrick přikývl. Chvíli hledal slova, neboť si uvědomil, že má ještě jednu nevyřešenou záležitost, která by ho vlastně ani neměla trápit. „Nejspíš to nikoho z vás nezajímá, ale ocenil bych, kdyby někdo mé babičce vrátil její jachtu." Vykročil kupředu, jak mu nařídili, pod nohama pevné kovové pláty paluby. Pohlédl na Kelluma a rozložitý muž jeho pohled opětoval, aniž dal najevo jakékoliv emoce. Zhett tam byla také, stála vzpřímeně a oči upírala do dálky. Doufal, že v její tváři uvidí bolest – alespoň pranepatrný záblesk lítosti! Chtěl, aby se naň vrhla, chytila ho za šaty a nedovolila mu vstoupit na prkno. Věděl ale, že se něco takového nestane.

„Patricku Fitzpatricku III., víš, proč jsi tady," řekl Kellum nahlas. Bez ochranného pole jeho slova odnášel vítr do volného nebe.

Patrick se zhluboka nadechl a pohlédl kupředu na metr širokou lávku, most do prázdnoty. „Staniž se!" Měl na lávku vstoupit a dobrovolně z ní skočit do neprobádaných hlubin Golgenu, i když si nebyl jistý, zda má odvahu to udělat.

Oblačné moře bylo neklidné, dokonce rozbouřené. Ve své mysli si Patrick přehrával chyby, které udělal, a jejich následky. Tuláci nejspíš měli prostředky, jak ho shodit dolů, nechtěl však, aby ho kdokoliv nutil, nechtěl se nechat takto ponížit. Ne před Zhett. I když nepřijala jeho omluvu, i když mu neodpustila a nevěnovala mu jediný vlídný pohled, nedopustí, aby si ho pamatovala jako zbabělce. Udělal další krok a ocitl se

na okraji prkna. Bez ochranného zábradlí a rozměrné plochy paluby obklopující ho ze všech stran se ho zmocnila závrať. S trpkou ironií si pomyslel, že by to bylo opravdu trapné, kdyby z popravčí lávky spadl náhodou.

Nalezl ztracenou rovnováhu a naposledy se přes rameno ohlédl na Zhett. Tvář měla bledou, rty pevně sevřené. Oči se jí třpytily, jako by silou vůle zadržovala slzy. To mu nakonec dodalo sílu. Jeho cesta nebyla úplně marná.

„Přijímám svůj trest," řekl. „Vím, že jsem vám způsobil hodně bolesti. Doufám, že má smrt přinese trochu klidu těm, které jsem zranil."

Zhett vydala zvuk podobný přidušenému vzlyku. Odvrátila hlavu a dlouhé tmavé vlasy jí zakryly tvář.

Patrick udělal po prkně další krok vpřed. Kellum, který nyní stanul u zábradlí, se zdál znechucený tím, co musel udělat. Patrick se na Zhettina otce nezlobil. Vůdce klanu byl svázán vlastními pravidly a vlastním pohledem na věc.

Patrick si odkašlal. „Rád bych, aby tě nenávist ke mně netrápila příliš dlouho, Zhett." Chvíli zvažovat, zda jí nemá říct, že ji miluje, ale nechtěl, aby to vypadalo jako manipulace, i když to byla pravda. Kromě toho pokud Zhett skutečně věřila, že si trest zaslouží, bylo by kruté vyznat jí lásku. Ne, neudělá to! Upřel zrak kupředu a šel po prkně vstříc prázdnotě. Del Kellum se kousal do rtů. Ostatní velitelé těžerů se zdáli celí nesví a napjatí, jako by nevěděli, jestli se mají radovat nebo truchlit.

Patrick udělal další krok. Realita kolem něj se rozplizla, nic už se nezdálo skutečné. Další krok. Konec prkna byl přímo před ním. A pak bude navěky padat…

Hlas za jeho zády zněl jako andělská píseň. „Počkej – stůj!"

Jeho nohy strnuly jako by přichycené k prknu magnetickým polem. Neobrátil se. Hleděl na vířící oblaka. Zdálo se, že na něj čekají.

„Počkej!“ Byl to Zhettin hlas. „Dobře. Dobře, já se za něj přimlouvám. Nepopravujte ho. Vždyť svých činů opravdu lituje. Dovolte mu, ať to všechno napraví jiným způsobem. U Hvězdy, nedokážu se dívat, jak umírá!“ Kolena se pod Patrickem mohla každou chvíli podlomit. Pokud by upadl do bezvědomí, spadl by dolů. Zhettin hlas byl nyní plný emocí. „Zachraň ho, tati. Prosím. Prosím tě.“

Otočil se a uviděl, jak Zhett uchopila svého otce za ruce. Ještě nikdy nebyla krásnější než v té chvíli, přestože ji Patrick skrze závoj slz viděl rozostřeně.

„Nebuď tvrdohlavý, tati. Víš, že tohle není správné. Dovol mu, ať se vrátí.“

Kellum pozvedl paže. „Dobrá, všichni jste to slyšeli. Našel se Tulák, který se za tohoto muže přimluvil. Sundejte ho z prkna!“ Hřmotný muž, kterému se viditelně ulevilo, pak zamumlal: „Už bylo na čase, sakra! Jak dlouho sis myslela, že můžu tuhle frašku hrát?“

Slabý a dezorientovaný Patrick odklopýtal zpět na pevnou palubu, Zhett ho objala a přivinula ho k sobě. Hleděl do jejích bezedných černých očí. „Nevěděl jsem, jestli to pro mě uděláš.“

„Ani já. Rozhodla jsem se v poslední chvíli.“ Odtáhla se od něj a dala si ruce v bok. „Tak se snaž, ať si to zasloužíš.“

Kellum k nim přistoupil a vypínal přitom svou mohutnou hruď. „Věděl jsem, že změní názor.“ Usmál se na svou dceru. „Ale dala sis na čas, zlatíčko – málem jsme z toho všichni tady dostali vředy. A kdo ví, co jsi tím způsobila tomu mladému muži. Takhle ho mučit!“

„Mučit? Byl odsouzený k smrti. Zachránila jsem ho.“

„Ne tak docela, zlatíčko,“ zavrtěl Kellum hlavou. Patrick sklouzl pohledem ze Zhett k jejímu otci, který se samolibě nadouval, jako by věděl o nějakém tajném vtipu. Mrkl na Patricka. „Ale no tak! Jen jsem čekal, až moje dcera přijde k

rozumu. Dole čekaly kluzáky s připravenými sítěmi. Chytily by tě – nejspíš.“

Patrick nevěděl, jestli má omdlít, nebo praštit vůdce klanu pěstí. Zhett se na svého otce mračila, ale Patricka se nepustila. „U mě jsi pořád v podmínce.“

Patrick netušil, jestli to říká jemu nebo svému otci.

93 ☼ Celli

Jako akolytka předčítající stromům příběhy se Celli naučila spoustu věcí o lidovém folkloru a dějinách. Seděla mezi nejvyššími větvemi, četla příběh za příběhem, kroniku za kronikou, a každá z nich pro ni byla zcela nová. Jako dítě se o četbu příliš nezajímala, raději běhala s přáteli a hrála si v lese. Nyní jí však informace připadaly fascinující, stejně jako mysli verdani.

Celli pohlédla na prázdné modré nebe. Někde tam vysoko byla Benetova stromová loď a s ní osm dalších verdanských bitevníků. Jako zelená kněžka se s ním bude moci spojit skrze telink, kdykoliv si bude přát. Už se nemohla dočkat.

S bzučením a vrčením nad ní zakroužil Solimarův motorový kluzák. Zamávala na něj a mladík provedl ve vzduchu loping, aby se předvedl. Rád ji bral na vyhlídkové lety a Celli sedávala za ním, tiskla se k němu, ruce ovinuté kolem jeho pasu, tvář opřenou o hladká záda. Často s kluzákem prudce zamířil dolů a ona věděla, že je to jen proto, aby se k němu přivinula.

Několik mladých akolytů sedělo v jakýchsi altánech vytvořených z listů, zatímco starší zelení kněží se shromáždili opodál, ponoření do diskuse. Přestože se Celli snažila soustředit na předčítání svých příběhů, právě probíhající debata mezi obvykle tichými muži a ženami se smaragdovou pletí ji opravdu zaujala. Yarrod mluvil s velkým nadšením, oči mu

zářily a na tváři měl upřímný úsměv. V poslední době byl plný života, změnil se způsobem, který nedokázala definovat.

Yarrod a více dalších zelených kněží přijalo podivnou syntézu *thismatu* a telinku, k níž jim otevřel cestu Kolker z daleké Ildiry. Někteří ze zelených kněží projevovali zdravou, ale opatrnou zvědavost, a také světoles se zdál tímto fenoménem zaujatý. Až se stane zelenou kněžkou, bude Celli stát před stejným rozhodnutím. Někdy brzy, až se stane zelenou kněžkou…

Náhle mezi nimi proběhla vlna vzrušení. Také světostromy jako by se zachvěly. Mladší akolyté začali být nervózní. Jejich učitel sjel pohledem z otevřeného nebe k trsům listoví. „Akolyté, dolů!“

Děti upustily své čtecí desky a vklouzly mezi silné větve. Zelení kněží spěchali do korun jako plavci nořící se do vln neznámého moře. Celli zůstávala na svém místě a stále se rozhlížela po hrozícím nebezpečí. Její pošetilá zvědavost byla silnější než strach. Wyvern udeřil.

Největší theronský dravec se řítil dolů – křídla s pilovitými okraji, složené oči, ostrá kusadla. Obrovité tělo měl protáhlé jako vosa, pokryté maskovacími skvrnami, jeho šarlatová a oranžová křídla doslova zářila. Všech jeho osm končetin bylo zakončeno pilovitými spáry připravenými uchopit a trhat.

Wyvern mířil přímo k Celli. Nekřičela, dokonce ani nebyla ochromená hrůzou. Místo toho napjala svaly na nohou, odrazila se od větve, na níž seděla, letěla dolů, zachytila se další větve a udělala veletoč. Wyvern se mihl kolem ní a jeho spáry přitom rvaly listoví. Celli se však už spustila na další větev, přistála na ní bosými chodidly, použila ji jako odrazový můstek a odlétla jiným směrem. Bylo to jako stromový tanec, mohla by to dělat celý den.

Wyvern se k ní opět přiblížil, bzučel křídly a cvakal kusadly, jako když si hladový člověk olizuje rty. Kolem ní se mihlo cosi dlouhého a ostrého a jen taktak to minulo její

rameno. Žihadlo! Wyvern byl vybaven paralyzujícím jedem, kterým svou oběť znehybnil, Celli však uhnula, uchopila další větev a dál pokračovala ve skocích, zatímco ji wyvern pronásledoval a lámal přitom větve světostromů. Srdce jí bušilo, vzduch ji pálil v plicích.

Náhle její ucho zachytilo ještě jiný bzukot a Celli uviděla, jak přímo před wyvernem přelétl Solimarův motorový kluzák. Nezavolal na ni a Celli pochopila, že se snaží upoutat dravcovu pozornost. Ona a Solimar se poprvé setkali, když ji zachránil z hořícího světostromů. Teď ji zachraňoval znovu.

Když se Celli ponořila do hustého shluku větví, wyvern se pustil za Solimarem. Kluzák kličkoval a poskakoval, nepatrný vedle obrovitého dravce. Solimar se krčil, aby ze sebe udělal co nejmenší cíl.

Nevykřikla, protože měla strach, aby ho nevytrhla ze soustředění v té nejméně vhodné chvíli. Místo toho vystrčila hlavu nad zelenou klenbu a dívala se, jak se prudce řítí dolů, krouží, klesá a zase stoupá vzhůru. Se svým strojem dokázal neuvěřitelné věci, ale wyvern byl přece jen ve svém živlu. Celli se sevřel žaludek – Solimar nemohl wyvernovi unikat navěky.

Její přítel to zřejmě pochopil a když mu wyvernovo křídlo málem rozřízlo rameno, Solimar svůj kluzák prudce otočil, zamířil s ním přímo proti wyvernovi a použil tak sebe a kluzák jako střelu.

Několik párů křídel létajícího dravce se zakmitalo a tvor změnil směr, Solimar se však řítil kupředu, stále rychleji, stále blíže. Celli zatajila dech. V posledním okamžiku před srážkou Solimar ladně vyskočil ze svého kluzáku, letěl vzduchem a ponořil se do zeleně.

Jeho drahocenný motorový kluzák vysokou rychlostí narazil do wyverna, urazil mu jedno křídlo a rozbil tělní krunýř. O Solimara si Celli starosti nedělala – byl zkušený stromový tanečník stejně jako ona. Ladným pohybem se zachytil vyčnívajícího trsu větviček, aby zpomalil svůj pád, pak se

chytil silnější větve, otočil se kolem ní, odrazil se a vzápětí už balancoval na další.

Zničený motorový kluzák se zřítil na zem, zatímco zraněný wyvern jako opilý odlétl pryč.

Celli v té chvíli už skákala po silných větvích k místu, kam viděla Solimara dopadnout. Když k němu konečně dorazila, ztěžka dýchal a jeho hladká zelená pokožka byla posetá šrámy, nebyl však vážně zraněn. Vrhla se mu do náruče. „Děkuji ti, Solimare!“ Pak se odtáhla, pohlédla mu do obličeje a zvýšeným hlasem řekla: „Co jsi to prováděl? Mohl jsi přijít o život.“

„Ty taky. A já jsem chtěl, abychom zůstali naživu oba.“

Ukrytí mezi větvemi se k sobě dlouze přitiskli. Pak ho políbila.

94 ☼ Jess Tamblyn

Pohled na zjizvený, zmrzlý povrch Jonahu 12 byl pro Jesse připomínkou ztracených snů a zmarněných možností. Kotto Okiah usilovně pracoval, jen aby proměnil tuto tmavou a opuštěnou planetoidu v prosperující základnu. Tady zemřela Jhy Okiahová a sama Cesca zde čelila armádě probuzených černých robotů.

Kolem ledové planetoidy obíhalo pět uzavřených, ztemnělých stanic plujících prostorem. Za dob Kotta Okiaha byly kontejnery se zmrzlým plynem vystřelovány na orbitu, kde tyto stanice dokončily výrobní proces a proměnily obyčejný vodík na palivo pro mezihvězdný pohon. Žily zde téměř dvě stovky lidí. Teď byli všichni mrtví.

Cesca se opřela o poddajnou membránu trupu a hleděla na trosky rozeseté v kráteru vzniklém při výbuchu přetíženého reaktoru. Teplo radioaktivního záření způsobovalo, že se led a

sním měnil v tekoucí kaši. Roztavená a opět zmrzlá hmota načrtla v ledové slupce stříbrné stuhy.

Jejich bublinová loď přistála na okraji nyní už zmrzlého kráteru, Jess s Cescou vystoupili a stanuli pod chladným černým nebem. Hvězdy se třpytily jako ledové střípky, ale i ta nejjasnější – slunce soustavy – byla příliš daleko, aby mohla planetku zahřát.

„Chceš to tady opravit?“ zeptala se Cesca. „Tak jako plumaské doly?“

Jess věděl, že by dokázali znovu vymodelovat povrch, zahladit kráter i trhliny a připravit led pro Kotta Okiaha, který by tak mohl své zařízení obnovit. Jess to však neměl v úmyslu. „Jaký by to mělo smysl? Kotto budoval základnu v době, kdy byla velká poptávka po ekti. Teď, když je těžba na obřích plynných planetách opět možná, jí už není potřeba. Jonah 12 by měl zůstat pietním místem.“

Trpce se usmála. „Chceš, aby sem Tuláci přicházeli a vzpomínali na zemřelé?“

„Doufám v něco jiného – chci to tady proměnit v *živoucí* památník. Teď, když se wentalové rozšířili, bych je rád vypustil sem, aby prostoupili led stejně jako tu kometu, kterou jsem poslal k Theronu.“

Sklonil se, přiložil dlaně k vodíkovému ledu a nechal wentalskou sílu proudit do ledové slupky planetoidy. Spíše cítil než viděl třpytivé mihotání pronikající ledem, které stále sílilo, jak se zmrzlá voda probouzela a čím dál více připomínala živoucí bytost. Jess byl se svým dílem spokojen.

Zvedl ruce a promluvil přímo k vodním bytostem. „Je toto místo pro vás přijatelné?“

Wentalové jsou dostatečně rozšířeni. Nyní potřebujeme zesílit, ne se dále množit.

„Wentalů je tolik, že už nikdy nevyhynete. Copak vás to samotné neposílilo?“ zeptala se Cesca.

Je nás mnoho, ale všichni pocházíme z jednoho zdroje. Pokud se budeme dál šířit z této jediné kapky, naše síly se postupně zředí. Potřebujeme nový pramen. Chceme, abyste nalezli další wentaly, kteří byli rozprášeni při velké bitvě, tak jako jste našli nás.

Před lety Jess na své mlhovinové plachetnici nasbíral malé množství živoucí vody rozptýlené v plynném oblaku. Všichni současní wentalové vzešli z tohoto nepatrného množství vláhy.

„Ale jak ty ostatní najdeme?“ zeptal se Jess.

Pátrejte na dávných bojištích ve Spirálním rameni, kde wentalové umírali. Pokud se tam vypravíte, vysvětlíme vám, co dál.

95 ☼ Davlin Lotze

Když roboti ustoupili, Davlin si uvědomil, že nemá tolik času, v kolik doufal. On, ani nikdo další z llarských kolonistů. Zbývající klikissové jim nedali šanci.

Margaret v rozedraných šatech vyběhla z poškozeného klikisského města a hnala se k osadě, jako by měla příšery v patách. Mrtvá hmyzí těla a rozbití roboti leželi všude kolem. Margaret spěchala podél hradeb, vběhla dovnitř skrze širokou díru proraženou v hradbách a zůstala stát v podmračeném llarském dopoledni, vyčerpaná a přepadlá. Když konečně popadla dech, zakřičela na Davlina a hlouček kolonistů v jeho blízkosti: „Domarové si jdou pro vás! Právě teď!“ Její slova prořízla ranní vzduch jako ostří sekery.

Davlina zamrazilo. „Vždyť se ještě nevzpamatovali z té bitvy!“

Roberto Clarin, který se právě s dalšími třemi muži snažil zformovat obranu města, se zastavil. „Skat, jak je sakra možné, že mají chuť znovu bojovat? Vždyť polovina těch brouků zařvala.“

„Právě proto," řekla Margaret. „Teď více než kdy jindy se bridex potřebuje rozmnožit. A k tomu potřebuje vás."

Davlin pocítil příliv adrenalinu, zatleskal rukama a zakřičel na všechny, aby zaujali své pozice – tohle nebylo cvičení. Z houfu už tak otřesených lidí zazněly zoufalé vzdechy mísící se s výrazy odhodlání.

Maria Chan Tylarová a kolonisté, které vycvičila, vyskočili, chopili se svých zbraní – měli k dispozici typy vystřelující projektily, omračující paprsky a dvě jazerové pušky – a po provizorních žebřících šplhali na vrcholek hradeb. Jednu jazerovou pušku si vzal sám Davlin, který měl roky zkušeností jako špičkový střelec. Každý výboj energie, každá dávka střeliva musela být moudře využitá, ale ani tak to nejspíš nebude stačit.

Clarin mu řekl tichým hlasem: „Spousta brouků je už mrtvých. Myslíš, že to pro nás má nějaký význam? Máme teď šanci?"

„Vždycky jsme měli šanci, ale nikdy nebyla zvlášť velká." Davlin pohlédl zpříma na tuláckého vůdce. „Není moc velká ani teď. Ale pořád platí: mrtvý brouk, dobrý brouk. Čím víc jich zabili roboti, tím lépe pro nás."

Hmyzí dělníci strávili celý den uprostřed těch jatek pod hradbami a v kouři odvlékali pryč těla válečníků a kusy zničených robotů a vojenských compů. Davlin vyšplhal po žebříku na hradby a stanul po boku Margaret.

„Viděl jsem, jak roboti zabili jednoho z domarů. Pomůže nám to?"

„Moc ne. Bridex jich má ještě dalších sedm."

S úlekem si povšiml slz, stékajících jí po tvářích. „Neměla byste se někam schovat, nebo se snad chytáte zemřít společně s námi?"

„Mně nezkřiví ani vlas. Bridex si mě pamatuje, zapsalo si mě do své mysli." Sevřela pěsti. „Uvízla jsem uprostřed téhle

krvavé noční můry. Přála bych si tady mít DDho, ale jsem ráda, že se dostal pryč spolu s ostatními.“

„Je mi líto, že jsem včas neodvedl víc lidí,“ odpověděl Davlin. Pak napřímil ramena. „Zachránil jsem jich, kolik jsem mohl.“ I tak si nebyl jistý, zda a jak dlouho uprchlíci v pískovcových skalách přežijí bez jídla, nástrojů či zbraní. V jednu chvíli však mohl bojovat pouze v jedné válce.

Davlin si všiml, že klikisští dělníci vyklidili uličku napříč bojištěm. Sledoval, jak se z temného otvoru ve věžích vynořili další válečníci a skupina mohutných domarů. Zranění a pohmoždění klikissové vytvořili jakýsi průvod, prošli svým městem a zamířili k ohrazené osadě.

Hlídky varovně vykřikly. Maria rozestavěla své střelce na vrcholku zdi, ostatní pak zaujali vyvýšená místa na střechách uvnitř města. Všichni drželi zbraně, připravení střílet. „Ještě ne,“ řekla. „Naší největší výhodou je moment překvapení.“

Udýchaný a zrudlý Clarin vyšplhal za Davlinem na jeho stanoviště. „Zadržíme je na tak dlouho, jak jen budeme moci. Možná se stáhnou, když jich zabijeme dost.“

„Nestáhnou se,“ řekla Margaret věcným a unaveným tónem.

Clarin si povzdychl. „Vlastně jsem to ani nečekal.“

Maria Tylarová přimhouřila oči a potěžkala svou zbraň. „Tak či onak, postarám se, aby tady brzy byla velká hromada mrtvých brouků.“

Domarové s vysokými hřebeny na hlavách a čelistmi připomínajícími průmyslové drtiče kráčeli na početných nohou po udusané zemi přímo k hradbám. Davlin strnul a v duchu kreslil pomyslné linie. Ještě pár kroků… Síť už byla aktivována.

„Pamatujte, soustřeďte se na támhlety pruhované, hned po bridex jsou to ti nejvýznamnější. Když vyřídíme všech sedm, zasadíme úlu mocnou ránu.“

Jakmile první domar vstoupil na stezku před hradbami, svou chitinovou nohou zavadil o první z nastražených Davlinových

pozemních min. Mina vybuchla a oranžový gejzír exploze zvedl do vzduchu štěrk a prach dvacet stop vysoko. Zmrzačený a potrhaný domar se zřítil k zemi jako sestřelená vesmírná loď. Výbuch vyvolal u klikissů vzrušení. Vzduch se naplnil ohlušujícími, ječivými trylky a hvizdy.

Šest domarů zbylo.

Válečníci doprovázející hlouček domarů pozvedli své ostré spáry, v nichž drželi energetické zbraně se zvonovitým ústím. V nastalém zmatku se mnoho z nich vrhlo do útoku – přesně jak Davlin doufal. Dostali se do zaminovaného prostoru, načež zaduněly tři další exploze, které smetly mnoho klikissů.

„Pal!“ vykřikla Maria Tylarová.

Davlin potěžkal svůj jazer, pečlivě zamířil a provrtal jím dalšího z domarů. Pruhované tělo se svezlo na zem mezi suť. *Ještě pět.*

Všichni na hradbách začali pálit na válečníky, stavitele a všechny ostatní typy klikissů, které se jim dostaly na mušku. „Miřte na domary!“

Nyní, když tři z osmi domarů úlu zahynuli, vytvořili válečníci kolem zbývajících ochrannou stěnu a zatlačili je zpět do relativního bezpečí. Davlin ze svého jazeru vypálil podruhé a rozmáchlým obloukem zabil deset válečníků. Jednomu z domarů ustřelil dvě paže, mohutný tvor však ucouvl, přikrčil se a spěchal se skrýt.

Ze svého zploštělého sídla uprostřed úlu bridex nařídilo válečníkům, aby zaútočili po stovkách. Tak mohutnou vlnu nebylo možné odrazit, navzdory zoufalé palbě kolonistů. Poté, co vybuchla další skrytá pěchotní mina, mnoho válečníků v zadních řadách rozevřelo krovky, vzlétlo a snadno tak nebezpečnou zónu překonalo. Ostatní dál kráčeli k hradbám navzdory nebezpečí. Živí klikissové postupovali přes hromady mrtvých těl svých hmyzích druhů.

Davlin věděl, že proti létajícím tvorům je hradby neochrání. Klikissové výhružně bzučeli vzduchem, pak se prudce snesli a

zaútočili. Davlin mnoho brouků sestřelil ještě v letu, ale k hradbám mířili další a další.

96☼ Roberto Clarin

Clarin, který bez ustání pálil ze své zbraně, roztříštil jedním z výstřelů hlavu letícího klikisského válečníka. Odporné stvoření narazilo do stěny prefabrikované budovy a sklouzlo po ní, zanechávajíc za sebou stopu ze slizu a krve. Další část budovy vzápětí smetl špatně mířený výstřel.

Mnoho kolonistů, kteří neměli zbraně, se v zoufalém pokusu o útěk protáhli skrze otvory v hradbách, neměli však kam jít a jejich šance, že se dostanou dostatečně daleko od úlu, nebyla příliš velká. Další se rozeběhli do svých tajných úkrytů uvnitř města a zavřeli se ve skrytých prostorách, pod padacími dvířky a uvnitř skulin sotva dost těsných na to, aby se tam vešli.

Clarin viděl, jak pět uprchlíků narazilo před hradbami na skupinu klikissů. Brouci se na ně vrhli, lidé se snažili utíkat zpět do nejistého bezpečí za hradbami, ale byli povražděni dřív, než stačili udělat víc než jen pár kroků.

Maria Chan Tylarová setrvávala na vrcholku hradeb, křičela a střílela. Zdálo se, že nemá zájem uniknout, jen pálit na klikisse, dokud jí nedojdou náboje. Clarin zalitoval, že ji neposlal pryč společně s jejím manželem.

Clarin a Davlin běhali úzkými uličkami vnitřního města a zoufale se snažili udržet selhávající obranu. Clarinovi to připomnělo chvíli, kdy ti prokletí osici přišli zničit jeho milované překladiště Hurikán. A tato situace nevypadala o nic nadějněji. Při útoku černých robotů byly hradby na mnoha místech prolomeny a hmyzí válečníci se hrnuli dovnitř každou dírou. Do vzduchu stoupaly sloupy dýmu a zápach spáleniny a smrti už byl tak silný, že se téměř nedalo dýchat.

Clarin zamířil k nejbližšímu průlomu v hradbách. „Poznám beznadějný boj, Davline. Ale mám v rukávu ještě jedno eso.“

„Co tím myslíš?“

„Ten druhý štítonoš. Je letuschopný, má plnou nádrž – a já s ním odletím.“

V Davlinových očích zajiskřila naděje. „Dobře. Můžeš vzít na palubu možná tak šest lidí. Jen šest… ale pořád tak ještě můžeme pár lidí zachránit.“

Clarin neodpověděl. V tuto chvíli už do osady pronikla asi stovka klikissů, aby kolonisty obklíčili. Ano, mohl zachránit šest lidí, ale kterých šest? Jak je měl vybrat a k čemu by to nakonec bylo, kdyby se klikissové pustili za nimi?

Ne, Clarin měl v úmyslu něco jiného. Vyběhl na otevřené prostranství a běžel k rumišti za hranicemi města, kde, stále nepovšimnutý, stál štítonoš. Klikisští válečníci se z této části stáhli, aby mohli lépe chránit pět zbývajících domarů a soustředit se na zteč ohrazené osady.

Maria, stále stojící na hradbách, nepřestávala na ustupující domary střílet, byli však už příliš daleko. Klikisský válečník vylezl po vnitřní straně zdi za ní. Otočila se a tvora sestřelila, další tvor však zvedl několik svých končetin a stáhl ji dolů. Zatímco padala, stále tiskla spoušť.

Clarin konečně dorazil k opravenému štítonoši a protáhl se zpola otevřeným průlezem. Motory naskočily jako zázrakem. Alespoň něco fungovalo, jak mělo.

Clarin si nemohl pilotáž lodi vyzkoušet, tak jako většina Tuláků si však dokázal poradit se vším, co mělo řízení. Ovládání letounu OSZ mu připadalo strašlivě těžkopádné, Clarin se však předklonil a chvíli zkoumal panel, až našel, co potřeboval. Pomocí manévrovacích trysek vyjel ven z rumiště, které člun částečně krylo, pak se zášlehem hlavních motorů rychle vzlétl. Štítonoš se ve vzduchu otočil a vyrazil ke klikisským věžím.

Všechno jako by se odehrávalo nesmírně pomalu. V uších mu zněly výbuchy, hukot motorů, střelba, výkřiky. Hvízdání a trylky klikissů se zdály natolik intenzivní, až měl pocit, že roztříští i okna kokpitu. Clarin však veškeré podněty potlačil a cele se soustředil na svůj cíl. Přidal na výkonu a řítil se ke klikisskému městu. Viděl zploštělou budovu, kde žilo bridex, silnostěnnou stavbu skrývající mysl, která všechny ty vraždící tvory ovládala. Hlavní cíl.

Jeho štítonoš byl vybaven zbraněmi OSZ, nejspíš dostatečně účinnými, aby srovnaly se zemí celý ten zatracený úl. Pokud se mu podaří zneškodnit bridex, zneškodní tím všechny klikissy na planetě. *Nebo jsem mohl zachránit těch šest lidí, jak chtěl Davlin.* Clarin byl se svou volbou spokojen.

Když však štítonoš nabral rychlost, desítky klikisských válečníků vzlétly a zamířily mu vstříc jako roj sršňů. Přestože pálil ze všech jazerů, klikissové se rojili všude kolem něj. Několik tvorů narazilo přímo do trupu štítonoše a omráčení padli zemi, další se zaměřili na motory a úmyslně se nechali nasát do trysek. Kontrolky na řídicím panelu se červeně rozzářily.

„Z cesty, sakra!“

Se zábleskem naděje si všiml, že dole na zemi Davlin se skupinkou lidí prchá pryč z opevněného města. Zmocnil se klikisského pozemního vozidla a pobral tolik kolonistů, kolik jen mohl. Vůz poskakující na nerovném terénu ujížděl pryč tak rychle, že ho žádný klikisský válečník nemohl dostihnout. Alespoň byl svobodný… zatím.

Jeden válečník se vrhl přímo proti kokpitu, až se na průsvitném ochranném krytu udělala pavučina prasklin, a zcela tak zakryl Clarinovi výhled. Kolem štítonoše se rojili další válečníci, snažili se ho srazit k zemi a Clarin zahájil palbu hlava nehlava, aniž se staral o to, co trefí. Po stranách homolovitých věží vyrašily ohnivé květy explozí.

Jeden z jeho motorů byl pryč – brouci visící na trupu ho odtrhli. Po trupu štítonoše lezli další válečníci: i během letu slyšel, jak trhají pancéřové pláty. Člun musel každou chvíli havarovat. Trhl ovládací pákou zleva doprava, poslal loď do vývrtky a dva brouci sklouzli z klenutého kokpitu. Příliš málo.

Hmyzí město bylo přímo před ním a letoun rychle ztrácel výšku. Útočící brouci demolovali jeho systémy a rozebírali zbraně umístěné na trupu. Tři z jeho jazerů už teď nestřílely.

K úlu nedoletí!

Přímo pod ním zalézali domarové do věží, pouze jediný zůstal stát venku, obklopen třiceti válečníky. Když zaklonil svou bodlinatou hlavu zakončenou hřebenem, Clarinovi se zdálo, že se dívá přímo do početných faset jeho očí.

Víc už asi nedokáže.

Clarin udělal co mohl, aby loď, která se rychle vymykala jeho kontrole, naposledy donutil k poslušnosti. Pálil ze všech zbylých zbraní. Soustředil se na osamělého domara, budoucnost úlu. Druhý nejdůležitější cíl. Ošklivý brouk jako by měl na sobě namalovaný velký terč.

Clarin zamířil se svým štítonošem dolů, k akceleraci použil poslední zbytky paliva. Záblesk dopadu už neviděl.

97 ☼ Rlinda Kettová

Rlinda a BeBob, se Sullivanem Goldem na palubě, letěli ve své *Věčné zvídavosti* k Zemi a předstírali, že se starají jen sami o sebe. Rlinda si pobrukovala, aby zamaskovala svou nervozitu. „Jsme jen obyčejní obchodníci, kteří na Zemi přivážejí náklad zboží. Není třeba nám věnovat zvláštní pozornost.“

Během posledních několika týdnů se všichni obchodníci Konfederace snažili šířit králův odsuzující projev a přiznání

Patricka Fitzpatricka. Zpráva byla zachycena zesilovacími stanicemi a byla vysílána do všech směrů. Rlinda však musela být hodně opatrná. Kdyby *Zvídavost* při něčem takovém chytili, měla by spoustu problémů.

Cestou k Zemi se zastavili na třech koloniálních planetách, které se formálně nepřipojily ke Konfederaci. Představitelé místní vlády jen krčili rameny a ani se nesnažili předstírat, že obviněním vzneseným vůči prezidentu Wenceslasovi a generálu Lanyanovi věří. Zpráva o obsazení Rhejaku silami OSZ jen posílila jejich neochotu odtrhnout se od Hanzy.

BeBob byl ohromen, zato Sullivan jen zavrtěl hlavou a povzdychl si: „Ty nepřesvědčíte. Jsou zmanipulovaní."

„Nebo mají strach," řekl BeBob.

Rlinda pokrčila rameny. „Možná, ale král nás požádal, abychom tu zprávu šířili, a tak to děláme. Jsem konfederační ministryně obchodu, pokud si ještě vzpomínáš. Nejspíš jsem si měla nechat vyrobit nějaký zvláštní odznak nebo něco takového."

BeBob trval na tom, že se této cesty na Zemi zúčastní osobně, třebaže z toho Rlinda měla obavy. Jeho psí tvář vyzařovala tolik lásky, až ji to uvádělo do rozpaků. „Nevytáhnu paty z lodi, vážně! Budu nenápadný jako smítko prachu na čerstvě natřeném trupu. Nemusíš si dělat starosti, Rlindo, opravdu."

„Kdo říká, že si dělám starosti?"

Zamračil se na ni, jako by říkal: *Ale no tak, to přece nemyslíš vážně!* „Čtu v tobě jako v knize."

„Odkdy čteš knihy?"

Rlinda prošla vysílací frekvence a našla přinejmenším dvě amatérské skupiny, jež královu zprávu, kterou tajně odvysílala, zkopírovaly a šířily ji dál dřív, než je Hanza stačí zastavit. Jeden nezávislý vysílač byl umlčen téměř okamžitě, další uzly sítě si však zprávu předávaly mezi sebou. Lidé ji uslyší, o tom

neměla pochyb, jestli se však vzchopí k nějakému činu a povstanou proti prezidentovi, to už byla jiná věc…

Po dlouhé, podivně trapné chvíli ticha BeBob promluvil a Rlinda poznala, že si slova už nějakou dobu rovnal v hlavě. „Když už jsme jednou partneři, proč bychom se nemohli rovnou vzít?“

„Tohle jsme už jednou zkusili.“

„Ale časy se změnily. Nechtěla bys to znovu zvážit?“

Přivinula ho k sobě tak silně, až to vypadalo, jako by se celý zabořil do jejího těla. „Cítíš se nejistý? Jsi můj partner v obchodních věcech a… intimních záležitostech. Nekaž dobré věci. Papíry to všechno jen zkomplikují.“

Přišel Sullivan, který dosud spal v kabině na zádi, mnul si oči, protahoval se a zíval. „Už tam budem?“

Rlinda ukázala skrze čelní průzor kokpitu. „Ta modrá žíhaná koule je Země. Poznáváte ji? Vidíte odsud svůj dům?“

Sullivan byl nadšený i zaskočený zároveň. „Myslel jsem, že mě vzbudíte. Potřebuju trochu času, abych se připravil…“

„Uklidněte se, pane Golde. Ještě jsme ani nevstoupili na orbitu. Pak budeme muset sestoupit níž, vyplnit asi milion formulářů, projít otravnými hanzovními bezpečnostními procedurami a zařadit se do fronty na přistávací plochu. Než přistaneme na Zemi, budete mít dost času, abyste si ještě jednou zdřímli.“

Zvídavost, naváděná Rlindou na orbitu, kličkovala mezi troskami dosud plujícími v prostoru. V poslední době nepřilétalo na Zemi mnoho obchodních lodí a Rlinda očekávala tučný zisk navzdory nesmyslně vysokým clům, která na zboží uvalil prezident.

Sullivan propletl prsty rukou, aby nějak ovládl svou nedočkavost. „Smím poslat zprávu Lydii? Můžu dát vědět své rodině, že se vracím?“

„To by neměl být problém. Pořád jste občan Hanzy, ne?“

„Pokud vím, tak ano.“

Rlinda zprostředkovala kontakt skrze komunikační systém *Zvídavosti*. Jelikož jí Sullivan poskytl soukromé přístupové kódy, byla schopná navázat přímé spojení. „Mohu se napojit přes místní uzly. Vaše žena nebude tušit, že je to něco jiného než reklamní telefonát."

Sullivan se usmíval. Byl nervózní, to Rlinda jasně viděla. „Překvapíme ji."

„Jak dlouho jste svoji?" zeptal se BeBob.

„Už jsem to přestal počítat."

Rlinda zakoulela očima. „Ne, nepřestal."

Muž se na ni provinile usmál. „Čtyřicet dva let. A šest měsíců."

Když se BeBob napojil na linku a zesílil signál, Rlinda se ve svém křesle otočila k Sullivanovi a zeptala se: „Jste si jistý, že si nepřejete žádné velkolepé entrée? Neměla by vás Hanza jaksepatří přivítat? Konečně se vracíte domů, to je přece jen velká novina."

BeBob skoro vyjekl. „Rlindo! Musíme zůstat nenápadní, zapomněla jsi?"

„Ale já se nechystám všem vyslepičit, že mám na palubě tebe. Vlastně bych byla raději, kdyby ses schoval v nákladovém prostoru v části označené 'nebezpečný odpad'."

„To je první místo, kam se podívají."

„Žádný uvítací výbor, prosím," řekl Sullivan. „Nejsem zrovna ten typ, který má rád rozruch. Chci nenápadně vyklouznout z lodi a užít si nějaký čas se svou rodinou. Média to dříve nebo později stejně zjistí, takhle aspoň budu mít trochu soukromí."

„Jak chcete."

Když Lydia přijala hovor, byla nejdříve zaražená, pak ohromená, nadšená a nakonec mírně nazlobená. „No, vždyť jsem si říkala, kdy se konečně uráčíš zavolat domů! Takže nakonec nejsi mrtvý, co? Hanza oznámila, že celé těžní

zařízení bylo zničeno. Nikdo prý nepřežil.“ Její přísnost však byla viditelně hraná.

Naklonil se tak blízko, až Rlinda měla pocit, že nosem vrazí do obrazovky. „Nedostala jsi můj dopis? Požádal jsem svého zeleného kněze, aby ho poslal. Ty ses nedozvěděla, že jsem se zachránil, když hydrogové zničili můj těžer?“

„Žádné dopisy mi nepřišly – ale ano, nějaké informace jsem dostala. Od té doby na tebe čekám.“ Žena se usmála. „Potřebuješ oholit.“

„Vypadáš báječně.“

„Když mi tahle lichotíš, mám pocit, že něco tajíš.“

„Znamená to jen jedno: moc jsi mi chyběla. Naše loď brzy přistane v Palácové čtvrti. Budeš mě mít zase doma. Nejsi ráda?“

„Samozřejmě! A nejen kvůli duchaplné konverzaci. Hodila by se mi pomoc.“

„Takže tam na mě budeš čekat?“

„Přivedu rodinu.“ Lydia se na něj dívala, jako by se jí nechtělo přerušit spojení. „Ale musím sebou pohnout, jinak to nestihneme.“

Sullivan dál zíral na prázdnou obrazovku, pak zamrkal a otočil se k Rlindě s BeBobem. „Mám opravdu velkou rodinu.“

O dvě hodiny později *Zvídavost* dosedla na označené místo na dlažbě, otevřela průlez a posádka se nadechla čerstvého a důvěrně známého pozemského vzduchu. BeBob nastavil tvář větru. „Ách, to je ale vůně!“

„Nejvyšší čas, aby ses schoval v nákladovém prostoru. Já se mezitím vypořádám s úředním šimlem.“ Rlinda věděla, že bezpečnostní procedury kosmodromu jsou čím dál složitější.

Sullivan si chystal svá zavazadla s osobním majetkem, suvenýry a dary, které mu věnoval Mág-imperátor, když hanzovní úředníci odvysílali na loď seznam nových zpřísněných opatření. Rlinda poslouchala a tvář se jí čím dál víc stahovala do hněvivého výrazu. „Zatraceně! BeBobe, pojď

do kokpitu. Ti pitomci sem přijdou se skenery, aby provedli soupis obsahu všech nákladních prostor včetně zapečetěných kontejnerů. Našli by tě, ať by ses schoval kdekoliv.“

„Co mám dělat?“

„Půjdeš se Sullivanem, a půjdeš s ním hned. V Zóně B se jim právě podařilo objevit velkou loď plnou pašovaných součástek, takže se nám omlouvají za ’zdržení při odbavení‘. Zmiz odsud, snaž se nevzbudit pozornost a čekej, až ti dám znamení, že je čistý vzduch.“

BeBob zamířil k vysouvající se rampě za Sullivanem, pak se ale obrátil, rozběhl se zpátky k Rlindě, políbil ji na tvář a rychle zmizel mezi lidmi na rušné přistávací ploše.

Rlinda zůstala na palubě, aby zařídila všechno potřebné. Vyplňovala on-line formuláře, odpovídala na podezřívavé otázky a čekala na obchodní inspektory, kteří se dostavili za více než hodinu. Bylo to všechno neskutečně otravné. „Prezident pořád jen brečí, jak potřebuje zboží a materiál, ale poctivé obchodnici se to rozhodně nesnaží usnadnit.“

Vpustila na palubu dva zástupce Hanzy, kteří prošli nákladové listy, zatímco skupina silně ozbrojených gardistů v přilbách skenery prozkoumala vnitřek i trup lodi. Nechala je, aby našli dostatečné množství nenahlášeného zboží zatíženého vysokým clem a nepátrali tak po ničem dalším. Zvlášť nechtěla, aby se vrtali v jejím lodním deníku, kdy by mohli narazit na zmínky o BeBobovi.

Nakonec jí obchodní inspektoři nabídli možnost odkoupení zboží, které chtěla prodat. Rlinda počítala s vyšší cenou a ohromilo ji, když ji muži při pokusu o vyjednávání provrtali ledovými pohledy. „Tohle je pevná cena, kapitánko Kettová, víc vám nabídnout nemůžeme. Prezident v čase války pozměnil zavedené obchodní praktiky. Předpokládali jsme, že podmínky znáte.“

Druhý inspektor řekl chladně: „Pokud s těmito podmínkami nesouhlasíte, jsme oprávnění zabavit vám celý náklad.“

„Zákazníci se k vám asi moc nevracejí, co?“ Mlčky si ji měřili a Rlinda pochopila, že nemá jinou možnost, než se podvolit. „Dobrá, ale za tu cenu nečekejte, že hnu prstem, abych vám pomohla s vykládkou.“

„Na to máme svoje lidi, madam.“ Uniformované čety vynesly bedny ven, znovu je pečlivě prozkoumaly, zda v nich není nějaká nebezpečná nástraha nebo pašované zboží, a zaznamenaly jejich obsah. „Jakmile bude vykládka dokončená, máte hodinu na to, abyste přistávací plochu opustila.“

„Chápu.“ Nevěřícně si odfrkla. Jako by si mysleli, že po tak vřelém uvítání bude chtít zůstat déle, než je bezpodmínečně nutné. Když byl nákladní prostor prázdný a na jejím kontě přibylo nečekaně málo hanzovních kreditů (na většině konfederačních planet víceméně bezcenných), odvysílala BeBobovi zprávu, aby se vrátil zpátky. Rlinda čekala, sama, užírala se nejistotou a toužila po jakékoli zprávě od něj, ale neodpověděl.

Její neklid vzrůstal s každou minutou, kdy byl pryč. Návrat by mu neměl trvat tak dlouho. Doufala jen, že se nenechal přemluvit, aby povečeřel společně se Sullivanovou rodinou.

Na soukromém kanále se nečekaně ozval udýchaný BeBobův hlas. „Rlindo – zažehni motory a otevři průlez! Už jdu.“

„Proč tak spěcháš? Svedl jsi farmářovu dceru nebo co?“

„Rlindo, nedělám si legraci! Někdo nechal *Zvídavost* prověřit. Pořád je na tebe vydaný platný zatykač. Na nás oba!“ Slyšela skřehotavý tón jeho hlasu a pochopila, že mluví vážně. Ztěžka se posadila do širokého pilotního křesla a cítila, jak motory pro let podsvětelnou rychlostí pulzují díky hromadící se energii. Ve chvíli, kdy vykládací rampa s hučením dosedla na místo, uslyšela, jak se na palubu vyškrábal BeBob. „Rychle! Jdou sem gardisté, aby zabavili celou loď!“

„Na moji loď ať zapomenou.“ Udeřila pěstí do startovacího tlačítka a druhou přejela po ovládacích prvcích uzavírajících

průlez. *Zvídavost* doslova vyskočila do vzduchu. Rlinda ji za pomocí manévrovacích trysek naklonila a vyhnula se mohutnému tankeru, který právě přistával.

Z reproduktorů v kokpitu se ozval drsný hlas: *„Věčná Zvídavosti,* odlet nepovolen! Zůstaňte na přistávací ploše."

Do hlasu se jí proti její vůli vkradl sarkasmus. „Ale, pánové, tak už se rozhodněte! Naposledy jste mi řekli, abych odsud co nejrychleji zmizela."

„Kapitánko Kettová, hovoří bezpečnostní služba. Váš odlet nebyl povolen. Vraťte se na přistávací plochu a připravte se na obsazení lodi."

„V poslední době je těch nepovolených věcí nějak moc. Už mi lezou krkem." Jak *Zvídavost* nabírala výšku, z hangárů kolem přistávací plochy se vyhrnuly bezpečnostní jednotky Hanzy odhodlané je zadržet. Natáhla ruku a poplácala BeBoba po rameni. „Neboj se, nedovolím, aby tě znovu chytili."

„Bát se? Proč bych se měl bát?"

Tuláci provedli na Rlindině *Zvídavosti* několik úprav, takže teď měli v rukávu pár triků, s nimiž bezpečnostní složky OSZ nemohly počítat. Opustila obvyklou trajektorii, obrátila svou loď a hnala ji řídkým vzduchem přímo vzhůru. Výhrůžky, křik a vzteklé kletby ozývající se z reproduktorů komunikačního systému byly skoro zábavné. Nevšímala si jich a její loď několika málo pronásledovatelům snadno unikla.

98 ☼ Sullivan Gold

„Ale trvalo ti to, než jsi našel cestu zpátky!" řekla Lydia.

„Taky tě moc miluju." Sullivan se nedokázal přestat usmívat. Políbil ji na tvář. „Tolik jsi mi chyběla."

„To věřím. Máš vůbec ponětí, kolikrát jsem si říkala, že na tebe zapomenu a vdám se za někoho jiného?"

Držel ji v náručí a tiskl její pevné štíhlé tělo k sobě. „Tomu neuvěřím ani na minutu.“

„Nejsi ty úžasný?“ Stáli spolu na okraji přistávací zóny, zatímco kolem nich všemi směry chodili inspektoři a obchodníci. Kapitán Roberts předal Sullivana jeho rodině a pak se rychle rozloučil, neboť se bál, že by se mohli objevit reportéři a nafilmovat Sullivanův návrat domů. Podle všeho neměl kamery rád.

Vesmírné lodi klesaly a přistávaly na zabezpečených přistávacích zónách, pozemní vozidla rozvážela jejich náklad do distribučních center. Vzduch byl plný výfukových zplodin, výparů pohonných hmot a pachu, který vydávala přistávací plocha ožehlá tryskami – tolik odlišných v porovnání s vůněmi Mijistry – jemu to však nevadilo. Známé pachy v něm vyvolaly silný záchvat nostalgie, který mu vehnal slzy do očí, rychle je však setřel.

V okolí letiště panoval nesnesitelný hluk: motory lodí, pozemní doprava, oznámení z tlampačů, křik lidí. Jeho rodina se hrnula k němu. Synové, dcery a nadšená vnoučata, která toužila po jeho pozornosti a zasypávala ho otázkami, nedočkavá, až uslyší jeho historky, on jim však nerozuměl jediné slovo.

Když Lydia obdržela jeho vzkaz, svolala všechny děti a vnoučata a společně jeli na letiště. Všichni ti smějící se nadšení lidé, kteří se k němu rozeběhli, aby ho přivítali, Sullivana málem porazili. Byl zasypán polibky, ze všech stran cítil poplácávání, děti ho tahaly za ruce a šaty. Hlasitě se rozesmál, když se podíval na to moře tváří a v duchu si zahanbeně přiznal, že některé z nich nepoznává. „Mimochodem, jak velkou máme teď rodinu?“

„Je právě tak akorát,“ řekla Lydia.

Otřáslo jím, když si uvědomil, jak se všichni změnili. Opravdu uplynul jenom rok? Za tu dobu se na Zemi přihodila spousta věcí. Je tohle Victor? A tamto Patricie? Proč si tolik

lidí změnilo účes? Noví partneři a partnerky, dvě rozvedená manželství, tři těhotenství a jedno nešťastné úmrtí (ne ve válce s hydrogy, ale při hloupé dopravní nehodě). Tři z vnuků „splnili svou povinnost“ a vstoupili do Obranných sil Země, zlákáni optimistickou náborovou kampaní. Sullivan si nebyl jistý, jak se k tomu postavit. Rozhodně neměl pocit, že jsou na něco takového *dost staří.*

„Je skvělé být zase doma!“ Políbil svou ženu na ucho a užíval si toho, že tam jen tak stojí, obklopen všemi. „Nezměnila ses ani trochu. Nevypadáš ani o den starší.“

„To proto, že se ze mě stala fosilie ještě dřív, než jsi odešel.“

„Napsal jsem ti pětadvacet dopisů, ale Mág-imperátor mi je nedovolil poslat. A nedostala jsi ani ten, který měl předat zelený kněz.“

„Pěkná výmluva!“

Její škádlení ho uvádělo do rozpaků. „Trochu pochopení, prosím! Neumíš si představit, čím jsem prošel. Hydrogové mi zničili těžer rovnou pod nohama a Ildirané nás drželi jako zajatce, protože jsme čirou náhodou viděli, co jsme vidět neměli.“

„Co jsi viděl? Nejspíš spoustu nahých Ildiranek.“ Byli svoji už tak dlouho, že Lydiino pošťuchování bral spíš jako vyznání lásky, než jako kritiku.

„Ale, drahoušku, vždyť bych se do toho dobrodružství nepustil, kdyby rodinná rada nerozhodla, že je to tak nejlepší. Plat, který mi Hanza slíbila…“

Když ho přerušilo její hněvivé zasyknutí, začal si dělat starosti. „Plat? Změnili pravidla hned, jak jsme požádali o odškodné v případě úmrtí!“

„Vy jste zažádali o odškodné?“

„Řekli nám, že tvůj těžer byl zničen. Neměli jsme ani kredit, takže moc veselé to tady nebylo.“

Zamrkal a cítil, jak se mu podlamují kolena. „Ty jsi opravdu zažádala o odškodné? Vážně?“

„Tvůj těžer byl zničen a ty jsi zmizel. Co jsem si měla myslet – že ses naučil lítat?“

„Na tohle můžu těžko něco říct.“ Najednou se nemohl dočkat, až bude pryč z přistávací plochy, daleko od všeho toho hluku, snažil se proto nasměrovat hlouček kolem sebe zpátky na chodník.

Jedna z vnuček, Jessica, ho zatahala za rukáv. „A jsi bohatý? Babička říkala, že přivezeš truhlu s pokladem.“

„No, pár ildiranských cenností s sebou mám.“

Usmál se, ale Lydia se zamračila. „Tak to je raději schovej dřív, než je Hanza zabaví. Vymyslí si padesátiprocentní dovozní clo, nebo něco takového.“

Nasadil optimistický výraz a řekl: „Přinejmenším mi zůstane nehynoucí vděčnost Mága-imperátora, ať už to znamená cokoliv.“

V očích jeho ženy se objevil tvrdý výraz. „To je moc dobře, protože pokud všechno půjde jako dosud, budeme se tam muset všichni přestěhovat. Nevěřil bys, co prezident…“

„Tiše, mami,“ řekl nejstarší syn Jerome. S obavami se rozhlédl kolem sebe, jako by řekla něco nebezpečného, co by mohla zachytit elektronická odposlouchávací zařízení.

Sullivan se zarazil. „Co se děje?“

„Nic, nic!“ řekl Jerome rychle a pohladil svou matku po paži. „Vždyť ji znáš. Když si na něco nepostěžuje, má zkažený celý den. Možná si všichni zaletíme na Ildiru na dovolenou. Někdy.“

Sullivan přiměl Lydii, aby se na něj podívala. „Co se tady děje? Neměl jsem žádné zprávy. Mluvil jsem s Tuláky a bývalými hanzovními obchodníky, ale žádný z nich mi o prezidentovi neřekl nic hezkého. Je pravda, že poslal skupinu lodí OSZ, aby ovládl Theron a zajal krále a královnu? Opravdu přepadl Rhejak?“

„Řeknu to takhle, Sullivane: bylo od tebe opravdu moudré, že ses domů vrátil bez velkého rozruchu. Žádné rozhovory, žádné oznámení. Uděláš lépe, když na sebe nebudeš upozorňovat. Pochybuji, že by to prezident ocenil. A je taky moc dobře, že jsi nám otevřel další možnosti pro případ, že by Země přestala být vhodným místem pro děti. Možná by ti bylo lépe na Ildiře."

99 ☼ Prezident Basil Wenceslas

Klikissy mohl využít ve prospěch Hanzy. Basil dospěl k názoru, že to bude nejlepší způsob, jak se vypořádat se situací. A arcipáter Sjednocení bude jeho mluvčím.

Ani jedna nitka nesměla trčet, na róbě nesměl být jediný nesprávný záhyb, make-up musel být naprosto dokonalý. Basil orlím zrakem sledoval každý krok stylistů, kadeřníků a osobních poradců, kteří připravovali arcipátera na jeho velký debut.

Basil pohlédl do jasně modrých očí tělnatého starého muže. Byly to právě oči, které ho tehdy na tomto kandidátu upoutaly. Jejich průzračná modř byla přirozená, odpadla tedy nutnost upravovat ji uměle implantáty. Arcipáter měl hluboký a zvučný hlas, kulaté růžové tváře a hustý bílý plnovous sbíhající se do špičky. Rozevláté obřadní roucho visící mu na pokleslých ramenou bylo nařaseno nejen proto, aby mu dodalo na důstojnosti, ale hlavně aby skrylo jeho rozměrné břicho. Jeho obřadní berla vypadala velkolepě – zlatá hůl posázená broušenými drahokamy, vyleštěnými tak, aby ani na těch nejpodrobnějších snímcích nebyla vidět sebemenší skvrnka.

Arcipáter měl za úkol lidi uklidňovat a konejšit. Ne náhodou vypadal jako svatý Mikuláš. Choval se vlídně a blahosklonně. Víra Sjednocení byla už dlouho pohodlnou součástí

hanzovního života – jako starý pes, domácí mazlíček, který už nemá žádné zuby. To se ale brzy mělo změnit. Dnešní arcipáterova řeč bude přelomová.

Když před sto lety bývalý prezident Hanzy zformoval rámec Sjednocení a přivedl na scénu arcipátera coby představitele této církve, byl to dobrý tah. Arcipáter Basilovi v mnoha směrech připomínal starého krále Fredericka, ochotnou loutku, která ke svému vlastnímu prospěchu nebyla příliš chytrá.

„Už jste připraven." Úmyslně to nevyslovil jako otázku.

„Také si myslím, pane prezidente."

„Musíte to vědět, být o tom přesvědčen. Žádné další změny už nebudou."

Arcipáter narovnal ramena, aby dodal svému vzhledu na důstojnosti. Vždy byl dobrý herec. „Prošel jsem tvrdým výcvikem. Znám svůj text a jsem obeznámen s následky v případě, že se dopustím chyby." Koutky úst zčásti skryté mezi bílými vlákny vousů zdvihl vzhůru, Basil ho však okamžitě pokáral.

„Žádný úsměv! To platí pro dnešní den i pro nejbližší budoucnost. Až budete vysvětlovat příčiny hrozící katastrofy, ve vašich očích nesmí být žádná jiskra. Až ukážeme záběry z Lanyanovy výpravy na Pym, musíte být spravedlivě rozhořčený, musíte proti tomuto novému, strašlivému nepříteli, jemuž nyní čelíme, namířit svůj hněv, ne se usmívat jako idiot." Arcipáter schlíple přikývl a Basil pokračoval. „Od tohoto dne se vaše povinnosti zdesateronásobí. Teď už nejste jen stálý inventář, ale skutečná zbraň použitá v zájmu lidstva."

Na náměstí v Palácové čtvrti se shromáždil dav komparsistů. Arcipáter tradičně promlouval z chrámu Sjednocení, Basil však usoudil, že Palác šepotu bude pro tento účel vhodnější. „Běžte. Čekají na vás. Můj zástupce a já vás odsud budeme pozorovat."

Povzbuzen Basilovými slovy arcipáter vykročil, doprovázen sluhy, kteří stále ještě uhlazovali záhyby jeho šatu a ometali z

něj pomyslná zrníčka prachu. Arcipáter vklouzl do své role: pohyboval se s těžkopádnou velebností a opíral se přitom o svou masivní berlu.

Zástupce Cain dorazil na místo přesně na čas. Basil přikývl. „Konečně jste tady. Dobře. Chci, abyste slyšel arcipáterovu řeč.“ Prezident zaujal své místo ve výklenku, odkud se mohli dívat, aniž byli sami viděni. Obecenstvem se rozlehl šum, neboť k pódiu právě vyrazila čestná garda, aby velekněži připravila cestu.

„Arcipáter nikdy nepronášel nic jiného než bezvýznamné fráze,“ řekl Cain a díval se dolů do kolotajícího davu.

„Dnes to bude jinak. A do budoucna také.“

Muž vystoupal po schodišti, stanul na vysoké plošině a dav ztichl. Arcipáter zahájil svou řeč tradiční prosbou o požehnání, do níž přidal pár militantních frází, které se poněkud vymykaly obvyklému „milujte se navzájem a milujte Boha“. Dunivým hlasem pronesl: „Není nic svatějšího, než voják bojující pro svatou věc. Řeknu vám, co musíme udělat.“ Pozvedl svou berlu a opět ji spustil, jako když kopiník udeří o zem svou zbraní. Obecenstvo ho napjatě poslouchalo.

Po návratu generála Lanyana dospěl Basil k názoru, že nezdar je nutné proměnit v účinný přesvědčovací prostředek. Nedovolil, aby byl záznam z akce na Pymu jakkoliv upraven, a trval na tom, že krvavá smrt vojáků OSZ musí být nemilosrdně ukázána. Vojáci nahráli své děsivé vyprávění o klikisské invazi ještě dříve, než se zachránění pymští kolonisté vůbec stačili svléknout ze svých rozedraných šatů a smýt ze sebe alkalický prach pokrývající jejich kůži.

Hrůzné záběry klikissů (pořízené kamerami zabudovanými v oblecích vojáků) vysílaly zpravodajské sítě téměř bez ustání. Žádný člověk se neubránil pohnutí, když viděl, jak zrádní hmyzí tvorové ubohé kolonisty zotročili či povraždili.

„Ty stvůry jsou mistři v předstírání – a právě to jsme potřebovali.“ Basil se spokojeně usmál. „To vrhá zcela nové

světlo na domnělou vzpouru krále Petra a jeho rozvratnická prohlášení. Lidé uvidí Petrovy intriky v pravém světle – jako nevyzrálou politiku, od které dají ruce pryč. Klikisská hrozba přiměje všechny loajální občany, aby se semkli.“

„Kdybyste jim dal nového krále, možná by snáze zapomněli na Petra,“ navrhl Cain. „Kdy máte v plánu představit nového kandidáta? Kdy mi ho ukážete?“

„Až přijde čas. Teď potřebujeme něco zcela jiného. Náboženství je pro tuto chvíli klíčové, ústřední roli musí hrát arcipáter.“ Basil ukázal na řečnické pódium na náměstí Palácové čtvrti. „Poslouchejte!“

Arcipáter přednesl svou řeč jako skutečný mistr, s vášní a zápalem. V posluchačích, už tak zahanbených vlastním strachem, budila jeho prohlášení nové odhodlání. „Viděli jste sami, co se děje. Tito tvorové na nás zaútočili, ukradli planety, které jsme za cenu velkých obětí osídlili. Nazývají se klikissové.“

Pozvedl pěst. „Ale já říkám, že to jsou *démoni!* Žádný skutečně věřící člověk nepotřebuje vědecká vysvětlení, aby pochopil, co je naprosto zjevné.“

Lidé mumlali, bručeli, jásali nebo vykřikovali.

„Hovořím k vám, abych vám dodal naději, ale nejdříve musíme čelit nepříjemné realitě. Musíme pochopit, *proč* vlastně démoni přišli, a uvědomit si, že jsme na sebe tento trest přivolali sami. Odvrhli jsme naši víru pro světské záležitosti, víc jsme se starali o obchod a politiku než o Boha.“

Basil se usmál, když spatřil překvapený výraz na Cainově tváři. „Napadlo mě, že to bude znít hezky.“

„Nejdříve nás málem zničili hydrogové, ale porazili jsme je. Pak se proti nám obrátil i náš král s královnou, kteří opustili Zemi a Hanzu – a jakmile se tak stalo, vrátili se klikissové.“ Arcipáter moudře pokýval hlavou. „Právě proto jsme se dostali na scestí. Petr dál chrlí jedovatá slova proti prezidentovi,

Hanze – *proti vám všem.* To nemůže být prominuto a vy těžce zaplatíte, pokud mu budete naslouchat.

Klikisšťí démoni přišli jako trest za naše poklesky. Pokud se chceme zachránit, musíme změnit naše smýšlení. V nadcházejících dnech vám předložím velkolepý plán na přežití. Bůh nás potrestá, jen když nám bude chtít připomenout, jak jsme ho zklamali. Bůh je však laskavý a ukáže nám cestu ke spáse."

Lidé jásali. Basil byl navýsost spokojený. Cain však vypadal ohromeně. „Sjednocení přece vždycky bylo naprosto nekontroverzní náboženství, kompromis mezi jednotlivými směry, zbavený veškerého vnitřního náboje. Myslel jsem, že právě to byl hlavní důvod jeho vzniku – mělo odzbrojit fanatiky a umožnit nám, abychom mohli nerušeně sledovat své obchodní zájmy."

Basil našpulil rty. „Kdysi to byla pravda, ale Sjednocení už nemůže být neslanou nemastnou vírou. Ne v časech, jakými nyní procházíme. Toto byla pouze první z mnoha řečí, které arcipáter pod mým vedením pronese."

100 ☼ Margaret Colicosová

Stejnoměrná cinkavá melodie zněla na pozadí fugy lidského křiku. Margaret seděla v klikisských rozvalinách, kam uprchla, a dívala se ven otvorem ve věži. Nohy měla zkřížené pod sebou a choulila se k drsné stěně. Snažila se ze všech sil, ale od počátku věděla, že kolonisté nemají naději. Teď, když byl pryč dokonce i DD, zůstala mezi těmi stvůrami sama. Tak jako dřív.

Pokoušela se komunikovat s bridex – křičela v drsném klikisském jazyce, žádala, aby klikissové kolonistům neubližovali a zdůrazňovala přitom, že tihle lidé jsou *její úl.* Psala do prachu rovnice, přehrávala svou hudbu.

Bridex ji však už neposlouchalo. Dokonce i její hrací skříňka přestala klikissy zajímat. Mysl úlu se rozhodla pozřít všechny lidi, které si „uschovala“, aby posílila velké dělení. Úl potřeboval expandovat, potřeboval doplnit počty válečníků padlých v nedávných bitvách včetně čtyř z osmi domarů. Margaret samotnou už napadlo, jak to asi ovlivní dělení. Klikisské potomstvo získá víc lidských atributů, než mělo bridex původně v úmyslu. Vzpomínala si na tu hrstku klikisských hybridů, kteří vzešli z DNA nebohého Howarda Palawua.

Tato skutečnost ale lidské kolonisty nemohla zachránit.

Margaret, prchající pryč z bitvy, sama však nezraněná, viděla jak klikisští válečníci polapili několik prchajících Tuláků a zahnali je zpět za zeď ohraničující tábor. Neúnavně pracující mnohonozí dělníci kroužili kolem bojiště, sbírali lidské mrtvoly a házeli je zpět přes hradby. Až se budou domarové sytit, z mrtvého masa získají vše potřebné stejně snadno jako z živých obětí.

Nosiči přinesli tucty červů vyměšujících pryskyřičný cement, utěsnili všechny otvory a opět uzavřeli lidi uvnitř. Městečko za obnovenými hradbami se brzy změní v místo hrůzy. Od začátku bitvy lidé už celé dva dny hladověli. Byl jim zastaven přívod vody. Nové zdi byly vyšší a hladší, nebyly v nich žádné otvory. Teď už nikdo neměl šanci vyklouznout.

Ať už navzdory domarům nebo jako výraz žalu, postavili přeživší kolonisté velké hranice, na kterých spálili mrtvá těla, čímž bridex připravili o část DNA. Dokonce na tak velkou vzdálenost, jaká dělila osadu od starých klikisských věží, Margaret slyšela nářek zajatců. Sama byla venku, v bezpečí, a cítila se strašně.

Natáhla svou hrací skříňku a znovu si přehrála známou melodii. Slova „Greensleeves“ ji naučil sám Anton a ona je předala Orli.

„Ach lásko má, jste vinna tím, že toužím po vaší blízkosti. Tak dlouho byla jste pro mne vším já opájel se vaší tváří.“

Dole pod ní se z přízemního podlaží věží vyhrnuly jednotně se pohybující zástupy klikisských dělníků a válečníků, další pak skákali z klenutých říms a snášeli se dolů na spálenou zemi. Margaret se sevřel žaludek. Bridex se tedy rozhodlo.

„Ze slibů vašich mi zbyl jen prach, tak proč mě váš obraz mámí? Stojím tu sám a cítím strach, že srdce mé zůstalo s vámi.“

Nechala hrací skříňku dohrát až do konce. Tolik jí chyběl Anton! Jak jen toužila mít u sebe Louise! Společně se svým manželem odvedli skvělou práci při rekonstrukci Klikisské pochodně. Tehdy se domnívali, že mimozemská zbraň může být využita pro dobro Hanzy. Jak velmi se mýlili.

Z klikisského města se vynořili čtyři zbývající domarové. Jeden z pruhovaných tvorů kulhal a Margaret spatřila, že v nedávné bitvě přišel o dvě ze svých článkovitých končetin. Domarové kráčeli vpřed a jejich vyleštěné krunýře a bodliny se leskly. Dělníci tygrované domary před velkolepým průvodem připravili a vystrojili.

Domarové, obklopení válečníky, cíleně mířili k hradební zdi. Lidé stojící na střechách nejvyšších budov osady je spatřili a vydali divoký křik. Začali dolů vrhat kusy stavebního materiálu, kovové výztuhy, dokonce těžký nábytek, a zranili tak několik opozdivších se klikisských zvědů. Domarové se nezastavili. Cele se soustředili na genetickou hostinu, která se jim nabízela.

Jako druh dokázali klikissové nenávidět pouze ostatní podúly a černé roboty. Lidi původně považovali za nepříjemnost, překážku… Teď se však pro ně stali surovinou.

Třesoucí se Margaret se snažila ukrýt kdesi v chráněném koutu své mysli.

Jako xenoarcheoložka byla na samotu zvyklá. S Louisem strávili dlouhá období vykopávkami ve strašidelných městech na opuštěných planetách, kde pátrali po útržcích dávno zapomenutých dějin. Zvlášť se jí líbilo na jejich první společné výpravě k pyramidám na Marsu. Obětovali tehdy celé roky shánění finančních prostředků, žili z ruky do úst, žadonili o přízeň a zastavili všechno, co měli. Ona a Louis si tehdy postavili obytnou jednotku v rudém kaňonu a přežívali díky kondenzovanému vzduchu a vodě, které získávali z kamení a písku.

Skupina tajemných pyramid byla poprvé objevena při přeletech satelitů mapujících povrch Marsu a pak zachycena na detailních záběrech pořízených pojízdnými pozemními sondami. Pyramidy byly dokonalé čtyřboké stavby tyčící se víc než dvě stovky metrů nad okraj kaňonu. Každý úhel byl dokonalý. Stěny byly kdysi vyleštěné a hladké jako zrcadlo, už se na nich ovšem podepsal proces zvětrávání.

První záběry vyvolaly na Zemi úžas a vzrušení. Lidstvo bylo stěží schopné překročit hranice své soustavy a dosud nenarazilo na žádné známky mimozemské civilizace. Záhada pyramid na Marsu tak uchvátila každého. Než však mohl proběhnout řádný vědecký průzkum, k Zemi dorazil ildiranský bitevník, který lidské rase představil rozsáhlé ildiranské Impérium. Od té chvíle už o pár opuštěných artefaktů pochybného původu nikdo neměl zájem.

Jak jen se Margaret stýskalo po nevinnosti oněch vzrušujících dnů…

Před silnými hradbami stanuli čtyři domarové. Lidé na druhé straně na ně chrlili urážky, křičeli nebo naříkali. Hmyzí dělníci nanesli na stěny našedlou pastu a všichni klikissové ucouvli, neboť chemikálie prudce oxidovala, dosáhla termální

nestability, až nakonec odstřelila pryskyřičnou stěnu směrem dovnitř a vytvořila tak průchod pro domary.

Zaskočení zajatci se pokusili couvnout, skryli se do koutů. Když se dým rozplynul, klikisští dělníci se vrhli vpřed a odklidili suť, aby domarům uvolnili cestu. Pruhovaní klikissové pozvedli své ostré končetiny, připravení se nasytit.

Margaret opět hledala útočiště ve vzpomínkách. Přiměla svou mysl, aby se vrátila zpět do těch dnů, které s Louisem strávili u marsovských pyramid a oblečení do skafandrů pátrali po sebemenší stopě cizího jazyka či mimozemské technologie. Používali ty nejlepší senzory a analytická zařízení, jaké si mohli dovolit, stejně jako svou intuici. Prováděli vrty a odebírali vzorky z vnitřků pyramid, pomocí zvukových vln zkoumali jejich vnitřní strukturu. Pracovali týdny. A nenašli nic.

Nakonec neměli jinou možnost než si přiznat, že slavné marsovské pyramidy nejsou mimozemského původu, ale jedná se o nesmírně vzácný přírodní fenomén, zvláštní krystalické struktury. Margaret a Louis pracně shromáždili získaná data a uveřejnili je tak, aby k nim každý měl přístup. Zvláště Louise mrzelo, že takto zbavuje kouzla jeden z milníků lidské fantazie.

Toto oznámení přineslo Margaret a Louisovi slávu, zároveň však vyvolalo hněvivou reakci lidí, kteří zoufale toužili věřit v tajemnou přítomnost mimozemšťanů. Pyramidy na Marsu stále byly geologickým divem vzniklým v průběhu nesčetných staletí krystalické konverze způsobené kolonií vzácných bakterií. Projevy nevole však neustávaly. Margaret a Louisovi bylo dokonce několikrát vyhrožováno smrtí. Stáli však za svými zjištěními a poukazovali na fakta. Co jiného mohli dělat? Pravda byla pravda bez ohledu na to, zda někoho zklamala či roztrpčila. Margaret čerpala sílu z Louise a on zase stál při ní…

Uvnitř ohrazené osady započali domarové krvavou řež. Vrhli se na uvězněné lidi a systematicky zabíjeli jednoho po

druhém. Přestože se osadníci bránili, neměli nejmenší šanci. Klikisšťí válečníci se vrhli do průlomu ve zdi, většinu zabíjení však nechali na domarech. Byla to tradice jejich rasy.

Margaret měla pocit, že navzdory značné vzdálenosti cítí pach krve. Lidské výkřiky bolesti a strachu se slily do jediného zvuku, který se jí zabodával do zadní části lebky. Zavřela oči.

V době, kdy se vypravili na Mars, byli s Louisem svoji teprve rok. Přestože žili v tvrdých podmínkách a nepohodlí, tyto dny pro ně byly skutečnými líbánkami – tak romantické a plné poklidu. Tehdy sotva stačili dokončit svou práci dřív, než jim došly finanční prostředky a zásoby, Margaret se však z červené planety nechtělo. Byla to náhoda, třebaže nejspíš nevyhnutelná, že Antona počali právě tam, v hlubokých kaňonech Marsu…

Usazená vysoko na klikisské věži znovu natáhla svou hrací skříňku. „Greensleeves."

Konečně výkřiky a lomoz utichly. Uslyšela poslední zoufalý nářek několika kolonistů, jejichž skrýše byly objeveny, pak ustal i ten. Klikisšťí dělníci se nahrnuli do osady a navršili těla svých obětí před domary, kteří začali všechnu tu lidskou DNA hltavě požírat.

101☼ Tasia Tamblynová

Když *Osquivel* konečně dorazil k Llaru, Tasia měla radost, že pro změnu přichází jako osvoboditel. Nikko Chan Tylar byl připraven zlynčovat každého, kdo protiprávně uvěznil jeho rodiče. Robb zase plánoval, jak naloží do své lodi víc než stovku Tuláků a vůbec každého, kdo bude chtít opustit planetu.

Když se přiblížili, Tasia upřesnila, kde má být hlavní osada a Robb v souladu s jejími údaji změnil kurz. „Odvysílám náš

identifikační signál a oznámení, že nemáme nepřátelské úmysly. Jen pro jistotu.“

„Skat, pokud to uděláš, varuješ tím posádku osíků tam dole.“

„Ale no tak, do neviditelné lodi máme daleko! Musí mít nějaké orbitální senzory a všimli by si nás tak jako tak. Proč se nepokusit vyřešit celou věc smírem?“

„Z tvého optimismu mi naskakuje husí kůže, Brindle.“ Věděla však, že osíkovští hlídači umístění na Llaru budou ti nejhorší rekruti, kteří se generálu Lanyanovi nehodili ani jako potrava pro děla ve válce s hydrogy. Nějaký důraznější odpor proto nečekala.

Nikko se naklonil mezi pilotní křesla a svíjel se přitom úzkostí. „Poslali jste zprávu mým rodičům, aby věděli, že jsem na palubě? Odpověděli už? Odpověděl vůbec někdo?“

Z reproduktorů se však ozývalo jen šumění. „Žádné otázky, žádné požadavky, žádné ’to jsme rádi, že jste tady‘.“ Nejspíš si všichni hrají na schovávanou. Tasia sklopila zrak a zkontrolovala souřadnice. „To je zatraceně divné. Osada a základna by měly být přímo tam dole.“

„Právě přelétáme horizont. Za pár minut budeme na dohled.“

Když nad určeným místem přelétali, Tasiiny oči se vpíjely do detailů toho, co zbylo z koloniálního města. Stálé budovy i dočasný barevný tábor byly srovnány se zemí a trosky rozmetány kolem, jako by na osadu udeřilo tornádo, pole široko daleko byla spálena nebo oholena až na hlínu. „Skat, co se tam dole stalo?“

Všude vyrostly věže podobné termitištím a hroudovité stavby, na volném prostranství se tyčil velký lichoběžníkový útvar, zřejmě nově postavený přepravní portál. Klikisské rozvaliny se proměnily v rozlehlé město, snad pětkrát rozsáhlejší než staré věže, které viděla při své první návštěvě. Po zemi se pohybovaly temné postavy připomínající obrovité

brouky. Někteří z tvorů slézali z věží, jiní roztáhli křídla a letěli.

Tasia si najednou vzpomněla na podivnou informaci, kterou Mág-imperátor prostřednictvím zelených kněží sdělil králi Petrovi. „U Hvězdy, to jsou klikissové! Vrátili se na Llaro."

„Zničili celou tu zatracenou kolonii!" vykřikl Robb. „Tak proto nikdo neodpovídal."

„Raději bych měla co do činění s osiky."

Nikko sevřel opěradlo pilotního křesla, aby neupadl. „Nemůžeme si myslet, že jsou všichni mrtví. Nevíme, co se stalo. Možná to někdo přežil. Musíme to zjistit!"

„Podívej se a udělej si závěr sám."

„Ne! Nemáme dost informací! Pár lidí mohlo uniknout. Spousta lidí. Nemůžeme to jen tak vzdát."

„Já to nevzdávám. Zatím," řekl Tasia. „Ale ptát se těch brouků, co se stalo, by nejspíš nebylo moc rozumné. Až moc mi připomínají černé roboty a s těmi mám pár nevyřízených účtů."

Robb se naklonil kupředu. „Co je to? Něco se vzneslo do vzduchu."

Ze spálených polí se zvedaly desítky malých krabicovitých lodí a mířily k *Osquivelu.* Země byla pokrytá hranatými čluny, které vzlétly jako podrážděné vosy. „Sakra, teď půjdou po nás!"

Robb obrátil loď do prudkého lopinku. Tasia se vrhla do křesla k řízení.

„Nemůžeme odsud jen tak utéct." Nikko byl nesmírně bledý. „Nevíme… Nevíme jistě…"

Když viděla, co hmyzí tvorové udělali s lidskou osadou, došla k názoru, že nemá smysl vyjednávat. Přesně mířenými výstřely rozbila několik jednotlivých člunů na kusy. Další vlna lodí se za nimi pustila jako roj včel.

Jednotlivé klikisské lodě palbu opětovaly, chrlily výtrysky vysoce energetizované plazmy, které se nepodobaly ničemu, co

kdy Tasia viděla. Robb se vyhnul chomáči plazmy jen díky tomu, že změnil kurz tak prudce, až Nikko narazil do stěny. Akceleroval, kličkoval a zkoumal přitom zvrásněnou krajinu, nenašel však žádné vhodné místo, kde by se mohl skrýt.

„Nemůžeš si stěžovat, že by nebylo na co střílet, tak přestaň skuhrat, Tamblynová, a pal!“

Tasia neváhala a třemi výstřely zničila další tři klikisské lodě. „Podívej, naše nové zbraně fungují přímo zázračně!“ Klikisské lodě se přibližovaly a čtyři z nich začaly najednou pálit. Mocný zášleh plazmy ožehl dolní část trupu *Osquivelu*, další olízl motory, až se přístroje v Robbově kokpitu divoce otřásly.

Nikko překonal přetížení způsobené vysokou akcelerací, zvedl se, udeřil pěstí do komunikačního systému a aktivoval tak nouzový signál a poziční boji. „Mayday, mayday! Útočí na nás klikissové.“

„A kdo nás podle tebe uslyší, Nikko?“ zeptala se Tasia.

„Někdo tam dole, kdo to přežil. Někdo tam musí být.“

„Mezi optimismem a zaslepeností je určitý rozdíl. Pokud by měli prostředky, aby s těmi brouky mohli bojovat, tak už by to udělali, nemyslíš?“

Robb ji ale zarazil. „Tak na toho kluka nekřič! Co máš proti pozitivnímu myšlení?“

Osquivel nabral výšku a Tasia uviděla další dvě lodi blížící se k nim z oběžné dráhy. Kolik jich v okolí planety asi bylo? „Chystají se nám zkřížit cestu.“

Vystřelila na dvě lodě nad nimi, jednu zničila a soustředila se na čtyři další blížící se ze stran. Klikisské čluny byly jako přerostlí rozzuření komáři. Robb sklonil příď, prudce klesal k zemi a hnal se na východ. Slunce už zapadlo, brzy se ocitnou uprostřed hluboké noci. Naštěstí už byli dostatečně daleko od osady, takže se k pronásledovatelům nepřidávaly žádné další lodě. V hmyzím městě na povrchu vládl chaos, zdálo se

rozvrácené a Tasiu napadlo, zda je v nedávné době nezasáhly nějaké nepokoje.

Klikissové je neúnavně pronásledovali, pálili na ně znovu a znovu. Už tak poškozené motory dostaly další zásah a *Osquivel* se prudce propadl. „To není dobré," řekl Robb.

Tasia se soustředila na odstřelování zbývajících útočníků. „Zbylo jich už jen pět. Myslím, že je dokážu sundat." V rozporu s jejím prohlášením zasáhl *Osquivel* další výstřel, který poškodil dosud funkční motor.

„O moc dál se už nedostaneme," konstatoval Robb. Nebe kolem nich s postupujícím soumrakem pohasínalo. Hnali se kupředu.

Tasia to pojala jako střelecké cvičení, soustředila se tak, že skoro nedýchala. Zničila další dvě klikisské lodi – tři zbyly. Robb už však nebyl schopný manévrovat. Stěží vůbec nějak řídil jejich klesání. „Padáme!"

Jejich strmý let přilákal vražedné klikisské lodě blíž. Tasia je mohla sestřelit, čekala však, až se vzdálenost mezi nimi a nepřáteli zmenší. Když klikissové viděli, že je *Osquivel* smrtelně zraněn, začali se kolem něj stahovat a tlačili ho k zemi.

„Tak pojďte, vy parchanti, ještě kousek!" Čluny poslechly. Tasia s vítězným pokřikem vypálila tolik pulzů, kolik jen mohla, tak rychle, jak je jazerové baterie dokázaly generovat. Všechny tři nepřátelské lodi vybuchly. „Mám vás!"

„Pokud se chystáš na vítězný tanec, tak sebou hoď," řekl Robb. „Náraz za deset vteřin – hladké přistání nečekej." Ztemnělý zemský povrch se rychle přibližoval a Robb se snažil zamířit do širokého kaňonu. „Ale neboj se, tohle jsem cvičil na simulátoru."

„Před pěti lety." Tasia se připravila na náraz. „Skat, počkej s tím!"

Osquivel břichem drhl o dno kaňonu, narážel do skal, rozrýval hlínu, otáčel se doleva a doprava. Trup vibroval

nejrůznějšími zvuky, motory zaplavila protipožární pěna. Bezpečnostní popruhy znehybnily Tasiu jako síť.

Když se loď konečně se skřípěním zastavila, Tasia potřásla hlavou, aby zaostřila zrak a zbavila se zvonění v uších. Zatímco Robb vypnul systémy a hodnotil rozsah poškození (jeden motor mimo provoz, druhý zničený, většina paliva rozlitá po širokém okolí), Tasia rychle vystoupila a obešla loď, aby zjistila, jak zle to vypadá.

Osquivel se zastavil nedaleko osamělého kaňonu, daleko od zničené kolonie. „Dostali jsme se do pěkného svrabu."

Nikko odněkud vyhrabal lékárničku, vyšel ven a s nešťastným výrazem v obličeji stanul vedle ní. „Už jsem těch havárií zažil trochu moc, zvlášť vzhledem ke svému věku."

„Většina lidí nedostane příležitost havarovat víc než jednou."

Osquivel stále skřípal a praskal, jak postupně chladl a usazoval se. Protipožární pěna vytékající na suchou zemi syčela. Jinak ale byla llarská noc velmi tichá a hrozivá.

„Tomu říkám situace!" Tasia se v houstnoucí tmě rozhlédla kolem sebe.

„Všechny lodě, které nás pronásledovaly, jsme zničili," připomněl Nikko. „Možná ti brouci nebudou vědět, kde nás hledat."

V Robbově tváři se zračilo napětí. „Měli bychom držet hlídky."

„Nastavím zbraňové systémy tak, abychom je mohli použít pro osobní ochranu. Myslím, že některé pořád fungují. Musíme jen doufat, že jsme havarovali dostatečně… nenápadně." Tasia se náhle rozběhla do lodi, neboť si uvědomila, že nouzový lokalizátor stále funguje. Rychle jej odpojila a vrátila se k Robbovi. Objala ho, přitiskla se k němu a společně hleděli do noci.

102 ☼ Jess Tamblyn

Jejich wentalská loď opustila zjizvený led Jonahu 12 a za sebou zanechala nejen tragické vzpomínky, ale také třpytivou přítomnost vodních entit. Vodní bytosti je zavedly do barevné vířící polévky ionizovaného plynu a rozštěpených molekul, mlhoviny prozářené nedalekými mladými hvězdami. Jess už nyní věděl, že právě zde se odehrála pradávná bitva, v níž hydrogové a faerové rozervali wentaly na kusy a jejich molekuly rozprášili do prázdnoty.

„Co to bylo za válku?“ zeptala se Cesca vodních elementálů. „Proč jste bojovali s faery i hydrogy?“

„Myslel jsem, že se faerové obrátili proti hydrákům,“ dodal Jess.

Faerové nejsou ničí spojenci. Spolupracují, když se jim to hodí, ale chtějí pouze ničit. Nás. Hydrogy. Všechno.

Vodní bublina lodi prolétala nejhustšími klubky plynu, molekuly se kolem ní shlukovaly. Jess a Cesca společně použili své schopnosti ovládat wentaly k reintegraci rozprášené vody, která dříve tvořila tělo elementálů, a koule jejich plavidla začala narůstat. Jednotlivé entity spojovaly svou sílu. Kolik vodních bytostí bylo v chladném vakuu rozprášeno? Stříbřitá loď pohlcovala drobné kapky, shromažďovala je do malých louží, které se měly stát dalšími wentaly. Uzdravování, sílení, růst, život. To byly koncepty a motivy, které hydrogové ani chaotičtí faerové nechápali.

Jess cítil rostoucí uspokojení. Cesca tiskla prsty k pružné membráně, sledovala a dotýkala se vzkříšených wentalů. Návštěva na Jonahu 12 jí živě připomněla útok robotů, smrt všech tamních Tuláků i to, jak sama téměř zemřela. Teď se oba cítili tak plní života…

Jak jejich loď dál křižovala mlhovinou, byla stále větší a zněly v ní nesčetné nedočkavé hlasy. *Byli jsme opět spojeni. Nyní se musíme množit a šířit.*

Jess pochyboval, že se mu znovu podaří přesvědčit Nikka Chan Tylara a ostatní dobrovolníky, „nosiče vody“, kteří mu dříve pomohli wentaly šířit. Měl však jiný nápad. „Půjdeme na Plumas! Moji strýci mohou k šíření těchto nových mlhovinových wentalů použít své vodní tankery.“

„A my mezitím shromáždíme další,“ dodala Cesca.

Když se vrátili na ledový měsíc, Cesca byla překvapená a potěšená, neboť zjistila, že Plumas právě navštívil její otec. On a Caleb Tamblyn často pracovali společně, vymýšleli výstřední podnikatelské plány a společně se dostávali do potíží. Denn Peroni přišel, aby se přesvědčil, že vodní doly jsou opět v plném provozu.

Ve značně přeměněných podzemních prostorách jim Caleb s úsměvem vysvětlil: „Teď, když je ekti tak dostupné a obchodní trasy spojují tak velký počet konfederačních planet, budou obchodníci bezpochyby potřebovat vodu, kyslík a další vedlejší produkty, které nabízíme.“ Zatímco mluvil, od úst mu šla bílá pára. „Každým dnem k našim studním míří další a další lodě, aby si naplnily cisterny.“

Denn Peroni se z úspěšné obchodní cesty do ildiranského Impéria vrátil podivně proměněný. Dokonce i Jess zaznamenal rozdíl, neboť pocítil nečekanou rezonanci s wentaly ve vlastních žilách.

Když se na to Cesca svého otce přímo zeptala, snažil se její otázky zamluvit, ale třpyt v očích nemohl skrýt. „Všechno je teď jiné! Ten zelený kněz na Ildiře a hanzovní technici všechno změnili, je to evoluce. Našli nový způsob *myšlení* a ukázali mi jej.“ Přestože měl na sobě jen lehkou vestu a košili, nezdálo se, že by mu bylo v mrazivém vzduchu podzemní jeskyně chladno.

Třebaže nebyl prostoupen wentalskou energií, zřejmě jejich myšlenky *slyšel*, jakkoliv to Jesse překvapovalo.

„Nevím, co to do něj vjelo," zavrtěl Caleb hlavou. „Ale stejně mi vždycky připadal nějaký divný. Mám si tím lámat hlavu?"

„Rozhodně ne," řekla Cesca. „Není to… nebezpečné."

Denn se na svou dceru usmál. „Brzy možná přijdu dokonce i na to, jak bych se tě mohl znovu dotknout. Všechno bývalo záhadné, ale teď to dává mnohem větší smysl." Poplácal Caleba po hubené paži. „S radostí budeme šířit vaše nové wentaly, zatímco vy budete pokračovat v pátrání. Vezmeme tanker klanu Tamblynů a chopíme se toho sami."

Caleb se zamračil. „Kdo jsi, abys mohl nabízet…"

„Jsem ten, co vám půjčil dělníky a techniku z Osquivelu, abyste mohli zprovoznit svoje vodní doly."

„No, to možná ano, ale nakonec jsme je nepotřebovali tolik, jak jsme si mysleli. Většinu práce odvedli Jess s Cescou."

„Dobře. Proč jim v tom případě neprokázat malou laskavost?" Denn se neustále usmíval, zdál se v dokonalé vnitřní rovnováze. „Splatit dluh není ztráta času."

„To určitě ne…"

O něco později navedl Jess na povrchu ledového měsíce mlhovinové wentaly, aby se oddělili od jeho bubliny a vlili se do přistaveného tankeru. Oživená voda tekla jako třpytivá housenka, naplnila nádrž a vyplnila každé volné místo, aniž se jediná kapka oddělila. Jakmile byl tanker naplněn, Jess a Cesca se rozloučili a vyjádřili své díky.

Cesca pohlédla hluboko do očí svého otce a snažila se pochopit, v čem se změnil. Wentalové zachytili blízkost podobnou duchovnímu poutu mezi ní a Jessem, tohle však bylo širší, všezahrnující, obsáhlejší než wentalské spojení. Denn se zdál šťastnější, silnější, jako by jí dokázal být blíž než kdykoliv předtím. „Je to nádherné, Cesco! Už si o mě nikdy nemusíš dělat starosti."

„Vysvětlíš mi někdy, co se s tebou stalo?“

Zvláštně se na ni usmál. „Jednou ano. Jsem si jistý, že to wentalové pochopí. Světostromy jsou už blízko. Právě teď ale nejvíc potřebuji porozumět sám sobě. Až budu připravený, podělím se o to se svou dcerou, nebo Mluvčí – *bývalou* Mluvčí – Tuláků.“

„Poslední rok jsem nijak zvlášť nebyla ani jedním – Mluvčí ani dcerou.“

„Pro mě jsi vždycky byla vším, moje Cesco. U Hvězdy, na to nikdy nezapomínej!“

103 ☼ Sirix

Poražený, ale ne rozdrcený; zlomený, ale stále živý, bojoval Sirix o to, aby svou stále se zmenšující armádu udržel v chodu. Bitevní skupina byla po srážce na Llaru zle poškozená. Ztratil mnoho svých lodí, vojenských compů a černých robotů. Válečným lodím OSZ zbylo už jen málo paliva a téměř žádná munice.

Vůbec poprvé začal skutečně zvažovat možnost, že se skryjí, přejdou do hibernace, že se všichni černí roboti pohřbí na nějakém opuštěném asteroidu nebo měsíci a jednoduše pár tisíc let počkají. Sirix si však byl jistý, že by se během té doby klikissové nezadržitelně rozšířili po celém Spirálním rameni. Něco takového nemohl připustit a jeho pevné odhodlání ho nutilo k činnosti. Musí existovat nějaký způsob…

Pak se nečekaně objevilo řešení.

V nesmírnosti vesmírného prostoru narazily lodě robotů na osamělý tulácký transportér obtížený nádržemi s ekti. Sirix soustředil svou pozornost a zaměřil na ni své vylepšené senzory. Všechny jeho zbývající lodi přešly do stavu plné pohotovosti.

„Měli bychom zaútočit," oznámil Ilkot. „Naše lodi mají kritický nedostatek paliva pro mezihvězdný pohon. „Naše lodě mají kritický nedostatek všeho." Sirix zhodnotil výsledky rychlého senzorického průzkumu a přinutil se k logickému uvažování zahrnujícímu širší škálu možností. V sázce bylo jejich přežití. „Tento náklad nemůže naší skupině lodí vystačit nadlouho."

„Nemůžeme si dovolit, aby unikl."

„Neunikne."

Jakmile transportér zaznamenal přítomnost skupiny lodí, odchýlil se od svého dosavadního kurzu a ostražitě ji sledoval, jako jedno zvíře u napajedla sleduje druhé. Pilot si musel myslet, že tyto lodě patří k Obranným silám Země, známému protivníkovi Tuláků.

Lodě robotů zachovávaly původní kurz a nechaly Tuláka, aby si myslel, že kolem jejich senzorů proklouzl nepozorovaně. Sirix vypustil malou sondu, která sledovala transportér a vysílala zpět naváděcí signál. Tulák dál letěl pryč, zjevně přesvědčený, že se nemá čeho bát. Vylepšené motory transportéru byly schopné vyvinout neočekávaně velký tah, nejspíš se tedy domníval, že by v případě nutnosti snadno získal náskok, černí roboti však neměli křehká těla jako lidé a dokázali snést mnohem větší akceleraci.

Sirix čekal tak dlouho, jak považoval za nezbytné, a pak se opatrně pustil za svou kořistí. Roboty řízené lodě se zformovaly do protáhlé řady a zachovávaly potřebnou vzdálenost, aby je senzory tulácké lodi nemohly zachytit. Vypuštěná sonda vysílala zřetelný signál a oni ji snadno následovali.

Sirix zavolal na můstek PDho a QTho, aby se dívali. Očekával, že to bude zajímavé.

Tulácký transportér mířil k tmavé sluneční soustavě s hnědým trpaslíkem uprostřed. „Ze senzorického průzkumu

vyšlo, že žádná z planet není příhodná pro biologický život," řekl Ilkot. „Termální tok centrální hvězdy není dostatečný."

„Prozkoumej to důkladněji! Hledej stopy průmyslové aktivity. Umělé základny, satelity, pohyb plavidel." Sirix byl schopen najít jen málo důvodů, proč by se lidé měli usadit na místě tak nehostinném pro biologické formy života, pokud ovšem nechtěli své zařízení skrýt. Věřil, že jeho domněnka byla správná – transportér je zavede k většímu skladišti paliva. Dal svým lodím pokyn, aby se semkly a čekaly na okraji soustavy, zatímco Tulák zpomalil a zamířil ke svému bezpečnému přístavu.

Ilkot hlásil: „Našli jsme malé zařízení, převážně umělého původu, vyrobené ze zpracovaného kovu. Zanechává zřetelnou tepelnou stopu. Je umístěno na asteroidu o průměru ani ne půl kilometru."

„Musí to být nějaké překladiště paliva," konstatoval Sirix. „Tuláci nechtějí, aby ostatní znali umístění této základny. Opatrně se přibližte, zachovávejte rádiový klid, motory na minimální výkon."

Transportér zakotvil u malého asteroidu a vypnul horké motory pro let podsvětlenou rychlostí, Sirix však nařídil svým robotům, aby čekali ještě celou hodinu, než lidé v překladišti zcela poleví v ostražitosti. Lodě robotů se pak tiše přiblížily, připravené udeřit.

Sirix oznámil: „Tuláci obvykle nemívají zbraně. Raději se skrývají, než aby bojovali. To je jejich způsob obrany. Musíme je obklíčit a základnu zcela izolovat. Nikdo se nesmí dostat ven. Nejen proto, abychom zůstali utajení, ale také abychom zamezili jakékoli ztrátě cenných lodí či materiálu. Mířte. Nepřejeme si ničit – jen bychom tak promrhali cenné palivo."

„A také munici," dodal PD.

Motory se opět zažehly a vystřelily ukořistěné lodě OSZ jako projektily na poslední zběsilý let ke zvolenému cíli. Dříve

než se překvapení Tuláci zmohli na něco víc než na rozhořčené dotazy, roboti byli u nich. Lidé se ani nepokusili uniknout.

Sirix si prohlížel základnu, která nebyla ničím víc než převalujícím se asteroidem s obytnými kopulemi a přídavnými nádržemi. Uviděl kotvicí doky pro šest transportérů. Největší skladovací nádrže základny byly téměř plné, palivo bylo připraveno k distribuci na další tulácké základny, lidské kolonie, možná dokonce i do ildiranského Impéria. Kotvily zde také čtyři malé lodě.

„Jedenáct forem života," řekl Ilkot. „Žádný obranný systém."

PD a QT ochotně nabídli pomoc, ale Sirix se k ovládání zbraňových systémů obří lodi postavil sám. Bez jakéhokoliv komentáre či výhrůžek, které by stejně byly zbytečné, zničil systém podpory života stanice. Stačil mu na to pouze jediný výstřel z jazeru o střední intenzitě.

Výbuch vypadal jako nádherná ohnivá a světelná show, žhavé kusy, které snadno unikly nízké gravitaci asteroidu, vylétly vzhůru a odpluly do vesmírného prostoru. Sirix zvažoval, zda zničit také ony čtyři malé lodi, jen aby lidi ochromil, nemohl si však dovolit zbytečnou ztrátu použitelných strojů.

Komunikační kanály se naplnily nepříjemnou kakofonií výkřiků. „Dobrá, vy osíkovští parchanti, vzdáváme se! Zatracení piráti! Barrymore's Rock je možná malá základna, ale jsme členy Konfederace. U Hvězdy, žádáme, abyste nás odvezli ke králi Petrovi. Obranné síly Země nemají žádné právo…"

K obrazovce se nahrnuli další tři Tuláci. „Zničili jste náš systém podpory života. Nepřežijeme dlouho…"

Sirix otevřel komunikační kanál a dovolil, aby spatřili jeho hranatou černou hlavu a podsadité hmyzí tělo. „Ne, nepřežijete. A také nemáme zájem o vaši kapitulaci."

Přerušil spojení a vyslal k základně čety svých robotů. Ti nepotřebovali atmosféru ani kotvicí doky. Jednoduše vyskákali ven z otevřených nákladových prostorů lodí OSZ a zamířili k malé rotující stanici. Tohle byla bitva podle Sirixových představ.

Lidé se zabarikádovali uvnitř, roboti se však prořezali přímo skrz vnější trup. Došlo k výbuchu a prudké dekompresi, zatuchlý vzduch se vyřinul do vesmírného prostoru jako krev. Některé části kovových stěn, příliš tenké, aby si dokázaly uchovat tvar bez podpory vnitřního tlaku, se probořily dovnitř. Když vysadil generátor, všechna světla uvnitř Barrymore's Rock zhasla a ve tmě žhnuly jen nouzové orientační směrovky.

Roboti vstoupili do černočerné tmy. Své optické senzory nastavili na infračervené pásmo a pustili se za lidmi, kteří nezahynuli při dekompresi.

Základna byla metodicky a nemilosrdně vyčištěna. Roboti však nespěchali. Sirix se masakru zúčastnil osobně. Tito nevinní lidé robotům posloužili jako obětní beránci, na nichž si vybili zlost a frustraci po všech těch porážkách utržených v nedávných střetech s klikissy. Křik posledních několika lidí zabarikádovaných ve vzduchotěsných prostorách miloval Sirix stejně jako bridex hudbu. K dokonalému uspokojení to sice nestačilo, aby byl to dobrý začátek.

O dvě hodiny později už na Barrymore's Rock nezbyl nikdo živý.

Sirix procházel obytnými kopulemi, překladišti a sklady a vychutnával si každý okamžik. Všude ležela rozervaná těla, cákance krve byly na palubě i na stěnách. Nedaleko zakotveného transportéru našel štíhlého mladého muže v pilotní uniformě s červeným šátkem na krku. Ostatní lidé – tři děti, čtyři muži a tři ženy – zřejmě tvořili rodinu. Jejich soukromé kajuty byly přecpané nesmyslnými tretkami, našel také rozsáhlý videoarchiv zachycující jejich každodenní život. O tak zbytečné informace však Sirix neměl zájem.

Černí roboti společně vyčerpali ekti ze zásobníků a získali tak daleko více paliva, než kolik vezl jediný transportér. V blízkosti základny zůstali několik dní, než všechny lodě doplnily nádrže. Sirix, který si dobře uvědomoval, kolik lodí už ztratili, nařídil compům, aby se zmocnili i čtyř malých osobních lodí a pavoukovitého transportéru kotvícího u základny. Když pro nic jiného, poslouží tyto lodě k nějaké léčce.

Všichni roboti se vrátili do svých lodí, které pak odrazily od liduprázdné základny. Přestože byl Sirix připravený pokračovat ve své pouti, začal mít obavy, že se rasa jeho stvořitelů příliš rozšířila a jeho malá skupina ji už nedokáže zastavit.

Jakmile zajistil také veškeré použitelné vybavení, otočil svou obří loď a dovolil PDmu a QTmu, aby se procvičili ve střelbě na cíl. Dvojice compů opakovaně pálila na obytné kopule, prázdné nádrže a mateřský asteroid. Sirix jim nařídil, aby pokračovali v ostřelování vysokoenergetickými jazerovými pulzy tak dlouho, až ze základny Barrymore's Rock nezbude nic, co by se dalo identifikovat.

Pak svým lodím vydal povel, aby se znovu zformovaly, spokojen s dosaženým výsledkem. „Nyní budeme pokračovat… až do samotného konce."

104 ☼ Mág-imperátor Jora'h

Lodě adara Zan'nha vezoucí zachráněné kolonisty z Cjeldre se vrátily na Mijistru. Jora'h, doprovázený Nirou, jejími dětmi a Prvním následníkem Daro'hem, jim šel vstříc. S úzkostí očekával zprávy o tom, nakolik se klikissové rozšířili a kolik škod už stačili napáchat. Bál se, že ho čeká další válka. Stavěli se klikissové vůči ildiranskému Impériu nepřátelsky?

Krokem tak svižným, až málem zakopl o pobíhající služebníky, sestupoval Mág-imperátor po stezce z Hranolového paláce k náměstí, kde měla přistát Zan'nhova skvostná válečná loď. Úředníci, dvořané, dějepravci a světlonoši kráčeli v procesí za nimi, aby přivítali Sluneční flotilu doma.

Na orbitální montážní stanici v té chvíli Tabitha Hucková a její posádka oslavovali spuštění devíti nových bitevníků, které měly vlajkovou loď doprovodit na povrch. Kolem bitevníků svižně kroužily šípy předvádějící složité manévry. Rozradovaní Ildirané nepotřebovali vědět nic víc, než že adar úspěšně splnil svou misi.

Vlajková loď dosedla na mozaiku dláždění, kovové plamence třepotající ve větru, sluneční plachty napjaté. Jora'h čerpal sílu z Niry stojící hned za ním. Osira'h se držela za ruku Prvního následníka Daro'ha, jako by si náhle uvědomila, že je přece jen malá holčička. Niřiny děti, bytosti se zvláštníma očima a zájmem o nečekané věci, byly plně zaujaté novým Kolkerovým „odhalením". Nabízely matce, že jí ukážou, o co se jedná, a ostatní zelení kněží ji k tomu nadšeně vybízeli, ale Nira byla příliš soustředěná na vztah s Jora'hem.

Vysunuly se lodní rampy a po chvíli napjatého ticha vystoupil adar Korťnh doprovázený svými důstojníky. Za nimi kráčeli uniformovaní vojáci Sluneční flotily a nakonec skupina lidí evakuovaných z Cjeldre. Byla jich jen stovka. Nira, která čekala víc, zadržela dech a řekla: „To jsou… všichni?"

Zan'nh přitiskl na hruď sevřenou pěst. „Navštívili jsme několik známých kolonií, vůdce. Některé byly neobydlené, jiné zničené. Až na Cjeldre jsme našli živé lidi."

„Potkali jste klikissy? Kolik?" zeptal se Jora'h.

„Skutečně se vrátili v plné síle. Když jsme na Cjeldre přišli, tito lidé už byli drženi v zajetí. Kdybychom se neobjevili v pravou chvíli, byli by pobiti." Adarův hlas prozrazoval silné pohnutí.

„Zachránil nás!" vykřikl jeden z lidí ze zadního hloučku.

Adar pohlédl na otrhané uprchlíky a pak zpět na svého otce. „Ano, vůdce, zachránili jsme je.“ Tvářil se trochu rozpačitě, ale byl také sám se sebou spokojený. „To, jak se klikissové zachovali na tolika planetách, nebylo… čestné.“

Nira rozpřáhla svou náruč. „Jsme rádi, že jste naživu! Jsme rádi, že jste přišli sem.“

Lidé klopýtali dolů po výstupní rampě, omámení pocitem vděčnosti. Jora’h vydal příkazy služebníkům, nadšeným, že mohou opět něco vykonat. „Dohlédněte na to, aby tito lidé dostali pohodlné ubytování, čisté oblečení, lékařskou péči a jídlo, jaké si budou přát.“

Cjeldreští kolonisté začali vzdávat díky. Někteří byli blízko zhroucení, jiní by se chtěli k Mágu-imperátorovi vrhnout a obejmout ho, Yazra’h však stála na stráži a nikoho nepustila dál.

Adar sledoval výrazy jejich tváří, užaslé a plné úlevy. Tiše řekl: „Měl jsi pravdu, když jsi mě vyslal na tuto misi, vůdce. Kdybych vyrazil dřív, mohl jsem jich zachránit ještě víc.“

Zan’nh ho neměl v úmyslu kritizovat, ale Jora’h stejně pocítil bodnutí viny. Zdráhal se, když ho Nira prosila o pomoc Sluneční flotily. Nechtěl ztrácet čas a vynakládat prostředky na řešení problému, který si lidé způsobili sami. Měl Niru poslechnout hned. Žádala ho o tak málo, a Jora’h cítil, že jí toho tolik dluží. Po tom všem, co Ildirané prováděli s lidskými pokusnými subjekty na Dobrosu, po všech těch zločinech utajovaných po generace – a nyní k jeho vlastní hanbě odhalených – neměl vůbec váhat. Mág-imperátor měl vůči lidem dluh, který nikdy nebude schopen splatit.

Tiše promluvil k Niře: „Řekni mi, jak nejlépe bych jim mohl pomoci teď. Měli by zůstat na Ildiře? Mám je poslat zpátky na Zemi? Víš, že udělám všechno, o co mě požádáš.“

Rysy Niřiny tváře ztvrdly. „Ne Země, ne Ildira. Tito lidé odešli na Cjeldre, protože chtěli začít nový život. Připojili se ke

kolonizační iniciativě Hanzy a riskovali všechno jen proto, aby měli vlastní domov.“

Mladá Osira’h horlivě přikývla a pevně se chytila Prvního následníka za ruku, když jim nad hlavami přeletělo sedm rychlých šípů stále předvádějících leteckou akrobacii. „Pošli je na Dobros, otče! Dovol jim, aby se připojili k tamním lidským osadníkům. Není to tak správné, Daro’hu? Ať si vybudují svou kolonii, jak kdysi bylo přislíbeno posádce *Burtona*.“

Cítil, jak se Nira zachvěla, ale nakonec přikývla.

„Nabídněte jim to. Pomůže to zacelit rány a změnit jejich pohled na tebe a na všechny Ildirany.“

Jora’h se zhluboka nadechl. „Ano, rány se musí zhojit. Možná se Dobros stane novým začátkem, místem, kde budou lidé a Ildirané žít v harmonii. Tito kolonisté se tam mohou odebrat a svobodně žít, a my je podpoříme, jak jen budeme moci. Tak tomu mělo být od začátku.“

Úsměv, který prozářil Niřinu tvář, byl opravdový. „Je to dobrý začátek, Jora’hu!“

„Pokud tam nepřijdou faerové, aby celou kolonii zničili,“ řekl Daro’h. Jizvy na jeho tváři byly v jasném denním světle výrazně rudé.

Služebníci a úředníci odváděli zachráněné kolonisty pryč, ale Jora’h dál zůstával zamyšlený. Zvažoval tento tah dlouhou dobu, ale nyní už nemohl otálet. Situace byla špatná a on ji musel začít řešit dřív, než lidé vezmou věci do svých rukou. Měl-li si získat jejich důvěru, musel udělat víc, než jen nabídnout několika utečencům kousek půdy na Dobrosu. Staletí lží připravily Ildirany o podporu lidí, a možná dokonce zničily šanci na vytvoření skutečného spojenectví s nimi. Musel se omluvit, vybudovat mosty.

„Dobros je pouze prvním krokem. Sám o sobě nestačí. Ty sama to víš. Gesta, jako je tohle, nemohou *nic napravit*.“

Pohlédl Niře do očí a pak se podíval na Osira’h. „Ty už jsi zeleným kněžím řekla o genetickém programu, Niro. Podělila

ses o svůj příběh a o svou bolest, přiznat však není totéž jako odčinit. Musíme se postarat o nápravu. Nemůžeme to ignorovat a doufat, že lidé zapomenou. Protože to se nikdy nestane.“

Neváhal, dělal to přece *pro ni*. Co ho však překvapilo, byl poněkud nečekaný fakt, že z toho sám měl dobrý pocit. „Musím stanout před vůdci lidí a přiznat, co Ildirané celé generace prováděli. Omluvím se – jen tak mohu doufat, že dojde k vzájemnému usmíření. Vypravím se za králem Petrem.“

Obchodníci Rlinda Kettová a Denn Peroni mu už vysvětlili matoucí schizma lidské vlády – rozpor mezi novou Konfederací a starou Zemskou hanzovní ligou. Hanza se zjevně uzavřela světu, kdežto Konfederace dál rostla a přijímala různé „kruhy“ lidstva, od kolonistů po tulácké klany a Niřiny milované Theroňany. Jora’h se už sešel s prezidentem Wenceslasem a také strávil nějaký čas s králem Petrem a královnou Estarrou.

Niřina tvář se rozzářila ještě dřív, než dokončil větu. Mág-imperátor tedy oznámil své rozhodnutí všem: „Vypravíme se na Theron. Ten je srdcem a duší lidské rasy.“ Objal Niru a sdílel její radost prostřednictvím prostého tělesného kontaktu. „Odletíme tak brzy, jak jen to bude možné.“

105 ☼ Král Petr

Každý Petrův den byl naplněn rozhovory se zástupci hanzovních kolonií a tuláckých klanů. Malá chvíle pozdě odpoledne – opravdu jen malá chvíle – však patřila jen jemu a Estaře. Po tolika banketech, společenských večírcích a oslavách bylo příjemné pojíst spolu něco lehkého, sednout si na balkon, dívat se do zákrutů lesa a skrze velkou mezeru v korunách také na otevřené nebe.

Petr však nepřestával myslet na Konfederaci ani při společných chvilkách se svou ženou. Povinnosti vladaře na něj těžce doléhaly. Vytvoření nového systému si vyžádalo tolik diskusí, tolik dohod, tolik rozhodnutí! Zdvořilý OX stál vedle nich. Compo dělal pokroky a opět začínal sloužit jako politický poradce.

Petr přemítal o rychle se měnící situaci ve vztazích mezi Hanzou a Konfederací, Theroňany a Tuláky, a dokonce i mezi lidmi a Ildirany. Právě se totiž dozvěděl, že na Theron míří sám Mág-imperátor Jora'h s jakýmsi posláním.

Zprávy o dobroském genetickém programu, které se k němu donesly prostřednictvím zelených kněží, jím hluboce otřásly. Když Petr společně s Estarrou navštívili Mijistru, Mág-imperátor Jora'h se jim oběma líbil. Dokonce mu tehdy věnovali ratolest pro jeho Hranolový palác. Potom však Petr uslyšel Niřin příběh a nevěděl, co si má myslet. Možná bude nakonec dobře, jestliže se setkají tváří v tvář. Doufal, že by se Ildirané mohli stát spojenci Konfederace.

Mág-imperátor mohl jít za prezidentem Wenceslasem, ale vybral si Theron. To byl jasný signál Hanze. Ale co když vůdce Ildiranů nebyl o nic důvěryhodnější než Basil? Něčemu takovému Petr odmítal věřit.

„Když jsme tohle všechno začali, netušili jsme, do čeho se pouštíme, Estarro." Vložil si do úst zelenou tobolku, která praskla, jakmile do ní kousl. „Ano, měl jsem výcvik a léta zkušeností jako král – tedy tolik zkušeností, kolik mi Basil dopřál – ale není tohle nakonec skok z útesu? Nejsou všichni ti lidé zaslepení, jestliže mě následují?"

„Pokud nás bude dost, možná dokážeme jeden druhého zachytit," řekla Estarra. „Museli jsme se odtrhnout od Hanzy, osvobodit se od prezidenta. Máš k dispozici ty nejlepší odborníky. Pomůžou ti."

„Ano, králi Petře," přidal se OX. „Role vůdce spočívá právě ve vyřešení všech detailů, důsledků a právních aspektů

určujících kroky planety či planet. Musíš si odpovědět na mnoho otázek. Jak těsné vazby by měly panovat v Konfederaci? Je to společnost vzájemně se podporujících lidí, nebo skutečná unie? Mělo by být k osiřelým hanzovním koloniím přistupováno jako k celku, nebo jako k jednotlivcům? Zdá se logické, aby každá kolonie vyslala své vlastní zástupce, neboť každá má své specifické potřeby."

Estarra souhlasila. „Založit novou vládu je jako založit novou rodinu – ať už jsi král nebo manžel. Děláš věci, o nichž sis nikdy nemyslel, že je budeš dělat, ale přesto pokračuješ dál. Lidská rasa na nás spoléhá."

Pohladil ji po paži. „Alespoň mají prozatím všichni stejný ideál, a na hlavních bodech se proto shodneme." Petr se zahleděl do paprsků odpoledního slunce pronikajících skrze chvějící se listoví.

„Soustřeď se jen na to důležité." Estarra sebou trhla, neboť jí podbřišek sevřela krátká bolest.

„Děje se něco?"

„Ne, všechno je, jak má být – podle mé matky, zelených kněží a všech ostatních, s nimiž jsem mluvila." Rychle a soustředěně dýchala, pak se uklidnila. „Za pár týdnů mám porodit naše dítě, Petře. To je věc, která není tak docela bez námahy."

Objal ji. „Tak rád bych pro tebe něco udělal!"

„Už se stalo. Já se zaměřím na své těhotenství. A ty se soustřeď na vyřešení všech rozporů ve vládě."

„To není tak jednoduché, Estarro."

„Porod dítěte taky ne, ale musíme to zvládnout. Pamatuj, když budou dobří vůdci a když budou dobří samotní lidé, pak to všechno klapne."

„To říkej Basilovi!"

„Basilovi nezbude, než žít s následky svých rozhodnutí. Ty, já a zástupci Konfederace musíme rozhodnout, co dál."

„Možnost volby je vždycky lepší, než vnucené rozhodnutí."

Učitelský compo nalil z karafy šťávu z epifytních rostlin, namíchanou podle receptu Estařiny babičky.

Petr navrhl přípitek. „Ať už se rozhodneme jakkoliv, pořád na tom budeme lépe, než když nás měl pod palcem prezident Hanzy.“

Oba se na to napili.

106 ☼ Zástupce prezidenta Eldred Cain

Obyvatelé Země podlehli strachu a bylo snadné s nimi manipulovat. Prezident Wenceslas využil každé slabosti, neváhal otřást svědomím lidí. Arcipáter, nyní plný energie, nepřestával rozdmýchávat plameny náboženských vášní. Vylíčit klikissy jako démony bylo snadné – a jakmile byl řetězec úvah ukutý, lidé ochotně přijímali další „logické“ závěry. Někteří důvěřivci dokonce přijali představu, že za návrat klikissů nese odpovědnost král Petr, pokud rovnou není jejich spojencem.

Vlastenecký zápal určité části občanů jen posiloval Basilovo přesvědčení, že jedná správně. Jelikož prezident naslouchal jen těm, kteří jeho činy oslavovali, ztratil zájem o oponentní názory, racionální námitky či alternativní návrhy. Cain, hluboce znepokojen vývojem dění, si připadal zbytečný. V poslední době mu Basil svěřoval pouze psaní tiskových prohlášení a dementování všech fám s výjimkou těch *schválených.*

Prezident Wenceslas si Caina povolal, společně nasedli do člunu a letěli na oběžnou dráhu, kde čekala obří loď, nově vybavená a doplněná palivem. Vypadala jako obrovitá nestvůra chránící Zemi. „Je na čase, abychom v občanech vzbudili skutečnou boží bázeň – a nemluvím jen o osazenstvu Země, ale

také o odpadlých koloniích, které opustily Hanzu v časech nejvyšší nouze.“

„Boží bázeň? Copak to teď nedělá arcipáter těmi svými projevy a výzvami?“

„Slova už přestávají stačit. Pověřil jsem učence, aby ve svatých knihách vyhledali nějaké vhodné citáty. Můžeme posvátná slova překroutit podle našich potřeb a lidé pak budou slepě pochodovat a rachotit přitom meči.“

Cain cítil, jak se mu zhoupl žaludek, a rozhodně za to nemohly generátory umělé gravitace, které přizpůsobily své nastavení ve chvíli, kdy přirazili k obří lodi. Rozhodl se, že to ještě naposledy zkusí. „Pane prezidente, vždycky jste byl *racionální* člověk, ale teď nutíte lidskou rasu k obrovskému kroku zpět. Proč chcete podporovat paranoidní představy a pověrčivost? To přece není smyslem pravé víry.“

„Arcipáter tento postup plně schvaluje.“

„Odkdy vás zajímá, co si myslí arcipáter? Je to přece jen herec.“

„Ve skutečnosti mě to nezajímá. Důležité je, co *říká*, a říká, co chci já.“

Jakmile zakotvili v prostorném hangáru uvnitř *Jupitera*, přivítala je eskorta OSZ, kterou vedla prkenná a povýšeně se tvářící komandér-poručík Shelia Andezová. Cain si pamatoval, že patřila ke skupince zajatců zachráněných z tulácké základny na Osquivelu. Měla olivovou pleť, skořicové vlasy zastřižené do předpisové délky a obočí klenoucí se nad očima jako dvě paraboly. Andezová se o Tulácích vyjadřovala velmi nelichotivě a učinila několik veřejných prohlášení, která by sám prezident nedokázal koncipovat lépe.

„Generál vás hned přijme, pane prezidente. Těšíme se na váš projev.“ Když odpochodovala pryč, Cain si všiml, že se jí při chůzi ani nedělají faldy na dokonale vyžehlené uniformě. Zástupci Hanzy zůstali ve společnosti čestné stráže.

Zatímco Cain procházel *Jupiterem,* znepokojeně se kolem sebe rozhlížel. Tohle bývala loď admirála Willisové, Lanyan však zřejmě zavedl další procedury a formální postupy. Jeho střet s klikissy na Pymu jím zle otřásl.

Když se objevili na můstku, generál jim rázně zasalutoval. Vypadalo to, že se po onom nedávném debaklu snaží setřást nepříjemný pocit selhání, Cain však také postřehl stín strachu z toho, kam ho prezident pošle příště. „Arcipáter nám nevysvětlil, co je myšleno oním ’vykonáním spravedlivého trestu‘.“

Vykonání spravedlivého trestu? Arcipáter stál na můstku obří lodi jako prorok a díky svému objemnému šatu zaujímal dvakrát větší prostor než obyčejný člověk.

Prezident řekl: „Komandér-poručíku Andezová, prosím, najděte v knihovně standardní snímky hanzovní kolonie Usk. Přesměrujte výstup na obrazovky, abych vám mohl vysvětlit vaši misi.“

„Vypravíme se na Usk,“ pronesl arcipáter hromovým a nabubřelým hlasem. Cain by rád věděl, zda náboženský vůdce dostal příkaz chovat se v souladu se svou novou rolí i na palubě obří lodi.

Andezová se pohybovala rychle, prstem klovala do tlačítek, jako by to byli malí tvorové, které chtěla rozmáčknout. „Tady to je, pane!“ Na hlavní obrazovce se objevily oficiální záběry hanzovní kolonie.

Cain měl o Usku jen všeobecné informace pochycené tu a tam ze souhrnných zpráv. Byla to příjemná, poklidná planeta. Viděl záběry zelených polí, zahrad s růžovými a bílými květy, stáda ovcí, měkké vlny pahorků, usedlosti rozkládající se na mnoha akrech půdy.

Prezident řekl pohrdavým tónem: „Agrární ekonomika, kolonie vyprodukuje jen o málo víc, než je nezbytné k soběstačnosti. Její obyvatelé žijí v pohodlí a klidu, a přitom bez sebemenší zábrany zpřetrhali svazky s Hanzou.“ Cain raději

nepoukazoval na to, že své kolonie nejprve opustila Země. „Roztrhali Hanzovní dohodu, vyhlásili nezávislost a připojili se ke Konfederaci. A po tom všem si myslí, že budou žít stejně jako dřív.“

„Připadají mi neškodní, pane prezidente,“ řekl Cain.

„Vzbouřili se proti právoplatné vládě! Opustili Zemskou hanzovní ligu a zostudili nás tak před ostatními koloniemi. Pokud to budeme ignorovat, jen povzbudíme ostatní, aby následovali jejich příkladu.“

Andezová promluvila, aniž k tomu byla vyzvána: „Jak říkal sám generál, když tolik pilotů dezertovalo z řad OSZ: tohle se dá zastavit jenom jedním způsobem – dát ostatním jeden nebo více exemplárních případů, které budou tak drastické a nezapomenutelné, že si ostatní dobře rozmyslí, než nás zradí. Proti odpadlickým koloniím jsme měli zakročit už dávno. To je můj názor.“

Generálu Lanyanovi se viditelně ulevilo – takového úkolu se byl schopen zhostit skutečně dobře. „Jsem připraven Usk dobýt, pane prezidente. Ukážeme jim, jak velkou udělali chybu.“

„Musíte udělat víc než jen to, generále. Z Usku je třeba udělat odstrašující příklad, jakkoliv to pro vás bude nepříjemné. Spoléhám na vás, že uděláte, co je třeba. Arcipáter vám pomůže.“ Upřeně se zahleděl na generála, ten zaváhal jen na okamžik a pak rázně přikývl.

Přestože Cain neřekl nic nahlas, měl v té chvíli intenzivní pocit, že se ocitl v blázinci.

Arcipáter se nepřítomně usmíval. Jeho safírově modré oči doslova zářily. „Ach, to bude skutečný pogrom!“

107 ☼ Anton Colicos

Anton ještě nikdy neviděl Vao'she tak vzrušeného. Když mu sděloval tu novinu, jeho obličejové laloky zářily jasnými barvami. „Mág-imperátor má v úmyslu navštívit Theron! Říká se, že chce žádat o odpuštění za to, co Ildirané lidem na Dobrosu udělali."

Cesta samotná byla pro Ildirany velkým přelomem. Podle tradice to byli prosebníci, kdo přicházel k Mágu-imperátorovi, ne naopak. Jejich vládce, který v jejich očích neměl mezi civilizacemi rovného, neopouštěl planetu, aby navštívil méně významné osoby. A rozhodně ne proto, aby se omlouval.

Časy se však změnily. „Je to smělý tah," konstatoval Anton. „Možná pošetilý. To nám ukážou teprve dějiny."

Setkali se v Sále dějepravců, kde byly právě upevňovány nové archy diamantového filmu. Písaři měli plné ruce práce s rytím slov, procházeli strofu za strofou a upravovali ji v souladu s novými informacemi, které jim poskytli Vao'sh s Antonem. Přestože Anton zpočátku cítil úlevu a nadšení, že se může pustit do své „skutečné" práce spočívající v překládání *Ságy sedmi sluncí*, z nesmírného množství čtení a psaní ho už pálily oči. V posledních několika dnech měl skutečně napilno. Vzpomněl si, jak se kdysi na univerzitě učil na zkoušky, jak si přeříkával a vylepšoval svou obhajobu a znovu a znovu opravoval své teze, než konečně předstoupil před komisi. Tohle však bylo daleko intenzivnější. Společně s Vao'shem museli znovu převyprávět celou kroniku.

Opravené náhradní panely obsahovaly necenzurované části eposu, úmyslné lži byly odstraněny. Příběh o horečce, která zahubila všechny členy dějepraveckého kruhu, nahradila pochmurná pravda o jejich povraždění Mágem-imperátorem, usilujícím o přepsání dějin. Byly zde zmíněny dobroský genetický projekt, znepokojivá občanská válka s šíleným místodržícím Rusa'hem, dokonce Jora'hovo pokušení

dohodnout se s hydrogy a zradit lidi. Ildirané se stále těžce potýkali s představou, že skutečné dějiny nemusejí být vždy krásné a velkolepé.

Přestože vrchní písař Ko'sh a několik dalších konzervativců nepřestávalo tiše protestovat, nová generace dějepravců se už učila opravenou *Ságu.* Někteří staří historikové, kteří přijali nový úkol, před nějž byli postaveni, vynechali zpochybněné části *Ságy* ze svých vyprávění. Postupně si všichni na změny zvyknou, bude to jen chtít čas.

A nyní se Mág-imperátor chystal opustit Ildiru. „Předpokládám, že zde místo něj zůstane První následník Daro'h?" řekl Anton. „Existuje u vás něco jako nastupující Mág-imperátor'?"

Vao'sh napodobil gesto, které tak často vídal u Antona – pokrčil rameny. „Ano, Daro'h zůstane na Ildiře a s ním Yazra'h, aby Prvního následníka chránila, pokud by bylo třeba. Adar Zan'nh mezitím odveze kolonisty z Cjeldre na Dobros, jak Mág-imperátor slíbil." Vao'sh pohlédl na svého přítele, tvář rozzářenou radostí. „A to jsem ti ještě neřekl to nejlepší, dějepravče Antone! My dva ten příběh napíšeme. Mág-imperátor Jora'h nás požádal, abychom ho doprovodili a zaznamenali vše, co se stane."

Anton ustoupil dozadu a pod patou mu zaskřípal malý úlomek diamantového filmu z rozbitého panelu. Vao'sh chvatně pokračoval: „Mág-imperátor chce cestu urychlit, proto s sebou bere jen jeden slavnostní bitevník se stovkou ildiranských strážců a poradců – a také nás dva. Nira už poslala zprávu o našem příletu na Theron."

Anton se rozhodl, že zkompletuje své dosavadní poznámky a vezme je s sebou v naději, že kopii dosavadní práce předá na Theronu nějakému obchodníkovi. Někdo by snad mohl dopravit jeho pracovní překlady na Zemi, kde se nesčetní studenti a asistenti s radostí vrhnou na nové a vzrušující informace. Anton sám nestál o nic jiného, než o přiměřené

ocenění své práce ve vědeckých kruzích. Jeho úkol na Ildiře rozhodně nebyl dokončen, a Anton měl v úmyslu zůstat.

Pohlédl na ostatní dějepravce v sále. Někteří z nich se skepticky mračili na nové diamantové archy. „Raději začnu balit."

108 ☼ Tasia Tamblynová

Po zbytek noci byla tma vyplněná tajemnými zvuky. Mohly být zcela přirozené a nevinné – a také mohly oznamovat blížící se útok klikissů. Zdálo se pravděpodobné, že oni tři jsou jedinými živými lidmi na Llaru, kteří potřebují zachránit, a přitom je nikdo zvenčí ještě nějakou dobu hledat nebude.

Tasia cítila, že jejich největší nadějí je opravit *Osquivel* a co nejrychleji z planety odletět. Loď ležela zabořená přídí do půdy na dně širokého vyschlého vodního koryta, které při svém pádu rozryla. „Zatím jsme tu zůstali trčet, ale když dáme hlavy dohromady, něco jistě vymyslíme. S rychlolepidlem a záplatami dokážou Tuláci divy."

Robb si mezitím prohlížel potlučený trup. Klikisská palba a tvrdé přistání mezi kameny nadělaly přibližně stejné škody. „Tohle je práce, na kterou moje znalosti nestačí." Byl vycvičen ve standardních metodách z manuálů OSZ a obvykle se schválenými postupy do písmene řídil. Létal se štítonoši i většími loděmi, věděl jak fungují motory a věděl, jak jednotlivé díly složit dohromady. To bylo vše.

Robb a Tasia v ranním rozbřesku zápasili s poškozeným trupem a snažili se vrátit poškozené a zohýbané pláty zpět na místo. Nikko vylezl z pohonné části a předloktími si otíral mastné skvrny z obličeje. „Jakou zprávu chcete slyšet dřív – tu dobrou, nebo špatnou?"

„Chceš říct, že nemáš *jenom* špatné zprávy? To je příjemné překvapení," řekla Tasia.

„Svým způsobem je dobrých zpráv spousta. Ektiová nádrž je nepoškozená, mezihvězdný pohon funguje. Možná ne na sto procent, ale pořád stačí na to, abychom se dostali z llarské soustavy."

Robbovy zuby zazářily v nečekaném úsměvu. „Tak to odsud můžeme vypadnout hned, jak spravíme trup." Kopl do boku lodi. „Zalepit tyhle trhliny nebude jen tak, ale s materiálem, který máme po ruce, to dokážeme. Zabere to možná čtyři hodiny."

Tasia se skoro bála zeptat: „Tak jaké jsou ty špatné zprávy?"

„Motory pro let podsvětelnou rychlostí jsou poškozené. Jeden odešel úplně."

„Můžeme to spravit?" zeptal se Robb.

„Spravit to není takový problém, ale nádrž s palivem praskla a je prázdná. *Prázdná.* Zapomeň na ekti – nemáme standardní palivo. Jakmile se dostaneme do volného prostoru, můžeme zažehnout ildiranský mezihvězdný pohon a odletět. Ale bez standardního paliva nedokážeme ten krám vůbec odlepit od země."

Tasia zasténala. „V tom klikisském městě natankujeme jen těžko."

„Jednu věc po druhé," prohlásil Robb s rezignovaným povzdechem. „Nejdřív opravíme motory a trup, jak jen to půjde, a zároveň můžeme řešit problém s palivem. Jen bych rád věděl, kde vůbec máme začít."

Tasia se vyšplhala zpět do prostorné kabiny *Osquivelu.* „Postarám se, aby nám fungovaly zbraňové systémy. S tím se umím vypořádat, navíc se nám mohou hodit, pokud se objeví brouci."

Další den a noc se příliš nevyspali a střídavě drželi hlídky. Nikko se snažil neustále něco dělat, byl ale zamlklý, neboť ho

tížila představa, že jeho rodiče zahynuli společně s ostatními tuláckými zajatci.

Když opět padla tma, Tasia usedla na kulatý hnědý balvan nedaleko řady nouzových světel rozmístěných kolem místa havárie. Stíny dál v kaňonu byly husté a temné. Tasia uslyšela zachřestění, jako když se něco prosmýkne mezi kameny. Tma byla stále hustší, svírala ji a vyvolávala v ní úzkost. Tasia měla signalizační pochodeň v jedné ruce, paralyzér v druhé a u boku těžkou pušku. Raději by byla uvnitř havarované lodi a pohodlně si ležela ve své posteli, nejlépe s Robbem po boku.

Občas však bylo správné dělat ty méně příjemné a pohodlné věci, proto seděla na tvrdém kameni a dávala pozor, zda se k nim něco neplíží tmou. I když byly palubní zbraně opravené, soustředěnému útoku brouků by čelit nedokázaly.

Zvuky pokračovaly, uslyšela další zarachocení uvolněného kamínku. Odněkud zdaleka se ozvalo podivné klokotavé trylkování a Tasia zvedla hlavu. Cosi se k nim nade vši pochybnost blížilo, cosi mnohem většího než krysa. Kámen zvonil o kámen. Ze stěny kaňonu se sesypala sprška hlíny.

Seděla bez hnutí a čekala do poslední chvíle, zpocenou rukou svírala paralyzér. Pokud se k ní skutečně blížili klikissové, malá zbraň jí příliš nepomůže, palbu však hodlala zahájit teprve ve chvíli, kdy si bude jistá cílem.

Zapraskala suchá větvička a ozval se jakýsi šeptavý zvuk, mnohem blíže než předtím. Tasia už nehodlala čekat dál, dobře věděla, že budou mít velké štěstí, pokud to vůbec přežijí. Zakryla si oči, aktivovala signální pochodeň a jen doufala, že oslní vetřelce na dostatečně dlouhou dobu, aby mohla začít střílet. „Robbe, Nikko – potřebuji pomoc!“

Pochodeň vzplála ostrým světlem. Přestože si Tasia chránila zrak, její oči přivyklé tmě jen stěží rozeznávaly obrysy v okolí. Čekala armádu děsivých tvorů lezoucích po svazích kaňonu přímo k nim. Výkřiky se ozývaly ze všech stran, Robb a Nikko

běželi k ní, aby se přidali k boji. Příliš mnoho výkřiků, příliš mnoho hlasů.

Místo obrovitých brouků však spatřila muže s tmavou pletí, rozježeného starého poustevníka a dva další muže. Oblečení byli do standardních erárních kombinéz pro kolonisty, ne zrovna příjemných na nošení. Černý muž si zastínil oči. „Nestřílejte!“

„Jsme přátelé, sakra!“ zaklel stařec. „Něco takového jsem teda nečekal. Fujtajbl! Jsme uprchlíci z kolonie.“

Od havarované lodi přiběhli Robb s Nikkem. Oči černého muže se rychle přizpůsobily. Vykročil kupředu. „Jsem Davlin Lotze. Viděli jsme vaši loď havarovat, zachytili jsme váš nouzový signál a zaměřili ho, než ho někdo vypnul.“

Nikko se protlačil kupředu a upřeně zíral na jednoho z mužů. „Tati? Tati!“ Málem Crima Tylara porazil.

„Nikko! Co tady sakra děláš?“

„Zachraňuju tě. Přišli jsme zachránit všechny Tuláky vězněné na Llaru!“

„Ale dopadlo to jinak, než jsme čekali,“ dodala Tasia.

Crim vypadal nesmírně smutně. „To je jisté.“ Nikko zaváhal, jako by si uvědomil, že bude lepší na nic se dál neptat.

Davlin klidným a věcným tónem řekl: „Klikissové nejspíš ještě neví, kde jste, ale bude lepší, když se dostanete do bezpečí ještě před rozedněním.“

109 ☼ Admirál Sheila Willisová

Ikdyž prezident Wenceslas tvrdil, že kolem zuří válka, admirál Willisová byla na Rhejaku spokojená. Splnila cíl své mise a armáda si na planetě vybudovala pevnou pozici, aniž tím byl život místních lidí nějak významně ovlivněn. OSZ

až příliš často používaly tvrdou ruku i v situacích, vyžadujících spíše trochu diplomacie.

Její ženijní jednotky vybudovaly plovoucí ostrov z propojených plástvovitých segmentů položených na pontonech. Tato plovoucí základna poskytla okupačním jednotkám spoustu prostoru pro umístění kasáren a další činnosti. Když bylo zapotřebí prostor rozšířit, vojáci jednoduše umělý ostrov zvětšili přidáním dalšího segmentu.

Willisová podepsala denní hlášení (které očima sotva přelétla). Seděla přitom na okraji plovoucí plošiny a pozorovala, jak lidé shánějí do stád obrovité tvory s početnými chapadly. Armádní konzervy jí už lezly krkem, požádala proto místní rybáře o výměnný obchod. Za jejich mořské produkty bezpochyby zaplatila mnohem vyšší cenu, než jaká byla v místě obvyklá, maso medúz jí však za to stálo. Tak trochu vrzalo mezi zuby, asi jako pražené houby, a mělo výraznou chuť připomínající ústřice, zvlášť když se namočilo do náhražky másla.

Willisová vyslala k Zemi rychlou kurýrní loď a informovala Hanzu, že má situaci pod kontrolou. Věděla, že prezident dychtivě čeká na informace o zahájení dodávek – vzácných kovů, nerostů a výtažků z řas – měla však stále dost práce se zajištěním běžných věcí a raději neslibovala nic, co by později nemohla dodržet.

Willisová své vojáky vybízela, aby byli dobrým sousedy. „Svoje koule si nacpěte do kalhot, každé ráno spolkněte koňskou dávku pokory a zacházejte s obyvatelstvem uctivě.“ Někteří vojáci díky tretkám a suvenýrům přivezeným ze Země zde navázali přátelské vztahy, a sám Hakim Allahu se během pravidelných návštěv u Willisové s přítomností OSZ smířil, jakkoli neochotně.

Admirál byla možná shovívavá, ale ne hloupá. Conrad Brindle zůstal na oběžné dráze, kde velel skupině deseti mant, a v objektech Company Works Willisová rozestavěla hlídky.

Další vojáci pak monitorovali a střídavě obsluhovali drtící těžní zařízení v korálových dolech.

Její manty už odehnaly několik tuláckých lodí, které Rhejak zařadily do svých běžných obchodních tras. Tuláčtí piloti spustili křik, někteří odvysílali kletby a dokonce na manty vystřelili. Jejich počínání však bylo většinou neškodné. Člověk se nikdy nezavděčí všem…

V noci veškeré práce ustaly, komplex Company Works ozařovalo jen několik blikajících majáků a temné vody byly klidné. Dva malé měsíce Rhejaku prozařovaly nebe stříbřitým světlem. Medúzy nikdy nespaly, pluly pospolu, klokotaly a houkaly, jako by chtěly jedna druhé dělat společnost.

Malý výbuch v jedné z těžních věží firmy stačil k tomu, aby se na plovoucí základně rozezněl poplach. Vojáci OSZ vyběhli na segmentovou palubu, cosi křičeli do komunikačních zařízení a rozhlíželi se po příčině toho zmatku. Willisová vyskočila ze své postele, navlékla na sebe první uniformu, která jí přišla pod ruku, vyběhla na palubu a cestou si nazouvala boty.

„Něco se stalo v továrně, admirále!“

Willisová, která už v té chvíli mířila ke kluzákům upoutaným k okraji voru, křikla na několik nejbližších vojáků, aby ji doprovodili. Skočila dovnitř a chvíli hledala rovnováhu, zatímco jeden mladý podporučík odvazoval kotvicí lano a druhý nastartoval motory. Člun se šplouchánímnadskakoval na vlnách a Willisová si zapnula posledních několik knoflíků na své uniformě.

Všechna světla se zaměřila na Company Works. Zvuk sirén vibroval pokroucenými trubkami a konstrukcemi věží těžního zařízení. Hlídky OSZ rozmístěné po továrně křičely jedna na druhou, zuřivé, zaskočené a zmatené zároveň. Když se z komunikačního zařízení začalo ozývat příliš mnoho protichůdných zpráv, Willisová je rázně umlčela a požádala o

přesné shrnutí situace. „Byli to vzbouřenci, admirále. Nevíme kdo to je, zahlédli jsme je jen letmo."

„Moc toho na sobě neměli," ozval se další hlas. „Bederní roušky nebo šortky. Myslím, že to byli ti honáci medúz."

Willisová zaťala zuby. „Pár nevybouřených mladíků, kteří mají svůj vlastní názor a k tomu příliš mnoho času." Když její kluzák přirazil k věži, ucítila dým. Vystoupila ze své kolébající se lodi a oslovila hlídku: „Odkud přišli? A jak sakra mohli proklouznout kolem vás? Co bylo poškozeno? Proč jste nehlídali? Kdo měl službu?"

Vojáci nevěděli, na kterou otázku odpovědět dřív. Sabotéři přijeli po vodě a na věž jednoduše vylezli. Malý výbuch vyřadil z provozu jednu ze šesti čerpacích stanic, poškození však nebylo vážné. Strážní se ve skutečnosti domnívali, že jejich bomba byla jen jakýmsi žertem. Hlídky, ukolébány mírností místních, začaly být zřejmě příliš bezstarostné.

„Zdá se, že naše bezpečnostní opatření měla výrazné nedostatky. Podali jsme lidem na Rhejaku prst a oni se pokusili utrhnout celou ruku. Dejte to tady uklidit a opravit. Vzbuďte firemní čety a techniky OSZ, každého, koho bude potřeba. Nesmíme dát těm parchantům šanci. Čím dříve uvedeme celé zařízení do provozu, tím menší dopad bude tahle akce mít."

Jeden ze strážných přivedl uříceného zaměstnance firmy, jemuž po čele stékal pot. Willisová v něm poznala Drewa Vardiana, správce společnosti. „To není to nejhorší. Věděli přesně, co dělají. Odnesli dva recirkulační třídiče." Zvedl ruce. *„Recirkulační třídiče!"*

„To mi nic neříká, pane Vardiane. Vysvětlete mi to."

„Nezbytné součástky. Zcela nepostradatelné – počítačové senzory, které řídí extrakční a filtrační systémy. Umožňují oddělit požadované kovy a chemikálie od ostatních prvků. Bez nich nemůže továrna fungovat."

„No, to je opravdu skvělá zpráva! Jak mohli ti sabotéři vědět, na co se mají zaměřit?"

„Firma příležitostně najímá místní lidi, každého, kdo si chce přivydělat nějaké peníze, zvlášť honáky medúz.“

„To prostě vyrvali ty třídicí krámy a zmizeli do noci? To je nemůžete najít?“

„Používají malé motorové čluny, admirále – jsou dost rychlé pro ústup, ale nedoplují moc daleko.“

„Tak se spojte s komandérem Brindlem! Chci podrobné snímky okolí. Vysoké rozlišení. Sežeňte dva štítonoše vybavené reflektory. Půjdeme na lov.“ Willisová zapomněla na veškeré pochopení a ohledy vůči rhejackým. Zneužili její důvěry.

Jak se ukázalo, čin spáchali tři mladíci, z nichž nejstaršímu bylo teprve sedmnáct. Hnali se v neosvětleném motorovém člunu kanály mezi útesy a byli zřejmě přesvědčení, že jim nehrozí odhalení. Skenery OSZ z výšky rychle zachytily teplo jejich těl i emise malého motoru, stejně jako kovové části ukradených recirkulačních třídičů, které vezli ve člunu.

Dva štítonoše přelétly nad nimi, zůstaly viset ve vzduchu a ozářily prchající člun kužely bílého světla. Mladíci seděli v pohupující se lodi a dělali na dvojici stíhaček neslušná gesta.

Willisová mezitím do svého navigačního počítače nahrála souřadnice uvedené štítonoši a v nejrychlejším kluzáku základny vyrazila za mladými rebely. Když se její kluzák blížil k místu, kde se protínaly zářivé kužely reflektorů, pozorovala mladíky dalekohledem. „A sakra! Jsou ještě pitomější, než jsem si myslela – zastavte je!“

Muži ve vznášejících se štítonoších však nemohli udělat vůbec nic a kluzák Willisové nebyl schopen překonat zbývající vzdálenost dostatečně rychle. Tři mladíci, kteří ve svém motorovém člunu uvízli v hlubokém kanálu, právě zápasili se dvěma těžkými kusy zařízení, o něco většími než sudy na palivo. Kluci pochopili, že nemají kam utéct, a tak hodili součástky přes palubu přímo do hlubin. Druhý třídič se

šplouchnutím zmizel pod hladinou právě ve chvíli, kdy se k nim blížil kluzák Willisové.

Zařvala na ně, tvář zkřivenou vztekem: „Co to sakra děláte? Víte, kolik to zařízení stojí?“

„Co stojí? Naši svobodu!“

„Proč bychom měli pracovat, když stejně všechno pošlete hnusné Hanze?“ zakřičel druhý hoch.

Aktivovala komunikační zařízení a spojila se se svými jednotkami. „Povolejte sem potápěče! Musíme ty kusy vylovit.“

Nejmladší z trojice chlapců vypadal, jako by se měl každou chvíli rozplakat. Zadržená motorová loďka se kymácela a houpala. „Chtěli jsme ty třídiče jen schovat, abychom vám dali za vyučenou. A vidíte, k čemu jste nás donutili? To kvůli vám jsme je hodili přes palubu!“

„Já jsem z vás hlupáky nevychovala, a řekla bych, že to neměli v plánu ani vaši rodiče. To, co jste udělali, nespraví pár pohlavků. Válečný soud a pár týdnů ve vězení vás snad naučí úctě k autoritám.“ Pokynula strážným: „Vezměte si je na starost! Ať si to s nimi vyřídí komandér Brindle. Až jim v cele trochu vychladnou hlavy, možná pochopí, jak laskavá a velkorysá byla tahle ’okupace‘ – až dodnes,“ zavrčela Willisová na tři třesoucí se chlapce. „Kvůli vám budu muset změnit taktiku.“

Příštího dne Willisová požádala o schůzku Hakima Allahu, několik lidí z vedení Company Works a korálových dolů a také pár nejvýznamnějších starousedlíků. Nechala je všechny stát před svým velitelským přístřeškem jako provinilé děti.

„Je třeba kousnout do kyselého jablka. Možná se vám nelíbí, co prezident dělá, ale nezapomeňte – byli jste to vy, kdo ho vyprovokoval. Máte zatracené štěstí, že poslal mě, a ne někoho daleko horšího.“ Willisová to úmyslně zařídila tak, aby se muži stojící před ní museli dívat přímo do slunce. „Když se tu

objevily mé lodi, nečekala jsem pugét na uvítanou, ale myslela jsem, že budete *rozumní*. Máte vůbec tušení, kolika nepříjemností jsem vás ušetřila? Kdyby sem přiletěl jiný admirál, proměnil by tohle místo ve vězeňský tábor. Myslela jsem, že máme dohodu. A teď, mohl by mi někdo prosím vysvětlit tu hloupost, která se stala včera v noci?“

Drew Vardian, stále celý ruměný, vyhrkl: „Hloupost? Copak vy ty mladíky nechápete? Já jim rozumím dokonale, i když mi tím nadělali problémy.“

„Spousta lidí z Rhejaku je podporuje,“ dodal Allahu. „Nemůžete čekat, že se nám tyranie OSZ bude líbit. Kromě toho poškozujete naši ekonomiku. Víme nejméně o devíti řádných obchodních lodích, které vaše manty zahnaly.“

„Nejste lepší než piráti,“ přidal se jeden z rybářů. „Vyrábíme hodnotné produkty a vy jste sem přišli se svými bitevníky, abyste nám je ukradli.“

Willisová začínala být podrážděná. „To je hodně přehnané tvrzení, pane! Zatím na Zemi neodešla jediná zásilka. Vlastně se se mnou nikdo ani nepokusil dojednat obchodní podmínky, ale vy už si na ně stěžujete. Dokonce jste vyhodili do vzduchu jednu z vašich vlastních továren. Dává to smysl?“

Allahu nevěřícně zamrkal. „Chcete snad říct, že za majetek, kterého se zmocníte, chcete doopravdy *platit?“*

„A spravedlivou cenu?“ dodal kdosi z Company Works.

„Já říkám, pánové, že jsme se momentálně ocitli ve zlomovém bodě. Přinutili jste mě, abych vám dala na vybranou. Buď dosáhneme vzájemné dohody, nebo vám váš majetek zabavím a zavedu tady pořádek jako ve vojenském táboře. Vyberte si. Dokážete své lidi zvládnout?“ Willisová zkoumala jejich obličeje. „Musím vám říct, že jsem si tohle místo oblíbila a ráda bych zachovala jeho atmosféru tak, jak je. Nechci tady zavádět drastické změny, ledaže mě k tomu sami donutíte.“

Allahu ani ostatní nevěděli, jak na její nabídku reagovat.

Willisová si povzdychla. „Jak vidím, ztratili jste řeč. Dovolte mi, abych tedy nanesla několik bodů pro další diskusi. Vyslyším vaše stížnosti a udělám, co bude v mých silách, abych nastolila smír. Pro začátek vám dovolím pokračovat v obchodování s Tuláky či kýmkoliv jiným – ovšem jen se zbožím, které nemá strategický význam. Můžete prodávat své útesové perly a plody moře, část výtažků z řas a některé kovy. Zemská hanzovní liga a Obranné síly Země si však podrží přednostní právo na materiály, které označí za strategické. Za to, co si vezmeme, Hanza také zaplatí – samozřejmě po zohlednění množstevní slevy," dodala rychle. „Jste ochotní přijmout tyto podmínky?"

„Ano, jsme." Allahu pohlédl na své druhy. „Možná ne s nadšením, ale je to lepší než se proměnit ve vojenský stát."

Obrátila se k zástupci Company Works. „Naši potápěči vyzvedli ty dva recirkulační třídiče, pane Vardiane. Potřebuji, abyste je vyčistil, otestoval a znovu uvedl do provozu."

„To je maličkost. Nečekali jsme, že je v té hluboké vodě najdete tak rychle."

„Já jsem nečekala nic z toho, co se stalo, ale jak se zdá, budeme se s tím muset smířit."

„Admirále," řekl Allahu. „Jak chcete donutit Hanzu, aby platila za zboží, které si může jednoduše vzít?"

„Pověřili mě správou Rhejaku a řekli mi, abych převzala do správy vaše výrobní zařízení. Je to mé rozhodnutí. Má snad Hanza jinou volbu?"

110 Generál Kurt Lanyan

Bukolický Usk byl právě tak příjemný, poklidný a zranitelný, jak prezident naznačoval. Generál Lanyan měl proto pocit, že je jeho povinností projevit co největší

bezohlednost. Žádné varování, žádné smilování, jen výsledky. Naplánovaný pogrom měl posloužit jako výrazná motivace pro menší a slabší kolonie, aby se přestaly vzpírat. Celá akce tedy musela vypadat co nejdrastičtěji. A to znamenalo, že také *bude* drastická.

Určitě se mu o tom ještě dlouho budou zdát hrůzné sny.

Přestože generál nic nenamítal, tato mise se mu ani v nejmenším nezamlouvala. Prezidentovy kroky byly stále absurdnější, v tomto případě však šlo o menší ze dvou zel. Generál alespoň dostal příležitost získat zpět svou čest, což bylo pořád lepší, než se znovu vypravit proti klikissům.

Zatímco se *Jupiter* hrozivě vznášel nad bezbrannou kolonií, arcipáter stanul na můstku a prohlížel si záběry na obrazovkách. Byl to mlčenlivý muž, obvykle se zdráhal promluvit, dokud neměl své fráze pečlivě napsané – Lanyan viděl jeho lístky s poznámkami. „Obyvatelé Usku se provinili natolik, že jim nelze odpustit. Nyní už mohou posloužit pouze jako odstrašující příklad.“ Usmál se do svého bílého vousu. „A tomuto účelu poslouží víc než dobře.“

K povrchu se spustily stovky člunů plné vojáků. Perutě štítonošů přelétaly nad rozptýlenými sídly, plně naložené termálními bombami a výbušninami. Kroužily nad statky, až se nebe otřásalo sonickými třesky. Čluny přistávaly v malých vesničkách, broskvových a mandloňových sadech, v bramborových polích.

Lanyan a arcipáter nespěchali. Sestoupili na povrch v diplomatickém člunu, zatímco vojáci shromáždili kolonisty na jediném místě. Generál, rty pevně sevřené, sledoval postup akce. Odvysílal rozkaz všem jednotkám: „Ať uděláte cokoliv, neubližte zelenému knězi. Nějaký tady musí být. Prezident chce mít jistotu, že jeho vzkaz obdrží všechny odpadlické kolonie.“

Štítonoše rozryly pole termálními bombami, zničily sila a stodoly. Na loukách porostlých suchou vojtěškou se požár

rychle šířil. Vyděšený dobytek se splašil a vojáci museli zvířata postřílet, aby unikli ušlapání. Lidé se schovávali ve sklípcích a senících. Vojáci použili paralyzéry na každého, kdo jen naznačil odpor. Když se pak chytání kolonistů po jednom zdálo příliš obtížné, vojáci jednoduše omráčili všechny, odvlekli je na paluby člunů a bezvládná těla pak nešetrně vyhodili uprostřed hlavní vesnice.

Demoliční čety zapalovaly farmy, plačící lidé si ani nesměli odnést osobní majetek. Odpalovaly výbušné granáty a ničily zídky z navršených kamenů. Odstřelovači laserovými řeznými paprsky káceli celé sady. Vzduch zhoustl kouřem.

Na otevřené náměstí přivlekli téměř nahou ženu. Vzlykala, otřesená vší tou zkázou. Nebyla schopná vypravit ze sebe nic jiného, než: „Proč? Proč?“

„Nechte jí ratolest,“ řekl Lanyan. Stál v městečku a díval se, hluchý k obviňujícím výkřikům, prosbám a bolestnému nářku. Všechen ten chaos a zmatek byl pečlivě zaznamenán pro pozdější využití.

Arcipáter v centru městečka dunivě přednesl své prohlášení. Jeho věty dopadaly na posluchače jako ostří sekyry. „Církev Sjednocení lid Usku odvrhla! Vzbouřenci jako vy jsou snětí naší společnosti. Obrátili jste se k Zemi zády, následovali jste hlas pýchy a přivolali jste tak kletbu na celou naši rasu. Jste ztělesněním našich slabostí a morálních nedostatků. Doširoka jste otevřeli bránu, kterou pak přišli démoni.“ Prstem zdobeným několika prsteny bodl proti krčícímu se davu. Vojáci OSZ mezitím hlídkovali kolem, zbraně v pohotovosti.

Lidé ohromeně zírali. K nebi se zvedaly sloupy kouře. Jejich farmy byly zničeny, sady a zahrady spáleny, ovce a dobytek pobity. Zelená kněžka se choulila ke svému stromku, téměř neschopná vnímat.

Arcipáter pokračoval: „Dokonce i v této chvíli klikissové útočí na naše kolonie po celém Spirálním rameni. Nejdříve na

nás poslali své ničivé černé roboty, pak přišli sami. Co bude dál? Chtějí snad vyhubit celé lidstvo?“

Lanyan se při zmínce o klikissech nahrbil. Přestože sám ani na okamžik nevěřil, že by nemilosrdná mimozemská rasa byla ztělesněním démonických sil, vyděšení obyvatelé Usku byli ochotní přijmout cokoliv.

K Lany ano vi přiběhl voják. „Generále, právě jsme dokončili prohlídku místních úřadů. Našli jsme záznam, který by vás mohl zajímat.“

Lanyan vložil datové médium do svého přehrávače a sledoval, jak pětice starších, zástupců města, nadšeně vyhlašuje nezávislost na Zemské hanzovní lize a vytýká Zemi, že je opustila v těžkých časech. Pak oznámili svůj záměr stát se součástí Konfederace. Lanyan se zaťatými zuby sledoval, jak muži jeden po druhém vstávají a před objektivy médií demonstrativně trhají svou kopii Hanzovní dohody na cáry. Pak starší odměnili svůj statečný čin potleskem, potřásli si rukama a připili si na „budoucnost Usku“.

Když arcipáter dokončil svou jedovatou řeč, Lanyan vystoupil kupředu. Vojáci vztyčili velké projekční plátno a generál všem přítomným přehrál ono nabubřelé divadlo. „Najděte těch pět mužů a přiveďte je sem!“

Vojáci procházeli mezi lidmi a odvlekli stranou každého, kdo jen vzdáleně připomínal člena rady. Podezřelé shromažďovali na jednom místě, až našli všechny vzpurné vůdce. Muži stáli pospolu a křičeli: „Tohle nemůžete dělat! Jsme suverénní planeta – nezávislá kolonie!“

Lanyan se na ně zamračil. „Jste vzbouřenci a zločinci. A podle toho s vámi bude zacházeno.“ Obrátil se k zelené kněžce. „Postarejte se, aby se to dozvěděla celá Konfederace. Král Petr vás nemůže ochránit. Nikdo vás neochrání.“

„Jste zatraceni!“ zařval arcipáter a tváře mu zrudly. „A musíte pykat za své hříchy. Svým utrpením, očištěním této kolonie snad pomůžete druhým najít cestu k pravosti.“

Pět členů rady, kteří nebyli žádní hrdinové, ale prostí farmáři či obchodníci, bylo odvlečeno od svých přátel. Vojáci nedaleko postavili pět prostých, ale hrozivých křížů. Arcipáter nařídil vykonání trestu, který navrhl a schválil sám prezident Wenceslas.

Zatímco vesnice a farmy dále hořely, Lanyanovi muži ukřižovali starší a nechali je pomalu umírat. Ostatní obyvatelé Usku až teď začínali chápat rozsah hrůz, které je právě potkaly. Zelená kněžka byla stěží schopná sdělit, co se odehrává před jejíma očima.

Když pak vojáci OSZ přinutili otupělé vesničany postavit se do řady a znovu podepsat Hanzovní dohodu, nikdo neprotestoval. Nebyli schopní slova. Každý jejich pohyb byl zaznamenán bedlivým okem kamer.

„Naše práce je u konce," prohlásil Lanyan a snažil se potlačit veškeré emoce. Nakonec vojákům nařídil spálit ratolest, čímž zelenou kněžku zbavil jakékoli možnosti dalšího kontaktu.

Lidé na Usku byli naprosto zlomení, jejich dětinský odpor byl rozdrcen. Do budoucna už nepředstavovali žádný problém, což bylo jen dobře, neboť generál nehodlal drobit své síly a zanechat na planetě pořádkové jednotky.

Lanyan a jeho vítězní vojáci s arcipáterem v čele opustili planetu.

111 ☼ Orli Covitzová

Orli, která se společně s ostatními uprchlíky ocitla v relativním bezpečí pískovcových jeskyní, hrála pro potěchu všech. Klávesy syntetizéru byly jednou z mála osobních věcí, které jí ještě zbyly. Po tom všem, čím si prošla, se Orli naučila nelpět na věcech a nepovažovat nic za

definitivní. Svou hudbu si však stále mohla nosit s sebou bez ohledu na to, jaké katastrofy se kolem ní odehrály. I kdyby ztratila své klávesy, pořád si mohla broukat. Nebo zpívat. Margaret Colicosová ji naučila slova staré písně „Greensleeves“.

Margaret Orli řekla, že je výjimečná, že její hudba mohla zaujmout bridex natolik, aby jí zaručila bezpečí. Její útěk společně s ostatními však doprovázela neskutečná panika, násilí a zmatek.

Když Davlin vylíčil útěk jeho skupinky před klikissy a Tasia Tamblynová popsala, co viděla při přeletu *Osquivelu* nad městečkem, bylo zřejmé, že v osadě nikdo další nepřežil. Po ústupu černých robotů klikissové srovnali město se zemí a nejspíš zabili všechny kolonisty, kterým se nepodařilo uniknout dříve. Orli netušila, zda klikissové ušetřili alespoň Margaret. „Copak jsme opravdu poslední živí lidé na celé planetě, DD? Jen nás devětašedesát?“

„A já.“ DD byl také viditelně znepokojený. „Ano, a ty.“

„A UR. Ta potřebuje trochu opravit.“

„A UR.“

Tuláčtí technici robochůvu opravili, jak jen mohli, k instalaci nové mechanické ruky však bylo zapotřebí mnohem důmyslnější techniky, než jakou měli momentálně k dispozici. DD proto UR pomáhal hlídat děti i pečovat o ostatní uprchlíky. Orli přemýšlela, jestli je teď bridex nechá chvíli na pokoji, nebo je klikissové budou hledat dál. Zatím byli díky Davlinovi stále naživu.

Seděla stranou, opřená o drsnou pískovcovou stěnu, a improvizovala. Zpod jejích prstů tryskala teskná melodie odrážející její vnitřní pocity. Přestože hlasitost nastavila na minimum, zvuky se nesly jeskyněmi jako esence všeobecné nálady, jež panovala mezi skleslými uprchlíky choulícími se kolem Davlina Lotze.

„Je nás tu víc, než můžeme zvládnout," zamumlal starosta Ruis. „Potřebujeme jídlo, přikrývky – vlastně potřebujeme úplně všechno."

„Hlavně se odsud potřebujeme dostat," řekl Crim Tylar. „Většina z nás na Llaro nikdy nechtěla. Zatracení osíci!" Nikko seděl vedle něj a jeho nálada oscilovala mezi radostí z nalezení otce a zármutkem nad smrtí matky, která zahynula v boji s klikissy.

„Máme *Osquivel,"* prohlásil Davlin odhodlaně. „Dá se opravit a vejdeme se do něj všichni. Musíme vymyslet, jak nás odsud všechny dostaneme živé."

„Máme pár nástrojů a zbraní, hrstku lidí schopných boje a spoustu zkušeností, ne?" řekla Tasia. „Až se z téhle zatracené planety dostaneme, můžeme se vrátit s pořádnou armádou a vrhnout se na ty hmyzí parchanty jako asteroid padající z nebe."

Davlin sklopil zrak k neumělým náčrtkům, které dříve pořídil. „Pokud jste schopní standardní motory své lodi opravit, dodám vám potřebné palivo. Mám dva sudy schované stranou, jen je budeme muset donést."

Robbova tvář se rozzářila. „Nečekal jsem, že to bude tak snadné!"

„Snadné?" Steinman si nevěřícně odfrkl. „Davlin vám zapomněl říct, že ty sudy schoval uprostřed klikisského území."

„To může představovat určitou obtíž," souhlasil DD.

Orli, která se soustředila na svou hudbu, je poslouchala jen na půl ucha. Zavřela oči a nechala tóny plynout, vzpomínala na oblačný Dremen, na optimismus svého otce, který je dovedl až na Corribus, na novou naději a následnou pohromu… A pak na další začátek tady na Llaru – a další katastrofu. Její hudba byla čím dál tím temnější a Orli postupně zvyšovala hlasitost.

Orli otevřela oči, když si k ní přisedl Nikko. Naslouchal její hudbě a dívka si všimla, že má ve tváři nepřítomný výraz.

Smutně řekl: „Maminka milovala hudbu. Hrávala v našich sklenících. Tvrdila, že se pak rostlinám daří lépe.“

„A dařilo?“

Nikko pokrčil rameny. „Na tom nezáleží. Přál bych si, aby tu byla s námi.“

„Já jsem ji znala. Tvoji rodiče se mě ujali, když klikissové ohradili město. Byla tak hodná – a taky uměla výborně střílet.“

Nikko se na ni teskně usmál. „Celá máma! Je to už tak dlouho, co jsem ji neviděl…“

Orli hrála dál a zatímco vzpomínala na Mariu Tylarovou, prsty se jí automaticky pohybovaly po klávesnicích. Nikko vyprávěl o skleníkových asteroidech své rodiny a o tom, jak díky rodičům unikl, zatímco ostatní Tuláky osíci zajali.

„Líbí se mi tvá hudba,“ řekl. „Jen bych si přál, abys hrála něco veselejšího.“

„To já taky.“

112 ☼ První následník Daro’h

Poté, co jeho otec ve slavnostním křižníku odletěl na Theron, dolehly na Prvního následníka veškeré povinnosti Mága-imperátora. Zatímco Jora’h a Nira budou urovnávat vztahy se zástupci lidí, Daro’h musel na svých bedrech nést celé ildiranské Impérium. *Zastupující Mág-imperátor.*

Zatím to byla jen zkouška, jednoho dne se však stane skutečným Mágem-imperátorem a soustředí v sobě veškeré *thisma*, tak jako nyní jeho otec. Daro’h právě stál na pódiu v audienčním sále pod nebesférou, hleděl vzhůru na rozlehlou klenbu průsvitného dómu a připadal si neskutečně malý. Nedokázal se přimět, aby usedl do rozměrného vejčitého křesla. Prostě tam nepatřil.

Daro'h začal teprve nedávno plnit své další povinnosti a oplodňovat schválené ženy. Měl to být radostný úkol, onen pocit vážného a přitom nedefinovatelného nebezpečí, který k němu přicházel z celého Impéria, ho však připravil téměř o všechno potěšení. Jeho otec to přitom musel vnímat ještě silněji. S *thismatem* rozhodně nebylo něco v pořádku.

Adar Zan'nh odletěl na Dobros, kde měli lidé z Cjeldre nalézt nový domov a společně s potomky kolonistů z *Burtona* vybudovat životaschopnou kolonii. Nový začátek. Daro'hovi se po bezútěšné planetě stýskalo, navzdory temné historii i nejisté budoucnosti, na niž dopadal stín Rusa'hových výhrůžek.

Osira'h byla v hrozivě rozlehlém sále s Daro'hem a svou přítomností dodávala Prvnímu následníkovi odvahy. Jeho mladší nevlastní sestra ho ohromila už na Dobrosu, kde vedla vzpouru lidských zajatců. Tehdy ho přiměla, aby pochopil, jakého zla se Ildirané po generace dopouštěli. Nyní dívenka sedící na vyleštěných schodech vycítila jeho znepokojené myšlenky. „Moc si to všechno bereš k srdci, Daro'hu! Já jsem se spustila do nitra plynné planety za hydrogy a pomohla jsem je porazit." Zasmála se. „Když jsem *já* dokázala něco takového, pak ty jistě dokážeš na pár dní zastat povinnosti Mága-imperátora."

Posadil se na tvrdý studený kámen vedle své sestry a objal ji kolem ramen. „Jak bych mohl něco namítat, když mi to podáš takhle?"

Osira'h vstala, jako by už řekla všechno, co říct potřebovala. „Musím se vrátit za bratry a sestrami. Objevili jsme jednu opravdu zajímavou schopnost a každý den se v ní zlepšujeme. Dokonce ani Kolker tomu úplně nerozumí."

„Já tomu tedy nerozumím zcela jistě," odpověděl Daro'h. „A překvapilo mě, že jsi nechtěla doprovodit svou matku na Theron."

„Matku a otce. Ano, chtěla jsem letět s nimi. Všichni jsme chtěli. Ale víc potřebuji být tady. Dějí se důležité věci." S

poskakováním vyběhla z audienčního sálu malými dvířky za vejčitým trůnem. Daro'ha napadlo, že své zvláštní sestře zřejmě nikdy neporozumí.

Za kouřovými skly ve dveřích hlavního vchodu viděl Daro'h poutníky, dvořany a úředníky, kteří před něj chtěli předstoupit, žádat o slyšení nebo jednoduše jen pohledět na svého Mága-imperátora. Cítil jejich neklid, zmatek a starosti, a přitom je nebyl schopen utišit. Kdyby však byl středobodem *thismatu*, jejich emoce by v jeho mysli zněly jako výkřiky.

Ildirané tvořili vždy velmi stabilní společnost, všechny ty nedávné změny však vyvolávaly zmatek a strach. Uvnitř kruhů docházelo k sociálním otřesům a *thisma* jejich nejistotu ještě zesilovalo, čímž vznikl uzavřený cyklus neustále se zhoršující zpětné vazby. Daro'h neměl moc to zastavit, mohl se jen snažit, aby se stal ztělesněním stability pro zbytek svého Impéria.

Než Yazra'h dovolila poutníkům vstoupit do Daro'hovy blízkosti, opatrně obešla rozlehlý sál, doprovázena svými isixkými kočkami, a dávala si záležet, aby ji a její šelmy všichni dobře viděli. Jejím úkolem bylo chránit Prvního následníka za cenu vlastního života, stejně jako by chránila samotného Mága-imperátora. Vrátila se z obchůzky a pohodila svými dlouhými vlasy. „Hranolový palác je bezpečný, První následníku."

Daro'h škrobeně přikývl. „Děkuji ti." Napřímil se a pohlédl na čekající návštěvníky. „Dobře. Pošli sem další skupinu."

Na její úsečné znamení se do audienční místnosti vhrnuli návštěvníci. Pozdravil je, ale myšlenkami byl jinde. Ve stroze se tvářícím dějepravci kráčejícímu k jeho pódiu Daro'h poznal vrchního písaře Ko'she. Doprovázel ho slavnostně oblečený světlonoš, který měl spánky pomalované znaky a v ruce svíral třpytivý medailon. Ko'sh spustil bez úvodu: „První následníku, budeme hovořit s tebou, přestože jsme chtěli oslovit Mága-imperátora."

Daro'h pozvedl ruce. „Všichni tito Ildirané sem přišli, aby viděli Mága-imperátora. Nemůže být přítomen."

Světlonoš rychle vyhrkl: „Ale možná je to jen dobře. Můžeš se svým otcem promluvit a přesvědčit ho pro naši věc."

Yazra'h ohrnula rty, dotčená nepřímou kritikou svého otce. „Mág-imperátor se rozhoduje sám," řekl Daro'h chladně. „Já ho neovlivňuji. Následuji ho."

„Samozřejmě," uklonil se Ko'sh. „Mnohé z jeho nedávných činů jsou však podivné a znepokojivé."

Světlonoš stiskl dlaně k sobě, pozvedl je na úroveň srdce a duhový medailon přitom svíral mezi nimi. „Ildirané jsou plní obav, přicházejí k nám, abychom jim ukázali cestu. Musíme jim umět odpovědět."

Rozrušený vrchní písař vyhrkl: „Strhl panely v Sále dějepravců. Požádal dva muže – jeden z nich je navíc člověk! – aby přepsali *Ságu sedmi sluncí.*"

„Já to všechno vím. Všichni Ildirané to vědí."

Světlonoš si zjevně nepovšiml podrážděnosti Prvního následníka. „A teď opustil Ildiru. Žádný Mág-imperátor ještě nikdy neodletěl na návštěvu lidské planety. To ta zelená kněžka ho k tomu přiměla."

„Je to matka Osira'h, která nás všechny zachránila před hydrogy."

Ko'sh vypadal rozzlobeně. „Mág-imperátor by nikdy neměl žádat o odpuštění!"

„Kdo jsi, abys mohl říkat, co by Mág-imperátor měl dělat a co ne?" vložila se do rozhovoru Yazra'h.

Daro'h cítil, jak se mu při těch nemístných výpadech svírá hruď. Musel být silný. Slyšel, jak si ostatní poutníci mezi sebou šeptají. Ve skutečnosti si První následník myslel přesně totéž, nemohl však s těmito muži veřejně souhlasit. Zvláště ho pak znepokojilo, že své námitky vyslovili tak otevřeně, proto se je rozhodl zarazit: „Než budete pokračovat, položte si důležitou otázku: Důvěřujete Mágu-imperátorovi, svému vůdci?"

Muži byli zaskočení. „Samozřejmě, že mu důvěřujeme. Je to Mág-imperátor.“

Daro’h je dlouho zkoumal pohledem. „Tak mu *věřte*. Vaše pochybnosti rezonují *thismatem* a oslabují všechny Ildirany. Škodíte všem. Oslabujete nás. Nyní jděte a už o tom nemluvte,“ nařídil ostrým tónem. Když Yazra’h vykročila kupředu a její kočky měkce seběhly po schodech, dali se dějepravec i světlonoš na chvatný ústup.

Daro’h stál na pódiu, hleděl do jasné sluneční záře, čekal na další prosebníky a v duchu si přál, aby měl alespoň nějaké zprávy o talu O’nhovi a místodržícím Ridek’hovi, nebo aby se vrátily průzkumná lodě, které Jora’h vyslal do chladné mlčenlivé temnoty v Horizontální hvězdokupě. Už teď měly zpoždění, což ho znepokojovalo nejvíc.

Daro’h si třel spánky a všiml si přitom uznalého sestřina pohledu. Než přistoupil další poutník, Yazra’h zašeptala: „To bylo dobře řečeno, První následníku, jenom si nejsem jistá, jestli tomu sám věříš. Pamatuj, náš otec dělá nezbytné změny. Porušil tradici třeba jen tím, že si za osobního strážce zvolil mne – což byla, jak jsem alespoň přesvědčená, moudrá volba.“

„Máš pravdu. Nemohu však zapomenout, že právě otcovy rázné změny podnítily vzpouru místodržícího Rusa’ha.“

113 ☼ Hyrillský místodržící Ridek’h

Šest bitevníků Sluneční flotily se po střetu s faery ztěžka vleklo domů. Ridek’h upřeně zíral na hvězdy před nimi, zářivé jiskry na černém pozadí. Jejich slavnostní septem ztratil jeden bitevník – právě tak jako Ildira přišla o jedno ze svých sedmi sluncí.

Všichni vojáci na palubě stále ještě cítili dozvuky Jen’nhovy oběti, díky níž se ostatním bitevníkům podařilo uniknout.

Jen'nh to udělal *pro Ridek'ha* a mladý místodržící pořád nechápal, čím si to zasloužil.

Tal O'nh cítil chlapcův vnitřní zmatek. „Naše priority se změnily, ale ty stále zůstáváš místodržícím. Skrze tebe jsme spojení s Mágem-imperátorem. Hyrillka je tvá a tyto zbývající lodě jsou také tvé."

„Hyrillka není nic. Všichni jsou mrtví."

„Právě proto je tak důležité, abychom se dostali na Ildiru – musíme to říct Mágu-imperátorovi a adaru Zan'nhovi. Je třeba přichystat se na boj s faery."

Po zoufalém úprku z hyrillské soustavy se šest bitevníků shluklo v prázdném vesmírném prostoru, aby provedlo nouzové opravy, a nyní se konečně vracely do Hranolového paláce. Šest nejbližších sluncí Ildiry jasně zářilo mezi ostatními hvězdami v čelním průzoru. Ridek'h se už nemohl dočkat, až bude opět doma. V bezpečí.

Zatímco jeho bitevníky letěly vpřed, některé hvězdy začaly svítit stále jasněji. Zářivé tečky se pohybovaly, vířily jako jiskry vylétající z ohně rozdmýchaného větrem. Blížily se a rostly. Nebyly to hvězdy.

Tal O'nh okamžitě spustil poplach a vojáci Sluneční flotily se rozběhli na svá bojová stanoviště. „Faerové! Faerové se blíží!"

Ridek'h zalapal po dechu. „Vždyť jsme použili mezihvězdný pohon, abychom jim unikli. Jak nás mohli vypátrat?"

Broušený drahokam, který měl starý tal vsazen místo oka, se třpytil ve stále sílícím jasu hvězdného pole za průzory. „Nemuseli po nás pátrat. Rusa'h věděl, že máme namířeno sem. K Ildiře."

„Jak s nimi můžeme bojovat? Naše zbraně předtím nebyly účinné."

„Budeme utíkat. Plnou akceleraci. Všem lodím – leťte domů jako o závod!"

Zrychlení přitisklo Ridek'ha na velitelské zábradlí, obrovité ohnivé koule se k nim však blížily pozoruhodnou rychlostí ze všech stran. Bitevníky vlétly přímo do pasti. Přítomnost faerů kolem nich cosi *změnila*. Mladý místodržící měl pocit, jako by náhle padal do propasti. Konejšivá záchranná síť *thismatu* zmizela, faerové ho odřízli. Rusa'h a faerové nějak dokázali izolovat všechny Ildirany na palubě šesti lodí. Všichni vojáci ve velicím jádru bitevníku zoufale sténali. Dokonce i tal O'nh vrávoral. Všichni se cítili ztracení a dezorientovaní. Ztratili jakýkoliv kontakt se sítí spojující všechny Ildirany.

Aniž k tomu dostal rozkaz, jeden z bitevníků se otočil a ve snaze osvobodit se vletěl přímo mezi faery. Skvostná válečná loď však takový žár nemohla vydržet. Bitevník se roztavil, rozpadl a jeho trup se rozprskl na kapky tekutého kovu, jež byly vzápětí rozmetány výbuchem ektiových nádrží.

Se zánikem bitevníku žhnoucí koule zaplály jasněji, jako když oheň dostane čerstvou potravu. Ridek'h byl otřesen ztrátou tolika životů, nepocítil však očekávanou bodavou bolest šířící se *thismatem*. Celá posádka zahynula – a on by nic nepoznal! Faerové odtrhli nešťastné Ildirany od duchovních vláken a vzali si jejich životy.

„Teplota trupu stoupá," oznámila obsluha senzorů.

Hučící plameny byly stále blíž a přiměly polapené lodi, aby se zastavily. Žhnoucí elipsoid se výhružně vznášel přímo před bitevníkem, jako by věděl, že mladý místodržící je na palubě.

O'nh sebral všechny své síly a stál před zastíněným průzorem, hrdý a nezlomený. Filtry na průzorech byly nastavené na maximum a větší část oslepivého světla zastínily. Ridek'h se silou vůle přiměl nedat najevo strach.

Zčeřený, plynný povrch faerské lodi se mihotal a vřel jako obsah kotle. Ridek'h ke své hrůze spatřil, že tmavší skvrny jasné granule nejsou jen místa s odlišnou teplotou. Každá přehřátá bublina stoupající k povrchu měla *tvář*, křičící tvář

ztracené a mučené duše, kterou faerové pohltili. Ridek'h potlačil výkřik.

Byly zde jasné životní jiskry vědeckého týmu zavražděného na Hyrillce, musel tu být také bývalý místodržící Udru'h, kterého faerové sežehli na Dobrosu. Pohltily ohnivé bytosti také duše vojáků Sluneční flotily z právě zničeného bitevníku? Faerové zřejmě neměli nikdy dost.

Když Ridek'h sledoval naříkající kolotající tváře vystupující na povrch ohnivé koule, uvědomil si, že faerové museli zabít víc, mnohem, mnohem víc Ildiranů. Kolik planet v Horizontální hvězdokupě asi pohltil jejich oheň? Pokud ohnivé bytosti dokázaly oddělit své oběti od *thismatu*, Mág-imperátor si vůbec nemusel uvědomit rozsah šířící se pohromy.

Z komunikačního systému zaduněl Rusa'hův hlas. „Faerové potřebují váš duchovní oheň. Nejdříve jsem jim předložil životy těch, kteří dříve byli součástí mé *thismatické* sítě, ukojil jsem jejich hlad a pomohl jim znásobit jejich počty. Nyní jsem natolik silný, abych dokázal připravit o duchovní oheň každého Ildirana, dokonce i vás."

Vojáci ve velicím jádru vykřikli, pak začali bolestně naříkat. Jejich těla i samotné kosti začaly žhnout, až z nich nakonec s posledním výkřikem vyšlehly očišťující plameny.

Ridek'h a starý tal však zůstali nedotčení. „Dost, zastav to!" zvolal chlapec. Ale oheň se stále šířil. Další a další členové posádky mizeli v žhnoucím záblesku, ale mladého místodržícího jako by Rusa'h úmyslně šetřil. Otočil se a uviděl hořící těla u všech stanic. Totéž se muselo dít na všech bitevnících. „Proč to děláš?"

„Protože musím," zaduněl Rusa'hův hlas. Okolní ohnivé koule pulzovaly a sály uvolněné životní jiskry Ildiranů.

Tal O'nh stál u velitelského zábradlí a s bezmocným vztekem sledoval, jak jeho vojáci začínají jeden po druhém hořet. Řídicí panel se roztavil a už jej nebylo možné opravit. S

výkřikem zmizeli v oblaku páchnoucího kouře poslední členové posádky.

Když se faerský převtělenec zdál nasycen, opět promluvil. Jeho slova udeřila do Ridek'hova mozku, cezená skrze škvířící se obvody nyní neobsluhované komunikační stanice. „Tebe, Ridek'hu, *tebe* zatím nechám na pokoji. Chci, abys všechno řekl mému zkaženému bratru Jora'hovi. Chci, aby přesně věděl, co ho brzy čeká. Teď už mě nemůže zastavit ani celé ildiranské Impérium. Vrátím se pro tebe, až budeš připraven."

Rozzuřený, přesto bezmocný tal O'nh, který mezi oslnivými plameny jen stěží rozeznával tvář šíleného místodržícího, ze sebe vychrlil: „Sluneční flotila tě zničí! Porazili jsme hydrogy, porazíme i faery."

Rusa'h zůstal klidný. „Nechť je pohled na nás tvou poslední a nejjasnější vzpomínkou."

Záblesk světla vybuchl přímo před O'nhovou tváří, připravil ho o zbývající oko a odrazem vzplál uvnitř diamantu zasazeného do druhého očního důlku. O'nh byl vržen vzad, popálenou tvář samý puchýř. Z jeho hrdla vyšlo slabé zasténání.

Ridek'h, který zůstal ve velicím jádru sám, vykřikl. Jeho bitevníky byly spáleny, posádky lodí zahynuly. Naživu zůstal jen jeho učitel, a i ten byl nyní oslepen.

Faerské ohnivé koule se konečně rozestoupily a prudce vystřelily pryč. Ridek'h a O'nh byli ponecháni svému osudu, sami na celé lodi bezmocně plující prázdnotou.

114 ☼ Nira

Theron byl právě tak nádherný, jak si ho pamatovala, světoles byl stejně tajemný a pozoruhodný, světostromy stejně velkolepé. Devět verdanských bitevníků na oběžné dráze

působilo velkolepě, když se rozestoupily, aby umožnily průlet slavnostnímu bitevníku Mága-imperátora. Konečně ji Jora'h vzal domů!

Bitevník zabral celou louku, kterou tuláčtí technici vyhradili coby přistávací plochu pro větší lodě. Když Nira opět vstoupila na důvěrně známou půdu, cítila se jako znovuzrozená. Ve chvíli, kdy theronské slunce pohladilo její zelenou pokožku, zapomněla na všechny starosti Spirálního ramene. Ty stromy! Ta sytá vůně vznášející se ve vzduchu! Nira se rozplakala.

Pohlédla vzhůru do korun nad svou hlavou, kde s bzučením poletovali pestrokřídlí plachoutni. „Ach, měla jsem s sebou vzít Osira'h," hlesla toužebně a setřela si slzy stékající jí po tvářích. „Všechny své děti."

Jora'h ji vzal za ruku. „Vezmeš je sem. Tohle místo patří také jim. Zaslouží si, aby je viděli na vlastní oči."

Nira nabídla, že bude vystupovat jako mluvčí a ujme se role jakéhosi vyslance, Mág-imperátor se však rozhodl, že si s králem promluví sám. Nira doufala, že tito dva vládci dokáží vybudovat mezi svými rasami mosty, které překlenou to, co se stalo na Dobrosu.

Služebníci chvátali ven z bitevníků, aby připravili cestu pro delegáty Konfederace – Tuláky v barevných kombinézách, téměř nahé zelené kněží a skvostně oděné zástupce Theronu –, kteří je přišli přivítat. Ildiranští úředníci a vedoucí protokolu byli poněkud zaskočení neznámým prostředím, velkolepé stromy však zřejmě udělaly dojem i na ně.

Bez nějaké obřadnosti vystoupili z hloučku delegátů král Petr s viditelně těhotnou královnou Estarrou a stanuli před ildiranským vládcem. „Estarra a já nikdy nezapomeneme na návštěvu ve vašem Hranolovém paláci. Děkujeme, že jste se rozhodl nám tuto čest oplatit, třebaže se mé město nemůže s Mijistrou srovnávat."

Jora'h napřáhl ruku v lidském pozdravném gestu, které si nacvičil. „Není nutné je srovnávat. Má svou vlastní velkolepost."

U bitevníku, v hloučku mezi ostatními Ildirany, stáli Anton Colicos a dějepravec Vao'sh a užasle se rozhlíželi. Nira jim záviděla, neboť si dokázala představit, jaké vzrušení asi cítí při prvním setkání s obrovitými stromy.

Theron byl ztělesněním toho nejlepšího z její minulosti. Tolik věcí musela vidět, tolik vzpomínek oživit, tolik pamlsků ochutnat… Přitom se změnilo skoro všechno – po dvojím útoku hydrogů a následném období prudkého růstu a obnovy lesa už nic nebylo jak dřív. Sama Nira se z věčně zasněné dívky milující příběhy proměnila ve zraněnou ženu, která zažila zajetí a surové zneužívání. Tady se však k ní nečekaně vrátilo mládí a pocit úžasu.

Skupina zelených kněží ji vřele přivítala, obklopili ji, dotýkali se jí, dávali jí najevo, že s ní cítí. Všichni zhruba věděli, co zažila na Dobrosu, a ona je už předtím skrze telink požádala, aby proto nechovali v nenávisti všechny Ildirany. Tázavě pohlédla na Jora'ha a ten se na ni usmál s výrazem tak hřejivým a soucitným, že ho v té chvíli milovala ještě víc. „Běž! Teď bys měla být se zelenými kněžími. O mě si nedělej starosti."

Nira ovinula ruce kolem obrovitého světostromu, dotkla se jeho zlaté kůry a ponořila se do mysli verdani. Technicky vzato to nebylo příliš jiné, než když používala malou ratolest v Hranolovém paláci, avšak těsný fyzický kontakt kůry s pokožkou a synergická energie tolika mohutných kmenů kolem ní způsobily, že tento hluboký prožitek byl ještě intenzivnější, než jak si jej pamatovala.

K Niře přistoupila štíhlá mladá žena kolem dvaceti let se znamením akolytky na čele. Měla drobné rysy a vlasy stažené dozadu do úhledných svazků copánků. Dívenka Niře

připomněla mladou královnu Estarru a díky tomu si také uvědomila, kdo to před ní stojí. „Ty jsi malá Celli?“

„Už nejsem malá! Chceš se se mnou vyšplhat do korun? Už se tam shromáždilo mnoho zelených kněží a také akolyté tě rádi uvidí. Tolik jsme toho slyšeli! Všichni tvůj příběh znají.“

„Pravda je, že jsem vám řekla jen část. Nebyla jsem si jistá, kolik unesete.“

„Světostromy chtějí vědět všechno. A my také. Brzy se stanu zelenou kněžkou.“

Nira si vzpomněla, jak byla coby akolytka také plná nadšení. „Doufám, že s sebou na Ildiru přivezu další zelené kněží a více světostromů, abych tam už nebyla sama.“

Nira pohlédla na vysoké větve a zvoucí volné nebe nad nimi. Energie jí proudila svaly a stromy jí nabízely opory pro ruce i nohy, kterých si ještě před chvílí nevšimla. Šplhala vzhůru, jako by opět byla mladá dívka. Celli se smíchem lezla vedle ní.

Když Nira vystrčila hlavu nad úroveň nejvyšších větví, zhluboka se nadechla. Roky bolesti a smutku náhle zmizely. „Už jsem zapomněla, jak je to nádherné.“

Poté, co se opět setkala s Jora’hem, mužem, kterého milovala, Nira nikdy neuvažovala o odchodu z Ildiry. Chtěla zůstat po boku Mága-imperátora až do smrti. Nyní si však připomněla svůdnou píseň světolesa. Neustálý proud myšlenek, vědění a ozvěn osobností zelených kněží přicházející skrze telink zněl jako příjemný bzukot. Každé nervové zakončení v její pokožce brnělo probuzenou energií.

Skupina zelených kněží včetně Yarroda seděla vysoko v lesní klenbě, odděleně od ostatních. Nestranili se, jen byli plně ponoření do své mysli. Nira si nejdříve myslela, že jsou napojeni na telink, po chvíli v nich ale poznala Kolkerovy konvertity.

Celli ji vedla k hloučku akolytů, kteří na ni upírali užaslé pohledy. Několik zelených kněží se vydalo po spletených

větvích přímo k ní, aby ji pozdravilo. „Byli jsme zděšení tím, co jsi musela vytrpět, Niro, prožívali jsme hněv, ale také naději, když jsme zjistili, že žiješ. Musíme znát všechny podrobnosti. Světoles chce slyšet vše. Ten příběh musí být vyprávěn znovu a znovu a nikdy nesmí být zapomenut."

Nira cítila, že jí vyschlo v krku. „Já vím. Je třeba říci vše, to dobré i to zlé, do všech podrobností. A vy si můj příběh musíte vyslechnout, abyste si ho mohli předávat mezi sebou." Chvíli hleděla do korun stromů a její rty se zvlnily v úsměvu. „Vím o zkušeném vypravěči, který mi s tím pomůže."

Téhož dne pozdě odpoledne, po prvním banketu v houbovém městě, seděl Anton Colicos stranou, ohromený a uchvácený, společně s Vao'shem, který se nacházel ve stejném stavu duchovního přesycení. Zatímco Jora'h zahájil intenzivní a věcné rozhovory s králem Petrem a královnou Estarrou, Nira vyhledala dvojici historiků.

„Potřeboval bych nejmíň rok, abych to všechno vstřebal," řekl Anton. „Jsem zahlcený."

Historikové strávili den společně s Jora'hem a jeho doprovodem, podnikli okružní cestu po nejkrásnějších místech Theronu a pak si vychutnali velkolepou oslavu na uvítanou, kterou uspořádal nejen královský pár, ale také tuláčtí obchodníci a zástupci bývalých hanzovních kolonií, které se připojily ke Konfederaci. Vánek přinášel do otevřených podlaží vysokého města vůně a cvrkot hmyzu, který se mísil s hlasitým hovorem a smíchem Tuláků, zpěvem theronských umělců a zvukem jejich strunných nástrojů.

Nira řekla: „Mohu vám vysvětlit všechno, čemu nebudete rozumět, ukázat vám věci, o jakých jste ani nesnili, potřebuji ale, abyste pro mě něco udělali. Něco důležitého pro světoles i dějiny."

Anton vypadal překvapeně. „Co je to?"

„Potřebuji někoho, kdo zná lidi i Ildirany – někoho, kdo byl svědkem všech těch událostí. Vy dva umíte pracovat společně. Slibuji, že to nebude tak obtížné jako oprava *Ságy sedmi sluncí.*“ Anton a dějepravec Vao’sh se na sebe podívali. „Antone Colicosi… mohl bys vyprávět můj příběh?“

Viděla, že ho její otázka vylekala a pak zaskočila. Způsob, jakým bude tento příběh vyprávěn, ovlivní pohled příštích generací na chovné tábory na Dobrosu, a poznamená lidsko-ildiranské vztahy pro mnoho příštích let.

„Budu poctěn. Nesmírně poctěn.“

115 ☼ Tasia Tamblynová

Načasování muselo být zcela přesné, jinak nikdo z nich neměl šanci z Llara uniknout. Absolutní koordinace byla klíčová. *Dokonalý soulad.* Žádný prostor pro chyby.

Na nebi zářilo pozdně odpolední slunce. Tasia sledovala svůj chronometr, pak zkontrolovala polohu a vyrazila na pochod. Společně s Nikkem museli být na určené pozici dřív, než padne soumrak. Bylo třeba jich obou – museli vykopat a vyzdvihnout těžké barely s palivem – samozřejmě až je najdou. Davlin měl v té době pracovat na vlastním úkolu. Pak je Robb vyzvedne… *pokud* ovšem všechno klapne.

Mezitím se několik tuláckých techniků, kteří společně s ostatnímu uprchli z kolonie, vrátí k vraku *Osquivelu* a pustí se do dokončení nejdůležitějších oprav, díky nimž bude loď opět schopná letu. Žádná údržba podle manuálu – *Osquivel* bylo nutné zflikovat stůj co stůj. Všechno ostatní měl zařídit Davlin Lotze. Tasia byla přesvědčená, že jeho slova nejsou pouhé chvástání. Věřila mu.

A tak nyní společně s Nikkem a Davlinem kráčela za jasného denního světla prérií. Skrytí mezi hroudami

bronzových skalisek či za špičatými stvoly trav mířili k hranici neustále rostoucí hmyzí kolonie.

„Pochybuji, že by nás ti brouci ještě hledali," řekl Davlin tlumeným hlasem. „Když bridex pozřelo zajaté kolonisty, nejspíš dostalo, co chtělo, a klikissové mají sklon ignorovat všechno, co považují za nepodstatné."

„Pokud je nebodneme do oka špičatým klackem," řekla Tasia.

„To raději nezkoušej!" varoval ji Nikko.

Vyhlédla zpoza nízké terénní vlny porostlé pichlavým bodláčím, aby se zorientovala. V nedalekém hmyzím městě armáda mnohonohých dělníků svážela suchou hlínu, stavěla další věže a kopala tunely schopné pojmout jejich náhle znásobené řady. Tasia uviděla víc klikissů, než si vůbec dokázala představit. „Dříve nebo později se zmocní celé téhle zatracené planety."

„Bridex může opustit Llaro a pustit se do boje s dalšími podúly," řekl Davlin. „Stále máme naději."

„Potom nám nezbývá než si přát, aby odešli co nejdřív."

Všichni tři se plížili strouhami, skrývali se za vyčnívajícími skalami a trsy vysoké suché trávy, dokud se nedostali těsně za hraniqi území, které klikissové hlídali. Tam Davlin nařídil zastavit. Vyslal signál Robbovi čekajícímu téměř za horizontem daleko za nimi, a všichni tak sladili svůj postup. „Je čas se rozdělit. Hodně štěstí!"

„Následuj svou Hvězdu," řekla Tasia Davlinovi.

„My to rozhodně máme v plánu," přikývl Nikko.

Davlin bez dalšího slova vyrazil. Tasia ho brzy ztratila z očí – viděla jen, že zamířil ke zbytkům bývalé osady a mohutnému rámu nového, velkého portálu stojícího před hlavními věžemi. V terénu se uměl pohybovat velmi nenápadně, přesto si Tasia nedokázala představit, jak chce Davlin s těžkým batohem na zádech proklouznout mezi klikisskými stavbami. To však byl jeho problém. Oni měli svůj úkol.

Tasia a Nikko si vtiskli do paměti podrobné topografické projekce, které provedl DD.

„Pokud je palivo tam, kde Davlin říká, budu potřebovat asi deset minut, než ho najdu," řekla. „Počínaje touto chvílí."

„A dalších patnáct, než ho vyzvedneme."

Našli šikovně navršenou hromadu kamení a zamaskovanou značku. Kývli na sebe a začali zvedat balvany, odvalovat je stranou a kopat v měkké hlíně. Tasia si polámala nehty a zranila si dlaně, bolesti si ale nevšímala. Společně s Nikkem dál kopali, dávali pozor na klikisské zvědy a sledovali přitom nemilosrdně tikající chronometr, dokud konečně neodkryli svrchní část uzavřených polymerových sudů. „Tak se zdá, že jsme našli poklad." Paliva bylo dost, aby s ním doletěli daleko odsud – pokud se tuláckým technikům podaří *Osquivel* zprovoznit.

Oproti plánu se zpozdili jen o třicet vteřin. Davlin by měl právě dokončovat svůj úkol, umisťovat poslední výbušniny a nastavovat časovače.

„Uvolním je. Ty k nim připevni antigravitační zvedáky." Nikko se vrhl do práce a pohyboval zakopanými sudy sem a tam tak dlouho, až hlína kolem povolila. Zašpiněnou rukou si otřel pot z čela. „Jsem moc rád, že je nemusíme nést na zádech."

„Skat, pokud by to byl jediný způsob, jak je dostat zpátky k lodi, ráda bych je kutálela třeba několik kilometrů." Společně s Nikkem uvolnili první barel z kamení a hlíny, vyzvedli ho a postavili na zem. Tasia ani nečekala, až popadne dech, a ukázala na druhý zakopaný sud. „Jdeme na to! Není moc času."

Tma každou chvíli houstla. Z komunikátoru se ozval Robbův hlas. „Jsem na cestě. Předpokládaný přílet za dvanáct minut – přesně podle letového řádu, dámy a pánové." Byla to snad ta nejúžasnější věc, jakou kdy Tasia slyšela.

Nikko pátral pohledem po nebi. „To je dobrá zpráva."

„Jen pokud Davlin odvedl svou část práce. Jinak jsme v háji.“

V dálce Tasia viděla drobné černé postavy hmyzích tvorů pokračujících ve své práci dokonce i v houstnoucím šeru. Znova zkontrolovala svůj chronometr. „Proč to Davlinovi trvá tak dlouho? Jak složité to asi může být?“ Za pár minut by už měli slyšet motory štítonoše, což pozornosti klikissů jistě neujde.

Náhle klikisským městem otřásla série explozí následujících rychle jedna za druhou. Výbuch malých bomb doprovázely oranžové záblesky a bílý kouř. „A tady máme ohňostroj,“ řekl Nikko.

„Ale kde je Davlin?“ Tasia byla nervózní. Jak rychle asi umí Lotze běžet? Počítá snad s tím, že na něj počkají? Opřela se o dva vykopané sudy s palivem a hledala vhodné přistávací místo pro Robba. „No tak, efektivita naší akce jde prudce dolů. Hněte sebou, chlapi, Robbe, Davline!“

Vzápětí se štítonoš objevil, jako by ji Robb slyšel. Letěl tak nízko, že se břichem skoro třel o skály a vrcholky travin. Tasia, která už před chvílí vyslala naváděcí signál, nyní na místo, které pro něj vybrala, hodila dvě světélkující tyče. Mohl zde bezpečně přistát, ale pokud brouci drží hlídky, jistě si lodi OSZ všimnou. Mohla jen doufat, že je Davlinova akce dostatečně zaměstnala.

Ozvala se další řada výbuchů, dokonale načasovaná, a pohřbila klikisské válečníky, kteří se vydali prozkoumat první sabotáž.

Robb použil manévrovací trysky, vznášel se nad polehlou trávou, až štěrk a kamínky létaly na všechny strany, a pak dosedl na zem nedaleko místa, kde stáli mávající Tasia a Nikko. Vyskočil z kokpitu a otevřel průlez v břiše letounu. „Jsem tady, ať chcete nebo ne. Máte palivo?“

Tasia a Nikko za pomoci antigravitačních zvedáků tlačili těžké sudy před sebou. „No tak, pohněte se!“ sykla.

Robb jim pomohl vyzdvihnout sudy do nákladního prostoru. „Kde je Davlin?“

Jakmile naložili barely s palivem do štítonoše, Nikko se vyšplhal za nimi. Tasia se ohlédla přes rameno a snažila se odhadnout, kolik vteřin ještě mohou čekat. Situace se brzy vyhrotí. Všichni nervózně hleděli do houstnoucího šera.

Když Davlin přiklusal, nebyl ani udýchaný. Na tváři mu pohrával nedbale skrývaný úsměv. „Klikissové teď mají práce až nad hlavu. Nemusíme odsud ani spěchat.“

„Díky, ale já si dám oddech až v jeskyních,“ řekla Tasia.

Jakmile byli na palubě štítonoše, kde zatím Nikko bezpečně upevnil sudy, Robb opět zažehl motory, zvedl loď do vzduchu a vyrazil zpět k pískovcovým skalám. Pokud byla Tasia schopná posoudit, klikissové si ničeho nevšimli.

Ve městě za nimi lezli hmyzí tvorové po hroutících se věžích a začali je opravovat jako mravenci, jejichž mraveniště poškodila průtrž mračen.

116 ☼ Denn Peroni

V těsném kokpitu mlhovinového tankeru rozvážejícího wentalskou vodu trávili Denn s Calebem celé dny, a přesto se Denn na Caleba ani jednou nerozčílil. Prošedivělý starý muž ještě nikdy neviděl Denna tak naplněného a šťastného, nikdy předtím si nevšiml, že by se zajímal o cokoliv abstraktního – zvláště o filozofii.

„Vždycky jsem tě pokládal za věcného a rozumného člověka, Denne. Zajímala tě hlavně konečná suma pod čarou. Sledoval jsi zisky a ztráty, hledal jsi výnosné obchodní trasy. U Hvězdy, copak tě právě proto nepověřil Kellum řízením loděnic?“

„Nic z toho se nezměnilo, ale teď všechno chápu v širších souvislostech, vidím věci, které jsem dřív neviděl.“ Denn se usmál, především sám pro sebe. „A když všechno dělám správně, dosáhnu vyšších zisků, mohu řídit dělníky v loděnicích, své kapitány a svá zařízení s vyšší efektivitou. Měl bys vidět, co dokázala Tabitha Hucková – proměnila ildiranské loděnice v dokonale naolejovaný stroj. Je to něco převratného. Hvězda je vedle toho jako plamínek svíčky.“

„Jak myslíš. Jen mi tady nezačni recitovat básně.“

„Tebe bych nejspíš nemohl proměnit, ani kdybych chtěl, Calebe Tamblyne! Máš tak silnou lebku, že do ní *thisma* nepronikne. Pokud bys měl zájem, mohl bych najít někoho jiného, kdo to s tebou zkusí.“ S nadějí pohlédl na svého přítele.

„Ne, díky! Já to nepotřebuju.“

Wentalové uvnitř nádrže letícího tankeru, vysvobození z dlouhého vyhnanství v mlhovině, se spojili a proměnili v jedinou životní sílu. Vodní bytosti byly propojené jako součásti jediné entity, zároveň však tvořily menší uskupení, cosi jako rodiny. Wentalové v této lodi, nyní opět živí, celiství a obnovení, se už nemohli dočkat, až se budou moci šířit a sdílet svou energii a vědění. Jess a Cesca udělali dobře, když Denna pověřili tímto úkolem. Cítil se poctěn.

Jeho dcera navrhla – a Tuláci ochotně odsouhlasili – aby byli tito noví wentalové odvezeni na Jonah 12 za ostatními wentaly, kteří už planetoidu obývali. Denn se ochotně nabídl, že poletí s Calebem, a tvrdil přitom, že podstatě wentalů nyní rozumí mnohem více než dřív. Caleb si neuvědomoval, jak velice se jeho dlouholetý přítel změnil, a Denn tak nyní měl pozorného posluchače.

„Wentalové jsou součástí složitého přediva tvořícího podstatu vesmíru,“ pokračoval, jako by jejich rozhovor nikdy neskončil, což byla více méně pravda. Denn nevynechal jedinou příležitost, aby mohl nanést téma, které ho fascinovalo. „Wentalové a verdani jsou dvě strany téže mince. Telink

zelených kněží je v podstatě totéž, jako Cesčina a Jessova schopnost komunikovat s wentaly. A teď, když jsme dosáhli spojení telinku s *thismatem,* dokonce i naše lidské schopnosti – ať už jsou jakékoliv… Promiň, Calebe, tomu prostě nemůžeš rozumět.“

Starý Tulák se na něj kysele zašklebil. „Myslím, že nejsi v pořádku, Denne! Začínáš blábolit.“

Denn dospěl k názoru, že by na Caleba mohly zabrat praktické argumenty. „Jen pomysli, jaké to přináší obchodní možnosti! Představ si, oč by mohlo být naše obchodování efektivnější, kdyby se všichni Tuláci mohli propojit stejně jako zelení kněží. Mohli bychom objevit nové trhy, spolupracovat způsobem, jaký jsme si nikdy ani nedokázali představit.“

„Ano? A jak bys chtěl smlouvat, když nemůžeš blufovat?“

„Něco takového bychom vůbec nepotřebovali. Rozuměli bychom výkyvům trhu, nabídce a poptávce. Spolupracovali bychom s neuvěřitelnou efektivitou, vytvořili bychom velkou a mocnou obchodní společnost.“

„Velkou a mocnou,“ řekl Caleb. „Ta dvě slova mě zaujala. Přidej k tomu ještě ’výnosnou‘ a získáš si mou nehynoucí oddanost.“ Přesto zůstával nedůvěřivý. „Příště se mi pokusíš prodat ledový důl na planetě pokryté žhavou lávou,“ poznamenal, když vstoupili do soustavy Jonahu. „My klany jsme si zatím vždycky nějak poradily, stačilo nám sledovat naši Hvězdu.“

Denn se zeširoka usmál. „Součástí toho, o čem mluvím, je i Hvězda.“ Caleb převrátil oči v sloup.

O několik okamžiků později jejich rozhovor přerušil útok faerů.

Patnáct žhnoucích ohnivých koulí se kolem nich prohnalo jako hrozivé meteory. Caleb, myslí a srdcem napojený na vědomí wentalů v nákladním prostoru, pocítil příval paniky.

„Co to sakra je?“ vykřikl Caleb.

Přes průzory kokpitu se zatáhly filtry: ohnivé lodě se vznášely přímo před neohrabaným tankerem. Dennovi na čele vyrazit pot, jako by teplota uvnitř kabiny prudce vzrostla, přestože systémy lodi zatím bojovaly se zvýšeným tepelným tokem úspěšně. Přesto Denn pocítil nejen strach, ale také úžas. Pokud wentaly a světostromy spojovalo *thisma,* součástí toho všeho museli být také faerové.

Denn cítil nebezpečí, chaos. Něco hrozivého. „Calebe… myslím, že jsme v průšvihu."

Wentalové se v nádrži převalovali a pulzovali. Horečné zoufalství vodních elementálů bušilo do Dennovy mysli. Vnímal je, ale skrze vlákno, které ho spojovalo se vším ve vesmíru, jim nebyl schopný porozumět.

„Co sakra chtějí?" Caleb se naklonil kupředu a zakřičel do komunikačního systému: „Haló, faerové – nebo co to jste! Nechceme vám ublížit. Prosím, nechte nás na pokoji." Rozpačitě se podíval na Denna, neboť nevěděl, co by ještě tak mohl říct.

Wentalové začali být neklidní a rozrušení, neboť věděli, že je jich příliš málo, aby mohli ohnivým bytostem čelit. Faerové si přišli pro ně, zajímal je tanker a do jisté míry také Denn, který byl s wentaly spojen způsobem, jaký Caleb nebyl s to pochopit.

„Calebe, utíkej do evakuační kapsle!"

„Skat, a k čemu mi to bude? Když se jim zachce, moje kapsle skončí jako rampouch ve výhni!"

„O tebe jim nejde. Chtějí wentaly."

„Co jim wentalové udělali? Starají se jen sami o sebe."

Denn vstal, s nečekanou silou uchopil svého druha a vytáhl ho z křesla. Postrčil Caleba směrem k malé evakuační kapsli, až starý muž klopýtl a zastavil se až v průlezu. „Dobrá, dobrá. Tak jdeme!"

„Já nemůžu. Poznali by to."

„Nehodlám odsud letět sám bůhví kam."

„Leť na Jonah 12. Je to tvá jediná šance."

„Jonah 12? Ale tam nic nezůstalo…"

„Pokud přežiju, vrátím se pro tebe a zachráním tě. Pokud ne, nepřežiješ ani ty."

„Jedna možnost lepší než druhá!" Caleb, přestože nechápající a vyděšený, se už dále nepřel. Zavřel za sebou průlez a nastoupil do evakuační kapsle.

Faerové kroužili kolem a soustředili se přitom na wentaly v nádrži. Denn to cítil. Stěží zaznamenal start kapsle. Caleb v ní odletěl do prázdného prostoru na samé hranici soustavy.

Denn, který nyní v tankeru osaměl, se snažil s rozrušenými wentaly spojit, ale hrdlo jako by měl spálené. Vlákna, v nichž nedávno poznal *thisma* a ozvěny telinku, začala náhle žhnout. Faerové se stahovali kolem polapeného tankeru a zářili už tak jasně, že nepomáhaly ani filtry.

Aspoň že Caleb unikl.

Denn ucítil něco silného, něco hrozivého, jako plamen postupující po zápalné šňůře. Jeho nové spojení s vesmírem vytvořilo cosi jako zadní vrátka, jimiž mohli faerové vstoupit. Jeho tělo hřálo stále víc, kůže se začala škvířit, oči mu slzely – a jeho slzy se měnily v páru. Pozvedl ruce a spatřil, že jeho pokožka září vnitřním ohněm, jako by se mu vařila krev. Pak z něj vyšlehl žhavý plamen a celé jeho tělo bylo pohlceno zevnitř.

Ohnivé elipsoidy obklopily tanker. Pláty trupu změkly, kov začínal téct. Když wentalové začali vřít, nádrž se roztrhla a voda vytryskla ven jako gejzír.

Zbytek tankeru klanu Tamblynů explodoval a nezbylo po něm nic víc než oblak plynu a pár trosek. Wetantalové se rozptýlili, z faerských lodí však vytryskly ohnivé oblouky, které vodní bytosti zadržely. Pulzující ohnivé koule pak odvlekly živou wentalskou vodu do nedalekého slunce.

117 Mág-imperátor Jora'h

Kdysi dávno Jora'h velkolepý světoles navštívil. Nechal přitom Niru a velvyslankyni Otemu na Ildiře v bláhové naději, že tam jsou v bezpečí. Byl tehdy tak nevinný, neměl ani tušení o strašlivých věcech, které Mág-imperátor Cyroc'h prováděl přímo před jeho očima. Když se vrátil domů, otec mu řekl, že Nira zemřela. Lhal.

Při soukromých schůzkách královský pár a Mág-imperátor probírali věci důležité pro obě strany. Král Petr a královna Estarra, kteří byli stejně jako Jora'h zavlečení do politických intrik, vyprávěli o temných pletichách Basila Wenceslase. Některé z prezidentových činů Jora'hovi znepokojivě připomínaly konání jeho vlastního otce. A přicházely stále horší zprávy.

Zelení kněží trnuli hrůzou nad vzkazem zelené kněžky žijící na Usku, malé kolonii, jež se odvážila vyhlásit nezávislost. Nira Jora'hovi s pláčem vyprávěla, co viděla prostřednictvím stromů – o strašlivém krveprolití, surovosti jednotek OSZ a ukřižování zástupců kolonie. Jora'h byl rád, že se omylem nevypravil na Zemi veden přesvědčením, že je to prezident, kdo hovoří jménem všech lidí, stejně jako on sám mluvil jménem Ildiranů.

Král a královna museli čelit vnitřním svárům, stejně jako se on musel vypořádat se vzpourou šíleného místodržícího v Horizontální hvězdokupě. Mág-imperátor jim mohl pomoci. Mohli si pomoci navzájem.

Když byly všechny formality, recepce a slavnosti konečně za nimi, nastal den, kdy Jora'h společně se svou milovanou zelenou kněžkou stanuli pod stinnou lesní klenbou. Lid Theronu, tuláčtí obchodníci, návštěvníci z konfederačních kolonií a zelení kněží se shromáždili, aby vyslechli pokání Mága-imperátora – pravý důvod jeho návštěvy, kvůli němuž

opustil své Impérium a přiletěl do srdce nové Konfederace. Právě toto měl udělat už dávno, dříve, než se hněv promění v zášť. Budovat mosty, ne je pálit.

Král Petr byl oblečen do slavnostních ale pohodlných šatů, které byly dokonalým kompromisem mezi strohostí uniformy a nádherou královského roucha. Estarra vypadala nádherně, oblečená do tradičních theronských šatů ze zámotkových vláken, pod nimiž se rýsovalo její vystouplé břicho. Pohled na ni Jora'hovi bolestně připomněl, že nebyl s Nirou, když se Osira'h narodila…

Obrátil se čelem k obecenstvu, které mlčky vyčkávalo. Bylo na čase věci napravit. Nira se k němu přitiskla a zašeptala: „Miluji tě." Další povzbuzení nepotřeboval.

Jora'h bez odmlk a bez výmluv vyznal celou pravdu o dobroském chovném táboře. Pak udělal věc, jakou ještě neudělal žádný Mág-imperátor, požádal o *odpuštění* za své činy a za činy svých předchůdců. Zelení kněží opakovali jeho slova do telinku, aby se každá osiřelá kolonie dozvěděla, co vůdce Ildiranů řekl. Už žádné neověřené zvěsti, jen fakta.

Jora'h vzal Nifinu ruku do své dlaně a zvedl ji v gestu vyjadřujícím sílu a solidaritu. „Ildiranské Impérium už nemá žádná tajemství – ani před vámi, ani před vlastním lidem. Mohu jen doufat, že světlo pravdy zažene bolestné stíny."

Král Petr Mága-imperátora překvapil, neboť k němu přistoupil a uchopil ho za druhou ruku. „Všichni jsme oslabení válkami a chybami, které se v minulosti staly. V důsledku neuvážených činů našich předchůdců jsme se dostali do obtížných situací."

Královna Estarra se k nim připojila: „Přeji si, aby naše dítě vyrůstalo v jiném Spirálním rameni, v prostředí vzájemné opory a spolupráce. Naši poddaní stále čelí mnohým nepřátelům – strašlivým nepřátelům."

Jora'h věděl, že královna mluví o prezidentu Wenceslasovi a zbytcích Zemské hanzovní ligy, sám ale nemohl nepomyslet

na faery. Dokázala by jeho oslabená Sluneční flotila čelit takovémuto nepříteli? A co klikissové? Nenasytná rasa ohrožovala jak lidi, tak Ildirany.

„Uzavřeme tedy spojenectví? Lidé a Ildirané, vaše Konfederace a mé Impérium?“

„Rozhodně,“ přitakal král Petr. „Potřebujeme se navzájem.“

118 ☼ Zástupce prezidenta Eldred Cain

Masakr na Usku byl právě tak strašlivý, jak prezident sliboval, což ho viditelně potěšilo. Cain a Sarein seděli v pracovně uvnitř centrály a sledovali souhrnnou zprávu o průběhu akce, kterou přivezl generál Lanyan. Sám generál však přítomen nebyl, neboť ho Basil výslovně požádal, aby se setkání nezúčastnil. Za sešikmenými okny pluly zeppeliny a pomalé vzdušné bárky, vznášely se nad Palácovou čtvrtí, jako by je nic nemohlo vyrušit z jejich poklidného okružního letu.

Cainovi bylo špatně. On ani Sarein nedokázali odtrhnout pohled od ukřižovaných zástupců města, hořících farem, pobíjených stád a muže naříkajícího nad svým zničeným sadem. Sarein zřejmě plakala.

Prezident Wenceslas čekal, až záznam doběhne do konce, netrpělivě hleděl ven skrz pancéřované sklo v oknech pracovny a mračil se přitom. Pokud očekával jásot a potlesk, musel být zklamán. Konečně se obrátil k nim, zjevně lhostejný vůči zděšeným výrazům v jejich tvářích. „Pouze smutný stav našich záležitostí mě donutil k takto nepříjemnému kroku, alespoň jsme však dosáhli svých cílů. Hanza a OSZ byly posíleny a tato mise byla úspěšná – pro jednou!“

Cain ze sebe chraplavým hlasem vypravil: „Pane prezidente, neukazujte tyto záběry lidem. Začnou se bouřit.“

„Začnou konečně poslouchat! Položili jsme základy a vydali jasná prohlášení – a tímto jsme je konečně zpečetili. Teď už je vše jasné.“ Natáhl se kupředu a vypnul přehrávací zařízení. Sarein zírala na černý obdélník na projekční ploše, jako by čekala, že z něj na ni něco vyskočí. „Kromě toho jsem už nesestříhaný záznam poskytl médiím.“

Nesestříhaný záznam? Cain se napřímil tak prudce, že skoro převrhl svou židli. „Pane, to není moudré! Přál jste si přece, abych záznam zpracoval, měl se stát součástí oficiálního prohlášení.“

Basil pokrčil rameny. „Líbí se mi tak, jak je. Záběry mluví samy za sebe. Je to jasný signál, že se situace obrací. Získali jsme svou kolonii zpět.“

„Bezhlavým zabíjením?“ Sarein byla silně rozrušená. „O nic jiného totiž nešlo, Basile. Nezískal jsi Usk a nezískáš si ani věrnost lidí na Zemi, až jim to ukážeš. Byli to neozbrojení farmáři.“

„Obnovili jsme nezbytnou míru *respektu,*“ odpověděl prezident nevzrušeným tónem. „Škoda, že to nechápeš. Důležitější než kolonie samotná byla demonstrace naší síly, síly Hanzy, s níž některé z našich kolonií zřejmě přestaly počítat. Ukázali jsme jim, že porušování dohod má své následky. Tohle není hra. Jakmile záznam ve vší jeho hrozivé velkoleposti rozšířím mezi odpadlickými koloniemi, sesypou se jako kostky domina. Kdo je ochrání? Petr a jeho stromy?“

Venku v Palácové čtvrti arcipáter opět promlouval k početnému shromáždění a Cain slyšel znepokojené mumlání a úzkostné výkřiky, jimiž občané reagovali na arcipáterova nestoudná prohlášení (kterým zřejmě také věřili).

Basil si uhladil sako a chvíli zkoumal svou tvář v malém zrcadle připevněném na stěně. Nebyl marnivý, jen vyžadoval dokonalost ve všem a ode všech, včetně sebe samého. „Jako prezident mnoha rozhodnutí lituji. Jsem schopen některé ze svých chyb pojmenovat a přiznat. Mou nejhorší chybou byla

přílišná shovívavost. Čekal jsem příliš dlouho, než jsem se odhodlal ukázat sílu. Kdybych neváhal, kdybych vzpouru tvrdě zadusil v samotném zárodku, udržel bych Hanzu při síle.“ Pokýval hlavou jako malý chlapec, který dostal za něco vynadáno. „Ano, to je jediné rozhodnutí, jehož skutečně lituji.“

Sarein se snažila ze všech sil, aby zakryla výraz své tváře, ohromení a hrůza však byly stále patrné. Cain věděl, že pohled na ten masakr už nikdy nevymaže z mysli – jaký to byl kontrast oproti předchozím záběrům z Usku zachycujícím poklidné pastýře, kvetoucí sady a bohaté farmy!

Prezident Wenceslas zíral na prázdnou zobrazovací plochu v desce stolu, jako by tam stále viděl věci, které už dávno smazal. „Mí vlastní lidé mě nepřestávají překvapovat. Nejprve úspěch, pak selhání. Sem a tam, jako kyvadlo. Občas je to tak absurdní, až mám chuť se smát.“ Při jeho doteku vyskočily na ploše další okna. Chvíli se na ně díval a smutně pokyvoval hlavou, ponořený do vlastní práce, jako by tam Cain a Sarein ani nebyli.

„Poslal jsem admirála Willisovou s deseti mantami, aby obnovila a upevnila naši pozici na Rhejaku – právě jsem od ní dostal ’účeť. Čeká, že Hanza bude vlastní kolonii za zásoby a materiál *platit.* Willisová uzavřela s místními smlouvy, nechala se zmanipulovat a teď čeká, že jim Hanza poskytne ’náhradu‘ za to, co je stejně její.“ Svraštil obočí nad šedýma očima, aby dal najevo nelibost nad ryzí absurditou tohoto požadavku.

„Chcete, abych vám pomohl se zmapováním situace na Rhejaku?“ Cain si nervózně odkašlal. „Mám připravit prohlášení a rozeslat je médiím?“ Doufal, že se mu podaří zachránit situaci, aby se nezvrhla v katastrofu podobnou té na Usku.

„Co víc potřebujeme vědět? Je to další vzbouřená hanzovní kolonie. Máme plné právo na veškerou její produkci. Věděl jsem, že mám poslat Willisovou do výslužby, ale navzdory

zdravému rozumu jsem jí dal druhou šanci. Další z mých nešťastných chyb.“

„Jaký chcete zvolit další postup, pane prezidente?“ zeptal se Cain, silou vůle odtrhl oči od zobrazovací plochy, kde ještě před chvílí běžel záznam uského masakru, a upřel pohled na dokonale elegantního Basila.

„Nedělejte si starosti. Už jsem vyslal generála Lanyana, aby to vyřídil. Akce na Usku udala jasný tón pro další postup vůči všem parchantům, kteří se snaží rozložit Hanzu. Jakmile se generál setká s Willisovou, udělá, co bude třeba, aby si Rhejak – i Willisová – konečně uvědomili svou pozici.“ Založil ruce na hrudi. „Až svou práci dokončí, budeme mít spoustu působivých záběrů pro média.“ Basil se významně podíval na Sarein a pak na svého zástupce, doslova je krájel skalpelem svého pohledu. „Nějaké další otázky?“

Cain promluvil dřív, než Sarein stačila říct něco, čeho by mohla litovat. „Žádné, pane.“

Cain seděl ve svých soukromých pokojích ponořen do pokojného mlčení, a kochal se dokonalou hrou světla na obraze. Umělecké dílo mu bylo útočištěm vždy, když se mu svět kolem zdál příliš šílený, aby jej dokázal pochopit.

Soustředil se na dlouhý uklidňující nádech a představoval si, jak vstupuje do obrazu – a Hanzu nechává za sebou. Velázquez byl génius, bezpochyby největší španělský mistr. Cainovi se nikdy neomrzelo zkoumání kompozice, barev a jemných tahů štětce.

Přesto nyní nedokázal nemyslet na prezidenta Wenceslase. Záběry z Usku ho děsily víc než ta nejnásilnější a nejznepokojivější Goyova díla. Titán Saturn požírající své děti. A co hůř, Cain věděl, že další násilnosti budou následovat.

Ztratil pojem o čase, ale uvědomoval si, že zíráním do rozbouřených vod své mysli musel strávit nejméně hodinu. Proto vstal a protáhl se, aby ulevil zádům rozbolavělým z

dlouhého sezení. Svůj pokoj předtím důkladně prohlédl a ujistil se, že ani prezidentovi se dosud nepodařilo propašovat do jeho pokojů špionážní zařízení. Basil Wenceslas svého zástupce zřejmě stále ještě nepodezříval z otevřené zrady. Zatím…

Na kódované frekvenci se spojil s kapitánem McCammonem, o němž věděl, že je v danou chvíli mimo službu. „Instalovali jste vysílací stanice, kapitáne?“

„Ano, pane zástupce. Několik spolehlivých mužů z gardy mi pomohlo.“

„Jste si jistý jejich loajalitou?“

„Tak jistý, jak jen můžu být. Ví o jistých detailech ohledně útěku krále Petra a královny Estarry. Je toho dost i na oprátku,“ řekl McCammon se zábleskem černého humoru. „Pokud by tam byl slabý článek, už bych to věděl.“

„Dobře. Zpráva se musí co nejvíce rozšířit. Prezident se to snaží zarazit, ale my se dál budeme snažit, aby se dostala mezi lidi. Král Petr dostane příležitost říct svůj názor. Lidé mu uvěří.“

„O tom nepochybuji, pane. Ale co udělají? Opravdu čekáte spontánní povstání?“

„Ne. Možná jim budeme muset pomoci.“

119 Admirál Sheila Willisová

Willisová dodržela slovo a postarala se, aby vojáci OSZ nikoho neobtěžovali. Dovolila Hakimovi Allahu, aby se s Tuláky dohodl na prodeji nějakých méně významných surovin, zatímco OSZ připravily cenný náklad, který měl být odeslán na Zemi ihned, jakmile prezident potvrdí platbu.

Stála na okraji plovoucí základny a sledovala barevné ryby, které pluly hned sem, hned tam, stavěly si hnízda a uždibovaly řasy, které začaly růst na pontonech. Willisová nachytala

mnoho svých lidí, jak tajně sypou do vody jídlo, jen aby mohli pozorovat podmořský život.

K žádným dalším případům sabotáže už nedošlo, rhejacké úřady své občany bedlivě hlídaly. Willisová je přesvědčila, že spolupráce bude pro všechny nejlepší. Tři mladí výtržníci strávili týden ve vězení na křižníku, kde je Conrad Brindle pořádně vystrašil – ti budou sekat latinu až do konce života. „Nemám rád, když se v zásadě hodní hoši přikloní na špatnou stranu," vrčel. Admirála napadlo, zda to má co dělat s nějakou jeho konkrétní zkušeností. Kdysi měla ve své posádce jeho syna Robba a ten jí také připadal jako hodný hoch.

Když na planetu dorazil mladý Tulák jménem Jym Dooley s nečekanou zprávou, Allahu obchodníka odvedl přímo k Willisové na její plovoucí základnu a oznámil: „Admirále, konflikt je téměř u konce! Pokud váš prezident chápe, co je pro jeho lid dobré, bude se snažit o dohodu."

„To je velmi odvážné tvrzení, pane Allahu! Nás host mi svou zprávu ještě ani nepředal."

Dooley měl rozcuchané vlasy a věčně vyděšený výraz. Byl to asi čtyřiadvacetiletý hubený muž se zažloutlou pletí a řídkými, světle hnědými vousy, které na jeho tvářích vypadaly spíše jako špína než cokoliv jiného. „Madam, Mág-imperátor formálně uznal Konfederaci. Přiletěl na Theron a setkal se s králem. On a Petr se dohodli na spojenectví."

Willisová zhluboka vydechla. Ke Konfederaci se už přidala podstatná část bývalých hanzovních kolonií, tulácké klany, celý Theron – a nyní také Ildirané. Kývla na Allahua. „Máte pravdu. Podle všeho by to prezident měl zabalit."

„Myslíte, že to udělá?" zeptal se Allahu.

„Ani náhodou."

„Slyšela jste už, co osíci udělali na Usku? Tahle zpráva musí obrátit proti Hanze všechny, kteří ještě váhali."

Willisová se zamračila. „Už nějakou dobu jsme žádné oficiální sdělení nedostali. Co se stalo na Usku?"

Dooley sotva popadal dech. „Lodě osíků zničily celou kolonii jen proto, že tamní lidé odmítli Hanzovní dohodu. Vojáci ukřižovali zástupce města, aby ukázali svou sílu. Parchanti!“

„Určitě přeháníte. Generál Lanyan by takovou akci nikdy neschválil.“

„Neschválil? Byl tam. Sám ji vedl.“

Willisová si povzdechla. Už měla dost těch absurdních klepů a nafouklých fám. „Tomu nevěřím!“

„Věřte tomu nebo ne. Co je mi do toho?“

Dooley zamířil ke své lodi, která vypadala jako objemná cisterna s ploutvemi a několika nákladními prostorami přivařenými po stranách. Uražený Tulák rychle naložil několik beden s nepodstatnými komoditami – plody moře a koncentrovaným výtažkem z řas – a odstartoval.

Když asi před týdnem odlétala z planety první skupina obchodníků, nařídila Willisová namátkové kontroly, jen aby se ujistila, že nedochází k pašování zbraní. Jeden tulácký pilot byl v průběhu prohlídky velmi nervózní, načež vojáci OSZ objevili malou skříňku s cennými útesovými perlami, nezapsanou do nákladních listů. Willisová pak s důraznou výstrahou zahanbeného pilota propustila. Podle jejího názoru neměly útesové perly o nic větší strategický význam než rybí steaky, a její benevolence jí mezi místními získala značný kredit. Od té doby se několik odvážnějších obchodníků na Rhejak opatrně vrátilo navzdory mantám hlídkujícím na oběžné dráze.

Willisová se pohodlně usadila do svého křesla a sledovala, jako Dooleyho přetížená loď ztěžka stoupá vzhůru, když se z komunikačního kanálu ozval Conrad Brindle a vytrhl ji tak z poklidného stavu mysli. „Admirále, mám dobré zprávy. Právě dorazil generál Lanyan – i s vaší obří lodí.“

„S *Jupiterem?* Sem?“ Napřímila se a křeslo pod ní nespokojeně zaskřípalo. „Co generál chce? Proč jsme nebyli o jeho příletu informováni?“

„Chce mluvit přímo s vámi, ale neznělo to moc nadšeně."

„Až sem přijde, však on mi řekne, co ho žere." Zamířila ke komunikační stanici plovoucí základny. Řada obrazovek zachycovala záběry ze satelitů sledujících dění na oběžné dráze. Desítka mant dál hlídkovala kolem Rhejaku, víceméně formálně. Na obrazovkách spatřila také obří loď řítící se k planetě plnou rychlostí jako velryba pronásledovaná velrybáři. „Generála Lanyana vážně cosi žere," zamumlala si pro sebe.

Když Dooleyho loď dosáhla hranice atmosféry, změnila dráhu letu. Tulácký pilot odvysílal: „Co tady dělá ta obří loď? To jste mě podvedli, vy osíkovští parchanti?"

„To jsou čerstvé posily, synku. Můj velicí důstojník."

„Tulácká lodi, zastavte a připravte se na obsazení!" ozval se strohý hlas. „Váš náklad je zabaven a vy budete zadrženi."

„Co to má sakra znamenat?" Willisová se obrátila ke komunikačnímu důstojníkovi. „Dejte mi Lanyana, hned!"

Hubený Dooley, už tak dost vyděšený, prudce změnil kurz a prchal se svou lodí pryč. *Jupiter* plnou rychlostí prolétl kolem křižníků a hnal se rovnou za malou tuláckou lodí. „Nechte mě na pokoji!" odvysílal Dooley a hlas mu přitom přeskakoval. „U Hvězdy, mám povolení…"

Jupiter bez váhání zahájil palbu. Willisová sledovala, jak blikající tečka na obrazovce zmizela – jazery obří lodi proměnily nákladní loď v hrstku atomů. Plných pět vteřin nebyla schopná slova. Konečně udeřila pěstí do tlačítka na komunikační konzole a zařvala do mikrofonu: „Generále, co to sakra děláte? To byl civilista, který se zde pohyboval s mým výslovným svolením!"

Na obrazovce se objevila Lanyanova samolibá tvář. „Dobře, že jsem přiletěl včas, abych ho zadržel. Ten muž byl zjevně tulácký agent – nepřítel."

„Nepřítel? Byl to obchodník, který si odvážel svoje zboží! Sama jsem byla u toho, když ho nakládal." Udělalo se jí zle.

„Copak jste zapomněla, že jsme s Tuláky ve válečném stavu? Mám rozkazy přímo od prezidenta Wenceslase – stejně jako vy. Odvysílám vám obrazový záznam ze své nedávné mise na vzbouřenecké kolonii jménem Usk. Postoj Hanzy se posunul od benevolence k aktivní snaze o dosažení jednoty, která bude v případě nutnosti nastolena i násilím."

„Nevzpomínám si, že by byl prezident někdy benevolentní," řekla Willisová.

Lanyan však už začal vysílat záběry z Usku, které byly mnohem výhružnější než jakákoliv jeho slova. Viděla vojáky OSZ, letící štítonoše, hořící pole a sady, pobité ovce a dobytek, rodiny povražděné na útěku ze svých domovů. Její mladý komunikační důstojník zezelenal a začal zvracet na zem.

„Přesně tak," komentovala to Willisová. „Ale pak buďte tak laskav a ukliďte to."

Na obrazovce se opět objevila Lanyanova usmívající se tvář. „Záznam vysíláme na veřejně přístupném kanále, admirále. Postarejte se prosím, aby všichni dostali možnost vidět ho dřív, než dorazím. Prezident je přesvědčen, že podobně by mělo být postupováno i na Rhejaku. Ten účet za zásilku surovin, které jste objednala jménem Obranných sil Země, ho ani trochu nepotěšil. A mohu uvést mnoho vašich dalších přehmatů, které mě svou závažností opravňují zbavit vás velení."

„Houby můžeš!" sykla, ale zachovala kamennou tvář.

Lanyan pokračoval: „Právě odlétám na povrch. Shromážděte významné představitele Rhejaku. Chci vidět ředitele Company Works, mluvčího planety a každého, koho považujete za dost významného na to, aby nesl odpovědnost."

Willisová už nedokázala dál zamlčovat své námitky. „Generále Lanyane, to není vhodné! Rhejačtí vytvořili novou, legitimní vládu. Nemáte tady žádnou pravomoc."

„Deset mant a jedna loď obří třídy mi dávají tolik pravomocí, kolik budu potřebovat. Začněte shánět ty lidi, admirále. Až dorazím, uspořádáme si takové malé setkání."

Willisová ukončila spojení a zakřičela, aniž se starala o to, kdo ji slyší. „To je ale hovadina!“ Otočila se k podporučíkovi, kterému bylo viditelně stále zle. „Odvysílejte na vyhrazené frekvenci zprávu mým mantám. Řekněte komandem Brindleovi, aby provedl nácvik nástupu na bojová stanoviště. Ať si myslí, že nás generál postavil do latě.“

„Co máte v plánu, admirále?“

„To ještě nevím, ale chci být připravená na všechno. Eskortujte sem Hakima Allahua a Drewa Varadiana, jak chtěl generál – a pak svolejte všechny naše vojáky – bude třeba uvítací výbor.“ Stále se potácející podporučík se otočil a chystal se odběhnout, ale Willisová ho zastavila. „Nejdřív ukliďte ty zvratky!“

120 ☼ Tasia Tamblynová

Paliva našli v Davlinově skrýši dostatek, *Osquivel* byl s pomocí Tuláků opraven a prohlášen za schopný letu. Nebyl důvod čekat. Žádné dlouhé loučení. Žádné sentimentální výlevy. Prostě odejdou. Hned.

V průběhu posledních dvou dnů Tasia pracovala s Robbem, Nikkem a Davlinem na opravě proražené palivové nádrže. Za použití hrubé síly ji vyklepali a záplatovali tak, aby sloužila svému účelu. Museli se dostat pryč z Llara dřív, než klikissové z expandujícího podúlu objeví místo havárie.

Uprchlíci ukrytí v pískovcových skalách chtěli pryč. Věděli, že jim zásoby dlouho nevydrží, a teď, když se jich v primitivních jeskyních tísnilo více než sedmdesát, se životní podmínky výrazně zhoršily. Tasia byla přesvědčená, že brzy někdo udělá chybu a klikisské hlídky si jich všimnou.

V opuštěné vyschlé rokli Davlin za pomoci provizorního ručního čerpadla přečerpal palivo ze sudů do nádrže a vysál

dokonce i poslední kapku, která zbyla ve štítonoši. Dohromady by to mělo stačit k odletu a záchraně všech llarských uprchlíků.

Nikko oběhl loď zvenčí, aby naposledy zkontroloval početné záplaty, zatímco Robb vylezl do kokpitu s úmyslem provést poslední diagnostické testy. DD a Orli, která se od compa téměř nevzdalovala, vyšplhali do lodi za ním. Tasia seděla v křesle vedle Robba, který provedl několik testovacích zážehů motorů. Pohonné jednotky odpověděly extrémně silným a uspokojivým burácením, kamínky a prach vylétly z trysek a celá loď se otřásla jako netrpělivé zvíře, které by se už nejraději odrazilo ke skoku.

Zaprášený Nikko s úsměvem vlezl dovnitř. „Funguje to! Funguje!“

„Zavři ten zatracený průlez, ať můžu otestovat nepropustnost trupu,“ řekla Tasia. „Až budeme na orbitě, nerada bych opravovala díry tmelem a lepicí páskou.“

„Mohu vám s testy pomoci,“ řekl DD. „Jen mi prosím řekněte jak.“ Přátelský compo byl hotový poklad, jakmile došlo na přeprogramování řídicího systému motorů.

„Já se vám pokusím neplést do cesty,“ usmála se Orli, která s rozzářenýma očima všechno sledovala.

Ukazatele vylétly vzhůru a držely. Senzory potvrzovaly, že záplaty těsní dokonale. Tasia poplácala Nikka po rameni a objala Robba. „Máme to!“

„Můžeme tedy odletět?“ zeptala se Orli a posadila se zpříma. „Davlin lidem řekl, že to zabere ještě den, možná dva.“

Davlin se na ni usmál. „Nechtěl jsem jim dávat falešnou naději. Takhle aspoň nebudou zklamaní.“

Robb vypnul systémy, protože nechtěl mrhat palivem. „Loď je připravená. Teď půjdeme do jeskyní a pošleme lidi sem.“

„Můžeme tam letět,“ navrhl Nikko.

Tasia se na něj zamračila. „Bylo by docela nebezpečné pokoušet se s tak velkou lodí o přistání v blízkosti skal. Ne, že bychom to nedokázali, ale *Osquivel* taktak drží pohromadě.

Přitom start a přistání jsou pro loď ty nejkritičtější fáze. Jak moc chceš riskovat?“

„Raději méně než více,“ připustil Nikko.

„Když půjdeme rychle, zpátky do tábora je to jenom půlhodina,“ řekla Orli.

„Nebo můžeme běžet,“ navrhl Davlin. „Jdeme!“

Vyrazili, chránění temnotou noci, jejich oči se přizpůsobily stínům a světlu hvězd. DD kráčel napřed a vedl je, Orli, která si svůj skromný majetek už sbalila do batohu, klusala za ním.

„Nechci tady nechat Margaret Colicosovou.“ DDho hlas zněl nešťastně. „Zůstala u klikissů.“

„Ani nevíme, jestli je vůbec naživu, DD.“

„Možná bychom se mohli jednoho dne vrátit a zjistit to.“

„Jasně,“ řekla Tasia za jejich zády. „Jednoho dne. A s pořádnou, dobře vyzbrojenou armádou.“

„To by mohlo fungovat,“ souhlasil Nikko.

Než dorazili k pískovcovým skalám, Tasii se zdálo, jako by z temnoty před nimi uslyšela zašelestění a bzukot následovaný cvakavým zvukem. Vůbec se jí to nelíbilo.

DD se zastavil. „Promiňte, ale zaznamenal jsem pohyb přímo před námi. Je to něco velkého a blíží se to. Velký počet jedinců. Možná místní zvířata.“

„To není moc pravděpodobné.“ Tasia instinktivně přistoupila blíž k Robbovi.

Davlinova tvář vypadala jako maska vyřezaná ze dřeva. Všichni slyšeli drnčení a bzučení, příliš výrazné, aby je mohli ignorovat. V Davlinově ruce se objevil osvětlovací granát. Tasia se neodvažovala ptát, kde k němu přišel. „Uvidíme, jak jsme na tom. Připravte se.“ Rozhlédl se po znepokojených tvářích kolem sebe.

„*Co* si máme připravit?“ zeptala se Tasia. Nikko zvedl dva ostré kameny a Orli ho napodobila. Robb sevřel ruce do pěstí.

Davlin vrhl granát a hlasitě počítal do pěti. Tasia sebou trhla, když před nimi explodovalo zářivé světlo. Přimhouřila

oči a uviděla tucet klikisských zvědů a válečníků doprovázených několika podivně bledými humanoidními hybridy. Novými hybridy.

Klikissy osvětlovací granát nezastrašil, vrhli se vpřed. Davlin, který měl jednu z mála zbraní OSZ, střílel, dokud zásobník nebyl prázdný. Hmyzí těla explodovala, tělní tekutiny stříkaly, ozývalo se ohlušující skřípání. Útočící brouci si nevšímali padlých druhů a blížili se, pohánění odhodlanou myslí nového bridex svého podúlu.

Robb se zády opřel o Tasiu a ona o něj. „Jsem připraven bojovat třeba holýma rukama, pokud budu muset."

„Můj hrdino! Byla bych ale raději, kdyby nastal scénář 'a žili šťastně až do smrti'."

DD se držel v blízkosti Orli, jako by ji chtěl chránit. Orli si vzpomněla, jak zastavila onoho klikisského zvěda, který zaútočil na jejich malou skupinku, a shodila batoh ze zad. Musela se dostat ke klávesám.

Jeden z klikisských válečníků na ně namířil jakousi trubkovitou zbraň, z níž vytryskla nějaká šedobílá tekutina, která postříkala Orli dřív, než stihla svůj malý syntezátor vytáhnout. Hmota na jejích ramenou a rukou okamžitě ztvrdla. Zmítala se, ale další dávka jí zakryla ústa a krk.

Pavučinové zbraně klikissů zjevně sloužily k polapení a spoutání oběti, neměly ji zabít. S jejich pomocí tvorové během několika minut malou skupinku lidí obklíčili a znehybnili. Tasia pokrytá chuchvalci tuhnoucího slizu se nedokázala ani pohnout, stěží vůbec mohla dýchat. Ostré končetiny ji uchopily a odvlekly pryč od Robba. V duchu zuřila, že nedostala příležitost padnout v boji – nebo aspoň říct ostatním uprchlíkům, jak blízko byli záchraně. Tak blízko…

121 ☼ Prezident Basil Wenceslas

Bez ohledu na to, jak pečlivě se připravoval, nikdy nebyl schopen předvídat všechny způsoby, jimiž se mu lidé pokoušeli odporovat. Ve snaze rozbít ilegální skupiny šířící onen hloupý Petrův projev dal zatknout už sedmnáct lidí. Vydal početná prohlášení, zmanipuloval důkazy, aby vyvrátil ty dětinské lži a obvinění. Vzápětí se však objevila další skupina, která zachytila a začala šířit jak Petrovo prohlášení, tak přiznání Patricka Fitzpatricka. Nespokojenci začali dokonce vysílat děsivé záběry z Usku, ale co bylo nejhorší, upravili a zfalšovali záznam tak, aby to vypadalo, že Basilův postup je *špatný!* To mu vůbec nepřipadalo zábavné.

A teď se ještě Basil doslechl – od nezávislého obchodníka, který tu novinu pyšně vytruboval celou cestu k Zemi – o spojenectví mezi Mágem-imperátorem a králem Petrem! Tímto jediným prohlášením ildiranský vůdce dodal té nepovedené Konfederaci více věrohodnosti než cokoliv jiného. Basil celých pět minut viděl rudě a nebyl si vůbec jistý, co během té doby dělal nebo říkal. Věděl jen to, že když se vzpamatoval, ve spáncích mu tepalo a hlava ho bolela, jako by se měla rozskočit.

Zamrkal a uviděl zástupce Caina, jak sedí za stolem naproti němu a moudře mlčí. Basil čekal, zda se zástupce o jeho šokujícím výbuchu zmíní. Skoro si přál, aby se bledý muž začal vyptávat nebo něco poznamenal, takže by měl záminku vybuchnout znovu. Cain však byl zticha a trpělivě čekal, jako by si Basil jen kýchl a potřeboval chvíli, aby se dal do pořádku.

Prezident se zhluboka nadechl a uvědomil si, že ho škrábe v krku. Rád by věděl, co asi křičel. Opravdu si to nepamatoval. Promluvil chraplavým hlasem: „Pošlete admirála…“ Odmlčel se a svraštil obočí. „Na které admirály se ještě mohu spolehnout?“

„Admirálové Pike a San Luis byli vysláni k dalším dvěma odtrženým koloniím. Admirál Willisová je na Rhejaku. Admirála Diente však snadno můžeme stáhnout z loděnic.“

„Povolejte ho sem, ale bez velkého rozruchu.“

Cain se musel očividně přemáhat, aby po tom výbuchu, jehož byl svědkem, reagoval normálně. „Co máte v úmyslu, pane?“

Basil pozorně poslouchal a snažil se v zástupcově hlase zachytit jakýkoliv náznak nesouhlasného postoje.

Důvěřoval Eldredu Cainovi méně a méně. Lidí, na které se mohl spolehnout, stále ubývalo. Už mezi ně nepočítal ani Sarein, přestože dělal co mohl, aby si ji udržel. Nechápal, jak mu ta hubená Theroňanka mohla někdy připadat přitažlivá. Teď se mu zdála nesamostatná, věčně vyděšená, dokonce hysterická. Když se posledně milovali, raději vedle ní ani neusnul, protože se bál, aby mu v noci nevrazila dýku do zad. „Pane prezidente?“

Basilovi se rozšířily nozdry, neboť si připomněl důležité úkoly na pořadu dne. „Jde o Mága-imperátora, pane Caine! Místo aby přišel za mnou, prezidentem Zemské hanzovní ligy, vypravil se se svým ’poselstvím lidské rase‘ za Petrem. Vybral si Theron, ne Zemi. To je urážka, kterou nemůžeme opominout. Musíme dát ildiranskému Impériu najevo, že my jsme skutečná vláda. S podporou Mága-imperátora by Hanza mohla opět získat dřívější jednotu a sílu.“

„Pane prezidente, Ildirané nerozumí lidské politice. Mág-imperátor zřejmě vůbec neví, jak se posunulo rozložení sil. Jednoduše neměl dostatečné informace. Pochybuji, že by v tom byly nějaké postranní úmysly.“

„Tak bychom ho měli informovat. Dáme mu příležitost omluvit se za jeho nedostatek předvídavosti. Mám v úmyslu uvítat ho tady na Zemi. Najdeme mu příhodné ubytování.“

Cain se začal zvedat ze židle, ale pak si to zřejmě rozmyslel. „Co to říkáte? Jak chcete Mága-imperátora přimět, aby sem přišel?“

„Pozveme ho – třeba za použití vojenské síly, pokud to bude nezbytné. Podle zpráv cestuje jen s jedním bitevníkem. Jakmile opustí Theron, můžeme jeho loď eskortovat k Zemi. Vyšlu za ním jednu z našich zbývajících obřích lodí. Právě proto potřebuji admirála Diente.“

Nyní se Cain zhrozil. „Mluvíte o únosu Mága-imperátora? Chcete zahájit válku s ildiranským Impériem?“

„Proč z toho děláte takové drama?“

„Upřímně, pane prezidente, nedělám. Jsem si absolutně jistý…“

Basil jeho řeč rázně uťal. Už měl dost Cainových nesouhlasných pohledů a poznámek. „Zvážil jsem všechny následky a přijal jsem toto rozhodnutí. Sluneční flotila je vážně poškozena – možná ještě hůř než Obranné síly Země – a vy dobře víte, jací Ildirané jsou. Jakmile zadržíme jejich Mága-imperátora, nebudou schopní samostatně fungovat. Stádo ovcí bez pastýře. My máme vojenskou sílu a brzy budeme mít trumf, který jsme pro další vyjednávání potřebovali.“

Cain bezútěšně hleděl z okna, jako by si už představoval Palácovou čtvrť v plamenech. „Rád bych vás poprosil, pane, abyste své rozhodnutí ještě jednou zvážil, ale zřejmě by to nebylo k ničemu. Nemám pravdu?“

Basil na něj vrhl mrazivý pohled. „Proti Jora’hovi vlastně nic nemám, jde mi o Petra – neustále mě provokuje a dělá co může, abych vypadal jako pitomec, ale rád se vypořádám i s Mágem-imperátorem, pokud mě k tomu donutí.“

Zástupce vstal. „Právě jste překročil okraj propasti, pane prezidente. Doufám, že to chápete.“

„Uvidíme, kdo má pravdu, pane Caine.“

„Tomu bohužel neujdeme, pane.“ Zástupce se otočil a chystal se k odchodu. „A teď, pokud mě omluvíte, musím

dokončit nějaké přípravy.“ Cain se potil. Basil neměl tušení, o jakých přípravách to jeho zástupce mluví, ale ani ho to nezajímalo. Začal formulovat přesné rozkazy pro admirála Diente, aby měl jistotu, že ho nezklame jako mnozí jiní.

Dotkl se zobrazovací plochy stolu, otevřel si Dienteho spis a našel bydliště členů všech členů jeho rodiny. Dvě dcery, syn, pět vnoučat. To by měla být dostatečná záruka. Ano, Diente udělá, co se mu řekne.

122 ☼ Cesca Peroniová

Uvnitř své vodní bubliny Cesca s Jessem promlouvali s další skupinou wentalů, které shromáždili z rozptýlených mlhovinových mračen. Cesca stále neměla představu, kolik vodních elementálů bylo rozerváno na kusy, její smysly však byly stále dokonalejší a vjemy intenzivnější.

Náhle pocítila úlek a zmatek šířící se mezi wentaly, jako by kdosi udeřil do velkého gongu. Předivem vesmíru se rozlehl bolestný nářek.

Jess, který se vznášel uvnitř vodní lodi hned vedle ní, ji pevně uchopil. „Nevím, co je to. Ostatní mlhovinoví wentalové… něco strašného, plameny…“ Do jejich myslí pak udeřil děsivý výkřik. Wentalové byli *zavražděni!* A oni věděli, že to udělali faerové.

Cesca to viděla, cítila ve své mysli. „Byli odvlečení do slunce.“ Skupina ohnivých bytostí napadla plumaský tanker v soustavě Jonahu – a její otec a Caleb Tamblyn byli na palubě!

Další vlny, další křečovité záškuby. A co hůř, mnohem větší skupina faerů právě zaútočila někde jinde, ohromující armáda tisíců a tisíců ohnivých koulí.

„Charybdis!“ vykřikl Jess vzrušeným hlasem. Nově shromáždění wentalové vířili kolem nich uvnitř jejich chvějící

se bublinové lodi. Cesca se snažila potlačit zasténání, ale bolest jako by na ni útočila ze všech stran. Otec, Charybdis, tolik wentalů…

Jako by se její zrak náhle přemístil na vzdálené cizí místo, spatřila něco víc než energií prosycenou vodu, ve které se vznášeli, převalující se hladinu oceánu, z níž vyčnívalo několik černých skal. Poznala planetu, kde Jess oživil wentaly, kde byla sama uzdravená a proměněná. Kde se s Jessem vzali.

Všechna moře na Charybdis byla živá, prostoupená energií wentalů. Nyní se wentalové ve shlucích vynořovali nad hladinu rozlehlého oceánu, myslí obdařené vlny tvořily obranné formace, dokonce sama oblaka jako by se připravovala na boj.

Objevili se rozzuření faerové – nejdříve desítky, pak stovky a tisíce. Každý z nich byl jako malé, oslepivě zářící slunce. Žhnuli jako malé novy a proměnily kupovitá oblaka v horkou páru prudce se rozpínající do všech stran.

Když se faerové ponořili do moří, wentalské vody nejprve ustoupily a pak se vrhly vpřed, aby je obklopily. Žhnoucí tvorové bojovali. Energií prosycená voda uhasila bezpočet ohnivých entit, další však přilétaly. Faerové začali planetu bombardovat, plameny šlehaly a jejich žár spaloval černé skály i hluboká moře. Wentalové na Charybdis nemohli takové přesile čelit. Vypadalo to, jako by se všichni faerové, co jich ve vesmíru bylo, slétli právě sem, aby podnikli tento neuvěřitelný útok.

Trýznivá bolest rvala Cesčino srdce. To přece nemohla být pravda! Faerové wentalskou planetu zahltili žárem, vrhli se do oceánů. Přestože se vodní bytosti bránily a mnoho faerských lodí uhasili, ohnivý déšť neustával. I když mnoho zčernalých a doutnajících faerů kleslo do rychle ubývajících vodních mas, ohnivé bytosti měly přesilu. Jejich počty se zdály nevyčerpatelné.

Cesca uvnitř jejich bubliny, bezpečné a vzdálené od vší té hrůzy, slepě natáhla ruku a uchopila Jessovu. Uvítala jeho

pevný stisk – malá fyzická bolest byla ničím ve srovnání s běsněním a zkázou odehrávající se na Charybdis. Vykřikla.

Jejich loď se řítila zpět k Charybdis, byli však příliš daleko, aby mohli pomoci. Potrvá jim celé dny, než tam dorazí. Kromě toho nemohli přivézt žádné posily. Zatímco ničení pokračovalo, Cesca a Jess se snažili pochopit, proč faerové obrátili svou zášť proti wentalům. Dokonce ani wentalové tu slepou zuřivost nechápali.

Cesce z očí prýštily slzy a mísily se s živoucí tekutinou. Zatímco pozorovali poslední okamžiky útoku, mlhovinová voda uvnitř jejich lodi se zahřívala, až začala vřít.

123 ☼ Adar Zann'h

Při svém návratu z Dobrosu, kam odvezl lidské kolonisty, adarův septem narazil na pět spálených bitevníků plujících prostorem. Posádky zmizely, tisíce ildiranských vojáků bylo sežehnuto na místě, kde stáli, a nezbylo po nich víc než černé skvrny na palubách, u poškozených konzol a uvnitř uzavřených kajut. Každá z palub dýchala *osamělostí.*

Na palubě vlajkové lodi našel Zan'nh naživu jen hyrillského místodržícího a oslepeného tala O'nha, jehož tma a samota téměř dohnaly k šílenství.

Chlapec, který zůstal na lodi duchů páchnoucí po spáleném mase téměř opuštěný, se stáhl do sebe. Když do velícího jádra bitevníku vrazila průzkumná četa, Ridek'h ležel schoulený na palubě a třásl se hrůzou. „Faerové! Faerové přišli. Rusa'h…," vyrazil ze sebe chraplavě.

Zan'nh nenašel na Dobrosu po faerech jedinou další stopu, a ani z dalších kolonií zatím nepřišla žádná znepokojivá hlášení. Mág-imperátor však cítil, že se v *thismatu* děje něco zlého a vyslal zvědy na průzkum, v určené době se však žádný nevrátil.

A teď tohle! Peklo, v němž zahynuly tisíce Ildiranů, mělo rozeznít *thisma* bolestným nářkem – přesto sám nic nepocítil. Bylo snad možné, aby to nevěděl ani Mág-imperátor?

Tal, tvář spálenou, před sebe slepě zíral dvěma zčernalými strupovitými očními důlky. „Oddělili nás od *thismatu.* Spálili duchovní vlákna a pohltili naši posádku. Všichni ti Ildirané… Rusa'h řekl, že rozšíří řady faerů."

„Jak je to dlouho?" Zan'nh při svém návratu do Hranolového paláce narazil na zčernalé lodi jen čirou náhodou.

„Dva dny… možná víc," hlesl Ridek'h. „Snad už je to celá věčnost. O samotě. Těžko říct."

Zan'nh si uvědomil, že kdyby tak zůstali ještě o něco déle, nejspíš by zešíleli.

O'nh skřípavým hlasem dodal: „Faerové mířili k Ildiře."

124 ☼ Kolker

Teď, když Kolker viděl a věděl mnohem více než dřív, mu už nezáleželo na tom, kde se nachází jeho tělo. Poklidně stál v parku nedaleko Hranolového paláce s pocitem, že by mohl být kdekoliv. Ratolest už nepotřeboval.

S očima napůl přivřenýma cítil přítomnost několika svých následovníků – lidí, kteří zůstali na Mijistře kvůli práci, několika těžařů, hanzovních techniků a jednoho tuláckého obchodníka. Věděl, že všichni budou jeho učení hlásat dál. Nyní mu už naslouchali dokonce i někteří Ildirané. Konečně se mu podařilo získat pozornost světlonošů. Kolker se začal cítit velmi sebejistě a spokojeně.

Přestože náměstí, poblíž nějž stál, bylo nesčetnými ildiranskými dělníky přestavěno, toto místo v něm stále vzbuzovalo smutné vzpomínky. Právě sem se zřítila hydroská loď, která zranila a zabila tisíce Ildiranů včetně starého Tery'la.

Když Kolker hleděl do světla odrážejícího se od brouseného medailonu, cítil, že jeho přítel tam někde stále je, propojen s duchovními vlákny, žije v dimenzi Věčného jasu. Tery'l by teď na něj byl pyšný.

Teryl'l obrátil své myšlenky jiným směrem, až měl pocit, že stojí vedle Tabithy Huckové na palubě jednoho z nových bitevníků. Společně s techniky a pracovními četami, s nimiž nyní byla mentálně propojená, postavila v krátkém čase jednadvacet gigantických lodí – výkon, jaký neměl obdoby.

Kolker stojící v parku mezitím zavřel oči úplně a vnímal hřejivé paprsky slunce na své pokožce. Soustředil se na Tabithu a připojil se tak k malé skupince lidských techniků a vojáků Sluneční flotily, kteří vzali bitevník na první cvičnou plavbu.

Tabitha vyzkoušela motory pro let podsvětelnou rychlostí a zbraňové systémy. Pak naplnila ektiovou nádrž, zažehla mezihvězdný pohon a udělala s novým bitevníkem okruh po nejbližších planetárních soustavách. Přecházela po můstku sem a tam a vydávala rozkazy. Ildiranská posádka ji poslouchala na slovo, jako by byla sám adar.

„Blížíme se k Durris-B, kapitáne Hucková," řekl jeden z Ildiranů obsluhujících stanice. Tabitha si tento titul udělila sama a měla radost, když jí tak říkali.

„Vstupte na výstřednou oběžnou dráhu a přibližte se středu." Chtěla na vlastní oči vidět mrtvé slunce, temnou jizvu na ildiranské duši. Astronomové neustále vyhaslou hvězdu monitorovali a doufali, že zachytí známky znovuzažehnutí jaderného ohně. Tabitha ji považovala za dokonalý válečný památník.

„Zkontrolujeme naše systémy. Spusťte na našich analytických panelech kompletní testy a srovnejte je s předchozími základními hodnotami." Přestože Durris-B byla chladnoucím uhlíkem, který už sám nezářil, podržela si svou hmotnost i gravitaci. Tabitha se musela se svým bitevníkem

opatrně přibližovat a neustále monitorovat pohonné jednotky, aby si byla jistá, že se od hvězdy odpoutají, pokud to bude třeba.

„Kalibrace zrušena, kapitáne Hucková. Durris-B vyzařuje daleko více tepla, než jsme očekávali."

„Odstraňte část filtrů. Podívám se sama." Zatímco hvězdu pozorovala, vyhořelý kus hmoty začal *zářit.* Z hlubokých vrstev hvězdy přicházely slabé záblesky, jako by se v jejím jádru cosi zažehlo, podobně jako když vítr rozfouká uhlík. Durris-B začala ožívat.

„Energetický tok se zvyšuje."

Nechtěla s novým bitevníkem zbytečně riskovat. „Zvyšte vzdálenost!" Pak se obrátila k hanzovním technikům – nevěřila, že by Ildirané měli dostatečnou fantazii, aby dokázali odpovědět na její otázku. „Jak zažehnete hvězdu – jak znovu nastartujete nukleární reakci?"

„Rozhodně to není možné přirozeně." Jeden z techniků zamračeně pozoroval údaje na monitorech „Ale nezapomeň, že já jsem dřív navrhoval čerpadla pro těžery. Co já vím o vývoji hvězd?"

Kolker stojící na otevřeném náměstí pozvedl hlavu a přivřenýma očima pohlédl na bezoblačné nebe. Jeho následovníci ustávali ve svých činnostech, neboť stejně jako on cítili, že se děje něco nezvyklého. Zbytek Ildiranů ve městě si však ještě ničeho nevšiml.

„Mně se to nelíbí," řekla Tabitha ve velicím jádru bitevníku. „Ani trochu."

Díky novému napojení na *thisma* vnímala sílící neklid Ildiranů na palubě. Skrze duchovní vlákna se pak nepokoj přenesl i na obyvatele Mijistry. Nyní už probouzející se slunce vnímali všichni. Mág-imperátor, který by je uklidnil a vedl, tu však nebyl, ze vzdáleného Theronu je všechny ukonejšit nemohl a První následník v Hranolovém paláci toho nebyl schopen.

Tabitha ve velicím jádru bitevníku vykřikla a zakryla si oči. Měnící se povrch hvězdy křížem krážem proťaly výboje energie a hvězda vzplála v ohnivém záblesku tak rychle, že automatické filtry nestačily zastínit průzory. Jako spory vylétající z přezrálé houby vytryskly z hlubokých vrstev slunce drobné jiskry. Drobné ve srovnání se sluncem – ve skutečnosti to byla obrovitá ohnivá tělesa, žhnoucí elipsoidy.

„Faerské lodě! Faerové se vrátili!“ vykřikl jeden z Ildiranů.

„Otočte a vraťte se na Ildiru,“ řekla Tabitha.

Její posádka se rozhodla podrobit pohonné jednotky zkoušce. Bitevník akceleroval tak rychle, jak to jen jeho nevyzkoušené systémy dovolily. Jeden z řídicích panelů vyhořel a další reagoval pomalu, mohutná loď však začala nabírat rychlost a prchala pryč od náhle vzplanuvšího slunce. Faerové se vyhrnuli z hvězdných hlubin po tisících, odlétli do vesmíru jako jiskry z vesmírné brusky a zmizely ze soustavy Ildiry.

Deset elipsoidů však obklíčilo Tabithin bitevník jako hejno ptáků vrhající se po stejné kořisti.

Kolker stojící na sluncem zalitém náměstí potlačil výkřik. Cítil v sobě ozvěny Tabithina strachu, stejně jako je cítili všichni ostatní. Obrovité planoucí komety se přiblížily – jejich povrch tvořila děsivá mozaika ohnivých křičících tváří.

Tabithina mysl se stejně jako komunikační zařízení bitevníku rozezvučela dunivým hlasem. „Co je to za *thisma?* Našel jsem vaše duchovní vlákna – ale kdo jste vy?“

„Odpal!“

V hlase faerů zazněl zájem. „Vy jste lidé, a přesto jste spojení s *thismatem,* jako ten člověk, kterého jsme pohltili společně s wentaly… Vaše spojení sahá až… Ach, ke světolesu! Do mysli verdani.“

Zatímco se z probuzeného slunce valili další a další faerové, desítka ohnivých koulí se semkla kolem bitevníku, až se trup začal tavit. Poplašné signály přicházely ze všech hlavních

systémů. Konzole ve velícím jádru se proměnily v louže roztaveného kovu. Přední část můstku vybuchla, tento požár nedokázalo uhasit ani vakuum.

Kolkerovo spojení s Tabithou se přerušilo a kněz cítil bolest, jako by mu hruď proklál meč.

Ale stále nebylo po všem. Panovačná přítomnost bývalého hyrillského místodržícího se řítila novými duchovními vlákny, které Kolker sám tak pečlivě spředl. V jeho mysli zaduněl hlas: „Žádám si váš duchovní oheň, abych posílil faery. A ty jsi mi otevřel cestu."

Zatímco tisíce ohnivých koulí zmizely ve vesmíru, desítka, vedená Rusa'hem, neúprosně zamířila k Ildiře. Kolker nebyl schopen uzavřít faerskému převtělenci přístup do své mysli, ani do svého telinku či *thismatu.* Aniž otevřel oči, viděl, že ostatní jeho konvertité vrávorají. Dva z nich padli na kolena a samovolně vzplanuli.

Kolker se ze všech sil snažil přerušit žhnoucí vlákna, zbavit své následovníky onoho daru – slabosti – který jim předal. Nemohl je však zachránit, nemohl zachránit ani sebe. Faerský oheň se vléval do jeho mysli a do jeho těla jako kyselina. Nakonec se s posledním zábleskem proměnil v obláček dýmu rozplývající se ve vzduchu.

125 ☼ Orli Covitzová

Klikissové drželi Orli a její přátele uvnitř starého města. Přestože jí rychle tvrdnoucí sliz bránil v pohybu, snažila se svůj batoh bránit, hmyzí válečníci jí ho však přesto vzali. Bridex zřejmě pochopilo, k čemu klávesy slouží, a vědomě o ně dívku připravilo.

Co hůř, Orli drželi odděleně od Tasii, Robba, Davlina a Nikka – snad kvůli její hudbě, podobně jako Margaret

Colicosovou. Cítila se strašně osamělá. DDho také odvedli a Orli neměla tušení, co se s malým compem stalo. Poté, co ji uvolnili ze slizovitých pout a uvrhli do prašné cely s pevnými stěnami, nastříkali přes vstupní otvor pryskyřičný sekret místo mříží. Ostatní byli drženi ve větší cele na konci chodby, stejně jako ona bez jídla a kapky vody.

Alespoň že Orli byla dostatečně blízko, aby mohla na své druhy volat a poslouchat co dělají, a když částečně prostrčila hlavu skrz gumovitou zábranu, mohla je dokonce i vidět. Pryskyřičný sekret byl na dotek mastný a páchl jako spálený plast.

„Mohli bychom se do toho opřít společně a ty mříže uvolnit.“ prohlásil Nikko. Ramenem vrazil do pružné překážky, ale bez jakéhokoliv efektu. Nikko se pokusil za prameny zatahat. I kdyby se mu podařilo zábranu prorazit, Orli netušila, co by dělali pak. Byli uprostřed rozlehlého hnízda bez možnosti úniku.

Tasia křičela do ozvěnou znějící chodby, jako by jí klikissové mohli rozumět. „Hej! Pomohlo by nám, kdybych řekla, že taky nenávidíme černé roboty? Mohla bych vám vyprávět historky, při kterých vám bude běhat po exoskeletu mráz. Měli bychom být spojenci!“ Brouci hlídkující v chodbě se však nezastavili, Tasiino prohlášení je zjevně nezajímalo.

Robb řekl: „Vlastně jsem už byl v horších situacích a dostal jsem se z nich.“

„Já taky. Ale topit se ve sračkách není věc, na kterou bych si chtěla zvykat.“

Orli nahlédla do propojených chodeb. Bývalou základnu OSZ tu připomínalo už jen pár věcí: trubky, elektrické vedení, komunikační a osvětlovací systémy, které tu byly nataženy kolonisty.

Do jejího zorného pole vstoupili trhavou chůzí dva klikissové z nové generace. Na okamžik, než bledí tvorové zase zmizeli, Orli zahlédla měkké obličejové tkáně a pohyblivé

rysy, na nichž bylo cosi podivně, neidentifikovatelně lidského. Starší klikissové neměli ani náznak *tváře*. Noví hybridé projevovali o zajatce zájem – a vypadali přitom jaksi smutně. Za jejich zády se vynořil klikiss, který je s cvakáním a syčením vyhnal pryč.

Objevila se Margaret Colicosová s compem po boku – skoro to vypadalo, jako by šla do nemocnice navštívit příbuzné. „DD! Margaret!“ Orli protáhla ruku skrze mezeru v zábraně.

Přátelský compo se zastavil u její cely a optické senzory mu zazářily. „Jsem potěšen, že jsi živá a zdravá, Orli Covitzová!“

„Živá a zdravá? Klikissové nás brzy všechny zabijí.“ Orli zoufale lnula i k té nejmenší jiskřičce naděje. „Neviděl jsi někde moje klávesy?“

„Viděl,“ odpověděl DD nadšeně.

Margaret kráčející chodbou se zastavila. „Po nedávném dělení je tu nové bridex. Pořád si pamatuje kdo jsi, Orli, ale teď, když asimilovalo tolik DNA kolonistů, také lépe rozumí lidem.“

Tasia jejich rozhovor poslouchala z druhé cely. „To je dobře, ne? Pokud nám klikissové rozumí…“

„Tak dobře zase ne.“ Margaret soustředila pozornost na Orli. „To znamená, že se bridex nenechá tak snadno zmást. Obávám se, že tvoje hudba už nebude stačit, abys byla… vynechána. Pořád má velkou moc, ale bridex ji už jednou slyšelo a lidé pro něj nejsou tak výjimeční, jako jsem kdysi byla já. Všichni jsme ohrožení.“

Davlin se přitiskl k lepkavým mřížím své cely. „Margaret, ty nám můžeš pomoci, abychom se odsud dostali. Dones nám nástroje, klikisské zbraně – cokoliv, co nám umožní bojovat.“

„Co od nás brouci vlastně chtějí?“ zeptal se Nikko. „Zabili mou matku, zabili všechny kolonisty. Copak to není dost?“

„Jak dlouho nás tady budou držet?“

„Můžete nám obstarat nějaké jídlo? Vodu?“

Protože všichni začali křičet najednou, Davlin zesílil hlas, aby je všechny přehlušil. „Pokud se už úl rozdělil, neměli bychom být prozatím v bezpečí?“

Margaret řekla: „Fáze dělení se urychlila a bridex nové generace se rozdělí znovu hned, jak to bude možné. Podúl musí dál růst. Tito klikissové mají v úmyslu zničit v nadcházejících válkách všechna konkurenční bridex. Proto se musí množit a chce asimilovat vás, lidské vzpomínky a vědění, aby tak získalo výhodu – zbraň, kterou ostatní podúly nebudou očekávat. Domarové si pro nás přijdou, aby nás použili pro další cyklus. Už brzy.“

Orli se skrz gumovitou zábranu natáhla k malému compovi. „DD, pomoz mi! Přemluv ji, aby nám pomohla.“

„Nemusíte mě přesvědčovat,“ řekla Margaret. „I kdybych vás mohla pustit z těch cel, neutekli byste daleko. Kolem je příliš mnoho klikissů. Z úlu se rozhodně nikdy nedostaneme.“

„Poslouchejte!“ naléhal Davlin. „Pokud utečeme, můžeme vás i DDho vzít s sebou. Můžeme vás vzít *domů*. Naše záchranná loď je připravená, nádrže má plné. Jsme připravení z planety odletět – jen se musíme dostat odsud.“

DD se nadšeně obrátil ke své paní. „Ano, loď je skutečně připravená a já bych odešel velmi rád, Margaret.“ Xenoarcheoložka zřejmě o možnosti útěku přestala uvažovat už dávno.

Orli protáhla mezerou také druhou ruku. „Prosím, Margaret!“

Než mohla odpovědět, chodbami začali divoce pobíhat klikissové, zjevně vyburcováni něčím naléhavým. Margaret naklonila hlavu na stranu, jako by slyšela cosi, čemu ostatní nemohli rozumět.

DD otočil hlavu. „Zaznamenal jsem ultrazvukový signál bridex.“

„Něco se děje.“ Dokonce i hluboko v tunelech prastarého města slyšeli hvízdání, cvakání, hlasité rány a výbuchy.

„Že by OSZ?“ zavolal Nikko z cely. „Znamená to, že jsme zachránění?“

„Pochybuju, že by se osíci namáhali,“ ušklíbla se Tasia. „Ale možná to jsou Tuláci. Už se nás nemohli dočkat.“

Na Margaretině tváři se objevil skutečný úlek. „Ne, to není lidská armáda! Myslím, že nás napadl jiný podúl.“

„Chcete říct, že to jsou jiní *klikissové?*“ žasl Robb. „A že na nás útočí?“

„Útočí na bridex. Nepřátelské podúly začaly soupeřit o území a ničit se navzájem. Teď uvidíme, zda llarské bridex nashromáždilo dostatek výjimečných vědomostí, aby porazilo své konkurenty.“

„Nečekejte, že mu budu držet palce,“ řekla Tasia.

Klikissové se hemžili po chodbách a vězňů si nevšímali, zcela zaujatí momentální krizí. Margaret a DD se jim klidili z cesty. Po jednom z výbuchů se ve stropě Orliny cely objevila trhlina a do vlasů se jí snesla sprška prachu. Podivným kolébavým krokem kolem proběhlo několik dalších, lidem podobných hybridů následovaných vysokým domarem, *novým* domarem. Také na něm bylo cosi podivně lidského.

Když tvorové zmizeli, Davlin využil zmatku a plnou silou vrazil do pevných vláken tvořících bariéru. „To je naše příležitost – a také vaše příležitost, Margaret! Teď, když bojují s dalšími brouky, si několika lidí všímat nebudou. Můžeme jim utéct přímo před nosem.“ Opět s rozběhem udeřil do bariéry a tentokrát se mu podařilo odtrhnout od kamenné stěny několik vláken.

„Má pravdu,“ řekla Margaret a rozběhla se, aby mu pomohla zvenčí. „Ano, mohu jít s vámi. Mohu být… svobodná.“

DD přiklusal k Orlině cele, svýma compskýma rukama uchopil za vlákna a odtrhl je. Dívka se protáhla mezi lepkavými mřížemi a DD zamířil k druhé cele, odtrhl další

části sítě a vytvořil tak dostatečně velký otvor, aby jím vězni prošli ven.

Zatímco klikissové bojovali s klikissy, malá skupinka opustila své cely a prchala.

126 ☼ Admirál Sheila Willisová

Výsadková loď generála Lanyana se zbytečně efektním zášlehem přistávacích trysek dosedla do ohrazeného prostoru na plovoucí základně. Willisová uposlechla rozkazu a poslala pro Drewa Vardiana do Company Works, Akima Allahu nechala vyzvednout v jeho domě postaveném z prázdných ulit, k tomu sehnala pár starousedlíků z okolních ostrovů a také dva významné majitele farem s medúzami. Do počtu pak ještě nechala přivést ony tři mladíky, kteří z těžních věží ukradli recirkulační třídiče.

Všechny své muže umístěné na Rhejaku Willisová požádala, aby si bez ohledu na tropické horko oblékli tmavé uniformy a nechala je nastoupit k přehlídce. Čisté uniformy, vlasy učesané, boty vyleštěné. Ohrnula rty. Lepší bude udělat zpočátku dobrý dojem. Její tvář se rychle stáhla do podmračeného výrazu.

Po několik uplynulých hodin *Jupiter* nepřetržitě vysílal *záznam z* Usku. Willisová si nedokázala představit, čeho tím generál chtěl dosáhnout, pokud ovšem neměl v úmyslu poštvat kolonisty proti sobě. Zdálo se, že stojí víc o strach, než o spolupráci. Rozhodla se proto, že mu vyhoví a nechá ho, aby si větev pod sebou podřízl sám.

Willisová nechala na plovoucí základně napnout rozměrnou fólii jako projekční plátno, aby ukázala zkázu Usku ve velkém formátu. Uprostřed vší té zkázy se vyjímala tvář jednoho obzvlášť mladého farmáře – plavé vlasy rozcuchané, zarudlé oči rozšířené děsem –, která jako by symbolizovala celý zločin.

Sledoval, jak jsou jeho sady ničeny, a neutišitelně přitom plakal. „Moje jablka," naříkal. „Moje nádherná jablka!" Po deseti minutách požádala Willisová techniky, aby ztlumili zvuk. Co bylo moc, to bylo příliš.

Willisová provedla přehlídku svých jednotek, jež nastoupené zabíraly většinu plochy plovoucí základny. Sama byla oblečená do slavnostní uniformy (přestože v ní bylo strašlivě horko) se všemi těmi cingrlaty a ozdobami. Připnula si medaile, po boku si zavěsila šavli a osobní zbraň. Šedé vlasy si stáhla dozadu a nasadila si admirálskou čapku, s make-upem však už neztrácela čas. Generál Lanyan jí za to nestál.

Když se průlez generálova výsadkového člunu se zasyčením otevřel, dala svým jednotkám příkaz „vyrovnat". Zástupci Rhejaku vypadali otřeseně. Nedokázali odtrhnout oči od záběrů opakujících se na obrovitém plátně.

„Zatracení osíci, vždycky drží spolu!"

„… věděl jsem, že jí nemáme věřit."

„… měli jsme vzít pět šest medúz a celý ten vor potopit."

Willisová dělala, že jejich poznámky neslyší.

Lanyan zamžoural do slunečního světla a vykročil kupředu. Následovalo ho patnáct zvlášť vybraných vojáků OSZ, všichni oblečení do uniforem posádky *Jupitera.* Willisová některé z nich poznala a musela se ovládnout, aby se znovu nezamračila. Generál vybral ty nejzarytější vyznavače tvrdé linie. Zřejmě měl pro to talent.

Lanyan se zdál jejím rázným pozdravem potěšen. „Admirále Willisová, tohle je přivítání jak se patří."

Willisová odpověděla věcně. „Je to už dlouho, co jsem složila přísahu, generále. Vím, co Obranné síly Země a Zemská hanzovní liga symbolizují, a zasvětila jsem svůj život službě těmto ideálům."

„V poslední době se vaše oddanost projevovala dost zvláštním způsobem. Chci oslovit mužstvo a místní. Přivedla jste zástupce rhejackých odpadlíků, jak jsem vás žádal?"

„Jsou tady, generále.“ Místní nebylo těžké poznat, jelikož byli široko daleko jediní, kdo nebyl oblečen do uniformy. Několik z nich mělo jen bederní roušky a vystavovalo na odiv svá svalnatá opálená těla, Lanyan se však ani nenamáhal na ně podívat. „Připravila jsem pro vás pódium, pane.“ Na segmentové palubě pod palčivým sluncem stál malý řečnický pultík. Ztišila hlas. „Pokud si přejete, můžu vám donést slunečník.“

Zamračil se, jako by ho urazila. „To nebude nutné.“

Lanyan vystoupil na pódium a zamračil se na zástupce Rhejačanů jako rozzlobený otec. „Tuto trestnou akci jste vyprovokovali vy sami.“ Chvíli zápasil s čímsi po straně pultu, zřejmě zklamán, že jeho hlas neduní z reproduktorů. Pohlédl na Willisovou. „Vysílá se to? Chci, aby mě slyšel každý na téhle planetě i na palubách vašich deseti mant nahoře na orbitě.“

Upřela na něj nevinný pohled. „Je mi líto, ale na vysílání pokrývající celou planetu i oběžnou dráhu tady nejsme zařízení. Moje technická skupina může váš projev zaznamenat a později odvysílat v rozsahu podle vašeho přání. Pokud si ale skutečně přejete promluvit v přímém přenosu, můžeme potřebné díly dovézt z mých mant – nebo z *Jupitera*. Chcete, aby to můj komunikační důstojník zařídil? Bude to trvat jen pár hodin.“

Lanyan byl nervózní. Nechtěl vypadat jako slabý nebo neschopný. „Ne, nahrajte to a odvysílejte hned, jakmile skončím.“

Obrátil se zpět k pultu a snažil se pokračovat s dřívější rázností. „Jak už jsem řekl, tohle jste na sebe přivolali sami. Hanza se vzpamatovává z nejstrašlivější války, jaké kdy lidstvo čelilo. Hydrogové nám způsobili strašlivé ztráty a my si nemůžeme dovolit, aby nám škodili i naši vlastní lidé. Neposlušnost Rhejaku nesmí být dále tolerována. Obyvatelé Usku už svou lekci dostali.“ Ukázal na projekční fólii. „Ostatní lehkomyslné kolonie to čeká.“

Willisová stála po jeho boku jako by ho podporovala, ale ruce spuštěné podél těla zatínala do pěstí. Její vojáci stojící v řadách za generálovými zády byli viditelně rozčilení a stěží se ovládali, aby nedali svou nespokojenost hlasitě najevo. Allahu se pokusil Lanyanovi odporovat, ale muži z čestné stráže *Jupitera* vytáhli ruční zbraně a namířili na něj, připravení ho zastřelit.

Generál pozvedl ruce, aby je zastavil, a pak obrátil svůj pichlavý pohled k Allahuovi. „Vy jste toho v posledních týdnech řekli už dost. Víc slyšet nepotřebujeme.“ Generál se dostal do ráže a mluvil dalších deset minut, aniž by řekl cokoliv nového.

Willisová ho nechala dokončit jeho chvástavé prohlášení, a když se odmlčel, jako by si chystal další tirádu, zabrala pódium pro sebe a oslovila řady uniformovaných vojáků, kteří byli bledí a vypadali nejistě. „Jste nejlepší vojáci, jaké máme. Všichni víte, proč jste vstoupili do Obranných sil Země. Jako vojáci jste od počátku věděli, že budete muset poslouchat i nepříjemné rozkazy. Naše armáda čelila v posledních letech mnoha obtížným situacím, a to nejen kvůli útokům hydrogů a compů, ale také v důsledku uvalení embarga, které způsobilo závažný nedostatek některých komodit. Mnoho hanzovních kolonií jsme museli opustit, protože jsme jednoduše neměli dost paliva pro naše lodě.“

„Přesně tak!“ skočil jí do řeči Lanyan. „Tuláci a jejich embargo nás zahnali do úzkých.“

Roztomile se na něj usmála. „Pane, všichni jsme nedávno viděli, jak jste zničil civilní obchodní loď odlétající z Rhejaku. Všichni slyšeli projev krále Petra, ve kterém odsoudil vaše činy i činy prezidenta Wenceslase. Všichni jsme slyšeli doznání Patricka Fitzpatricka. Mí muži se už nemohou dočkat, až si poslechnou vaši verzi celého příběhu.“

Lanyanova tvář prozrazovala zuřivost. „Admirále, dostala jste jasný rozkaz zastavit šíření té zprávy všemi prostředky.“

Willisová nasadila ohromený výraz: „Generále! Nemáte oprávnění cenzurovat slova krále. Řekněte nám tedy, ať máme jednou provždy jasno: vydal jste rozkaz ke zničení lodi Ravena Kamarova, když jste předtím zabavil jeho náklad ekti?“

Lanyan se na ni obořil: „Nechápu, co to má společného s naší současnou misí!“ Nebyla to příliš duchaplná odpověď a všichni pochopili, co se za ní skrývá. Stále více jejích vojáků nespokojeně reptalo.

„Vykládám si to jako ’ano‘.“ Willisová přelétla zrakem po shromážděných Rhejačanech – Allahuovi, řediteli továrny, honácích medúz i rybářích. Oni tři chlapci, kteří se dopustili sabotáže, měli ve tvářích výraz absolutní hrůzy. Žádný z nich si nezasloužil být ukřižován, jako ti ubozí kolonisté z Usku. „Generále Lanyane, nebudu nutit své vojáky, aby udělali cokoliv, co bych nebyla ochotná udělat sama. A nebudu je žádat, aby se řídili rozkazy, které já sama odmítnu uposlechnout.“

„Přesně tak to má být, admirále. A teď vydám pokyny…“

Willisová vytáhla z ozdobného pouzdra po svém boku paralyzér. Než se Lanyan vůbec stačil zatvářit překvapeně, uštědřila mu výboj blokující přenos nervových vzruchů. Generál přestal ovládat své svaly a sesul se na zem vedle pultu jako třesoucí se hromádka údů.

Patnáct členů generálovy eskorty sáhlo po zbraních, ale Willisová zakřičela: „Vy – ani hnout!“ Použila přitom mikrofon na pultu a její hlas zaburácel jako hrom. „Mým jednotkám: zatkněte ty muže! Jako velící důstojník Obranných sil Země tímto zbavuji generála Lanyana jeho funkce a obviňuji ho – stejně jako tyto muže – z válečných zločinů.“ Pohlédla na projekční plochu, na níž se stále střídaly záběry z Usku. „Podle mého názoru jsou důkazy víc než jasné a je nejvyšší čas udělat pro změnu něco správného.“

Napřímila se a kolem ní se strhla vřava. Její vojáci, viditelně nadšení nečekanými rozkazy, vyrazili kupředu a hladce přemohli patnáct zděšených mužů z Lanyanovy eskorty.

127 ☼ První následník Daro'h

Durris-B se náhle rozžehla a začala sálat, opět zářila z ildiranského nebe. Sedmé slunce už nebylo temné a mrtvé. Tato skutečnost však rozhodně nezavdávala důvod k radosti.

Pomstychtivé plamenné lodě zaplnily oblohu Ildiry. Vzduch páchl kouřem a spálenou krví. První následník uvnitř Hranolového paláce hleděl skrze zakřivené panely kupole nebesféry a vyzýval k mimořádným opatřením, žádný z jeho poradců však nevěděl, co dělat.

Pouhou hodinu předtím se z Horizontální hvězdokupy konečně vrátila první průzkumná loď. Její posádka byla zděšená. Zprávy, které přinášela, předčily i ty nejhorší obavy Mága-imperátora. Dzelluria byla spálená a zničená, stejně jako tři další planety. Nikdo nepřežil. První následník chtěl poslat zprávu přímo svému otci, vyzval proto Yazra'h, aby našla Kolkera. Zelený kněz mohl použít telink, spojit se s Theronem skrze osamělou ratolest umístěnou ve skleníku na střeše a povolat Mága-imperátora zpět na Ildiru.

Avšak Kolker a všichni jeho známí přívrženci nacházející se v metropoli shořeli. Ildirané na ulicích šíleli a jejich hrůza se rozléhala *thismatem,* Daro'h jí však nepodlehl a dělal co mohl, aby paniku potlačil. Teď, když byl jeho otec pryč, stál v čele Ildiranů on. Impérium na něj spoléhalo.

„Co chtějí, První následníku?" vykřikl jeden z úředníků. Hleděl vzhůru do oslepivého světla, které se při průchodu nebesférou soustředilo jako laser. Dvořané se choulili uvnitř

Hranolového paláce, jako by to bylo bezpečné útočiště, Daro'h však věděl, že je to omyl. Už zažil, co šílený místodržící a faerové dokážou.

Strážní se nahrnuli do sálu s křišťálovými katanami v pohotovosti, připraveni bránit Prvního následníka za cenu vlastního života. Nemohli ho však zachránit jednoduše tím, že se vrhnou do plamenů.

Záře na nebi sílila a Yazra'h se rozběhla k Daro'hovi. Tvář měla zrudlou, vlasy zmáčené potem, oči jí zářily. Její tři podrážděné kočky klusaly vedle ní. Pod paží nesla balík tmavé tkaniny, kterou jeden z tuláckých obchodníků přivezl z Constatine III. „Pokud je pravda, co ten člověk tvrdil, tato látka tě ochrání před žárem. Hoď ji na sebe."

„Nemohu se před faery schovat pod dekou."

„Ty si ji prostě vezmeš!" prohlásila Yazra'h tónem, který nepřipouštěl námitky.

Z desítky seskupených kulovitých lodí vyšlehla protuberance podobná projevu sluneční bouře a jedna z věží Hranolového paláce praskla a roztříštila se. Strážní křičeli, Ildirané prchali a z nebe pršely kusy ožehlého křišťálu. Daro'h cítil otřes v *thismatu*, jako by naráz zemřela nejméně stovka Ildiranů.

„Kde je Osira'h a ostatní děti? Musíme je dostat do bezpečí."

„Musíme vás *všechny* dostat do bezpečí," řekla Yazra'h. „Už jsem pro ně poslala."

Daro'h zhodnotil své možnosti. Mág-imperátor byl pryč a adar Zan'nh se ještě nevrátil z Dobrosu. Ostatně i tak pochyboval, že by lodě Sluneční flotily proti ohnivým bytostem cokoliv zmohly. „Nemohu opustit Hranolový palác, nemohu opustit svůj lid."

„Faerové sem nepřišli, aby s námi vyjednávali, bratře. Chtějí jen ničit. Sám to vidíš."

Venku, na náměstí přímo před Hranolovým palácem, přistála ohnivá koule a svým intenzivním žárem vytvořila hladký kráter v kameni, kovu a skle. Z chvějící se žhavé plazmy vystoupil muž oděný do plamenů. V jeho žilách kolovala láva, vlasy se mu vlnily v obláčcích tmavého kouře a samotné jeho tělo žhnulo. Kráčel kupředu a zanechával na zemi doutnající stopy. Rusa'h, faerský převtělenec. Mířil přímo k průčelí Hranolového paláce, jako by mu už patřil.

V jeho blízkosti se rojily menší ohnivé koule jako sluhové, žhnoucí lodě kroužily kolem průsvitných kopulí. Rusa'h jedním zášlehem energie vyrazil dveře a vstoupil do hlavní zrcadlové chodby. Samotné jeho tělo žhnulo a stěny začaly černat. Některé z tenčích panelů se roztříštily. Kámen začal bublat a měknout. Rozpřáhl ruce a vyšel z něj takový žár, že se i strop prohnul. Když udělal další krok, noha se mu zabořila do podlahy.

Osira'h a její sourozenci vběhli do audienčního sálu. „Jde sem! Šílený místodržící už je v paláci. Cítíš, co dělá skrze *thisma?*"

Rod'h s rozrušeným výrazem v tváři dodal: „Museli jsme se oddělit od celé sítě i od nového *thismatu* a vytvořit cosi jako štít."

Yazra'h přehodila přes Prvního následníka nehořlavou přikrývku a násilím ho vlekla pryč od trůnu. „S tímhle nemůžeš bojovat, První následníku!" Kývla na své kočky, které vyběhly ze sálu a hnaly se chodbou – instinktivně vytušily, kudy se dostanou do bezpečí. Osira'h a ostatní děti běžely za nimi.

Padesát strážných, pošetile se snažících zastavit faerského převtělence postupujícího k nebesféře, vběhlo do chodby, vytvořilo živý zátaras a své zbraně namířilo proti spalujícím plamenům. Rusa'h jen pozvedl ruku a vyslal proti nim ohnivou stěnu. Ildirané se doslova upekli ve své zbroji, vzápětí pohlcení vlnou žáru. Jejich duchovní jiskry zmizely v rozlehlé síti faerů.

Švitořící pečovatelé se v pošetilém gestu vrhli na planoucího místodržícího, ochotní udělat cokoliv, jen aby ho zadrželi. Také oni zahynuli.

Na obloze se objevili dva další faerové a zamířili k Hranolovému paláci. Šílený místodržící kráčel lesklými chodbami a v rozžhavené a vzápětí tvrdnoucí podlaze zanechával šlépěje jasně označující jeho postup.

Daro'h prchal a v *thismatu* cítil ozvěny početných smrtí. *Thisma* bylo namáháno až po samou hranici únosnosti. Věděl, že Mág-imperátor na Theronu to musí cítit, byl ale příliš daleko, aby mohl pomoci.

128 ☼ Mág-imperátor Jora'h

Poté, co uzavřel dlouho vytoužené spojenectví a oprostil se od břemene viny, opustil Mág-imperátor Theron. Teď konečně mohl jít dál, on a Nira se mohli vrátit domů.

Jora'h měl obrovský pocit uspokojení. Nira si odvážela několik nových ratolestí a získala příslib pěti zelených kněží ochotných odejít na Mijistru. Jora'h stál po jejím boku ve velicím jádru, zatímco jejich slavnostní bitevník mířil pryč od trnitých lodí stážících Theron a prostor kolem zelenomodré planety. Už dlouho se necítil tak spokojený a plný naděje. Impérium konečně vykročilo správným směrem.

Náhle se *thisma* rozezvučelo zděšeným křikem a bolestí. Strnul, téměř padl naznak a vykřikl ve snaze přehlušit lomoz ve své mysli: „Oheň! Bolest. Zachvacuje to celou Mijistru!"

Jeho spojení s Prvním následníkem Daro'hem bylo dokonale čisté, ozvěny stejného chaosu pak k němu přicházely skrze Yazra'h, Osira'h a mnoho dalších Ildiranů. Dělo se něco skutečně strašlivého – a on byl tak daleko!

Také Nira cosi pocítila. Dotkla se jedné z nových ratolestí, umístěných ve velicím jádru. „Kolker tam není. A nikdo jiný nemůže ratolest použít. Nevím, co se děje."

„To Rusa'h. Vrátil se s faery. Daro'h nás varoval. Musím se okamžitě dostat na Ildiru!" V mezihvězdných pohonných jednotkách bitevníků se už hromadila potřebná energie. *Thisma* se otřásalo v křečích – vnímal chaos, ničení a zářivé, jasné plameny. „Rychleji!" křikl Jora'h na kapitána své lodi. Rusa'h, jistý si svým vítězstvím, se už ani nesnažil v *thismatu* skrývat.

Operátoři senzorů, kteří už také vycítili naléhavost situace, přiskočili ke svým konzolám. Taktický důstojník vykřikl nečekané varování: „Vůdce – blíží se velké lodi! Právě teď – míří přímo k nám! Je jich mnoho. Patří k OSZ."

Zatímco se bitevník plnou rychlostí řítil k domovské planetě, lodě Obranných sil Země – plně vyzbrojená obří loď a čtyři křižníky manta – mu zatarasily cestu.

„Proč jsou tady? Úhybný manévr! Nemám čas zabývat se lidskou politikou. Musíme pryč, hned!"

„Mám zahájit palbu, vůdce?"

Jora'h najednou nevěděl, co má dělat. Sluneční flotila ostřelující lodě Obranných sil Země? To nedávalo smysl. Právě uzavřel spojenectví s králem Petrem.

Niřina tvář byla stažená strachem. „Ty lodě mohou patřit našim nepřátelům, Jora'hu. Nespoléhej na to, že se OSZ budou chovat rozumně…" Dotkla se ratolesti a vyrazila ze sebe ostrý výkřik. „Ratolest v Hranolovém paláci! Právě byla zničena. Už nemám žádné spojení. Stromek… shořel."

Jora'h sledoval vojenské lodě bránící jim v cestě. „Pokud neuhnou, nebudeme mít jinou možnost, než na ně zaútočit. Připravte se k palbě…"

Obří loď OSZ je však předběhla. Bez varování vypálila a ochromila pohonné jednotky bitevníku.

Důstojníci Sluneční flotily ve velicím jádru uskočili od jiskřících panelů. Bitevník se otřásal dalšími a dalšími zásahy.

Nira sevřela svou ratolest v květináči, aby ji uchránila před pádem. Paluba se pod nimi naklonila, Jora'h se zapotácel a zachytil se velitelského zábradlí. „Proč na nás střílí?" Skrze *thisma* cítil oheň faerů a nedokázal jasně myslet. Ildira byla ve strašlivém nebezpečí. „Dostaňte nás odsud!"

„Pohonné jednotky nereagují, vůdce."

„Zahajte palbu! Miřte na obří loď. Udělejte, co je třeba." Jeho mysl jímala závrať. Když se vypravil na Theron se svým poselstvím kajícnosti a míru, nečekal, že bude vzápětí zatažen do války.

„Naši technici už jsou na hlavních palubách, vůdce. Nejsou schopní říct, zda se jim podaří provést opravy dostatečně rychle."

Navzdory pulzujícímu žáru a bolesti, jež k ní přicházela skrze její ratolest, musela Nira vyslat zprávu o tom, co se právě děje s nimi. OSZ zaútočily na Mága-imperátora. Možná by jim z Theronu mohli přispěchat na pomoc Tuláci, nebo dokonce verdanské bitevníky.

Na obrazovce se objevila tvář admirála OSZ. „Jsem admirál Esteban Diente a chci Mágu-imperátorovi předat naše pozvání. Rádi bychom, aby se k nám připojil."

„Pozvání? Před chvílí jste na mou loď stříleli. To je nepřátelský akt, namířený proti ildiranskému Impériu!"

Diente zachoval kamenný výraz. „Prezident Wenceslas si přeje projednat s vámi záležitosti důležité pro obě strany, pane. Mám rozkazy doprovodit vás se všemi poctami na Zemi."

„Odmítám! Právě jsem se dozvěděl o krizi na Ildiře. Musíme se neprodleně vrátit do Hranolového paláce."

„Tato možnost nepřipadá v úvahu, pane. Jelikož je vaše loď poškozená, vezmeme ji do vleku." Trup bitevníku už v té chvíli zachytily silné trakční paprsky. Jora'h ucítil otřes – lodě OSZ sevřely svůj stisk.

„A Mijistra je v plamenech!“ Jora’h se otočil k Dientemu na obrazovce. „Je to velmi naléhavé. Musíte mi dovolit, abych se vrátil na Ildiru. Hned!“

Dienteho slova zněla mírně a rozumně, zřejmě si je dlouho nacvičoval. „Už jste si promluvil s vůdcem vzbouřenců. Prezident, právoplatný zástupce Země, nežádá nic jiného, než abyste mu věnoval stejné množství času.“ A aniž dovolil Mágu-imperátorovi odpovědět, přerušil spojení a další pokusy o komunikaci odmítal.

Jora’h byl uvězněn na bitevníku neschopném letu a v jeho milovaném Paláci běsnilo peklo rozpoutané mstivým Rusa’hem!

Bitevník se s trhnutím začal pohybovat. Hanzovní lodě je vlekly k Zemi a Jora’h s tím nemohl nic dělat.

129 ☼ Margaret Colicosová

Uprostřed bitvy dvou podúlů byli prchající lidé totéž, co zrnka prachu ve vichřici. Hmyzí bojovníci rvali své protivníky na kusy, llarští klikissové nasadili do boje své podivné zbraně a čelili přitom stejně ničivým zařízením svých protivníků.

Uprchlíci běželi chodbami a snažili se vyhnout místům, kde zuřily nejtvrdší boje. Když se vyhýbali dvěma zápasícím klikissům, jeden z nich Robba téměř rozdrtil. Tasia ho na poslední chvíli strhla stranou, takže mu klikissův osten způsobil jen dlouhý šrám na zádech.

„Někdo by to mohl považovat za ironii – člověk rozmáčklý hmyzem,“ podotkl DD.

„Teď ne, DD!“ umlčela ho Margaret.

Útočníci využili nového portálu, kterým nyní proudili na planetu v celých zástupech, zatímco malým lichoběžníkovým

oknem uvnitř starého města pronikaly na Llaro menší skupiny. Margaret zaznamenala mezi bojujícími skupinami zřetelný rozdíl. Příchozí klikissové se vyznačovali tělesnou stavbou staršího typu a jejich krunýře vrhaly červené a modré odlesky. Bojovníci llarského podúlu, zplození poté co jejich domarové pohltili lidskou DNA, měli jasně navrch. Evoluce. Přestože nájezdníci působili značné škody, byli systematicky vybíjeni.

Margaret věděla, že musejí uprchnout dřív, než bitva skončí. Ať už zvítězí kterákoliv strana, lidi nečekalo nic jiného než vězení a smrt. Nevěřila, že mají šanci uniknout, přesto jim pomáhala. „Nemyslela jsem si, že od klikissů ještě někdy odejdu, DD."

„Chceš tu zůstat, Margaret Colicosová?"

„To rozhodně ne – jen si nejsem jistá, zda do světa tam venku ještě vůbec patřím. Je to už tolik let, co jsem naposledy viděla Antona, a o Spirálním rameni už toho taky moc nevím."

„Mohu ti nabídnout informační souhrn," nabídl přátelský compo ochotně. „Ale ani tato data nejsou aktuální. Sirix, který mě držel v zajetí, mi přístup k úplným informacím neumožnil."

Davlin je popoháněl, spěchali propojenými chodbami. Robb, viditelně zmáhaný bolestí, se otočil přes rameno a zavolal: „Nelam si s tím hlavu, tahle klikisská bitva je jediná aktualita, která má pro nás význam."

Margaret potlačila svou přetrvávající váhavost a připomněla si, kým kdysi byla. „DD, když jsi nám pomáhal na Rheindic Co, měla jsem na starosti archeologické naleziště, byla jsem rozhodný vůdce týmu a talentovaný vědec."

„Mnoho našich rozhovorů ti mohu přehrát, když budeš chtít. Třeba si tak všechno lépe vybavíš. Bylo to jedno z nejšťastnějších období celé mé existence."

Orli běžela vpředu, celá zrudlá. Na její naléhání se na chvíli zastavili u páchnoucího výklenku, kde byla navršena malá hromádka odhozených věcí. DD tam při svých potulkách

klikisským městem viděl dívčin batoh a Orli teď se slzami v očích vytáhla svůj syntezátor. „Dal mi ho táta.“

Za vydatné pomoci Margaret a DDho vedl Davlin jejich skupinu skrze temné prostory uvnitř jedné ze staveb, až se před nimi objevil velký otvor, z něhož zářilo denní světlo. Cesta ven. Všichni přidali do kroku.

Venku mezitím stovky nově zplozených klikisských bojovníků rvaly na kusy nepřátele přicházející skrze portál. Brouci se na sebe vrhali, rozbíjeli si krunýře a navzájem si rvali článkované končetiny z kloubů. Nade vším se v primitivních letounech vznášeli zvědové a shazovali pryskyřičné bomby, aby konkurenční klikissy nejprve znehybnili a poté snáze pobili. Všude vládl neuvěřitelný zmatek.

Proti jednomu z nepřátelských domarů stál zástup světlých klikisských bojovníků s lidskými rysy. Margaret se dívala, jak klikisští hybridi srazili protivníka k zemi a bušili do něj, až z něj zbyla jen hromada slizu a kusů rozbitého krunýře.

Otvor, k němuž prchající lidé dorazili, bylo ve skutečnosti okno nad dvacetimetrovým srázem.

„Tak dlouhý provaz nemáme,“ řekl Nikko.

„Pak se musíme dostat na zem nějak jinak.“ Davlin se otočil.

Margaret s úzkostí pozorovala, co se děje venku. Porážka příchozích klikissů byla na spadnutí. „Moc času nám nezbývá.“

130 ☼ Admirál Sheila Willisová

Admirál Willisová se postarala, aby z její plovoucí základny neunikly žádné informace, takže ani její manty ani *Jupiter* nevěděli, co se děje. Nyní se zaměřila na zvládnutí situace.

Patnáct Lanyanových zastánců tvrdé linie začalo na její zaskočené muže řvát a nazývat je vzbouřenci. „Jsme vojáci OSZ, tak jako vy! Willisová právě odrovnala vrchního velitele. Budete postaveni před vojenský soud a…“ Věta zůstala nedokončená, neboť Willisová nejhlasitějšího křiklouna zneškodnila paralyzérem.

Zamávala svou zbraní. „Pokud je tohle jediná možnost, jak vás přimět ke spolupráci, klidně ho použiju znovu.“ Rozzuření muži z tělesné stráže neochotně zmlkli.

Willisová zvýšila hlas, aby ji slyšeli i ostatní vojáci, a volným krokem přecházela před zajatci. „Zastávám názor, že každý voják OSZ má hlavu právě tak jako srdce, ovšem generál Lanyan ani jedno z toho nepoužil. Porušil tolik zákonů a nařízení, že kdybych je měla spočítat, zabralo by mi to veškerý čas, který mi zbývá do odchodu z aktivní služby. Jen se na sebe podívejte! Vychloubáte se masakrem na Usku a pak začnete vyhrožovat, že totéž provedete na Rhejaku! Vaše obří loď sestřelila nevinného tuláckého obchodníka s nákladem *mořských produktů*. Proboha! Pokud má někdo pocit, že to byl dobrý nápad, ať klidně podá oficiální protest. Vlastně se může pokojně usadit v base a napsat mi o tom celou esej.“

Na dlouhou chvíli se odmlčela a čekala, ale nikdo se nepřihlásil. Její vojáci začali jásat. Hakim Allahu a jeho druhové se navzájem plácali po ramenou.

„Není večer, ale den už rozhodně můžeme pochválit.“ Willisová vybrala pětadvacet svých vojáků, jejichž věrností si byla jistá. „Použijeme tuhle výsadkovou loď dřív, než generálovi muži na palubě mého *Jupitera* začnou něco tušit. Jak už jsme viděli, střílejí rychleji než myslí.“

Nastoupila se svými muži na palubu generálova člunu, vědomá si faktu, že nemá dostatečnou palebnou sílu, aby mohla čelit lodi obří třídy v přímém střetu. Bylo třeba ovládnout situaci dřív, než dojde k boji.

Poručíka Brindleho na velitelském můstku vedoucí manty její přílet překvapil. „Admirále! Snažili jsme se s vámi spojit. Jakmile začal generál mluvit k jednotkám, ztratili jsme veškeré spojení s povrchem."

„Ano, měli jsme vážný výpadek." Během letu trvala na zachování rádiového klidu a odvysílala pouze identifikační znaky umožňující přístup na palubu manty.

Brindle měl spoustu otázek. „Ale kde je generál? Takovýto postup neodpovídá předpisům."

„Hned vám to všechno vysvětlím." Vykročila k velitelskému křeslu, které Brindle rychle uvolnil. „Pošlu zprávu na můstek *Jupitera."*

„Okamžitě se spojím s jejich zastupujícím kapi…"

„Není třeba." Dívala se, jak *Jupiter* pluje za nimi, podobný obrovské obrněné velrybě, a přímo ze svého křesla zadala na klávesnici kódovanou sekvenci. Jako na vánočním stromečku se rozsvěcovaly kontrolky označující jednu palubu za druhou. „Odešlete to. Nemusíte ani čekat na potvrzení."

„O co jde, admirále? Kde je generál Lanyan? Stalo se něco? Zastupující kapitán *Jupitera* v jednom kuse posílá dotazy…"

Chladně na něj pohlédla. „Má tohle snad být výslech, pane Brindle?"

Komunikační důstojník rychle odvětil: „Už to posílám, admirále!"

Série kódů byla odeslána. Willisová generálu Lanyanovi nikdy neodpustila, že si přisvojil jejího *Jupitera*. Teď jí na rtech pohrával spokojený úsměv, když viděla, jak světla na jednotlivých palubách postupně zhasínají. Střílny potemněly, motory se zastavily a obří loď zůstala nehybně viset v prostoru.

„Admirále, s *Jupiterem* se právě něco stalo!"

Brindle udělal krok směrem k obrazovce. „Útočí na ně někdo?"

„Jen klid! Tahle loď nám už problémy dělat nebude." Willisová s úžasem zavrtěla hlavou. „Neuvěřitelné! Snad si

generál nemyslel, že zapomenu vlastní deaktivační kód?“ Pravděpodobnější však bylo, že s jeho zneužitím vůbec nepočítal.

Brindle hněvivě vybuchl: „Admirále, to je něco neslýchaného!“

„Zbavila jsem generála Lanyana velení, a to naprosto v souladu s předpisy, z důvodu mnohočetného porušení vojenského řádu.“

„Porušení řádu?“

„Tak pro začátek je tu třeba střelba na tuláckého civilistu, vražda nevinných lidí, zákeřné ničení soukromého majetku a pokus o vojenský puč proti právoplatné vládě.“ Ponuře se pousmála. „A můžu pokračovat, jestli chcete.“

Než Brindle stačil něco říct, někteří muži na můstku začali nadšeně povykovat. „Bylo sakra na čase, admirále!“ Vliv dosavadních událostí na svou posádku zjevně odhadla dobře.

Willisová však stále pozorovala svého zástupce, neboť v něm rozpoznala možný zdroj potíží. „Máte s tím problém, pane Brindle?“

Párkrát naprázdno otevřel ústa a pak konečně řekl: „Ano, admirále – ano, mám s tím problém. Uchvátila jste pravomoci svého nadřízeného důstojníka. Jste povinna plnit generálovy rozkazy, ať s nimi souhlasíte nebo ne.“

„Podívejte se do dějepisu, poručíku, a sám uvidíte, kolikrát byly zločiny proti lidskosti omlouvány právě větou ’jen jsem plnil rozkazy‘. Viděl jste záběry z Usku, ty, na které je generál tak pyšný? To samé chtěl provést tady, bez soudu, bez důkazů! Pokud bych něco takového připustila, už nikdy bych nemohla klidně spát.“

Na delší debaty však neměla čas. Její zástupce viditelně zápasil s pochybnostmi, takže se musela rychle rozhodnout. „Nechci tady na můstku nikoho, kdo by měl pochybnosti o mém postupu. Odeberte se do své kajuty a přemýšlejte o tom, pane Brindle! Odpovězte si na otázku, zda je toto rozhodnutí v

souladu s vaším svědomím. Pokud se něco zvrtne, osobně vám zaručuji, že nebudete hnán k zodpovědnosti.“

Brindle opustil můstek beze slova, dokonce i bez rozloučení. Willisová seděla strnule ve svém velitelském křesle a pro sebe pokývala hlavou. „Generál Lanyan říkal, že mu prezident přidělil jen základní posádku, protože chtěl předvést hlavně velká děla. Musím dát dohromady silnou přepadovou jednotku a *Jupitera* vyčistit.“

Vstala z křesla a prošla se po můstku. „Chci mluvit s kapitány všech mant. Hned! Netuším, kolik z nich bude třeba důrazněji přesvědčovat, ale chci, aby to proběhlo hladce a čistě. Na palubách těch deseti křižníků je dost zbraní a já je rozhodně nechci dráždit naslepo.“ Dostala nápad. „Najděte tam tu zprávu, kterou jsme dostali od krále Petra – tu, jak volá po sankcích proti Hanze. Všem to přehrajte. Ten masakr na Usku dává tomu, co říká, docela novou perspektivu.“

Zabubnovala prsty na opěradlo. Vzhledem k tomu, že všichni přísahali oddanost králi Petrovi, předpokládala, že většinu z nich přesvědčí. I Lanyanovi zastánci tvrdé linie na palubě bezmocného *Jupitera* by snad mohli mít „rozum“, pokud si s nimi dá trochu práce.

131 ☼ Davlin Lotze

Boje mezi klikissy zuřily až do odpoledne a Davlin pochyboval, že by se jejich malá skupinka mohla úspěšně skrývat až do noci, kdy by se jim pod rouškou tmy mohl podařit útěk. Rozhodl se však rozdělit problém na jednotlivé části a řešit ho postupně.

Přestože všech šest lidí zmáhalo vyčerpání a třásli se, byli připraveni jít. Davlin viděl, že žádný z nich, dokonce ani Margaret Colicosová, nemá chuť se vzdát. Rána na

Brindleových zádech musela bolet, ale podle všeho ho neohrožovala na životě.

„Tohle místo je hotové bludiště," řekl Nikko. „A já se ztratím skoro vždycky. Jakou asi máme šanci, že se dostaneme do starých budov, najdeme cestu ven a přitom proklouzneme kolem všech těch klikissů?"

„Vytýčím pravděpodobnou trasu," navrhl DD. „Vrátíme se do starého města a já pro nás najdu příhodnější východ."

Orli konejšivě objala DDho kolem ramen, ale neřekla nic.

DD je vedl zpět do klikisských ruin. Jakmile však dorazili do zvětralých chodeb protkaných vedením zanechaným zde vojáky OSZ, nejrůznějšími dráty a systémem reproduktorů, měl Davlin pocit, že se v klikisském úlu cosi mění. Dělníci spěchající kolem se zastavili jen na chvíli, krátce si lidi prohlédli a pak je odstrčili stranou. Něco bylo jinak.

Margaret, která pozorně naslouchala cvakavým zvukům, řekla: „Musíme odsud zmizet. Rychle. Llarské bridex konkurenční podúl už brzy porazí."

„Takže je nejvyšší čas pohnout zadkem," řekl Robb.

Davlin dospěl k rozhodnutí. „Vím, jak je zdržet – ale šance, že to bude účinné, není větší než nějakých deset procent."

„Deset procent?" hlesl Nikko, jako by se v Davlinovi zklamal.

„Desetiprocentní šance je pořád lepší než žádná," prohlásila Tasia. Poškrábala se ve vlasech a našla tvrdou hrudku – zbytek hmoty, kterou byly uzavřeny cely. Vytáhla ji a zahodila. „Co uděláme?"

„*Vy* se musíte nějak dostat ven. Vraťte se do *Osquivelu* a zachraňte zbytek lidí, kteří zůstali ve skalách. Tamblynová, Brindle – ukradněte klikissům pozemní vozidlo, pokud to nepůjde jinak. S řízením si nějak poradíte – jste dost zkušení." Davlin na ně s důvěrou přesunul část odpovědnosti. Ti dva měli bezpochyby dostatečnou kvalifikaci, aby se stali „odborníky na skryté detaily", jakým byl on sám.

„Zní to, jako bys už nepočítal, že se s námi ještě setkáš," řekl Robb.

Margaret se zastavila. „Neopustím vás, Davline, ne po tom všem, co jste udělal."

„Já si nějak poradím. Pokud to bude nutné, změním plány. Nečekejte na mě. Pokud všechno půjde hladce, vyrazím hned za vámi."

„Pokud všechno půjde hladce?" zasténal Nikko. „Kdy se to naposledy stalo?"

132 ☼ Adar Zan'nh

Zan'nh přesunul na každou z pěti prázdných lodí tala O'nha základní posádky, které měly provést nejnutnější opravy a dopravit tolik potřebné bitevníky zpátky k Ildiře. Adar ale musel odcestovat okamžitě. Když byli Ridek'h a oslepený tal přemístěni na vlajkovou loď a předáni do péče lékařského kruhu, Zan'nh dal svým bitevníkům rozkaz, aby nejvyšší rychlostí zamířily k IIdiře.

Faerové však byli rychlejší.

Nebe nad Hranolovým palácem bylo plné ohnivých koulí. Tucet jich vířil nad křišťálovými věžemi a fontánami a zrcadla byla rozpálená do běla. Jeden minaret paláce se zhroutil a proměnil v beztvarou hroudu skelnaté lesklé hmoty. Oranžové světlo probleskující stěnami Paláce prozrazovalo, že uvnitř probíhá zoufalá bitva.

Na oválném pahorku uprostřed sedmi stékajících se proudů se shromáždili poutníci hledající zde záchranu před ohnivou bouří. Neměli kam utéci a každý z nich se proměnil v živoucí pochodeň.

Zan'nh a všichni Ildirané na palubách bitevníků cítili ozvěny té hrůzy. Své předchozí oběti šílený místodržící nejprve vyrval ze sítě *thismatu*, než je zničil. Tentokrát ale pokoření

Ildiry zvučelo *thismatem* jako hlasité údery bubnu, takže každý v Impériu věděl, co se děje. Mág-imperátor Jora'h, ať už byl kdekoliv, musel prožívat nesnesitelnou trýzeň.

Adar netušil, jak s takovým nepřítelem bojovat. Bitevníky tala O'nha bezpochyby použily všechny dostupné zbraně. Když za slepým talem zašel do lodní ošetřovny a žádal ho o radu, O'nh zlomeným hlasem řekl: „Naše munice a naše výbušniny jim nijak neškodí. Pancéře našich bitevníků ten žár nevydrží. Jsou to *plameny*. Jak chceš ublížit plamenu?"

Zan'nh si marně lámal hlavu, marně napínal svou představivost. Kéž by s ním byl adar Kori'nh, nebo aspoň Sullivan Gold a Tabitha Hucková, aby mu mohli ukázat směr a poradit mu! Pak ale pochopil, že to všechno jsou jen výmluvy. Faerové útočili na Hranolový palác. Nemohl ztrácet čas konzultacemi a zdlouhavým hledáním řešení. Musel na něco přijít sám.

„Připravte vodní nádrže. Když se do toho opřeme, možná se nám podaří ten oheň uhasit."

Jeho bitevníky plnou rychlostí vyrazily proti planoucím elipsoidům a namířily na faery proudy vody ze svých lodních cisteren. Skupina ohnivých koulí ničících Ildiru nebyla početná. Snad se jim podaří něčeho dosáhnout…

Bylo to, jako když vybuchne kotel. Do vzduchu se vyvalila obrovská oblaka páry a přehřátá vodní mlha se šířila do všech stran. Faerové dál poletovali sem a tam, zapalovali obyvatele města a kroužili kolem Hranolového paláce. Poté, co adarovy bitevníky upoutaly jejich pozornost, zažhnuly plameny ještě jasněji.

Při druhém průletu adar Zan'nh skropil náměstí před Palácem. Přehřáté křišťálové panely při dopadu studené vody pukaly. Proudy roztaveného skla a kovu tuhly v prapodivných tvarech.

Dva bitevníky namířily trysky na stejnou ohnivou kouli a vyprázdnily nádrže do žhnoucích plamenů, až faerové pohasli a zčernali, uhašení vodou.

Rozzuření elementálové vzlétli a narazili do bitevníků. Zan'nh pocítil ozvěnu bolesti – posádky obou lodí byly sežehnuty na popel a jejich duchovní oheň pohltili faerové. Mohutná plavidla Sluneční flotily, která náhle nikdo neovládal, začala s hořícími motory a poškozenými systémy ve spirále padat k zemi. Oba kolosy se zřítily do města.

Nebe široko daleko bylo plné páry. Adarův bitevník i Hranolový palác zmizely v hustém oblaku, který je na chvíli zakryl. Faerové ho však jistě brzy najdou.

„Adare! Přijímám naléhavou zprávu odněkud z Hranolového paláce."

„O co jde?"

„První následník Daro'h a pár dalších. Snaží se uprchnout. Potřebují naši pomoc."

133 ☼ Nikko Chan Tylar

Okolí klikisského města bylo poseto obrovskými hmyzími mrtvolami. Bzučivé a cvakavé zvuky doprovázející nejprudší boje nyní ustoupily děsivému tichu, v němž zvědové a válečníci dobíjeli zbývající členy nepřátelského podúlu. Nikkovi se z toho zápachu dělalo zle.

Když běželi kolem hromad mrtvých tvorů, ukázal směrem k obrovskému novému portálu. „Podívejte, někdo přichází!"

Vítězní llarští klikissové procházející skrze třpytivou plochu brány přinášeli tu největší kořist – zajaté bridex nepřátelského podúlu. Nikko na tu nestvůru nehnutě zíral – instinktivně pochopil, co to je. Něco tak odporného si dosud nedovedl představit. Orli se zachvěla hrůzou. Margaret jí položila ruku

na rameno a táhla ji za sebou. Šla teď v čele skupiny. „Pojďte! Tohle je poslední věc, která klikissy ještě na chvíli zdrží!“

Domarové, jejichž počet byl při posledním dělení doplněn na původních osm, pochodovali k zajatému bridex, obstoupili tvora, který byl myslí nepřátelského úlu, a začali ho požírat. Okolní vzduch rozechvěl neslýchaný křik.

A náhle začala z tlampačů OSZ hrát hudba.

Nečekaný nástup melodie způsobil, že se všichni klikissové zapotáceli. Orli se zastavila, zjevně otřesená stejně jako hmyzí tvorové. Do očí jí vhrkly slzy. „To znamená, že to Davlin dokázal!“

Účinek byl dramatický a nastal okamžitě. Dokonce i klikissové na bitevním poli zavrávorali, přestože mnozí byli příliš daleko, aby k nim tóny doléhaly. Jenže co slyšel jeden klikiss, slyšelo bridex, a ve zmatku se ocitl celý úl.

„Tohle je způsob, jak odlákat pozornost!“ zasmála se Tasia. „A můžeme si k tomu dokonce zazpívat.“ Rozeběhla se směrem k okraji města, kde klikissové zanechali svá pozemní vozidla.

Nikko si nevzpomínal, že by byl někdy v životě tak strašně unavený. Vozidlo, v podstatě jen rám, kola a motor, jim umožní pohybovat se terénem mnohem rychleji, než by dokázali po svých.

Robb a Tasia proběhli těsně kolem šesti bojovníků, kteří tam stáli, zmateně cvakali a mávali pařáty ve vzduchu. Někteří tvorové do sebe naráželi, jako by je melodie zcela pohltila, zatímco jiní pátrali po zdroji. „Nevidí nás. Využijme toho!“

Nikko běžel k vozidlům společně s ostatními. Klikissové nepoužívali žádné bezpečnostní systémy, nastartování ani řízení jejich vozidel nebylo nijak blokováno. Brouci však měli více končetin, takže si nebyl jistý, zda řízení dokáže ovládat pouze jeden člověk s jedním párem rukou.

Klikisšťí bojovníci se před nimi kymáceli, zcela pohlcení zvláštní melodií. Náhle hudba ustala. Tlampače uvnitř starého města zmlkly.

„To znamená, že je s Davlinem konec!“ zvolala Orli.

„No, každopádně je konec s muzikou.“ Tasia se vrhla k nejbližšímu vozítku. „A my jsme na tom jako lidé, kteří se ocitli ve vzduchoprázdnu bez skafandru.“

Pohledy klikissů je probodly jako paprsky laserového naváděcího systému. Bridex se dívalo skrze jejich oči a vidělo je. Vidělo i Margaret.

Stará žena vzdorovitě udělala několik kroků vpřed a zdvihla před sebe svou hrací skříňku. Z hrdla jí vyšly nepřirozené cvakavé zvuky, jimiž se snažila s klikissy komunikovat. Potom natáhla pérko a ozvala se známá melodie. „Tak utíkejte! Nasedněte do některého z vozidel.“

„Margaret, pojď s námi!“ zanaříkal DD. Orli zatahala malého compa za ruku.

„Slyšeli jste!“ vykřikla Tasia. „Honem! Doufám, že někdo umí tuhle klikisskou káru řídit.“

Margaret držela hudební skříňku před sebou a nechala melodii hrát, pro všechny ty děsivé tvory, pro bridex. Nejbližší válečník natáhl svou článkovitou končetinu a opatrně, ale neúprosně vytrhl hudební skříňku Margaret z ruky. Z každé strany k ní přišli dva zvědové a uchopili ji. Snažila se vzdorovat, ale zvedli ji a nesli pryč, aniž by jí ublížili. Klikisšťí vojáci se obrátili k ostatním uprchlíkům.

„Margaret!“ vykřikla Orli. Nikko ji táhl za sebou a společně klopýtali směrem k pojízdným strojům.

K vozidlům mířili tři klikisšťí válečníci doprovázeni nějakým vyšším tvorem – jedním z oněch podivných hybridů s lidskou DNA. Tenhle byl velký jako domar. Měl světlý exoskelet a protáhlé tělo se silnými pažemi a ostrými klepety.

Nikko zaváhal, ale Robb do něj zezadu strčil. „Rychle, dokud jsou ještě zmatení!“

Tasia skočila do otevřeného vozidla, začala zkoumat řízení a náhodně zatáhla za několik pák, aby otestovala jejich funkci. Nic z toho nefungovalo. „Tohle bude možná ten nejkratší útěk v historii.“

Tři klikisští vojáci a nový kříženec nyní soustředili veškerou pozornost na vetřelce. Robb naskočil do vozu vedle Tasii a i on začal náhodně mačkat ovládací prvky ve snaze uvést stroj do pohybu.

Vojáci je obklíčili a zvedli své ostré končetiny. Nikko se díval bělavému hybridovi přímo do tváře. Rysy obludy byly strašlivé, ale přitom zvláštně povědomé. Její výraz se pod lícními deskami proměňoval, jako by odrážel dávné vzpomínky, odlesky dřívější existence.

V rysech nestvůry Nikko s úlekem rozpoznal náznak podoby své matky. Následovala řada neznámých tváří, další Tuláci a kolonisté. A pak, jako by ho kříženec poznal, vrátil se k přízračné podobě Marly Chan Tylarové.

Orli seskočila k Nikkovi, pokusila se ho vtáhnout do vozu, když vtom si i ona všimla, že stvůra připomíná Mariu Chan Tylarovou, ženu, která se jí ujala. Nikko na tvora nehnutě zíral a čekal, že je oba srazí k zemi.

Jenže podivný hybrid se místo toho obrátil proti jednomu z klikisských válečníků, uchopil ho za roh na jeho hřebeni a zkroutil ho tak, že mu utrhl hlavu. Zaskočený válečník zacvakal, zatřepal krovkami, načež se zhroutil k zemi, kde se ještě chvíli svíjel.

Zbylí dva vojáci, ovládaní stále ještě zmateným bridex, se odvrátili od uprchlíků a vrhli se na kříženec, který se tak nečekaně postavil proti nim. Bledý hybrid útok opětoval, bušil do nich a řezal.

„Tak jdeme, kruci!“ křičela Tasia.

Nikko udělal nejistý krok vzad a narazil do vozítka, nedokázal však odtrhnout oči od probíhajícího souboje. Robb ho popadl za ruku a zařval mu do ucha: „Mizíme odtud!“

Jenže klikisský vůz se ani nehnul. Motor zachrčel, vozidlo poskočilo kupředu, otřáslo se a znovu se zastavilo.

Marie-kříženci se podařilo zabít druhého válečníka, zatímco třetí sekal do jejího bledého těla. Nikko nechápal, co se děje. Když domarové pozřeli obyvatele osady a začlenili lidskou DNA do genetické výbavy úlu, převzali snad také nějaké vzpomínky? Bylo v onom tvorovi skutečně cosi z jeho matky?

Dorazili k nim další tři válečníci, řízení myslí úlu, a připojili se k útoku na zrádného kříženec. Rozzuření klikissové hybrida obstoupili a roztrhali ho na kusy. Nikko zasténal.

Motor začal vydávat jakési zvuky, ale Tasia stále nevěděla, jak stroj uvést do pohybu. Klikisští válečníci pokrytí cákanci slizu se k nim blížili. Orli vystoupila z vozu a postavila se jim tváří v tvář.

„Co to dělá?“ křičel Robb. „Nastup si, holka!“

Neškoleným, ale jasným sopránem začala Orli zpívat rytmickou melodii. Tu melodii klikissové znali… i když jinak. Orli zpívala „Greensleeves“. Takovouhle hudbu bridex nikdy neslyšelo. Válečníci strnuli, pozvedli své pilovité končetiny a naklonili hlavy. Orli zpívala dál a dál.

Víc času Tasia nepotřebovala. Konečně se jí podařilo uvést podivné vozidlo do pohybu.

Nikko, stále otřesený tím, co viděl, chytil Orli za ruku a vtáhl ji do otevřeného vozidla právě ve chvíli, kdy se rozjelo. Jakmile dívka přestala zpívat, klikissové se opět vrhli kupředu, ale to už vůz svižně ujížděl pryč.

Nikko a Orli seděli vedle sebe, oba nesví, třebaže každý z jiného důvodu. DD mlčel a Nikka napadlo, jestli i compa může něco vyvést z míry.

„Ať už jsem viděl cokoliv,“ hlesl Nikko, „už to nikdy znovu vidět nechci.“

134 ☼ Davlin Lotze

Hudba zmlkla mnohem dříve, než čekal, a Davlin poznal, že je zle. Reproduktory zapraskaly a pak ztichly docela. Brouci zřejmě našli Orliny klávesy a zničili je –

Doufal, že se z města stačí dostat dřív, než k tomu dojde.

Kradl se temnými chodbami, plížil se šerem podél stěn, ale schovat se nejspíš stejně nemohl. Klikissové svými tykadly vnímali vibrace vzduchu, nevylučoval ani, že ho dokážou najít pomocí čichu nebo chuti, a pak by na tom byl stejně, jako by za sebou nechával barvou nakreslenou čáru. Jakmile po něm začne pátrat bridex, jeho šance budou mizivé.

Davlin se rozběhl.

Nesl si osvětlovací granát a kovovou trubku, které si tajně nechal, když vybrakoval armádní skladiště. Žádná velká sláva, ale s holýma rukama se cítil nesvůj.

Když dorazil k malému ventilačnímu otvoru, prozkoumal situaci venku. Na bojišti právě llarští domarové požírali mrtvé klikisse a shromažďovali tak genetické informace poraženého podúlu pro další dělení. Bridex se brzy znovu rozdělí, rozmnoží svůj úl a nahradí válečníky padlé v této bitvě.

V dálce za domary zahlédl skupinku lidí ujíždějící pryč v klikisském voze. Davlin si zhluboka oddechl, z ramen jako by mu spadla velká tíha. Teď věděl, že se ostatním podařilo uprchnout. Jistě odletí hned, jakmile zachrání uprchlíky skrývající se v pískovcových jeskyních.

V té chvíli mu bylo jasné i to, že už je nikdy nedostihne. Svým způsobem to bylo osvobozující. Teď měl volné ruce a mohl si hledat vlastní únikovou cestu. Na tyto věci byl ostatně odborník.

Dospěl k názoru, že nejsnáze se z planety dostane skrze portál ve starém městě. Kdekoliv to muselo být lepší než na

Llaru – pokud se mu ovšem podaří najít planetu, která ještě není zamořená klikissy.

Zamířil hlouběji do starého města. Věděl, kde je portál umístěn, neboť jím na planetu přišel společně s crennskými kolonisty. Běžel k hlavnímu shluku ruin, v tunelech však zaznamenal nezvykle velký počet dělníků a zvědů.

Dva ostnatí válečníci zamávali článkovitými předními končetinami a otočili k němu hlavy. Bylo zřejmé, že bridex už jeho přítomnost dále ignorovat nebude.

Davlin neváhal. Vrhl se kupředu, napřáhl se a zabodl kovovou trubku do hrudi nejbližšího válečníka. Ten zacvakal klepety, zasyčel, zahvízdal a svalil se na zem. Byl tak těžký, že při pádu vytrhl Davlinovi trubku z ruky. Druhý válečník po něm sekl a jeho pilovitá paže se Davlinovi zaťala do ramene a zad. Cítil, jak mu pařát zaskřípal o kost.

Ochromený se vlekl pryč od ostatních klikisských válečníků. I když silně krvácel, rozběhl se ze všech sil. Brouci vyrazili úzkými chodbami za ním a ostny na svých krunýřích drhli o nerovné stěny. Davlin cítil, jak mu těžknou a chladnou nohy, hrozivé hmyzí nestvůry přitom slyšel těsně za sebou. Nahmatal granát, ale ještě chvíli počkal. Zahnul za roh a klopýtavě proběhl klenutým vchodem vedoucím do jeskyně s lichoběžníkovým kamenným oknem.

V místnosti už na něj čekalo deset dalších klikissů připravených k boji. Na zemi leželo několik mrtvých členů nepřátelského úlu, jejichž těla dělníci trhali na kusy a odváželi pryč. Zezadu se k němu se syčením a cvakáním hnal jeden z pronásledovatelů. Když jeho směrem vyrazili i válečníci uvnitř jeskyně, aktivoval granát, nastavil spínač na tři vteřiny a hodil granát do místnosti.

Vtiskl si cestu do paměti a zavřel pevně oči. Musel se dostat ke stěně s portálem. Krvácel, klopýtal kupředu a počítal přitom do tří. Ani nečekal na záblesk. Prudce vzplanuvší světlo zahnalo stvůry zpět, a když Davlin znovu otevřel oči, viděl jen

zářící světelné body. Okraje jeho zorného pole vyplňovalo znepokojivé černé zrnění. Rána táhnoucí se přes ramena nesnesitelně bolela. Vyměšovali snad klikissové nějaký jed? Cítil, jak se mu po zádech a po nohou řine krev.

Konečně se dostal ke kamennému oknu. Hladký lichoběžník jako by ho vábil. Udeřil do něj dlaní, ale narazil na pevnou plochu. Natáhl ruku, aby stiskl nějakou dlaždici s koordináty – jakoukoliv – a slyšel přitom, jak se klikissové se sykotem a chřestěním blíží. Doufal, že je granát ochromí na delší dobu.

Davlin zatlačil na dlaždici a portál zajiskřil. Neměl tušení, jakou planetu to vybral, a bylo mu to jedno. Pokusil se projít skrze plochu, která ještě před chvílí byla hladkou kamennou deskou.

Jeden z klikissů ho chytil za nohu. Ostré drápy se mu zaryly do stehenního svalu, zasekly se a táhly ho zpátky. Davlin prostrčil ruce portálem v zoufalé snaze chytit se za rám. Vrhl se na něj další hmyzí bojovník, popadl ho za ruku a oderval ho od kamenné brány.

Davlin křičel a bojoval ze všech sil, ale všechno bylo marné. Spáry klikissů ho řezaly do paží, další ostrá hmyzí končetina se mu zaryla do levého boku mezi žebra. Silně krvácel. Jeho zranění byla příliš vážná, aby se mohl účinně bránit.

Válečníci ho strhli vzad a vlekli pryč, na kamenné podlaze za nimi zůstávala široká krvavá šmouha. Davlin ještě viděl, jak do místnosti přišli dva domarové. Svými těly zatarasili východ a on už neměl kam utéct.

135 ☼ Yazra'h

Hranolový palác začal zářit jako slunce. Některé z velkolepých kopulí se už roztavily. Zdálo se, že faerové jsou všude.

Ildirané potřebovali vůdce, i když tam Mág-imperátor nebyl. První následník Daro'h chápal svou povinnost – musel najít způsob, jak proti plamenům bojovat. A Yazra'hiným úkolem bylo udržet ho naživu.

Odvlekla Prvního následníka pryč ze sálu pod nebesférou, společně s ostatními, které se snažila zachránit. Sotva opustili trůnní síň, proměnila se skleněná kopule nebesféry v obrovskou lupu. Všechny rostliny a zvířata pod ní zčernaly, zkroutily se a vzplály. Osamělá ratolest na střeše paláce byla sežehnuta už při prvním průletu ohnivých koulí.

Když adar Zan'nh opětoval útok a namířil na nepřítele proudy vody, Yazra'h pobídla ostatní k ještě většímu spěchu. Vzduch jim spaloval hrdla i plíce. V mihotavém světle utíkali chodbami, dolů po schodech, přes otevřené sály, kde jim hrozilo značné nebezpečí, jen aby se dostali ven. Trojice isixkých koček běžela po celou dobu s nimi.

Daro'h, stále zabalený do žáruvzdorné plachty, se zeptal: „Můžeme se dostat k adarově bitevníku?"

„Nevím – ale docela určitě musíme pryč z Hranolového paláce!"

Osira'h a jejím mladším sourozencům se horečnatě leskly oči. I když tvrdili, že se od nového *thisma-telin*ku odtrhli, zůstávali propojení způsobem, jaký Yazra'h dosud neviděla. Dokonale soustředění.

„Měli bychom jít na to místo, kde se sbíhá sedm proudů," řekla Osira'h. „Ve vodě v podzemí bychom mohli být v bezpečí, aspoň dokud se nedostaneme k adarovi."

Yazra'h chytila Prvního následníka za rameno a nasměrovala ho do jiné chodby. „Ano, přesně to uděláme. Tudy!" Vedla je, dokud nevyšli klenutým bočním východem ven na vzduch páchnoucí po spáleném mase. Při každém nádechu je pálila v plicích horká pára vznikající při vodním útoku Sluneční flotily. Červené a žluté okenní tabule se roztříštily a všude kolem ležely nebezpečné barevné střepy.

Faerové tančili po celé obloze a šlehali kolem sebe plamennými jazyky připomínajícími sluneční protuberance. Adarovy bitevníky ze svých nádrží dál chrlily vodu na ohnivé koule ve snaze je uhasit. Další faerská loď zčernala a zřítila se do města jako pohasínající uhlík. Yazra'h pálily oči, kdykoliv se pokusila na nebeské divadlo pohlédnout.

Stovky strážců zemřely, zahubené žárem. Yazra'h spatřila družinu těžkooděnců v lesklé zbroji, kteří se spěchali postavit elementálům. Elitní bojovníci si oblekli plnou zrcadlovou zbroj, nasadili přilby a ozbrojili se laserovými kopími. Bojovala po jejich boku, cvičila s nimi, měřila s nimi své síly a považovala je za své přátele. Yazra'h znala jejich výjimečné schopnosti. Snad jejich zbraně uspějí tam, kde vše ostatní selhalo.

Z nebe se na ně řítil faerský elipsoid. Yazra'h křikla na své kočky a všichni se rozběhli zpět do skrovného úkrytu, který jim skýtal klenutý boční východ. Daro'h přes sebe, Osira'h a ostatní děti přehodil svou žáruvzdornou plachtu a strhl je k zemi.

Těžkooděnci pozvedli laserová kopí, vyslali do vzduchu spršku ostrých paprsků a pak se skrčili za zrcadlové štíty. Někteří z mužů vykřikli, když k nim skrze skuliny a spoje pronikly ohnivé jazyky. Další stáli pevně a odráželi plameny a světlo zrcadlovými štíty. Zářivé odlesky sice elipsoidu nijak neublížily, štíty však alespoň odklonily tepelnou vlnu.

Když ohnivé koule s burácením odletěly, ukázalo se, že více než polovina těžkooděnců zahynula a jejich těla se navršila coby blýskavá hromada rozbitého brnění. Jeden z těch, kteří přežili, zasípal: „Jdi, Yazra'h! Odveď Prvního následníka!"

Skupinka konečně dorazila k obrácené fontáně – sedmi stoupajícím proudům, které se slévaly a padaly jícnem dolů do nádrže, odkud byly dále rozváděny systémem kanálů. Osira'h se nad otvorem naklonila. „Už jsme tam byli. Zvládneme to. Můžeme tam skočit."

„Udělejte, co Osira'h říká," řekla Yazra'h. Na pochybnosti nebyl čas. Její kočky od propasti ucouvly, chlupy zježené, vyceněné zuby. Daro'h odhodil svou ochrannou plachtu a vykročil na pomoc dětem.

Z brány se náhle vynořil Rusa'hův ohnivý avatar obklopený jasným světlem. Záře, která z něj vycházela, se odrážela na křišťálových plochách Paláce. Měl klidný a spokojený výraz, ale jeho hlas duněl. „Kde je Jora'h?"

„Je v bezpečí!" zakřičel na něj Daro'h.

Jedna z isixkých koček se pošetile pokusila svou velitelku bránit a skočila ohnivému muži po krku. Rusa'h udělal jen malé gesto a oheň, který ho obklopoval, jasně vzplanul. Kočka zmizela v oblaku kouře a Yazra'h vykřikla. Zbylá dvě zvířata zavrčela, ale Yazra'h je schovala za sebe. Srdce jí rvala bolest. Obličej se jí zkřivil vztekem, ale nehodlala obětovat svůj život jen tak.

„Osira'h, do vody. Hned!" Dívka chytila bratra Rod'ha za ruku a společně skočili přes hranu pěnícího vodopádu. Hned za nimi skočili také Gale'nh, Tamo'1 i Muree'n.

Rusa'h vyslal z rukou ohnivé jazyky. Yazra'h stačila ještě včas uchopit ohnivzdornou plachtu a ochránit jí Daro'ha, sebe i své dvě kočky. Cítila, jak do nich buší nárazy horkých vln, vzduch žhavý tak, že se nedal dýchat. Na sežehlých prstech se jí dělaly puchýře.

Několik posledních těžkooděnců semklo své zrcadlové štíty a za zuřivého pokřiku se vrhli na šíleného místodržícího, namířili na něj svá kopí a vyslali laserové pulzy. Jeden muž dokonce vrazil do ohnivého Rusa'hova těla křišťálový hrot. Faerský převtělenec sebou škubl, zařval, roztříštil křišťálové kopí na kusy a mrštil proti těžkooděncům ohnivou vlnu. Padli do jednoho. Ani jejich zbroj je před tak mocným útokem nemohla ochránit.

„Copak tady musím stát a dívat se, jak kvůli mně umírají?" zvolal Daro'h. Yazra'h ukázala k vodopádu. „Ne! Musíš jim

dovolit, aby vykoupili tvůj útěk.“ Nevybíravě ho postrčila do proudu kaskády, pak za ním shodila své váhající kočky. Právě ve chvíli, kdy na ni Rusa’h vychrlil další oheň, vrhla se přes okraj a padala dolů do dunícího vlhkého jícnu. Rázová vlna ji těsně minula, převalila se přes soutok proudů a vytvořila mlžnou clonu.

Yazra’h padala nejméně deset metrů bičovaná proudy vody, až se potopila do hluboké a slastně chladivé tůně, v níž se už pokoušela plavat změť lidí a zvířat. Na spálené kůži jí naskakovaly puchýře. Většinu vlasů měla sežehnutou a sotva viděla. Její dvě zmáčené kočky se ze všech sil snažily udržet nad hladinou.

„Tudy!“ zvolala Osira’h. Proud je unášel tunelem, jeden do druhého naráželi, ale nakonec se vynořili v jednom z kanálů, který vytékal zpod oválného pahorku. Daleko od Rusa’ha.

Voda byla plná zuhelnatělých těl poutníků, které zahubily ohnivé koule. Když se kanál rozšířil, vytáhla Yazra’h Osira’h a Gale’nha na břeh a brodila se přitom blátem, které pokrývalo jejich zarudlou kůži. První následník Daro’h pomohl Raďhovi s jeho mladší sestrou, pak vytáhl komunikátor, který vzal s sebou, a spojil se s adarem Zan’nhem. V mžiku přišla potěšující zpráva.

„Zaměřili jsme vás. Posílám pro vás rychlý člun. S těmi ohnivými koulemi už nemůžeme dál bojovat.“

Faerové na nebi žhnuli stále jasněji. Nad hlavami jim přelétl bitevník adara Zan’nha a Yazra’h zahlédla, jak se k nim snáší malé plavidlo. Než přistálo, byli už všichni venku z vody i z rákosí, které rostlo na břehu. Yazra’h, První následník Daro’h, Osira’h se svými čtyřmi sourozenci i dvě přeživší isixské kočky se vyškrábali na palubu záchranné lodi. Byli vyděšení, unavení a popálení, ale byli naživu. Přežili všichni. Plavidlo Sluneční flotily nezůstalo na zemi ani dvě minuty. Spěchalo zpátky k vlajkové lodi a hořící Ildiru nechalo za sebou.

136 ☼ Tasia Tamblynová

Osquivel, přestože potlučený, pokrytý záplatami a prachem po nedávné havárii, byl pořád tou nejkrásnější věcí, jakou kdy Tasia viděla.

Po útěku z klikisského města ujížděli, natřásali se a kličkovali nerovným terénem, řídili se přitom hvězdami, svým instinktem a odvahou. DD dělal co mohl, aby vybral nejvhodnější cestu, zatímco Robb a Tasia zápasili s bizarním ovládáním. Pár klikissů se je bez velkého nadšení pokusilo pronásledovat, ale uprchlíci získali náskok.

Když před sebou v osamělém kaňonu uviděli loď, Robb zastavil. Tasia zasténala a vystoupila z klikisského stroje. Vůz byl rychlý, ale ryze funkční, pohodlí nepatřilo k jeho silným stránkám. „Tak, teď všichni rychle na palubu! Musíme doletět k jeskyním. Vůbec mě netěší, že tam budeme přistávat, ale už nemůžeme ztrácet čas."

Orli ukázala před sebe. „Někdo tam už je. To je pan Steinman!"

U *Osquivelu* stáli Steinman, Crim Tylar a ještě tři Tuláci, v rukou zbraně, a svítili na vozidlo. „Bylo už sakra na čase, abyste dorazili!" prohlásil Steinman. „Kde jste byli tak dlouho?"

„Malý problém s klikissy," vysvětlil Robb. „Přišli jsme o Davlina."

„A Margaret Colicosovou," dodal DD.

„Jsou mrtví?"

„Kdoví…"

Tuláci vypadali zaraženě. Nikkův otec potřásl hlavou. „Musíme se pro ně vrátit."

„Máme jasné rozkazy se nevracet," řekla Tasia úsečně. „Davlin by nás zabil, kdyby si myslel, že kvůli jeho záchraně budeme riskovat životy vás všech. Kromě toho si myslím, že už je stejně moc pozdě."

Robb řekl: „Teď musíme pryč. Klikissové jdou po nás.“

Tasia nastražila uši a zdálo se jí, že slyší nějaké cvakání a šelestění. Brouci je ale ještě vystopovat nemohli. „Dávej pozor, DD! Použij své senzory. Musíš nás varovat, kdyby bylo třeba.“

„Ano, Tasio Tamblynová.“

Tasia se zachvěla, protože si vzpomněla na svého vlastního compa, EA, kterého klikisšťí roboti roztrhali na kusy. Nenáviděla je všechny – původní rasu *i* roboty, které tato rasa stvořila.

Crim Tylar objal svého syna. Nikko přerývaně dýchal. O tom, co snad rozeznal v bledém klikisském hybridovi, se nezmínil. Sám se s tím ještě nevypořádal a nechtěl, aby o tom otec věděl. Ještě ne.

Steinman řekl: „Když jste se včera nevrátili, sbalili jsme si věci. A protože se nic nedělo ani dnes odpoledne, rozhodli jsme se dojít sem a počkat tady pro případ, že byste potřebovali pomoc.“ Potěžkal zbraň, kterou držel v ruce. „Byli jsme připravení.“

„Mezitím jsem provedl kontrolu systémů a seřídil motory,“ řekl Crim. „Dal bych vám ještě hodinu, pak bychom odletěli k jeskyním.“ Podíval se na Nikka. „Jsem rád, že jste se vrátili.“

DD otočil svou polymerovou tvář k hvězdné obloze a optické senzory mu přitom zářily. Pak obrátil hlavu zpátky k Tasii. „Obávám se, že se k nám blíží spousta klikissů – lodě v nízké letové hladině a několik samostatně letících brouků.“

Tasia neztrácela čas. „Všichni dovnitř. Okamžitě!“ Popohnala přátelského compa na palubu, počkala, až po rampě vyběhnou i ostatní, a zavřela průlez. „Budeme mít společnost! Rychle, startujeme! Jak dlouho může trvat, než naložíme ostatní?“

„Hejno klikissů je zatraceně dobrá motivace.“

Než se brouci dostali na dohled, zvedl Robb transportér nad okraj rokle a se zhasnutými světly klouzal jen pár metrů nad trávou a skalami v naději, že zůstanou nepozorováni.

„Tamblynová, nevzpomínáš si, jestli tady není něco vysokého, co by se nám mohlo postavit do cesty?“

„Párkrát jsem tudy šla, ale jistá si nejsem.“

„Já to tušil – měli jsme si dát práci s opravou lokálních senzorů.“ Spatřil skupinu balvanů a pro jistotu zvedl loď o něco výš, než bylo nutné. Crim Tylar upadl, ale rychle se zase sebral.

Neuběhlo ani deset minut a zahlédli před sebou siluety pískovcových skal s jeskyněmi a převisy. „O žádném vhodném místě k přistání nevím, Brindle. Posaď to kam chceš, a začneme nakládat lidi.“ Otočila se ke Crimu Tylarovi. „Kolik nás bude, pokud se sem dostanou všichni?“

„Myslíš, že by tu někdo chtěl zůstat?“

„Myslím, že budeme mít hodně naspěch.“

„Devadesát osm, řekl bych. Z toho nějaké děti.“

„A UR,“ řekl DD.

„Tak to se sem v pohodě vejdeme,“ řekl Robb. „Žádný strach.“

„Kdo tady má strach?“

Vybral k přistání hrbolaté místo plné kamení před hlavním masivem. *Osquivel* dosedl obklopen mračnem prachu zvířeného tryskami. Tasia vyběhla ven jako první, za ní následovali ostatní, zatímco Robb vysunul podpěry, aby loď prozatím stabilizoval.

„Všichni na palubu!“ křičela Tasia, která už viděla lidi běžící k lodi. „Tohle je poslední loď, která odlétá z Llaru, a brouky máme hned za zadkem! Musíme urychlit odbavení!“

„Čili všichni *poklusem!“* řval Steinman. Spolu s Tasiou jim vyrazili naproti.

Lidé spěchali přímo k nim, někdo vlekl balíky a vaky, jiní běželi tak rychle, jak jen mohli. Starosta Ruis byl uprostřed skupiny, povzbudivě pokřikoval a pobízel všechny směrem k *Osquivelu.* „Kde je Davlin? Proč nám nepomůže?“

„Je mi líto," řekla Tasia. Ruis strnul a nevěřícně zavrtěl hlavou. Tasia cítila potřebu nějak to vysvětlit, proto dodala: „Jen díky němu jsme měli dost času na útěk. Slíbil, že se z Llara dostane sám."

Ruis se chopil slabé naděje. „No, proč bych mu neměl věřit? Vždycky se ze všeho dostane."

Jednoruká robochůva stále věrně pečovala o své děti a přemlouvala je, aby šly co nejrychleji. Přesto několik dětí plakalo – všechny už příliš dlouho žily ve strachu. DD spěchal druhému compovi na pomoc. Orli vzala dvě malé děti za ruku a vyběhla s nimi vzhůru po rampě.

„Místenky nevedeme," prohlásil Nikko stojící vedle otce. „Vlastně tady ani není dost sedadel pro všechny. Prostě se sem nějak srovnejte a až budeme ve vzduchu, nějak to dořešíme."

Ve chvíli, kdy se u úzkého průlezu tlačilo posledních deset lidí, pohlédl DD na oblohu. „Tasio Tamblynová, blíží se k nám spousta klikissů. Museli nás sledovat."

„Stejně jsem si nemyslela, že bychom se jim ztratili nadlouho." Zakřičela na opozdilce: „Rychle dovnitř! Za patnáct vteřin zavírám průlez. Kdo to nestihne, zůstává tady. Skočte dovnitř třeba po hlavě, když to nepůjde jinak." Ti, kteří zůstávali ještě venku, začali v panice zahazovat svá zavazadla a strkat se, jen aby se dostali dovnitř. Nakonec to zvládli všichni a Tasia musela dva kolonisty odstrčit, aby mohla zavřít průlez.

Robb se usadil do sedadla pilota, nahodil opravené motory, chvíli zkoumal ukazatele a upravil nastavení. Tasia se prodrala do kokpitu napůl ohluchlá křikem vyděšených pasažérů. Robb se na ni podíval s neskrývanými obavami. „Jestli něco zkazíme, zůstaneme tady navěky. Neměli jsme čas ani na pořádný test motorů, natož na zkušební let."

Tasia upravila rozsah senzorů, aby mohla na obrazovkách kokpitu sledovat nebe nad nimi. Blížilo se k nim početné hejno blikajících bodů. „Tak jo, Robbe! Kolik času na to chceš? Pět, deset vteřin – kolik jen potřebuješ."

Aniž žádal o svolení, natáhl se Nikko mezi ně a z místa druhého pilota zažehl vertikální startovací trysky. *Osquivel* se otřásl a zvedl se. Loď se vznesla vzhůru právě ve chvíli, kdy dorazily nízko letící klikisské lodě podobné roji rozzuřených vos. Tři samostatně letící válečníci narazili do trupu, chvíli škrábali na dveře a průzory, pak se ale zranění brouci neudrželi, pustili se a padali k zemi.

Klikisské lodě se k nim však blížily ze všech stran. Robb a Nikko společnými silami řídili loď a mířili s ní v ostrém úhlu vzhůru. „Všichni připoutat!“ křikla Tasia a vklouzla za opravené ovládání zbraňových systémů. Střílela bez míření, neboť došla k názoru, že nemůže trefit nic jiného než klikisse. Čtyři body na jejích obrazovkách zmizely v obláčcích explozí.

„Teď se ukáže, jak velkou akceleraci tahle loď zvládne!“ zvolal Robb.

Orli a Steinman se drželi lavičky v zadním oddílu pro cestující. DD a UR nějak dokázali udržet rovnováhu, jako by jejich nohy byly přilepené k podlaze.

Přímo nad nimi senzory zachytily skupinu vzájemně propojených klikisských lodí sestupujících z oběžné dráhy. „Tohle by mohl být problém.“ konstatovala Tasia.

„Tak začni střílet!“

Další sprškou střel vytvořila ve formaci lodí díru. Hořící trosky prolétly vzduchem kolem nich. *Osquivel* pokračoval v prudkém stoupání, až překročil hranici atmosféry. Proletěli shlukem nepřátelských lodí, některé donutily k úhybnému manévru, ostatním unikli.

Tasia vydechla úlevou a odstrčila Robba od ovládání. „Nech mě řídit!“ Nevydechla si, dokud neaktivovala mezihvězdný pohon, díky němuž zůstalo Llaro daleko za nimi.

137 ☼ Patrick Fitzpatrick III.

Patrickovy city k Zhett byly stále silnější. „Pocházím z velmi bohaté rodiny, ale moc ti toho nabídnout nemohu. Teď už ne.“

„Ten největší dárek jsi mi už dal, Fitzi, nikdy na něj nezapomenu.“ Z jedné z mnoha kapes kombinézy vytáhla složený list papíru, a když jej rozevřela, objevila se barevná (i když trochu neumělá) kresba kytice květů, kterou jí nechal na dveřích kajuty, když se snažil získat její pozornost.

Když obrázek uviděl, zasmál se. „Ty sis to nechala?“

„Jistěže ano. Je vidět, že sis dal záležet. Moc dovednosti v tom není, zato spousta práce.“

„Ani jsem si nebyl jistý, jestli jsi ji dostala. Neodpověděla jsi mi.“

„Podle mě sis taky žádnou odpověď nezasloužil. Ještě ses neomluvil.“

„Nedala jsi mi šanci! Nedovolila jsi, abych s tebou promluvil.“

Pokrčila rameny, jako by to byl nepodstatný detail.

„No, alespoň jsem se očistil. Snažil jsem se odčinit všechno, co jsem provedl. Přiznal jsem se ke všem hrozným činům, které Tuláky poškodily.“

Zhett si podrážděně povzdychla. „Ale nikdy ses neomluvil *mně*.“

Zamžikal, jako by se mu nedostávalo slov. Nakonec řekl: „Jak to myslíš? Vystoupil jsem před všemi těžaři. Všem Tulákům a celé Konfederaci jsem řekl, co jsem udělal. Stál jsem před porotou. Dokonce jsem kvůli tobě šel po prkně!“

Zhett pozvedla své tmavé obočí. „Ty mě neposloucháš, Fitzi! Neomluvil ses *mně*.“

Patrick toho měl na svědomí tolik a jeho činy měly tak dalekosáhlé důsledky, že si teprve teď uvědomil, co chtěla

Zhett slyšet. „Mrzí mě, že jsem tě podvedl. Mrzí mě, že jsem tě zavřel v tom skladišti a obelhal tě, abych pomohl ostatním utéct. Využil jsem tě, a to sis nezasloužila. Mrzí mě, že jsem ranil tvoje city."

„To je krok správným směrem, ale ještě na tom budeme pracovat." Znovu ho políbila. „Odměním tě pokaždé, když se ti to povede."

Když mu Zhett ukázala saténovou stuhu vyšívanou složitými klanovými symboly, Patrick nechápal, jak je pro ni důležitá. Del Kellum se ale dmul pýchou. „Pracovala jsi na té zásnubní stuze celé roky, děvenko!"

„Ale ne," odpověděla rychle, ale když se na ni otec pochybovačně usmál, zrudla.

„Nastavte zápěstí!" zvolal Kellum zvučným hlasem. Zhett zvedla ruku. Patrick začal zvedat levačku, ale Zhett ho vzala za pravačku a podržela ji vedle své. Stáli naproti sobě.

Kellum se na něj podíval. „Tohle přece chceš, ne – teda vzít si Zhett?"

Patrick odtrhl oči od mladé ženy, pohlédl na jejího otce, ale nezaváhal ani na okamžik. „Ovšemže ano! Já… jenom neznám vaše obřady."

„To je v pořádku. Zatraceně, stejně je vymýšlíme za pochodu."

Zhett se uchichtla. „To jistě! Pokud jde o tulácké tradice, jsi ten největší staromilec, kterého znám."

„Ššš! Neprozrazuj moje tajemství. Tenhle mladý muž zatím do našeho klanu nepatří."

Stáli na malém soukromém balkonu těžeru, ne na hlavní nebo startovací palubě. Kellum možná dokázal Patrickovi odpustit, ale jako vůdce klanu nebyl ještě připraven dopřát mu okázalé přijetí. Tenké silové pole chránilo balkon před studeným větrem, Patrickovi však přeběhl mráz po zádech pokaždé, když se Zhett dotkl.

„Děkuji, že jste mě přijali mezi sebe, pane. A taky děkuji, že jste mě nenechal skočit z toho prkna.“

„Tak se snaž, abych toho rozhodnutí nelitoval, zatraceně!“

„Budu. Slibuji.“ Patrick nemohl od Zhett odtrhnout oči a zdálo se mu, jako by úžas nad tím, že je konečně s ní, neměl nikdy vyprchat. „Kéž by to viděla babička! Tvůj otec a stará ’madam Fúrie‘ mají hodně společného.“

Patrick mohl jen hádat, jaká by asi byla reakce Maureen Fitzpatrickové, kdyby se dozvěděla, že se její vnuk s modrou krví, se všemi svými předky a rodinnými závazky, rozhodl pro sňatek s tuláckou dívkou. Jeho babička by z toho nejspíš šílela, ale neměla by do toho co mluvit – což by staré dámě zřejmě vadilo ze všeho nejvíc.

Kellum vzal pruh látky, ovinul jím jejich zápěstí a zavázal jej na uzel. Patrickovi se zdálo pohodlnější otočit ruku tak, aby se jejich dlaně dotýkaly, a propletl své prsty s prsty Zhett.

„Nyní vlákna vaší lásky spojila vlákna vašich životů. Ten uzel přetrvá navěky, i kdyby ho ostatní neviděli.“ Kellum ustoupil a založil ruce v bok, jako by na něco čekal.

„Co mám udělat teď?“ zašeptal Patrick.

Zhett se k němu přivinula a dlouze a soustředěně ho políbila. Když se konečně přestali objímat, řekl: „Ach, tahle část se mi líbila!“

138 ☼ Sirix

Už když se před staletími poprvé probudil z hibernace, Sirix věděl, že černí roboti, kteří přežili, nemohou nikomu věřit. Původními klikissy opovrhoval, Ildirany hodlal časem zničit a naučil se nenávidět také novou rasu – lidi.

Odmítal uvěřit, že jeho kdysi tak velkolepý kovový roj byl poražen.

Z jeho flotily uloupených válečných lodí OSZ už zbývalo jen dvacet plavidel včetně jedné lodi obří třídy. Přidalo se k němu několik nezávislých skupin černých robotů z různých enkláv, Sirix a jeho družina však stále nebyli v bezpečí. Klikissové je pronásledovali, poráželi je v jedné bitvě za druhou a hnali je z místa na místo.

Ustupoval a jádro jeho příznivců se stále zmenšovalo. Více než dvě třetiny vojenských compů už byly zničeny. Ještě bolestnější byla ztráta tisíců jedinečných černých robotů, výkonných strojů, které toho tolik pamatovaly. Jeho druhů…

Sirix se domníval, že touto dobou už bude ovládat celé Spirální rameno, dobude všechny původní klikisské planety a vyhubí celé lidstvo. Klikissové se však zdáli neporazitelní a jejich počty jako by byly nevyčerpatelné. I když roboti disponovali zbraněmi OSZ a měli strategickou výhodu, klikissové je opakovaně poráželi, ničili další jejich lodě a pronásledovali je v rojových lodích.

Proto se rozhodl dočasně skrýt. Opotřebené a poškozené lodě se vrátily na místo, kde se Sirix před časem probral k životu. Dvacet válečných lodí dorazilo do systému Hyrillky a blížilo se k ledovému měsíci, kde skupina klikisských robotů strávila v hibernaci několik tisíciletí. Podle dávné dohody s Ildirany tam roboti čekali zamrzlí v ledu, dokud Mág-imperátor před pěti sty lety neposlal na Hyrillku dělníky, kteří roboty „náhodou“ oživili.

Nyní mu to připadalo jako vhodné místo, kde si mohou odpočinout a rozhodnout se, co dál. Bylo by snad nejmoudřejší opět se skrýt na dalších tisíc let? O tom rozhodne spolu s dalšími černými roboty. Lodě OSZ těsně oblétly temný měsíc a Sirix a jeho druhové vystoupili na nerovný ledový povrch.

Sirixe jako vždy doprovázeli PD a QT. „Toto historicky významné místo chceme vidět,“ řekl PD.

„Měsíc Hyrillky je teď naše útočiště. Původní plán se zásadně změnil.“

Sirix, sunoucí se po zledovatělém terénu na prstovitých nohou, snadno našel zbytky jejich starého hibernačního úlu. Některé z tunelů, které vykopali Ildirané, se během uplynulých pěti set let zbortily. Ilkot a další dva černé stroje strhli zábranu chránící vstup. Někteří roboti si s sebou přinesli termální řezáky a s jejich pomocí vytvořili nové přístupové cesty k základně skryté hluboko v ledu.

Teprve když se se svými druhy ocitl hluboko uvnitř, v prostředí kde vládlo šero a neskutečně nízká teplota, cítil se alespoň trochu v bezpečí.

„Opotřebení je naší největší slabinou," řekl shromážděným černým robotům. „Povraždili jsme stovky tisíc, možná miliony klikissů, ale bridex plodí další a další bojovníky, stavitele a všechny myslitelné poddruhy klikisské rasy."

Ilkot otočil hlavu, jeho červené optické senzory vrhaly na ledové stěny slabé krvavé světlo. „Když padne kterýkoliv z našich robotů, je to nevyčíslitelná ztráta. Nenahraditelná." Podle Ilkotových propočtů zahynulo už 7 894 jejich druhů.

Sirix měl pochyby, že by se z takových drtivých ran mohli roboti ještě vzpamatovat. Poté, co se jim nepodařilo dobýt Zemi a lidé nařídili zničení hlavní továrny na výrobu compů, nemohl Sirix doplnit ani stavy svých compských pěšáků.

„Pokud budeme moci, rádi vám přispějeme svou radou," řekl QT.

Ani vědomosti tisíců černých robotů, ani taktické programy početných skupin vojenských compů nevedly k nalezení vhodného řešení. Sirix pochyboval, že by dva přátelští compové mohli přijít s něčím zásadním.

„Řešení naší krize je jasné," vstoupil do hovoru PD. „Potřebujeme víc klikisských robotů."

To bylo bolestně zjevné, ale Sirix věděl, že compové nenavrhnou nic užitečného. „Žádní další klikisští roboti už nejsou. Obnovili jsme všechny, kteří byli uvedeni do hibernace."

„Takhle to PD nemyslí.“ QT zřejmě došel ke stejnému závěru. „Musíte další klikisské roboty postavit. Nové roboty. Najít někoho, kdo je pro vás vyrobí.“

Sirix se zamyslel. Slyšel, jak ostatní roboti ševelí. Něco tak absurdního ho nikdy nenapadlo. Černé roboty vyrobili a naprogramovali klikissové před tisíci lety. Každý robot byl jedinečný, s vlastní pohnutou minulostí a nenávistí ke svým hmyzím stvořitelům. Klikisští roboti dosud nikdy nevytvářeli své vlastní kopie, jako by byli pouhými *stroji*.

Ale žádný podstatný důvod nebránil tomu, aby s tím začali.

„Skvělý nápad, PD a QT! Děkuji za váš pohled na věc.“ Přeměřil si ostatní černé roboty. „Musíme získat výrobní a průmyslová zařízení a přinutit jejich osazenstvo, aby dělalo to, co potřebujeme.“

139 ☼ Admirál Sheila Willisová

Willisová byla zatraceně ráda, že je zase u kormidla své obří lodi, jak se na správného admirála sluší. U Rhejaku nechala hlídkovat dva křižníky manta, a bylo to snad poprvé, co Hakim Allahu jejich přítomnost vítal s povděkem.

Jupiter mířil k Zemi. Ze všech mužů na palubách obří lodi a deseti mant se k ní odmítlo připojit jen sto šedesát tři. Willisová na ně nenaléhala, naopak, řekla jim, ať se řídí vlastním svědomím. Znali prezidentovy rozkazy, viděli záběry z Usku (někteří z vojáků se akce dokonce osobně účastnili) a vyslechli odsuzující Petrův projev.

Z těch, kteří s ní byli na Rhejaku, její volbu nepodpořilo jen několik málo mužů. Během svého pobytu na oceánské planetě totiž viděli, že oni „odporní rebelové“ jsou jen obyčejní lidé snažící se nějak protlouct životem. Měli tak přímou zkušenost s

tím, jak překroucená, neobjektivní a nestoudná byla obvinění Hanzy.

Ti, kteří se přiklonili na stranu Hanzy, byli převážně Lanyanovi věrní, a lodní vězení se rychle naplnilo nespokojenci. Willisová s nimi zacházela tak dobře, jak jen mohla, a slíbila, že je vysadí na Zemi, ale jen za určitých podmínek. Bylo to správné a čestné rozhodnutí (přestože se jí po čase mohlo škaredě vymstít). Stále však patřili k OSZ, jakkoliv se mýlili ohledně legitimity svých vůdců.

„Za malý okamžik budeme na okraji soustavy Země, admirále. Jak moc se máme přiblížit?“

„Ne víc, než je nutné k doručení balíčku. Shromážděte eskortu a začněte odvádět vězně na vzletové paluby.“ Pro ty, kteří se odmítli zúčastnit její „vzpoury“ vyhradila Willisová jeden výsadkový člun. Její technici si s lodí trochu pohráli, deaktivovali zbraně a do motorů instalovali regulační zařízení, aby omezili její rychlost. Tak jí zabere půl dne, než se dovleče k loděnicím v pásu asteroidů.

Willisová se důkladně protáhla a zamířila ke dveřím výtahu. „Já jdu do cely, vyprovodím generála osobně.“

Sjela na startovací palubu, kde její bezpečnostní jednotky hlídaly generála Lanyana. Rána paralyzérem mu způsobila několikadenní bolesti hlavy, ty však už ustaly. Mračil se na ni, rozzuřený jejím jednáním. „Udělala jste si nepřítele na celý život, Willisová…“ Její hodnost úmyslně vynechal.

„Možná, ale zase budu do konce života dobře spát, protože budu vědět, že jsem obyvatelstvo celé jedné planety zachránila před důsledky vašich špatných rozhodnutí – nebo bych měla říct prezidentových špatných rozhodnutí?“

„Měla byste říkat ’Ano, pane generále‘ a řídit se rozkazy.“

Převrátila oči v sloup. „Ráda bych si s vámi ještě chvíli povídala, na druhou stranu, pokud se mi někdy zasteskne po podobně plodné diskusi, pořád můžu mluvit do zdi. Měl byste

být rád, že jsem vás odvezla domů, místo abych vás vydala Konfederaci, kde by vás postavili před válečný soud.“

„To byste se neodvážila. Na to máte dokonce i vy dost rozumu.“

„Mám ho víc, než kolik jsem zatím mohla uplatnit, generále. Ale pokud vás to potěší, až donedávna byla radost pod vámi sloužit. Možná se časem zase vzpamatujete.“

Jedinou loď čekající v doku si Lanyan přeměřil se směsicí překvapení, hněvu a také pýchy, to když spatřil své vojáky nastupující na palubu. „Jenom jeden transportér? Vždyť se tam vejde jen sto osob.“

„Sto osob *pohodlně*,“ opravila ho. „Vy jich máte jedno sto šedesát tři. Budete se muset trochu zmáčknout, ale vaši věrní vojáci to jistě zvládnou.“

Zamračil se. „Děláte velkou chybu, Willisová!“

„Och, nějaké chyby se jistě staly. Jenom je pouze každý vidíme někde jinde.“

Chvíli zvažovala, že si Lanyana nechá a předá ho Konfederaci jako válečného zločince, sama si však nebyla tak docela jistá, jaká je její vlastní pozice. Možná se nakonec před soudem ocitne sama.

Mnohem víc ji trápilo, že se k ní odmítl přidat její vlastní zástupce Conrad Brindle. Když ho dala zavřít do jeho kajuty, oblékl si slavnostní uniformu a Willisová nakonec dospěla k názoru, že bude lepší nestrkat ho do vězení k ostatním. Měla nepříjemný pocit, když ho viděla kráčet po vzletové palubě směrem k transportéru a Lanyanovi. Brindle si ji přeměřil s nejasným výrazem v tváři. „Určitě si to nechcete ještě rozmyslet, poručíku Brindle?“

Odpověděl mrazivým tónem: „Nemohu se s čistým svědomím zúčastnit vzpoury proti svému velícímu důstojníkovi nebo vládě Země. Stačí, že se můj vlastní syn rozhodl dezertovat. To je pro rodinu už dost velká hanba.“ Obrátil se k

ní zády a následoval Lanyana na palubu. Brindle sám měl loď pilotovat.

Ustoupila zpět za ochranné pole zadržující atmosféru, vrata se otevřela a loď vyklouzla ven. Osamělý člun plul pryč od skupiny mant, poháněn svými oslabenými motory zamířil k vzdáleným loděnicím v pásu asteroidů, kde jeho osádka bude opět přijata do náruče Obranných sil Země.

„Výsadkový člun úspěšně odrazil, admirále!“

Willisová zalitovala, že se vše nevyvinulo jinak, obtížná rozhodnutí se však málokdy obešla bez obětí. „Motory a systémy podpory života fungují správně?“

„Ano, admirále. Do svého cíle dorazí, ale než za námi OSZ stihnou poslat své honicí psy, my už budeme dávno pryč.“

Zamířila na můstek. Teď velela skutečné bojové skupině. Ztrátu tak velké části zbývající flotily – deseti mant a jedné obří lodi – prezident Wenceslas nepříjemně pocítí.

Když se usadila do svého velitelského křesla, nařídila: „Zamiřte k Theronu! Uvidíme, jestli se králi Petrovi bude hodit pár válečných lodí.“

140 ☼ Celli

„Jsi připravená, dítě, a světoles je připraven na tebe,“ řekl Yarrod Celli a udělal jí na tváři další znamení barvou. „Dosud sem nezažil, aby stromy přijaly akolytu tak rychle.“ Od chvíle, kdy se její strýc připojil ke Kolkerovu učení, trávil většinu času ponořený do jakéhosi stavu neustálé radosti a zostřeného vnímání, své povinnosti však stále plnil a byl na Celli viditelně pyšný.

Měla hřejivý pocit. Coby akolytka *věděla,* že je připravená. Světoles ji chtěl a Celli teď věděla, že ji chtěl vždycky, jen

trpělivě čekal, až ke stejnému závěru dojde i ona. „Začala jsem se připravovat už dávno, když jsem ještě nebyla akolytkou.“

Solimar, stejně jako ostatní zelení kněží, vítal, že se k nim už brzy přidá. Když ji objal, Celli věděla, že je to jeden z posledních okamžiků, kdy je stále dělí hráz ticha. Už brzy se budou schopní dokonale sdílet. Jejich splynutí bude úplné.

Konečně měla Celli pocit, že někam patří. Po většinu života ji nikdo nevedl, nikdo od ní nic neočekával. Reynald, Beneto, Sarein, Estarra… ti všichni měli cestu přímou. Ale Celli, nejmladší dcera, nikoliv. Teď ale věděla, že stromy chtěly, aby se stala zelenou kněžkou, aby následovala Beneta, a sama to chtěla také.

Yarrod pomaloval obě její tváře novými znaky a vysvětlil jí, co bude následovat. „Všichni akolyté tím musí projít, než se stanou zelenými kněžími. Zvládneš to, jako jsem to zvládl já, jako to zvládli všichni z nás.“

Dokonce ani Solimar jí nebyl ochoten sdělit více podrobností, i když na něj naléhala. „Nechci ti zkazit překvapení.“

A tak Celli běžela sama do té nejhustší, nejtajemnější části lesa. Ráda by s sebou měla Solimara, ale nesměla. Tohle byla jen její vlastní cesta. Svižným tempem zdolávala kilometr za kilometrem, běžela místy, která nikdy předtím neviděla, přes zelené louky a houštiny, které byly ještě podivnější než ono místo, kde objevila růst dřevěného golema Beneta.

Když došla k tiché, přátelské rokli, instinkt jí napověděl, že musí vstoupit dovnitř. Stromy ji vedly prvním šepotem telinku. Větve, šlahouny i listí se rozestupovaly, jako by vegetace měla svou vlastní inteligenci. Když ji pak listy obalily jako kuklu a stiskly v podivném objetí, nepocítila žádný strach. Celli a světoles právě splynuli v jedno.

141 ☼ Král Petr

Petr byl přesvědčen, že vzrušující zprávy o Celli urychlily královnin porod. Hned potom, co se její mladší sestra vydala do hlubokého lesa, aby se stala zelenou kněžkou, praskla Estaře voda.

Zavolali theronské lékaře a porodní báby. Přispěchaly i tulácké ženy a nabízely mnohem víc pomoci, než bylo pro nekomplikovaný porod potřeba. Když se dostavily kontrakce, zůstal král Petr u Estarry. Bylo to jejich první dítě a nikdo si netroufal odhadnout, jestli porod bude rychlý a snadný, nebo dlouhý a obtížný. Petrovi připadalo, že každý okamžik trvá celou věčnost.

Estariny skráně zmáčely krůpěje potu, ale zdála se více znepokojená jeho zřejmými obavami, než vlastní bolestí. „Nedělej si o mě starosti, ženy tohle přece dělají už celá tisíciletí."

„Ale tys to nedělala ještě nikdy a žádný pokus nanečisto nemáš." Stiskl jí ruku silněji, než chtěl. Nemohl zapomenout, jak Basil dělal co mohl, aby jejich dítě zahubil, a obával se, že prezident ve svému úsilí neustane ani poté, co se dítě narodí. Ale porazili ho s Estarrou už dříve a jistě se jim to podaří znovu.

„Tohle může chvíli trvat," řekla v přestávce mezi kontrakcemi. „Jestli máš něco důležitého na práci, víš, kde mě najdeš."

„To důležité se děje tady. Odsud mě teď nedostane ani žádný z těch ukřičených Tuláků." Rychle pohlédl ke dveřím. „Pověřil jsem OXe, aby takzvané 'naléhavé záležitosti' vyřešil sám." Učitelský compo už byl v této práci tak zběhlý, že Petr dočasně přesměroval všechny úkoly na něj, aby se sám mohl věnovat Estaře a miminku. Svědomitý compo mu každou

hodinu podával souhrn, který byl předem zhodnocen a analyzován.

Idriss a Alexa si pochopitelně dělali starosti. I když Estarra byla jejich čtvrté dítě, mělo se narodit jejich první vnouče. Obcházeli kolem a vypadali nervózněji, než když museli jako vládci planety čelit politickým obtížím. „Ach, kéž by tady byli Reynald a Beneto, aby to viděli!“ řekla Alexa a hladila dceři čelo.

„A já si přeju, aby se domů vrátila Sarein,“ dodal Idriss. „Ta nejspíš děti nikdy mít nebude.“

Když Petr viděl lásku a obavy Matky Alexy, s bolestí si vzpomněl na svou vlastní matku Ritu Aguerrovou. V předchozím životě, než se nuceně stal králem, vracela se Rita domů po dlouhé směně na smrt unavená, ale přece si našla čas, aby s ním a jeho třemi bratry mohla být. Tahle rodina ale byla pryč – nejen jeho matka, ale i Rory, Carlos a malý Michael. Blížící se narození vlastního dítěte bolest z jejich ztráty zase oživilo. Chyběli mu tak strašně, že musel zavřít oči a zhluboka se nadechnout. Všichni byli mrtví… kvůli Basilovi.

Přes počáteční nadšení a následný záchvat paniky trval Estařin porod víc než den. Po prvních sedmi hodinách už tulácké porodní báby vypadaly znuděně. „Nějak si dává na čas, co?“

„To je dobře nebo špatně?“ zeptal se Petr. „Děje se něco?“

„U prvního těhotenství je to úplně normální,“ řekl jeden z theronských lékařů a sjel tulácké ženy pohledem.

Estarra vypila trochu šťávy a posadila se, už teď vypadala vyčerpaně. „Trvá to celou věčnost.“ S další kontrakcí zatnula zuby a prudce oddychovala. Přesto se dokázala na Petra usmát. „Ale já to zvládnu. Horší než nekonečné politické bankety a schůze hanzovní rady to přece být nemůže, ne?“

Zelených kněží a světostromů se zatím zmocňoval neklid a rozčilení, jako by se ve Spirálním rameni dělo něco podivného. Yarrod a ostatní kněží se vydali do lesů na soukromou poradu.

Ti, kteří přestoupili ke Kolkerovu novému *thisma-telinku* i původní zelení kněží pracovali společně a sdělovali si svoje obavy. Dokonce i obrovské stromové lodě verdani na oběžné dráze se ostražitě shlukly k sobě.

Druhý den ráno začala Estarra opravdu rodit. Kontrakce nabraly na intenzitě a tulácké porodní báby přestaly navrhovat císařský řez, jen aby „už bylo po všem“. Při pohledu na Estařinu zjevnou bolest, odhodlání a vytrvalost se Petr cítil bezmocný. Když ale zkusil poodstoupit a projít se po místnosti, chytila ho za ruku a přidržela ho u sebe.

Po dlouhém čekání proběhl vlastní porod rychle. Estarra vypadala unaveně, sedřeně a naprosto šťastně. Petr seděl vyčerpaně na kraji postele a společně drželi svého novorozeného syna. Chlapeček byl zdravý a s chutí si zakřičel, aby ho slyšel celý světoles. Petr se s úžasem dotkl jeho maličkého nosíku. Matka Alexa jako by se vznášela, zatímco Otec Idriss tam jen tak stál a slzy mu stékaly do černého plnovousu.

Petr hleděl na svou ženu a novorozeného syna s láskou, která byla tak nezměrná, tak hluboká, že dosud netušil, že něco takového může vůbec existovat. A znovu si přál, aby tam s ním mohla být jeho matka. I pro ni by to bylo první vnouče. Rory, Carlos a Michael by byli strýčkové…

Ani tato hořkosladká vzpomínka však nepřehlušila jeho štěstí. Chlapeček měl oči po Estaře a jemné tmavé vlásky jaké míval Petr, než na něm Hanza provedla genetické úpravy, které jejich barvu změnily na blond. Sklonil se a políbil synka na čelo. Ještě nikdy v životě se necítil tak pyšný.

„Budeme mu říkat Reynald, po tvém bratrovi,“ zašeptal Estaře. „Souhlasíš?“

„Ano, to budu moc ráda.“

142 ☼ Prezident Basil Wenceslas

Lod‘ Mága-imperátora byla k Zemi dopravena bez velikého povyku, přesně jak Basil nařídil. Skvostný bitevník byl za pomoci silných tažných paprsků odvlečen na měsíční základnu OSZ a tam ukotven stranou tak, aby unikl pohledům náhodných pozorovatelů. Prezident musel Jora’ha náležitě poučit a proškolit, než mu poprvé dovolí ukázat se na veřejnosti.

Basil potřásl hlavou. Další domnělý spojenec, který se obrátil proti Hanze, další zklamání, další zrada…

Admirál Diente si zasloužil uznání za to, jak efektivně celou operaci vedl, a prezident se postará, aby se mu jej dostalo. Willisová musí být naopak potrestána za velezradu. Generál Lanyan se se svými poraženými a zahanbenými (i když ukázkově věrnými) vojáky vrátil domů s ostudou. Basil zuřil do té míry, že s Lanyanem odmítal hovořit, přestože od něj dostal několik zpráv se stále zoufalejším obsahem. Možná by měl velením Obranných sil Země pověřit admirála Dienteho. Zatím to byl jediný z velitelů, který doopravdy splnil daný rozkaz…

Když se Basil vydal na Měsíc, z čistě formálních důvodů s sebou vzal také zástupce Caina. Na palubě lodi Mága-imperátora měl být nejméně jeden zelený kněz, Basil proto zvažoval, zda nepovolat také Sarein, údajnou velvyslankyni Theronu, ta však měla v poslední době příliš mnoho otázek a neustále něco kritizovala. Rozhodl se, že ji z toho vynechá. Přes veškerou snahu se mu začala vymykat a prezident si nebyl jistý, zda jí ještě může věřit.

A pak tady byl Cain. Zástupce byl cestou na základnu viditelně znepokojený. „Tohle vám ildiranské Impérium nejspíš nikdy neodpustí.“

Basil si povzdychl. „Vím, že s tím nesouhlasíte, ale ujišťuji vás, že je to správné rozhodnutí. Vidím světlo na konci tunelu. Všechno do sebe zapadne, jen co přivedu Mága-imperátora k rozumu.“

Lunární základna nenabízela žádný luxus. Bylo to prosté, účelné zařízení, kde se nováčci učili vyrovnat se s nepohodlím při výkonu služby. Kámen tvořící podlahu a stěny byl jednoduše potažen pečetící hmotou, vybavení bylo z kovu a skla vyrobeného z regolitu. Jora’h uvyklý pohodlnému životu v tak strohých podmínkách nejspíš nikdy nežil. Basil ho však nelitoval.

Mág-imperátor na něj čekal, ovšem Basil nespěchal. Po příletu na Měsíc se převlékl do slavnostního obleku, osvěžil se, zkontroloval jak vypadá a teprve potom se v doprovodu svého zástupce vydal do vězeňského traktu základny. Vstup do tunelů vedoucích k traktu, který byl vyčleněn pro ildiranského vůdce a jeho doprovod, hlídali vojáci OSZ. Rukojmí museli používat společná sociální zařízení a k jídlu se scházeli do jídelny, kde jim byla předkládána standardní strava OSZ. Basil si byl jistý, že si na takové podmínky zvyknou.

Jora’h, jehož našli ve společných prostorách, vypadal podrážděně a prochladle. Na rozdíl od svého otylého předchůdce se tento Mág-imperátor odvážil svůj

Hranolový palác opustit. Teď toho nejspíš litoval. Proč jen musel nejprve zamířit na Theron…

„Vítejte v Hanze, Mágu-imperátore,“ řekl Basil. „Omlouvám se za tyto podmínky. Časem se nám snad podaří sehnat pro vás pohodlnější ubytování.“

„Časem?“ Jora’h vykročil k Basilovi. „Nemůžete mě tady držet. Jsem Mág-imperátor ildiranského Impéria, žádná nicka nebo rukojmí, se kterým si můžete pohrávat podle libosti.“

„Jste zde jako můj host. Tato doba politických změn s sebou přináší mnoho věcí, o nichž by si Zemská hanzovní liga a

ildiranské Impérium měly promluvit. Až naše jednání úspěšně uzavřeme, s radostí vás nechám jít domů.“

„Musím se okamžitě vrátit na Ildiru!“ Jora’hovou tváří přelétl hněv a jeho cop se zazmítal jako had na rozpálené dlažbě. Basil sebou trhl, překvapený tím, že se cop pohybuje vlastní silou.

K Jora’hovi přistoupila jakási zelená kněžka. „Na Ildiru útočí faerové. Mijistra je v plamenech. Mág-imperátor tam musí být a vést svůj lid. Na Sluneční flotilu dopadá jeden úder za druhým.“

Tyto nečekané zprávy vyslechl Basil s velkým zaujetím. Čím jen Ildirané faery tolik podráždili? Pokud se už tak dost oslabená Sluneční flotila musela potýkat s dalším nepřítelem, tím lépe. Obranné síly Země se alespoň nebudou muset obávat odvety. „V tom případě jsem rád, že vám mohu nabídnout útočiště. Ochráníme vás.“

Zelená kněžka promluvila znovu. „Vyslala jsem do telinku zprávu hned, jakmile jste nás zajali. Král Petr a královna Estarra vědí, co se stalo.“

„Jen ať sem Petr klidně přijde třeba osobně!“ Basil byl rád, že té ženě vzal její ratolest. Tak už nebude moci přijímat ani vysílat žádné nové zprávy. Oddělení od vnějšího světa budou zcela v jeho moci.

Členem jejich skupiny byl i člověk, vědec. Basilovi se Anton zdál nějak povědomý, a pak si na toho mladého muže matně vzpomněl. Anton ho upozornil na zmizení svých rodičů, Margaret a Louise Colicosových, a žádal Hanzu, aby mu je pomohla najít. Basila napadlo, že během svého pobytu mezi Ildirany mohl zjistit něco důležitého. Nařídí, aby vědce vyslechli.

Zástupce Cain se dotkl Basilova lokte. „Pane, snad bychom v rozhovoru mohli pokračovat později, až se emoce trochu uklidní.“

„Můj lid čelí útoku," řekl Jora'h. „Nedá se čekat, že bych se *uklidnil.* Naopak."

„Návrh svého zástupce nicméně považuji za velmi dobrý, a navíc mám v centrále Hanzy důležitou schůzku s arcipáterem. Chtěl jsem vás jen pozdravit a zahájit naše rozhovory." Basil nasadil přátelský úsměv, jeden z těch, které nepoužil už hodně dlouho. „Vy i vaše družina zůstanete zde. Nemusíte si s ničím dělat starosti."

Basil se otočil a stráže OSZ za ním vstup do křídla uzavřely, čímž uťaly rozčilené protesty. Když se prezident s Cainem vracel zpět k raketoplánu, spokojeně se usmíval.

Arcipáter dorazil do nejvyšších pater hanzovní pyramidy. Tohle byl další člověk, který znal své místo a plnil pokyny. Basil doufal, že se mu postupem času podaří sestavit tým lidí oddaných její osobní vizi. Teprve tehdy bude Hanza zase silná.

Vůdce oficiální církve každý den vedl shromáždění, na nichž posiloval atmosféru strachu a paranoie vyvolanou návratem klikisských „démonů". Basil pochyboval, že by se hmyzí rasa o lidi zajímala, co by se za nehet vešlo. Oběti z řad civilistů se zkrátka ocitly ve špatnou chvíli na špatném místě. Pokud byli klikissové na pokraji vyhubení, sotva mohli představovat vojenskou hrozbu, přes všechna divoká hlášení, která o Pymu posílal generál Lanyan.

Cain seděl v kanceláři a sledoval arcipátera pročítajícího projev, který mu Basil sepsal. Prezident nahlas přemítal: „Racionální argumenty ani politika už na lidi neplatí. Pořád jsem jim dával šanci a věřil, že v zájmu celého lidstva sami zanechají svých malicherných hádek. K mému rozčarování však tato strategie nebyla úspěšná."

„A jakou jinou taktiku tedy použijete, pane prezidente?" Cain jako by ani nechtěl slyšet odpověď.

„Na tu racionální část obyvatelstva zabírají zákony, ale i ty bývají předmětem nekonečných debat a různých interpretací.

Zato *náboženské* zákony jsou daleko jednoznačnější. Nedávají prostor pro kompromisy a díky tomu jsou dostatečně účinné.“

„Takovou léčku lidé prohlédnou, pane prezidente. Chytří jsou na to dost.“

Basil se uchechtl. „Dějiny znovu a znovu dokazují pravý opak.“

Arcipáter zamračeně odložil nový proslov. „Je to vysoce výbušné.“ Když po něm Basil střelil pohledem, vousatý muž to rychle doplnil: „A výborné, pokud jde o kompozici! Máte pravdu, lidi je třeba trochu nadzvednout.“

„Dobře si to nacvičte, než s tím vystoupíte. Je to důležitý proslov.“

„Copak nejsou důležité všechny, pane prezidente?“

„Ovšemže jsou.“

Arcipáter se s mumláním vzdálil z Basilovy kanceláře a nechal ho samotného se zástupcem. „Já těmhle věcem rozumím, pane Caine. Pokud chceme vzbudit náboženský zápal – a přesně o to mi jde – potřebuje Hanza charismatického náboženského vůdce. Náš vypasený arcipáter na tu roli prostě nestačí. Je příliš krotký. Potřebujeme nového krále, který nás povede pod záštitou Sjednocení. Víte, lidé tápou, touží po skutečném monarchovi. To bude náš spasitel.“ Stiskl tlačítko, aby přivolal kandidáta, kterého tak dlouho držel v izolaci. „Už to chystám delší dobu.“

Basil toho mladého muže mnohokrát zpovídal, prošel si výsledky jeho výcviku a nakonec dospěl k názoru, že je připraven a dostatečně zpracován. Bylo na čase.

Dovnitř vešel kapitán McCammon, který vedl tmavovlasého prince s hnědýma očima a rysy tváře, které byly vzdáleně povědomé – ozvěna podoby krále Petra, stejná brada, stejné čelo. Basil si úmyslně vyžádal, aby neupravovali jeho vlasy a neměnili barvu jeho očí. Prezident chtěl, aby jejich princ, jejich nový král, vypadal přesně tak, jak by Petr očekával.

Zástupce Cain se postavil a snažil se mladého muže zařadit do správných souvislostí.

„Toto je náš nový princ. Arcipáter ho bude co nejdřív korunovat. Představíme ho obyvatelům Země a vyšleme o tom zprávu na všechny strany, dokonce i představitelům Konfederace na Theronu."

Mladý muž spořádaně napřáhl ruku, aby se mohl pozdravit s Cainem.

„Dovolte, abych vám představil krále Roryho." Basil si dovolil úsměv. „Petr bude přesně vědět, o koho jde."

143 ☼ Davlin Lotze

Stále ještě krvácel – a stále ještě dýchal – když ho klikisští vojáci přitáhli do síně nového bridex. Davlin se nepřestával vzpouzet, jednoduše se nedokázal vzdát. Spíš než zoufalství cítil rezignaci. Trochu omámený ztrátou krve si tupě uvědomoval, že má zlomenou levou nohu a pár žeber. S každým hlubokým nádechem cítil ostrou bolest, což svědčilo o nějakém vážném vnitřním zranění.

Klikissové dovlekli Davlina do zšeřelé klenuté místnosti. Sál bridex mu připomínal páchnoucí dračí sluj. Jenže on nebyl rytíř v zářící zbroji. Sotva se plazil. Znovu se pokusil bojovníkům vytrhnout. Spáry válečníků klouzaly po jeho zádech a pažích smáčených krví a klikissové museli zatnout své pilovité končetiny ještě hlouběji.

U vchodů se tyčila mohutná postava jednoho z nových domarů. I když i tohle stvoření mělo výrazné tygří pruhy, jeho tělo se od předchozí generace lišilo, mělo víc lidských rysů, nebylo však proto o nic soucitnější. Jakmile do místnosti vstoupil další obrovitý domar, a pak ještě dva, došlo Davlinovi, co se bude dít.

Llarské bridex v posledním střetu zvítězilo a domarové celé hodiny procházeli bitevní pole, sytili se a shromažďovali genetický materiál válečníků konkurenčního bridex. Všech osm domarů teď bylo potřísněno jejich tělními tekutinami, které jim zasychaly na čelistech, krunýřích a končetinách.

Aby llarské bridex mohlo dál vítězit v nekonečných válkách, muselo – opět – značně rozmnožit svůj úl. Přestože poslední dělení proběhlo teprve nedávno, poté co předchozí domarové pohltili llarské kolonisty, další generace klikissů rychle dorůstala a hltala každý kousek potravy, který v rozlehlém komplexu úlu našla. Nové bridex, jež se nadouvalo a rozpínalo mimořádnou rychlostí, nyní potřebovalo ve svém prudkém růstu pokračovat.

A Davlin mu k tomu měl posloužit. Válečníci ho hrubě hodili na zem hned při vstupu do místnosti, pruhovaní domarové ho uchopili a vlekli po hrbolaté podlaze, na níž zůstávala čerstvá krvavá stopa.

Pak uviděl bridex.

Mysl úlu byla odporná, převalující se hromada složená z mnoha částí, která připomínala rozkládající se mrtvolu prolezlou červy. Obrovská masa menších larev vytvářela jediné tělo, které vyplňovalo střed místnosti jako abstraktní sousoší. Pohnulo se a cosi jako hlava se zvedlo a otočilo k němu. Někde uvnitř převalující se masy pocítil děsivou, avšak nepochopitelnou inteligenci.

Bridex ho pozorovalo, jako by přesně vědělo, kdo je Davlin Lotze, jako by vědělo všechno o jeho minulosti i tajemstvích. Mohlo snad jít o ozvěny vzpomínek llarských kolonistů? I kdyby tomu tak bylo, nemohl očekávat slitování. Pokusil se zvednout, ale se zlomenou nohou neudržel rovnováhu. „Co ode mě chcete – co chcete od lidí?“

Místnost zaplnilo ohlušující bzučivé trylkování, jako by se ocitl uprostřed hejna kobylek. Nedostalo se mu žádné odpovědi – přinejmenším ne takové, které by porozuměl. Hluk byl stále

silnější. Krev se z něj řinula na kamennou podlahu a upadal do mdlob, jeho mysl zastírala černá opona vysílení. Davlin zůstal při vědomí pouhou silou vůle. „Co *chceš?*“ zakřičel znovu.

Myšlenky bridex do něj udeřily jako nárazy větru. Bolela ho lebka. Za ním se ozývalo škrábání a skřípání – dělníci nanášeli přes vstup do místnosti pryskyřičnou směs a uzavřeli ho tak v komoře společně s bridex a domary. Domarové tam stáli a čekali.

Davlin se pokusil odplazit, ale nebylo kam. Nechtěl připustit, že by jeho úsilí nebylo k ničemu. „Lidé si tohle nezaslouží. Nikdy jsme nebyli vaši nepřátelé. Zkuste nás *pochopit*, *než* se nás pokusíte zničit – nepůjde to totiž tak snadno.“

Obrovská masa, která tvořila neforemnou mysl úlu, se začala rozdělovat. Stovky tisíc červů – larev různých poddruhů – začalo lézt. Bridex ztrácelo tvar a proměnilo se v nespočet žravých jedinců. Hladové larvy se svíjely a plazily se k Davlinovi.

Nejprve však narazily na odevzdané domary. Až je pohltí, vyrostou z červů velké nestvůry, poněkud odlišné od předcházející generace, silnější a agresivnější. Teď byli ještě malí a jako jednotlivci slabí.

Davlin zaťal pěsti a bušil jimi do červů, a jak se k němu jeden po druhém přibližovali, zadupával je do podlahy. Nemělo to však o nic větší smysl, než chytat jednotlivé kapky ve snaze zastavit liják.

Uprostřed toho, co dříve bylo tělem bridex, spatřil larvu, která měla jiný tvar než ostatní. Vztyčila se jako malá kobra královská a Davlin instinktivně pochopil, že je to zárodek nového bridex. Otočila k němu lesknoucí se oči a upřela zrak na jeho tvář. Bridex chtělo pozřít *jeho* osobně.

Kupředu se plazili další červi. Domarové vyčkávali, článkovité končetiny roztažené, krunýře otevřené, aby červům umožnili přístup ke křehkému masu uvnitř.

Davlin nečekaně zahlédl záblesk světla odrážejícího se od malé kovové krabičky, která by se mu vešla do dlaně. Margaretina hrací skříňka. Věděl, že na klikissy hudba silně působí. Navzdory bolesti v zádech, noze a boku, se odvalil pryč od červů. Pokusil se na skříňku dosáhnout, ale jeden z domarů po ní hrábl a rozdrtil ji na malé kovové kousky. Poslední zvonivý zvuk, který vydala, rozhodně nezněl harmonicky.

Teď už i Davlin propadl zoufalství. Zhroutil se naznak a vzhlédl právě ve chvíli, kdy se vlny hladových larev převalily přes pruhovaná těla domarů. Zavrtávaly se do nich, prokousávaly se jimi, žvýkaly, trávily. Myriády malých tvorů si s osmi domary rychle poradily a rozměrné zdechliny se proměnily v hrstku vlhkých zbytků na podlaze, připomínajících dříví vyplavené na břeh.

Když se k němu přiblížila larva bridex, Davlin neucouvl. Místo toho se vrhl dopředu bez ohledu na bolest. Vycvičili ho, aby bojoval, aby zabíjel, ne aby se vzdával. Objal rukama svíjející se stvoření. Bylo slizké a když se ho dotkl, pocítil brnění, jako by bylo pokryté tekutou elektřinou a hmatatelnými *myšlenkami.* Davlin je pevně uchopil, larva bridex se mu však nepokusila vytrhnout, ale ovinula se kolem něj – měl to být souboj vůle stejně jako fyzické síly.

Davlin svůj stisk nepovolil a nedospělé bridex začalo umdlévat. Znalo strach svých obětí, ale ještě nikdy se nesetkalo s takovou vnitřní silou a odhodláním. Přizpůsobivá mysl úlu byla donucena ke změně. Davlin věděl, že nemůže přežít, ale to ještě neznamenalo, že přijme porážku.

Zaplavili ho červi.

144 ☼ Jess Tamblyn

Když konečně dorazili k osamělé Charybdis, našli s Cescou jen doutnající trosky. Atmosféra mladé planety byla hustá a otrávená kyselými sirnými mraky. Skály, dříve ponořené pod hladinou, byly sežehlé a zčernalé. Celé oceány se vypařily. Wentalové byli vyhubeni.

„Jako by sem vtrhlo samotné peklo," zašeptal Jess zděšeně. Víc říkat nemusel. Cesca byla stejně zdrcená jako on.

„Takhle to nemůžeme nechat! Musíme něco udělat."

„Něco uděláme, Cesco. Něco uděláme."

Ano, musíme to napravit, řekli wentalové v jejich mysli. Díky vám *budeme opět silní. Snad to bude stačit.*

Věděli, co se na Charybdis stalo, neboť i na dálku slyšeli myšlenky napadených bytostí. Jess potřeboval veškerou sílu elementálů obsažených v jeho těle, aby potlačil hněv, který rozehříval vodu v jejich bublinové lodi až k bodu varu. Zůstali naživu, ale nejspíš už nikdy nebudou v bezpečí.

Dříve Jess i Cesca cítili, jak skrze ně proudí úchvatná energie vodních entit, když však nyní stáli nad zničenou Charybdis, vnímali jen vlny bolesti. Tak se asi museli cítit wentalové, když byli rozerváni a molekuly jejich těl rozptýleny v nezměrném kosmickém prostoru, nebo když byli za neslyšného křiku vlečeni do žhavé sluneční atmosféry.

Jess a Cesca, celí roztřesení, vystoupili ze své bublinové lodi, jediní živoucí tvorové na celé sežehlé planetě. Voda, kterou získali z oblaků mlhoviny, zůstala ochráněna uvnitř membrány. V některých kráterech se vytvořily sterilní bublající tůňky, voda na Charybdis však byla mrtvá, veškerá životní síla wentalů zmizela. Dusivé a těžké mraky byly tvořeny těly wentalů rozprášenými po nebeském bojišti.

Faerové zde zaútočili s nesmírnou silou. Jess nemohl zlobu ohnivých bytostí pochopit.

„Proč to faerové udělali?" Cesca plakala a Jess ji objímal. Ani energií prosycená voda vytékající z jejích slzných kanálků

neměla sílu probudit zdejší vodu opět k životu. Bude Charybdis už provždy poskvrněná? „Proč chtějí wentaly zničit?“

Protože jsou chaos. Jsou oheň.

V jeho nitru se začal rodit zuřivý hněv. „Tohle vysvětlení nestačí! Mně ne.“ Jess si vzpomínal na vyprávění wentalů o esoterické rovnováze mezi řádem a chaosem, entropií a strukturou, životem a neživotem. Ale to nebyl *důvod.*

Bosýma nohama se postavil na dýmající černé kameny. „Musíme přijmout skutečnost, jaká je. Musíme se tomu postavit. Musíme!“ Nadechl se, záměrně naplnil plíce řídkou mlhou, posledním dechem nyní mrtvých wentalů. Z nějakého důvodu cítil, jak síla v něm roste. „Nezáleží na tom, jak hrozně je tato planeta zničená, wentalové se na Charybdis vrátí. Z mlhovin Spirálního ramene získáme další a další. A já přísahám, že už nás faerové nikdy nezastihnou nepřipravené.“

Jesse a Cescu, muže a ženu, zaplavila vlna naděje a odhodlání. Dokonce i wentalové v jejich nitru a uvnitř bublinové lodi se vzchopili. Jessovi bylo jasné, že tohle není konec. Ani náhodou ne.

„To je válka,“ řekl.

145 ☼ Faerský převtělenec Rusah

Rusa’h se usadil v Hranolovém paláci, ve *svém* paláci, a zářil a žhnul. V srdci obrovitého hranolu působícího jako lupa kolem sebe šířil oživlý oheň a světlo. Jasné odlesky pronikaly křišťálovými stěnami a vycházely ven v podobě mocných světelných proudů. Na Ildiře bylo plno, plno jasného světla.

Teď, když ohniví elementálové znovu zažehli pohaslé slunce Durris-B, bude sláva Impéria větší než kdy předtím. Faerové v Mijistře pohltili více než deset tisíc životních jisker

bezmocných, krátkozrakých Ildiranů. Nyní náleželi *jemu* a každý z nich chápal pravdu Věčného jasu, očistného plamene. Jen kdyby mu naslouchali dřív! Teď měl konečně sílu k tomu, aby je *přinutil* poslouchat.

Nechtěl to úžasné město zničit, chtěl je zachránit. Očistit.

Vejčité křeslo, jeho právoplatný trůn, bohužel nevydrželo velkolepost jeho přítomnosti. Jeho kusy byly rozeseté po celém sále v podobě ohořelých zbytků a loužiček drahých kovů. Všechno uvnitř Paláce bylo mrtvé a spálené.

Cítil se nasycen – zatím. Adarův útok sice dvě jeho ohnivé lodi zničil, ale další vysoko nad Hranolovým palácem rostly a pulzovaly. Konečně se rozmnoží. Začaly se dělit – nejprve zdvojnásobily, pak ztrojnásobily své počty, až zaplnily celé ildirské nebe.

Zbytek faerů se mezitím vrhl do velké bitvy proti wentalům. Poslední střet právě začal.

Díky zelenému knězi, kterého zde našel, právě tomu, jenž začal budovat svou vlastní *thisma-telinkovou* síť, získal Rusa'h přístup k novému napojení přímo na zranitelný světoles. Faerský převtělenec nyní vyslal své myšlenky jako zápalný oštěp. Jiskřiví ohniví elementálové spěchali za ním, následovali ho po duchovních vláknech, až narazili na exotickou, zvláštně povědomou síť zelených kněží a jejich telinku.

V minulosti lidé nebyli součástí ildiranského *thismatu*, nyní ale Rusa'h využil propojení, která Kolker a jeho následovníci bezděčně vytvořili, a nezadržitelně se hnal k myslím zelených kněží. Našel jednoho, pak dalšího a ještě dalšího. Neviditelný oheň mířil přímo do srdce světolesa.

146 ☼ Celli

Když ji světostromy sevřely v zeleném objetí, cítila Celli, jako by ji obalovalo listí a ovíjely výhonky, šlahouny a kořeny. Na okamžik ji zachvátil dusivý strach – ale pak se jí otevřel celý les, celý svět, celý *vesmír*.

Během té proměny se vzdálila svému tělu, její mysl bloudila po nekonečných stezkách propojených stromů a zelených kněží po celém Spirálním rameni. Během krátké doby uvnitř mysli verdani viděla a zažila víc než za devatenáct let svého předchozího života. Ponořila se do tisíciletí dějin, zuřivých bitev, zkázy a porážek, do válek s hydrogy a faery. Spatřila stovky planet skrze oči zelených kněží, kteří tam žili.

Spirální rameno bylo úchvatnější, než si dokázala představit. Po všech těch letech, kdy se jí po Benetovi stýskalo, mohla jednoduše vztáhnout svou mysl a spojit ji se svým bratrem uvnitř verdanského bitevníku hlídkujícího na oběžné dráze kolem Theronu. Poznala, že ona sama je jeho součástí, že jeho obrovské trnité větve jsou prodloužením jejích vlastních rukou a nohou. Bylo to úžasné! Uvnitř své vlastní mysli slyšela, jak se Beneto směje s ní.

Po nějaké době, která mohla trvat minuty, ale také dny, se z houští znovu vynořila. Cítila, jak jí vypadávají pramínky vlasů. Kůže změnila barvu z měděné na hebce smaragdově zelenou a Celli cítila lehké mravenčení při každém doteku slunečních paprsků. Protáhla si prsty, pohlédla na svá předloktí, dotkla se obličeje. Nikdy dříve si neuvědomila, jak je zelená barva krásná. Celli byla stejná jako dřív, ale lepší, dokonalejší a naplněná hlubším porozuměním.

Rozjařeně pospíchala zpátky k městu v houbovém útesu. Kilometry ubíhaly jako nic, běžela, jako by se ani nedotýkala lesní půdy. Pak s novou energií vyskočila na jednu z nižších větví a vytáhla se nahoru. Skákala z větve na větev jako zvíře stvořené k životu v korunách stromů, létala, odrážela se a zase zachytávala. Stromový tanec ještě nikdy nebyl tak úchvatný. Jako by ji objímal celý les, a ona nemohla spadnout. Byl to

pocit, jaký zažíval Solimar? Celli si teď mohla užívat – a sdílet – své gymnastické pohyby způsobem, jaký si dříve nedokázala ani představit.

A také se nikdy nemohla ztratit. Každý kousek světolesa byl rovněž její součástí. Prostřednictvím telinku se dozvídala spoustu dalších věcí, novinky z domova i z dálek Spirálního ramene. Ach, Estaře se narodilo děťátko! Celli na okamžik pocítila zklamání, že u toho nebyla, ale vždyť s chlapečkem bude trávit spoustu času, bude pomáhat ze všech sil! Věděla, že král Petr a její sestra dají miminku jméno Reynald. Celli se stáhlo hrdlo. Ovšem, že mu dají jméno Reynald!

Když dorazila na prostranství před houbovým útesem, našla tam shromáždění několika zelených kněží včetně Yarroda a jeho stoupenců. Král a královna na ně z výšky shlíželi z balkonu, Estarra držela v náručí děťátko a neskutečně šťastně se usmívala.

Přistoupil k ní Solimar, objali se a splynuli způsobem, jehož dříve nebyli schopní. Když byla ještě ponořená v houštině světolesa, spojila se s ním prostřednictvím telinku a vzrušeně spolu hovořili. Ale teď, když ho měla před sebou, bylo pouto mezi nimi ještě silnější.

Když nyní začínala telinku lépe rozumět, vycítila, že Yarrod a jeho příznivci jsou vzdálení, oddělení od zbytku sítě. Úžas pozvolna vyprchával a Celli si uvědomila přítomnost neodbytného pocitu, pulzujícího v její mysli. Verdani byli nepokojní, rozrušení… rozzlobení – nebo to snad byl *strach?* Ve Spirálním rameni se dělo cosi temného a nebezpečného. Yarrod a jeho přívrženci to podle všeho vnímali nejsilněji.

„Co je to, Solimare? Rozumíš tomu?“

Zavrtěl hlavou. „O nic víc než ostatní. Yarrod nám to nechce říct. Jeho příznivci to vědí…“

Náhle Yarrodovo tělo strnulo, rozpažil a rozevřel prsty. Jeho zelenou pokožkou probleskovala vnitřní energie. Pak se ve víru žhavého vzduchu proměnil v ohnivý sloup. I jeho příznivci se

vzňali a stáli vedle sebe na louce jako lidské pochodně. Něco se vlilo do jejich duchovních vláken, něco, čemu se nemohli bránit. Yarrod a jeho druhové zmizeli – na zemi zbyly jen obrysy postav načrtnuté popelem.

Vysoko na oběžné dráze se sotva znatelné verdanské bitevníky začaly otáčet. Celli cítila, že je tam Beneto, cítila, jak zápasí, jak odpojuje sebe a své gigantické trnité tělo od zbytku světolesa. Pak si uvědomila, že jedna ze stromových lodí vzplanula dokonce i ve vesmírném vakuu. Připadala si jako v horečce.

Chvějivá bolest rostla a sílila. Celli se zapotácela, Solimar také. Oba se dotkli zlatých, překrývajících se šupin kůry obrovských stromů v zoufalé snaze najít pevný bod. Ve snaze pomoci stromům bojovat.

Strašnému ohni proudícímu k nim skrze jejich vlastní síť však světostromy nemohly uniknout. Šest největších stromů stojících kolem mýtiny se otřáslo, pak z nich začala stoupat pára a dým. Faerové pronikli do sítě verdani a bylo to, jako když vzplane troud. Největší strom sám od sebe vybuchl a změnil se v ohnivý sloup. Ostatní gigantické stromy začaly hořet od kořenů směrem vzhůru, ale oheň je nepohltil. Rozžhavené světostromy vyzařovaly vlny žáru, oheň prostupoval jádrem dřeva, rozpaloval je, ale neničil. Plamenné stromy.

Faerové je ovládli a zmocnili se jich, nedopustili, aby mysl světolesa shořela. Oněch šest stromů se rozpalovalo stále víc, podobaly se pochodním šlehajícím nad koruny, a zbytek lesa jako by se od nich snažil odtáhnout.

Zatímco Celli a Solimar prchali před plameny, neuhasitelný požár se šířil.

REJSTŘÍK

Adam, princ – předchůdce Raymonda Aguerry, považován za nevhodného kandidáta
adar – nejvyšší vojenská hodnost ildiranské Sluneční flotily
Aguerra, Carlos – Raymondův mladší bratr
Aguerra, Michael – Raymondův nejmladší bratr
Aguerra, Raymond – chlapec z chudé rodiny žijící na Zemi, původní jméno a identita krále Petra
Aguerra, Rory – Raymondův nejmladší bratr
Aguerrová, Rita – Raymondova matka
Alexa, Matka – bývalá vládkyně Theronu, manželka Otce Idrisse, matka Reynalda, Beneta, Sarein, Estarry a Celli
Alintan – bývalá klikisská planeta
Allahu, Hakim – zástupce Rhejaku
Alturas – ildiranská planeta v Horizontální hvězdokupě, dříve podrobena vzbouřeným místodržícím Rusa'hem
Andezová, Sheila – voják OSZ, dříve držena v zajetí Tuláky v osquivelských loděnicích, nyní sloužící pod generálem Lanyanem
arcipáter – symbolický představitel církve Sjednocení na Zemi
Barrymore's Rock – odlehlé tulácké překladiště paliva
Bartoloměj – velký král Země, předchůdce Frederickův
BeBob – Rlindina žertovná přezdívka pro Bransona Robertse
Beneto – zelený kněz, druhý syn Otce Idrisse a Matky Alexy, zavražděn hydrogy na Havraním hradu, aby se později vrátil jako ztělesnění světolesa, později se spojil s verdanským bitevníkem
bitevník – největší třída ildiranských válečných lodí
bridex – mysl klikisského úlu, která ovládá a plodí všechny rasy v podúlu

Brindleová, Natálie – matka Robba Brindleho, bývalá armádní důstojnice, vrátila se do aktivní služby

Brindle, Conrad – otec Robba Brindleho, bývalý armádní důstojník, vrátil se do aktivní služby, pomáhal Jessu Tamblynovi zachránit zajatce držené v jádru obří plynné planety

Brindle, Robb – podplukovník OSZ, přítel Tasii Tamblynové, zajat hydrogy u Osquivelu poté, co se s nimi pokusil navázat kontakt, zachráněn Jessem Tamblynem

Burton – jedna z jedenácti generačních lodí vypravených ze Země, zajata Ildirany, potomci její posádky byli použiti pro genetické pokusy na Dobrosu

Cain, Eldred – zástupce a též předpokládaný nástupce Basila Wenceslase, lysý muž s bledou pletí, sběratel umění

Celli – nejmladší dcera Otce Idrisse a Matky Alexy

Cikánka – vesmírná jachta Patricka Fitzpatricka III., kterou takto pojmenoval poté, co se vydal hledat Zhett Kellumovou

Cjeldre – bývalá klikisská planeta osídlená lidskými kolonisty

Clarin, Roberto – správce překladiště Hurikán, zajat OSZ a odvezen na Llaro, kde se stal neoficiálním vůdcem tuláckých zajatců

Colicos, Anton – syn Margaret a Louise Colicosových zajímající se o eposy, překladatel zabývající se studiem epických příběhů, vyslán do ildiranského Impéria, aby studoval *Ságu sedmi sluncí*, při útoku černých robotů na Marathu byl téměř zabit, přežil jen on a dějepravec Vao'sh

Colicos, Louis – xenoarcheolog, muž Margaret Colicosové, odborník na starobylé klikisské artefakty, zavražděn roboty na Rheindic Co

Colicosová, Margaret – xenoarcheoložka, žena Louise Colicose, odbornice na starobylé klikisské artefakty, zmizela poté, co prošla transportálem při útoku robotů na Rheindic Co a žila mezi klikissy

Company Works – firma provozující těžní zařízení na Rhejaku **compo** – zkratka pro computerizovaný pomocník **computerizovaný pomocník** – inteligentní robot nazývaný krátce compo, vyráběný v různých modelech (přátelský, učitelský, naslouchající, pečovatelský a jiné)

Constantine III – oblačná planeta, kde je umístěna tulácká základna zaměřená na získávání surovin z atmosféry, známá výrobou nehořlavých materiálů

Corribus – opuštěná klikisská planeta, kde Margaret a Louis Colicosovi objevili technologii Klikisské pochodně, místo, kde byla založena první nová hanzovní kolonie

Covitz, Jan – dremenský pěstitel hub, společně se svou dcerou Orli se připojil ke kolonizační iniciativě využívající klikisské portály, zavražděn roboty na Corribusu

Covitzová, Orli – dremenská kolonistka, společně se svým otcem Janem se připojila ke kolonizační iniciativě využívající klikisské portály, jedna ze dvou osob, které přežily útok robotů na Corribus, později přesunuta na Llaro společně s crennskými uprchlíky

Crenna – bývalá ildiranská štěpová kolonie následně osídlená lidmi, domov Davlina Lotze a Bransona Robertse, zmrzla, když bitva mezi hydrogy a faery zničila centrální slunce soustavy

Cyroc'h – Předchozí Mág-imperátor, otec Jora'ha

Czir'h – dzellurijský místodržící, první který podlehl Rusa'hovi

člun – malá loď ildiranské Sluneční flotily

Daniel – nový kandidát na post prince vybraný Hanzou jako náhrada za Petra, ponechán na neoamišské kolonii Štěstí

Daro'h – dobroský místodržící, nyní určen za Prvního následníka, nejstarší žijící šlechtický syn Mága-imperátora Jora'ha

Dasra – obří plynná planeta, předpokládané sídlo hydrogů

dávivá horečka – nemoc, která kdysi postihla Ildiru

Daym – modrý veleobr, jedno ze „sedmi sluncí“ Ildiry, také jméno obří plynné planety, kde Ildirané v minulosti těžili ekti

DD – Compo, pomáhající při vykopávkách na Rheindic Co, zajat klikisskými roboty, unikl přes portál a přidal se k Margaret

dějepravec – člen ildiranského kruhu vypravěčů

diamantový film – záznamové médium používané pro ildiranské dokumenty

Diente, admirál, Esteban – jeden ze čtyř admirálů, kteří přežili hydroskou válku

Dio'sh – ildiranský dějepravec zavražděný Mágem – imperátorem Cyroc'hem poté, co odhalil pravdu o první hydroské válce

Dobros – ildiranská kolonie, kde se nacházely chovné tábory využívající lidské zajatce

domar – největší klikisská rasa se stříbrným krunýřem a černými tygřími pruhy. Během reprodukčního dělení domarové obstarávají a poskytují genetický materiál pro bridex

Dooley, Jym – tulácký obchodník na Rhejaku

Dremen – kolonie Země, pošmourná a oblačná, hlavním produktem je kaviár ze slaných jezer a jisté druhy geneticky upravených hub

duchovní vlákna – podstata thismatu prýštící ze Zdroje světla, viditelná pouze Mágu-imperátorovi a světlonošům

Durris – trojhvězda, bílá a oranžová hvězda obíhané červeným trpaslíkem, tři ze „sedmi sluncí“ Ildiry. Durris-B byla uhašená během faersko-hydroské bitvy.

Dzelluria – ildiranská planeta v Horizontální hvězdokupě, kterou si vzbouřený místodržící Rusa'h podrobil jako první, jejím vládcem je nyní místodržící Czir'h

EA – osobní compo Tasii Tamblynové, zničen hydrogy a klikisskými roboty

ekti – vzácný alotrop vodíku užívaný jako palivo pro ildiranský mezihvězdný pohon

Estarra – druhá dcera, čtvrtý potomek Otce Idrisse a Matky Alexy, současná královna Zemské hanzovní ligy, provdaná za krále Petra

faerové – myslící ohnivé bytosti obývající nitra hvězd

Fitzpatrick, Patrick, III. – voják OSZ, chráněnec generála Lanyana, považován za mrtvého po bitvě u Osquivelu, držen Tuláky v loděnicích Dela Kelluma. Později opustil OSZ, ukradl vesmírnou jachtu své babičky a vydal se hledat Zhett Kellumovou, do níž se zamiloval

Fitzpatricková, Maureen – bývalá prezidentka Zemské hanzovní ligy, babička Patricka Fitzpatricka III. přezdívaná „Fúrie“

frakčně-pulzní střela – nová zbraň OSZ, také zvaná „frak“

Frederick, král – bývalý král Zemské hanzovní ligy, Petrův předchůdce, zavražděn hydroským vyslancem

Galen'nh – pokusný míšenec, syn Niry Khaliové a adara Korťnha, třetí nejstarší z jejích dětí

Garoa – ildiranská planeta v Horizontální hvězdokupě, dříve podrobená vzbouřeným místodržícím Rusa'hem

Goff, Boris – tulácký těžař

Gold, Sullivan – správce nového hanzovního těžeru umístěného u Qronhy 3, držen Ildirany v zajetí

Golgen – obří plynná planeta, kde byl zničen těžer *Blue Sky* Rosse Tamblyna, první planeta, kde Tuláci, především klan Kellumů, obnovili těžbu ekti

Hanza – Zemská hanzovní liga

Haphine – obří plynný planeta dříve osídlená hydrogy

Hhrenni – soustava, v níž se nacházejí skleníkové asteroidy klanu Chan

Hifur – opuštěná klikisská planeta

Horizontální hvězdokupa – velká hvězdokupa nedaleko Ildiry, v níž se nachází Hyrillka a mnoho jiných štěpových

kolonií, právě zde se z převážné části odehrávala Rusa'hova vzpoura

houbový útes – obrovský rostlinný útvar na Theronu, přeměněný Theroňany na obydlí

Hranolový palác – sídlo idliranského Mága-imperátora

Hrel-oro – vyprahlá ildiranská těžební kolonie, zničená při útoku hydrogů

Hucková, Tabitha – technička na modulárním těžeru Sullivana Golda u Qronhy 3, zajata Ildirany, kterým později nabídla své zkušenosti a pomohla jim ve válce s hydrogy

Hvězda – filozofie a víra Tuláků, síla, která každého vede cestou jeho života

hydrogové – mimozemská rasa žijící v nitrech obřích plynných planet

Hyrillka – ildiranská kolonie v Horizontální hvězdokupě, kde místodržící Rusa'h započal svou vzpouru, na jednom z jejích měsíců byli poprvé objevení zmrzlí klikisšťí roboti

Chan – tulácký klan

Chanová, Maria – tulácká odbornice na pěstování rostlin ve sklenících, matka Nikka Chana Tylara, Crimova žena

Charybdis – vodní planeta, kde Jess Tamblyn poprvé vypustil wentaly

chlupatý cvrček – neškodný chlupatý tvor žijící na Corribusu

Christopher – čtvrtý velký král Zemské hanzovní ligy

Idriss, Otec – bývalý vládce Theronu, manžel Matky Alexy, otec Reynalda, Beneta, Sarein, Estarry a Celli

Ildira – ústřední planeta ildiranského Impéria

Ildirané – humanoidní mimozemšťané, jejich společenství se skládá z mnoha různých ras, čili kruhů

ildiranská Sluneční flotila – vesmírné loďstvo ildiranského Impéria

ildiranské Impérium – rozsáhlá mimozemská říše, lidmi je považováno za jedinou další civilizaci ve Spirálním rameni

Ilkot – klikisský robot, Sirixův druh

isixká kočka – kočkovitá šelma původem z Ildiry, Jora'hova dcera Yazra'h chová tři jako mazlíčky

jazer – zbraň Obranných sil Země vydávající pulzy energie

Jen'nh – septor skupiny bitevníkům pod velením tala O'nha

Jonah 12 – zmrzlá planetoida, na níž je umístěna tulácká těžební základna

Jora'h – Mág-imperátor ildiranského Impéria

Jupiter – vylepšená loď obří třídy, vlajková loď admirála Willisové

Kamarov, Raven – kapitán tulácké nákladní lodi, zahynul při tajném útoku OSZ na jeho loď

Kellum, Del – vůdce tuláckého klanu řídící osquivelské loděnice

Kellumová, Zhett – dcera Dela Kelluma, zamilovaná do Patricka Fitzpatricka

Kettová, Rlinda – korpulentní obchodnice, kapitánka *Věčné zvídavosti*

Klikisská pochodeň – zbraň či mechanismus vyvinutý klikissy, umožňující implozi obří plynné planety a stvoření nové hvězdy

klikissové – dávná hmyzí rasa, jež vymizela ze Spirálního ramene před dávnými časy a zanechala za sebou jen svá prázdná města

klikisští roboti – inteligentní, broukům podobní roboti vytvoření klikissy

Ko'sh – vrchní písař, člen dějepraveckého kruhu

kohorta – bojový útvar ildiranské Sluneční flotily sestávající ze sedmi manipulů neboli 343 lodí

Kolker – zelený kněz, Yarrodův přítel sloužící na modulárním těžeru Sullivana Golda u Qronhy 3, později držen v ildiranském zajetí

Kor'nh, adar – velitel ildiranské Sluneční flotily, zabit při sebevražedném útoku na hydrogy u Qronhy 3

král – loutkový vládce Zemské hanzovní ligy

kruh – ildiranská rasa

Lanyan, Kurt, generál – velitel Obranných sil Země

Liona – zelená kněžka přidělená na těžer Dela Kelluma, později odeslána do osquivelských loděnic

Llaro – opuštěná klikisská planeta, kde byli drženi tuláčtí zajatci, také nový domov Orli Covitzové a uprchlíků z Crenny

Lotze, Davlin – exosociolog Hanzy a špeh na Crenně, vyslán na Rheindic Co, kde společně s Rlindou Kettovou zjistili, jak využívat klikisský transportní systém. Později opustil vojenskou službu a tajně odešel na Llaro, kde žil s ostatními crennskými uprchlíky

Madam Fúrie – přezdívka bývalé prezidentky Hanzy Maureen Fitzpatrickové

Mág-imperátor – bůh-vládce ilidranského Impéria

manta – třída středně velkých křižníků Obranných sil Země

Maratha – vyhledávaná planeta Ildiranů s výjimečně pomalým cyklem střídání dne a noci, napadená klikisskými roboty

Maratha Prima – první kopulí chráněné město na Marathě, zničené klikisskými roboty

Maratha Sekunda – sesterské město nacházející se na opačné polokouli Marathy než Prima

medúza – obrovitý tvor s chapadly chovaný na Rhejaku. Jeho skořepina je tak velká, že se používá coby obydlí, jeho maso je vysoce ceněno

Měsíční zahrada – stálá expozice soch v zahradách Paláce šepotu

Mijistra – skvostné hlavní město ildiranského Impéria, místo, kde se nachází Hranolový palác

místodržící – kterýkoliv šlechtický syn Mága-imperátora, vládce ildiranské planety

mlhovinová plachetnice – zařízení s obrovskými plachtami užívané k shromažďování vodíku z mlhovinových mračen

Mluvčí – politický vůdce Tuláků

modulární těžer – zařízení sloužící k získávání ekti postavené Hanzou

motorové kluzáky – létající zařízení vyrobené ze starého motoru, rámu a barevných plachtouních křídel

Muree'n – míšenka, dcera Niry Khaliové a strážce, nejmladší z jejích dětí

Nahton – dvorní zelený kněz na Zemi

nebesféra – hlavní dóm ildiranského Hranolového paláce, v nebesféře umístěné nad trůnní místností Mága-imperátora se nacházejí exotické rostiny, hmyz a ptáci

Nira – zelená kněžka, Jora'hova milenka a matka jeho dcery Osira'h držená v zajetí v chovných táborech na Dobrosu, pak osvobozena

O**'nh, tal** – druhý nejvyšší důstojník ildiranské Sluneční flotily, jednooký veterán s drahokamem vsazeným v očním důlku

obr – třída největších válečných lodí OSZ

Obranné síly Země (OSZ) – armáda Země, jíž velí generál Lanyan

Okiah, Kotto – nejmladší syn Jhy Okiahové, smělý a výstřední vynálezce

Okiahová, Jhy – bývalá Mluvčí klanů, zahynula na Jonahu 12

osíci – slangový výraz pro vojáky OSZ

Osira'h – dcera Niry Khaliové a Jora'ha, díky svému původu nadaná výjimečnými telepatickými schopnostmi

Osquivel – nová loď určená k přepravě osob, postavená proto, aby odvezla tulácké zajatce držené na Llaru

Osquivel – plynná planeta s prstenci, místo, kde se nachází tajné loděnice Tuláků

Otema – bývalá theronská velvyslankyně na Zemi, zelená kněžka, později vyslána na Ildiru, kde byla zavražděna Mágem-imperátorem Cyroc'hem

OX – učitelský compo, jeden z nejstarších robotů na Zemi, učitel a rádce krále Petra. Jeho paměť byla z převážné části vymazána během útěku Petra a Estarry ze Země

Palác šepotu – velkolepé sídlo hanzovní vlády
Palácová čtvrť – vládní zóna kolem Paláce šepotu na Zemi
Palawu, Howard – hlavní vědecký poradce Hanzy, zmizel při průzkumu sítě klikisských portálů
paralyzér – zbraň OSZ sloužící k omráčení
PD – jeden ze dvou compů dříve náležejících admirálu Crestonovi Wu-Linovi, Sirix si jej vzal jako svého „žáka“
Peroni, Denn – Cesčin otec, tulácký obchodník
Peroniová, Cesca – Mluvčí všech klanů, nástupkyně a žačka Jhy Okiahové, byla snoubenkou Rosse Tamblyna, pak Reynalda z Theronu, ale vždy milovala Jesse Tamblyna. Nyní je prostoupena wentalskou energií a pomáhá Jessovi v jeho práci s wentaly
Petr, král – král Hanzy, manžel Estarry, unikl ze Země a na Theronu založil novou Konfederaci
Pike, Zebulon Charles – jeden ze čtyř admirálů, kteří přežili hydroskou válku
plachtoun – barevný létající hmyz na Theronu, podobný velkému motýlu, občas chovaný jako domácí zvíře
Plumas – zmrzlý měsíc s hlubokými oceány tvořenými tekutou vodou, místo, kde se nachází vodní doly klanu Tamblynů, téměř zničené nečistým wentalem, který se zmocnil Karly Tamblynové
portál – klikisský transportní systém umožňující okamžitou přepravu z jednoho bodu do druhého
průchod – transportní systém hydrogů umožňující okamžitou přepravu z jednoho bodu do druhého
První následník – nejstarší syn a následník Mága-imperátora
překladiště Hurikán – tulácké obchodní centrum a překladiště paliva, zničeno OSZ
Pym – opuštěná klikisská planeta osídlená v rámci hanzovní kolonizační iniciativy
Qronha – těsná dvojhvězda, dvě z ildiranských „sedmi sluncí“, je obklopená systémem skládajícím se ze dvou

obyvatelných planet a plynného obra označeného Qronha 3, kde byl umístěn ildiranský těžer napadený hydrou

QT – jeden ze dvou compů dříve náležejících admirálu Crestonovi Wu-Linovi, Sirix si jej vzal jako svého „žáka“

Rajani – tulácký klan, jeden z investorů na Constantine III

Rajapar – bývalá klikisská planeta

Randezvous – osídlený pás asteroidů, skryté místo tulácké vlády, zničeno OSZ

ratolest – výhonek světostromu, často převážený v ozdobném květináči

recirkulační třídič – důležitý filtrační komponent, součást těžního zařízení firmy Company Works na Rhejaku

Relleker – kolonie Země, kdysi oblíbené rekreační místo, zničeno hydrogy

Reynald – nejstarší syn Otce Idrisse a Matky Alexy, zabit při útoku hydrogů na Theron

Rheindic Co – opuštěná klikisská planeta, nyní centrální přepravní stanice portálové sítě

Rhejak – bývalá hanzovní kolonie, planeta pokrytá oceánem.

Mezi hlavní produkty patří výtažky z mořských řas, útesové perly, vzácné kovy a chemické sloučeniny

Ridek’h – syn Pery’hův, který převzal funkci hyrillského místodržícího poté, co jeho otce zabil Rusa’h

Roberts, Branson – bývalý manžel a obchodní partner Rlindy Kettové, také zvaný BeBob

Rod’h – míšenec, syn Niry Khaliové a dobroského místodržícího, druhé nejstarší z jejích dětí

Ruis, Lupe – starosta kolonie na Crenně

Ruri, Rico – správce přepravní stanice na Rheindic Co

Rusa’h – bývalý hyrillský místodržící, po úrazu hlavy zešílel a zahájil vzpouru proti Mágu-imperátorovi. Než by se nechal zajmout, raději navedl svou loď přímo do slunce Hyrillky

Sága sedmi sluncí – legendární epos ildiranské civilizace zachycující její historii, považována za dokonalou a bezchybnou

San Luis, Zia – jeden ze čtyř admirálů, kteří přežili hydroskou válku

Sarein – nejstarší dcera Otce Idrisse a Matky Alexy, velvyslankyně Theronu na Zemi, také milenka prezidenta Wenceslase

septem – malá bojová skupina Sluneční flotily sestávající ze sedmi lodí

septor – velitel septemu

Shana Rei – legendární „bytosti temnot" ze *Ságy sedmi sluncí*

Shonor – ildiranská planeta v Horizontální hvězdokupě, dobyta vzbouřeným místodržícím Rusa'hem

Scholld – bývalá klikisská planeta

Sirix – klikisský robot pracující na vykopávkách na Rheindic Co, vůdce spiknutí robotů proti lidem, věznitel DDho

Sjednocení – normalizovaná, vládou podporovaná víra pro oficiální aktivity na Zemi

skat! – tulácká kletba

Slepá víra – loď Bransona Robertse, zničená během útěku ze Země

slíďák – pavouku podobný dravec žijící na Corribusu

Solimar – mladý zelený kněz, stromový tanečník a mechanik, Cellin přítel

Spirální rameno – část Mléčné dráhy, v níž se nachází planety ildiranského Impéria a kolonie Země

Steinman, Hud – průzkumník transportálové sítě, objevil portálový přístup na Corribus a rozhodl se tam usadit. On a Orli byli jediní lidé, kteří přežili útok černých robotů na planetu, později odešel na Llaro společně s crennskými uprchlíky

Stromo, Lev, admirál – admirál Obranných sil Země, po Lanyanovi druhý nejvyšší velitel OSZ, zabit během compské vzpoury

stromoví tanečníci – umělci-akrobaté, předvádějící své umění v lesích Theronu

Stříbrné barety – speciální jednotky OSZ světlonoš – kněz-filozof interpretující nejasné pokyny thismatu a pomáhající Ildiranům v nesnázích

světoles – propojený myslící les, jehož hlavní část se nachází na Theronu

světostrom – jeden strom v propojeném myslícím lese, jehož hlavní část se nachází na Theronu

Sweeneyová,Dahlia – první majitelka DDho

šíp – rychlá loď ildiranské Sluneční flotily

štěpová kolonie – ildiranská kolonie mající alespoň minimální počet obyvatel nezbytný pro udržení thismatu

štítonoš – malá útočná loď OSZ

tal – vojenská hodnost ildiranské Sluneční flotily, velitel kohorty

Tamblyn, Caleb – jeden ze strýců Jesse a Tasii, momentálně řídí plumaské vodní doly

Tamblyn, „jess – Tulák milující Cescu Peroniovou, jeho tělo bylo prostoupeno wentaly

Tamblyn, Ross – bratr Jesse a Tasii, zasnouben s Cescou Peroniovou, zavražděn při prvním útoku hydrogů na Golgen

Tamblyn, Torin – jeden ze strýců Jesse a Tasii, Wynnovo dvojče

Tamblyn, Wynn – jeden ze strýců Jesse a Tasii, Torinovo dvojče

Tamblynová, Karla – matka Jesse a Tasii, umrzla v ledu při nehodě na Plumasu, oživena nečistým wentalem

Tamblynová, Tasia – sestra Jesse Tamblyna, momentálně sloužící v OSZ, zajata hydrogy na Qronze 3 a osvobozena Jessem

Tamo'l – míšenka, dcera Niry Khaliové a světlonoše, druhá nejmladší z jejích dětí

telink – způsob okamžité komunikace používaný zelenými kněžími

těžer – zařízení na získávání ekti z atmosféry obřích plynných planet, obvykle provozované Tuláky

Theron – lesnatá planeta, domov myslících světostromů

thisma – slabé telepatické spojení Mága-imperátora s jeho poddanými, Ildirany

Thor'h – nejstarší Jora'hův syn ze šlechtického kruhu, bývalý První následník, který se přiklonil na Rusa'hovu stranu, zemřel na Dobrosu

Tokai – tulácký klan, jeden z investorů na Constantine III

transportér – tulácká loď užívaná pro odvoz ekti z těžerů

Tuláci – volná federace nezávislých lidských klanů, hlavní producenti paliva pro mezihvězdný pohon – ekti

Tylar, Crim – tulácký zajatec na Llaru, Nikkův otec

Tylar, Nikko Chan – mladý tulácký pilot, syn Crima a Marly

Udru'h – dobroský místodržící řídící genetický program na Dobrosu, zabit faery a Rusa'hem

UR – robochůva, držená na Llaru společně s tuláckými zajatci

ústředí Hanzy – budova ve tvaru pyramidy nedaleko Paláce šepotu na Zemi

Vao'sh – ildiranský dějepravec, patron a přítel Antona Colicose, který společně s ním přežil útok robotů na Marathě

Vardian, Drew – šéf Company Works, těžního zařízení na Rhejaku

Věčná zvídavost – obchodní loď Rlindy Kettové

Věčný jas – ildiranská verze nebe, vyšší dimenze tvořená čistým světlem. Ildirané věří, že odlesk tohoto světla proniká do našeho vesmíru skrze Mága-imperátora a je mezi členy jejich rasy rozváděn sítí thismatu

vejčité křeslo – trůn Mága-imperátora podpírající jeho tělo

Velký houser – pohrdavá přezdívka Tuláků pro Zemskou hanzovní ligu

verdani – myslící entita na rostlinné bázi, jejíž fyzickou podobou je světoles

Vodnář – loď šířící wentaly, pilotovaná Nikkem Chanem Tylarem

výsadková loď – loď sloužící přepravě vojáků v ildiranské Sluneční flotile

Wenceslas, Basil – prezident Zemské hanzovní ligy

wentalové – prastaré bytosti, jejichž podstatou je voda

Willisová, Sheila, admirál – velitelka bojové skupiny Čtverce 7, jedna ze čtyř admirálů, kteří přežili hydroskou válku

Wollamor – bývalá klikisská planeta osídlená lidmi v rámci kolonizační iniciativy

wyvern – velký létající dravec žijící na Theronu

Xalezar – bývalá klikisská planeta osídlená lidmi v rámci kolonizační iniciativy

Xiba'h – legendární Mág-imperátor, který získal podporu faerů proti Shana Rei

Yarrod – zelený kněz, mladší bratr Matky Alexy

Yazra'h – nejstarší dcera Mága-imperátora a jeho osobní strážce, majitelka tří isixkých koček

Yreka – bývalá hanzovní planeta, nyní hlavní obchodní centrum Tuláků

Zan'nh – adar Sluneční flotily, nejstarší syn Mágaimperátora Jora'ha

Zed Khell – bývalá klikisská planeta

zelený kněz – služebník světolesa, schopný používat světostromy pro okamžité spojení

Zemská hanzovní liga – organizace vládnoucí Zemi a jejím koloniím, založená především na obchodu, také zvaná Hanza

Ztracené časy – zapomenuté období dějin, o němž se předpokládá, že dříve bylo zachyceno v *Sáze sedmi sluncí*